KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

Call No. 200 Acc. No. 13972

Author മിഖായേൽ

Title അധ്യാത്മദീപം

13972.

അധ്യാത്മദീപം

ഗ്രന്ഥകർത്താ

ക. നി. മൂ. സ. മിഖായേൽ കത്തനാർ.

ഒന്നാം പതിപ്പ് കോപ്പി 1000.

(പകൎപ്പവകാശം ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്ന്)

* NATIONAL BOOK STALL * BR. KOTTAYAM
SPCS LTD.

വില 2 രൂപാ.

Printed at the St. Joseph's Press, Mannanam. 1955.

M200
Mik-A

Nihil obstat.

Rev. Fr. William T. O. C. D., M. A., L. T.
Rev. Fr. Columbus T. O. C. D., M. A.

Imprimi potest.

Very Rev. Fr. Maurus T. O. C. D.,
Prior General.

Ernakulam,
5-5-'55.

Imprimatur.

† MATHEW KAVUKATT,
Bp. of Changanacherry.

Changanacherry,
24—5—'55.

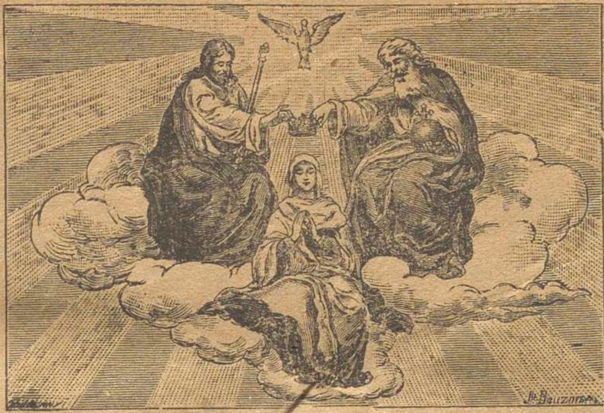

സമൎപ്പണം.

പ്രസാദവരപൂൎണ്ണയായ മാതാവേ, മാലാഖാമാരുടെയും മനുഷ്യരുടെയും രാജ്ഞീ, അങ്ങു സൎവ്വലോക രാജ്ഞിയായി ഉയൎത്തപ്പെട്ടിട്ടു് പത്തൊമ്പതു ശതവൎഷം പൂൎത്തിയാകുന്ന ഈ ശുഭാവസരത്തിൽ അങ്ങേ ഞാൻ വണങ്ങി നമസ്കരിക്കുന്നു.

അങ്ങേ സഹായത്താൽ ഞാനെഴുതിയ ഈ വിനീത പുസ്തകത്തെ ഈ ജൂബിലിസ്മാരകമായി അങ്ങേ തൃപ്പാദത്തുങ്കൽ ഞാൻ സമൎപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

എന്റെ അമ്മേ, നിത്യായുസ്സിലേയ്ക്കുള്ള നേർവഴി ഞങ്ങൾ കാണുന്നതിനായി അങ്ങു പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കെടാവിളക്കായി ഈ പുസ്തകം എന്നും പരിലസിക്കുമാറാകട്ടെ. ആമ്മേൻ.

ഗ്രന്ഥകൎത്താവു്.

മുഖവുര.

—ഠ—

മരണാനന്തരജീവിതത്തിൽ വിശ്വാസമുള്ളവരാണു ഇന്നു ഭൂമുഖത്തുള്ള ബഹുഭൂരിപക്ഷമാളുകളും. എന്നുവരികിലും ആ ഭാവിജീവിതത്തെപ്പററി ചിന്തയുള്ളവർ വിരളമെന്നു തോന്നുന്നു. ഐഹികജീവിതാവസാനത്തിൻെറ സാഹചര്യങ്ങളെപ്പററി ആക്കും ഒരു പിടിയുമില്ല. എന്നുവരികിലും സ്വന്ത ജീവിതാവസാനം നൂറു കൊല്ലത്തിനുള്ളിൽ സംഭവിക്കുമെന്നു ബോദ്ധ്യമില്ലാത്തവരായി സുബുദ്ധിയുള്ളവരാരും കാണുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ആകയാൽ അനിശ്ചിതമായ ഈ ജീവിതം അതിവേഗത്തിൽ അവസാനിച്ച് പിന്നീടൊരിക്കലും അവസാനിക്കാത്ത ഒരായുസ്സിലേക്ക് നാമോരോരുത്തരും പ്രവേശിക്കാനിരിക്കുന്നു എന്നതു് ഒരു യാഥാർത്ഥ്യം മാത്രമാണു്. ആ വരാനിരിക്കുന്ന നിത്യായുസ്സിൽ അനുഭവിക്കേണ്ടതിലേക്ക് ഇതുവരെ എന്തു സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ഓരോരുത്തരും അവശ്യം ചിന്തിക്കേണ്ടതുതന്നെ.

ഇപ്പോൾ നമുക്കുണ്ടെന്നു നാം അഭിമാനിക്കുന്ന ആരോഗ്യമോ, സൌന്ദര്യമോ, ജ്ഞാനമോ, കലകളോ, സാമർത്ഥ്യമോ, വീടോ, മററു സമ്പത്തോ, മറെറന്തെങ്കിലുമോ, വേണ്ട, ഒന്നെങ്കിലുമോ ഈ ആയുസ്സിനപ്പുറത്തേയ്ക്കു കടത്തിക്കൊണ്ടു പോകാമോ? സാദ്ധ്യമല്ല. ഈ ജീവിതത്തിൽ മാത്രം സമ്പാദിക്കാവുന്നതും, സമ്പാദിക്കേണ്ടതും, ഇവിടെനിന്നും കടത്തിക്കൊണ്ടുപോകാവുന്നതും, ഇവിടെയും നിത്യായുസ്സിലും അനുഭവിക്കാവുന്നതും, അനുഭവംകൊണ്ടു കുറയാത്തതുമായതു് ഒന്നുമാത്രം. സകലവും സൃഷ്ടിച്ചു പരിപാലിച്ചുവരുന്ന സർവ്വനന്മസ്വരൂപൻെറ ഇഷ്ടം, അല്ലെങ്കിൽ അനിഷ്ടം. ഇവയിലേതെങ്കിലുമൊന്നു്. അതും ഈ ജീവിതത്തിൽ സമ്പാദിക്കുന്നിടത്തോളം മാത്രമെ വരുവാനിരിക്കുന്ന നിത്യായുസ്സിൽ നമുക്കനുഭവപ്പെടുകയുള്ളു.

അറിയാത്തതിനെ ആഗ്രഹിക്കുകയോ, ആഗ്രഹിക്കാത്തതിനായി അദ്ധ്വാനിക്കുകയോ ആരും ചെയ്യാറില്ല. അദ്ധ്വാനം കൂടാതെ സമ്പാദിക്കാവുന്ന ഒന്നല്ല ദൈവേഷ്ടം. ദൈവേഷ്ടം പ്രാപിക്കുന്നതിന് അവശ്യം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട ചില യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ സംക്ഷേപവിവരണമാണു ഈ പുസ്തകത്തിൻെറ ഉള്ളടക്കം.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൻെറ കർത്താവായ ഞാൻ ഒരു സാഹിത്യകാരനോ, ശാസ്ത്രനിപുണനോ, ചരിത്രകാരനോ അല്ലാത്തതിനാൽ അവക ഗുണങ്ങളൊന്നും ഇതിൽ ആരും പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടതില്ല. ഈ കാലത്തിനു പററിയ വിധം ഒരു ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണത്തിന് കഴിവില്ലാത്ത ഞാൻ ഇപ്പോൾ ഇതിന് തുനിയാനിടയായതു എന്തുകൊണ്ടെന്നു പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

ഒരു വ്യാഴവട്ടത്തിനുമുമ്പു എനിക്കു നേരിട്ട ഒരു മനഃപ്രയാസത്തിൽനിന്നും രക്ഷ നേടുന്നതിനായി വി. കൊച്ചുത്രേസ്യായെ ഞാനാശ്ര

യിച്ചു. ആ പുണ്യവതിയുടെ മാദ്ധ്യസ്ഥംമൂലമെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു; എനിക്ക് ദൈവാനുഗ്രഹമുണ്ടായി. എനിക്കു നേരിട്ടിരുന്ന അനത്ഥം നീങ്ങിപ്പോയി എന്നു മാത്രമല്ല; ആ സാഹചര്യങ്ങൾ വളരെ ഗുണപ്രദമായും പരിണമിച്ചു. തന്നിമിത്തം ആ പുണ്യവതിയുടെനേക്ക് എനിക്കുണ്ടായ കൃതജ്ഞതയെ ഏതു പ്രകാരം പ്രകടിപ്പിക്കേണ്ടു എന്നു വിചാരിച്ചിരിക്കവെ, ഒരിക്കൽ ആ പുണ്യവതിയുടെ ഒരു ദൈവാലയത്തിൽ പ്രാത്ഥിച്ചിരുന്നപ്പോൾ എനിക്കൊരു വിചാരമുണ്ടായി. വി. കൊച്ചുത്രേസ്യായുടെ ആത്മനാഥനായ നമ്മുടെ കത്താവിനെയും അവിടുത്തെ ഭാഗ്യവതിയായ മാതാവിനെയും സംബന്ധിച്ച് അറിവില്ലാത്തവരെ പഠിപ്പിക്ക എന്നതാണ്, ഒരു വൈദികനായ എന്നിൽനിന്നു ആ പുണ്യവതി അഭിലഷിക്കുന്നത്, എന്ന വിചാരമാണ് എന്റെ ബോധത്തിൽ ഉദിച്ചതു്. ആ കാര്യം എന്റെ ചുമതലതന്നെ ആയിരിക്കയാൽ അതേപ്പറ്റി അധികമൊന്നും ആലോചിക്കാതെ ഞാനുടനെ വി. കുർബാനയുടെ മുമ്പാകെ മുട്ടിന്മേൽ നിന്നുകൊണ്ട് "എന്റെ കത്താവേ, അങ്ങയെയും അങ്ങെ മാതാവിനെയും ബന്ധിച്ചു മററുള്ളവരോടു സംസാരിപ്പാൻ എനിക്കുണ്ടാകുന്ന അവസരങ്ങളെ ഞാൻ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതല്ല" എന്നൊരു പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തു. ദൈവാനുഗ്രഹത്താൽ ആ പ്രതിജ്ഞ പാലിക്കുന്നതിന് ഞാൻ താല്പര്യപ്പെടാതിരുന്നിട്ടില്ല.

ഞാനൊരു പ്രസിദ്ധ പ്രാസംഗികനൊ ധ്യാനഗുരുവൊ അല്ലെന്നിരുന്നാലും വൈദികഗണത്തിൽപ്പെട്ടവനാകയാൽ സാധാരണക്കാരോടു പ്രസംഗിക്കുന്നതിനു പലപ്പോഴും അവസരമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

എന്റെ കൈവശംവന്ന ജ്ഞാനപുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചും, മററുള്ളവരോടു ആലോചിച്ചും, ഏറക്കുറെ എന്റെ വശംപോലെ ഒരുങ്ങിയും, എന്റെ പ്രതിജ്ഞ പാലിച്ചുവരവെ, 1953 മുതൽ അനാരോഗ്യം നിമിത്തം പ്രസംഗിക്കുവാൻ എനിക്കു സാദ്ധ്യമല്ലെന്നായി. അങ്ങിനെ ഇരിക്കയിലാണ് 'മരിയൻ ജൂബിലി' പ്രഖ്യാപിതമായതു്. ആ അവസരത്തിൽ 'സഭാംഗങ്ങളായ വൈദികർ മാതാവിനെപ്പററി പ്രസംഗിക്കുന്നതിനു താല്പര്യപ്പെടണം' എന്നു ഞങ്ങളുടെ സഭാധികാരത്തിൽനിന്നു ഒരു നിർദ്ദേശവുമുണ്ടായി. ആ അവസരത്തിൽ പ്രസംഗിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലെങ്കിലും അതുവരെ ഞാൻ പ്രസംഗിച്ചിട്ടുള്ളവയും എനിക്കറിയാവുന്നവയുമായ കാര്യങ്ങളെ സംക്ഷേപമായിട്ടെങ്കിലും എഴുതി ഒരു പുസ്തകരൂപത്തിൽ ജൂബിലിസ്മാരകമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തണമെന്നു ഞാനാഗ്രഹിച്ചു.

അവസരംപോലെ പ്രസംഗിക്കുന്നതിനു എനിക്കു പ്രയാസം തോന്നിയിരുന്നില്ല. എന്നാൽ നമ്മുടെ കത്താവിനെയും അവിടുത്തെ ഭാഗ്യവതിയായ മാതാവിനെയും ബന്ധിച്ചും, അവരെപ്പററിയുള്ള ജ്ഞാനം നമുക്കു പ്രയോജനപ്പെടുന്നതിന് അവശ്യം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങളെ ബന്ധിച്ചും സംക്ഷേപമായും എന്നാൽ സാധാരണക്കാക്കു മനസ്സിലാകത്തക്ക വിധത്തിലും ഒരു പുസ്തകമെഴുതുന്നതിന് ഒരുമ്പെട്ടപ്പോഴാണ് എന്റെ അപ്രാപ്തിയെപ്പററി ബോദ്ധ്യമുണ്ടായതു്. എന്തെഴുതണം? എവിടെത്തുടങ്ങണം? എങ്ങിനെ അവസാനിപ്പിക്കണം? എന്നെല്ലാമൊരു പിടിയും കി

ട്ടാതെ ഞാൻ കുഴങ്ങി. എങ്കിലും നിരാശയ്ക്കു വഴിപ്പെടാതെ സുജ്ഞാനത്തിൻെറ മാതാവായ പ. കന്യക മറിയത്തിൽ ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ടു 1954 ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ എഴുതുവാൻ തുടങ്ങി. ഒരു സന്ന്യാസവൈദികനായ എനിക്കു് അനുദിനകൃത്യങ്ങൾക്കിടയിൽ കിട്ടിയ സമയമെല്ലാം ഇതിനായിത്തന്നെ വിനിയോഗിച്ചു. മാതാവിൻെറ പ്രത്യേകസഹായത്താലെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു; പത്തുമാസംകൊണ്ടു ഒരു വിധത്തിൽ എഴുതിത്തീർത്തു. പക്ഷെ നിയമാനുസൃതമായ പരിശോധന കഴിഞ്ഞു്, പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിനു വേണ്ട അനുമതി ലഭിച്ചപ്പോഴേയ്ക്കും ജൂബിലി വത്സരവും അതിൻെറ പിന്നാലെ ആറു മാസവും കടന്നുപോയിരുന്നു.

ചരിത്രകാരന്മാരുടെ ഇടയിൽ തർക്കമുണ്ടെങ്കിലും ഈ പുസ്തകത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ, മാതാവു് സ്വർഗ്ഗാരോപിതയായിട്ടു് പത്തൊമ്പതു ശതവർഷം പൂർത്തിയാകുന്നതു് 1955 ഓഗസ്റ്റ് 15-ാം തീയതിയാണെന്ന ചിന്ത, ജൂബിലി കടന്നുപോയതിലുണ്ടായ ഇച്ഛാഭംഗത്തിൽനിന്നു എന്നെ രക്ഷിച്ചു. സർവ്വലോക രാജ്ഞിയുടെ അമലോത്ഭവജൂബിലിസ്മാരകത്തിനു പകരം കിരീടധാരണ ജൂബിലി സ്മാരകമായി ഇപ്പോൾ ഈ പുസ്തകം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താൻ സംഗതിവന്നതിൽ ഞാൻ വളരെ വളരെ കൃതാർത്ഥനായിരിക്കുന്നു.

ചരിത്രപരമായും ശാസ്ത്രപരമായും പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായമുള്ള ചില കാര്യങ്ങൾ ഈ പുസ്തകത്തിലുണ്ടു്. ആ അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളെപ്പററി ഒരു സൂചനപോലും നൽകാതെ ഏകാഭിപ്രായമെന്ന രീതിയിലാണു ഞാനിതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതു്. എത്ര വിശിഷ്ട കാര്യമായാലും, അതേപ്പററി പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഏതെങ്കിലും അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടെന്നു കേട്ടാൽ, ആ കാര്യത്തിലുള്ള പ്രതിപത്തി സാധാരണക്കാരുടെ ഇടയിൽ അധഃപതിക്കുന്നതായിട്ടാണു് എൻെറ അനുഭവം. അതുകൊണ്ടു ഈ പുസ്തകവായനക്കാരുടെ ഇടയിൽ മഹാകാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം യാതൊരു വക വിലയിടിവിനും ഇടയാകരുതെന്നു കരുതി മനഃപൂർവ്വമാണു മേൽപ്പറഞ്ഞ ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങളെപ്പററി സൂചിപ്പിക്കാതിരുന്നിട്ടുള്ളതു്. ആകയാൽ ഈ പുസ്തകം വായിക്കാനിടയാകുന്ന പണ്ഡിതന്മാർ മേൽപ്പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ ഒരു വ്യക്തിയുടെ അഭിപ്രായമെന്നു ഗണിച്ചാൽ മതി. എന്നാൽ എൻെറ വ്യക്തിപരമായ അഭിപ്രായമെന്നു തെററിദ്ധരിക്കേണ്ടതില്ല. ഏതെങ്കിലും അംഗീകൃത ഗ്രന്ഥത്തിൽ കണ്ടിട്ടുള്ളവ മാത്രമെ ഞാനിതിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളു. പക്ഷേ പല അഭിപ്രായമുള്ളപ്പോൾ എനിക്കു യുക്തമെന്നു തോന്നിയതു മാത്രമെ ഞാനിതിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ളു. ഈ പുസ്തകത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളവ ഏകാഭിപ്രായമെന്നു ധരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ആർക്കും ഒരു നഷ്ടവും വരാൻപോകുന്നില്ല. ഇതിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നവിധം ധാരണയിലിരുന്നാൽ മററഭിപ്രായങ്ങളെപ്പററി പിന്നീടു അറിയുമ്പോൾ വായനക്കാർക്കു് ഈ അഭിപ്രായത്തിൽ കൂടുതൽ സമ്മതമുണ്ടാകുമെന്നാണു എൻെറ പ്രതീക്ഷ.

ഈ നാട്ടുകാരായ കത്തോലിക്കരുടെ ഇടയ്ക്കു് ഭക്തികൃത്യങ്ങൾ പ്രത്യേകിച്ചു ജപധ്യാനങ്ങളും ക്രൂശാകളുടെ സ്വീകരണങ്ങളും അടിക്ക

ടി വർദ്ധിച്ചുതന്നെ വരുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ അദ്ധ്വാനത്തിന് തക്ക ഫലസിദ്ധി കൂടാതെ പോകുന്നു എന്നാണ് ഈ എഴുത്തുകാരൻെറ ശങ്ക. ആ ശങ്കയാണ ഈ പുസ്തകനിർമ്മാണത്തിന് എനിക്കുണ്ടായ ഒരു വലിയ പ്രേരണ. ആകയാൽ ഈ പുസ്തകം എല്ലാവരും വായിക്കാനിടയാകണമെന്നുതന്നെ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. പാടുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഇതിൻെറ ഓരോ കോപ്പി ഓരോരുത്തൎക്കും സമൎപ്പിച്ചുകൊണ്ടു അവസരംപോലെ വായിക്കാൻ ഓരോരുത്തരെയും ഞാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുമായിരുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അടിക്കടി ഈ പുസ്തകം വായിക്കുന്നവൎക്കു സത്യത്തിലും അരൂപിയിലും പ്രാൎത്ഥിക്കുന്നതിനും, ഫലപ്രദമായി കുദാശകൾ കൈക്കൊള്ളുന്നതിനും പ്രാപ്തിയുണ്ടാകുമെന്നും തൽഫലമായി അവരുടെ ഐഹികജീവിതം വിജയകരമായിത്തീരുമെന്നുമാണ ഈയുള്ളവൻെറ പ്രതീക്ഷ.

എൻെറയും എൻെറ സഹോദരങ്ങളുടെയും ഐഹികജീവിതം വിജയപ്രദമായിത്തീരണമെന്നുള്ള അത്യാശയും, എൻെറ അപ്രാപ്തിയിലുള്ള ബോദ്ധ്യവും നിമിത്തം സുജ്ഞാനത്തിൻെറ മാതാവായ പ. കന്യകമറിയത്തിൽ സൎവ്വകഴിവുകളോടെ ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ടല്ലാതെ ഈ പുസ്തകത്തിലെ യാതൊരാശയവും ഞാൻ രൂപീകരിച്ചിട്ടില്ല. അതുപോലെതന്നെ അവളുടെ സഹായത്തിന് യാതൊന്നും പ്രതിബന്ധമാകരുതെന്നു കരുതി അവളുടെ ഏതെങ്കിലും ഒരു സ്വരൂപത്തിൻെറ മുമ്പിൽ വച്ചല്ലാതെ ഇതിലെ ഒരക്ഷരവും ഞാനെഴുതീട്ടുമില്ല.

മാതാവിനോടുള്ള അത്ത്യൎത്ഥന, വ്യൎത്ഥമായതായി ഇതുവരെ കേട്ടിട്ടില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്ക് എൻെറ അയോഗ്യത കൊണ്ടുമാത്രം മറിച്ചുകേൾപ്പാൻ ഇടവരികയില്ലെന്നുതന്നെ ഞാൻ പ്രത്യാശിക്കുന്നു.

ഈ ആശയോടെ 1955 ഓഗസ്റ്റ് 15—ാം തീയതി തിങ്കളാഴ്ചയായ ഇന്നു എൻെറ ഈ വിനീതയത്നത്തെ സ്വൎഗ്ഗറാണിക്കു പ്രതിഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ട് മലയാളം സംസാരിക്കുന്ന ഏവൎക്കുംവേണ്ടി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

ക. നി. മൂ. സ. മിഖായേൽ കത്തനാർ.

അമലോത്ഭവമാതാവിൻ ആശ്രമം,
മുട്ടാർ, 15-8-'55.

അധ്യാത്മദീപം.

അദ്ധ്യായം 1

ജ്ഞാനം.

ഈ ജീവിതത്തിൽ മനുഷ്യക്ക് പലതരം ജ്ഞാനമുണ്ടാകാം. i. സ്വാഭാവികജ്ഞാനം (Natural knowledge). ii. സ്വഭാവേതര ജ്ഞാനം (Preter natural knowledge). iii. അതിസ്വഭാവിക ജ്ഞാനം (Super natural knowlebge).

i. സ്വാഭാവികജ്ഞാനം.

സ്വാഭാവികജ്ഞാനംതന്നെ രണ്ടു തരമുണ്ട്. (a) ഐന്ദ്രിക ജ്ഞാനം (Sensible knowledge). (b) ബുദ്ധിപരജ്ഞാനം (Intellectual knowledge).

(a) ഐന്ദ്രികജ്ഞാനം.

ദശിച്ചോ, സ്പശിച്ചോ, രുചിച്ചോ, ഘ്രാണിച്ചോ, ശ്രവിച്ചോ നമുക്കുണ്ടാകുന്ന ജ്ഞാനമാണ് ഐന്ദ്രികജ്ഞാനം. ഇങ്ങനെയുള്ള അറിവ് മനുഷ്യക്ക് മാത്രമല്ല ജന്തുക്കൾക്കുമുണ്ട്. ഉദാ. പട്ടി അതിൻെറ യജമാനനെയും ആന അതിൻെറ പാപ്പാനെയും എത്ര ആൾക്കൂട്ടത്തിൽവച്ചും തിരിച്ചറിയുന്നു. ഐന്ദ്രികജ്ഞാനം മനുഷ്യക്ക് എളുപ്പമുള്ളതും ബോധത്തിൽ ആഴമായി പതിയുന്നതും കൂടുതൽ നിലനില്ക്കുന്നതുമാകുന്നു.

(b) ബുദ്ധിപര ജ്ഞാനം.

കാൎയ്യത്തിൽനിന്ന് കാരണത്തെയും, കാരണത്തിൽനിന്ന് കാൎയ്യത്തെയും വിവേചിച്ചെടുക്കുന്ന ജ്ഞാനമാണ് ബുദ്ധിപരജ്ഞാനമെന്നു പറയുന്നത്. ഈവക ജ്ഞാനം മനുഷ്യക്കല്ലാതെ ജന്തുക്കൾക്കില്ല. ഈ ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിന് ഐന്ദ്രികജ്ഞാനസമ്പാദനത്തെക്കാൾ പ്രയാസമുണ്ട്. മാത്രമല്ല നിലനില്ക്കണമെങ്കിൽ ആവൎത്തിച്ച യത്നിക്കണം

ii. സ്വഭാവേതരജ്ഞാനം.

മുൻപറഞ്ഞ ജ്ഞാനങ്ങൾ രണ്ടും, അതായതു് ഐന്ദ്രികവും വിവേചനാപരവുമായ ജ്ഞാനങ്ങൾ നമ്മുടെ സ്വഭാവത്തിൽപ്പെട്ടവയാണ്. നമ്മുടെ യത്നംകൊണ്ടു സമ്പാദിക്കേണ്ട ഇവ നമ്മുടെ യത്നം കൂടാതെതന്നെ നമുക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുവാൻ ദൈവത്തിനു പാടുണ്ടു്. ലോകാരംഭംമുതൽ നാളതുവരെ ചുരുക്കം ചിലക്കെങ്കിലും ഈവക ജ്ഞാനം ദൈവം പ്രദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്; ചെയ്യുന്നുമുണ്ടു്. ഉദാ: ആദം, ഹവ്വാ, മഹാനായ വലിയ അൽബർത്തോസ്, (ത്രേസ്യാ ന്യൂമാൻ) മുതലായവർ.

ഈ ജ്ഞാനം മുൻപറഞ്ഞ ജ്ഞാനങ്ങളെക്കാൾ വളരെ തെളിവുള്ളതും തിർച്ചയുള്ളതും ശാശ്വതമായി നിലനില്ക്കുന്നതുമാകുന്നു. ഈവിധ ജ്ഞാനമാണ് മാലാഖാമാർക്കുള്ളതു്. ഇതു് മാലാഖാമാരുടെ സ്വഭാവത്തിനു ചേർന്നതും മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിനു മേലെപ്പെട്ടതുമാകയാലാണ് (Preter natural knowledge) സ്വഭാവേതരജ്ഞാനം എന്നു പറയുന്നതു്.

iii. അതിസ്വാഭാവികജ്ഞാനം.

ഈ ജ്ഞാനം സകല സൃഷ്ടികളുടെയും സ്വഭാവത്തിനു മേലെപ്പെട്ടതും ദൈവസ്വഭാവത്തിനുമാത്രം യോജിച്ചതുമാണ്. ഇതിനു വിശ്വാസം എന്നാണ് പേർ. വെളിപാടു വഴിക്കാണ് ഇതു നാം പ്രാപിക്കുന്നതു്.

മേല്പറഞ്ഞ ഓരോതരം ജ്ഞാനത്തിൽനിന്നും അതാതിനനുരൂപമായ സ്നേഹവും പ്രതിക്ഷയുമുണ്ടാകാം. ഐന്ദ്രികജ്ഞാനത്തിൽനിന്ന് ഐന്ദ്രികസ്നേഹം അഥവാ പക്ഷവും ഐന്ദ്രികപ്രതീക്ഷയുമുണ്ടാകും. ബുദ്ധിപ്പൂട്ടത്ത ജ്ഞാനത്തിൽനിന്ന് ബുദ്ധിപ്പൂട്ടത്ത സ്നേഹവും ബുദ്ധിപ്പൂട്ടത്ത പ്രതിക്ഷയുമുണ്ടാകും. അതിസ്വാഭാവികജ്ഞാനം അഥവാ വിശ്വാസം ദൈവികപുണ്യമാണ്. അതിൽനിന്നുമാത്രമേ ദൈവികപുണ്യങ്ങളായ ഉപവിയും ശരണവുമുണ്ടാകയുള്ളു. ഉപവി സ്നേഹമാണ്, എന്നാൽ എല്ലാ സ്നേഹവും ഉപവിയല്ല.

അദ്ധ്യായം 2

പ്രപഞ്ചം.

കാണപ്പെടാത്തവയെപ്പററി ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് കാണപ്പെടുന്നവയെപ്പററിയുള്ള ജ്ഞാനം വളരെ പ്രയോജനകരമാണ്. നാം കാണുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽപ്പെട്ട സൃഷ്ടികളെയെ

ല്ലാം നാലു ജാതിയായി തിരിക്കാം. i. ഭൂതം. ii. സസ്യം. iii. ജന്തു. iv. മനുഷ്യൻ. (നരൻ).

i. ഭൂതലോകം.

നാം ചവിട്ടി നടക്കുന്ന ഭൂമി (മണ്ണു്) നാം ശ്വസിക്കുന്ന വായു, ഉപയോഗിക്കുന്ന ജലം ആദിയായി അഞ്ചു ധാതുക്കളെയുള്ളൂ എന്നു കരുതി പൂർവ്വന്മാർ അവയെ പഞ്ചഭൂതങ്ങൾ എന്നു വിളിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ധാതുക്കൾ (Elements) അഞ്ചല്ല, അനേകമുണ്ടെന്നു് ഇപ്പോൾ നാം അറിയുന്നു. എങ്കിലും അവ ഭൂതങ്ങൾതന്നെ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവയുണ്ട്—അവയ്ക്കസ്തിത്വമുണ്ട് — എന്നല്ലാതെ മററു സൃഷ്ടികൾക്കുള്ളതു പോലെയുള്ള ഗുണങ്ങൾ ഒന്നുമില്ല. എന്നുവരികിലും അവയുടെ അസ്തിത്വം പാലിക്കുന്നതിന് വേറൊന്നിൻെറയും സഹായം ആവശ്യമില്ല. അപ്രകാരംതന്നെ അവയുടെ അസ്തിത്വത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനു് വേറൊന്നിനും സാദ്ധ്യമല്ല. Matter cannot be destroyed ധാതുസംഹാരം അസാദ്ധ്യമാണെന്നാണ് ആപ്തവാക്യം. മറെറല്ലാത്തിൻെറയും അസ്തിത്വത്തിനും നിലനില്പിനും ഭൂതസഹായം (ധാതുക്കളുടെ സാന്നിദ്ധ്യം) കൂടിയേ തീരൂ.

ii. സസ്യലോകം.

സസ്യങ്ങൾ ഭൂതങ്ങളെക്കാൾ ഒരുപടി ഉയർന്നവയാണ്. അവയ്ക്കു് അസ്തിത്വമുണ്ടെന്നുമാത്രമല്ല, ആ അസ്തിത്വംതന്നെ ജീവനോടു കൂടിയവയാണ്. ജീവൻ എന്നുവച്ചാൽ Motus ab intrinseco ആന്തരീകപ്രവർത്തനം എന്നാണർത്ഥം. സസ്യങ്ങൾ ഭൂതങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു വളരുകയും, സ്വജാതിസന്താനങ്ങളെ പുറപ്പെടുവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ ആന്തരികപ്രവൃത്തിയുള്ളതുകൊണ്ടാണ് അവ ജീവികൾ എന്നു പറയപ്പെടുന്നതു്. ഈ ആന്തരികപ്രവൃത്തി അഥവാ ജീവൻ എപ്പോൾ നഷ്ടപ്പെടുമോ അപ്പോൾ അവ ഭൂതങ്ങളായി മാറിപ്പോകും. ഭൂതങ്ങൾക്കു സസ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു യാതൊരാവശ്യവുമില്ല. എന്നാൽ സസ്യങ്ങൾക്ക് ഭൂതസഹായം കൂടാതെ ജീവിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല.

iii. ജന്തുലോകം.

ജന്തുക്കൾ സസ്യങ്ങളെക്കാൾ ഒരുപടി കൂടി ഉയർന്നവയാണ്. അവയ്ക്കു് ഭൂതങ്ങളെപ്പോലെ അസ്തിത്വമുണ്ട്. സസ്യങ്ങളെപ്പോലെ ജീവനുമുണ്ട്. എന്നാൽ ആ ജീവൻതന്നെ സുഖദുഃഖമനുഭവിക്കുന്നതിനു പററിയ ഇന്ദ്രിയങ്ങളോടുകൂടിയവയാണ്. അഞ്ചു് ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ ഉണ്ടാവാം. ഒരു ജീവിക്ക് ഒരു ഇന്ദ്രിയം എങ്കിലും ഇല്ലെങ്കിൽ അതു സസ്യമല്ലാതെ ജന്തുവായിരിക്കയില്ല. ജന്തുക്കൾ ഇന്ദ്രിയസുഖത്തിനായിമാത്രം പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ആ പ്രവൃത്തികൊണ്ടുതന്നെ അവയുടെ ജീവസന്ധാരണവും സന്തത്യുല്പാദനവും നടക്കുന്നു.

ഭൂതങ്ങൾക്കോ സസ്യങ്ങൾക്കോ ജന്തുക്കളെക്കൊണ്ടു യാതൊരാവശ്യവുമില്ല. എന്നാൽ ജന്തുക്കൾക്ക് ഭൂതങ്ങളും സസ്യങ്ങളും കൂടാതെ ജീവിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല.

iv. നരലോകം.

മനുഷ്യർ ജന്തുക്കളെക്കാൾ ഒരുപടികൂടി ഉയൎന്നവരാണു്. അവൎക്കു് ഭൂതങ്ങളെപ്പോലെ അസ്തിത്വമുണ്ടു്. സസ്യങ്ങളെപ്പോലെ ജീവനുണ്ടു്. ജന്തുക്കളെപ്പോലെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളുണ്ടു്. കൂടുതലായി ബുദ്ധി, മനസ്സു് എന്ന തത്വങ്ങളോടുകൂടിയ ആത്മാവുമുണ്ടു്. ഭൂതങ്ങൾക്കോ സസ്യങ്ങൾക്കോ ജന്തുക്കൾക്കോ മനുഷ്യരെക്കൊണ്ടു യാതൊരാവശ്യവുമില്ല. എന്നാൽ മനുഷ്യൎക്കു് ഇവ മൂന്നും ഈ ജീവിതത്തിൽ കൂടിയേ തീരൂ.

ജന്തുക്കൾ ഇന്ദ്രിയസുഖത്തിനായിമാത്രം പ്രവൃത്തിക്കുന്നു. ഇന്ദ്രിയസുഖംകൊണ്ടു അവ തൃപ്തിപ്പെടുന്നു. മനുഷ്യരും ഇന്ദ്രിയസുഖം തേടുന്നു. പക്ഷേ ഇന്ദ്രിയസുഖംകൊണ്ടുമാത്രം മനുഷ്യർ തൃപ്തി അടയുന്നില്ല. അവരുടെ ആത്മീയ ഇന്ദ്രിയങ്ങളായ ബുദ്ധിയുടെയും മനസ്സിന്റെയും തൃപ്തികൊണ്ടേ മനുഷ്യർ പൂൎണ്ണതൃപ്തർ—ഭാഗ്യവാന്മാർ—ആകയുള്ളു.

ബുദ്ധി അറിയുന്നു, മനസ്സു സ്നേഹിക്കുന്നു. ആകയാൽ ബുദ്ധിയുടെ വിഷയം സത്യം. മനസ്സിന്റേതു നന്മ. സാക്ഷാൽ സത്യവും സാക്ഷാൽ നന്മയും ദൈവം ആകയാൽ മനുഷ്യർ ദൈവത്തെ അറിഞ്ഞു സ്നേഹിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ പൂൎണ്ണതൃപ്തരാകയുള്ളു.

സൃഷ്ടികൾ സ്രഷ്ടാവായ ദൈവത്തെ അറിഞ്ഞുസ്നേഹിക്കുന്നതു് ദൈവത്തിനു് മഹത്വമാകുന്നു. ഈ മഹത്വത്തിനുവേണ്ടിയാണു് ദൈവം മനുഷ്യരെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതു്. മനുഷ്യൎക്കുവേണ്ടി മാത്രം മററുള്ളവയെയും സൃഷ്ടിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യായം 3

ദൈവം.

"ദൈവത്തിന്റെ അദൃശ്യലക്ഷണങ്ങളും അവിടുത്തെ ശക്തിയും അവിടുത്തെ മഹത്വവും സൃഷ്ടികൾക്കു ബുദ്ധിമുഖേന കാണപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു." (റോമ. 1. 20.)

ദൈവത്തിന്റെ അസ്തിത്വം, സ്വഭാവം, ഗുണലക്ഷണങ്ങൾ എന്നിവ ബുദ്ധിപൂർവ്വം ആലോചിക്കുന്നവൎക്കു ഗ്രഹിപ്പാൻ പാടുണ്ടു്. കാരണം കൂടാതെ കാൎയ്യമില്ല എന്ന തത്വം അനുസരിച്ചു് ഏതിനും ഒരു മൂലകാരണൻകൂടിയേ തീരൂ. കാണപ്പെടുന്ന ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ ഒരിക്കൽ ഇല്ലാതിരുന്നതു പിന്നീടുണ്ടാകുന്നതായും എല്ലാററിലും ചലനവും ക്രമീകരണവും ഉള്ളതായും നാം കാണുന്നു. ആകയാൽ:—

1) പ്രഥമ കാരണൻ.
2) പ്രഥമചലനൻ.

3) എല്ലാം ക്രമപ്പെടുത്തുന്നവൻ എന്നീ നിലകളിൽ ഒരു സത്ത—ദൈവം—ഉണ്ടായേ തീരൂ.

4) കൂടാതെ എക്കാലത്തുമുള്ള മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തിന്റെ ഒരു പൊതു ധാരണ ഒരു ദൈവം ഉണ്ടെന്നതന്നെയാണ്. എന്നിരുന്നാലും വെളി പാടുകൊണ്ടുമാത്രമാണ് ലോകം ഫലപ്രദമായി ദൈവത്തെ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്.

ഗുണവാനായ ഒരു പിതാവ് തന്റെ വാത്സല്യമക്കളോടൊരുമിച്ച് സഹവസിക്കുന്നതുപോലെ നമ്മുടെ ആദ്യമാതാപിതാക്കൾ പാപം ചെയ്യുന്നതിനുമുമ്പ് അവർ പറുദീസായിലായിരിക്കയിൽ ദൈവം അവരോടുകൂടി പലപ്പോഴും സഹവസിച്ചിരുന്നതായി വേദപുസ്തകത്തിൽ നാം വായിക്കുന്നു. അവർ പാപം നിമിത്തം പറുദീസായിൽനിന്നു തള്ളപ്പെട്ടതിനുശേഷം അവരോ അവരുടെ സന്തതിപരമ്പരകളോ ദൈവത്തെ നേരിട്ടു ദൎശിച്ചിട്ടില്ല. പറുദീസായിൽവച്ച് ആദത്തിനു ലഭിച്ച ദൈവത്തെപ്പററിയുള്ള ജ്ഞാനം മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തിനിടയിൽ ക്രമശ്ശഃ കുറഞ്ഞിരുന്നു എങ്കിലും പരമ്പരയാ നിലനിന്നു പോന്നു.

പിന്നീട് ഹോറിബ് മലയിൽ ആടു മേച്ചിരുന്ന മൂശക്കു കത്തിക്കാളുന്ന അഗ്നികുണ്ഡത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ ദൈവം പ്രത്യക്ഷനായി. ആ അവസരത്തിൽ മൂശയുടെ അപേക്ഷയനുസരിച്ച് [illegible] "ഞൊനായിരിക്കുന്നവനാകുന്നു" (പുറ. iii. 14) എന്നു് ദൈവം അരുളിച്ചെയ്തു വെളിപ്പെടുത്തി. ഈ വെളിപാടിൽനിന്നു് "ഞാൻ ആയിരിക്കുന്നവനാകുന്നു" എന്ന ഈ ചെറിയ വാക്യത്തിൽനിന്നു് ദൈവത്തെപ്പററി അനേകകാൎയ്യങ്ങൾ നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ പാടുണ്ട്. ഇതിൽനിന്നു് ഒന്നാമതായി നാം മനസ്സിലാക്കുന്നതു് ദൈവത്തിന്റെ സ്വഭാവം Nature പ്രകൃതി 'ഉണ്ടായിരിക്കുക' എന്നതാകുന്നു. ഉണ്ടായിരിക്കുക എന്നതു് ദൈവത്തിന്റെമാത്രം സ്വഭാവമാകയാൽ വേറെ ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന ഏതിന്റെയും അസ്തിത്വം ദൈവത്തിന്റെ ദാനമായിരിക്കണം. ദാനം എപ്പോഴും പരിമിതമായിരിക്കും. അതായതു് നൽകുന്നിടത്തോളമേ ഉണ്ടായിരിക്കയുള്ളൂ. ദൈവാസ്തിത്വം ദാനമല്ല, സ്വഭാവമാകയാൽ ദൈവം 1) അപരിമിതനാണ്. 2) അപരിമിതമെങ്കിൽ ഏകമായിരിക്കണം. 3) അപരിമിതവും ഏകവുമെങ്കിൽ അരൂപിയായിരിക്കണം.

മേൽപ്പറഞ്ഞ തത്വങ്ങളനുസരിച്ച് ദൈവത്തെ പഠിക്കുന്നതിനു നമുക്കു ശ്രമിക്കാം.

i. സൎവ്വവ്യാപി. (Omnipresent)

എന്തെങ്കിലും ഒന്നുണ്ടെന്നു കേട്ടാൽ എവിടെ എന്നൊരു ചോദ്യമാണ് നമ്മുടെ ബോധത്തിൽ ഉദിക്കുന്നതു്. ദൈവം എവിടെ? എല്ലായിടത്തും. ഏതെങ്കിലും ഒരിടത്തില്ലെങ്കിൽ ദൈവം പരിമിതനാകും. എന്നാൽ ദൈവം അപരിമിതനാണ്. ആകയാൽ ദൈവം എല്ലായിടത്തും ഉണ്ട്. നാം ഇരിക്കുന്ന ഈ സ്ഥലത്തും ഇവിടെനിന്നും തെക്കോട്ടോ വട

ക്കോട്ടോ എവിടെപ്പോയാലും ഭൂമിയുടെ ഏതു ഭാഗത്തുചെന്നാലും അവിടെയെല്ലാം ദൈവമുണ്ട്. ഏററമുയൻ മലയുടെ മുകളിലും ആഴം കൂടിയ സമുദ്രത്തിൻെറ അടിയിലും ഭൂമിയുടെ ഏതു ഭാഗത്തും എന്നല്ല അതിൻെറ ഓരോ അണുവിലും ദൈവം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഈ ഭൂമിയിൽനിന്ന് നാനാഭാഗത്തേക്കും സങ്കല്പദൃഷ്ട്യാ നമുക്ക് ഒരു യാത്ര ചെയ്യാം. കാർമേഘമോ ചന്ദ്രപ്രകാശമോ ഇല്ലാത്ത രാത്രികാലങ്ങളിൽ ആകാശത്തിലേക്കു നോക്കിയാൽ തീപ്പൊരിപോലെ ചിതറിക്കിടക്കുന്ന എത്രയെത്ര നക്ഷത്രങ്ങളെ നാം കാണുന്നു. ഉള്ള നക്ഷത്രങ്ങളെയെല്ലാം ഇതുവരെ മനുഷ്യർ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ല. ഇനിയും കണ്ടുപിടിക്കാമെന്ന് ഇപ്പോൾ ഊഹിക്കപോലും ചെയ്യുന്നില്ല.

നന്നാ ചെറുതായി നാം കാണുന്ന ആ നക്ഷത്രങ്ങളിൽ പലതും നാം അധിവസിക്കുന്ന ഭൂമിയേക്കാൾ അനേകമടങ്ങു വലിയവയാണ്. അവ തമ്മിലും, അവയും ഭൂമിയും തമ്മിലുമുള്ള അകലം കുറിക്കുന്നതിനു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന മാനദണ്ഡം (unit) ഈ നാട്ടിലെ രീതിയനുസരിച്ചു മൈൽക്കണക്കല്ല; അതു പ്രായോഗികമല്ല. അതിനു പകരം പ്രകാശവത്സരം (Light year) എന്നൊരു മാനദണ്ഡമാണ് അവർ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നത്.

പ്രകാശം ഒരു സെക്കണ്ടിൽ 1,86,000 മൈൽ പ്രചരിക്കും. ആ തോതിൽ ഒരു കൊല്ലം അതായതു് $365\frac{1}{4}$ ദിവസംകൊണ്ടു് എത്ര മാത്രം പ്രചരിക്കുമോ അത്ര അകലത്തിനാണ് ഒരു പ്രകാശവത്സരം എന്നു പറയുന്നതു്. അത്ഭുതമേ! ഇതുവരെ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള നക്ഷത്രങ്ങളിൽ പലതും നാം അധിവസിക്കുന്ന ഭൂമിയിൽനിന്നും അനേകായിരം പ്രകാശവത്സരം അകലെയാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ഇങ്ങനെയുള്ള ഗോളങ്ങളിലേക്ക് സങ്കല്പദൃഷ്ട്യാ ഒരു യാത്ര ചെയ്യുന്നതായാൽ അവയിലേക്കുള്ള വഴിയുടെ ഏതെങ്കിലും ഭാഗത്തും അവ ഓരോന്നിലും അവയുടെ ഓരോ ഭാഗങ്ങളിലും എന്നല്ല അവയുടെ ഓരോ അണുവിലും ദൈവം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. There is no place or space devoid of His presence ദൈവത്തിൻെറ സാന്നിദ്ധ്യമില്ലാത്ത ഇടമോ സ്ഥലമോ ഇല്ല. ഇതിൽതന്നെ വേറൊരത്ഭുതം, താൻ എവിടെയുണ്ടോ അവിടെ തൻെറ ഒരു ഭാഗമല്ല താൻ മുഴുവനായിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ ശരീരത്തിൽ നമ്മുടെ ആത്മാവ് എപ്രകാരമോ അപ്രകാരം പ്രപഞ്ചം മുഴുവനിലും ദൈവം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. He exists in all things without occupying space. താൻ ഓരോ വസ്തുക്കളിലും നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. തനിക്ക് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതിനു സ്ഥലമാവശ്യമില്ല.

ii. നിത്യൻ. (Eternal)

ദൈവത്തിൻെറ വ്യാപകത്വംപോലെതന്നെ അത്ഭുതാവഹമാണ് തൻെറ നിത്യത്വവും. താനില്ലാതിരുന്ന കാലമുണ്ടായിട്ടില്ല. ഇനി ഉണ്ടാകയുമില്ല. He has no beginning nor end. He exists without any duration of time.

iii. നിവ്വികാരൻ. (Immutable)

ദൈവം മാററത്തിൻെറയോ നാശത്തിൻെറയോ യാതൊരു സ്പശനവും ഏല്ക്കാത്തവനാകുന്നു. എന്നും ഒരുപോലെ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നവനാണു്.

iv. സവ്വജ്ഞൻ. (Ommniscient)

ദൈവം സകലവും അറിയുന്നു. സകല സൃഷ്ടികളെയും അവ ഓരോന്നിനെയും ഓരോന്നിലുമുള്ള ഓരോ അണുവിനെയും ആ ഓരോ അണുവിലുമുള്ള സകലവിധ മാററങ്ങളെയുമറിയുന്നു. ശാരീരികം മാത്രമല്ല, ആത്മീയവും അതായതു് നമ്മുടെ വിചാരം, ആഗ്രഹം, പ്രത്യാശ, നിരാശ മുതലായ എത്രയെത്ര പ്രവൎത്തനങ്ങൾ നമ്മിൽ ഓരോരുത്തരിലും സദാ നടക്കുന്നു. ഇതേവിധമുള്ള ഓരോന്നിലും നടന്നതും നടക്കുവാൻ പാടുണ്ടായിരുന്നവയും നടക്കുന്നതും നടക്കുവാൻ പാടുള്ളതും നടക്കുവാനിരിക്കുന്നതും നടക്കുവാൻ പാടുണ്ടായിരിക്കുന്നതും എല്ലാം ദൈവം അറിയുന്നു.

v. സവ്വശക്തൻ. (Almighty)

ദൈവത്തിനു് ഒന്നും അസാദ്ധ്യമല്ല. കാണപ്പെടുന്നവയും അല്ലാത്തവയുമായ സകലത്തെയും ഉണ്ടാകട്ടെ എന്ന അവിടുത്തെ തിരുമനസ്സിൻെറ അടയാളത്താൽമാത്രം നിൎമ്മിച്ചു.

vi. നീതിമാൻ. (Just)

ദൈവം തൻെറ ഓരോ സൃഷ്ടികളുടെയും സ്വതന്ത്രപ്രവൃത്തികൾക്കു തക്ക പ്രതിഫലം കൊടുക്കുന്നവനാകുന്നു. നാം ചെയ്യുന്ന ഓരോ പ്രവൃത്തികൾക്കും — അറിവോടും സമ്മതത്തോടുംകൂടി ചെയ്യുന്ന ഓരോ പ്രവൃത്തിയും — നന്മയാകട്ടെ തിന്മയാകട്ടെ, വലുതാകട്ടെ ചെറുതാകട്ടെ ഒന്നും ദൈവം അറിഞ്ഞില്ലെന്നോ അതിനുതക്ക പ്രതിഫലം നല്കിയില്ലെന്നോ ഒരിക്കലും സംഭവിക്കുന്നതല്ല.

vii. ദയാപരൻ. (Merciful)

ദൈവത്തിനു് ക്ഷമിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതായി യാതൊരു പാപവുമില്ല. ഒരാൾ ചെറുപ്പംമുതൽ വാൎദ്ധക്യംവരെ എത്ര ഘനമായ പാപം, മനഃപൂൎവ്വം ചെയ്തിരുന്നാലും അവൻ അനുതപിക്കുമെങ്കിൽ സകലവും ദൈവം അവനോടു ക്ഷമിക്കും.

viii. നല്ലവൻ. (Good)

എല്ലാ നന്മയും ദൈവത്തിനുണ്ടു്. വിശേഷാൽ ഒന്നും കൂട്ടിച്ചേൎക്കാവുന്നതല്ല.

ix. പരിശുദ്ധൻ. (Holy)

ദൈവം നന്മയെ സ്നേഹിക്കുകയും തിന്മയെ ദ്വേഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

x. ബുദ്ധിമാൻ. (Wise)

തിന്മയിൽനിന്നുപോലും നന്മയുളവാക്കുവാൻ കഴിവുള്ളവനാകുന്നു.

xi. സത്യവാൻ. (Truthful)

സത്യംമാത്രം വെളിപ്പെടുത്തുന്നവനും അസത്യം വെളിപ്പെടുത്താൻ കഴിയാത്തവനുമാകുന്നു.

xii. വിശ്വസ്തൻ. (Faithful)

ദൈവം ഉടമ്പടി പാലിക്കുന്നവനാകുന്നു.

ദൈവം സർവ്വഗുണസമ്പൂർണ്ണനാകുന്നു. എന്നാൽ ഏതെങ്കിലും ഗുണമുള്ളവൻ എന്നല്ല ദൈവത്തെപ്പററി പറയേണ്ടതു്. സൃഷ്ടികളാണു് പരിമിതമായ തോതിലെങ്കിലും ഗുണമുള്ളവർ. സ്രഷ്ടാവായ ദൈവമാകട്ടെ ഗുണമുള്ളവനല്ല; ഗുണംതന്നെയാകുന്നു.

ദൈവം അറിവുള്ളവനല്ല, അറിവുതന്നെയാണു്. ശക്തിയുള്ളവനല്ല, ശക്തിതന്നെയാണു്. നീതിയുള്ളവനല്ല, നീതിതന്നെയാണു്. സ്നേഹമുള്ളവനല്ല, സ്നേഹംതന്നെയാകുന്നു.

അദ്ധ്യായം 4

ത്രിയേകദൈവം.

ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ കാണുന്ന സസ്യങ്ങൾ ജന്തുക്കൾ മനുഷ്യർ എല്ലാം ജീവിക്കുന്നു. അവയ്ക്കു ജീവനുണ്ടു്. അവ ജീവനുള്ളവയാകുന്നു. സ്രഷ്ടാവായ ദൈവമോ ജീവനുള്ളവനല്ല; ജീവൻതന്നെയാകുന്നു.

ജീവൻ എന്നുവച്ചാൽ ആന്തരികപ്രവർത്തനമാകുന്നു എന്നു മുൻപു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ദൈവത്തിന്റെ ജീവൻ അഥവാ ആന്തരികപ്രവർത്തനം ധ്യാനമാകുന്നു. (Contemplation) മനുഷ്യരുടെ മനസ്സു് അറിയുന്നു സ്നേഹിക്കുന്നു. മനുഷ്യർ ബുദ്ധി, മനസ്സ് എന്നീ രണ്ടു ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ വഴിയായി ധ്യാനിക്കുന്നു. ദൈവമോ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ വഴിക്കല്ല. തനിക്കിന്ദ്രിയങ്ങളില്ല. താൻ നേരിട്ടു ധ്യാനിക്കുന്നു. ഇതു തന്റെ സ്വഭാവമാണു്. അതുകൊണ്ടാണു് ദൈവം Actus Purrissimus "പരമപാവനകൃത്യം" ആകുന്നു എന്നു് വേദാന്തികൾ വ്യവഹരിക്കുന്നതു്.

ദൈവം ധ്യാനിക്കുന്നു. അളവില്ലാത്തവിധം തന്നെത്തന്നെ അറിയുകയും തന്നെത്തന്നെ സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ദൈവം തന്നെത്തന്നെ പൂർണ്ണമായറിയുന്നു. ആകയാൽ തന്റെ പൂർണ്ണമായ ആശയം തന്നിൽ ജനിക്കുന്നു. ജനിപ്പിക്കുന്നവൻ പിതാവു്. ജനിക്കുന്നവൻ പുത്രൻ.

ദൈവം തന്നെത്തന്നെ പൂർണ്ണമായി സ്നേഹിക്കുന്നു. സ്നേഹം പുറപ്പെടുകയാണു്. ആകയാൽ മൂലമായ പിതാവിൽനിന്നും അറിവു കൂടാതെ സ്നേഹമില്ലാത്തതിനാൽ പിതാവിന്റെ ആശയമായ പുത്രനിൽനിന്നും ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹം അഥവാ പരിശുദ്ധാത്മാവു് പുറപ്പെടുന്നു.

പുത്രൻ ജനിച്ചുകഴിഞ്ഞവനോ, ജനിക്കാനിരിക്കുന്നവനോ അല്ല, നിത്യം ജനിക്കുന്നവനാകുന്നു. പരിശുദ്ധാവു പുറപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞവനോ, പുറപ്പെടാനിരിക്കുന്നവനോ അല്ല, നിത്യം പുറപ്പെടുന്നവനാകുന്നു.

ദൈവം നിത്യനാകുന്നു. ആകയാൽ പിതാവും നിത്യൻ, പുത്രനും നിത്യൻ, പരിശുദ്ധാത്മാവും നിത്യൻ. എന്നാൽ ക്രമമുണ്ടു്. ഒന്നാമതു പിതാവു്, രണ്ടാമതു പുത്രൻ, മൂന്നാമതു പരിശുദ്ധാത്മാവു്. ആളുകൾ മൂന്നായതുകൊണ്ടു് സ്വഭാവം (ദൈവത്വം) വിഭജിക്കപ്പെടുകയോ സ്വഭാവം ഒന്നായതുകൊണ്ടു് ആളുകൾ യോജിച്ചു് ഒന്നായിത്തീരുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. ഏക ദൈവത്തിൽ വെവ്വേറെ മൂന്നാളുകൾ. ഓരോ ആളുകൾക്കും വ്യത്യസ്തപ്പെട്ട പ്രവൃത്തിയുണ്ടു്. അതായതു് പിതാവു് പുത്രനെ ജനിപ്പിക്കുകയും പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ പുറപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. പുത്രൻ പിതാവിൽനിന്നു ജനിക്കുകയും പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ പുറപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. പരിശുദ്ധാത്മാവു് പിതാവിൽനിന്നും പുത്രനിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്നു.

വ്യത്യസ്തപ്പെട്ട ആളുകളുടെ വ്യത്യസ്തപ്പെട്ട പ്രവൃത്തികൾ, അതായതു് ജനിപ്പിക്കുക, ജനിക്കുക, പുറപ്പെടുത്തുക, പുറപ്പെടുക എന്നിവ ഏക ദൈവത്തിന്റെ ഏക പ്രവൃത്തി (Contemplation) ആകുന്നു. അവിടുത്തെ ജീവനാകുന്നു. അതാകുന്നു ഭാഗ്യം. അളവില്ലാത്ത ഭാഗ്യം. അളവില്ലാത്ത ദൈവത്തിന്റെ അളവില്ലാത്ത ഭാഗ്യം. അതാകുന്നു കണ്ണു കണ്ടിട്ടോ ചെവി കേട്ടിട്ടോ മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടോ ഇല്ല എന്നു് വി. പൗലോസ് സാക്ഷിക്കുന്ന ഭാഗ്യം.

അദ്ധ്യായം 5

മാലാഖാമാർ.

ദൈവം ജ്ഞാനംതന്നെയാകുന്നു. അവിടുന്നു തന്നെത്തന്നെയും തന്റെ കഴിവുകളെയും അറിയുന്നു. താൻ അനുഭവിക്കുന്ന ഭാഗ്യം തന്നോടൊരുമിച്ചനുഭവിക്കുന്നതിനു് കഴിവുള്ള സൃഷ്ടികളെ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ തനി

ക്കു കഴിയുമെന്നും അറിയുന്നു. തന്നെത്തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്ന സ്നേഹത്താൽത്തന്നെ, ഇല്ലായ്മയിൽ ആയിരുന്ന സൃഷ്ടികളെയും സ്നേഹിക്കുന്നു. ഈ സ്നേഹഫലമായി ആദ്യം അസ്തിത്വം പ്രാപിച്ച സൃഷ്ടികളാണ് മാലാഖാമാർ. ܒܪܫܝܬ ܒܪܐ ܐܠܗܐ ܝܬ ܫܡܝܐ "ആദിയിൽ ദൈവം ആകാശം സൃഷ്ടിച്ചു." (സൃഷ്ടി. i-1) ഉണ്ടാകട്ടെ എന്നു ദൈവം ചിത്തമായപ്പോൾ കോടാകോടി മാലാഖാമാർ ഉണ്ടായി. ദൈവം അവരെ തന്റെ സാദൃശ്യത്തിൽ സൃഷ്ടിച്ചു. അതായതു് സത്യം അറിവാനും നന്മയെ സ്നേഹിക്കുവാനും കഴിവുള്ള അരൂപികളായി അവരെ സൃഷ്ടിച്ചു. അവരുടെ സംഖ്യയെപ്പററി ഒന്നും വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല; മനുഷ്യരുടെ ഗ്രഹണശക്തിക്കതീതമെന്നു് പിതാക്കന്മാർ ഊഹിക്കുന്നു. ആദിയിൽ അവർക്കു നല്കപ്പെട്ടിരുന്ന ജ്ഞാനത്തിന്റെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും തോതനുസരിച്ചായിരിക്കണം അവരുടെ ഇടയിൽ ഒൻപതു് വിഭാഗങ്ങളുള്ളതായി പറയപ്പെടുന്നതു്.

അതായതു്:—

1	ܣܪ̈ܦܐ	Seraphims	ഭക്തിജ്വാലകർ.
2	ܟܪ̈ܘܒܐ	Cherubims	ജ്ഞാനാധിക്യർ.
3	ܟܘܪ̈ܣܘܬܐ	Thrones	സിംഹാസനങ്ങൾ.
4	ܡܪ̈ܘܬܐ	Dominations	കർതൃത്വങ്ങൾ.
5	ܪ̈ܝܫܢܘܬܐ	Principalities	പ്രഭുത്വങ്ങൾ.
6	ܫܘ̈ܠܛܢܐ	Powers	അധികാരങ്ങൾ.
7	ܚܝ̈ܠܐ	Virtues	ശക്തികൾ.
8	ܪ̈ܝܫ ܡܠܐܟܐ	Arch Angels	അതിദൂതർ.
9	ܡܠܐܟ̈ܐ	Angels	ദൂതർ.

മാലാഖാമാരെപ്പററി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ:—

1. നമ്മുടെ കർബാനക്രമം.
2. സൃഷ്ടി. iii. 21.
3. 4. 5. 6. കൊലോസ്സാ. i. 16.
4. 5. 6. 7. എഫേസ്യ്. i. 21.
8. വി. മിഖായേൽ. വെളിപാടു്. xii. യൂദാ. ix.
   വി. ഗബ്രിയേൽ ലൂക്കാ. i.
   വി. റപ്പായേൽ. തോബിയാസ്. iii–xii.
9. വേദപുസ്തകത്തിൽ പലേടത്തുമുണ്ടു്.

അദ്ധ്യായം 6

മാലാഖാമാരുടെ യുദ്ധം.

—:o:—

മാലാഖാമാർ ഇപ്പോൾ ആയിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിയിലല്ല ദൈവം അവരെ സൃഷ്ടിച്ചതു്. പലേ പടികൾ കടന്നാണു് ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിയിൽ എത്തിച്ചേർന്നതു്. മാലാഖാമാർ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ തന്നെ പരിമിതമായ തോതിൽ ദൈവത്തെയും തങ്ങളെത്തന്നെയും പരസ്പരവും അറിഞ്ഞു. അവരുടെ ജ്ഞാനം ഐന്ദ്രികമോ ബുദ്ധിപരമോ അല്ല. ചിന്തപ്പെട്ട ജ്ഞാനം (Infused knowledge) സ്വാഭാവേതരജ്ഞാനം മാത്രമാകുന്നു.

ദൈവം ഏകനെന്നും സർവ്വനന്മസ്വരൂപനെന്നും സകലത്തിന്റെയും സ്രഷ്ടാവും നാഥനുമെന്നും, തൻമൂലം സകല സൃഷ്ടികളാലും സർവ്വവിധ ആരാധനവണക്കങ്ങൾക്കും അർഹനെന്നും, തങ്ങളും തങ്ങളിലുള്ള സകല നന്മകളും ദൈവത്തിന്റെ ദാനമെന്നും, അവർ ഒന്നാമതറിഞ്ഞു. ഈ ജ്ഞാനത്തിൽനിന്നും അവർ ദൈവത്തെ ആരാധിക്കേണ്ടതാണെന്ന് സ്വാഭാവികമായി അവക്കു സിദ്ധിക്കുന്നു. അതായതു്:– (i) ദൈവത്തെ ആരാധിച്ചു വണങ്ങുക (ii) പ്രാപിച്ച നന്മകൾക്കു നന്ദിപ്രദർശിപ്പിക്കുക. (iii) നിലനില്പിനും അഭിവൃദ്ധിയ്ക്കുംവേണ്ടി യാചിക്കുക.

മാലാഖാമാരിൽ ഒരു വലിയഭാഗം സർവ്വപ്രധാനമായി ദൈവത്തെപ്പററി ചിന്തിച്ചതിനാൽ (ധ്യാനിച്ചതിനാൽ) ദൈവത്തെപ്പററിയുള്ള ജ്ഞാനത്തിലും തദ്വാരാ ദൈവത്തോടുള്ള സ്നേഹത്തിലും കുറെക്കൂടി അഭിവൃദ്ധിപ്രാപിച്ചു. തൽഫലമായി ദൈവത്തിന്റനേക്കുള്ള അവരുടെ ചുമതല (ശുശ്രൂഷ) കൂടുതൽ ശുഷ്കാന്തിയോടും സന്തോഷത്തോടുംകൂടി നിർവ്വഹിച്ചു. ന്യൂനപക്ഷമെങ്കിലും വളരെപ്പേർ ദാതാവിനെ വിസ്മരിച്ച് തങ്ങൾ പ്രാപിച്ച ദാനങ്ങളെപ്പററി ധ്യാനിച്ചതിനാൽ സ്വസ്നേഹത്തിൽ മാത്രം അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചു. തൽഫലമായി ദൈവശുശ്രൂഷയിൽ ശുഷ്കാന്തി ഉണ്ടായില്ല. ഇക്കൂട്ടരിൽ അഗ്രഗണ്യനാണ് ജ്ഞാനാധിക്യത്തിൽ ഒരുവനായ, **[illegible]** 'പ്രകാശവാഹകൻ.'

ആദിയിൽ ദൈവത്തിനു മാലാഖാമാരോടുണ്ടായിരുന്ന പ്രസാദം ആദ്യത്തെക്കൂട്ടരിൽ അധികരിച്ചപ്പോൾ രണ്ടാമത്തെക്കൂട്ടരിൽ കുറയുവാനിടയായി. ദൈവത്തിന്റെ പ്രസാദവരം (Actual Grace) കുറയുവാനിടയാകുന്നതു് എത്രയോ ആപൽക്കരം! "ശ്ക്കീൽനുഹറാ" പ്രകാശവാഹകൻ ആകട്ടെ, താൻ പ്രാപിച്ച, തന്നിലുണ്ടായിരുന്ന നന്മകളെപ്പററി ധ്യാനിച്ചും മററുള്ളവരുടേതിനോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തിയും താനാണ് സൃഷ്ടികളിൽ ഒന്നാമൻ എന്ന ധാരണയിൽ എത്തിച്ചേർന്ന് അതിൽമാത്രം ആനന്ദിച്ചിരുന്നു.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ ദൈവം തൻെറ മഹത്വത്തിനായി മാലാഖാമാരെ സൃഷ്ടിച്ചപോലെ അവരെക്കാൾ ഒരുപടി താഴ്ന്നവരായി മനുഷ്യരെ സൃഷ്ടിക്കുവാനിരിക്കുന്നു എന്നും അവരിൽ ഒരാളായി പുത്രൻ തമ്പുരാൻ അവതരിപ്പാനിരിക്കുന്നു എന്നും ദൈവം അവക്കു വെളിപ്പെടുത്തി. ഈ വെളിപാട്ട് ആദ്യത്തെക്കൂട്ടക്ക് ദൈവസ്നേഹത്തിൽ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചവക്കുവലിയ സന്തോഷത്തിനു കാരണമായി. എന്തെന്നാൽ അവർ സ്നേഹിക്കുന്ന ദൈവത്തെ വണങ്ങി ആരാധിക്കുന്നതിന് തങ്ങൾ മാത്രമല്ല വേറേ സൃഷ്ടികളുമുണ്ടാകുമെന്നറിഞ്ഞതിൽ വളരെ സംതൃപ്തരായിത്തീൎന്നു. മാത്രമല്ല വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട മനുഷ്യദൈവത്തെ അവരുടെ നാഥനും രാജാവുമായി അംഗീകരിക്കുകയും ഈ ദാനത്തിന് തങ്ങളുടെ സൎവ്വകഴിവുകളോടെ ദൈവത്തിനു നന്ദി പ്രദശിപ്പിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു.

എന്നാൽ ഈ വെളിപാട്ട് "ശ്കീൽനുഹറാ"യ്ക്കു അസുഖകരമായി ഭവിച്ചു. കാരണം, ഈ വെളിപാടനുസരിച്ച് മനുഷ്യാവതാരം നിറവേറുമ്പോൾ അവതരിക്കുന്നവൻ സാക്ഷാൽ ദൈവംകൂടെ ആയിരിക്കയാൽ അവിടുന്നായിരിക്കും സൃഷ്ടികളിൽ ഒന്നാമൻ. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ അവൻെറ പ്രഥമസ്ഥാനം നഷ്ടപ്പെടും. ഈവിധ ചിന്തയാൽ ഈഷ്യപൂണ്ട "ശ്കീൽനുഹറാ" അവൻെറ സഹോദരങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അപവാദം പുറപ്പെടുവിച്ചു. "ഉന്നതസൃഷ്ടികളായ നമ്മെ ദൈവം ഒരു മനുഷ്യനു കീഴ്പ്പെടുത്തുവാൻ പോകുന്നു. ഈ അനീതിയെ നാം എതിക്കണം" ദൈവസ്നേഹത്തിൽ വദ്ധിച്ചിരുന്നവരെല്ലാം ഈ അഭിപ്രായത്തെ എതിർത്തു. മററുള്ളവർ "ശ്കീൽനുഹറാ"യുടെ ഭാഗം ചേൎന്നു. ഇങ്ങനെ ദൈവം നീതിമാനാകുന്നുഎന്നും അല്ല അനീതിക്കാരനാകുന്നു എന്നും മാലാഖാമാരുടെ ഇടയിൽ തക്കം ഉണ്ടായി. ഈ തക്കം ഒരു യുദ്ധമായി പരിണമിച്ചു. ഇതിൽ സംബന്ധിക്കാതിരിപ്പാൻ ആക്കും നിവൃത്തിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഓരോകക്ഷിയും ഇതരകക്ഷിയെ തങ്ങളുടെ വശത്താക്കുവാൻ ചതുരുപായങ്ങളും പ്രയോഗിച്ചു.

ഈ യുദ്ധത്തിൻെറ മൂദ്ധന്യാവസ്ഥയിൽ അവതരിപ്പാനിരിക്കുന്ന ദൈവപുത്രൻെറ മാതാവാകുവാനുള്ള സ്ത്രീരത്നത്തെ ദൈവം അവക്കു വെളിപ്പെടുത്തി. "സ്വൎഗ്ഗത്തിൽ ഒരു വലിയ അടയാളം കാണപ്പെട്ടു. സൂൎയ്യനെ ധരിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരുസ്ത്രീ. അവളുടെ കാലുകൾക്ക് കീഴ് ചന്ദ്രൻ. അവളുടെ തലയിൽ പന്ത്രണ്ടു നക്ഷത്രങ്ങൾകൊണ്ടുള്ളകിരീടം. (വെളി. xii,)

നല്ല മാലാഖാമാർ ഈ വെളിപാടിൽ അത്യന്തം സന്തോഷിക്കയും ഈ മഹാദാനത്തിനായി ദൈവത്തിനു നന്ദി പ്രദശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തതിനുപുറമേ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട സ്ത്രീരത്നത്തെ തങ്ങളുടെ രാജ്ഞിയായി അംഗീകരിക്കയും ചെയ്തു. മററുള്ളവരാകട്ടെ നേരേമറിച്ച് അവളെ വെറുത്തു തള്ളിയിരുന്നു. "ശ്കീൽനുഹറാ" ഈ അവസരത്തിൽ അഹങ്കാരത്താലും അസൂയയാലും നിറഞ്ഞ് ܐܤܩ ܠܫܡܝܐ ܘܠܥܠ ܡܢ ܟܘܟܒܐ ܕܐܠܗܐ ܐܪܝܡ ܟܘܪܤܝܝ ܘܐܤܩ ܥܠ ܪܘܡܐ ܕܥܢܢܐ ܘܐܬܕܡܐ ܠܥܠܝܐ.

"ഞാൻ ഉന്നതങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ച് ദൈവത്തിന്റെ സകല നക്ഷത്രങ്ങൾക്കും (സൃഷ്ടികൾക്കും) മേലായി എന്റെ സിംഹാസനം ഞാൻ സ്ഥാപിക്കും. ഞാൻ ഉന്നതനു തുല്യനായിരിക്കും." (ഏശായാ. xiv: 13) പ്രസാദവരം മുഴവൻ നഷ്ടപ്പെടുത്തിയും തിന്മകളാൽ നിറഞ്ഞും "ശ്ക്കീൽനുഹറാ" ഇപ്രകാരം അട്ടഹസിച്ചു.

മുഖ്യദൂതന്മാരിൽ ഒരുവനും ഈ യുദ്ധത്തിൽ നല്ല മാലാഖാമാരുടെ നായകനായി വർത്തിച്ചിരുന്നവനുമായ വി. മിഖായേൽ ദൈവസ്നേഹത്താൽ എരിഞ്ഞുകൊണ്ട് "ശ്ക്കീൽനുഹറാ" യുടെ മേൽപ്പുറത്ത ദൈവദൂഷണപരമായ അട്ടഹാസം സഹിക്കവയ്യാതെ ܡܢ ܐܝܟ ܐܠܗܐ "ദൈവത്തെപ്പോലെ ആർ?" എന്നു പറഞ്ഞ് അവനെ ശാസിച്ചു. തൽക്ഷണം പ്രകാശവാഹകനായിരുന്നവൻ അഗ്നിധാരി [illegible] യായിത്തീരുകയും തന്റെ കൂട്ടുകാരോടൊന്നിച്ച് നരകപാതാളത്തിൽ തള്ളപ്പെടുകയും ചെയ്തു. വി. മിഖായേലും കൂട്ടരും മോക്ഷത്തിൽ കൈക്കൊള്ളപ്പെടുകയും ചെയ്തു. മാലാഖാമാരുടെ ഈ യുദ്ധമാണ് വെളിപാടു പന്ത്രണ്ടാം അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കുന്നത് എന്നു കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. (വെളിപാട്. xii. വാക്യം. 7.) പിന്നെ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ഒരു യുദ്ധമുണ്ടായി. മിഖായേലും അവന്റെ കൂട്ടുകാരും സർപ്പത്തോടു യുദ്ധം ചെയ്യുവാൻവന്നു. സർപ്പവും അവന്റെ ദൂതന്മാരും യുദ്ധംചെയ്തു. 8. എങ്കിലും അവർ ജയിച്ചില്ല ...... 9 ...... മഹാസർപ്പം തള്ളിയിടപ്പെട്ടു .... അവന്റെ ദൂതന്മാരും അവനോടുകൂടെ തള്ളിയിടപ്പെട്ടു." ഇപ്രകാരം ദൈവത്തിന്റെ ആദിമസൃഷ്ടികളായ മാലാഖാമാർ രണ്ടു വിപരീത അന്ത്യത്തിൽ എത്തിച്ചേന്നു.

അദ്ധ്യായം 7

മോക്ഷം.

"ഗർവ്വിഷ്ഠനായ "ശ്ക്കീൽനുഹറാ" ഞാൻ ദൈവത്തിനു തുല്യനായിരിക്കും എന്ന് അട്ടഹസിച്ചപ്പോൾ, ദൈവത്തെപ്പോലെ ആർ എന്ന് വി. മിഖായേൽ ചോദിച്ചതായി കണ്ടുവല്ലോ. എന്നാൽ വി. മിഖായേലിന്റെ ഈ ചോദ്യം സംശയനിവാരണത്തിനുവേണ്ടി ആയിരുന്നില്ല. മറിച്ച് സംശയരഹിതമായ ഒരു പ്രഖ്യാപനമായിരുന്നു. അതായത് ദൈവത്തിനു തുല്യനായി ആരുമില്ല. ആരുമുണ്ടാകയില്ല. ഉണ്ടാകുവാൻ പാടുമില്ല. ഒന്നിനോടും ഒരുതരത്തിലും താരതമ്യപ്പെടുത്തുവാൻ പാടില്ലാത്തവണ്ണം അത്ര നല്ലവനാകുന്നു: നന്മതന്നെ: അളവില്ലാത്ത നന്മയാകുന്നു ദൈവം എന്ന ഒരു പ്രഖ്യാപനമായിരുന്നു. ഇതു ദൈവത്തിന്റെ ഒരു വെളിപാടുതന്നെയായിരുന്നു. വി. മിഖായേലിന്റെ ഭക്തിതീക്ഷ്ണതയ്ക്കു പ്രതിസ

ന്മാനമായി ദൈവം അയാളെ ഒരു ഉപകരണമാക്കി എന്നുമാത്രം. തൽക്ഷണം നല്ല മാലാഖാമാരെല്ലാം ദൈവമഹത്വത്തെ നേരിട്ടു ഗ്രഹിച്ചു. വി. പൗലോസ് സാക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ കണ്ണാടിയിൽക്കൂടിയല്ല, മുഖമുഖമായികണ്ടു.

ദൈവത്തെ മുഖമുഖമായി കാണുക എന്നാൽ എന്തു്? The Lord is a simple act *i.e.* knowing possessing and enjoying Himself. ദൈവം തന്നെത്തന്നെ അറിയുന്നു. അടക്കിക്കൊള്ളുന്നു. തന്നിൽതന്നെ ആനന്ദിക്കുന്നു,. ഇതു് ദൈവത്തിൻെറ സ്വഭാവവും തൻെറ ജീവനുമാകുന്നു. ഇതിനുള്ള കഴിവ് സ്വാഭാവികമായി ദൈവത്തിനുമാത്രമേയുള്ളു. അതിസ്വാഭാവികമായ ഈ കഴിവു് പരിമിതമായ തോതിൽ ദൈവത്തിൽനിന്നു പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടു് സ്വർഗ്ഗസ്ഥരും ദൈവത്തെ അറിയുന്നു: അടക്കിക്കൊള്ളുന്നു: ദൈവത്തിൽ ആനന്ദിക്കുന്നു. ഈ പ്രവൃത്തിയ്ക്കാണ് മുഖമുഖമായികാണുക എന്നു പറയപ്പെടുന്നതു്.

സ്വർഗ്ഗസ്ഥരായ മാലാഖാമാർ മുൻപ് അറിഞ്ഞിരുന്നതുപോലെയല്ല ഇപ്പോൾഅറിയുന്നതു്. ഇപ്പോൾ ആയിരിക്കുന്നതുപോലെ അറിയുന്നു. അതായതു് ദൈവം നല്ലവൻ . . . നന്മതന്നെ . . . അളവില്ലാത്തനന്മ. സാക്ഷാൽ ദൈവത്വം എന്തെന്നു് ഇപ്പോൾ അവർ ഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയൊരു ദൈവം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു എന്നതിൽ ആശ്ചര്യം, ആഹ്ലാദം, ആനന്ദം, തൃപ്തി, സന്തോഷം എന്നിവയാൽ അവർ നിറയുന്നു. അവർ ഓരോരുത്തരുടെയും സകല അഭിലാഷങ്ങളും ദൈവാനന്ദംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞു് കവിഞ്ഞൊഴുകുന്നു.

ഇപ്രകാരം തങ്ങളെ ആനന്ദിപ്പിക്കുന്നതു് ദൈവത്തിനുതന്നെ ആനന്ദമാകുന്നു എന്നും അവർ അറിയുന്നു. ആകയാൽ തങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്ന ഈ ഭാഗ്യം തങ്ങൾക്കില്ലാതെ വരികയോ തങ്ങളുടെതല്ലാതെവരികയോ ഒരിക്കലും സംഭവിക്കുന്നതല്ലെന്നും അവർ ഗ്രഹിക്കുന്നു. ഈ വിധം ദൈവത്തെ നേരിട്ടു ഗ്രഹിക്കുന്നതിൽ മുഖമുഖമായി കാണുന്നതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഭാഗ്യം എന്തെന്നു് കണ്ണുകാണുകയോ, ചെവികേൾക്കയോ, മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. ആ ഭാഗ്യം അനുഭവിക്കുന്നവർക്കല്ലാതെ മററാർക്കും ഗ്രഹിക്കാവതല്ല. ദൈവത്തെ നേരിട്ടു ഗ്രഹിക്കുന്നതാകുന്നു സ്വർഗ്ഗസ്ഥരുടെ സർവ്വപ്രധാനമായ— കാതലായ— ഭാഗ്യം. ഇതുമാത്രം വേണ്ടുവോളം അതിൽ കവിഞ്ഞും മതിയായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതിൻെറ തന്നെ മാററു കൂട്ടുന്നവയായി വേറെയുംഉണ്ടു്.

അവർ തങ്ങളെത്തന്നെയും അറിയുന്നു. മുൻപ് അവർ ആയിരുന്നതും അവർ അറിഞ്ഞിരുന്നതുമായ സ്ഥിതിയല്ല ഇപ്പോൾ അവർക്കുള്ളതു്. അഗ്നിച്ചൂളയിൽ ഇടപ്പെടുന്ന ഇരുമ്പുകഷണം അതിൻെറ സ്വഭാവത്തിനു യാതൊരുമാററവും ഭവിക്കാതെ അഗ്നികുണ്ഡമായിത്തീരുന്നതുപോലെ സ്വർഗ്ഗസ്ഥരായ മാലാഖാമാർ അവരുടെ സ്വാഭാവിക വ്യക്തിത്വത്തിനു് യാതൊരു മാററവും കൂടാതെ ദൈവത്തിൻെറ നന്മകളാൽ നിറഞ്ഞു് ദൈവമക്കൾ—സാക്ഷാൽ ദേവന്മാരായി—തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഈ നന്മകളെല്ലാം തങ്ങൾക്കെങ്ങനെ കൈവന്നു? ദൈവത്തിൻെറ മഹ

ത്വത്തിനായി ദുഷ്ടാരൂപികളോടു ചെയ്ത യുദ്ധത്തിന്— ആ നിസ്സാര യത്നത്തിന്– പ്രതിസമ്മാനമായി ദൈവം അവൎക്കു പ്രദാനം ചെയ്തതാകുന്നു എന്നറിഞ്ഞു് ദൈവത്തിൻെറനേൎക്ക് ഉപരിനന്ദിയും സ്നേഹവും കൊണ്ടു് വീണ്ടും അവർ നിറയുന്നു.

അപ്രകാരംതന്നെ അവർ പരസ്പരവും അറിയുന്നു. അവരെല്ലാവരും ഇപ്പോൾ ഒരേ ഉപവിയിൽ ലയിച്ചിരിക്കയാൽ അവരുടെ ഇടയിൽ എൻേറതെന്നോ നിൻേറതെന്നോ ഉള്ള മനോഭാവം ഇല്ല. എല്ലാത്തിലും ഒരുപോലെ ആനന്ദം. കോടാകോടി മാലാഖമാർ ഓരോരുത്തരും വിവിധങ്ങളായ നന്മകളാൽ അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എല്ലാവരുടെയും എല്ലാ നന്മകളും ഓരോരുത്തരും അറിയുന്നു. അവരോരോരുത്തരും അറിയുന്നിടത്തോളം അവരവരുടെ സ്വന്തംപോലെ എല്ലാത്തിലും ഒരുപോലെ ആനന്ദിക്കുന്നു.

മാലാഖാമാർ പരസ്പരം അഭിനന്ദിക്കുന്നു, അനുമോദിക്കുന്നു, നന്ദി പ്രദൎശിപ്പിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ യുദ്ധാവസരത്തിൽ പരസ്പരം പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മുഖ്യദൂതരിൽ ഒരുവനായ വി. മിഖായേൽതന്നെ ദൈവത്തിൻെറ നന്മയേയും ആ നല്ല ദൈവത്തിൻെറ മഹത്വത്തിനെതിരായി 'ശ്ക്കീൽനൂറാ' ഉന്നയിച്ച ആശയത്തിൻെറ നിൎഭാഗ്യസ്ഥിതിയെയും എല്ലാവരെയും ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുന്നതിനും അങ്ങനെ എല്ലാവരെയും രക്ഷാമാൎഗ്ഗത്തിൽക്കൂടി നയിക്കുന്നതിനായി എന്തുമാത്രം യത്നിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് എല്ലാവരും അറിഞ്ഞു് അദ്ദേഹത്തിൻെറനേൎക്ക് കൃതജ്ഞതയാൽ നിറയുന്നു. അതേസമയം 'ശ്ക്കീൽനൂറാ' യോടുകൂടെ നിത്യമായി നശിച്ചുപോകുവാൻ പാടുണ്ടായിരുന്ന ഇത്ര ഏറെ സഹോദരന്മാരെ ഇത്ര സുന്ദരമാംവിധം അലങ്കരിച്ചു് നിത്യകാലം അനുഭവിക്കുന്നതിന് ദൈവം തനിക്കു പ്രദാനം ചെയ്തല്ലോ എന്നോൎത്തു് വി. മിഖായേൽ ദൈവത്തിൻെറനേൎക്ക് കൃതജ്ഞതയാൽ നിറയുന്നു.

ഇങ്ങനെ അവരെല്ലാവരും താന്താങ്ങളെയും പരസ്പരവും അറിയുന്നു. ആയിരിക്കുന്നതുപോലെ അറിയുന്നു. എല്ലാത്തിലും ഓരോരുത്തൎക്കും പരമാനന്ദം. എല്ലാത്തിനും എല്ലാവരും ദൈവത്തെ വാഴ്ത്തുന്നു. വല്ലഭനായ കൎത്താവ് പരിശുദ്ധൻ! പരിശുദ്ധൻ! എന്ന് എല്ലാവരും പാടുന്നു. ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും പാട്ടിൻെറ താളവും മേളവും വ്യത്യസ്തങ്ങളാണ്. എന്നാൽ എല്ലാം ക്രമീകൃതം. അതായതു് ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും സ്തോത്രഗീതങ്ങൾ എല്ലാവരും ഗ്രഹിക്കുന്നു. എല്ലാത്തിലും എല്ലാവൎക്കും പൂൎണ്ണസംതൃപ്തിയും ആനന്ദവുമുണ്ടു്.

അദ്ധ്യായം 8

നരകം.

ദൈവത്തെപ്പോലെ ആർ? എന്നുള്ള വി. മിഖായേലിന്റെ ശാസന അഥവാ ദൈവം ആരാകുന്നു എന്നുള്ള വെളിപാട് എല്ലാവരും ഗ്രഹിച്ചു. ശിഷ്ടാരൂപികളെപ്പോലെതന്നെ ദുഷ്ടാരൂപികളും ഗ്രഹിച്ചു. ദൈവം സർവ്വനന്മയാകുന്നു—നിത്യനന്മയാകുന്നു— നന്മ മുഴുവനാകുന്നു എന്ന് ദുഷ്ടാരൂപികൾക്കും ബോദ്ധ്യമായി. തൽക്ഷണം ആ നന്മയെ സർവ്വകഴിവുകളോടുകൂടെ അവർ ആഗ്രഹിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. എന്നാൽ ആ നന്മയിൽ അവക്കു യാതൊരുപങ്കുമില്ല. ഇനിയൊരിക്കലും ഉണ്ടാകയുമില്ല എന്നവർ ഗ്രഹിക്കുന്നു. അതിനാൽ പൂർണ്ണമായ ആശയും പൂർണ്ണമായ നിരാശയും കൊണ്ട് അവർ നിറയുന്നു. ഇതിനാലുളവാകുന്ന ദുഃഖം എത്രയോ ഭയങ്കരം.

മനുഷ്യർ മാനസികമോ ശാരീരികമോ ആയ ഏതെല്ലാംതരം ദുരിതംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരുന്നാലും മരിക്കാൻ മനസ്സാകാതെ ജീവിച്ചിരിക്കാൻ തന്നെ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. എങ്കിലും ചിലർ ആത്മഹത്യചെയ്യുന്നതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതിനുള്ള കാരണം ഏതോ നന്മ സർവ്വ കഴിവുകളോടെ ആഗ്രഹിക്കുകയും അതേസമയംതന്നെ മേലിൽ ആ നന്മ ഒരിക്കലും ലഭിക്കുന്നതല്ലെന്ന് നിരാശപ്പെടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. ആശയും നിരാശയുംകൂടിയ ജീവിതത്തേക്കാൾ മരണമാണ് കാമ്യം.

പിശാചുക്കൾ അരൂപികളാകയാൽ മരിക്കുവാൻ – ഇല്ലാതാകുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ആകയാൽ അവർ സദാ മരണവേദന അനുഭവിക്കുന്നു. നിത്യജീവികളാകയാൽ നിത്യമരണം—നിത്യദുരിതം അനുഭവിക്കുന്നു. അതായതു് അവരില്ലാതാകുവാൻ പാടുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ ഓരോ നിമിഷവും അവരനുഭവിക്കുന്ന ദുരിതം അതാതു നിമിഷം അവരെ ഇല്ലായ്മപ്പെടുത്തുമായിരുന്നു. ഈ ദുരിതം എന്തെന്ന് കണ്ണു കാണുകയോ, ചെവി കേൾക്കുയോ, മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ പ്രവേശിക്കുയോ ചെയ്യാൻ പാടുള്ളതല്ല. എന്നിരുന്നാലും മനഃപൂർവ്വം ആലോചിക്കുന്നതായാൽ ഏകദേശരൂപം ലഭിക്കുന്നതാണ്.

ഇരുട്ട് വെളിച്ചത്തിന്റെ അഭാവമാണ്. തണുപ്പ് ചൂടിന്റെ അഭാവമാണ്. അപ്രകാരംതന്നെ തിന്മ നന്മയുടെ അഭാവമാണ്. ദൈവം മാത്രമാകുന്നു നന്മ. അവിടുന്നു സർവ്വനന്മയാകുന്നു. ആകയാൽ ദൈവത്തെ നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നവൻ സർവ്വനന്മയും നഷ്ടപ്പെടുന്നതുകൊണ്ട് സർവ്വതിന്മയും അവന്റെ അവകാശമായിത്തീരുന്നു.

ഉദാ:— ദൈവം സ്നേഹം ആകുന്നു. നരകവാസികൾ ആ സ്നേഹം നഷ്ടപ്പെടുത്തിയതിനാൽ അതിനു പ്രതികൂലമായ തിന്മയേ ഇപ്പോൾ അവക്കുള്ളു. അതായതു് വിരോധം, ശത്രുത, പൈശൂന്യം, അസൂയ,

മത്സരം മുതലായ തിന്മകൾ. ഈ തിന്മകൾ എത്രയോ നിർഭാഗ്യകരം! നമുക്ക് അരിശം അധികമായാൽ വിശപ്പ്, ദാഹം, ഉറക്കം, എന്നുവേണ്ട സുബോധം തന്നെയും നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകും. എന്നാൽ അരിശത്തിന് ഒരു ഒഴിവുകഴിവ് ഇല്ലാതെ വന്നാലത്തെ സ്ഥിതിയോ അതിലും കഷ്ടം. ഉദാഹരണമായി കുസൃതിയായ തൻെറ ഓമനക്കുഞ്ഞിൻെറനേർക്ക് അരിശപ്പെടുന്ന തള്ള അവനെ ശിക്ഷിക്കുന്നതിനായി ഒരു ഈർക്കിലി എടുക്കുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുക. ആ സമയം കുട്ടി "എൻെറ അമ്മേ, ഇനി ഞാൻ അങ്ങനെ ചെയ്യുകയില്ല" എന്നൊരു വാക്കോ അടയാളംപോലുമൊ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതായാൽ മാത്രംമതി തള്ള ഈർക്കിലി ദൂരെയെറിഞ്ഞുകൊണ്ട് കുട്ടിയെ എടുത്തു ചുംബിയ്ക്കും. എന്നാൽ കുട്ടി തള്ളയ്ക്കു വഴങ്ങാതെയും പിടി കൊടുക്കാതെയും ഓടിമാറുന്നപക്ഷം ആ തള്ളയുടെ അരിശം എത്രയോ അധികരിക്കുന്നു. കുട്ടി പാമ്പുകടിയാലോ ഇടിഭയത്താലോ ഇല്ലാതായിത്തീരണമെന്നാകുന്നു അവളുടെ മനസ്സ് (ആഗ്രഹം).

നരകവാസികൾക്കു ദൈവത്തെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുവാൻ മനസ്സുണ്ട്. അതിനു തക്ക അരിശമുണ്ട്. പക്ഷേ ഒന്നിനും അവക്കു സാദ്ധ്യമല്ലെന്നറിയുന്നതിനാലുള്ള നിർഭാഗ്യം അവരുടെ നിത്യമരണത്തിൻെറ മാററുകൂട്ടുന്നു. അപ്രകാരംതന്നെ ദൈവം ശക്തിതന്നെ എന്ന് അവർ അറിയുന്നു. ഇപ്പോൾ ദൈവത്തെ തങ്ങളുടെ ശത്രുവായിമാത്രം വീക്ഷിക്കുന്ന നരകവാസികൾ അവരുടെ ശത്രു അളവില്ലാത്ത ശക്തനെന്ന് അറിയുന്നതിനാൽ അവർ ഭയംകൊണ്ടു നിറയുന്നു. ഇതേപ്രകാരം ദൈവത്തിൻെറ ഓരോ ഗുണങ്ങളും അവരറിയുന്നതിനാൽ അവക്കെതിരായ തിന്മകളാൽ അവർ നിറയുന്നു. ഓരോരുത്തരും എത്ര കൂടുതലായി ദൈവത്തെ അറിയുന്നുവോ അത്ര കൂടുതലാണ് അവരുടെ നിർഭാഗ്യം. അവരുടെ കാതലായ നിർഭാഗ്യം ദൈവത്തെപ്പററിയുള്ള ജ്ഞാനത്തിൽ നിന്നാണ് അവക്കു നേരിടുന്നതു്. ആ നിർഭാഗ്യത്തിൻെറ മാററുകൂട്ടുന്നവയായി വേറേയുമുണ്ട്.

അവർ അവരെത്തന്നെ അറിയുന്നു. മുൻപ് ആയിരുന്നതും അവരറിഞ്ഞിരുന്നതുമായ സ്ഥിതിയല്ല ഇപ്പോൾ. യാതൊരു നന്മയുമില്ല. സകല തിന്മയുംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അളവില്ലാത്ത ഭാഗ്യം നഷ്ടപ്പെടുത്തി ഈ നിർഭാഗ്യം സമ്പാദിച്ചതു് നിസ്സാരകാരണങ്ങളാലാണെന്നുള്ള മനസ്സാക്ഷിക്കടി ചാകാത്ത പുഴുക്കളായി തീർന്നിരിക്കുന്നു.

അപ്രകാരംതന്നെ അവർ പരസ്പരവും അറിയുന്നു. ഒരുത്തരിലും യാതൊരു നന്മയുമില്ല. വിവിധങ്ങളായ തിന്മകളാൽ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ദൈവതിരുമനസ്സിനെ എതിർക്കുവാൻ യുദ്ധാവസരത്തിൽ പരസ്പരം പ്രേരിപ്പിച്ചതിൻെറ തോതനുസരിച്ച് ഇപ്പോൾ പരസ്പരം വെറുക്കുന്നു, ദ്വേഷിക്കുന്നു, ദുഷിക്കുന്നു, ശപിക്കുന്നു. നരകവാസികൾക്ക് അത്യാഗ്രഹം, നിരാശ, ദുഃഖം, വിരോധം, പൈശുന്യം, അറപ്പ്, വെറുപ്പ്, അസൂയ, വിഷാദം, കലക്കം, പക എന്നു വേണ്ടാ എല്ലാ തിന്മകളും സർവ്വപ്രധാനമായി ദൈവത്തോടും, സപ്ഗ്ഗസ്ഥരായ ഓരോ വ്യക്തികളോടും, തങ്ങളോടു തന്നെയും, ശേഷം ഓരോ നരകവാസികളോടും എന്നുവേണ്ട സകലത്തോടും എപ്പോഴുമുണ്ടായിരിക്കും.

നരകവാസികളെക്കുറിച്ച് "അവർ കൈകാലുകൾ കെട്ടപ്പെട്ട് അന്ധകാരത്തിൽ തള്ളപ്പെട്ടും," "അവിടെ കരച്ചിലും പല്ലുകടിയും ഉണ്ടാകും. അവരുടെ തീ കെടുന്നില്ല. പുഴ ചാകുന്നില്ല" എന്നെല്ലാമാണ് നമ്മുടെ കർത്താവുതന്നെ അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. നരകവാസികൾക്കു യാതൊരാശ്വാസവുമില്ല; എല്ലാ ദുരിതങ്ങളുമുണ്ട്. എന്നും— നിത്യകാലം— അവർ ഈ തിന്മ അനുഭവിച്ചേ മതിയാകൂ.

അദ്ധ്യായം 9.

കാവൽദൂതർ.

ഓരോ മനുഷ്യവ്യക്തിയെയും കാത്തു സഹായിക്കുന്നതിനായി ഓരോ മാലാഖായെയെങ്കിലും ദൈവം നിശ്ചയിക്കുന്നുണ്ട് എന്ന വസ്തുത തിരുസ്സഭയിലെ ഒരു വിശ്വാസസത്യമാണ്. നമ്മുടെ കർത്താവുതന്നെ ഈ സത്യം വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഈ വിശ്വാസം നിലനിർത്തുന്നതിനും അതിൽനിന്നുളവാകുന്ന പ്രയോജനം എല്ലാവർക്കും ഉണ്ടാകുന്നതിനുംവേണ്ടി ഒക്ടോബർ രണ്ടാം തീയതി കാവൽമാലാഖാമാരുടെ തിരുനാൾ ഘോഷിക്കുന്നതിനു തിരുസ്സഭ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു.

കാവൽ മാലാഖാമാർ ദൈവത്തിനു പ്രസാദമുള്ള സൃഷ്ടികളെന്നും മോക്ഷഭാഗ്യം അനുഭവിക്കുന്ന വാനാത്മാക്കളെന്നും നമ്മെ കാത്തുരക്ഷിക്കുന്നതിനു ദൈവത്താൽ നിയുക്തരെന്നും നാം വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ വിശ്വാസസത്യം കുറേക്കൂടി നന്നായി ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു നമുക്കു ശ്രമിക്കാം.

കാവൽദൂതർ ആരാണ്? മാലാഖാമാർ ദൈവതൃക്കരങ്ങളിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട ഒന്നാമത്തെ സൃഷ്ടികളാണ്. ഉണ്ടാകട്ടെ എന്നു ദൈവം തിരുമനസ്സായപ്പോൾ അവർ എല്ലാവരും ഉണ്ടായി. മനുഷ്യരെപ്പോലെ ഒന്നിൽനിന്നു വേറൊന്നു ജനിച്ചവരല്ല. ദൈവത്തിനു പ്രസാദിച്ച വിധത്തിൽ അവരെ സൃഷ്ടിച്ചു. ആകയാൽ പ്രസാദവരം അവരുടെ ആരംഭം മുതൽക്കേ അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു.

അവർ ദൈവത്തെ അറിഞ്ഞ ക്ഷണം മുതൽ സർവ്വാത്മനാ ദൈവത്തെ സ്നേഹിച്ചു. അവരുടെ സ്നേഹവിഷയമായ ദൈവത്തിൻെറ മഹത്വത്തിനുവേണ്ടി ആ മഹത്വത്തെ അവഗണിച്ച ദുഷ്ടാത്മാക്കളെ അവർ എതിർത്തു. സർവ്വകഴിവുകളോടുംകൂടി യുദ്ധം ചെയ്തു: ജയിച്ചു. തദ്വാരാ ആദിയിൽ അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന പ്രസാദവരം അധികമായി വർദ്ധിച്ചു. അവരുടെ വൈശിഷ്ട്യം നമ്മുടെ ഗ്രഹണശക്തിക്കതീതമാണ്. എന്നുവരികിലും ലോകത്തിൽ നാം കാണുന്ന നന്മകളോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തിയാൽ അവരുടെ നന്മയുടെ ഏതാണ്ടൊരു രൂപം നമുക്കുണ്ടാകുന്നതാണ്.

1. മാലാഖാമാർക്ക് അറിവുണ്ട്:— അറിവുള്ള പല മനുഷ്യരെയും

നാം അറിയുന്നു. ചിലർ ചരിത്രം പഠിച്ച് B. A; M. A; മുതലായ ബിരുദങ്ങൾ നേടിട്ടുണ്ട്. അപ്രകാരം തന്നെ തത്വം, വേദാന്തം, ഗണിതശാസ്ത്രം, ഭൂമിശാസ്ത്രം, ഭൂഗർഭശാസ്ത്രം, രസതന്ത്രം, അണുശാസ്ത്രം, മുതലായ ഓരോതരം ശാസ്ത്രങ്ങൾ പഠിച്ച് ഓരോതരം ബിരുദങ്ങൾ നേടിയിട്ടുണ്ട്. ഈ വിധം ഇന്നു ഭൂമുഖത്തുള്ളവരും ഇതുവരെ ഉണ്ടായിരുന്നവരും ഇനി ലോകാവസാനംവരെ ഉണ്ടാകുവാനിരിക്കുന്നവരും എന്തെല്ലാം അറിഞ്ഞും അറിയുവാനുമിരിക്കുന്നുവോ അതിൽ കൂടുതൽ അറിവുണ്ട് ഓരോ മാലാഖാമാൎക്കും.

ii. മാലാഖാമാൎക്കു ശക്തിയുണ്ട്:— പല ശക്തന്മാരായ മനുഷ്യരെപ്പററി നാം കേട്ടിട്ടുണ്ടാവാം. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ശക്തിയളക്കാനുള്ള മാനദണ്ഡം ഒരു കുതിരയുടെ ശക്തിയാണ്. ഓരോ യന്ത്രങ്ങൾ തിരിക്കുന്നതിന് ഇത്രയിത്ര കുതിരശക്തി വേണമെന്നാണ് വെപ്പ്. ഒരു കാറോടിക്കുന്നതിനുതന്നെ പല കുതിരശക്തി വേണം. അതിലധികം വേണം ബസ്സിന്. അതിലധികം വേണം തീവണ്ടിക്കു്. അതിലുമധികം കപ്പലിനാവശ്യമാണ്. ഈവിധം ആലോചിക്കുമ്പോൾ ഭൂമുഖത്ത് ഉപയോഗത്തിലിരിക്കുന്ന കാർ, ബസ്സ്, തീവണ്ടി, കപ്പൽ, വിമാനം, യന്ത്രങ്ങൾ മുതലായവകൾക്കായി എന്തുമാത്രം കുതിരശക്തി ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. ലോകാരംഭം മുതൽ ഇതുവരെ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ലോകാവസാനംവരെ എന്തുമാത്രം ഉപയോഗിക്കാനിരിക്കുന്നു. അതിൽക്കൂടുതൽ ശക്തിയുണ്ട് ഓരോ മാലാഖാമാൎക്കും.

iii. മാലാഖാമാർ നല്ലവരാണ്; അവൎക്കു നന്മയുണ്ട്:— ഈ ലോകത്തിൽ കാണുന്ന ഓരോ നന്മകളെ നാം ആസ്വദിക്കുന്നത് നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾകൊണ്ടാണല്ലോ. മാലാഖാമാർ അരൂപികളാണ്. ആകയാൽ അവർ നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു വിഷയമല്ല. ദൈവം നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്ക് അതിസ്വാഭാവികശക്തി തരികയോ അല്ലെങ്കിൽ മാലാഖാമാർ നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു വിഷയമാകുവാൻ അവിടുന്ന് അനുവദിക്കുകയോ ചെയ്യുാൽ എന്തു സംഭവിക്കും? ഉദാഹരണമായി ഒരു മാലാഖായെ കാണുവാൻ നമുക്ക് ഒരവസരം ഉണ്ടാകുന്നതായാൽ നാം സകലവും മറന്ന് ആ കാഴ്ചമാത്രം ദൎശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. അതിൽനിന്നുളവാകുന്ന ആനന്ദത്തിൽ മാത്രം ലയിച്ചിരിക്കും. നമ്മുടെ ജോലിത്തിരക്കോ, വിശപ്പോ, ദാഹമോ, ക്ഷീണമോ, ഉറക്കമോ, ഒന്നുംതന്നെ ആ കാഴ്ചയിൽനിന്ന് നമ്മെ വിരമിപ്പിക്കുന്നതിനു ശക്തമാകയില്ല.

അപ്രകാരംതന്നെ അവർ അനുഭവിക്കുന്ന ഭാഗ്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന സ്വരം— അവരുടെ സംഗീതം— ശ്രവിക്കുന്നതിനു നമുക്ക് ഇടയായാലും മേല്പറഞ്ഞ അനുഭവംതന്നെ നമുക്കുണ്ടാകും. അത്രയ്ക്കു് സുന്ദരങ്ങളായ, ആശ്ചൎയ്യാവഹങ്ങളായ, അത്യത്ഭുതാവഹങ്ങളായ സൃഷ്ടികളാണ് മാലാഖാമാർ.

ഓരോ സൃഷ്ടിയും ദൈവത്തിൻെറ സ്വന്തമാണ്. ഓരോന്നിനെയും സൃഷ്ടിക്കുകയും പരിപാലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് ദൈവം മാത്രമാണ്. എന്നു വരികിലും ഓരോ സൃഷ്ടികൾക്കുംവേണ്ടി ചില ഇതര സൃഷ്ടിക

ളൂടെ സഹകരണം ദൈവം ആവശ്യപ്പെടാറുണ്ട്. തദവസരങ്ങളിൽ ദൈവപരിപാലന സകലത്തെയും എങ്ങനെ ക്രമപ്പെടുത്തുന്നു എന്നതു് നമുക്ക് അനുദിന അനുഭവമാണല്ലോ. തിരിച്ചറിവില്ലാത്ത ജന്തുക്കൾ അവയുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ എപ്രകാരം സംരക്ഷിക്കുന്നു? ഒരു പിടക്കോഴി അതിൻെറ കുഞ്ഞിനുവേണ്ടി അതിൻെറ ജീവൻപോലും ബലി കഴിക്കുന്നില്ലയോ? ഈ പ്രകൃതം ആ ജന്തുവിന്ന് എവിടെ കിട്ടി? അതു ദൈവത്തിൻെറ ദാനമല്ലയോ? ആകയാൽ ദൈവം തൻെറ ഒരു സൃഷ്ടിയെ മറ്റൊന്നിൻെറ സംരക്ഷണഭാരം ഏല്പിക്കുമ്പോൾ അതിനു വേണ്ടപ്പെട്ടവകൂടെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്, നമ്മുടെ കാവൽ ദൂതന്മാരെ ഈ ജോലി ഏല്പിച്ചതാരാണ്? ദൈവമല്ലയോ? ആകയാൽ ആ ജോലിക്കു വേണ്ടപ്പെട്ടവകൂടെ ദൈവം അവക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

അതായതു്:— എല്ലാ മാലാഖാമാരും നമ്മെ അറിയുന്നു. എന്നാൽ കാവൽ ദൂതന്ന് തൻെറ സംരക്ഷണയിൽ ഇരിക്കുന്ന ആളെപ്പററി കൂടുതൽ ജ്ഞാനമുണ്ട്. അപ്രകാരംതന്നെ എല്ലാ മാലാഖാമാരും നമ്മെ സ്നേഹിക്കുന്നു. എന്നാൽ കാവൽ മാലാഖായിക്ക് കൂടുതൽ സ്നേഹമുണ്ട്. ദൈവം അവക്കു പ്രദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഈ 'താലന്തു' അവർ ഫലിപ്പിക്കാതിരിക്കുമോ. നീതിമാനായ ദൈവത്തിൻെറ തിരുമുഖം കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ ഉന്നത സൃഷ്ടികൾ ദൈവനീതിക്കു വിരുദ്ധമാകാത്തിടത്തോളം അവർ നമുക്കുവേണ്ടി എന്തും ചെയ്യുമെന്ന് നാം അറിയണം.

കാവൽ മാലാഖാമാർ എവിടെ? സ്വർഗ്ഗഭാഗ്യം അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ വാനാരൂപികൾ മററെല്ലാ സൃഷ്ടികളേക്കാൾ നമ്മോടു് അടുത്തിരിക്കുന്നു. നാം ധരിച്ചിരിക്കുന്ന വസ്ത്രത്തേക്കാൾ നമ്മോട് അടുത്തിരിക്കുന്നു. നാം തള്ളയുടെ ഉദരത്തിൽ ജനിച്ച ക്ഷണം മുതൽ അവർ നമ്മോടുകൂടിയുണ്ട്. നാം എത്രതന്നെ ഘനമായ പാപം ചെയ്താലും മനഃപൂർവ്വം ഘനമായ പാപത്തിൽതന്നെ ജീവിച്ചാലും അവർ നമ്മെ വിട്ടുപിരിയുകയില്ല. നിർഭാഗ്യവശാൽ ഘനമായ പാപത്തോടുകൂടെ മരിച്ച് നരകപാതാളത്തിൽ അടയ്ക്കപ്പെട്ടാൽ അവിടെ അവക്കു നമ്മോടുകൂടെ പങ്കുണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല. ചാവുദോഷത്തിൽ മരിക്കുന്നവർമാത്രം കാവൽദൂതനിൽനിന്ന് ശാശ്വതമായി വേർപെട്ടുപോകും. പാപകറ തീരാഞ്ഞയാൽ മരണശേഷം ശുദ്ധീകരണസ്ഥലത്തുൾപ്പെട്ടാലും അവിടെയും കാവൽ ദൂതരുടെ സഹായം നമുക്കുണ്ടാകും.

ശുദ്ധീകരണസ്ഥലത്തിൽ നാം സഹിച്ചു പരിഹരിക്കേണ്ട കടം തീരത്തക്കവണ്ണം പരിഹാരം ചെയ്വാൻ മാലാഖാമാക്കോ മററു സ്വർഗ്ഗവാസികൾക്കോ സാദ്ധ്യമല്ല. അയതിന്ന് യുദ്ധത്തിലിരിക്കുന്ന തിരുസ്സഭാംഗങ്ങൾക്കു മാത്രമേ സാധിക്കയുള്ളൂ. കാവൽ ദൂതരാകട്ടെ അവരുടെ സംരക്ഷണയിലിരിക്കുന്ന ആത്മാക്കൾ ശുദ്ധീകരാഗ്നിയാൽ പീഡിപ്പിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ആ ആത്മാക്കളെപ്പററിയുള്ള ഓർമ്മയും അനുകമ്പയും ഈ ലോകത്തിലുള്ള അവരുടെ ഗുണകാംക്ഷികളിൽ ജനിപ്പിച്ച് അവരെക്കൊണ്ട് ആവോളം പരിഹാരം ചെയ്യിക്കുന്നതായിരിക്കും.

ഈവിധം പരിഹാരക്കടം തീർന്നശേഷം അഥവാ അതിനാവശ്യ

മില്ലാത്തവർ മരിക്കുമ്പോൾതന്നെ, അവരുടെ ആത്മാക്കൾ മോക്ഷഭാഗ്യം അനുഭവിക്കുന്നതിലും ദൈവത്തെ പാടിസ്തുതിക്കുന്നതിലും കാവൽദൂതർ നിത്യകൂട്ടുകാരായിരിക്കും. അവരുടെ വേലയുടെ ഫലമായി അവിടെ നമ്മെ കാണുന്നതു് കാവൽ മാലാഖാമാരുടെ രണ്ടാമത്തെ ഭാഗ്യമാകുന്നു.

കാവൽദൂതർ നമ്മുടെ അറിവിൽ പെടാത്ത നമ്മുടെ ആത്മശരീരങ്ങൾക്കു നേരിടുന്ന ആപത്തനർത്ഥങ്ങളിൽ നിന്നു നമ്മെ രക്ഷിക്കും. ഉദാ:- നട: xii. 7, ഡാനി: vi. 22; iii. 49; സങ്കീ: 91. കാവൽദൂതർ നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനയും സൽക്കർമ്മങ്ങളും ദൈവസമക്ഷം കാഴ്ചവയ്ക്കും. തോബി: xii. 12; വെളി. viii. 3. ദൈവത്തിൽ നിന്നുള്ള എല്ലാ ദാനങ്ങളും കാവൽദൂതർ വഴിയായി നാം പ്രാപിക്കുന്നു. തക്ക സമയങ്ങളിൽ ദൈവേഷ്ടം അവർ നമ്മെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തും.

കാവൽ ദൂതരുടെ സഹായം നമുക്കുണ്ടാകുന്നതിനു നാം ചെയ്യേണ്ടവ:-

i. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു കൂട്ടുകാരനെ പ്രദാനം ചെയ്തതിൽ ദൈവത്തിന്റെ നേർക്കു നന്ദിയുണ്ടായിരിക്കണം.

ii. കാവൽദൂതന്റെ നേർക്കു ഭക്തിയുണ്ടായിരിക്കണം. അതായതു് മതിപ്പു്, സ്നേഹം, ഭയം. അവരുടെ ഉന്നതസ്ഥിതി പരിഗണിച്ചു് വലിയ മതിപ്പും, അവരുടെ നന്മയെ ഓർത്തു സ്നേഹവും, അവർക്കരോചകമായി എന്തെങ്കിലും ചെയ്യേക്കുമോ എന്നുള്ള ഭയവും എപ്പോഴും നമ്മിലുണ്ടായിരിക്കണം.

iii. നാം ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരോ മരിച്ചുപോയവരോ ആയ മററുള്ളവർക്കുവേണ്ടി ചെയ്യുന്നതായ പ്രാർത്ഥനയും സൽക്കർമ്മങ്ങളും അവരുടെ കവാൽദൂതർ വഴി ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കേണ്ടതാണ്.

iv. ആരെയെങ്കിലും നല്ല കാര്യം പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ ആ ആളിന്റെ കാവൽമാലാഖായുടെ സഹായം തേടണം.

v. നാം അന്യരോടു് ആത്മീകമോ ശാരീരികമോ ആയ എന്തെങ്കിലും ദ്രോഹം ചെയ്യുന്നതിനിടയായാൽ ആ കുററത്തെപ്പററി അനുതപിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ കാവൽദൂതരോടും ക്ഷമാപണം ചെയ്യണം.

vi. നന്മയാകട്ടെ തിന്മയാകട്ടെ ഏതെങ്കിലും നാം അന്യരോടു ചെയ്യുമ്പോൾ ആ മനുഷ്യവ്യക്തിയെ മാത്രമല്ല ഒരു ദൈവദൂതനെക്കൂടി ബാധിക്കുന്നു എന്നു നാം ഓർക്കണം.

ദൈവം നമ്മുടെ രക്ഷയ്ക്കായി കാവൽ മാലാഖാമാരെ നിശ്ചയിക്കുന്നതുപോലെ പിശാചുക്കളുടെ തലവനായ 'ശ്ക്കീൽന്യാറാ' ഒന്നോ അതിലധികമോ പിശാചുക്കളെ നമ്മെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനായി നിശ്ചയിക്കുന്നുണ്ടെന്നാണ് പലരുടെയും അഭിപ്രായം. കാരണം സാത്താന്റെ ശിരസ്സു് എന്നറിയപ്പെടുന്ന തലപ്പെട്ട ദോഷങ്ങളിൽ— ദുരാശകളിൽ— ഒന്നെങ്കിലും എക്കാലത്തും നമ്മെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യായം 10.

ആദം.

ആദിമസൃഷ്ടികളായ മാലാഖാമാർ അവരവരുടെ അന്ത്യം പ്രാപിച്ചശേഷം മനുഷ്യരെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനു ദൈവം ചിത്തമായി. മനുഷ്യർ ശാരീരിക ജീവികളാകയാൽ ഈ ജീവിതത്തിൽ ശാരീരികമായി പലതും ആവശ്യമാണ്. ആകയാൽ ഒന്നാമതായി മനുഷ്യർക്കുവേണ്ടി ഈ പ്രപഞ്ചത്തെ സൃഷ്ടിച്ചു. അതു പൂർത്തിയായപ്പോൾ ദൈവം ഭൂമിയിൽനിന്നും കുറെ മണ്ണെടുത്ത് അതിലേക്കു ഒരു ജീവാത്മാവിനെ നിശ്വസിച്ചു. ആദം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു. അനന്തരം ആദത്തിൻെറ ശരീരത്തിൽ ഒരു ഭാഗം (ഒരു വാരിയെല്ല്) എടുത്ത് അതിലേക്ക് ഒരു ജീവാത്മാവിനെ നിശ്വസിച്ചു. ആദിമാതാവായ ഹാവായും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു. ആദം = മണ്ണിൽ നിന്നുള്ളവൻ. ഹാവാ = പുരുഷനിൽനിന്ന് എടുക്കപ്പെട്ടവൾ.

ദൈവം തനിക്കു പ്രസാദിച്ച വിധത്തിൽ അവരെ സൃഷ്ടിച്ചു. ദൈവത്തിൻെറ പ്രസാദവരം അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. അളവില്ലാത്ത സദ്ഗുണസമ്പൂർണ്ണനായ ദൈവത്തിന് ഇഷ്ടമാകത്തക്ക സൗന്ദര്യം അവരുടെ ആത്മശരീരങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നു.

"Adam and Eve were created in justice and holiness and were partakers of divine nature" (C.T.) "ആദവും ഹാവായും നീതിയും പരിശുദ്ധിയുമുള്ളവരായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു. അവർ ദൈവസ്വഭാവത്തിൻെറ ഓഹരിക്കാരുമായിരുന്നു." എന്നു ത്രെന്തോസ് തിരുസംഘം പഠിപ്പിക്കുന്നു.

അവർക്ക് സ്വാഭാവികവും സ്വഭാവേതരവും അതിസ്വാഭാവികവുമായ നന്മകളുമുണ്ടായിരുന്നു.

ആദിയിൽ ആദിമാതാപിതാക്കൾക്കുണ്ടായിരുന്ന നന്മകൾ.

i. സ്വാഭാവികം.

"Integral was their nature" (C.T.) "അവരുടെ സ്വഭാവം പൂർണ്ണമായിരുന്നു. അവർ ശിശുക്കളായിട്ടല്ല, യൗവ്വനയുക്തരായിട്ടാണ് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതു്. ആകയാൽ അവരുടെ ശരീരം പൂർണ്ണവളർച്ചയിലെത്തിയിരുന്നു. ഓരോ ഇന്ദ്രിയങ്ങളും അവയുടെ പ്രവൃത്തിക്കു കഴിവുള്ളവയായിരുന്നു. ശാരീരികവശങ്ങൾപോലെ ആത്മീയവശങ്ങളും പൂർണ്ണമായിരുന്നു. നല്ല ഗ്രഹണശക്തി, ഓർമ്മശക്തി, ഭാവനാശക്തി, മനഃശ

ക്തി എന്നിവയുണ്ടായിരുന്നു. അവക്ക് ഐന്ദ്രികവും വിവേചനാപരവുമായ നല്ല ജ്ഞാനവുമുണ്ടായിരുന്നു.

ii. സ്വഭാവേതരം.

a) ചിന്തപ്പെട്ട ജ്ഞാനം. അവരുടെ സ്ഥിതിയ്ക്കു് ആവശ്യമായ ജ്ഞാനം അവക്കുണ്ടായിരുന്നു. b) സ്വവികാരങ്ങളെയും പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള സകലത്തെയും നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനുള്ള മനഃശ്ശക്തിയുമുണ്ടായിരുന്നു. c) ശരീരത്തിനു മരണമില്ലായ്ക. തൽഫലമായി ദീനം മുതലായ ശരീരപീഡകളിൽനിന്നു് വിമുക്തരായിരുന്നു.

iii. അതിസ്വാഭാവികം.

ശുദ്ധീകരവരപ്രസാദമുണ്ടായിരുന്നു. ആകയാൽ ദൈവികവും സാന്മാർഗ്ഗികവുമായ സകല പുണ്യങ്ങളും പരിശുദ്ധാത്മാവിൻെറ ദാനങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. തൽഫലമായി നിത്യായുസ്സിനു് അവകാശവുമുണ്ടായിരുന്നു.

ഈ ത്രിവിധ നന്മകളാൽ അലംകൃതരായിരുന്ന ആദിമാതാപിതാക്കൾ എത്രയോ സുന്ദരസൃഷ്ടികളായിരുന്നു. അവരുടെ മനസ്സ് പൂർണ്ണശക്തിയുള്ളതായിരുന്നതിനാൽ സർവ്വകഴിവുകളോടെ ദൈവത്തെയും ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുമാത്രം തങ്ങളെയും ഇതരസൃഷ്ടികളെയും സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. ഈവിധം ദൈവതിരുമനസ്സിനു വിധേയമായിരുന്ന അവരുടെ മനസ്സിനു് അവരുടെ ബുദ്ധിയും മറ്റെല്ലാ വശങ്ങളും പൂർണ്ണവിധേയങ്ങളായിരുന്നു. അവക്കുവേണ്ടി ദൈവം സൃഷ്ടിച്ച പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ അവക്കു വിധേയമായിരുന്നു.

a) ജന്തുക്കൾ.

ജന്തുക്കൾ എപ്പോഴും അവയുടെ വാസനാ(instinct)നുസാരം പ്രവൃത്തിയ്ക്കുന്നു. അക്കാലത്തു് സകല ജന്തുക്കളുടെയും വാസന മനുഷ്യരുടെ ഇഷ്ടം പ്രവത്തിക്കുന്നതായിരുന്നു.

b) സസ്യങ്ങൾ.

മനുഷ്യർ അഭിലഷിക്കുന്ന സസ്യങ്ങൾ മാത്രമേ കിളിക്കുകയോ തളിക്കയോ ചെയ്തിരുന്നുള്ളു. സസ്യങ്ങൾ മനുഷ്യർക്കിഷ്ടമുള്ള പുഷ്പങ്ങളും ഫലങ്ങളും മാത്രവും അവ സമൃദ്ധിയായും എന്നും പുറപ്പെടുവിച്ചിരുന്നു.

c) ഭൂതങ്ങൾ.

സകല ഭൂതങ്ങളും മനുഷ്യമനസ്സിനു വിധേയമായിരുന്നു. കാലാവസ്ഥ മുതലായ സമസ്തവും മനുഷ്യമനസ്സിനു കീഴ്പ്പെട്ടിരുന്നു.

ഇവയെല്ലാം ആലോചിക്കുമ്പോൾ ദാവീദു പാടിയിരുന്നതു് എത്രയോ വാസ്തവം.

"മാലാഖാമാരേക്കാൾ നീ അവനെ അല്പം താഴ്ത്തി. മഹിമയും ബഹുമതിയുംകൊണ്ടു് അവനെ നീ അലങ്കരിച്ചു. നിന്റെ കൈകളുടെ പ്രവൃത്തിയുടെ മേൽ അവനെ നീ അധികാരപ്പെടുത്തി. സകലതും നീ അവന്റെ പാദങ്ങൾക്കു കീഴാക്കി." (സങ്കീ. viii: 5-6.)

ആദവും ഹാവായും ഈ ദാനങ്ങളുടെയെല്ലാം നാഥനും ദാതാവുമായ ദൈവത്തെ ആത്മീകമായും ശാരീരികമായും ആരാധിപ്പാൻ ചുമതലക്കാരാണല്ലോ. ഈ ചുമതലയുടെ പൂജ്യമായ നിർവ്വഹണത്തിനായി പറുദീസായിലുണ്ടായിരുന്ന തിരിച്ചറിവിന്റെ വൃക്ഷത്തിൽനിന്നു് ഭക്ഷിക്കരുതു്, എന്നൊരു പ്രമാണം ദൈവം അവൎക്കു പ്രദാനം ചെയ്തിരുന്നു. അവർ സ്വാതന്ത്ര്യമായി അതു പാലിച്ചാൽ അവർ ദൈവത്തിന്റെ പ്രസാദവരത്തിൽ നിലനില്ക്കുമെന്നും നേരേമറിച്ചു് അതു ലംഘിക്കുന്നതായാൽ അവരുടെ ആത്മജീവനായ പ്രസാദവരം നഷ്ടപ്പെട്ടുമെന്നും തദ്വാരാ നിത്യമരണത്തിനു വിധേയരാകുമെന്നുമുള്ള വ്യവസ്ഥയോടെയാണു് ദൈവം ഈ പ്രമാണം അവൎക്കു നല്കിയിരുന്നതു്. ആദവും ഹാവായും ഈ പ്രമാണം പാലിച്ചുപോന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യേച്ഛകൊണ്ടു് ഹാവാക്കു് ഒരു പക്ഷേ ഈ പ്രമാണം ഭാരമായി തോന്നിയിരിക്കാം.

ഹാവാ ഒരിക്കൽ തോട്ടത്തിൽ തനിയേ വിഹരിക്കയിൽ അരൂപിയായ സാത്താൻ ഒരു സൎപ്പത്തോടു ചേൎന്നു് അതിന്റെ അധരങ്ങൾകൊണ്ടു് ഹാവായോടു സംസാരിച്ചു. "തോട്ടത്തിലെ എല്ലാ വൃക്ഷങ്ങളിൽനിന്നും നിങ്ങൾ ഭക്ഷിക്കരുതെന്നു് ദൈവം സാക്ഷാൽ കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ?" (സൃഷ്ടി. iii. 7.) ഹാവായുടെ ബുദ്ധി ആദത്തിന്റേതുപോലെ തന്നെ തെളിവുള്ളതായിരുന്നു. അതിനാൽ ഈ ചോദ്യം സൎപ്പത്തിന്റേതല്ലെന്നും, അതിൽ മറഞ്ഞിരുന്ന പിശാചിന്റേതാണെന്നും, പിശാചു് ദൈവത്താൽ ത്യജിക്കപ്പെട്ട ദുഷ്ടാരൂപിയാണെന്നും അതിനാൽ അവളും അവനെ ത്യജിച്ചു തള്ളേണ്ടതാണെന്നും അവൾ അറിഞ്ഞിരുന്നു. എങ്കിലും അവൾ അപ്രകാരം ചെയ്തില്ല എന്നു മാത്രമല്ല (സൃഷ്ടി. iii. 2,) "തോട്ടത്തിലുള്ള എല്ലാ വൃക്ഷങ്ങളുടെയും ഫലങ്ങൾ ഞങ്ങൾക്കു ഭക്ഷിക്കാം, (3.) എന്നാൽ നിങ്ങൾ മരിക്കാതിരിക്കേണ്ടതിനായി തോട്ടത്തിന്റെ നടുവിലുള്ള വൃക്ഷത്തിന്റെ ഫലത്തിൽനിന്നും യാതൊന്നും നിങ്ങൾ ഭക്ഷിക്കയോ തൊടുകയോ ചെയ്യരുതെന്നു് ദൈവം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു"എന്നു് ആദരവോടെ ഹാവാ പിശാചിനോടു് പറഞ്ഞു. ഇപ്രകാരം അവളെ പരീക്ഷിക്കുന്നതിനു് പിശാചിനു് അവൾ അവസരം നൽകി. അപ്പോൾ പിശാചു്: "തീൎച്ചയായും നിങ്ങൾ മരിക്കയില്ല. അതിൽനിന്നും ഭക്ഷിക്കുന്ന ദിവസം നന്മയും തിന്മയും അറിയുന്നവരായി നിങ്ങൾ ദൈവത്തെപ്പോലെ ആകുമെന്നു് ദൈവം അറിയുന്നു." (സൃഷ്ടി. iii. 5.)

ദൈവം അനീതിക്കാരനാകുന്നു എന്നു് മാലാഖാമാരുടെ ഇടയിൽ വാദം നടത്തിയ സാത്താൻ ഇപ്പോൾ ദൈവം അസൂയാലുവാകുന്നു എന്നു് വ്യാജം പറയുന്നു. ഹാവാ ആദ്യം പിശാചിനെ വെറുത്തു തള്ളാ

13972.

തിരുന്നതു് ഒരു അപൂൎണ്ണത മാത്രമേ ആയിരുന്നുള്ളു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ പിശാചിന്റെ ദുരുപദേശാനുസാരം ദൈവകല്പനയെ സംശയിച്ചതു് ഒന്നാമത്തതും, പിശാചിനാൽ പ്രേരിതയായി മുടക്കപ്പെട്ട ഫലം ദൎശിച്ചതു് രണ്ടാമത്തതും, പിശാചിന്റെ സഹായത്തോടെ അടുത്തു സ്പൎശിച്ചതു് മൂന്നാമത്തതും, കടശ്ശി പറിച്ചെടുത്തു രുചിച്ചതു് നാലാമത്തതുമായ ലഘു പാപം ആകുന്നു. ഒടുവിൽ അതു ഭക്ഷിച്ചതു് ഘനമായ പാപവുമാകുന്നു. വേറൊന്നു് പറിച്ചെടുത്തു് ആദത്തിനു കൊണ്ടുപോയി കൊടുത്തതു് രണ്ടാമത്തെ ഘനമായ പാപവും ആകുന്നു.

ആദം തന്റെ കൂട്ടുകാരിയായ ഹാവായോടു തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന അമിതമായ സ്നേഹം നിമിത്തം അറിവോടും സമ്മതത്തോടുംകൂടെ ദൈവകല്പനയെ ധിക്കരിച്ചുകൊണ്ട് മുടക്കപ്പെട്ട ഫലം ഭക്ഷിച്ചു. അങ്ങനെ അയാളും ഘനമായ പാപത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടു.

ദൈവം അവരെ ശിക്ഷിച്ച് അവരോട് അരുളിച്ചെയ്തതായതു്:-

1) **സർപ്പത്തോടു്**:- അഥവാ പിശാചിനോട്.

"നീയും സ്ത്രീയും തമ്മിലും നിന്റെ സന്തതിയും അവളുടെ സന്തതിയും തമ്മിലും ഞാൻ ശത്രുത ഉണ്ടാക്കും; അവൻ നിന്റെ തലയിൽ ചവിട്ടും." (സൃഷ്ടി. iii. 15)

2) **ഹാവായോടു്**:- "നീ വേദനകളോടുകൂടെ കുട്ടികളെ പ്രസവിക്കും ... നിന്റെ ഭർത്താവു നിന്നെ ഭരിക്കും."

3) **ആദത്തോടു്**:- "നീ നിമിത്തം ഭൂമി ശപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതു മുള്ളുകളും മുൾപ്പടൎപ്പുകളും പുറപ്പെടുത്തും. നീ എടുക്കപ്പെട്ട ഭൂമിയിലേക്കു തിരികെ പോകുന്നതുവരെ നിന്റെ മുഖത്തെ വിയൎപ്പോടെ നീ അപ്പം ഭക്ഷിക്കും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നീ പൊടിയാകുന്നു. നീ പൊടിയിലേക്കു തിരികെ പോകും." അനന്തരം ആദവും ഹാവായും പറുദീസായിൽനിന്നും തള്ളപ്പെട്ടു.

ആദിമാതാപിതാക്കൾ ദൈവപ്രമാണം ലംഘിച്ചതുകൊണ്ട് വന്നുകൂടിയ നാശനഷ്ടങ്ങൾ:-

1) ദൈവത്തിന്റെ പ്രസാദവരം മുഴുവനും നഷ്ടപ്പെട്ടു. തൽഫലമായി ദൈവികവും സാന്മാൎഗ്ഗികവുമായ സകല പുണ്യങ്ങളും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ദാനങ്ങളും നഷ്ടപ്പെട്ടു. ആകയാൽ നിത്യായുസ്സിനുള്ള അവകാശം നഷ്ടപ്പെട്ടു് നിത്യനാശത്തിനവകാശികളായിത്തീൎന്നു.

2) ബുദ്ധിമന്ദതയും മറവിയുമുള്ളതായിത്തീൎന്നു.

3) മനസ്സു ബലഹീനമായി. തന്മൂലം കീഴംശം മനസ്സിനു കീഴ്പ്പെടാതായി. ഓരോ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും അതതിന്റെ ഇഷ്ടം സാധിക്കണമെന്നുമാത്രം.

4) മരണമില്ലായ്മ നഷ്ടപ്പെട്ടതുകൊണ്ട് രോഗത്തിനും ശാരീരിക ആപത്തുകൾക്കും വിധേയരായി.

5) ജന്തുക്കളുടെ പ്രകൃതി മാറി. മനുഷ്യരുടെ ഇഷ്ടമല്ല അവ തേടുന്നതു്. സ്വന്ത ഇഷ്ടംമാത്രം. സ്വന്ത ഇഷ്ടത്തെ എതിക്കുന്ന മനുഷ്യരെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതിനും അവ തയാറാണ്.

6) സസ്യങ്ങളാകട്ടെ, ഭൂതങ്ങളാകട്ടെ മനുഷ്യരെ അനുസരിക്കുകയില്ല. അവയുടെ പ്രകൃതി അനുസരിച്ച് പ്രതികൂലിക്കുകയും ചെയ്യും.

7) പറുദീസാ നഷ്ടപ്പെട്ടതുകൊണ്ടു് നിത്യവൃത്തിയ്ക്കായി അദ്ധ്വാനിക്കേണ്ടതായും വന്നു.

8) പിശാചിനു് മനുഷ്യശരീരത്തിന്മേലും ശാരീരികമായ സകലത്തിന്മേലും കത്തൃത്വം സിദ്ധിച്ചു.

ആദത്തിനു് ഈ നഷ്ടമെല്ലാം നേരിട്ടെങ്കിലും അനുഗ്രഹംതന്നെയായ ദൈവം അദ്ദേഹത്തെ നിരാശയിൽ തള്ളാതെ ഒരു രക്ഷകനെ വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. ആദം സ്വന്തപാപത്തെപ്പററി അനുതപിച്ചും രക്ഷകനിൽ ആശ്രയിച്ചുംകൊണ്ടു് സ്വപ്രയത്നത്താൽ ദൈവാനുഗ്രഹത്തിനും തദ്വാരാ നിത്യായുസ്സിനും അവകാശിയായിതീൎന്നു. ആദത്തിൻെറ സന്തതികളായ നാമും രക്ഷകനായ നമ്മുടെ കത്താവിൽ ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ടു് കഴിവതു യത്നിച്ചാൽ നിത്യരക്ഷയും പുണ്യപൂൎണ്ണതയും കൈവരുത്താം.

അദ്ധ്യായം 11.

പ്രലോഭനം.

"ഭൂമിയിൽ മനുഷ്യൻെറ ജീവിതം ഒരു പോരാട്ടമാകുന്നു."
(യോബു്. vii.)

സമയത്തിനു മുമ്പ് മാലാഖാമാരുടെ ഇടയിൽ ഒരു യുദ്ധമുണ്ടായതായി നാം കണ്ടു. അതായതു് പിശാചുക്കളെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു് നല്ല മാലാഖാമാരും, മാലാഖാമാരെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനു് പിശാചുക്കളും സൎവ്വ കഴിവുകളും പ്രയോഗിച്ചു. ആ സംരംഭം അവസാനിച്ചു. അതായതു് ഇനി മാലാഖാമാരെ നശിപ്പിക്കുവാനോ പിശാചുക്കളെ രക്ഷിക്കുവാനോ ആൎക്കും സാദ്ധ്യമല്ല. അതിനുണ്ടായിരുന്ന അവസരം കടന്നുപോയി.

എന്നുവരികിലും അവർ തുടങ്ങിയ യുദ്ധം, ദൈവത്തെക്കുറിച്ചു് അഥവാ നിത്യായുസ്സിനുവേണ്ടിയുള്ള യുദ്ധം ലോകാവസാനംവരെ നീളിക്കും.

എങ്ങിനെ എന്നാൽ സകലവും ഉപേക്ഷിച്ച് ദൈവത്തോടടുക്കുന്നതിനു് മാലാഖാമാരും, സൃഷ്ടികളെ സ്നേഹിച്ചുകൊണ്ടു് സ്രഷ്ടാവിനെ പരിത്യജിക്കുന്നതിനു പിശാചുക്കളും ഈലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന ഏതൊരു മനുഷ്യനെയും എപ്പോഴും പ്രേരിപ്പിക്കും. എന്നാൽ ഒരു വ്യത്യാസമുണ്ടു്. മാലാഖാമാർ ഇപ്പോൾ ദൈവസ്നേഹത്തിൽ ലയിച്ചിരിക്കയാൽ ദൈവേഷ്ടാനുസരണം മാത്രമേ അവർ പ്രവൃത്തിക്കുകയുള്ളു. നേരെമറി

ച്ച് പിശാചുക്കൾ ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നില്ല— ഭയപ്പെടുന്നതേയുള്ളു. ആകയാൽ ദൈവം തടയാത്തിടത്തോളം മനുഷ്യരെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനായി പിശാചുക്കൾ സകല തന്ത്രവും പ്രയോഗിക്കും.

ഈ ജീവിതത്തിൽ ഏതൊരു മനുഷ്യവ്യക്തിയുടെയും സർവ്വപ്രധാനമായ ഏക ചുമതല ദൈവത്തെ അറിയുക, തന്നെ സ്നേഹിക്കുക, തന്നിൽ ശരണപ്പെടുക, എന്നിവയാണ്. ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു ആ ആളിൻെറ നിത്യരക്ഷ അഥവാ നിത്യഭാഗ്യം. ഇതിൻെറ പൂർണ്ണതയാണ് പുണ്യപൂർണ്ണത എന്നു പറയപ്പെടുന്നതു്.

പാപം നിമിത്തം മനുഷ്യസ്വഭാവം ബലഹീനമായിത്തീർന്നതിനാൽ എല്ലാററിലും നല്ലവൻ— സർവ്വനന്മ— നിത്യനന്മ— ദൈവമാകുന്നു എന്നു ധരിക്കുന്നതിനെക്കാൾ താല്ക്കാലിക നന്മകളായ സമ്പത്ത്, സുഖം, മാനം എന്നിവയാണ് സാക്ഷാൽ നന്മയെന്നു ധരിക്കുന്നതിനും അവയെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതിനുമാണ് എളുപ്പമുള്ളതു്. കൂടാതെയും ലോകം, ശരീരം, പിശാച് ഇവ മൂന്നും ഇതിനായി എപ്പോഴും മനുഷ്യരെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും.

ലോകം:— എവിടെയും എക്കാലത്തുമുള്ള സാധാരണ മനുഷ്യർ സമ്പത്ത്, സുഖം, മാനം എന്നിവക്കായി സർവ്വയത്നവും ചെയ്യുന്നതായിട്ടാണ് നാം കാണുകയോ കേൾക്കുകയോ ചെയ്യാറുള്ളതു്. ഈ നന്മകൾ ധാരാളമുള്ളവർ മഹാന്മാരായും ഭാഗ്യവാന്മാരായും നേരേമറിച്ച് ഇല്ലാത്തവർ ഭോഷന്മാരായും നിർഭാഗ്യവാന്മാരായും എവിടെയും ഗണിക്കപ്പെടുന്നു.

ശരീരം:— ശരീരം സ്വാഭാവികമായി സുഖം തേടുന്നു. സുഖത്തിനു സമ്പത്തും മാനവും അവശ്യം കൂട്ടാകയാൽ ഇവ മൂന്നിലേക്കും ശരീരവും മനുഷ്യനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു.

ലോകം ശരീരം എന്നീ രണ്ടു് ഉപകരണങ്ങൾ വഴിയായി മനുഷ്യൻെറ പരമശത്രുവായ പിശാചും നമ്മോടു നിരന്തരം യുദ്ധം ചെയ്യും.

ആകയാൽ ആദത്തിൻെറ മക്കളായ നമുക്ക് പിശാചിനേയും അവൻെറ ഉപകരണങ്ങളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ ശരീരത്തേയും ലോകത്തേയും എതിർത്തുകൊണ്ടല്ലാതെ നമ്മുടെ നിത്യരക്ഷ നേടുക സാദ്ധ്യമല്ല.

സ്വന്ത ശരീരവും ലോകം മുഴുവനും നിത്യായുസ്സു പ്രാപിക്കുന്നതിൽ നമുക്കു മാർഗ്ഗതടസ്സമായി വരാം. കൂടാതെയും പാപം ചെയ്യുന്ന ഏവനും പാപത്തിൻെറ അടിമയായിരിക്കുമെന്നാണല്ലോ നമ്മുടെ കർത്താവു തന്നെ അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ആകയാൽ നമ്മുടെയോ പൂർവ്വന്മാരുടെയോ പാപം നമുക്കു നേരിടുന്ന പ്രലോഭനങ്ങൾക്കു മതിയായ കാരണമാവാം. അതുകൊണ്ടു് നമുക്കു നേരിടുന്ന ഏതൊരു പ്രലോഭനവും പിശാചിൽനിന്നാണെന്ന് ധരിക്കേണ്ടതല്ല. എന്നു വരികിലും നമ്മുടെ പരമശത്രുവായ പിശാച് ഏതു സമയത്തും നമ്മെ പ്രലോഭിപ്പിപ്പിക്കാവുന്നതാണ്. ജീവിതാരംഭം മുതൽ അന്ത്യശ്വാസംവിടുംവരെയ്ക്കും പിശാചിൻെറ

പ്രലോഭനം ഉണ്ടാകാം. ഇന്ന കാലത്തു് അഥവാ ഇന്ന സാഹചര്യത്തിൽ പിശാചിൽനിന്നു യാതൊരുപദ്രവവും എനിക്കു നേരിടുന്നതല്ല എന്നു യാതൊരു മനുഷ്യവ്യക്തിയ്ക്കും ഈ ജീവിതത്തിൽ വിചാരിക്കാൻ പാടില്ല. "സാത്താൻ ആരെ വിഴുങ്ങേണ്ടു, എന്നന്വേഷിച്ചു്, സിംഹത്തെപ്പോലെ അലറിക്കൊണ്ടു ചുററി നടക്കുന്നു." (1. Pet. v. 8) എന്നു വി. പത്രോസ് സാക്ഷിക്കുന്നു. ആകയാൽ പിശാചിൻെറ തന്ത്രവലയിൽ കുടുങ്ങി നശിക്കാതിരിപ്പാൻ നമുക്കു് ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ ആന്തരികമായും ബാഹ്യമായും അവനെ എതിർപ്പാൻ നമുക്കു് ഒരുക്കമുണ്ടാകണം. വി. കൂദാശകളുടെ സ്വീകരണവും പുണ്യാഭ്യാസവുംകൊണ്ടു് ആന്തരികമായും, കുരിശടയാളം, തിരുശ്ശേഷിപ്പുകൾ, ആശീർവദിക്കപ്പെട്ട വസ്തുക്കൾ എന്നിവയുടെ ഉപയോഗംവഴി ബാഹ്യമായും ഫലപ്രദമായി പിശാചിനെ പ്രതിരോധിക്കാം.

കുരിശടയാളം

അഥവാ

സ്ലീവാമന്ത്രം.

ഈ നാട്ടിൽ ആദ്യമായി സുവിശേഷം അറിയിച്ച നമ്മുടെ പിതാവായ തോമ്മാശ്ലീഹാ, നമ്മുടെ ശത്രുവായ പിശാചിനെത്തടുക്കുവാനായി നമുക്കു പ്രദാനം ചെയ്ത ബലമേറിയ ഒരു പരിചയാണ് കുരിശടയാളം. രക്ഷകനായ ഈശോ കർത്താവിൻെറ പാടുപീഡകളെയും തിരുമരണത്തെയും സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഒരടയാളമാണല്ലോ കുരിശു്. കർത്താവിൻെറ പീഡകളും മരണവും തന്നെയാണ് പിശാചിൻെറ തല തകർത്തതു്. ആകയാൽ ഒരു വിശ്വാസി— അതായതു് സാക്ഷാൽ ദൈവവും സാക്ഷാൽ മനുഷ്യനുമായ മിശിഹാ കർത്താവു് മനുഷ്യരക്ഷയ്ക്കായി പീഡകൾ സഹിച്ചു് കുരിശിൽ തൂങ്ങിമരിച്ചു, എന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യവ്യക്തി— പിശാചിനെതിരായി കുരിശടയാളം പ്രദർശിപ്പിക്കുമ്പോൾ ഭയപ്പെട്ടു പിൻമാറാതിരിക്കുവാൻ പിശാചിനു സാദ്ധ്യമല്ല.

നമ്മുടെ താല്ക്കാലിക നന്മകളായ സമ്പത്തിലോ മാനത്തിലോ, ആരോഗ്യത്തിലോ നമ്മോടു ദ്രോഹം ചെയ്യുന്നതിനു് പിശാചിനു പാടുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇവയൊന്നും അവൻെറ ഏക ലാക്കായ നമ്മുടെ നിത്യനാശത്തിനു് അത്ര പററിയതല്ലെന്നവനറിയാം. അസത്യത്തിൻെറ പിതാവായ സാത്താൻ അസത്യത്തിൽ നമ്മെ കുടുക്കാനായിരിക്കും പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായി ശ്രമിക്കുക. തൽഫലമായി നാം ആഗ്രഹിക്കരുതാത്തതിനെ ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യരുതാത്തതു ചെയ്യുകയും ചെയ്യാനിടവരുന്നതായിരിക്കും.

നമ്മുടെ ശരീരത്തിൽ വിചാരത്തിൻെറ ആസ്ഥാനം ശിരസ്സും, ആഗ്രഹം അഥവാ സ്നേഹത്തിൻെറ ആസ്ഥാനം ഹൃദയവും, പ്രവൃത്തിയുടെ അഥവാ ആഗ്രഹിച്ചതു് പുറമേ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഉപകരണം നാ

വുമാണ്. ആകയാൽ ഈ മൂന്നു സ്ഥാനങ്ങളിലും ഓരോ കുരിശടയാളം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ വിചാരത്തിലോ ആഗ്രഹത്തിലോ പ്രവൃത്തിയിലോ നമ്മെ വഴി തെററിക്കുന്നതിനു കഴിവില്ലാതെ പിശാചു ഭയപ്പെട്ടു നമ്മെ വിട്ടകലും. പോരെങ്കിൽ "ശുദ്ധ സ്ലീവായുടെ അടയാളത്താലെ, ഞങ്ങളുടെ ശത്രുക്കളിൽനിന്ന് ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്ക, ഞങ്ങളുടെ തമ്പുരാനെ!'' എന്ന പ്രാർത്ഥനകൂടി ഈ അടയാളത്തോടൊന്നിച്ച് നാം സമർപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. നമ്മുടെ കർത്താവിൻെറ പാടുപീഡകളെയും തിരുമരണത്തെയും അനുസ്മരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ദൈവസമക്ഷം നാം അർപ്പിക്കുന്ന പ്രാർത്ഥന നിഷ്ഫലമാകാൻ തരമില്ല.

ആകയാൽ അനുദിനം അടിക്കടി കുരിശടയാളം വരയ്ക്കുവാൻ നാം ശീലിക്കണം. പ്രത്യേകിച്ച് രാവിലെ ഉണരുമ്പോഴും രാത്രി നിദ്രയ്ക്കു പോകുമ്പോഴും കൂദാശകളുടെ സ്വീകരണത്തിനും തനിഭക്തികൃത്യങ്ങൾക്കും മുമ്പും പിമ്പും, ആത്മീകമോ ശാരീരികമോ ആയ അപത്തനർത്ഥങ്ങൾ നേരിടുമ്പോഴും ഇതനുഷ്ഠിക്കുവാൻ ഓർമ്മയുണ്ടായിരിക്കണം.

അദ്ധ്യായം 12.

പ്രമാണം.

ദൈവം നന്മതന്നെയാകുന്നു. നന്മമാത്രം താൻ പ്രവൃത്തിക്കുന്നു. തൻെറ സകല സൃഷ്ടികളും നന്മമാത്രം പ്രവർത്തിക്കണമെന്നും തിന്മ പ്രവർത്തിക്കരുതെന്നും താൻ മനസാകുന്നു— ആഗ്രഹിക്കുന്നു. തൻെറ ഈ മനസ്സ് ഓരോ സൃഷ്ടികളുടെ സ്വഭാവത്തിലും താൻ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിനാണു സ്വഭാവപ്രമാണമെന്നു പറയപ്പെടുന്നത്.

ഭൂതങ്ങളും സസ്യങ്ങളും ജന്തുക്കളും സ്വഭാവപ്രമാണമനുസരിച്ച് മാത്രമേ പ്രവർത്തിക്കുകയുള്ളൂ. മറിച്ചു ചെയ്യുവാൻ അവയ്ക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമില്ല. മനുഷ്യർ സ്വതന്ത്രമായി ദൈവതിരുമനസ്സു നിവർത്തിക്കണമെന്നാണ് ദൈവനിശ്ചയം.

മനുഷ്യർക്കു രണ്ടുതരം പ്രവൃത്തികളുണ്ട്. മനുഷ്യപ്രവൃത്തി, മാനുഷികപ്രവൃത്തി. മനുഷ്യർ ചെയ്യുന്ന ഏതൊരു പ്രവൃത്തിക്കും മനുഷ്യപ്രവൃത്തി അഥവാ മനുഷ്യൻെറ പ്രവൃത്തി എന്നു പറയാമെങ്കിലും അവയെല്ലാം മാനുഷിക പ്രവൃത്തികളല്ല. മനുഷ്യൻെറ മേലംശമായ ആത്മാവിൻെറ സഹകരണത്തിലും നിയന്ത്രണത്തിലും നടക്കുന്ന പ്രവൃത്തികൾ അതായത് അറിവോടും സമ്മതത്തോടുംകൂടി മനുഷ്യൻ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികൾ മാത്രമേ മാനുഷിക പ്രവൃത്തികളായിരിക്കുകയുള്ളൂ.

മാനുഷിക പ്രവൃത്തികളെ ധാർമ്മിക പ്രവൃത്തികളെന്നും പറയാം എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവ ദൈവതിരുമനസ്സിന് അനുഗുണമായോ അ

ല്ലാതെയോവരും. ദൈവതിരുമനസ്സിന് അനുഗുണമെങ്കിൽ ധാർമ്മികം (നല്ലത്) അനുഗുണമല്ലെങ്കിൽ അധാർമ്മികം (തിന്മ).

സ്വാഭാവപ്രമാണം ഏതൊരു മനുഷ്യവ്യക്തിയ്ക്കും അനുഭവപ്പെടുന്നതാണ്. തിരിച്ചറിവു വന്ന ഒരു ബാലനായിരുന്നാലും എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുവാനാരംഭിക്കുമ്പോൾ ആ പ്രവൃത്തി ദൈവതിരുമനസ്സിന് അനുഗുണമായിരുന്നാൽ നല്ലതെന്നും ചെയ്യേണ്ടതെന്നും, നേരേമറിച്ച് ദൈവതിരുമനസ്സിന് അനുഗുണമല്ലെങ്കിൽ ആ പ്രവൃത്തി തിന്മയാണ്, അതുകൊണ്ടു ചെയ്യരുതാത്തതാണെന്നും അവൻെറ മനസ്സിനു സമ്മതമുള്ള അറിവുണ്ടായിരിക്കും. ഈ അറിവ് അഥവാ അഭിപ്രായമാണ് മനസ്സാക്ഷി എന്നു പറയുന്നത്.

മനസ്സാക്ഷി അനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുന്നതായാൽ പ്രവർത്തിക്കുമ്പോഴും പ്രവൃത്തിക്കുശേഷവും ആ പ്രവർത്തിയെപ്പററി സന്തോഷവും മറിച്ചു മനസ്സാക്ഷിക്കു വിപരീതമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതായാൽ പ്രവർത്തിക്കുമ്പോഴും പ്രവൃത്തിക്കുശേഷവും ആ പ്രവൃത്തിയെപ്പററി മനസ്സാക്ഷിക്കടി അഥവാ ദുഃഖവും അനുഭവപ്പെടും.

പിശാചിൻെറ പ്രേരണയാലോ ദുരാശകളുടെ തള്ളലാലോ മനസ്സാക്ഷിക്കു വിരോധമായി മനുഷ്യർ പ്രവൃത്തിയ്ക്കാനിടയുണ്ട്. മനസ്സാക്ഷിക്കു വിരുദ്ധമായി പ്രവർത്തിക്കുന്തോറും മനസ്സാക്ഷിയുടെ സ്വരം ക്ഷയിച്ചുപോകും. മനസ്സാക്ഷിയുടെ സ്വരം ക്ഷയിക്കുന്തോറും തിന്മ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിൽ ദുഃഖം അനുഭവപ്പെടാതെവന്നാലും ആ പ്രവർത്തിയെപ്പററി സന്തോഷമോ സംതൃപ്തിയോ ഒരിക്കലും അനുഭവപ്പെടുന്നതല്ല.

ആദത്തിൻെറ സന്തതിപരമ്പരകളായ മനുഷ്യവർഗ്ഗം തിന്മയുടെ ആധിക്യത്താൽ മൊത്തത്തിൽ സ്വാഭാവപ്രമാണം തന്നെ തിരിച്ചറിവാൻ പാടില്ലാത്തവരായിത്തീർന്നപ്പോൾ ദൈവം മൂശ നിവ്യാ വഴിയായി ഇസ്രായേൽ ജനത്തിനു തൻെറ തിരുമനസ്സു വെളിപ്പെടുത്തി. അതാണ് പത്തു പ്രമാണങ്ങൾ. ഈ പത്തു പ്രമാണങ്ങളും സ്വാഭാവപ്രമാണം തന്നെയാണ്. മൂന്നാം പ്രമാണം (ശാബദ്) ഞായറാഴ്ച ആചരിക്കണമെന്നുള്ളത് സ്ഥാപിത കല്പനയാണെന്നിരുന്നാലും നിരന്തരം അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവർ ആഴ്ചയിൽ ഒരു ദിവസം വിശ്രമിക്കണമെന്നത് സ്വാഭാവപ്രമാണം തന്നെയാണ്.

ദൈവം വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന ഈ പത്തു പ്രമാണങ്ങൾക്ക് അനുഗുണമായി മാത്രമെ ദൈവത്തിൻെറ പ്രതിനിധികളായ തിരുസ്സഭാധികാരികൾക്കൊ, രാഷ്ട്രാധികാരികൾക്കൊ പ്രമാണം നിർമ്മിക്കാൻ പാടുള്ളൂ. മറിച്ച് ദൈവപ്രമാണങ്ങൾക്ക് പ്രതികൂലമായി ആരുതന്നെ പ്രമാണം നിർമ്മിച്ചാലും അത് അസ്സാധുവായിരിക്കും.

അദ്ധ്യായം 13.

രക്ഷകൻെറ ആഗമനം.

മുന്നറിയിപ്പ്.

ആദിമാതാപിതാക്കന്മാർ പറുദീസായിലായിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ രക്ഷകനെപ്പററിയുള്ള വാഗ്ദാനമുണ്ടായി. സപ്പത്തോട് (പിശാചിനോട്) ദൈവം അരുളിച്ചെയ്ത ശാപവാക്യത്തിൽ ഈ സംഗതി അടങ്ങിട്ടുണ്ട്. അതായത് "നീയും സ്ത്രീയും തമ്മിലും അവളുടെ സന്തതിയും നിൻെറ സന്തതിയും തമ്മിലും ഞാൻ ശത്രുത ഉണ്ടാക്കും. അവൻ നിൻെറ തലയിൽ ചവിട്ടും." (സൃഷ്ടി. iii. 15.)

ആദം പറുദീസായിൽനിന്നും തള്ളപ്പെട്ടതുമുതൽ നോമ്പും ഉപവാസവും അനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ട് മരണംവരെ കണ്ണുനീരോടെ രക്ഷകൻെറ ആഗമനത്തിനായി പ്രാത്ഥിച്ചിരുന്നു. തൻെറ സന്തതിപരമ്പരകളെയും രക്ഷകനെപ്പററിയുണ്ടായ വാഗ്ദാനവിവരം അറിയിച്ചുകൊണ്ട് തന്നെപ്പോലെ പ്രാത്ഥിക്കുന്നതിനു പ്രേരിപ്പിച്ചിരുന്നു. പരമ്പരയാ ലഭിച്ച വിശ്വാസത്തിൽ നിലനിന്നവർ പ്രാത്ഥിച്ചു. തലമുറ തലമുറയായി കാലങ്ങൾ കടന്നുപോന്നു.

രണ്ടായിരം കൊല്ലങ്ങളുടെശേഷം ജീവിച്ചിരുന്ന അബ്രഹാം പിതാവിനാണ് പിന്നീട് വാഗ്ദാനം ലഭിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ അനുസരണത്തിനു പ്രതിസമ്മാനമായിട്ടാണ് ഈ വാഗ്ദാനം ഉണ്ടായത്. ദൈവം അദ്ദേഹത്തോടരുളിച്ചെയ്തു: "എൻെറ സ്വരം നീ കേട്ടതുകൊണ്ട് ഭൂമിയിലെ സകലജാതി ജനങ്ങളും നിൻെറ സന്തതിയിൽ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെടും." (സൃഷ്ടി xxii. 18.)

അബ്രാഹത്തോടു ചെയ്തിരുന്നഉടമ്പടിയെ നവീകരിച്ചുകൊണ്ട് അയാളുടെ പുത്രനായ ഇസ്ഹാക്കിനോടു ദൈവം അരുളിച്ചെയ്തു: "ഭൂമിയിലെ സകല ജാതികളും നിൻെറ സന്തതിയിൽ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെടും." (സൃഷ്ടി. xxvi. 16.)

ഇസ്ഹാക്കിൻെറ പുത്രനായ യാക്കോബിനോടും ഇതേ ഉടമ്പടി ദൈവം നവീകരിച്ചു. "ഭൂമിയിലെ സകലവംശങ്ങളും നിൻെറ സന്തതിമൂലം അനുഗ്രഹിക്കപ്പെടും" (സൃഷ്ടി. xxviii. 14.)

അനന്തരം ഒരായിരം കൊല്ലങ്ങളുടെശേഷം നാഥാൻ ദീർഘദർശിവഴിയായി ദാവീദുരാജാവിനെ ദൈവം അറിയിച്ചതായത്: "ദൈവം തനിക്ക് ഒരു പുത്രനെ പ്രദാനം ചെയ്യും. ആ പുത്രൻെറ സിംഹാസനം നിത്യമായിരിക്കയുംചെയ്യും." (II King. vii. 13.)

അനന്തരകാലങ്ങളിൽ ദീഘദർശികൾ രക്ഷകൻെറ ആഗമനം, ജനനം, പിറവി, പഠനം, സഹനം, മരണം, ഉത്ഥാനം, തൻെറ മഹത്വം എന്നിവയെപ്പററി പലയവസരങ്ങളിലായി പലതും വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

അദ്ധ്യായം 14.

പ. ക. മറിയം.

—:*:—

ആദം പറുദീസായിൽനിന്നും തള്ളപ്പെട്ടിട്ട് നാലായിരം കൊല്ലത്തോടടുത്തപ്പോൾ (ഈ കാലഗണന ചരിത്രപരമായി ഗണിക്കണമെന്നില്ല) ദാവീദിൻ ഗോത്രജരായ യൊവാക്കിം അന്നാ എന്ന ദമ്പതിമാർ നസ്രത്തിൽ പാർത്തിരുന്നു. അവർ ബാല്യംമുതൽക്കേ ദൈവഭയം ഉള്ളവരും പിതാക്കന്മാരിൽനിന്നു ലഭിച്ച വിശ്വാസാനുസാരം രക്ഷകൻെറ ആഗമനത്തിനായി തീക്ഷ്ണതയോടെ പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നവരുമാണ്. അവർക്കു സാമ്പത്തികമായോ ആരോഗ്യപരമായോ യാതൊരു സങ്കടവുമില്ലായിരുന്നു എങ്കിലും സന്താനമില്ലെന്നുള്ള ആക്ഷേപം ദുസ്സഹമായിരുന്നു. അക്കാലത്തു് പ്രത്യേകിച്ച് ദാവീദിൻെറ ഗോത്രത്തിൽപെട്ടവർക്ക് സന്താനമില്ലാതെ വന്നാൽ ദൈവാനുഗ്രഹമില്ലാത്തവരായി എല്ലാവരും കരുതിയിരുന്നു. ഈ ആക്ഷേപം തീരുമാറു് സന്താനലബ്ധിക്കായി അവർ പ്രാർത്ഥിച്ചുപോന്നു. വാർദ്ധക്യംവരെ അനുഗ്രഹസിദ്ധിയുണ്ടാകാഞ്ഞതിനാൽ നിരാശയ്ക്കു വശംവദരാകാതെ തങ്ങളുടെ അഭീഷ്ടം സാധിച്ചുകിട്ടുന്നതിനു് ദൈവത്തെ നിർബന്ധിക്കുമാറു് തങ്ങൾക്കൊരു സന്താനമുണ്ടാകുന്നതായാൽ അതൊരു പെൺകുട്ടിയായിരുന്നാലും അതിനെ ദൈവത്തിനു പ്രതിഷ്ഠിച്ചുകൊള്ളാമെന്ന് അവർ ദൈവത്തോടു വാഗ്ദത്തം ചെയ്തു. ഗർഭപാത്രം തുറക്കുന്ന ആണൊക്കെയും ദൈവത്തിനു പ്രതിഷ്ഠിക്കേണ്ടതാണെന്ന് മൂശയുടെ കാലം മുതൽക്കേ നിയമമുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് അവർ ഇങ്ങനെ തിരിച്ചുനേർന്നതു്. അടുത്ത ഡിസംബർ എട്ടാം തീയതി അവർക്ക് (അന്നായുടെ ഉദരത്തിൽ) ഒരു ശിശു ജനിച്ചു. ആ ശിശുവാണ് പ. കന്യകമറിയം.

പറുദീസായിൽവച്ചുകിട്ടിയ വിശ്വാസം നഷ്ടപ്പെടുത്തി പലരും പാപികളായിത്തീർന്നിരിക്കാം. എന്നുവരികിലും ആദിപിതാവായ ആദം മുതൽ എത്രയോ നീതിമാന്മാർ തപസ്സുചെയ്തുകൊണ്ടു് രക്ഷകൻെറ ആഗമനത്തിനായി കണ്ണീരോടെ പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നു. നാം അർപ്പിക്കുന്ന ഏതൊരു പ്രാർത്ഥനയും ദൈവം കേട്ടില്ലെന്നോ അതിനൊരു ഫലവുമുണ്ടായില്ലെന്നോ വരാവതല്ല. ആ നീതിമാന്മാർ ചോദിച്ചതു് എന്താണു്? രക്ഷകനെ; അതായതു് ദൈവംതന്നെ തങ്ങളെപ്പോലെ ഒരു മനുഷ്യനായി ഈ ലോകത്തിൽ വന്ന് മനുഷ്യരുടെ കടങ്ങൾക്കും പാപങ്ങൾക്കും പൂർണ്ണപരിഹാരം ചെയ്തു് മനുഷ്യർക്കു നിത്യായുസ്സു് നേടിത്തരണം. ഇതു് അളവില്ലാത്ത ഒരു ദാനമാണ്. നീതിമാന്മാരായ പിതാക്കന്മാരുടെ പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടുമാത്രം ഈ ദാനം അർഹിക്കുന്നില്ല. എന്നുവരികിലും അവരുടെ പ്രാർത്ഥന നിഷ്ഫലമാകാവതല്ലല്ലോ. അവരുടെ പ്രാർത്ഥനയുടെ ഫലമെന്നു് ന്യായമായി കരുതണം, പ. ക. മറിയത്തിൻെറ സൃഷ്ടി. അവരു

ടെ പ്രാർത്ഥനകൊണ്ട് രക്ഷകനെ ലഭിച്ചില്ല എന്നുവരികിലും രക്ഷകനെ ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ഉപകരണമായിട്ടാണ് പ: കന്യകമറിയത്തെ ദൈവം ലോകത്തിനു നൽകിയത്.

പ. ക. മറിയം വി. യൊവാക്കിമിന്റെയും വി. അന്നായുടെയും (Natural child) സ്വാഭാവികസന്താനമാണ്. എന്നുവരികിലും പാപമോ പാപക്കറകളോ ഇല്ലാത്തവളും ദൈവത്തിന്റെ പ്രസാദവരത്തോടുകൂടിയവളുമാണ്.

ജനനാലെ അവൾക്കുണ്ടായിരുന്ന

നന്മകൾ.

പ. ക. മറിയം ജനനാലെതന്നെ സ്വാഭാവികവും, സ്വഭാവേതരവും, അതിസ്വാഭാവികവുമായ നന്മകളാൽ പൂരിതയായിരുന്നു.

"From the beginning she was endowed with all natural, preter natural and super natural goodness."
(Adolphe Tanquery)

a) **അതിസ്വാഭാവികം:**— അവൾ വരപ്രസാദപൂർണ്ണയായിരുന്നതിനാൽ ദൈവികവും സാന്മാർഗ്ഗികവുമായ എല്ലാ പുണ്യങ്ങളും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ എല്ലാ ദാനങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു.

b) **സ്വഭാവേതരം:**— "Infused knowledge and control of passions" (A. T.) ആവശ്യമുള്ള എല്ലാജ്ഞാനവും സകല വികാരങ്ങളെയും നിയന്ത്രിക്കുവാൻ പോരുന്ന മനഃശ്ശക്തിയും അവൾക്കുണ്ടായിരുന്നു.

c) **സ്വാഭാവികം:**— അവൾ ശിശുവായിട്ടാണ് ജനിച്ചത്. ആകയാൽ ശാരീരികവശങ്ങൾക്ക് പ്രവർത്തനത്തിനുള്ള കഴിവുകൾ അപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതായത് കണ്ണു കാണുകയോ ചെവി കേൾക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ആത്മവശങ്ങൾ, ബുദ്ധി, മനസ്സ് ഇവയ്ക്കു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുള്ള കഴിവുണ്ടായിരുന്നു. അവളുടെ ആത്മവശങ്ങൾ അതിസ്വാഭാവികവും സ്വഭാവത്തിനു മേലെപ്പെട്ടവയുമായ നന്മകളാൽ പരിപുഷ്ടമായിരുന്നതിനാൽ അവൾ ജനിച്ച ആ ക്ഷണംമുതൽ ദൈവത്തെ തിരിച്ചറിഞ്ഞ്, സർവ്വാത്മനാ അദ്ദേഹത്തെ സ്നേഹിക്കുവാനും സർവ്വ കഴിവുകളോടെ ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വം ആഗ്രഹിക്കുവാനും തുടങ്ങി. പക്ഷേ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നും ദൈവത്തിനു മഹത്വമുണ്ടാകയില്ലെന്നും, ഉണ്ടാകണമെങ്കിൽ മനുഷ്യർ രക്ഷപെടുകതന്നെവേണമെന്നും, മനുഷ്യർ രക്ഷപെടണമെങ്കിൽ രക്ഷകൻവന്ന് രക്ഷണീയം പൂർത്തിയാക്കുകതന്നെ വേണമെന്നും അവൾ അറിഞ്ഞു. ആകയാൽ അവളുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ആദ്യനിമിഷം മുതൽ രക്ഷകന്റെ ആഗമനത്തിനായി പ്രാർത്ഥിപ്പാൻ തുടങ്ങി. പാപമോ പാപക്കറയോ ഇല്ലാത്തവളും

സകല പുണ്യങ്ങളാൽ അലംകൃതയുമായ അവളുടെ പ്രാർത്ഥന എത്രയോ യോഗ്യതയുള്ളത്!

രക്ഷകനെ പ്രാപിക്കുന്നതിന് ഈവിധം പററിയ ഒരുപകരണമായി പ. ക. മറിയത്തെ ലോകത്തിനു പ്രദാനം ചെയ്തതിനു ദാതാവായ ദൈവത്തിനു നന്ദി പ്രദർശിപ്പിക്കുവാനാണ് അവളുടെ ജനനദിവസമായ ഡിസംബർ എട്ടാം തിയതി ഒരു വലിയ തിരുനാളായി തിരുസ്സഭ ആഘോഷിക്കുന്നത്. ഈ മഹാദാനത്തെക്കുറിച്ച് ദൈവത്തിൻെറ നേൎക്ക് എന്നും നമുക്കു നന്ദിയുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. ദിവസത്തിൽ ഒരിക്കലെങ്കിലും ഇതു ചെയ്യുവാൻ നാം ഉൽസുകരാകണം.

സെപ്ററംബർമാസം എട്ടാംതിയതിയാണ് പ. ക. മറിയം ഭൂജാതയായത്. ആ സുദിനത്തെ പൂർവ്വകാലംമുതൽ ഒരു തിരുനാളായി ആചരിച്ചുപോരുന്നു.

ഒരാഴ്ചവട്ടം മുഴുവൻ നോമ്പും പ്രാർത്ഥനയും നടത്തി വേണ്ട ഒരുക്കത്തോടുകൂടെയാണ് ഈ മലയാളത്തും ഈ തിരുനാൾ ആചരിച്ചിരുന്നത്. ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസ് ഈ എട്ടുനോമ്പിൻെറ കടം നീക്കിയെങ്കിലും പലരും ഇക്കാലത്തും കടത്തെക്കുറിച്ചല്ല, ഭക്തിയെക്കുറിച്ച് എട്ടുദിവസവും ഒരിക്കൽ നിന്നും നിരന്തരം പ്രാർത്ഥന നടത്തിയും എട്ടുനൊയമ്പ് ആചരിക്കുന്നുണ്ട്. വിവാഹത്തിനുമുമ്പോ പിമ്പോ ആയി മൂന്നു കൊല്ലമെങ്കിലും എട്ടുനൊയമ്പ് ആചരിച്ചശേഷമേ ഒരു ശിശുവിൻെറ തള്ളയായിത്തീരാവൂ എന്നാണ് ഭക്തരായ വനിതകളുടെ നിഷ്ഠ. നല്ല സന്താനങ്ങളെ കാംക്ഷിക്കുന്നവർ ഇക്കാൎയ്യത്തിന് പ്രേരിതരാകേണ്ടതാണ്.

പ. ക. മറിയം മൂന്നു സംവൽസരക്കാലം തൻെറ മാതാപിതാക്കളൊന്നിച്ചു നസ്രസ്സിൽ പാർത്തു. ഈ ചുരുങ്ങിയ കാലഘട്ടംകൊണ്ട് തള്ളയെക്കൂടാതെ ജീവിക്കത്തക്ക ദൃഢത കുട്ടിക്കുണ്ടായി. ആകയാൽ വി. യൊവാക്കീമും വി. അന്നായും അവരുടെ മുൻനേർച്ച അനുസരിച്ച് കുട്ടിയെ ദൈവാലയത്തിൽ കൊണ്ടുചെന്ന് ദൈവത്തിനു പ്രതിഷ്ഠിച്ചു.

അക്കാലത്ത് ഓശ്ലേം ദേവാലയത്തോടു ചേൎന്ന് വൈദികമേൽനോട്ടത്തിൽ നടത്തപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു ബാലികാമന്ദിരമുണ്ടായിരുന്നു. വി. ലൂക്കാ സുവിശേഷകൻ സാക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ (Luk. ii. 36.) "ആശേറിൻെറ ഗോത്രത്തിൽപ്പെട്ട പ്നുവേലിൻെറ മകളായി ഹന്നാ എന്നൊരു പ്രവാചകി ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവൾ വയസ്സുചെന്നവളും തൻെറ കന്യാത്വം മുതൽ ഏഴുവത്സരം തൻെറ ഭർത്താവിനോടുകൂടെ ജീവിച്ചവളുമായിരുന്നു. ഇവൾ ഉദ്ദേശം എൺപത്തിനാലു സംവത്സരങ്ങളായി വിധവയായിരുന്നു. ഇവൾ ദൈവാലയം വിട്ടുപോകാതെ ഉപവാസത്തിലും പ്രാർത്ഥനയിലും രാവും പകലും ദൈവത്തെ സേവിച്ചിരുന്നു." ഈ സ്ത്രീരത്നമായിരുന്നു ആ ബാലികാമന്ദിരത്തിലെ അക്കാലത്തെ അദ്ധ്യാപിക.

പറഞ്ഞൊക്കപ്പെട്ടവനെപ്പററിയുണ്ടായിരുന്ന പ്രത്യാശനിമിത്തം ദാവീദിൻെറ ഗോത്രത്തിൽപ്പെട്ട നൽമനസ്സുള്ള മാതാപിതാക്കളുടെ പെൺകുട്ടികളെ ഈ മന്ദിരത്തിൽ സ്വീകരിച്ച് പുണ്യത്തിലും ജ്ഞാനത്തിലും അതിശുഷ്കാന്തിയോടെ വളർത്തിയിരുന്നു.

ദാവീദിൻ ഗോത്രജരായ വി. യോവാക്കീമിനും വി. അന്നായ്ക്കും തങ്ങളുടെ ഏകസന്താനത്തെ വിട്ടുപിരിയുന്നതു് ദുസ്സഹമായിരുന്നു. എങ്കിലും ദൈവത്തോടു ചെയ്തിരുന്ന വാഗ്ദത്തംനിമിത്തം പ്രതിജ്ഞാനന്തരം കുട്ടിയെ ഈ മന്ദിരത്തിൽചേർത്തു. ഇങ്ങനെ ഒരു സംഭവം നടന്നു എന്നും അയതു് നവംബർമാസം ഇരുപത്തൊന്നാം തീയതി ആയിരുന്നു എന്നമാണു് തിരുസ്സഭയിലെ പാരമ്പര്യവിശ്വാസം. തദനുസാരം നവംബർ ഇരുപത്തൊന്നാം തീയതി പ. ക. മറിയത്തിന്റെ 'മാ ആൽത്താ' ഘോഷിക്കുന്നു.

അക്കാലത്തെ ആ മന്ദിരത്തിന്റെ വൈദികാദ്ധ്യക്ഷൻ, നീതിമാനും പരിശുദ്ധനും ഇസ്രായേലിന്റെ ആശ്വാസം പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നവനും, പരിശുദ്ധാത്മാവ് അവന്റെമേൽ ഉണ്ടായിരുന്നവനും, കർത്താവിന്റെ മിശിഹായെ കാണുന്നതുവരെ അവൻ മരിക്കയില്ലെന്നു് പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ അവനോടു പറയപ്പെട്ടിരുന്നവനും, എന്നു് വി. ലൂക്കാ സാക്ഷിക്കുന്ന ശെമഓൻ എന്ന മഹാത്മാവായിരുന്നു.

ഈ വൈദികശ്രേഷ്ഠന്റെയും മുൻപറഞ്ഞ അന്നായുടെയും മേൽനോട്ടത്തിലും സംരക്ഷണയിലും പ. ക. മറിയം ദേവാലയത്തോടു ചേർന്നു് ആ മന്ദിരത്തിൽ പന്ത്രണ്ടു സംവത്സരക്കാലം ജീവിച്ചു. ആക്കാലമത്രയും തന്റെ ഏകലാക്കായ രക്ഷകന്റെ ആഗമനത്തിനായി നിരന്തരം തീക്ഷ്ണതാപൂർവ്വം പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നതിനും പുറമേ സകല പുണ്യങ്ങളെയും അഭ്യസിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. പാപക്കറ (ദുരാശകൾ) അവളിൽ ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു് അവളുടെ ഓരോ പുണ്യപ്രവൃത്തിയും ആ പുണ്യത്തിനുള്ള തഴക്കം അവളിൽ ഉല്പാദിപ്പിച്ചിരുന്നു. "A single act of any Virtue was enough to acquire the habit of the same Virtue. (C.G.) ദുരാശകളോടുകൂടിയ നമുക്കാവട്ടെ നിരന്തരയത്നംകൊണ്ടു മാത്രമേ പുണ്യതഴക്കമുണ്ടാകയുള്ളു.

പ. ക. മറിയം ആ മന്ദിരത്തിൽ ജീവിച്ചുവരവെ, എല്ലാ പുണ്യങ്ങളും അഭ്യസിച്ചശേഷം സ്വയം ദൈവത്തിനു പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. ജനനം മുതൽ അവളുടെ ഏകാഗ്രഹവിഷയമായിരുന്ന ദൈവമഹത്വത്തിനായി മനുഷ്യരക്ഷ നേടുന്നതിലേക്ക് രക്ഷകന്റെ ആഗമനത്തിനുവേണ്ടി താൻ മരണംവരെ ദാരിദ്ര്യം, വിരക്തി, അനുസരണം എന്നിവ പാലിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു് ദൈവമഹത്വത്തോടു വാഗ്ദത്തം ചെയ്തു. അതായതു്:—

(1) മരണംവരെ യാതൊരുവക മുതലിന്റെയും ഉടമസ്ഥയാകാതിരുന്നുകൊള്ളാം.

(2) മരണംവരെ വിവാഹത്തിൽ ഏർപ്പെടാതെ പൂർണ്ണവിരക്തി പാലിച്ചുകൊള്ളാം. അതിനാൽ നേരിട്ടേക്കാവുന്ന ആക്ഷേപങ്ങളും സങ്കടങ്ങളും സഹിച്ചുകൊള്ളാം.

(3) മരണംവരെ ദൈവത്തിനും അവിടുത്തെ പ്രതിനിധികൾക്കും പൂർണ്ണവിധേയയായിരുന്നുകൊള്ളാം.

പ. ക. മറിയത്തിൻെറ ഈ വാഗ്ദത്തം അഥവാ ദൈവസ്തുതിയും ആത്മരക്ഷയും ലാക്കാക്കി അവൾ അനുഷ്ഠിച്ച നേർച്ചയാണ് പിൽക്കാലത്ത് തിരുസ്സഭയിൽ നടപ്പിൽ വന്ന സന്ന്യാസ വ്രതത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനം.

ദൈവം ലോകത്തിനു രക്ഷകനെ പ്രദാനം ചെയ്യാത്തതിൻെറ കാരണം മനുഷ്യരുടെ നന്ദികേടും പാപവുമാണെന്നും ആ നിർഭാഗ്യാവസ്ഥയിൽ മനുഷ്യവർഗ്ഗം എത്തിച്ചേരുന്നതിനുള്ള മുഖ്യകാരണങ്ങൾ അവരുടെ ദ്രവ്യാശ, ജഡമോഹം, സ്വാതന്ത്ര്യേച്ഛ എന്നിവയാണെന്നും ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ട് അവയ്ക്കൊരു പ്രതിവിധിയായിട്ടാണ് അവൾ ഈവിധമൊരുവ്രതം അനുഷ്ഠിച്ചത്. എന്നാൽ വിപരീതമായ അനുഭവമാണ് അവൾക്ക് ആദ്യം നേരിട്ടത്. അതായത് അവൾ വിവാഹം കഴിക്കുന്നതിനു നിർബന്ധിക്കപ്പെട്ടു.

ആ മന്ദിരവാസികളായ കുട്ടികൾ വിവാഹപ്രായമാകുമ്പോൾ അവരെ അവരുടെ മാതാപിതാക്കളെ ഏല്പിച്ചു അവിടെനിന്നും പറഞ്ഞയക്കുകയായിരുന്നു അവിടത്തെ നടപ്പ്. അനാഥക്കുട്ടികളായിരുന്നാൽ മന്ദിരാധികാരികൾതന്നെ ആളന്വേഷിച്ച് വിവാഹം കഴിപ്പിച്ചുമാത്രം വിട്ടിരുന്നു. പ. ക. മറിയം വിവാഹപ്രായമാകുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ ഒന്നാമത് വി. യൊവാക്കീമും പിന്നീട് വി. അന്നായും കാലധർമ്മം പ്രാപിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് അനാഥക്കുട്ടിയായി ഭവിച്ചിരുന്നു. ആകയാൽ അവളെ വിവാഹം കഴിപ്പിക്കേണ്ട ചുമതല പുണ്യവാനും വയോവൃദ്ധനുമായിരുന്ന മുൻപ്രസ്താവിച്ച ശെമയോൻ എന്ന വൈദികശ്രേഷ്ഠൻേറതായി വന്നു. അദ്ദേഹം വിവാഹകാര്യം പ. ക. മറിയത്തെ അറിയിച്ചപ്പോൾ താൻ നേരത്തേ ദൈവത്തോടു തൻെറ പൂർണ്ണവിരക്തി നേർന്ന വിവരം ആ മഹാത്മാവിനെ ധരിപ്പിച്ചു. അതിന്, വിരക്ത ജീവിതം ഇസ്രായേലിൽ നടപ്പില്ലാത്തതും ദാവീദിൻെറ ഗോത്രത്തിൽപ്പെട്ട സ്ത്രീകൾ പൂർണ്ണവിരക്തി പാലിക്കുന്നതു് പറഞ്ഞൊക്കപ്പെട്ടവനെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രത്യാശയ്ക്കു വിപരീതവുമാകയാൽ അനുവദിക്കാൻ പാടില്ലെന്നായിരുന്നു ആ പുണ്യവാൻെറ മറുപടി.

പ. ക. മറിയമാകട്ടെ അനുസരണവ്രതംകൂടെ അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടും, അനുസരണം മറ്റെല്ലാത്തേക്കാൾ ദൈവത്തിനു പ്രീതിജനകമെന്നു ഗ്രഹിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടും സങ്കടത്തോടെയെങ്കിലും വിവാഹത്തിനു സമ്മതിച്ചു.

മറിയം ദാവീദിൻെറ ഗോത്രത്തിൽപ്പെട്ടവളും ദൈവത്തിനിഷ്ടമാകത്തക്ക എല്ലാ ഗുണവിശേഷങ്ങളോടുകൂടിയവളുമെന്നു ധരിച്ചിരുന്ന വൈദികശ്രേഷ്ഠൻ അവൾക്കു തക്ക ഒരു വരനെ കണ്ടുകിട്ടുന്നതിനുവേണ്ടി ദാവീദിൻെറ ഗോത്രത്തിൽപ്പെട്ടവരും വിവാഹം കഴിക്കാത്തവരും എന്നാൽ വിവാഹപ്രായമായവരുമായ എല്ലാ യുവാക്കന്മാരും ഒരു നിശ്ചിത ദിവസം ദൈവാലയത്തിൽ കൂടണമെന്ന് ഒരറിയിപ്പ്, പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു.

അക്കാലത്ത് ന. പി. വി. യൗസേപ്പ് സ്വമാതാപിതാക്കളുടെ മരണശേഷം, സ്വന്തമായ വീടോ, സ്വത്തോ, അടുത്ത ചാർച്ചക്കാരോ

ഇല്ലാതിരുന്നതിനാലും നിത്യവൃത്തിയ്ക്കായി താൻ ശീലിച്ചിരുന്ന തച്ചുജോലിക്കും അതേസമയം തന്റെ ഭക്തജീവിതത്തിനും സ്വദേശമായ നസ്രസ്സിനേക്കാൾ ഏററവും പററിയതു് ഓശ്ലേം പട്ടണമാണെന്നു കണ്ടതിനാലും സ്വദേശം വിട്ടു ഓശ്ലേത്തു വന്നു് താമസിക്കയായിരുന്നു. നീതിമാനായ വി. യൗസേപ്പു്, ചെറുപ്പം മുതൽക്കേ ദൈവഭയമുള്ളവനും രക്ഷകന്റെ ആഗമനത്തിനായി തീക്ഷ്ണതാപൂർവ്വം നൊയമ്പും പ്രാർത്ഥനയും നടത്തിവന്നിരുന്നവനുമാണു്. തനിയ്ക്കു സ്വന്തമായി വീടോ ധനമോ അടുത്ത ചാർച്ചക്കാരോ ഇല്ലാതിരുന്നതിനാലും പൂർണ്ണവിരക്തി ദൈവത്തിനു് ഏററവും ഇഷ്ടമുള്ളതു് എന്നു ഗ്രഹിച്ചിരുന്നതിനാലും വിവാഹം കഴിക്കാതെ രക്ഷകന്റെ ആഗമനത്തിനായി പൂർണ്ണവിരക്തി പാലിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു. മൂശയുടെ കാലം മുതൽ പുരുഷന്മാർക്കു് ഒന്നിലധികം സ്ത്രീകളെ പരിഗ്രഹിക്കുവാൻ അനുവദിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ അക്കാലത്തു് പുരുഷന്മാർ ദാവീദിന്റെ ഗോത്രത്തിൽ പെട്ടവരായിരുന്നാലും വിവാഹം കഴിച്ചുകൊള്ളണമെന്നു നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

അധികാരികളുടെ ആജ്ഞയ്ക്കു വഴങ്ങുന്നതിൽ പ്രത്യേക നിഷ്ഠയുള്ളവനായിരുന്ന വി. യൗസേപ്പും വൈദികശ്രേഷ്ഠന്റെ നിർദ്ദേശം അനുസരിച്ചു് നിശ്ചിത ദിവസം മററു യുവാക്കന്മാരോടുകൂടെ ദൈവാലയത്തിൽ വന്നുചേർന്നു.

തദവസരത്തിൽ പ. ക. മറിയത്തിന്റെ വിവാഹക്കാര്യം മഹാത്മാവായ ശെമഓൻ ആ യുവാക്കന്മാരെ അറിയിച്ചു. "മറിയം, ദാവീദിൻ ഗോത്രജരും നസ്രായക്കാരും പരേതരുമായ യൊവാക്കീം അന്ന എന്നിവരുടെ ഏകസന്താനമാണു്. അവൾ ദൈവഭയമുള്ളവളും എല്ലാവക ഗുണവിശേഷങ്ങളോടുകൂടിയവളും അങ്ങനെ ഇസ്രായേലിനു മഹത്വവുമാകുന്നു. അവളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു പ്രത്യേകതയുള്ളതു്, അവൾ അവളുടെ കന്യാത്വം ദൈവത്തിനു നേർന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതാണു്. എന്നാൽ അവളെ വരിക്കുന്നവനെ ഈ കടം ഒരു വിധത്തിലും ബാധിക്കുന്നതല്ല." എന്നിപ്രകാരം പ. ക. മറിയത്തെപ്പററിയുള്ള വിവരങ്ങൾ ആ യുവാക്കന്മാരെ അറിയിച്ചു.

പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രേരണയാൽ വൈദികശ്രേഷ്ഠൻ വി. യൗസേപ്പിനെയാണു് പ. ക. മറിയത്തിനു് ഭർത്താവായി തെരഞ്ഞെടുത്തതു്. വി. യൗസേപ്പു് വിവാഹം കഴിക്കാതെ മരണംവരെ പൂർണ്ണവിരക്തി പാലിക്കുന്നതിനു് നിശ്ചയിച്ചിരുന്നതാണു്. എന്നാൽ മറിയം രക്ഷകന്റെ ആഗമനത്തിനായി പൂർണ്ണവിരക്തി നേർന്നിട്ടുള്ളവളാകയാൽ രക്ഷകന്റെ ആഗമനത്തിനായി സർവ്വാത്മനാ യത്നിക്കുന്നതിനു് മറിയം തനിക്കു് പററിയ ഒരു കൂട്ടായിരിക്കുമെന്നു മനസ്സിലാക്കിയതിനാൽ ഈ വിവാഹക്കാര്യത്തിനു തനിക്കു വിരോധമില്ലായിരുന്നു. അകയാൽ വി. യൗസേപ്പു് പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രേരണയ്ക്കു് വശംവദനായി വൈദികശ്രേഷ്ഠന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം പ. ക. മറിയത്തെ വിവാഹം ചെയ്തു. ഈ സംഭവം നടന്നതു് മാതാവിനു പതിനാലു വയസ്സു പൂർത്തിയായി പതിനഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിലേക്കു് പ്രവേശിച്ച സെപ്ററംബർ എട്ടാം തീയതിയാണു്. പ

ക്ഷേ സെപ്ററംബർ എട്ടാം തീയതി മാതാവിൻെറ പിറവിത്തിരുനാൾ ആകയാലായിരിക്കാം വിവാഹത്തിരുനാൾ ജനുവരി ഇരുപത്തിമൂന്നാം തീയതി കൊണ്ടാടുന്നത്.

ഇവിടെ ന. അമ്മ. പ. ക. മറിയവും വി. യൗസേപ്പു പിതാവും തമ്മിൽ വിവാഹം നടന്നു. അവർ ഇരുവരും ഈ അന്തസ്സു തിരഞ്ഞെടുത്തു. രണ്ടു പേൎക്കും ഇക്കാൎയ്യത്തിനു സ്വാഭാവിക സമ്മതമോ ഇഷ്ടമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ തങ്ങൾ ഈ വിവാഹം നടത്തണമെന്നാണു ദൈവതിരുമനസ്സ് എന്നു ഇരുവൎക്കും ബോദ്ധ്യമായിരുന്നു. ആ ദൈവതിരുമനസ്സിനു സ്വമനസ്സിനെയും ഇഷ്ടത്തെയും ബലികഴിച്ചുകൊണ്ടാണു ഈ കാൎയ്യം അവർ നടത്തിയത്.

നമ്മുടെ ഏതു പ്രവൃത്തിയുടെയും പ്രത്യേകിച്ചു ഗൗരവമായ സംഗതികളുടെ മാനദണ്ഡം ഇതുതന്നെ ആയിരിക്കണം. അതായതു ഏതു കാൎയ്യത്തിലും ദൈവതിരുമനസ്സ് എന്തെന്നു ഒന്നാമതു അന്വേഷിക്കണം. കണ്ടെത്തുന്ന ദൈവതിരുമനസ്സിനോടു നമ്മുടെ സ്വാഭാവിക മനസ്സിനെയും ഇഷ്ടത്തെയും യോജിപ്പിക്കണം. ഒരു പക്ഷേ തൽക്കാലം യോജിക്കാതെവന്നാലും ക്രമേണ പൂൎണ്ണമായതും ശാശ്വതമായതുമായ യോജിപ്പുണ്ടായിക്കൊള്ളും. ദൈവതിരുമനസ്സ് എന്തെന്നു അന്വേഷിക്കാതെയും അറിഞ്ഞാലും അനുസരിക്കാതെയും സ്വന്ത ഇഷ്ടം അനുസരിച്ചു പ്രവൎത്തിക്കുന്നതു എപ്പോഴും അനൎത്ഥകാരണമായിരിക്കും.

അദ്ധ്യായം 15.

മനുഷ്യാവതാരം.

—:*:—

വിവാഹാനന്തരം ആ മന്ദിരത്തിൽ താമസിക്കുന്നതിനു ആൎക്കും അനുവാദമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ മഹാ സങ്കടത്തോടെയെങ്കിലും അധികാരികളുടെ ആശിസ്സോടുകൂടെ പ. ക. മറിയം തൻെറ പതിനഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ ആ മന്ദിരത്തിൽനിന്നു വി. യൗസേപ്പൊന്നിച്ചു പുറപ്പെട്ടു.

ഓൎശ്ലത്തു അവൎക്കു സ്വന്തമായി പാൎപ്പിടമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ തമ്മിൽ ആലോചിച്ചു നസ്രത്തിലുണ്ടായിരുന്ന പ. ക. മറിയത്തിൻെറ വീട്ടിൽ വന്നു താമസിച്ചു. പരസ്പരം പരിചയപ്പെട്ടതിൽ വി. യൗസേപ്പും പൂൎണ്ണവിരക്തി പാലിക്കുന്നതിനു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന വിവരമറിഞ്ഞു പ. ക. മറിയത്തിനു അത്യന്തം ആശ്വാസവും സന്തോഷവുമുണ്ടായി. തങ്ങളുടെ കുടുംബജീവിതത്തിൻെറ ഏക ലാക്കു രക്ഷകൻെറ ആഗമനം എന്നു അവർ തീൎച്ചപ്പെടുത്തി. അതിനായി മരണംവരെ അവതു യത്നിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു, തപസ്സും പ്രാൎത്ഥനയും നടത്തിപ്പോന്നു. അവരുടെ ചെറുവീടിൻെറ ഒരു മുറി പ്രാൎത്ഥനയ്ക്കായിമാത്രം അവർ

ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. കൂട്ടപ്രാർത്ഥനയ്ക്കു പുറമേ മറിയം തനിച്ച് ആ മുറിയിൽ ജപധ്യാനം നടത്തുക പതിവായിരുന്നു.

കുടുംബജീവിതം തുടങ്ങി ആറുമാസത്തിനുശേഷം മാർച്ചുമാസം ഇരുപത്തഞ്ചാം തീയതി വൈകിട്ടത്തെ അവരുടെ കൂട്ടപ്രാർത്ഥനാനന്തരം പ. ക. മറിയം തനിച്ച് തന്റെ പ്രാർത്ഥനാസ്ഥലത്ത് കണ്ണുകൾ താഴ്ത്തിയും കൈകൾ കൂപ്പിയും ധ്യാനനിരതയായി മുട്ടിന്മേൽ നില്ക്കയിൽ കർത്താവിന്റെ ദൂതൻ (വി. ഗബ്രിയേൽ) തന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷനായി. ലൂക്കാ i–28.

✣ ܫܠܡ ܠܟܝ : ܡܠܝܬ ܛܝܒܘܬܐ : ܡܪܢ ܥܡܟܝ : ܡܒܪܟܬܐ ܒܢܫ̈ܐ ✣

'നന്മനിറഞ്ഞവളേ നിനക്കു സ്വസ്തി! സ്ത്രീകളിൽ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടവളേ, കർത്താവു നിന്നോടുകൂടെ" എന്നു പറഞ്ഞു.

ഈ സ്വസ്തിയിങ്കൽ അവൾ കലങ്ങി– പൂർണ്ണവിരക്തി അവൾ അനുഗ്രഹിക്കുന്നു. അതു പാലിക്കുന്നതിനു ദൈവതിരുമുമ്പാകെയും തന്റെ ഭർത്താവായ വി. യൗസേപ്പിന്റെ മുമ്പാകെയും അവൾ ബാദ്ധ്യസ്ഥയാണ്. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഉല്പ്പോൾ പറഞ്ഞൊക്കപ്പെട്ടവന്റെ തള്ളയായിത്തീരുന്നതെങ്ങനെയെന്ന് അവർ ശങ്കിച്ചു.

അപ്പോൾ ദൂതൻ അവളോട് പറഞ്ഞു. (30–33)

✣ ܠܐ ܬܕܚܠܝܢ ܡܪܝܡ : ܐܫܟܚܬܝ ܓܝܪ ܛܝܒܘܬܐ ܠܘܬ ܐܠܗܐ ✣
ܗܐ ܓܝܪ ܡܩܒܠܐ ܐܢܬܝ ܒܛܢܐ : ܘܝܠܕܐ ܐܢܬܝ ܒܪܐ : ܘܬܩܪܝܢ ܫܡܗ ܝܫܘܥ ✣
ܗܢܐ ܢܗܘܐ ܪܒܐ : ܘܒܪܗ ܕܥܠܝܐ ܢܬܩܪܐ : ܘܢܬܠ ܠܗ ܡܪܝܐ ܐܠܗܐ ܟܘܪܣܝܐ
ܕܕܘܝܕ ܐܒܘܗܝ : ܘܢܡܠܟ ܥܠ ܒܝܬܗ ܕܝܥܩܘܒ ܠܥܠܡ :
ܘܠܡܠܟܘܬܗ ܣܘܟܐ ܠܐ ܢܗܘܐ ✣

മറിയമേ, നീ ഭയപ്പെടേണ്ട. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ദൈവത്തിന്റെ അടുക്കൽ നീ കൃപ കണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്നു. (31) എന്തെന്നാൽ ഇതാ! നീ ഗർഭം ധരിച്ച് ഒരു പുത്രനെ പ്രസവിക്കും. അവന് ഈശോ എന്ന് നീ പേർ വിളിക്കണം. (32) അവൻ വലിയവനായിരിക്കും. അത്യുന്നതന്റെ പുത്രൻ എന്നു വിളിക്കപ്പെടും. അവന്റെ പിതാവായ ദാവീദിന്റെ സിംഹാസനം ദൈവമായ കർത്താവ് അവനു കൊടുക്കും. യാക്കോബിന്റെ ഭവനത്തിന്മേൽ അവൻ എന്നേക്കും ഭരണം നടത്തും. (33) അവന്റെ രാജ്യത്തിന് അതിർത്തിയുണ്ടാകയില്ല.

മറിയം ദൂതനോട് (34)

✣ ܐܝܟܢܐ ܬܗܘܐ ܗܕܐ : ܕܓܒܪܐ ܠܐ ܝܕܥܐ ܐܢܐ ✣ പുരുഷൻ എനിക്ക് അറിയപ്പെടാത്തവനായിരിക്കയാൽ ഇത് എങ്ങനെ സംഭവിക്കും എന്നു ചോദിച്ചു. (35) ദൂതൻ ഉത്തരമായി അവളോടു പറഞ്ഞു.

ܪܘܚܐ ܕܩܘܕܫܐ ܬܐܬܐ: ܘܚܝܠܐ ܕܥܠܝܐ ܢܓܢ ܥܠܝܟܝ: ܡܛܠ
ܗܢܐ: ܗܘ ܕܡܬܝܠܕ ܡܢܟܝ ܩܕܝܫܐ ܗܘ: ܘܒܪܗ ܗܘ ܕܐܠܗܐ
ܢܬܩܪܐ ✤ ܡܛܠ ܕܠܐ ܡܫܬܐܠ ܠܐܠܗܐ ܡܕܡ ✤

പരിശുദ്ധാത്മാവു വരും. അത്യുന്നതൻെറ ശക്തി നിൻെറമേൽ ആവസിക്കും. ഇതിനാൽ നിന്നിൽ നിന്നു പിറക്കുന്നവൻ പരിശുദ്ധനാകുന്നു. ദൈവത്തിൻെറ പുത്രൻ എന്നു അവൻ വിളിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും. (37) ദൈവത്തിനു ഒരു കാൎയ്യവും പ്രയാസമുള്ളതല്ലല്ലോ.

മറിയം പറയുന്നു. (38)

ܗܐ ܐܢܐ ܐܡܬܗ ܕܡܪܝܐ: ܢܗܘܐ ܠܝ ܐܝܟ ܡܠܬܟ ✤

ഇതാ! ഞാൻ കൎത്താവിൻെറ ദാസി. നിൻെറ വാക്കുപോലെ എന്നിൽ ഭവിക്കട്ടെ.

അത്യുന്നതൻെറ ശക്തി അവളിൽ ആവസിച്ചു. പരിശുദ്ധാത്മാവിൻെറ ദാനങ്ങളാൽ അവളുടെ ആത്മാവു നിറഞ്ഞു. അവളുടെ ഹൃദയം ദൈവസ്നേഹാഗ്നിയാൽ എരിഞ്ഞു. ആ പരിശുദ്ധ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു കുറേ രക്തം— ജഡത്തിൻെറ സ്നേഹത്താലല്ല— അരൂപിയുടെ സ്നേഹം നിമിത്തം— അവളുടെ ഉദരത്തിലേക്കു പ്രവഹിച്ചു. ദൈവം നവമായി ഒരു മനുഷ്യാത്മാവിനെ സൃഷ്ടിച്ചു. സകലവും ആരുടെ കൈയ്യാൽ ഉണ്ടായോ ആ വചനമായ ദൈവം മറിയത്തിൻെറ വിശുദ്ധ രക്തംകൊണ്ടുള്ള ശരീരത്തോടും ത്രിയേക ദൈവം നവമായി സൃഷ്ടിച്ച മനുഷ്യാത്മാവോടുംകൂടെ കാതലായ വിധത്തിൽ ഒന്നായിത്തീൎന്നു.

✤ܡܠܬܐ ܒܣܪ ܗܘܬ — വചനം മാംസമായി.

✤ ܘܐܓܢܬ ܒܢ — നമ്മിൽ വസിച്ചു.

എല്ലാവൎക്കുംവേണ്ടി മാതാവിൻെറ ഉദരത്തിൽ വസിച്ചു. ഈ സംഭവം നടന്നതു് പ്രകൃതിനിയമമനുസരിച്ചു് നാല്പതുദിവസംകൊണ്ടല്ല. നീ പറഞ്ഞതുപോലെ എന്നിൽ ഭവിക്കട്ടെ എന്നു് മാതാവു സമ്മതിച്ച ക്ഷണത്തിൽ ആത്മാവും ശരീരവും നിത്യവചനമായ ദൈവവും ഒന്നായിത്തീൎന്നു. ഇതാണു് രഹസ്യം. മനുഷ്യാവതാരം എന്ന മഹാരഹസ്യം.

ദൈവത്തിൻെറ ഈ മഹാദാനത്തിനു് ത്രിയേകദൈവത്തിനു നന്ദി പ്രദൎശിപ്പിക്കുവാനാണു് ഈ സംഭവം നടന്ന ദിവസമായ മാൎച്ചു് ഇരുപത്തഞ്ചാം തീയതി മംഗളവാൎത്തതിരുനാൾ നാം ഘോഷിക്കുന്നതു്. ഈ മഹാദാനത്തിനു് ആണ്ടുവട്ടത്തിലൊരിക്കൽ മാത്രം നന്ദി പ്രദൎശിപ്പിക്കുന്നതു് പോരാത്തതിനാലാണു് ദിവസംതോറും— ദിവസത്തിൽ മൂന്നു പ്രാവശ്യം— ഇതു നടത്തത്തക്കവണ്ണം "കൎത്താവിൻെറ മാലാഖാ" എന്ന ത്രികാലജപം നടപ്പിൽ വരുത്തിയിരിക്കുന്നതു്.

അദ്ധ്യായം 16.

ദിവ്യരക്ഷകൻ.

—:o:—

പ. ക. മറിയത്തിൻെറ ഉദരത്തിൽ ജനിച്ചിരിക്കുന്ന ശിശു ആരാണ്? ആത്മാവും ശരീരവുമുള്ളതുകൊണ്ട് മനുഷ്യനാണ്. എന്നാൽ മനുഷ്യവ്യക്തിത്വം- മനുഷ്യആളത്വം- തനിക്കില്ല. ദൈവആൾ- പുത്രൻ തമ്പുരാൻ മാത്രമേയുള്ളൂ.

ദൈവആളും മനുഷ്യആളും അങ്ങനെ തന്നിൽ രണ്ടാളുണ്ടെന്ന് പഠിപ്പിച്ച നെസ്റ്റോറിസിൻെറ പഠനത്തെ തിരുസ്സഭ ശപിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്.

മനുഷ്യആളത്വം ഇല്ലാതെ ദൈവആളത്വം മാത്രമാകയാൽ സ്വഭാവവും ഒന്നാണെന്നും അതു ദൈവസ്വഭാവം മാത്രമാണെന്നും പഠിപ്പിച്ച എവുത്തിക്കോസിൻെറ ഏകസ്വഭാവവാദത്തെയും തിരുസ്സഭ ശപിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ആകയാൽ തന്നിൽ ദൈവസ്വഭാവവും മനുഷ്യസ്വഭാവവും- ദൈവത്വവും മനുഷ്യത്വവും- എന്ന രണ്ടു വ്യത്യസ്തപ്പെട്ട സ്വഭാവങ്ങളുണ്ട്. ഈ രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളും ഏക ദൈവആളോട് യോജിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ യോജിപ്പിനാണ് Hypostatic union (ആളിനോടുള്ള യോജിപ്പ്) എന്ന് ക്രിസ്തീയ സാഹിത്യം വ്യവഹരിക്കുന്നത്. ആകയാൽ പ. ക. മറിയത്തിൽ ജനിച്ചിരിക്കുന്ന ശിശു സാക്ഷാൽ ദൈവവും സാക്ഷാൽ മനുഷ്യനുമാകുന്നു. തന്നിമിത്തം പ. ക. മറിയം ദൈവത്തിൻെറ അമ്മയാകുന്നു.

ദിവ്യശിശുവിൻെറ ശരീരവശങ്ങൾ പൂർണ്ണത പ്രാപിച്ചിട്ടില്ല. അതായത് കണ്ണു കാണുകയോ ചെവി കേൾക്കയോ ഇല്ല. എന്നാൽ ആത്മീയവശങ്ങൾ പൂർണ്ണമാണ്. ബുദ്ധിക്കറിവാനും മനസ്സിനു സ്നേഹിപ്പാനും കഴിവുണ്ട്. മാനുഷിക കഴിവുകൾ പരിമിതങ്ങളാണ്. പക്ഷേ ആ മനുഷ്യാത്മാവ് കാതലായ വിധത്തിൽ പുത്രൻ തമ്പുരാനോട് യോജിച്ചിരിക്കയാൽ ആ ശിശുവിന് ഇപ്പോൾ അളവില്ലാത്ത ജ്ഞാനവും അളവില്ലാത്ത സ്നേഹവുമുണ്ട്. ആകയാൽ ആ ശിശു:-

1) Infinitely knows God, possesses God, and enjoys God അളവില്ലാത്തവിധം ദൈവത്തെ അറിയുന്നു, അടക്കിക്കൊള്ളുന്നു, ദൈവത്തിൽ ആനന്ദിക്കുന്നു. ആകയാൽ ആ ശിശു അളവില്ലാത്ത വിധം ദൈവത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്തുന്നു.

2) ആ ശിശു ഇപ്പോൾ തന്നെത്തന്നെയും അറിയുന്നു. ദൈവത്വത്തോടു ചേർന്ന മനുഷ്യത്വം. എന്തിനു? മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനു ജീവൻ പ്രദാനം ചെയ്യുവാൻ- ദൈവത്തിൻെറ മഹത്വത്തിനുവേണ്ടി അവരെ രക്ഷിപ്പാൻ. എങ്ങിനെ? ത്യാഗം, പാടുപീഡകൾ, കുരിശുമരണം എന്നിവ വഴിയായി മുപ്പത്തിമൂന്നുകൊല്ലത്തെ അത്യദ്ധ്വാനംകൊണ്ട്. ഇവ

യെല്ലാം അളവില്ലാത്തവിധം ആ ശിശു അറിയുന്നു. ഇതെല്ലാം താൻ സഹിക്കണമെന്ന ദൈവതിരുമനസ്സിന് തൻെറ മനസ്സിനെ പൂൎണ്ണവിധേയമാക്കുന്നു. ഇതാണ് തൻെറ അനുസരണം— തൻെറ ബലി.

ഏതൊന്നിൻെറയും പൂൎണ്ണത കൈവരുന്നത് അവസാനത്തിലായിരുന്നാലും ഉദ്ദേശം ആരംഭം മുതൽക്കേ ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഉദാഹരണമായി നാം പണി കഴിപ്പിക്കുന്ന കെട്ടിടം തീരുന്നത് ഒടുവിലായിരുന്നാലും അതിൻെറ പ്ലാൻ ഒന്നാമതുണ്ടാകണം. ആ പ്ലാൻ അനുസരിച്ചു വേണം തറ മാന്തുക, കല്ലുവെട്ടുക, മരം അറക്കുക എന്നു വേണ്ടാ ഏതു പണിയും. അപ്രകാരംതന്നെ നമ്മുടെ കൎത്താവിൻെറ രക്ഷണിയവേല പൂൎത്തിയാകുന്നത് തിരുമരണത്തോടുകൂടിയാണെങ്കിലും അതിൻെറ തുടക്കം മൎത്ത്യജീവിതാരംഭം മുതലാണ്.

3) ആ ശിശു നില്ക്കുന്നതും കഴിഞ്ഞതും വരാനിരിക്കുന്നതുമായ എല്ലാക്കാലത്തുമുള്ള സകല മനുഷ്യരെയും അറിയുന്നു. ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും ആത്മീകവും ശാരീരികവുമായ സകലത്തെയും— നന്മയായിട്ടും തിന്മയായിട്ടുമുള്ള സകലത്തെയും— അളവററവിധം അറിയുന്നു. അളവററ സ്നേഹമുള്ള ആ ശിശുവിൽ ഈ ജ്ഞാനം എന്തു് ഉളവാക്കുന്നു എന്ന് ധ്യാനിച്ചു ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാണ്.

മനുഷ്യരുടെ കുറവുകളും കുററങ്ങളും നാശങ്ങളുമെല്ലാം നിത്യകാലം മുതൽ അളവില്ലാത്തവിധം ദൈവം അറിയുന്നുണ്ട്. ആ അറിവ് ദൈവത്തിൽ സങ്കടമോ ഇച്ഛാഭംഗമോ ഒന്നും ഉളവാക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ അതേ ജ്ഞാനവും അതേ സ്നേഹവുമുള്ള ഈ ദിവ്യ ശിശുവിൻെറ സ്ഥിതി അതല്ല. താൻ പാടുപെടുവാൻ കഴിവുള്ള മനുഷ്യസ്വഭാവത്തോടുകൂടിയവനാണ്.

ആകയാൽ നമ്മുടെ കുറവുകളും കുററങ്ങളും നാശങ്ങളുമെല്ലാം ശിശുവായ നമ്മുടെ കൎത്താവിൻെറ ഹൃദയത്തെ എങ്ങനെ ബാധിക്കുന്നു എന്ന് നാം ധ്യാനിച്ചുതന്നെ ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാണ്. ഉദാഹരണമായി; ദീൎഘനാളുകളായി വീടുവിട്ടു ദൂരദേശത്തു പാൎക്കുന്ന നാം സ്വന്ത തള്ളയെ കാണുവാൻ പോകുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുക. വീട്ടിൽ ചെന്നപ്പോൾ അമ്മയ്ക്കു നല്ല സുഖമുണ്ട്, ആരോഗ്യമുണ്ട്, നല്ല വസ്ത്രം ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. വീട്ടിലുള്ള എല്ലാവൎക്കും മക്കൾക്കും മരുമക്കൾക്കും വേലക്കാൎക്കും എന്നു വേണ്ട അയൽവാസികൾക്കുപോലും അമ്മയുടെ നേൎക്കു വളരെ സ്നേഹാദരവുണ്ട്. അമ്മയെ തനിച്ച് എങ്ങും വിടുകയില്ല. പള്ളിയിൽ പോകുമ്പോൾ രണ്ടാളെങ്കിലും കൂടെപ്പോകും. അമ്മ ആഗ്രഹിക്കുന്ന കുമ്പസാരക്കാരനെ വരുത്തിക്കൊടുക്കും. പള്ളിയിൽനിന്നും മടങ്ങുമ്പോഴും കൂടെ ആളുണ്ടാകും. വീട്ടിൽ വന്നാൽ അമ്മ അഭിലഷിക്കുന്ന ഭക്ഷണപാനീയങ്ങൾ ഉണ്ടാകും. മാത്രമല്ല വസ്ത്രം ഔഷധം എന്നു വേണ്ട അമ്മയ്ക്കു യാതൊരു കാൎയ്യത്തിലും ബുദ്ധിമുട്ടില്ല. ഈ വക ജ്ഞാനം നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെ ആനന്ദിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

എന്നാൽ നേരേമറിച്ച്, നാം വീട്ടിൽ ചെന്നപ്പോൾ അമ്മ വല്ലാതെ ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നു. കീറിയതും മുഷിഞ്ഞതുമായ വസ്ത്രം ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. വൎത്തമാനം ചോദിച്ചതിൽ "അയ്യോ കഞ്ഞി കിട്ടാതെ ഞാൻ വി

ഷമിക്കുന്നു. എനിക്കു വെള്ളം തരുവാനാരുമില്ല" എന്നിപ്രകാരം സങ്കടം പറയുന്നു.

സഹോദരങ്ങളോടു വർത്തമാനം ചോദിച്ചതിൽ: ഈ തള്ളയുടെ കാലം കഴിയാതെ ഇവിടെ ഗുണം പിടിക്കയില്ല; ശേഷംപേരുടെ പ്രായശ്ചിത്തത്തിനായിട്ടാണ് ഈ തള്ളയ്ക്കു ദീർഘായുസ്സു ദൈവം കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു് എന്നു് അവർ പറയുന്നു. ഈ വിധം തള്ളയ്ക്കും തള്ളയെപ്പററി മററുള്ളവർക്കും ആവലാതി.

നിവൃത്തികേടുകൊണ്ടു് ആ തള്ള ധർമ്മത്തിനായി പുറപ്പെട്ടു. ഒരു കുണ്ടിൽവീണു് തലപൊട്ടി, കാലൊടിഞ്ഞു, കടശ്ശി നിരാശ്ശപൂണ്ടു് കിണററിൽ ചാടി ആത്മഹത്യ ചെയ്തു.

ഈവക ജ്ഞാനം നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെ എങ്ങനെ ബാധിക്കും? തള്ളയുടെ നേരെയുള്ള നമ്മുടെ സ്നേഹം പരിമിതമാണു്. എന്നു വരികിലും അമ്മയ്ക്കു സുഖമില്ല, ആഹാരമില്ല, വസ്ത്രമില്ല, അന്വേഷിക്കാനാളില്ല, എന്നീ പോരായ്മകൾ നമുക്കു് എത്രയോ സങ്കടകരം. അങ്ങനെയെങ്കിൽ നമ്മുടെ പുണ്യക്കുറവുകളെപ്പററി, നമ്മെ അളവററവിധം സ്നേഹിക്കുന്ന നമ്മുടെ കർത്താവിൻെറ സങ്കടം എന്തായിരിക്കും!

അമ്മയുടെ തലപൊട്ടി, കാലൊടിഞ്ഞു, കണ്ണുപോയി ഇവയെല്ലാം നമുക്കു് എത്രയോ മർമ്മഭേദകം? അങ്ങനെയെങ്കിൽ നാം മനഃപൂർവ്വം ചെയ്യുന്ന അല്പപാപങ്ങൾ നമ്മുടെ കർത്താവിനെ എങ്ങനെ ബാധിക്കും.

അമ്മ ആത്മഹത്യ ചെയ്തു എന്നതു് നമുക്കു സഹിക്കാവതോ? നമ്മുടെ ചാവുദോഷം കർത്താവു് എങ്ങനെ സഹിക്കും?

ആകയാൽ മനുഷ്യരുടെ കുറവുകൾ, കുററങ്ങൾ നാശങ്ങൾ എല്ലാം നമ്മുടെ കർത്താവിൻെറ പിഞ്ചുഹൃദയത്തെ എങ്ങനെ തപിപ്പിക്കുന്നു എന്നു് ധ്യാനിച്ചുതന്നെ ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാണു്.

ഈ ജീവിതത്തിൽ ദുഃഖസങ്കടങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നവർ ധാരാളമുണ്ടെങ്കിലും അവയെ നിഷ്ഫലമാക്കാതെ ഫലവത്താക്കിത്തീർക്കുവാനുള്ള അറിവോ പരിചയമോ ഉള്ളവർ വിരളമാണു്. അമ്മയെപ്പററി ദുഃഖിക്കുന്നവരിൽ എത്രപേർ ആ ദുഃഖത്തെ അമ്മയുടെ ഉപകാരത്തിനായി ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കുന്നവരുണ്ടാകും? എന്നാൽ നമ്മുടെ കർത്താവു് ജ്ഞാനം തന്നെ— വിവേകംതന്നെ— ആകുന്നു. താൻ ആരുടെ, ഏതിനെപ്പററി, എപ്പോൾ ദുഃഖിച്ചുവോ അപ്പോൾതന്നെ ആ പാപത്തിനു പരിഹാരമായി ദൈവസമക്ഷം കാഴ്ച സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണു് തൻെറ മർത്ത്യജീവിതകാലം മുഴവനും കഴിച്ചുകൂട്ടിയിരുന്നതു്.

അദ്ധ്യായം 17.

പ. ക. മറിയത്തിൻെറ സന്ദർശനം.

എലീശ്ബാ ഗർഭിണിയായ വിവരം മംഗളവാർത്താവസരത്തിൽ വി. ഗബ്രിയേൽ മാലാഖായിൽ നിന്നുതന്നെ മാതാവു് അറിഞ്ഞിരുന്നു. എലിശ്ബാ ഒരു ഉന്നതകുടുംബനായികയും വൃദ്ധയും വന്ധ്യയുംകൂടെ ആയിരുന്നതിനാൽ അവളുടെ ഗർഭധാരണം ഒരു അസാധാരണ സംഭവമായിരുന്നു. ആശ്ചര്യകരമായ ആ സംഗതി ബഹുജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഒരു സംസാരവിഷയമായിത്തീന്നു. അതിനാൽ ആ വർത്തമാനം കണ്ണാകണ്ണികയാ വി. യൗസേപ്പും അറിവാനിടയായി. എലീശ്ബായ്ക്കു് മാതാവിനോടും കുറേക്കൂടെ അകന്നതെങ്കിലും വി. യൗസേപ്പിനോടും ചാർച്ചയുണ്ടായിരുന്നു. ആകയാൽ ഈ അവസരത്തിൽ എലിശ്ബായെ സന്ദർശിച്ചു് അവളെ അനുമോദിക്കേണ്ടതാണെന്നു് വി. യൗസേപ്പു കരുതി. തൻെറ അഭിപ്രായത്തെ മാതാവിനെ അറിയിച്ചു. കൂടിയാലോചിച്ച തീരുമാനപ്രകാരം ഇരുവരുംകൂടി അടുത്ത ദിവസംതന്നെ സന്ദശ്നത്തിനായി പുറപ്പെട്ടു. ദീഘയാത്ര കഴിച്ചു് യൂദാപട്ടണത്തിലുള്ള എലീശ്ബായുടെ ഭവനത്തിലെത്തി.

പുരോഹിതനായിരുന്ന സ്ഖറിയായും തൻെറ പ്രിയ പത്നി എലീശ്ബായുംകൂടെ വളരെ സന്തോഷത്തോടെ ഇവരെ കൈക്കൊണ്ടു. പരസ്പരസ്വസ്തിയും കുശലപ്രശ്നങ്ങളും കഴിഞ്ഞു് വിശ്രമാത്ഥം മറിയത്തെ എലീശ്ബാ സ്വന്തവിശ്രമമുറിയിലേക്കു് ആനയിച്ചു. അവിടെവച്ചാണു് ലൂക്കാ സുവിശേഷകൻ സാക്ഷിക്കുന്നപ്രകാരം മറിയം എലീശ്ബായോടു സ്വസ്തി പറഞ്ഞതു്.

മാതാവു് മനപ്പൂവ്വം പറഞ്ഞ ആ സ്വസ്തിയുടെ സ്വരം എലിശ്ബായുടെ കണ്ണപുടങ്ങളിൽ പതിഞ്ഞ ഉടൻ, ജ്ഞാനസ്നാനജലം ഒരു ശിശുവിൻെറ ശിരസ്സിൽ പതിയുന്ന ക്ഷണത്തിൽ ആ ശിശു ജന്മപാപക്കറയിൽനിന്നു വിമുക്തനാകുകയും പ്രസാദവരം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുപോലെ, ആറുമാസംമാത്രം പ്രായമുള്ളവനായി, എലിശ്ബായുടെ ഉദരത്തിൽ വസിച്ചിരുന്ന യോഹന്നാൻ ജന്മപാപക്കറയിൽനിന്നു വിമുക്തനാകുകയും പ്രസാദവരം പ്രാപിക്കയും ചെയ്തതിനും പുറമേ (infused knowledge) തിരിച്ചറിവിനുള്ള സ്വഭാവേതരജ്ഞാനം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. തൽക്ഷണം ശിശുവായ യോഹന്നാൻ മാതാവിനെയും തൻെറ ഉദരത്തിൽ വസിച്ചിരുന്ന ദിവ്യരക്ഷകനെയും തിരിച്ചറിഞ്ഞു. ആ ക്ഷണത്തിൽ യോഹന്നാൻ ആന്തരികമായി മാത്രമല്ല, പാടുണ്ടായിരുന്നിടത്തോളം ബാഹ്യമായും കത്താവും ദൈവവുമായ രക്ഷകനെ ആരാധിച്ചുവണങ്ങി.

പുത്രനോടുകൂടെ തള്ളയായ എലീശ്ബായും അതേ മനഗുണങ്ങൾ

പ്രാപിച്ചുകൊണ്ട് മഹാ സന്തോഷത്തോടും ആശ്ചര്യത്തോടുംകൂടെ (ലൂക്കാ i. 42.) "നീ സ്ത്രീകളിൽ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടവളാകുന്നു; നിന്റെ ഉദരത്തിന്റെ ഫലവും അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടവനാകുന്നു. (43) എന്റെ കർത്താവിന്റെ അമ്മ എന്റെ പക്കൽ വരുവാനുള്ള ഈ ഭാഗ്യം എനിക്ക് എവിടെനിന്ന്? (44) എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇതാ നിന്റെ സ്വസ്തിയുടെ സ്വരം എന്റെ ചെവികളിൽ എത്തിയപ്പോൾ പ്രജ എന്റെ ഉദരത്തിൽ വലിയ സന്തോഷത്തോടുകൂടി കുതിച്ചുചാടി. (45) കർത്താവിന്റെ പക്കൽനിന്ന് തന്നോടരുളിച്ചെയ്യപ്പെട്ടവയ്ക്കു നിവൃത്തിയുണ്ടാകുമെന്നു വിശ്വസിച്ചവൾ ഭാഗ്യവതി." എന്നിപ്രകാരം പറഞ്ഞുകൊണ്ട് മാതാവിനെ വണങ്ങുകയും രക്ഷകനെ ആരാധിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഈ അവസരത്തിലാണ് മാതാവ് തന്റെ ആത്മഗീതം പാടിയതു്. (ലൂക്കാ. i. 46.) "എന്റെ ആത്മാവ് കർത്താവിനെ മഹത്വപ്പെടുത്തുന്നു. (47.) എന്റെ ആത്മാവ് എന്നെ ജീവിപ്പിക്കുന്ന ദൈവത്തിൽ ആനന്ദിച്ചു. (48.) എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവൻ തന്റെ ദാസിയുടെ താഴ്മയെ തൃക്കൺപാർത്തു. ഇതാ! ഇതു മുതൽ എല്ലാത്തലമുറകളും എന്നെ ഭാഗ്യവതി എന്നു പുകഴ്ത്തും. (49.) ശക്തനായവൻ എന്റെ അടുക്കൽ വലിയ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്തിരിക്കുന്നുവല്ലോ. അവന്റെ നാമം പരിശുദ്ധമാകുന്നു."

ഈ സന്ദർശനം നടന്നതും അതിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന മഹാരഹസ്യങ്ങൾ നിറവേറിയതും മനുഷ്യാവതാരം നിറവേറീട്ട് എട്ടാം നാളായ ഏപ്രിൽമാസം രണ്ടാം തീയതിയാണ്. പക്ഷേ അതിന്റെ ഓർമ്മ ഇന്നു തിരുസ്സഭ കൊണ്ടാടുന്നതു് മാതാവ് ഈ സന്ദർശനം കഴിഞ്ഞ് ഏലീശ്ബായുടെ വീട്ടിൽനിന്ന് വി. യൗസേപ്പൊന്നിച്ച് തിരിച്ചുപോന്ന ജൂലൈ മാസം രണ്ടാം തീയതിയാണ്.

ഏലീശ്ബാ തന്റെ ബാല്യം മുതൽ അത്യാശയോടെ പാർത്തിരുന്ന രക്ഷകനെ ആരാധിച്ചുകൊണ്ട്, അവിടത്തെ ഭാഗ്യപ്പെട്ട അമ്മയോടുകൂടെ കുറേക്കാലമെങ്കിലും ജീവിക്കാനുള്ള അത്യാശ നിമിത്തം തന്റെ പ്രസവംവരെയെങ്കിലും മറിയം തന്നോടുകൂടി താമസിക്കുവാൻ അനുവദിക്കണമേ എന്ന് വി. യൗസേപ്പിനോട് എത്രയും മുട്ടിപ്പായി അപേക്ഷിച്ചു. ഏലീശ്ബായുടെ അപേക്ഷ തിരസ്കരിക്കരുതേ എന്ന് ഊമനായിരുന്ന വി. സ്കറിയായും ആംഗ്യംകൊണ്ട് അപേക്ഷിച്ചു.

അവരുടെ അപേക്ഷാനുസാരം വി. യൗസേപ്പ് തനിച്ച് നസ്രത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുപോയി. അടുത്ത ജൂൺ മാസം ഇരുപത്തിനാലാം തീയതിയാണ് യോഹന്നാൻ ഭൂജാതനായതു്. അതിന്റെ എട്ടാം ദിവസമായ ജൂലൈ രണ്ടാം തീയതി ശിശുവിന്റെ ഛേലാകർമ്മഘോഷത്തിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതിന് പിതാവായ വി. സ്കറിയാ, വി. യൗസേപ്പിനെയും ക്ഷണിച്ചിരുന്നു. അങ്ങനെ വി. യൗസേപ്പുംകൂടി സംബന്ധിച്ച ആ ചടങ്ങു കഴിഞ്ഞ് അന്നുതന്നെ മാതാവ് വി. യൗസേപ്പൊന്നിച്ച് പുരോഹിതനായ സ്കറിയായോടും ഭാഗ്യവതിയായ ഏലീശ്ബായോടും യാത്ര പറഞ്ഞ് നസ്രത്തിലേക്കു തിരിച്ചുപോയി.

അദ്ധ്യായം 18.

വി. യൗസേപ്പിൻെറ സംശയം.

പ. ക. മറിയത്തിൻെറ ഗുണവിശേഷങ്ങളെപ്പററി ഓശ്ലേം ദേവാലയത്തിൽവച്ച് മഹാത്മാവായ ശെമഓനിൽനിന്നും വി. യൗസേപ്പു കേട്ടിരുന്നു. വിവാഹാനന്തരം നസ്രത്തിൽ വന്നു താമസം തുടങ്ങിയിട്ട് ഒരു കൊല്ലത്തോളമായി. ഈ കാലയളവിൽ മൂന്നുമാസം മാത്രമേ വി. യൗസേപ്പ് മാതാവിൽനിന്നും അകന്നിരുന്നിട്ടുള്ളു. മററു കാലമെല്ലാം ആ വീട്ടിൽ വേറെ ആരും ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ മാതാവുമായി തനിക്കു കൂടുതൽ സമ്പൎക്കമുണ്ടായിരുന്നു. മാതാവിൻെറ അഭിലാഷം, ആശയഗതി, സംസാരരീതി, വിനയം, ഭക്തി, എന്നു വേണ്ടാ മാതാവിനെ സംബന്ധിച്ച ഏതൊരു കാൎയ്യവും വി. യൗസേപ്പിൻെറ ഹൃദയത്തെ ഗാഢം ആകൎഷിച്ചിരുന്നു. തന്നിമിത്തം മാതാവിൻെറ നേൎക്കു തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹവും ബഹുമാനവും അടിക്കടി വൎദ്ധിച്ചുവന്നു.

ഇങ്ങനെയിരിക്കെ ഏലീശ്ബായുടെ വീട്ടിൽനിന്നും തിരിച്ചുവന്നിട്ട് അധികനാൾ കഴിയുന്നതിനു മുമ്പായി പതിനഞ്ചു വയസ്സുപോലും തികയാത്ത ഒരു യുവതിയായ മറിയത്തിൻെറ ഗൎഭാവസ്ഥ പുറമേയും കാണപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. മറിയത്തിൻെറ വിശുദ്ധിയെപ്പററി വി. യൗസേപ്പിനു പൂൎണ്ണബോദ്ധ്യമായിരുന്നതിനാൽ ആദ്യം സംശയിച്ചില്ല.

പ. ക. മറിയം ആകട്ടെ തന്നിൽ നിറവേറിയിരുന്ന മഹാരഹസ്യത്തെയോ, തൻെറ ഗൎഭാവസ്ഥയെയോ, ആൎക്കെങ്കിലും വെളിപ്പെടുത്തുകയോ അതേപ്പററി ഏതെങ്കിലും, ആരോടെങ്കിലും സൂചിപ്പിക്കുകപോലുമോ, അതുപോലെതന്നെ ആ സംഗതി ആരിൽ നിന്നെങ്കിലും മറയ്ക്കുവാനായി എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുകയോ ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അതുകയാൽ തൻെറ ഗൎഭാവസ്ഥ ക്രമശ്ശ: പരസ്യമായിത്തുടങ്ങി. വി. യൗസേപ്പിന് തൻെറ കണ്ണുകളെ വിശ്വസിക്കാമെങ്കിൽ മറിയം ഗൎഭിണിയെന്ന് ഗണിക്കാതെ തരമില്ലെന്നായി.

വി. യൗസേപ്പിനുണ്ടായ ഈ സംശയം നിമിത്തം തനിക്കു മാതാവിൻെറ നേൎക്കുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹത്തിനോ ബഹുമാനത്തിനോ ഏതെങ്കിലും കുറവു വരികയോ, അങ്ങനെയുള്ളതായി വാക്കാലോ പ്രവൃത്തിയാലോ ഏതെങ്കിലും സൂചിപ്പിക്കുകയോ ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. എന്നു വരികിലും ഈ സംഗതി വി. യൗസേപ്പിൻെറ ഹൃദയത്തെ വല്ലാതെ കലക്കി.

മറിയം തന്നോട്ട് അവിശ്വസ്തത അഥവാ അനീതി ചെയ്തു എന്നുള്ളതല്ല വി. യൗസേപ്പിൻെറ സങ്കടം. ആഭ്യന്തരവും ബാഹ്യവുമായ സകല കാൎയ്യങ്ങളും തന്നെ അറിയിച്ചും തൻെറ അഭിലാഷാനുസാരംമാത്രം ജീവിച്ചും വരുന്ന മറിയം ഈ സംഗതിമാത്രം ഇത്ര ഗോപ്യമായി വച്ചു

കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് എന്തുകൊണ്ടായിരിക്കും? അവൾ ഗർഭിണിത ന്നെയെങ്കിൽ പാപിനി ആയിരിക്കണം. അങ്ങനെയെങ്കിൽ കല്ലെറി ഞ്ഞുകൊല്ലണമെന്നാണ് ദൈവപ്രമാണം. ആ സംഗതി നടപ്പിൽ വരു ത്താൻ ചുമതലപ്പെട്ട ഏകവ്യക്തി താൻ മാത്രമാണ്. ആകാര്യത്തിനമാ ന്തിച്ചാൽ അതുതന്നെ പ്രമാണലംഘനമാകും. ഈകാര്യങ്ങളാണ്, വി. യൗ സേപ്പിൻെറ ഹൃദയത്തെ പീഡിപ്പിച്ചിരുന്നത്. എത്ര നിസ്സാരകാര്യത്തിൽ പോലും ദൈവതിരുമനസ്സു നിരാകരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഏതു സങ്കടവും മരണംതന്നെയും വി. യൗസേപ്പിനു കാമ്യമായിരുന്നു.

മറിയത്തെ കല്ലുകൊണ്ടെറിഞ്ഞു കൊല്ലിക്കുന്ന കാര്യം വി. യൗ സേപ്പിന് ഏററവും ദുസ്സഹം! എന്നാൽ അതു വേണ്ടാ എന്നുവച്ചാൽ പ്ര മാണലംഘനമാകുമെന്നതിനാൽ അതിലും ദുസ്സഹം. എന്തു ചെയ്യും? യാ തൊരു മാർഗ്ഗവും കാണുന്നില്ല. “കർത്താവേ അങ്ങേ ഇഷ്ടം ചെയ്യുവാൻ അയോഗ്യനായ എന്നെ സഹായിക്കണമേ” എന്ന് ഹൃദയം തകർന്നു പ്രാ ർത്ഥിച്ചിരുന്നു. ഈ നിസ്സഹായാവസ്ഥയിൽ ആരൊടെങ്കിലും ആലോചന ചോദിക്കാമോ? മറിയത്തെപ്പററിയുള്ള സംശയമാകയാൽ അവളോടു ചോദിക്കുന്നതുചിതമല്ല. വേറേ ആരോടെങ്കിലും ഇതേപ്പററി സൂചിപ്പി ക്കപോലും ചെയ്താൽ അന്നുതന്നെ മറിയം എറിഞ്ഞുകൊല്ലപ്പെടും. ആ കയാൽ മറിയത്തിൻെറ മരണം തീർച്ചപ്പെടുത്തിയശേഷം മാത്രമേ ആ സംഗതി ആരോടെങ്കിലും പറയുവാൻ വി. യൌസേപ്പിന് നിവൃത്തിയുള്ളൂ.

ഈ വിധം സംശയിച്ചും വിഷാദിച്ചും കലങ്ങിയും ദിവസങ്ങളും ആഴ്ചകളും മാസങ്ങളും കടന്നുപോയി. ഇതിനിടകൊണ്ട് വി. യൗസേപ്പി ൻെറ ആരോഗ്യം അധഃപ്പതിച്ചു. തനിക്ക് ഉറക്കമില്ല, വിശപ്പില്ല, ദാഹമില്ല, മനസ്സമാധാനമൊട്ടുമില്ല. ഈ അവസരങ്ങളിലെല്ലാം തൻെറ സംശയ നിവാരണാർത്ഥം മാതാവിനെ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ഗർഭിണികൾ സൂക്ഷിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങൾ അയൽവാസിയായ ഒരു സ്ത്രീ മാതാവിനെ ഗുണദോഷിക്കുന്നതും ആ ഉപദേശം മാതാവ് അനുഭാവപൂ ർവ്വം സ്വീകരിക്കുന്നതും വി. യൌസേപ്പ് അറിവാനിടയായി. ആകയാൽ വി. യൗസേപ്പിൻെറ കണ്ണുകൾ മാത്രമല്ല മററുള്ളവരും മാതാവുതന്നെയും തൻെറ ഗർഭാവസ്ഥയെ തെളിയിക്കുന്നതായിവന്നു.

വി. യൗസേപ്പിന് ഇക്കാര്യത്തിലുണ്ടായിരുന്ന സംശയം തീർന്നു. മറിയം ഗർഭിണിതന്നെ എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി. എന്തു ചെയ്യണം? ദൈ വപ്രമാണം അനുസരിക്കയല്ലാതെ എന്താണു നിവൃത്തി. അതുകൊണ്ടു നാ ളെത്തന്നെ അങ്ങനെ ചെയ്യാമെന്നുവച്ചു. പക്ഷേ ആ നാളെവന്നു. സ മയം വന്നപ്പോൾ ദുസ്സഹം. അടുത്ത ദിവസത്തേക്ക് അവധി മാററി. അ വധി മാററിത്തന്നെ കുറേദിവസം കടന്നു. ഇങ്ങനെ ഒരുവിധ മരണവേ ദനതന്നെ കുറേദിവസത്തേക്ക്. ‘കർത്താവിൻെറ ഇഷ്ടം നിറവേറട്ടെ!’ എ ന്നുതന്നെ പ്രാർത്ഥന. ഈവിധം പ്രാർത്ഥിച്ചും ധ്യാനിച്ചും വരികയിൽ വി. യൌസേപ്പിൻെറ കലങ്ങിയ ബോധത്തിൽ ഒരു വിചാരം.

ദൈവം നന്മതന്നെ. അനുഗ്രഹംതന്നെ. ഒരാൾ മറെറാരാളിൻെറ പാപത്തിനു പരിഹാരം ചെയ്യുന്നതു് ദൈവത്തിനു് ഇഷ്ടമുള്ളതാണു്. ആകയാൽ മറിയത്തിൻെറ പാപത്തിനു് എനിക്കും പരിഹാരം ചെയ്യാം. അശുദ്ധ പാപത്തിനുള്ള പരിഹാരം മരണമാണു്. പക്ഷേ എന്നെ ആരും എറിഞ്ഞുകൊല്ലുകയില്ല. ആത്മഹത്യ പാപവുമാണു്. ആകയാൽ അതും പാടില്ല. എന്നാൽ ഉപവാസം തപസ്സു് എന്നിവ ദൈവത്തിനിഷ്ടമുള്ളവയാണു്. ആകയാൽ മറിയം തനിച്ചു് അവളുടെ വീട്ടിൽ താമസിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. അവളുടെ മാതാപിതാക്കളുടെ മുതലുകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞുകൂടാമല്ലോ. അയൽവാസികളുടെ സഹായവും അവൾക്കുണ്ടാവാം. ഞാൻ മനുഷ്യദൃഷ്ടിയിൽപ്പെടാത്ത ഏതെങ്കിലും വിജനസ്ഥലത്തുപോയി മരണംവരെ ഉപവാസവും തപസ്സും അനുഷ്ഠിക്കാം. ഇവ ഒരിക്കലും കുററകരമല്ല. പ്രത്യുത ദൈവത്തിനിഷ്ടമുള്ളവതന്നെ.

വി. യൌസേപ്പിനു് ആശ്വാസമായി. മനോവിഷാദംകൊണ്ടു് ഏറെക്കുറെ മൌനമായിക്കഴിഞ്ഞ വി. യൌസേപ്പു് സന്തോഷചിത്തനായി കാണപ്പെട്ടു. താൻ ഉള്ളിൽ കരുതിയ പ്ലാൻ എന്തെന്നാൽ:— ആദ്യം ഓർശ്ലേം ദേവാലയത്തിൽചെന്നു് കാഴ്ച സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് മറിയത്തിൽ പാപം ഉണ്ടെങ്കിൽ അതിൻെറ പരിഹാരത്തിനായി മരണംവരെ തപസ്സുചെയ്വാനുള്ള ദൈവാനുഗ്രഹം ദേവാലയത്തിലിരുന്നു് മൂന്നു ദിവസക്കാലം യാചിക്കുക. അനന്തരം അടുത്ത ഒരു വനത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു് മരണംവരെ ഉപവസിച്ചുകൊണ്ടു് തപസ്സും പ്രാർത്ഥനയും നടത്തുക. ഇങ്ങനെ ഒരു പ്ലാൻ നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ടു് "എനിക്കു് ഒരു ദീർഘയാത്ര ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു്. ഞാൻ തിരിയെ വരുന്നതുവരെ ഇവിടെ സമാധാനമായി ജീവിക്കുക." എന്നു മാതാവിനോടും തൻെറ അസാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ മറിയത്തെക്കൂടി അന്വേഷിച്ചുകൊള്ളേണമേ എന്നു് അയൽ വാസികളോടും ചട്ടംകെട്ടി. അടുത്തദിവസംതന്നെ പുറപ്പെടുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു.

മാതാവും വി. യൌസേപ്പിൻെറ ഉദ്ദേശം ഏറെക്കുറെ മനസ്സിലാക്കി. തൻെറ ഉള്ളിലെ ദുഃഖം പുറമെ പ്രദർശിപ്പിക്കാതെ വി. യൌസേപ്പിൻെറ യാത്രയ്ക്കുവേണ്ടതെല്ലാം ഒരുക്കി. പതിവുള്ള പ്രാർത്ഥനയും രാത്രിഭക്ഷണവും കഴിഞ്ഞു് വി. യൌസേപ്പു് അതിരാവിലെ പുറപ്പെടുമെന്നതിനാൽ മാതാവിനോടു യാത്രയും പറഞ്ഞു് ഉറങ്ങുവാൻപോയി. കുറേക്കാലമായിട്ടു് തനിക്കു് ഉറക്കം പതിവില്ലാതിരുന്നതിനാൽ ഉറങ്ങുവാനുദ്ദേശിച്ചല്ലാ മാതാവു് ഉറങ്ങുമ്പോൾ യാത്ര തുടങ്ങണം എന്നു കരുതിയാണു് വി. യൌസേപ്പു കിടന്നതു്. പക്ഷേ മനസ്സു സമാധാനപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ ക്ഷണേന ഒരു ഗാഢനിദ്രയിൽപ്പെട്ടു. ആ ഉറക്കത്തിലാണു് കർത്താവിൻെറ ദൂതൻ അദ്ദേഹത്തിനു പ്രത്യക്ഷനായതു് (മത്തായി i-20.)

ܝܘܣܦ ܒܪܗ ܕܕܘܝܕ. ܠܐ ܬܕܚܠ ܠܡܣܒ ܠܡܪܝܡ ܐܢܬܬܟ.
ܗܝ ܓܝܪ ܕܡܬܝܠܕܐ ܒܗ ܡܢ ܪܘܚܐ ܗܝ ܕܩܘܕܫܐ ✧ ܬܐܠܕ ܕܝܢ
ܒܪܐ: ܘܬܩܪܐ ܫܡܗ ܝܫܘܥ. ܗܘ ܓܝܪ ܢܚܐ ܠܥܡܗ ܡܢ

❖ [illegible] “ദാവീദിന്റെ പുത്രനായ യൗസേപ്പേ, നിന്റെ ഭാര്യയായ മറിയത്തെ സ്വീകരിപ്പാൻ നീ ശങ്കിക്കേണ്ട. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവളിൽ ഉത്ഭവിച്ചിരിക്കുന്നതു് പരിശുദ്ധാത്മാവിൽ നിന്നാകുന്നു. (21) അവളൊരു പുത്രനെ പ്രസവിക്കും. നീ അവന് ഈശോ എന്നു പേർ വിളിക്കണം. എന്തെന്നാൽ അവൻ തന്റെ ജനത്തെ അവരുടെ പാപങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷിക്കും” എന്നിപ്രകാരം ദൂതൻ അറിയിച്ചു.

സ്വപ്നത്തിലുണ്ടായ ഈ ദർശനാനന്തരം വി. യൗസേപ്പു ഞെട്ടിയുണർന്നു. മുട്ടിന്മേൽ സാഷ്ടാംഗം വീണ് അല്പനേരം പ്രാർത്ഥിച്ചു. എഴുന്നേറ്റു മാതാവിന്റെ വാതില്ക്കൽമുട്ടി. മാതാവോ ഈ സമയമെല്ലാം കർത്താവേ! അങ്ങേ വിശ്വസ്ത ദാസനായ എന്റെ നാഥനെ ആശ്വസിപ്പിക്കണമേ, എന്ന് കർത്താവിന്റെ പക്കൽ നിലവിളിക്കുകയായിരുന്നു. മാതാവു വാതിൽതുറന്നു പുറത്തുവന്നപ്പോൾ വി. യൗസേപ്പ് “എന്റെ കർത്താവിന്റെ അമ്മേ! എന്നോടു ക്ഷമിക്കണമേ! നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാർ ലോകാരംഭംമുതൽ കണ്ണീരോടെ പാർത്തിരുന്ന രക്ഷകനെയും അവിടുത്തെ പരിശുദ്ധ മാതാവായ അങ്ങയെയും നശിപ്പിക്കുന്നതിന് ഞാൻ പലപ്രാവശ്യം തുനിഞ്ഞതാണ്. എങ്കിലും അനുഗ്രഹം തന്നെയായ ദൈവം അ ആപത്തിൽനിന്ന് എന്നെ രക്ഷിച്ചു. ഈ മഹാ അനുഗ്രഹത്തിന് അവിടുന്നും എന്നോടുകൂടെ കർത്താവിനു നന്ദി പ്രദർശിപ്പിക്കണമേ.” എന്നു പറഞ്ഞു. മാതാവു സന്തോഷത്തോടെ വി. യൗസേപ്പിനെ ആശ്വസിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഇരുവരുംകൂടി അ രാത്രി മുഴുവൻ ദൈവത്തിനു നന്ദി പ്രദർശിപ്പിച്ചു.

പുണ്യങ്ങളുടെ എല്ലാം രാജ്ഞിയായ ഉപവി, വി. യൗസേപ്പിൽ എപ്രകാരം വിളങ്ങി പ്രകാശിക്കുന്നു എന്ന് ധ്യാനിച്ചു ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാണ്. വി. പൗലോസ് സാക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ (1 കൊറ. xiii. 4.) “സ്നേഹം ദീർഘശാന്തതയുള്ളതും ദയയുള്ളതുമാകുന്നു. സ്നേഹം അസൂയപ്പെടുന്നില്ല. കലഹിക്കുന്നില്ല, അഹങ്കരിക്കുന്നില്ല. (5) അതു ലജ്ജാവഹമായതു പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ല, തൻകാര്യം അന്വേഷിക്കുന്നില്ല, കോപിക്കുന്നില്ല, തിന്മയായിട്ടുള്ളതു വിചാരിക്കുന്നില്ല. (6) അതു് അനീതിയിൽ സന്തോഷിക്കാതെ സത്യത്തിൽ സന്തോഷിക്കുന്നു. (7) അതു സകലവും സഹിക്കുന്നു, സകലവും വിശ്വസിക്കുന്നു, സകലവും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. സകലവും അനുഭവിക്കുന്നു.”

വി. യൗസേപ്പ് വാക്കാലോ പ്രവൃത്തിയാലോ വിചാരത്തിൽ പോലുമോ മാതാവിന്റെനേർക്ക് യാതൊരു അതൃപ്തിയും പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. ഈ സങ്കടമെല്ലാം ഇതുവരെ സഹിച്ചതെന്തിന്? ഉപവിയെക്കുറിച്ചുമാത്രം. ദൈവത്തിനു പ്രീതികേടാകാതെ മാതാവിനെ രക്ഷിക്കുന്നതിന് വഴി കാണാഞ്ഞിട്ടാണിതെല്ലാം സഹിച്ചതു്. കടശ്ശി കണ്ടുപിടിച്ച മാർഗ്ഗമെന്തു്? സ്വന്തജീവനെ ബലികഴിക്കുക. ആർക്കുവേണ്ടി? വി. യൗസേപ്പുപിതാവു സംശയിച്ചവിധം സ്വഭാവമുറയ്ക്കാണ് മാതാവ് ഗർഭിണിയായിരുന്നതെങ്കിൽ മാതാവും തന്നിൽ ഉൽഭൂതമായിരുന്ന ശിശുവും സാ

ക്ഷാൽ വി. യൗസേപ്പിൻെറ ശത്രുക്കൾതന്നെ അല്ലായിരുന്നോ? ഒരുവൻ തൻെറ സ്നേഹിതനുവേണ്ടി സ്വജീവനെ വെടിയുന്നതിനേക്കാൾ വലിയ സ്നേഹമില്ലെന്നല്ലേ ന. കർത്താവുതന്നെ അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്? ആ സ്ഥിതിയ്ക്കു് സ്നേഹിതനുവേണ്ടിയല്ല ശത്രുവിനുവേണ്ടി സ്വജീവനെ ത്യജിക്കുന്നതു് എത്രയോ വലിയ ഉപവിയാകുന്നു?

നമ്മുടെ പിതാവായ വി. യൗസേപ്പ്, മാതാവിൽ പാപമുണ്ടെങ്കിൽ അതിൻെറ പരിഹാരത്തിനായും, തൻെറ ശത്രുക്കളായി ഗണിക്കേണ്ട മാതാവിൻെറയും താൻെറ ഉദരത്തിൽ വസിച്ചിരുന്ന നമ്മുടെ കർത്താവിൻെറയും ആയുസ്സിനെയും മാനത്തെയും സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയും ഉപവാസവും തപസ്സും കൊണ്ടു് സ്വജീവനെ ഇഞ്ചിഞ്ചായിബലികഴിക്കാനാണ് തീരുമാനിച്ചതു്.

ഈ അവസരത്തിൽ സ്വന്ത ആത്മാവസ്ഥയെപ്പററി ചിന്തിക്കുന്നതുകൊള്ളാം. നമുക്ക് ഉപവിയുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. പക്ഷേ ശത്രുവല്ല, ആരോഗ്യത്തിനോ, മാനത്തിനോ, സമ്പത്തിനോ യാതൊരു കേടും വരുത്താത്ത—യാതൊരനീതിയും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത—നേരേമറിച്ച് വളരെ ഉപകാരങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുള്ള സ്വന്ത സഹോദരങ്ങളിൽതന്നെ ആരെങ്കിലും, തന്നെ വേണ്ടപോലെ ആദരിച്ചില്ല, മാനിച്ചില്ല, എന്നിപ്രകാരം വെറും സംശയം ജനിക്കുമ്പോൾകൂടിയും പകരം വീട്ടുയ്ക്കു് അഭിലഷിച്ചുപോകുന്നില്ലയോ? കാരണം നമുക്ക് ഉപവിയില്ല. സാക്ഷാൽ ജീവനില്ല. ജീവൻെറ അപ്പം നാം അനുദിനം ഭക്ഷിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും നമ്മുടെ ജീവൻ വർദ്ധിക്കുന്നില്ല. കർത്താവു നമ്മിൽ വളരുന്നില്ല. കാരണം നാമില്ലാതാകുന്നില്ല. നാമില്ലാതായെങ്കിലേ കർത്താവു നമ്മിൽ വളരുകയുള്ളു. ദൈവതിരുമനസ്സിന് സ്വന്തമനസ്സിനെയും ഇഷ്ടത്തെയും എത്രത്തോളം ബലികഴിപ്പാൻ സാധിക്കുമോ അത്രത്തോളമെ കർത്താവു നമ്മിൽ വളരുകയുള്ളു.

നമ്മുടെ കർത്താവുതന്നെ സാക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. "അബ്രാഹം എൻെറ ദിവസം കാണ്മാനാഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. അവൻ കണ്ടു സന്തോഷിക്കയും ചെയ്തു. (യോഹ. viii. 56.) എപ്രകാരമുള്ള ത്യാഗഫലമായിട്ടാണ് അബ്രാഹം പിതാവു രക്ഷകനെപ്പററിയുള്ള വാഗ്ദത്തം കൈക്കൊണ്ടതും രക്ഷകനിൽ ആനന്ദിച്ചതും എന്ന് നാം ഓർക്കണം. അപ്രകാരം തന്നെ നമ്മുടെ പിതാവായ വി. യൗസേപ്പും ഏതുതരത്തിൽപ്പെട്ട ത്യാഗത്തോടുകൂടിയാണ് രക്ഷകനെ സമീപിച്ചതു്? ഈ ത്യാഗഫലമായി മാലാഖാ തന്നെ അറിയിച്ച ക്ഷണംമുതൽ തൻെറ അന്ത്യശ്വാസം വിടുംവരെ നമ്മുടെ കർത്താവ് വി. യൗസേപ്പിൻെറ ജീവനായിരുന്നു.

അദ്ധ്യായം 19

രക്ഷകൻെറ പിറവി

—:*:—

മാലാഖായുടെ അറിയിപ്പുമുഖാന്തരം വി. യൗസേപ്പിനും മാതാവിനുമുണ്ടായ ആശ്വാസവും സന്തോഷവും അത്ര ദീർഘിച്ചില്ല. റോമൻസാമ്രാജ്യമൊട്ടുക്ക് ജനസംഖ്യ എടുക്കണമെന്നുണ്ടായ ചക്രവർത്തി അഗസ്റ്റസ്സ കൈസറിൻെറ കല്പനയനുസരിച്ച് പലസ്തീനാ നാട്ടിൽ ഓരോരുത്തരും അവനവൻെറ ഗോത്രനഗരത്തിൽ ചെന്നു പേരുകൊടുത്തുകൊള്ളണമെന്ന രാജകീയവിളംബരം പ്രസിദ്ധമായി. തദനുസാരം ദാവീദിൻഗോത്രജരായ വി. യൗസേപ്പും മാതാവും ദാവീദിൻെറ പട്ടണമായ ബേത്ലെഹമിൽ ചെന്നു പേരുകൊടുക്കേണ്ടിയിരുന്നു. വിളംബരത്തിലെ നിബന്ധനയനുസരിച്ച് കുടുംബത്തലവനോ പ്രായപൂർത്തിയായ ഒരുപുരുഷനോ ഓരോ കുടുംബത്തിൽനിന്നും ഹാജരായി പേരുകൊടുത്താലും മതിയായിരുന്നു. ആകയാൽ വി. യൗസേപ്പുമാത്രം പോയാലും മതിയാകുമായിരുന്നു. പക്ഷേ ഗർഭിണിയായ മാതാവിൻെറ പ്രസവകാലം സമീപിച്ചിരുന്നതിനാൽ മാതാവിനെ തനിച്ചു നസ്രസ്സിൽ വിട്ടുംവച്ച് രണ്ടുമൂന്നു ദിവസത്തേക്ക ദൂരയാത്ര ചെയ്യുന്നത് വി. യൗസേപ്പിന് ദുസ്സഹമായിതോന്നി. എന്നാൽ ഈ അവസരത്തിൽ മാതാവിനെക്കൂടെ കൊണ്ടുപോകുന്നത് അതിലും ദുസ്സഹം. വി. യൗസേപ്പ് തൻെറ ഈ മനഃപ്രയാസത്തെ മാതാവിനെ അറിയിച്ചു. മാതാവിനും തനിച്ചു താമസിക്കുന്നതിനേക്കാൾ വി. യൗസേപ്പൊന്നിച്ച് പോകുന്നതാണ് കൂടുതൽ സന്തോഷമെന്നറിഞ്ഞ് ഇരുവരുംകൂടി പോകാമെന്നു തീരുമാനിച്ചു. താമസിക്കുംതോറും പ്രയാസം കൂടി വരുമെന്നതിനാൽ അടുത്ത ദിവസംതന്നെ പുറപ്പെടുവാൻ തീർച്ചയാക്കി. വി. യൗസേപ്പ് അയൽവാസിയോടു വായ്പ വാങ്ങിയ കഴുതപ്പുറത്ത് മാതാവിനെയും കയററി അതിരാവിലെ യാത്രപുറപ്പെട്ടു.

ഒരാഴ്ചയ്ക്കുള്ളിൽ തിരിച്ചെത്താമെന്ന നിഗമനത്തോടും അതിനുമാത്രമുള്ള ഒരുക്കത്തോടുംകൂടെയാണ് പുറപ്പെട്ടത്. മാതാവിൻെറ അസ്വസ്ഥാവസ്ഥയെക്കരുതി വളരെ സാവധാനത്തിലാണ് യാത്രചെയ്തിരുന്നത്. രണ്ടുദിവസത്തെ യാത്രയുടെ ദൂരമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു എങ്കിലും അഞ്ചാം ദിവസം മാത്രമാണ് ഇവർ ബേത്ലെഹമിൽ എത്തിച്ചേർന്നത്.

ഒന്നാമതായി പേരെഴുതിക്കേണ്ട കച്ചേരിവളപ്പിലെത്തി. അവിടെ വന്നിരുന്നവരെല്ലാം പേരെഴുതിച്ചുകഴിഞ്ഞു സ്ഥലം വിടുന്നതുവരെ ഇവർ പുറത്തു കാത്തുനിന്നു. ഉച്ചയോടെ സ്ഥലത്തെത്തിയ ഇവർക്കു നാലുമണിക്കുശേഷമേ പേരെഴുതിക്കാൻ സാധിച്ചുള്ളു. പേരെഴുതിക്കലും നികുതിഅടക്കലും കഴിഞ്ഞ് ആ ദിവസം അവിടെ എവിടെയെങ്കിലും രാത്രി കഴിച്ചശേഷം അടുത്തരാവിലെ മടക്കയാത്ര തുടങ്ങണമെന്നു കരുതി. ബേത്ലെഹമിൽ വി. യൗസേപ്പിനു പരിചയവും അല്പചാർച്ചയുമുണ്ടാ

യിരുന്ന ഒരു വീട്ടിൽ ആദ്യം ചെന്നു. പക്ഷെ അവിടെ വേറേ പല അതിഥികളും നേരത്തെ വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ഇവരെക്കൂടെ അവിടെ സ്വീകരിക്കുന്നതിന് തീരെ നിവൃത്തിയില്ലെന്ന് ആ വീട്ടുകാരൻ പറഞ്ഞതനുസരിച്ച്, അയാൾതന്നെ നിർദ്ദേശിച്ച വേറൊരുവീട്ടിലേക്കു പോയി. ഇങ്ങനെ സാവധാനത്തിൽ മൂന്നുനാലു വീടുകളിൽ കയറിയിറങ്ങി. കാര്യം സാധിച്ചില്ലെന്നുമാത്രമല്ല നേരവും അസ്തമയമായി.

ആകയാൽ മാതാവിനെ കഴുതയോടുകൂടെ ഒരു വൃക്ഷത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ നിറുത്തിയുംവച്ച് വി. യൗസേപ്പ് തനിച്ച് വീടന്വേഷിച്ചു പുറപ്പെട്ടു. ഓരോ വീട്ടിലും കയറിമുട്ടിപ്പായി അപേക്ഷിച്ചിരുന്നു. "ഞാനും, എന്നോടുകൂടെ ഗർഭിണിയായ ഒരു സ്ത്രീയുമുണ്ട്. ഞങ്ങൾ ഈ വീട്ടിൽ ഈ രാത്രികഴിപ്പാൻ അനുവദിക്കണമേ. എത്രയും മോശമായ സ്ഥലം കിട്ടിയാലുംമതി. അതിരാവിലെ പൊയ്ക്കൊള്ളാം." ഈവിധം എത്രയും വിനീതമായി യാചിച്ചിട്ടും യാതൊരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല.

തീരെ സാധുവായ ഒരു വിദേശി, അതും പ്രസവിക്കാറായ ഒരു സ്ത്രീയോടുകൂടെ, എന്നറിഞ്ഞ് വെറുപ്പോടും അവജ്ഞയോടുംകൂടെ ആ പട്ടണവാസികൾ വി. യൗസേപ്പിന്റെ അപേക്ഷ തിരസ്കരിച്ചിരുന്നു. ആ പട്ടണവാസികളിൽ ആർക്കെങ്കിലും വി. യൗസേപ്പിനോടു വിരോധമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടല്ല, ശല്യം ഒഴിക്കുവാൻവേണ്ടി അവരിൽ പലരും കഠിനമായ അസഭ്യം പുലമ്പിയും ചിലർ ദേഹോപദ്രവംപോലും ഏല്പിച്ചും വി. യൗസേപ്പിനെ അകററിയിരുന്നു. ഈവിധം ആ ചെറിയ പട്ടണത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഓരോ വീട്ടിലും കയറി, ചിലതിൽ ഒന്നിലധികം പ്രാവശ്യവും കയറി വിനീതനായ തന്റെ സകല കഴിവുകളും പ്രയോഗിച്ചെങ്കിലും യാതൊരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല.

ഈ ദയനീയാവസ്ഥയിൽ വി. യൗസേപ്പ് മരിച്ചില്ലെന്നുമാത്രം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മഞ്ഞുകാലം, അസ്തമയം, കൂരിരുട്ട്, തണുപ്പുകാററടിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. സാധാരണക്കാർക്കുപോലും ആ സമയത്തെ തണുപ്പുകാററ് അപകടകരമായിരിക്കെ മാതാവിനെ ഏതുപ്രകാരം അപകടത്തിൽനിന്നു രക്ഷിക്കേണ്ടു എന്നറിയാതെ പരിഭ്രമിച്ചിരുന്നു.

ബേത്ലെഹം പട്ടണവും പരിസരങ്ങളും വി. യൗസേപ്പിനു നേരത്തെ പരിചിതങ്ങളാണ്. ആ പട്ടണാതൃത്തിയിൽതന്നെ ആൾ പാർപ്പില്ലാത്ത ഒരു കുന്നിൻചരിവിൽ പാറക്കെട്ടുകളുടെ ഇടയ്ക്ക് ഒരു ചെറു ഗുഹ താൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അതു മനുഷ്യരാരും സാധാരണ ഉപയോഗിക്കാറില്ല. എങ്കിലും ഇതുപോലെയുള്ള മഞ്ഞുകാലത്തെ രാത്രിസമയങ്ങളിൽ അടിച്ചുകെട്ടില്ലാത്ത ആടുമാടുകൾ തണുപ്പിൽ നിന്നും രക്ഷ നേടാനായി ആ ഗുഹയിൽ വന്നുകിടക്കുന്നതും ചിലയവസരങ്ങളിൽ ഇടയന്മാർ ആടുമേച്ചുവരുമ്പോൾ അതിൽ പാർക്കുന്നതും വി. യൗസേപ്പു കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ദാവീദിൻ ഗോത്രജരായി അപ്പോൾ അവിടെ വന്നിരുന്ന വിദേശികൾ ഏറെക്കുറെ ധനികന്മാരായിരുന്നതിനാൽ അവരാരും ആ ഗുഹയിൽ പാർക്കാനിടയില്ലെന്നും ആകയാൽ മാതാവിനെ അവിടെക്കൊണ്ടുപോയി രക്ഷിക്കാമെന്നും വി. യൗസേപ്പു കരുതി. തൽക്ഷണം

മാതാവിൻെറപക്കൽ തിരിച്ചെത്തി. മാതാവിനെയുംകൂട്ടി അ ഗുഹയിലേക്ക പുറപ്പെട്ടു.

ഭാഗ്യവശാൽ അപ്പോൾ ആ ഗുഹയിൽ കുറെ ആട്ടുമാട്ടുകളും കഴുതകളുമല്ലാതെ മനുഷ്യരാരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇരുവരും മുട്ടുകുത്തി കുറേനേരം ദൈവത്തിനു് ഉപകാരസ്മരണ ചെയ്തശേഷം ഗുഹയിലുണ്ടായിരുന്ന മൃഗങ്ങളെ പുറത്താക്കിക്കൊണ്ടു് എല്ലാം ഒരുവിധം വെടിപ്പാക്കി. മാതാവിനു കിടക്കുവാനായി ഗുഹയുടെ ഏററവും ഉൾഭാഗത്തു് ഉണങ്ങിയ ഇലകളും പുല്ലുംകൊണ്ടു് ഒരു കിടക്ക വി. യൗസേപ്പു ക്രമപ്പെടുത്തി. അപ്രകാരംതന്നെ വേറൊന്നു് വി. യൗസേപ്പിനുവേണ്ടി ഗുഹയുടെ വാതുക്കൽ പുറത്തും സജ്ജീകരിച്ചു. അനന്തരം കൈവശം ഉണ്ടായിരുന്നവകൊണ്ടു് ഒരു ലഘുഭക്ഷണവും കഴിച്ചു. പതിവുള്ള പ്രാർത്ഥനക്കുശേഷം ഇരുവരും കിടന്നാശ്വസിക്കുവാൻ പരസ്പരം നിർബന്ധിച്ചു. വി. യൗസേപ്പിൻെറ നിർദ്ദേശം മാതാവോ മാതാവിൻെറ ആഗ്രഹം വി. യൗസേപ്പോ നിരാകരിക്കാറില്ല. പരസ്പര ആദരവോടെ ഇരുവരും താന്താങ്ങൾക്ക നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന കിടക്കക്കു് അടുത്തു് മുട്ടുകുത്തി കിടക്കാനായി പ്രാർത്ഥനതുടങ്ങി. ആ പ്രാർത്ഥനയിൽ ഇരുവരും ഒരു അസാധാരണജ്ഞാനപാരവശ്യത്തിൽ (Ecstacy) ഉൾപ്പെട്ടു. ആത്മവശങ്ങൾ മാത്രം പ്രാർത്ഥനാനിരതങ്ങളായിരുന്നു. ശരീരവശങ്ങൾ നിർജ്ജീവങ്ങളും ആയിരുന്നു. അതായതു് കാഴ്ച, കേൾവി, സ്പർശനം ഇവയൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ബുദ്ധിയും മനസ്സും ദൈവസ്നേഹത്തിൽ ലയിച്ചിരുന്നു.

കണ്ണുതാഴ്ത്തിയും കൈകൂപ്പിയും മുട്ടിന്മേൽ നിന്നിരുന്ന മാതാവിൻെറ ജ്ഞാനപാരവശ്യം തീന്നു് തൻെറ കണ്ണുകൾക്ക കാഴ്ചയുണ്ടായപ്പോൾ, തൻെറ മുമ്പിൽ ഒരു വലിയകൂട്ടം മാലാഖാമാർ നില്ക്കുന്നതായും അവരുടെമുമ്പിൽ തന്നോടടുത്തു് മുഖ്യദൂതന്മാരായ വി. മിഖായേലും വി. ഗൗറിയേലും ഉണ്ണിമിശിഹായെ വഹിച്ചുകൊണ്ടു് തനിക്ക തരുവാനെന്ന ഭാവത്തിൽ നില്ക്കുന്നതായിട്ടുമാണു് കണ്ടതു്. മുട്ടിന്മേൽ നിന്നിരുന്ന മാതാവു് കൂട്ടിപ്പിടിച്ചിരുന്ന തൻെറ കരങ്ങൾ വിടത്തിയപ്പോൾ ഭക്തിപുരസ്സരം മാലാഖാമാർ തിരുഉണ്ണിയെ മാതാവിൻെറ കരങ്ങളിൽ കിടത്തി. മാതാവു് ആ നിലയിൽതന്നെ മുട്ടിന്മേൽ നിന്നുകൊണ്ടു് സകലരുടെയും രക്ഷവഴിയായി ദൈവത്തിനു മഹത്വമുണ്ടാകുവാൻവേണ്ടി ദിവ്യശിശുവിനെ ദൈവത്തിനു കാഴ്ചവച്ചു.

അനന്തരം ശിശുവിനെ തണുപ്പിൽനിന്നും രക്ഷിക്കുന്നതിനു് തന്നെ സഹായിപ്പാനായി വി. യൗസേപ്പിനെ വിളിച്ചു. അപ്പോഴേക്കും വി. യൗസേപ്പിൻെറ ജ്ഞാനപാരവശ്യം തീന്നിരുന്നു. മാതാവിൻെറ സ്വരംകേട്ടു് വി. യൗസേപ്പു് ഗുഹയിലേക്ക പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ ദിവ്യശിശുവിനെ കരങ്ങളിൽ വഹിച്ചുകൊണ്ടു് മാതാവു് മുട്ടിന്മേൽ നില്ക്കുന്നതായിട്ടാണു കണ്ടതു്. സകലവും തിരിച്ചറിവാൻ തക്കവണ്ണം ആ സമയത്തു് ഗുഹയിൽ നല്ലപ്രകാശമുണ്ടായിരുന്നു. വി. യൗസേപ്പും മുട്ടിന്മേൽ സാഷ്ടാംഗം ചെയ്തു് ദിവ്യ ഉണ്ണിയെ ആരാധിച്ചശേഷം നിവർന്നു മാതാവി

ൻെറ കരങ്ങളിലിരുന്ന ദിവ്യഉണ്ണിയുടെ തൃപ്പാദങ്ങളെ സ്നേഹകണ്ണീരോടെ ചുംബിച്ചു.

അനന്തരം മാതാവ് എഴുന്നേററ് ദിവ്യശിശുവിനെ വി. യൗസേപ്പിൻെറ കരങ്ങളിൽ കൊടുത്തശേഷം തൻെറ പക്കൽ ഉണ്ടായിരുന്ന പിള്ളക്കച്ചകൊണ്ട് ഉണ്ണിയെ ചുററിപ്പുതപ്പിച്ചു. പിന്നീട് മാതാവിനു കിടക്കുവാനായി വി. യൗസേപ്പു തയാറാക്കിയിരുന്ന പുൽമെത്തയിൽ കിടത്തി. ആ സ്ഥലം ചൂടാക്കുന്നതിന് വേണ്ട മാർഗ്ഗമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ മാതാവു കയറിവന്ന കഴുതയേയും അവിടെ നിന്നിരുന്ന കാള, കഴുത മുതലായ മൃഗങ്ങളെയും ദിവ്യഉണ്ണിയോട് പാടുപോലെ അടുപ്പിച്ച് ഗുഹയുടെ വാതുക്കൽ നിർത്തി.

ഈവിധം ദിവ്യശിശു പിള്ളക്കച്ചയാൽ ചുററപ്പെട്ട് നിരപ്പില്ലാത്ത ആ ഗുഹയിൽ പുൽമെത്തമേൽ കിടത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും, ഇരുവശങ്ങളിലുംആയി മാതാവും വി. യൗസേപ്പും മുട്ടിന്മേൽനിന്ന് ദിവ്യ ഉണ്ണിയെ ആരാധിക്കുന്നതും ആ മൃഗങ്ങൾ നല്ല ഇണക്കമായി ഉണ്ണിയോടടുത്ത് ഗുഹയുടെ വാതില്ക്കൽ കൂട്ടമായി നില്ക്കുന്നതും അങ്ങനെ ആ ഗുഹ ഒരുവിധം ചൂടുള്ളതായിരിക്കുന്നതും ബോധത്തിൽ രൂപീകരിച്ചു ധ്യാനിക്കണം.

ആ ശിശു ആരാണ്? ഒരു മനുഷ്യശിശു. അതേ, ആത്മാവും ശരീരവുമുള്ളതുകൊണ്ട് മനുഷ്യശിശുതന്നെ. വിശ്വാസദൃഷ്ട്യാ നോക്കുമ്പോൾ സകലവും ആരുടെ കയ്യാലുണ്ടായോ ആ വചനമായ ദൈവം ആകുന്നു. ആകയാൽ സകലത്തിൻെറയും ഉടയവൻ, സകല ഭാഗ്യത്തിൻെറയും നാഥൻ, സകലരുടെയും സർവ്വാരാധനക്കും അർഹൻ. എന്നാൽ ഇവിടെ നാം കാണുന്നത് പൂർണ്ണദാരിദ്ര്യം. ഒന്നുമില്ല— യാതൊരുമാനവുമില്ല—യാതൊരു സുഖവുമില്ല — ഇതിന് ആര്? എന്ത്? കാരണം.

മാതാവോ, വി. യൗസേപ്പോ ഈ സ്ഥിതി അഗ്രഹിച്ചതാണോ? അവക്കിങ്ങോട്ടു പോരുവാൻ മനസ്സില്ലായിരുന്നു. ദൈവചിത്തം നിറവേററുവാൻമാത്രം പോന്നു. ഇവിടെ വന്നതിനുശേഷം ഒരു നല്ലവസതികിട്ടുവാൻ വി. യൗസേപ്പ് സർവ്വകഴിവുകളും പ്രയോഗിച്ചു. പക്ഷേ ദൈവം തിരുമനസ്സായില്ല. എല്ലാം അവിടുത്തെ തിരുമനസ്സ്. എന്തിന്? നമ്മുടെ ജീവനുവേണ്ടി. ഈ ശിശു നമ്മുടെ ജീവനാകുന്നു. അവിടുന്ന് ഈ വിധം എളിമപ്പെടുകയും ത്യാഗം അനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്യാതിരുന്നാൽ നമുക്കു ജീവനുണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല. നമ്മുടെ അഹങ്കാരം, അശുദ്ധി, ദ്രവ്യാഗ്രഹം, മുതലായ തിന്മകൾക്കു പരിഹാരമാണ് അവിടുന്ന് അനുഷ്ഠിക്കുന്നത്.

അതുപോലെതന്നെ നിത്യായുസ്സിലേക്കു നമുക്കു തുറക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഏകമാർഗ്ഗം ഈ ശിശുമാത്രമാണ്. ആകയാൽ അവിടുന്നു നമുക്കു കാണിച്ചുതരുന്നവഴി മനസ്സിലാക്കി തന്നെ നമുക്കു പിൻചെല്ലാം.

നമ്മുടെ കർത്താവിൻെറ പിറവി എന്ന മഹാസംഭവം നടന്നത് ഡിസംബർമാസം ഇരുപത്തഞ്ചാം തീയതി പാതിരാത്രി സമയത്താണ്.

ദൈവം ആ രാത്രിതന്നെ മാലാഖാമാർവഴി ബേത്ലെഹം പരിസരങ്ങളിൽ ആട്ടമേച്ചിരുന്ന ഇടയന്മാരെയും, (ലൂക്കാ ii. 8–20) ഒരു നക്ഷത്രംവഴി ജ്യോതിഷരായ രാജാക്കന്മാരെയും, (മത്തായി. ii. 1–12.) രക്ഷകൻെറ ആഗമനവിവരം അറിയിച്ചു. ആ രാത്രിമുതൽ ഇടയന്മാർവന്നു ഉണ്ണിമിശിഹായെ ആരാധിക്കുകയും കാഴ്ചകൾ സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. രാജാക്കന്മാരാകട്ടെ കിഴക്കുനിന്നും ദീർഘയാത്ര കഴിച്ച് ഒരുമാസത്തിനു ശേഷമാണ് വന്നെത്തിയത്. ഗാസ്പർ, ബൽത്ത്സ്സാർ, മെല്ക്കിയോർ എന്നീ രാജാക്കന്മാർ ഉണ്ണിമിശിഹായെ ആരാധിച്ചുകൊണ്ടും സ്വർണ്ണം, മീറാ, കുന്തുരുക്കം എന്നിവ കാഴ്ചവച്ചുകൊണ്ടും മടങ്ങിപ്പോയി.

അദ്ധ്യായം 20

പരിഛേദനം

—:o:—

ദിവ്യരക്ഷകൻെറ ആഗമനത്തിനു രണ്ടായിരം സംവത്സരങ്ങൾക്കുമുമ്പ് അബ്രാഹംപിതാവിനോട്ട ദൈവം ഒരുടമ്പടിചെയ്തിരുന്നു. അതായത് (സൃഷ്ടി. xvii. 10.) "നിൻെറയും നിൻെറ സന്തതി പരമ്പരകളുടെയും ഇടയിൽ എല്ലാ പുരുഷന്മാരും പരിഛേദനം ചെയ്യപ്പെടണം." ഈ കല്പനാനുസാരം ദിവ്യശിശു പിറന്നിട്ട് എട്ടാം ദിവസം ബേത്ലെഹം സിനഗോഗിൻെറ (പ്രാർത്ഥനാലയത്തിൻെറ) അധിപനായിരുന്ന പുരോഹിതനാൽ പരിഛേദനം ചെയ്യപ്പെട്ടു. ഇതു് എന്തിനു്?

ഓരോ പാപങ്ങൾക്കും അതാതിൻെറ തരത്തിൽപ്പെട്ട പരിഹാരം ദൈവനീതി ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ദിവ്യരക്ഷകൻ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൻെറ ഓരോ പാപങ്ങൾക്കും അതാതിൻെറ തരത്തിൽപെട്ട പരിഹാരം ആന്തരികമായി മാത്രമല്ല ബാഹ്യമായും അനുഷ്ഠിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നു. ബാഹ്യമായ പരിഹാരപ്രവൃത്തി പ്രധാനമായി തൻെറ ഈ ജീവിതത്തിൻെറ അവസാനഘട്ടത്തിലാണ് നിവർത്തിക്കാൻ കരുതിയിരിക്കുന്നതു്. അന്നു്, അതായതു് തൻെറ യൗവ്വനദശയിൽ വിരക്തിക്കു വിരുദ്ധമായ പാപങ്ങൾക്ക് തരത്തിൽപ്പെട്ട (in kind) ബാഹ്യപരിഹാരം ഉചിതമായിരിക്കയില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് തൻെറ ശൈശവത്തിൽ ഈ പീഡ സഹിച്ചതെന്നു ന്യായമായിക്കരുതണം.

കൂടാതെയും ദൈവപ്രമാണം ലംഘിച്ച ആദി മാതാപിതാക്കൾക്ക് ഒന്നാമതു് അനുഭവപ്പെട്ട തിന്മ ജഡമോഹമാണ്. ആകയാൽ ജഡികമായ തിന്മക്കു് ഒന്നാമതായി പരിഹാരം ചെയ്യുന്നതും യുക്തമാണല്ലോ.

പരിഛേദനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രമാണം നടപടിയിൽ ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ മാതാവോ, വി. യൗസേപ്പോ, ദിവ്യശിശു മുറിവേൽക്കുന്ന

തിനോ രക്തം ചിന്തുന്നതിനോ ഒരിക്കലും അനുവദിക്കമായിരുന്നില്ല. ആകയാൽ ദൈവത്തിന്റെ ഈ പ്രമാണം, പറഞ്ഞൊതാക്കപ്പെട്ടവനിലുള്ള വിശ്വാസത്തെ ദ്യോതിപ്പിക്കുന്ന അടയാളമായി പരിച്ഛേദനം സ്വീകരിച്ച മനുഷ്യർക്ക് പാപപ്പൊറുതിയ്ക്കും, ദിവ്യരക്ഷകനു് വിരക്തിക്കു വിരുദ്ധമായ നമ്മുടെ പാപങ്ങൾക്ക് ചിതമായവിധത്തിൽ ബാഹ്യപരിഹാരം ചെയ്യുന്നതിനും ഉപകരിച്ചു.

ഈ കർമ്മം തിരിച്ചറിവിന്റെ അഭാവം നിമിത്തം സാധാരണ ശിശുക്കൾക്കു പീഡാജനകമായിരുന്നില്ല. നമ്മുടെ രക്ഷകനായ ശിശുവാകട്ടെ, പൂർണ്ണജ്ഞാനമുള്ളവനായിരുന്നതിനാൽ ദുസ്സഹമായ പീഡതന്നെ സഹിച്ചു.

പൂർവ്വകാലം മുതൽക്കേ പരിച്ഛേദനാവസരത്തിലാണ് ശിശുക്കളെ നാമകരണം ചെയ്തിരുന്നത്. തദനുസാരം മാലാഖാ മാതാവിനെയും വി. യൗസേപ്പിനെയും അറിയിച്ചിരുന്നപ്രകാരം ഛേദനാചാരാവസരത്തിൽ ദിവ്യശിശുവിനു് "ഈശോ" എന്ന നാമം നൽകപ്പെട്ടു.

ദൈവനാമത്തിൽ ജനങ്ങളെ ഭരിക്കുന്നതിനു് രാജാവിനെയും ജനങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു് ദീർഘദർശിയെയും, ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ദൈവത്തിനു ബലി അർപ്പിക്കുന്നതിനു് പുരോഹിതനെയും തൈലംകൊണ്ടു് അഭിഷേചിക്കയാണ് ദൈവനിർദ്ദേശാനുസാരമായ പൂർവ്വചട്ടം. ഭരിക്കുന്നതിനും പഠിപ്പിക്കുന്നതിനും ബലിയർപ്പിക്കുന്നതിനുമുള്ള അധികാരം ദൈവത്തിൽനിന്നു് ആന്തരികമായി പ്രാപിക്കുന്നതിന്റെ ബാഹ്യാടയാളമായിട്ടാണ് (പൂശൽ) തൈലാഭിഷേകം നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ നമ്മുടെ കർത്താവാകട്ടെ സകല മനുഷ്യരെയും ഭരിക്കുന്നതിനും പഠിപ്പിക്കുന്നതിനും സകലർക്കും വേണ്ടി സ്വയം ബലിഅർപ്പിക്കുന്നതിനുമായിട്ടാണ് ദൈവത്വവും മനുഷ്യത്വവും ഉള്ളവനായി പിറന്നിരിക്കുന്നത്. ആകയാൽ അവിടുന്നു് സാക്ഷാൽ അഭിഷിക്തൻതന്നെ. അതുകൊണ്ടാണ് നമ്മുടെ രക്ഷകൻ "ഈശോമ്ശിഹാ" എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്നത്. രണ്ടു സുറിയാനി പദങ്ങളാണ്.

ഈശോ= രക്ഷകൻ.
മ്ശീഹാ= അഭിഷിക്തൻ.

ന. കർത്താവിന്റെ ഛേദനാചാരത്തിരുനാൾ നാലാം നൂററാണ്ടുമുതൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. എന്നുവരികിലും ആണ്ടിന്റെ ആരംഭം ഈ ദിവസമായിരിക്കണമെന്നു് 1691-ൽ പന്ത്രണ്ടാമത്തെ ഇന്നസെന്റ് മാർപ്പാപ്പായാണ് നിശ്ചയിച്ചു നടപ്പിൽ വരുത്തിയതു്.

അദ്ധ്യായം 21.

പ. ക. മറിയത്തിൻെറ ശുദ്ധീകരണം.

—*—

തിരുക്കുടുംബം ബേത്‌ലെഹമിൽതന്നെ ഒരുമാസത്തിലധികം പാൎത്തു. പ്രസവാനന്തരം നാല്പതാംദിവസം സ്ത്രീകൾ ശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടണമെന്നും ഗൎഭപാത്രം തുറക്കുന്ന ആണൊക്കെയും ദൈവത്തിനു പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെടണമെന്നുമുണ്ടായിരുന്ന ദൈവകല്പന നിറവേറ്റുന്നതിന് ഓശ്ലത്തിന് പോകേണ്ടിയിരുന്നതുകൊണ്ടും നസ്രത്തിനെക്കാൾ ബേത്‌ലെഹം ഓശ്ലത്തോടു വളരെ അടുത്തായിരുന്നതുകൊണ്ടുമാണ് ഇത്രയും താമസിച്ചതു്. നിശ്ചിതദിവസം അടുത്തപ്പോൾ തിരുക്കുടുംബം ബേത്‌ലെഹംവിട്ടു ഓശ്ലത്തേക്കുപോയി. നാല്പതാം ദിവസം മാതാവും വി. യൗസേപ്പും ദൈവാലയത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു ദിവ്യശിശുവിനെ ദൈവത്തിനു കാഴ്ചവച്ചു പ്രാൎത്ഥിച്ചു.

അനന്തരം വി. യൗസേപ്പ് അന്നത്തെ ദേവാലയ ശുശ്രൂഷകനായിരുന്ന ശെമഓൻ എന്ന വൈദികശ്രേഷ്ഠനെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു. അദ്ദേഹം നിയമാനുസരണം മാതാവിനെ ശുദ്ധീകരിക്കുകയും, ദിവ്യശിശുവിനെ കരങ്ങളിലെടുത്ത് ദൈവത്തിനു പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിൻെറ ഓൎമ്മയാണ് ഫെബ്രുവരി രണ്ടാംതീയതി തിരുസ്സഭ കൊണ്ടാടുന്ന "പ. ക. മറിയത്തിൻെറ ശുദ്ധീകരണത്തിരുനാൾ."

മഹാത്മാവായ ശെമഓൻ ദിവ്യശിശുവിനെ കരങ്ങളിൽ വഹിച്ചിരിക്കയിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ പ്രേരിതനായി (ലൂക്കാ. ii. 29) "എൻെറ കൎത്താവേ, നിൻെറ വചനംപോലെ നിൻെറ ദാസനെ ഇപ്പോൾ നീ സമാധാനത്തിൽ വിട്ടയക്കണമെ, (30) ജാതികൾക്കു വെളിപ്പെടുവാനുള്ള പ്രകാശവും നിൻെറ ജനമായ ഇസ്രായേലിനുള്ള മഹത്വവുമായി സകല ജാതികളുടെയും മുമ്പിൽ നീ ഒരുക്കിയിരിക്കുന്ന നിൻെറ കരുണയെ ഇതാ! എൻെറ കണ്ണുകൾ കണ്ടിരിക്കുന്നു." അനന്തരം മാതാവിനോടായി (ലൂക്കാ. ii. 34.) "ഇതാ! ഇവൻ ഇസ്രയേലിൽ പലരുടെയും വീഴ്ച്ചയ്ക്കും എഴുന്നേല്പിനും തൎക്കത്തിൻെറ അടയാളത്തിനുമായി വയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. (35) നിൻെറ ആത്മാവിൽക്കൂടെയും പലരുടെ ഹൃദയവികാരങ്ങൾ വെളിപ്പെടുമാറു് ഒരു കുന്തം കടക്കും" എന്നിപ്രകാരം ദീൎഘദൎശനമായി പ്രസ്താവിച്ചു.

ഈ അവസരത്തിൽതന്നെ അവിടുത്തെ ബാലികാമന്ദിരത്തിലെ അദ്ധ്യാപിക എന്നു മുൻപു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഹന്നാ എന്നുപേരായ വൃദ്ധയും പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ പ്രേരിതയായി ദേവാലയത്തിൽവന്നു ദിവ്യ ശിശുവിനെ കരങ്ങളിലെടുത്ത് ദീൎഘദൎശനമായി പലതും പ്രസ്താവിക്കയും ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കയുംചെയ്തു.

ദിവ്യരക്ഷകനെ തിരിച്ചറിവാൻ ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ച ഇവരിരുവരും ചെറുപ്പം മുതല്ക്കേ ദൈവഭയമുള്ളവരും തപസ്സും, പ്രാൎത്ഥനയും കൊണ്ടു് രക്ഷകന്റെ ആഗമനത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നവരുമാണു്. ഇവർ തന്നെയാണു് പന്ത്രണ്ടു സംവത്സരക്കാലം മാതാവിനെ സംരക്ഷിച്ചതും. ഈ ശെമഓൻ തന്നെയാണു് മാതാവിനു ഭൎത്താവായി വി. യൗസേപ്പിനെ തിരഞ്ഞെടുത്തതും അവരെ വിവാഹം കഴിപ്പിച്ചതും. ആ ദേവാലയ ജോലിക്കാരായി എത്രയെത്ര മഹാന്മാരുണ്ടായിരുന്നിട്ടും ഇവൎക്കുമാത്രം രക്ഷകനെ ദൎശിപ്പാൻ ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചതിൽ അതിശയിപ്പാനുണ്ടോ?

അദ്ധ്യായം 22.

തിരുക്കുടുംബത്തിന്റെ പരദേശവാസം.

—೦—

ദിവ്യശിശുവിന്റെ പ്രതിഷ്ഠയും മാതാവിന്റെ ശുദ്ധീകരണവും കഴിഞ്ഞു് തിരുക്കുടുംബം ഓശ്ലം വിടുന്നതിനു മുമ്പായി വി. മത്തായി സാക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ (മത്തായി. ii. 13.) "കൎത്താവിന്റെ ദൂതൻ സ്വപ്നത്തിൽ വി. യൗസേപ്പിനു പ്രത്യക്ഷനായി അവനോടു നീ എഴുന്നേറ്റു് ശിശുവിനെയും അവന്റെ അമ്മയെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു മെസ്രേനിലേക്കു് ഓടിപ്പോയി ഞാൻ നിന്നോടു പറയുവോളം അവിടെ പാൎക്കുക. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഹേറോദേസു് ശിശുവിനെ നശിപ്പിക്കേണ്ടതിനു് അവനെ അന്വേഷിക്കുവാനിരിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു."

ആ രാത്രിതന്നെ തിരുക്കുടുംബം ഓശ്ലത്തുനിന്നും നസ്രത്തിനു പോകാതെ എത്രയും രഹസ്യമായും എന്നാൽ പാടായ വേഗത്തിലും മെസ്രേനിലേക്കു യാത്രപുറപ്പെട്ടു. ഉണ്ണിമിശിഹായോടുകൂടെ മാതാവു കഴുതപ്പുറത്തും വി. യൗസേപ്പു് കഴുതയെ നടത്തിയുമാണു് മുഴുവൻ യാത്രയും കഴിച്ചതു്. ഈവിധം തിരുക്കുടുംബം ഹേറോദേസിന്റെ ഭരണസീമ കടന്നപ്പോഴേക്കും വി. മത്തായി സാക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ (മത്തായി. ii.) ഹേറോദേസിനാൽ അയക്കപ്പെട്ട പടയാളികൾ ബേത്‌ലെഹമിലും പരിസരങ്ങളിലും രണ്ടുവയസ്സും അതിനുതാഴെയും പ്രായത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ആൺകുട്ടികളെ എല്ലാം കൊന്നൊടുക്കി. ഈവിധം അനേകം കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു് ന. കൎത്താവിനുവേണ്ടി മരിച്ചു് വേദസാക്ഷികളാകുവാൻ ഭാഗ്യം ലഭിച്ചു. ഡിസംബർമാസം ഇരുപത്തെട്ടാംതീയതി ആ "കറയില്ലാത്ത ശിശുക്കളുടെ" തിരുനാൾ തിരുസ്സഭ കൊണ്ടാടുന്നു.

ഏകദേശം രണ്ടുമാസം കൊണ്ടാണു് തിരുക്കുടുംബം ഈജിപ്റ്റിൽ ഇപ്പോഴത്തെ കെയിറോപ്പട്ടണത്തിൽ എത്തിച്ചേൎന്നതു്. ഒരാഴ്ച്ചയോളം ചുറ്റിനടന്നു് അന്വേഷിച്ചശേഷമത്രെ ഒരു വസതികിട്ടി സ്ഥിരതാമസം തുടങ്ങിയതു്. ഓശ്ലം വിട്ടതിൽപ്പിന്നെ സ്ഥിരതാമസം തുട

ങ്ങുന്നതുവരെ ഭിക്ഷാടനംകൊണ്ടും പിന്നീടു വി. യൗസേപ്പിന്റെ തച്ചു ജോലികൊണ്ടും നിത്യവൃത്തി കഴിച്ചുപോന്നു. ക്രമേണ ഈജിപ്റ്റ് തിരുക്കുടുംബത്തിന്റെ സ്വദേശംപോലെ ആയിത്തീൎന്നു. അങ്ങനെ ഇരിക്കയിൽ കൎത്താവിന്റെ ദൂതൻ സ്വപ്നത്തിൽ വി. യൗസേപ്പിനു കാണപ്പെട്ടു. "നീ എഴുന്നേററു ശിശുവിനെയും അവന്റെ അമ്മയെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു ഇസ്രായേൽദേശത്തേക്കു മടങ്ങിപ്പോകുക. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ശിശുവിന്റെ പ്രാണനെ അന്വേഷിച്ചിരുന്നവർ മരിച്ചുപോയി" എന്നറിയിച്ചു. അതിൻപ്രകാരം ഓശ്ലം വിട്ടിട്ട് ഏഴാമത്തെക്കൊല്ലം ഈജിപ്ററിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടു. വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടു യാത്രചെയ്തു. തിരുക്കുടുംബം സ്വദേശത്തടുത്തപ്പോൾ ഹേറോദേസിനെക്കാൾ കുറേക്കൂടി ക്രൂരമായിട്ടാണ് അയാളുടെ പുത്രൻ അക്കലാവോസു ഭരണം നടത്തുന്നതെന്നു കേട്ടപ്പോൾ വി. യൗസേപ്പു അത്യന്തം ഭയപ്പെട്ടു. വീണ്ടും സ്വപ്നത്തിൽ മാലാഖാ അറിയിച്ചപ്രകാരം നേരേ നസ്രത്തിലേക്കുപോന്നു മാതാവിന്റെ വീട്ടിലെത്തി വാസമുറപ്പിച്ചു.

അദ്ധ്യായം 23.

ഉണ്ണിമിശിഹായുടെ ദേവാലയ വാസം.

തിരുക്കുടുംബം നസ്രസ്സിൽ വന്നതുമുതൽ ആണ്ടുതോറും പെസഹാത്തിരുനാളിന് ഓശ്ലത്തിനു പോക പതിവായിരുന്നു. ഉണ്ണിമിശിഹാക്കു പന്ത്രണ്ടുവയസ്സു പ്രായമായിരിക്കുകയിൽ പതിവുപോലെ പെസഹാത്തിരുനാളിനു തിരുക്കുടുംബം ഓശ്ലത്തിനുപോയി.

ദേവാലയത്തിൽ സാധാരണയായി പ്രായപൂൎത്തിയായ പുരുഷന്മാർക്കും സ്ത്രീകൾക്കും വ്യത്യസ്ഥ സ്ഥലങ്ങളാണ് അനുവദിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു്. കുട്ടികൾക്കു് ഏതുകൂട്ടത്തിലുംചേൎന്നു നില്ക്കാമായിരുന്നു.

തിരുനാൾഘോഷംകഴിഞ്ഞു് ജനക്കൂട്ടം ദൈവാലയത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു. സാധാരണയായി സ്ത്രീകളും പുരുഷന്മാരും വ്യത്യസ്ഥവഴികളിലൂടെയായിരുന്നു ദൈവാലയത്തിലേക്കു വരികയും തിരിച്ചു പോകുകയും ചെയ്തിരുന്നതു്. പതിവനുസരിച്ചു് വി. യൗസേപ്പു് പുരുഷന്മാരുടെ കൂടെയും മാതാവു സ്ത്രീകളുടെക്കൂടെയുമാണ് പുറപ്പെട്ടതു്. ഉണ്ണിമിശിഹാ മാതാവിനോടുകൂടെയെന്നു് വി. യൗസേപ്പും, വി. യൗസേപ്പൊന്നിച്ചെന്നു് മാതാവും കരുതിയിരുന്നു. ഒരു ദിവസത്തെ യാത്രകഴിഞ്ഞു മാതാവും വി. യൗസേപ്പും പരസ്പരം കണ്ടുമുട്ടിയപ്പോൾ മാത്രമാണ് ഉണ്ണിമിശിഹാ തങ്ങളോടുകൂടെ ഇല്ല എന്ന വസ്തുത ഇരുവരും മനസ്സിലാക്കിയതു്. ഒരുപക്ഷേ ഉണ്ണിമിശിഹാ ചാർച്ചക്കാരോ പരിചയക്കാരോ ആയ ആളുകളോടുകൂടി ആയിരിക്കുമെന്നുകരുതി മാതാവും വി. യൗസേപ്പും ഒരുമിച്ചു് അതിവേഗത്തിൽ മുന്നോട്ടുതന്നെ അന്വേഷിച്ചുപോയി. മുന്നോട്ടു കടന്നു സക

ലരുടെപക്കലും അന്വേഷിച്ചിട്ടും ഉണ്ണിമിശിഹായെപ്പററി യാതൊരു വിവരവും കിട്ടിയില്ല. ഇതിനിടക്കൊണ്ടു രണ്ടു ദിവസത്തെ വഴി കടന്നു പോന്നു. ഉണ്ണിമിശിഹാ മുന്നോട്ടു കടന്നിട്ടില്ല എന്നു തീർച്ചയായപ്പോൾ ഇരുവരും കൂട്ടുപിരിഞ്ഞ് വിവിധവഴികളിൽക്കൂടെ പുറകോട്ട് അന്വേഷിച്ചുതുടങ്ങി. കണ്ടുമുട്ടുന്നവരോടെല്ലാം തിരക്കിയും വിളിച്ചും ഊണോ ഉറക്കമോ യാതൊരാശ്വാസമോ കൂടാതെ രാപകൽ ഒരുപോലെ പരിശ്രമിച്ചിരുന്നു. മൂന്നാം ദിവസം ഇരുവരും ദൈവാലയത്തിങ്കൽ ഒരുമിച്ചുകൂടി. ഇരുവരുംകൂടെ ദൈവാലയത്തിനുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ ഉണ്ണിമിശിഹാ ഉപദേഷ്ടാക്കളുടെ നടുവിലിരുന്നുകൊണ്ട് അവരോടു സംസാരിക്കുന്നതായികണ്ടു. ഉടനെ മാതാവ് (ലൂക്കാ. ii. 48.) "എൻെറ മകനെ, നീ ഞങ്ങളോട് ഇങ്ങനെ ചെയ്തതു എന്ത്? ഇതാ! ഞാനും നിൻെറ പിതാവും വളരെ ദുഃഖത്തോടുകൂടെ നിന്നെ അന്വേഷിക്കയായിരുന്നല്ലോ എന്നു പറഞ്ഞു." അതിന് ഉണ്ണിമിശിഹാ (49) "നിങ്ങൾ എന്നെ അന്വേഷിച്ചിരുന്നത് എന്തിന്? ഞാൻ എൻെറ പിതാവിൻെറ ഭവനത്തിൽ ആയിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു എന്നു നിങ്ങൾ അറിയുന്നില്ലയോ? എന്നു ചോദിച്ചു." ഉണ്ണിമിശിഹായുടെ ഈ വാക്യം അവർ ശ്രദ്ധിക്കയോ ഗ്രഹിക്കയോ ചെയ്തില്ല. ഉടനെ തന്നെ മാതാവിനോടും വി. യൗസേപ്പിനോടുംകൂടെ ഉണ്ണിമിശിഹാ നസ്രത്തിലേക്കു പോന്നു. അവിടെ എല്ലാ കാര്യത്തിലും അവർക്കു കീഴ്വഴങ്ങി ജീവിച്ചുവന്നു.

അദ്ധ്യായം 24.

ഓറെശ്ലേം ദേവാലയം.

—:*:—

ദിവ്യരക്ഷകൻെറ ആഗമനത്തിന് ആയിരം കൊല്ലം മുമ്പ് (B. C. 1012) ശ്ലേമോൻ രാജാവ് പണികഴിപ്പിച്ചതാണ് ഓർശ്ലെത്തെ ആദ്യദേവാലയം. മഹാജ്ഞാനിയും അസാധാരണ സമ്പന്നനുമായിരുന്ന ആ മഹാരാജാവ് തൻെറ സകല കഴിവുകളും പ്രയോഗിച്ചാണ് ആ ദൈവാലയം പണിതീർത്തത്. ആ ആലയത്തിൻെറ പ്രധാന സ്ഥാനത്തു ദൈവാജ്ഞാനുസാരം മനോഹരമായി നിർമ്മിച്ച വാഗ്ദത്തപ്പെട്ടകം പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരുന്നു! ആ പെട്ടകത്തിനുള്ളിൽ പ്രമാണപ്പലകകൾ, അഹറോൻെറവടി, മന്നാ അപ്പം എന്നിവ നിക്ഷേപിച്ചിരുന്നു.

പെട്ടകത്തിനുചുറവും അതിമനോഹരമായ വിചിത്ര വേലകളോടുകൂടിയ വിരിയുണ്ടായിരുന്നു. പുരോഹിതന്മാർപോലും വിരിക്കുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചിരുന്നില്ല. പ്രധാനാചാര്യൻമാത്രം, അതും ആണ്ടിൽ ഒരിക്കൽ മാത്രം പെസഹാക്കുഞ്ഞാടിൻെറ രക്തവുമായി വിരിക്കുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചു, ധൂമിക്കയും മററും ചെയ്തിരുന്നു. ജനങ്ങളോ ഇവയെല്ലാം വളരെ ദൂരത്തുനിന്നു കാണുക മാത്രമേ ചെയ്തിരുന്നുള്ളു.

ആ ദേവാലയത്തിൽ ശുശ്രൂഷക്കായി അനേക പുരോഹിതന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. ആയിരക്കണക്കിനു ഗായകസംഘക്കാർ സങ്കീർത്തനം പാടിയിരുന്നു. ആയിരത്തോളം കാളകളാണ് പ്രധാന ദിവസങ്ങളിൽ ബലി അർപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. ആകാശത്തിൽനിന്നും തീ ഇറങ്ങി അവിടത്തെ ബലിവസ്തുക്കളെ ദഹിപ്പിച്ചിരുന്നു. ദൈവാലയത്തിന്റെ വലിപ്പം, ബലം, ഭംഗി, മതിൽക്കെട്ടുകളുടെ വൈശിഷ്ട്യം, എല്ലാത്തിലുമുണ്ടായിരുന്ന ക്രമീകരണം എല്ലാംകൂടി പരിഗണിക്കുമ്പോൾ ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വം അവിടെ പ്രശോഭിച്ചിരുന്നു.

കാലാന്തരത്തിൽ ഇസ്രായേൽജനം ദീർഘദർശികളെ അവഗണിച്ച് വിഗ്രഹാരാധനയിൽപ്പെട്ട് ദൈവകോപത്തിനിരയായിത്തീർന്നു. ബാബിലോണിയൻ രാജാവായിരുന്ന 'നബുക്ക്ദനാസോർ' ഒരു വലിയ സൈന്യത്തോടെ ഇസ്രായേൽക്കാരെ ആക്രമിച്ചു. ഇസ്രായേൽക്കാർ യുദ്ധത്തിൽ പരാജിതരായേക്കുമെന്നു ഭയന്ന് വാഗ്ദത്തപെട്ടകം എവിടെയോ കൊണ്ടുപോയി സൂക്ഷിച്ചു. ആ പെട്ടകത്തെപ്പറ്റി പിന്നീട് ഇതുവരെ യാതൊരറിവുമുണ്ടായിട്ടില്ല. യുദ്ധത്തിൽ ഇസ്രായേൽക്കാർ പരാജിതരായി. വളരെപ്പേർ കൊല്ലപ്പെട്ടു. ശേഷിച്ചവർ സ്ത്രീകളും കുട്ടികളും ഉൾപ്പെടെ സകലരെയും അടിമകളായി ബാബേലിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. അവിടെ അവർ അടിമകളായി പാർത്തിരുന്നു. പിന്നീട് പേർഷ്യാക്കാർ ബാബിലോണിയരെ കീഴടക്കിയപ്പോൾ ഇസ്രായേൽ ജനം പേർഷ്യൻ രാജാവിന്റെ അധീനതയിൽവന്നു. പേർഷ്യൻ രാജാവായിരുന്ന സൈറസ്സ് B. C. 534-ൽ ഇസ്രായേൽക്കാർക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിച്ചു. തൽഫലമായി 42000 യഹൂദന്മാർ സോറോബാബേലിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ എഴുപതു സംവത്സരങ്ങളുടെ ശേഷം ഓറശ്ലേത്തേക്ക തിരിച്ചുവന്നു. സ്വദേശത്തു വന്നതുമുതൽ ഇരുപത്തൊന്നു സംവത്സരത്തെ അത്യദ്ധ്വാനംകൊണ്ട് പഴയ ദൈവാലയത്തിന്റെ തറയിൽതന്നെ ഒരു പുതിയ ആലയം പണികഴിച്ചു. പണി നടത്തുന്നതിനുവേണ്ട ധനമോ വിദഗ്ദ്ധന്മാരോ ഇല്ലാതിരുന്നെങ്കിലും പഴയതിനോട് ഏകദേശം കിടപിടിക്കത്തക്കവണ്ണം വലിപ്പത്തിലും ഭംഗിയിലും പണിതീർത്തു. അതിന്റെ ഉൽഘാടനത്തിനായി എല്ലാവരുംകൂടി. പത്തു ദിവസത്തേക്കായിരുന്നു ഘോഷം.

ജനക്കൂട്ടത്തിലെ യുവതീയുവാക്കന്മാർ അടിമക്കാലത്തു ജനിച്ചുവളർന്നിട്ടുള്ളവരായിരുന്നതിനാൽ അവരാരും പഴയദേവാലയം കണ്ടിരുന്നില്ല. ആകയാൽ പുതിയദേവാലയംപോലെ ഒരുസ്ഥാപനം ഭൂമുഖത്തൊരിടത്തും അതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന ധാരണയിൽ ദൈവത്തിന്റെ ഈ ആലയമഹിമയെ പ്രകീർത്തിച്ചുകൊണ്ട് ആടിപ്പാടിമേളിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ കുട്ടിക്കാലത്ത് പഴയ ദേവാലയം കണ്ടിട്ടുള്ള കുറേ പടുകിളവന്മാരും ആ ജനക്കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. അവരാകട്ടെ യുവതീയുവാക്കന്മാരുടെ ആഹ്ലാദപ്രകടനങ്ങൾക്കിടയ്ക്ക് "പഴയ ദേവാലയംപോലെ ഒരാലയം കാണുവാൻ ഇനി ഞങ്ങൾക്കു ഭാഗ്യമുണ്ടാകയില്ലല്ലോ" എന്നു പറഞ്ഞു വിലപിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. എല്ലാവർക്കും ഇത്ര സന്തോഷപ്രദമായ

ഈ അവസരത്തിൽ ഈ വൃദ്ധന്മാർമാത്രം ഈവിധം വിലപിക്കുവാനുള്ള കാരണം തിരക്കി പലരും ചുററുംകൂടി. കാര്യംഗ്രഹിച്ചു കിളവന്മാരോടു ചേർന്ന് കേട്ടവരെല്ലാം കരഞ്ഞു തുടങ്ങി. എന്തിനധികം! പത്തുദിവസത്തേക്കു നിശ്ചയിച്ചു തുടങ്ങിയ ഘോഷം— വലിയ സന്തോഷത്തോടും ആർപ്പുവിളികളോടും കോലാഹലത്തോടുംകൂടെ തുടങ്ങിയ ആ ഘോഷം— മൂന്നാം ദിവസമായപ്പോഴേക്കും ഒരു കൂട്ടനിലവിളിയായി പരിണമിച്ചു. ഇസ്രായേൽ ജനത്തിൻെറ ഇടയ്ക്കു് സന്തോഷമായാലും സന്താപമായാലും അതിവേഗത്തിൽ അതിൻെറ പരമകാഷ്ഠയിൽ എത്തിച്ചേരുക സാധാരണയാണ്. ഈ ദയനീയാവസ്ഥയിൽ ദൈവം അവരുടെമേൽ അനുഗ്രഹിച്ചു.

അന്നത്തെ ദീർഘദർശിയായിരുന്ന അഗേവൂസ് ദൈവാരൂപിയാൽ പ്രേരിതനായി "ഓ! ഇസ്രായേലേ! സന്തോഷിക്കുക. ഈ ദൈവാലയം പഴയതിനേക്കാൾ വളരെ വിശേഷമാകുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ പറഞ്ഞൊക്കപ്പെട്ടവൻ പ്രവേശിക്കുവാനിരിക്കുന്നതു് ഈ ദൈവാലയത്തിലാകുന്നു" എന്ന് അറിയിച്ചു. ദൈവനാമത്തിലുണ്ടായ ഈ അറിയിപ്പ് ആ ജനത്തെ സന്തോഷചിത്തരാക്കി. ആകയാൽ ആ പ്രതിഷ്ഠാഘോഷം തുടങ്ങിയതുപോലെതന്നെ ആഹ്ലാദകരമായിത്തുടന്ന് പത്താം ദിവസം അവസാനിപ്പിച്ച് എല്ലാവരും പിരിഞ്ഞു.

താമസിയാതെതന്നെ അന്നത്തെ ദേവാലയാധികാരികൾ ഒരു മനോഹര സിംഹാസനം നിർമ്മിച്ച് ദേവാലയത്തിൻെറ പ്രധാനസ്ഥാനത്തു് പറഞ്ഞൊക്കപ്പെട്ടവനുവേണ്ടി സ്ഥാപിച്ചു. പക്ഷേ ആ സിംഹാസനസ്ഥാപനത്തിൻെറ ഉദ്ദേശത്തെപ്പററി എങ്ങും രേഖപ്പെട്ടുത്താതിരുന്നതുകൊണ്ട് കാലാന്തരത്തിൽ അതേപ്പററി ആക്കും അറിവില്ലെന്നായി. എന്നുവരികിലും ആ സിംഹാസനം ആരെങ്കിലും ഉപയോഗിക്കുകയോ അവിടെനിന്നും മാററിക്കളയുകയോ ചെയ്യാതെ ഒരു പൂജ്യവസ്തുവായി സൂക്ഷിച്ചുപോന്നു.

ഈ സിംഹാസനസ്ഥാപനം കഴിഞ്ഞ് അഞ്ഞൂറുകൊല്ലങ്ങൾക്കു ശേഷമാണ് രക്ഷകൻെറ ആഗമനം. നസ്രസ്സിൽ അവതരിച്ചു. ബേത്ലെഹമിൽ പിറന്നു. നാല്പതാം ദിവസം ഈ ദേവാലയത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. അടുത്തദിവസം അവിടത്തെ രാജാവായിരുന്ന ഹേറോദേസിനെ ഭയന്നു പ്രാണരക്ഷാർത്ഥം ഈജിപ്ററിലേക്ക് ഓടി. ഹേറോദേസിൻെറ കാലശേഷം തിരികെവന്നു നസ്രസ്സിൽ പാർത്തുകൊണ്ട് ആണ്ടുതോറും പെസഹാത്തിരുനാളിൽ ഈ ദൈവാലയത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിരുന്നു. തൻെറ പന്ത്രണ്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ രഹസ്യമായ ആറാമത്തെ പ്രവേശനവും കഴിഞ്ഞു.

പെസഹാത്തിരുനാൾ കഴിഞ്ഞ് ജനമെല്ലാം പിരിഞ്ഞു. പുരോഹിതരും ശുശ്രൂഷികളും നേർച്ച എണ്ണുന്നതിനും പള്ളിസാമാനങ്ങൾ ക്രമപ്പെടുത്തിവെയ്ക്കുന്നതിനുമായി ദേവാലയത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ ബാലനായ ദിവ്യരക്ഷകൻ തനിയേവന്ന് മേല്പറഞ്ഞ സിംഹാസനത്തിൽ ഉപവിഷ്ടനായി. സമീപെ വി. ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വാ

യിക്കുകയും ക്രമപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരുന്ന സ്രാഫേന്മാർ, പ്രീശന്മാർ മുതലായവർ ഇതുകണ്ടു. സിംഹാസനത്തിൽ ഉപവിഷ്ടനായിരുന്ന ദിവ്യ ബാലൻ, പ്രഥമദൃഷ്ടിയ്ക്കു ഒരുന്നതകുലജാതനെന്നു കരുതി, അട്ടി ഓടിക്കാതെ ആ ഇരിപ്പിടം കുട്ടികൾക്കിരിയ്ക്കാനുള്ളതല്ല, എന്നു് മര്യാദയായിമാത്രം പറഞ്ഞു. അതിനു് ദിവ്യബാലൻ ഉത്തരമായി, "അഗേവൂസ് നിങ്ങളോട് എന്താണു് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്?" എന്നു ചോദിച്ചു. അഗേവൂസ് ദീർഘദർശിയോ അയാളുടെ പുസ്തകമോ അത്ര പ്രസിദ്ധമല്ല. എന്നുവരികിലും ഈ ബാലനു് അവയെപ്പററി അറിവുണ്ടല്ലോ എന്നോർത്തു് ആശ്ചര്യപ്പെടുകയിലാണു് മാതാവും വി. യൗസേപ്പും അവിടെ ആഗതരായതു്. "എൻെറ മകനേ, നീ എന്തുകൊണ്ടു് ഞങ്ങളോടിപ്രകാരം ചെയ്തു?" എന്നു് മാതാവിൻെറ ചോദ്യത്തിനുത്തരം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ദിവ്യരക്ഷകൻ അവരോടൊന്നിച്ചു് ഉടൻ സ്ഥലം വിടുകയാണുണ്ടായതു്.

അദ്ധ്യായം 25.

വി. യൗസേപ്പിൻെറ മരണം.

—*—

വി. യൗസേപ്പിൻെറ മുപ്പത്തിമൂന്നാമത്തെ വയസ്സിൽ നടന്ന വിവാഹാനന്തരം തനിയ്ക്കു നേരിട്ട മനഃക്ലേശം, അദ്ധ്വാനം, ബുദ്ധിമുട്ടു്, ദാരിദ്ര്യം, എന്നിവയുടെ ഫലമായി അൻപത്തിരണ്ടാമത്തെ വയസ്സുമുതൽ ബലഹീനനും രോഗിയുമായി ഭവിച്ചു. അതുവരെ തൻെറ അദ്ധ്വാനം കൊണ്ടുമാത്രം കുടുംബഭാരം വഹിച്ചിരുന്നു. അനന്തരം വി. യൗസേപ്പിൻെറ തച്ചുവേലയുടെ സ്ഥാനം മാതാവിൻെറ തുന്നൽപണി നിർവ്വഹിച്ചുപോന്നു.

വി. യൗസേപ്പു് എഴുകൊല്ലത്തോളം രോഗബാധിതനായി കഴിച്ചുകൂട്ടി. വളരെയധികം സഹിച്ചും ക്ഷമിച്ചും ദിവ്യരക്ഷകൻെറയും മാതാവിൻെറയും സകലവിധ സഹായങ്ങളും ശുശ്രൂഷകളും കൈക്കൊണ്ടുകൊണ്ടും അസാധാരണ പുണ്യയോഗ്യതകളോടേ മാതാവിനു നാല്പത്തിരണ്ടും മിശിഹാകർത്താവിനു് ഇരുപത്തേഴും വയസ്സായിരിക്കെ തൻെറ തിരുആത്മാവിനെ ആയുസ്സിൻെറ ഉടയവനായ തൻെറ വളർത്തുകുമാരൻ ഈശോകർത്താവിൻെറ തിരുക്കരങ്ങളിൽ സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് അറുപതാമത്തെ വയസ്സിൽ ഈലോകവാസം വെടിഞ്ഞു. ഈ മഹാത്മാവിൻെറ മരണത്തിരുനാൾ മാർച്ചുമാസം പത്തൊൻപതാം തീയതി തിരുസ്സഭ കൊണ്ടാടിവരുന്നു.

അദ്ധ്യായം 26.

വി. സ്നാപകയോഹന്നാൻ.

—:o:—

നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ പിറവിക്കു കുറേമുൻപായി യോഹന്നാന്റെ പിതാവായ വി. സ്കറിയാ മരണം പ്രാപിച്ചു. വി. ഏലീശ്ബായ്ക്കു ശിശുവായ യോഹന്നാനല്ലാതെ സ്വന്തപ്പെട്ടവരായി ആരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇങ്ങനെയിരിക്കയിലാണ് നമ്മുടെ കർത്താവു ഈശോയെ നശിപ്പിക്കേണ്ടതിലേക്ക് ബേസ്ലെഹമിലും പരിസരങ്ങളിലുമുള്ള രണ്ടുവയസ്സിനുതാഴെയുള്ള ആൺകുട്ടികളെ എല്ലാം കൊന്നുകളയുന്നതിന് ഹേറോദേസ് നിശ്ചയിച്ചതു്. ഹേറോദേസിന്റെ രഹസ്യമായ കല്പന നടപ്പിൽ വന്നപ്പോൾ "രാജാവു പട്ടാളമയച്ചു രാജ്യത്തുള്ള സകല ആൺകുട്ടികളെയും കൊന്നുകളയുന്നു." എന്നൊരു ശ്രുതി നാടെങ്ങും പരന്നു. ഈ വിവരം ഏലീശ്ബാ കേട്ടപ്പോൾ തന്റെ ശിശുവിനും അപായം നേരിട്ടേക്കുമെന്നു ഭയന്ന് സകലവും ഉപേക്ഷിച്ച് ശിശുവായ യോഹന്നാനെയും എടുത്തുകൊണ്ടു് ആരുമറിയാതെ അടുത്ത ഒരു വനത്തിലേക്ക് ഓടിപ്പോയി. അവിടെ കാട്ടുകനികളും തേനും ഭക്ഷിച്ച് തള്ളയും തള്ളയുടെ പാലുകുടിച്ചു ശിശുവും ജീവിച്ചുപോന്നു. ഈവിധം ജീവിച്ചുവരവെ, യോഹന്നാനു മൂന്നുവയസ്സായിരിക്കെ ഏലീശ്ബാ മരണം പ്രാപിച്ചു. അതുമുതൽ യോഹന്നാൻ തള്ളയെ അനുകരിച്ചു കാട്ടുകനികളും തേനും ഭക്ഷിച്ചു ജീവിച്ചുപോന്നു.

പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രേരണാനുസാരം തപസ്സും പ്രാർത്ഥനയും നടത്തിയിരുന്നു. യോഹന്നാൻ വനംവിട്ടു പോകയോ യാതൊരു മനുഷ്യരുമായി ഇടപെടുകയോ ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഇങ്ങനെ ഇരിക്കയിൽ തന്റെ മുപ്പതാമത്തെ വയസ്സിലാണ് അനുതാപം പ്രസംഗിപ്പാൻ അരുളപ്പാടുണ്ടായതു്. തദനുസാരം ഒട്ടകത്തിന്റെ തോൽ (ഊറയ്ക്കിടാത്ത വെറും ഉണക്കത്തോൽ) കൊണ്ടുള്ള വസ്ത്രം ധരിച്ചും അരയിൽ തോൽവാർ കെട്ടിയും ഒരു വലിയ മരക്കുരിശു വഹിച്ചും പ്രകൃതിയിൽ മാത്രമല്ല ആകൃതിയിലും ഒരു മഹാതാപസനായി യോർദനാൻ നദീതീരത്തുവന്നു, അവിടെക്കണ്ടവരോട് "അനുതപിപ്പിൻ, സ്വർഗ്ഗരാജ്യം സമീപിച്ചിരിക്കുന്നു." എന്നിങ്ങനെ പ്രസംഗിപ്പാൻ തുടങ്ങി. അനുദിനം ശ്രോതാക്കൾ വർദ്ധിച്ചുവന്നു. തന്റെ പ്രസംഗം കേട്ടവരെല്ലാം സ്വന്തപാപത്തെപ്പററി അനുതപിച്ചുകൊണ്ടു പാപം യോഹന്നാനോടു ഏററുപറഞ്ഞിരുന്നു. പാപം ഏററുപറയുന്നവരെ യോഹന്നാൻ സ്നാനപ്പെടുത്തിയുമിരുന്നു.

യൂദേയാ നാടെങ്ങും യോഹന്നാനെപ്പററി ഒരു മഹാ ദീർഘദർശി എന്ന ശ്രുതിപരന്നു. ഓറെശ്ലേമിൽനിന്നു് യൂദന്മാർ ആചാര്യന്മാരെയും ദൈവാലയ ശുശ്രൂഷികളെയും അയച്ച് "വരുവാനിരിക്കുന്നവൻ അങ്ങുന്നുതന്നെയോ?" എന്നു ചോദിച്ചതിന്, "ഞാനല്ല; അദ്ദേഹം നിങ്ങളുടെ

മദ്ധ്യേയുണ്ട്. അയാൾ എന്നേക്കാൾ ശക്തനാകുന്നു. എന്റെ പുറകേവരികയും ചെയ്യും. ഞാൻ ജലത്താൽ നിങ്ങളെ സ്നാനപ്പെടുത്തുന്നു. അദ്ദേഹമാകട്ടെ പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ നിങ്ങൾക്കു ജ്ഞാനസ്നാനം തരും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചെരിപ്പിന്റെവാർ അഴിക്കുന്നതിനുപോലും ഞാൻ യോഗ്യനല്ല. ഞാൻ, കർത്താവിന്റെ വഴിയെ ചൊവ്വാക്കണമെന്ന് ഏശയ്യാദീർഘദർശി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുപോലെ വനത്തിൽ വിളിച്ചു പറയുന്നവന്റെ സ്വരം മാത്രമാകുന്നു" എന്ന് അദ്ദേഹം മറുപടി പറഞ്ഞു.

അദ്ധ്യായം 27.

ദിവ്യരക്ഷകന്റെ ജ്ഞാനസ്നാനം.

—✳—

മുൻ അദ്ധ്യായത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുപോലെ യോഹന്നാൻ അനുതാപം പ്രസംഗിച്ചുവരികയിൽ ഒരു ദിവസം ശ്രോതാക്കളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ന. കർത്താവും വന്നുകൂടി. പ്രസംഗാനന്തരം ശ്രോതാക്കൾ ഓരോരുത്തരായി അനുതാപത്തോടെ സ്വന്ത പാപം ഏറ്റു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് യോഹന്നാനിൽനിന്നും വെള്ളംകൊണ്ടുള്ള സ്നാനം സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. ഈ പ്രകാരം ന. കർത്താവും യോഹന്നാന്റെ പക്കൽ വന്ന് (പാപിയായ) എന്നെയും സ്നാനപ്പെടുത്തേണമെ എന്നു അപേക്ഷിച്ചു.

ന. കർത്താവു പാപിയാണോ? സകല സൃഷ്ടികളും തന്റേതായിരിക്കെ— സകലരുടെയും സകല പാപങ്ങൾക്കും പരിഹാരം ചെയ്യാൻ താൻ വന്നിരിക്കെ— സകല പാപങ്ങളും തന്റെ ചുമലിൽ വഹിക്കുന്ന താൻ മഹാ പാപിതന്നെ. പക്ഷേ ആ വശം കാണാതെ കർത്താവിന്റെ ദിവ്യത്വം ദർശിച്ച യോഹന്നാൻ (മത്തായി iii. 14) "കർത്താവെ! ഞാൻ നിന്നാൽ സ്നാനപ്പെടുവാൻ ആവശ്യമായിരിക്കെ അവിടുന്ന് എന്റെ പക്കൽ വന്നുവോ? എന്നു ചോദിച്ച് അവനെ തടുത്തു. (15) ഈശോ ഉത്തരമായി അവനോട്, ഇപ്പോൾ നീ സമ്മതിക്കുക; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇപ്രകാരം സകല നീതിയും പൂർത്തിയാക്കുന്നതു് നമുക്കു യുക്തമാകുന്നു എന്ന് അരുളിച്ചെയ്തു. ഉടനെ യോഹന്നാൻ സമ്മതിച്ച് കർത്താവിനെ സ്നാനപ്പെടുത്തി. (16) അപ്പോൾ സ്വർഗ്ഗം അവനായി തുറക്കപ്പെട്ടു. ദൈവാത്മാവു പ്രാവുപോലെ ഇറങ്ങി തന്റെമേൽ വരുന്നതു് അവൻ കണ്ടു. (17) എനിക്കു പ്രസാദിച്ചിരിക്കുന്ന എന്റെ പ്രിയപുത്രൻ ഇവനാകുന്നു എന്നു പറയുന്ന ഒരു സ്വരവും ഇതാ! സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നുണ്ടായി."

വേറൊരിക്കൽ യോഹന്നാൻ തന്റെ ശിഷ്യരും അനുതാപികളുമായി അവിടെ കൂടിയിരുന്ന ജനത്തോട് (യോഹ i. 29) "ഇതാ! ലോകത്തിന്റെ പാപം വഹിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ കുഞ്ഞാട്" എന്നു പറ

ഞ്ഞുകൊണ്ട്, ന. കർത്താവിനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുത്തു. വീണ്ടും വേറൊരവസരത്തിൽ (യോഹ iii. 35) "പിതാവു പുത്രനെ സ്നേഹിക്കുന്നു. സകലവും അവൻെറ കൈകളിൽ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. (36) പുത്രനിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവനാരോ അവനു നിത്യജീവൻ ഉണ്ട്. പുത്രനെ അനുസരിക്കാത്തവനോ ജീവനെ കാണുകയില്ല. മറിച്ച് ദൈവത്തിൻെറ കോപം അവൻെറമേൽ വസിക്കും." എന്നിങ്ങനെ സാക്ഷിപ്പെടുത്തി. ഇപ്രകാരം രക്ഷകനായ ന. കർത്താവ് ലോകത്തിനു വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ടു.

ആരാണ് രക്ഷകനെ നമുക്ക് വെളിപ്പെടുത്തിത്തന്നതു്?

i. പിതാവായ സർവ്വേശ്വരൻ:—

❖ ܗܢܘ ܒܪܝ ܚܒܝܒܐ ܕܒܗ ܐܨܛܒܝܬ

"എനിക്കു പ്രസാദിച്ചിരിക്കുന്ന എൻെറ പ്രിയപുത്രൻ ഇവനാകുന്നു." (മത്തായി iii. 17)

ii. പരിശുദ്ധാത്മാവായ സർവ്വേശ്വരൻ:—

മാടപ്രാവിൻെറ സാദൃശ്യത്തിലുള്ള തൻെറ സാന്നിദ്ധ്യവും സഹവാസവുംകൊണ്ട് പരിശുദ്ധാത്മാവ് പിതാവിൻെറ പ്രഖ്യാപനത്തെ സ്ഥിരീകരിച്ചു.

iii. സുതനായ സർവ്വേശ്വരൻ:—

❖ ܐܢܐ ܐܢܐ ܐܘܪܚܐ ܘܫܪܪܐ ܘܚܝܐ

"വഴിയും സത്യവും ജീവനും ഞാനാകുന്നു." (യോഹ. xiv. 6)

കർത്താവുതന്നെ തൻെറ പ്രസംഗങ്ങളും അത്ഭുത പ്രവൃത്തികളും കൊണ്ട് പറഞ്ഞൊക്കപ്പെട്ടവൻ താൻതന്നെയെന്ന് സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്.

iv. ദീർഘദർശികളിൽ പ്രധാനിയും നമ്മുടെ കർത്താവിൻെറ മുന്നോടിയുമായ സ്നാപകയോഹന്നാൻ:—

(John i. 29.) ❖ ܗܐ ܐܡܪܗ ܕܐܠܗܐ ܗܘ ܕܫܩܠ ܚܛܝܬܗ ܕܥܠܡܐ

"ഇതാ ലോകത്തിൻെറ പാപം വഹിക്കുന്ന ദൈവത്തിൻെറ കുഞ്ഞാട്" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് രക്ഷകനെ മനുഷ്യർക്കു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു.

v. മാലാഖാമാർ:—

അട്ടിടയന്മാർവഴിയ്ക്കു മാലാഖാമാർ രക്ഷകനെ ലോകത്തിനു വെളിപ്പെടുത്തി. ܡܣܒܪ ܐܢܐ ܠܟܘܢ ܚܕܘܬܐ ܪܒܬܐ : ܕܬܗܘܐ ܠܟܠܗ
ܥܠܡܐ * ܐܬܝܠܕ ܠܟܘܢ ܓܝܪ ܝܘܡܢܐ ܦܪܘܩܐ : ܕܐܝܬܘܗܝ
ܡܪܝܐ ܡܫܝܚܐ ܒܡܕܝܢܬܗ ܕܕܘܝܕ * (Luk. ii. 10-11.)

"സർവ്വലോകത്തിനും ഉണ്ടാകുവാനിരിക്കുന്ന ഒരു മഹാസന്തോഷം നിങ്ങളെ ഞാൻ അറിയിക്കുന്നു. മ്ശിഹാകർത്താവായിരിക്കുന്ന രക്ഷകൻ ദാവീദിൻെറ പട്ടണത്തിൽ നിങ്ങൾക്കായി ഇന്നു പിറന്നിരിക്കുന്നു." (ലൂക്കാ ii. 10-11)

vi. വെറും നിർജ്ജീവസൃഷ്ടിയായ ഒരു നക്ഷത്രംവഴിയ്ക്കും രക്ഷകനെ ദൈവം ലോകത്തിനു വെളിപ്പെടുത്തി. അതുകൊണ്ടാണു ആ നക്ഷത്രം കണ്ടു വിശ്വസിച്ചവരായ ജ്യോതിഷരായ രാജാക്കന്മാർ കിഴക്കുനിന്നും ഓശ്ലത്തു വന്ന് "ഞങ്ങൾ കിഴക്ക് അവൻെറ നക്ഷത്രം കണ്ടതിനാൽ അവനെ ആരാധിക്കാൻ വന്നിരിക്കുന്നു." (മത്തായി ii. 2.) എന്നു പറഞ്ഞത്.

ഈ വിധം നാനാപ്രകാരത്തിൽ രക്ഷകനെ നമുക്കു വെളിപ്പെടുത്തി തന്നതിന് അഥവാ രക്ഷകനിലുള്ള വിശ്വാസത്തെ നമുക്കു പ്രദാനം ചെയ്തതിന് നാം ദൈവത്തിൻെറ നേക്ക് എത്രയോ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു? എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ രക്ഷകനെ അറിയാത്തവർക്ക് രക്ഷകൻ വന്നതുകൊണ്ടും രക്ഷണീയവേല പൂർത്തിയാക്കിയതുകൊണ്ടും എന്തു പ്രയോജനം? രക്ഷണീയവേല പൂർത്തിയാക്കിയിട്ട് ഇപ്പോൾ പത്തൊൻപതു ശതവർഷം കഴിഞ്ഞു എങ്കിലും രക്ഷകനെപ്പററി അറിയാത്തവർ എത്ര എത്ര!!

രക്ഷകനെ നമുക്കു വെളിപ്പെടുത്തിത്തന്നതിന് അഥവാ രക്ഷകനിലുള്ള വിശ്വാസം നമുക്കു പ്രദാനം ചെയ്തതിന് ദൈവത്തിനു നന്ദി പ്രദർശിപ്പിക്കുവാനായിട്ടാണ് ജനുവരിമാസം ആറാം തീയതി "ദനഹാ" —ഉദയം— രക്ഷകൻെറ പ്രസിദ്ധീകരണം— എന്ന പേരിൽ ഒരു മഹാ തിരുനാൾ തിരുസ്സഭ കൊണ്ടാടുന്നത്. തിരുസ്സഭയുടെ ആരംഭംമുതൽ ഏററവും ആഘോഷമായി കൊണ്ടാടിയിരുന്ന മൂന്നു തിരുനാളുകളിൽ ഒന്നാണ് "ദനഹാ." ഈ തിരുനാളിനായത്തമായിട്ടാണ് ആഗമനകാല നൊയമ്പ് ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്നത്. പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ ഈ തിരുനാൾദിവസങ്ങളിലാണ് സാധാരണയായി (മാനസാന്തരപ്പെടുന്ന അജ്ഞാനികൾക്ക്) ജ്ഞാനസ്നാനം നൽകിയിരുന്നത്. സകല ക്രിസ്ത്യാനികളും ഈ തിരുനാളിൽ മാമ്മോദീസായിലെ പറഞ്ഞൊപ്പു നവീകരിച്ചിരുന്നു.

പിന്നീട് സന്യാസജീവിതം നടപ്പായതുമുതൽ സാധാരണയായി ഈ തിരുനാൾ ദിവസത്തിലായിരുന്നു വ്രതം അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നത്.

വ്രതം അനുഷ്ഠിച്ച സകലരും ഈ തിരുനാളിൽ വ്രതം നവീകരിച്ചിരുന്നു. പൂർവ്വനടപ്പനുസരിച്ച് പല സഭകളിലും ഇന്നും ഈ തിരുനാൾദിവസം വ്രതനവീകരണം നടത്തുന്നുണ്ട്.

ആദിമനൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ന. കർത്താവിന്റെ പിറവി, ഛേദനാചാരം, കാഴ്ചവെപ്പ് എന്നീ തിരുനാളുകൾ ഘോഷിച്ചിരുന്നില്ല. പിന്നീട് ഡിസംബർ ഇരുപത്തഞ്ചാം തിയതി ന. കർത്താവിന്റെ പിറവിത്തിരുനാൾ പൊതുവായി ഘോഷിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ ഇത്ര സന്തോഷകരമായ തിരുനാൾ നൊയമ്പുകാലത്താകാതിരിപ്പാൻവേണ്ടി മാത്രമാണ് ആഗമനകാലനൊയമ്പ് പിറവിത്തിരുനാൾവരെ മതി എന്നു നിശ്ചയിച്ചത്. ആകയാൽ ഒരു വിധത്തിൽ പിറവിത്തിരുനാളിനെക്കാൾ പ്രാധാന്യമേറിയതാണ് ദനഹാത്തിരുനാൾ. ഇന്നും പിറവിത്തിരുനാൾ ഒരു ദിവസത്തേക്കുമാത്രവും ദനഹാത്തിരുനാൾ എട്ടു ദിവസത്തേക്കുമാണ് തിരുസഭ കൊണ്ടാടുന്നത്.

അദ്ധ്യായം 28.

ദിവ്യരക്ഷകന്റെ വനവാസം

—:o:—

ന. കർത്താവ് സ്നാപകയോഹന്നാന്റെ പക്കൽ വന്ന് മാമോദീസാ സ്വീകരിച്ച അവസരത്തിൽ നിത്യപിതാവും പരിശുദ്ധാത്മാവും സ്നാപകയോഹന്നാനും ന. കർത്താവു ലോകത്തിന്റെ രക്ഷകനാകുന്നു എന്നു പ്രഖ്യാപിച്ചു. ഈ പ്രഖ്യാപനത്തോടുകൂടെ ന. കർത്താവിന്റെ പരസ്യജീവിതം ആരംഭിക്കുന്നു.

ന. കർത്താവ് തന്റെ മർത്ത്യജീവിതത്തിന്റെ ആദ്യ ക്ഷണം മുതൽ അവസാനംവരെ ഒരു നിമിഷംപോലും വ്യർത്ഥമാക്കാതെ നമുക്കുവേണ്ടിയുള്ള തന്റെ രക്ഷണീയവേല നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ പഠനത്തിനും അനുകരണത്തിനും വേണ്ടി പ്രധാനമായി ചില കാര്യങ്ങൾ ചില അവസരങ്ങളിൽ പ്രത്യേകമായി അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുണ്ട്.

നിത്യായുസ്സു പ്രാപിക്കുന്നതിന് ഓരോരുത്തരും അവശ്യം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട ഒന്നാണ് പ്രാർത്ഥന. ന. കർത്താവിന്റെ പരസ്യജീവിതത്തിൽ ഒന്നാമതായി കാണുന്നത് ഈ അനുഷ്ഠാനമാണ്. “Prayer is an elevation of our soul to God” (St. John. Dm.) ദൈവത്തിൻപക്കലേക്കുള്ള നമ്മുടെ ആത്മാവിന്റെ ഉയർച്ചയാണ് പ്രാർത്ഥന.’

സൃഷ്ടങ്ങളോടുള്ള ബന്ധം ത്യജിക്കാതെ അരൂപിയിൽ സ്രഷ്ടാവിനെ സമീപിക്കുക ശക്യമല്ല. സൃഷ്ടികളിൽനിന്നും ബാഹ്യമായി മാത്രം വിട്ടകന്നതുകൊണ്ടു പ്രയോജനമില്ല. ആന്തരികമായി വിട്ടുമാറണം.

ആന്തരികമായ ഏകാന്തതയാണ് ആവശ്യം. ബാഹ്യമായ ഏകാന്തത ആന്തരികമായ ഏകാന്തതയ്ക്കു വളരെ സഹായമായിരിക്കുമെന്നതിനാലാണ് സന്ന്യാസ നിയമങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും ബാഹ്യമായ ഏകാന്തത അനുശാസിക്കുന്നത്. ആകയാൽ നിശ്ചിത സമയങ്ങളിൽ പ്രാർത്ഥനമുറിയിൽ കൂടിയതുകൊണ്ടു മാത്രം പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ നമുക്കു കഴിവുണ്ടാകയില്ല. ആന്തരികമായ ഏകാന്തതകൂടെ ഉണ്ടായേ മതിയാകൂ. ഒന്നിനോടും ബന്ധപ്പെടാത്ത ഏകാന്തതതന്നെ വേണം. അതായത് ആള്, സ്ഥലം, സാധനം, കാര്യം എന്നിവകളോ ഒന്നിനോടും സ്നേഹം, ആഗ്രഹം, സന്തോഷം, വെറുപ്പ്, വിരോധം, അരിശം, ധൈര്യം, പ്രത്യാശ, നിരാശ, ദുഃഖം എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഏതെങ്കിലും വികാരത്താൽ ബന്ധിതരാകരുത്. ഏതെങ്കിലും ഒന്നിനോട് ഒരൊററ വികാരത്താൽപോലും ബന്ധിതരെങ്കിൽ ഫലപ്രദമായി പ്രാർത്ഥിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. ആന്തരികമായ ഏകാന്തത പാലിക്കാമെങ്കിൽ എത്ര ആൾക്കൂട്ടത്തിലും ബഹളത്തിൽതന്നെയും പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ സാധിക്കും. ന. കർത്താവിൻെറ പ്രാർത്ഥനയെ ഉററു ധ്യാനിക്കുക.

നമ്മുടെ കർത്താവ് തനിക്കു ഏററവും ഇഷ്ടമുള്ള തൻെറ പുണ്യപൂർണ്ണയായ മാതാവിനെയും സ്നാനാനന്തരം യോഹന്നാനെയും യോർദ്ദനാൻ നദീതീരത്തു കൂടിയിരുന്ന ജനക്കൂട്ടത്തെയും വിട്ടകന്ന് അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു വനത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. യാതൊരു മനുഷ്യവാസവുമില്ലാതിരുന്ന ആ വനാന്തരത്തിൽ യാതൊന്നും ഭക്ഷിക്കാതെയും പാനം ചെയ്യാതെയും നിദ്ര മുതലായ സകല ശാരീരികാശ്വാസങ്ങളെയും പരിത്യജിച്ചുകൊണ്ടു സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്തു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

ന. കർത്താവു സാക്ഷാൽ ദൈവവും സാക്ഷാൽ മനുഷ്യനുമാണ്. ദൈവം എന്ന നിലയ്ക്കു 'He infinitely knows, possesses and enjoys God' അളവില്ലാത്തവിധം ദൈവത്തെ അറിയുന്നു, അടക്കിക്കൊള്ളുന്നു, ദൈവത്തിൽ ആനന്ദിക്കുന്നു. ദൈവവചനത്തോടു കാതലായ വിധത്തിൽ യോജിച്ചിരിക്കുന്ന തൻെറ മനുഷ്യത്വവും മേൽപ്പറഞ്ഞ പ്രവൃത്തികളിൽ പരിപൂർണ്ണമായി പങ്കുകൊള്ളുന്നു. അതായത് വിശ്വസിക്കുന്നു, ശരണപ്പെടുന്നു, സ്നേഹിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം ദൈവമഹത്വത്തിനു യോജിച്ച വിധത്തിൽ ന. കർത്താവ് ദൈവത്തെ ആരാധിക്കുന്നു. ആന്തരികമായി മാത്രമല്ല, ആന്തരികമായ പ്രകരണങ്ങളെ തിരുവാ തുറന്ന് ഉച്ചരിക്കുകയും മുട്ടിന്മേൽ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമംകൊണ്ട് നമസ്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

i. ന. കർത്താവ് ആദംമുതൽ അവസാനമനുഷ്യൻവരെയുള്ള ഓരോ മനുഷ്യവ്യക്തിയുടെയുംപേർക്ക് ഓരോരുത്തരുടെയും പ്രതിനിധി എന്ന നിലയ്ക്കു ദൈവമഹത്വത്തെ വണങ്ങി ആരാധിക്കുന്നു.

ii. ഓരോ മനുഷ്യവ്യക്തിക്കും ദൈവം പ്രദാനം ചെയ്തതും ചെയ്യുന്നതും ചെയ്യാനിരിക്കുന്നതുമായ ഓരോ ദാനങ്ങൾക്കും തക്കതായ പ്രതിനന്ദി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു.

iii. ഓരോ മനുഷ്യവ്യക്തിയുടെയും ഓരോ പാപങ്ങൾക്കും തക്കതായ തൻെറ മർത്ത്യജീവിതത്തിലെ പരിഹാര പ്രവൃത്തികളെ കാഴ്ചവച്ചുകൊണ്ട് ക്ഷമാപണം ചെയ്യുന്നു.

iv. ഓരോ വ്യക്തിയും അപേക്ഷിച്ചു പ്രാപിക്കണമെന്നു ദൈവം ചിത്തമായിരിക്കുന്ന ഓരോ നന്മകളെയും അവരവർക്കുവേണ്ടി വേണ്ടപോലെ ന. കർത്താവു യാചിക്കുന്നു.

ഈ ചതുർവിധ പ്രാർത്ഥനയാണ് ന. കർത്താവ് അനുഷ്ഠിച്ചതു്. ഇതിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനായിരിക്കണം ഈ സംഗതി രേഖപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള മൂന്നു സുവിശേഷകന്മാരും നാല്പതു ദിവസം എന്നു് (നാല്പതു രാവും നാല്പതു പകലും എന്ന്) ഊന്നിപ്പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്.

അദ്ധ്യായം 29.

പ. ക. മറിയത്തിൻെറ സഹകരണം.

— * —

പ. ക. മറിയത്തിൻെറ ജീവിതാരംഭം മുതൽ അവളുടെ ആത്മാവിൽ ന. കർത്താവു സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നു എന്നു വേണം പറയുവാൻ. ന. കർത്താവിൻെറ ആഗമനംവരെ അവൾ കർത്താവിനെപ്പററി ചിന്തിച്ചും, തന്നെ സ്നേഹിച്ചും തൻെറ ആഗമനത്തെ സർവ്വാത്മനാ അഭിഗ്രഹിച്ചും അതിനായി സർവ്വ കഴിവുകളോടെ യത്നിച്ചുംകൊണ്ടാണ് വന്നിരുന്നതു്.

മനുഷ്യാവതാര രഹസ്യം നിറവേറിയ ക്ഷണംമുതൽ അവൾക്കുണ്ടായിരുന്ന അതിസ്വാഭാവികവും സ്വഭാവത്തിനു മേലപ്പെട്ടതുമായ ജ്ഞാനകണ്ണുകൊണ്ട് അവൾ സദാ ന. കർത്താവിനെ ദർശിച്ചിരുന്നു. ബേസ്ലഹം ഗുഹയിൽ നമ്മുടെ കർത്താവു പിറന്നതുമുതൽ ഐന്ദ്രികമായും അവൾ കർത്താവിനെ വീക്ഷിച്ചിരുന്നു. വെറും കാഴ്ച മാത്രമല്ല; കർത്താവിൻെറ ആന്തരികവും ബാഹ്യവുമായ ഓരോ കൃത്യങ്ങളെയും മാതാവു സൂക്ഷിച്ചു ഗ്രഹിക്കുകയും അവയെ പരിപൂർണ്ണമായി അനുകരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

ന. കർത്താവു തൻെറ മുപ്പതാമത്തെ തിരുവയസ്സിൽ നസ്രത്തിലെ മാതാവിൻെറ വീട്ടിൽനിന്നും മാതാവിനെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞ് യോഹന്നാൻെറ പക്കലേക്കു പോയ അവസരത്തിൽ താൻ എവിടേക്ക്, എന്തിന് പോകുന്നു എന്ന് മാതാവിനെ ധരിപ്പിച്ചിരുന്നു. ആ അവസരത്തിൽ കർത്താവിനെ പൂർണ്ണമായി അനുകരിക്കുന്നതിനു് വേണ്ട മനോഗുണവും കർത്താവിൻെറ ആശിസ്സും യാചിച്ചു പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടു് കർത്താവു തന്നെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞ ക്ഷണത്തിൽ, മാതാവു തൻെറ വീട്ടിലെ പ്രാർത്ഥനാമുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു് ജപധ്യാനങ്ങളിൽ മാത്രം ഏർപ്പെട്ടിരുന്നു. വീടിൻെറ കതകുക

ളെല്ലാം അടസ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്നതുകൊണ്ടു് മാതാവും തന്റെ തിരുക്കുമാരൻ ഒരുമിച്ച് എവിടെയൊ പോയിരിക്കുമെന്ന് അയൽവാസികൾ വിചാരിച്ചിരുന്നു.

മാതാവാകട്ടെ വീട്ടിൽനിന്നും പുറത്തു പോകയോ, യാതൊരു മനുഷ്യരുമായി ഇടപെടുകയോ ചെയ്യാതെയും, യാതൊന്നും ഭക്ഷിക്കാതെയും പാനം ചെയ്യാതെയും നിദ്ര മുതലായ ശാരീരികാശ്വാസത്തിനടുത്തവ സകലവും പരിത്യജിച്ചുകൊണ്ടു് പൂർണ്ണമായി കർത്താവിനെ അനുകരിച്ചു് അരൂപിയിൽ കർത്താവിന്റെ പ്രാർത്ഥനയിൽ അവൾ പങ്കുകൊണ്ടിരുന്നു.

എങ്ങിനെ എന്നാൽ.—

1. ആന്തരികമായും ബാഹ്യമായും തന്റെ സർവ്വ കഴിവുകളോടെ ദൈവമഹത്വത്തെ വണങ്ങി ആരാധിച്ചുകൊണ്ടു് തന്റെ ആരാധനയെ തന്റെ തിരുക്കുമാരന്റെ ആരാധനയോടു ചേർത്തു സകല മനുഷ്യർക്കുംവേണ്ടി ത്രിയേക ദൈവത്തിനു സമർപ്പിച്ചിരുന്നു.

2. ദൈവം സകല മനുഷ്യർക്കും ചെയ്തതും, ചെയ്യുന്നതും, ചെയ്യാനിരിക്കുന്നതുമായ സകല ഉപകാരങ്ങളെയും കുറിച്ച് തന്റെ സർവ്വ കഴിവുകളോടെ നന്ദി പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും തന്റെ നന്ദിപ്രകടനങ്ങളെ തന്റെ തിരുക്കുമാരന്റെ ഉപകാരസ്മരണയോടു ചേർത്തു് ത്രിയേക സർവ്വേശ്വരനു സമർപ്പിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു.

3. സകല മനുഷ്യരുടെയും സകല പാപങ്ങളെയുംപററി തന്റെ സർവ്വ കഴിവുകളോടെ ദുഃഖിക്കുകയും തന്റെ അനുതാപത്തെ തന്റെ തിരുക്കുമാരന്റേതിനോടു ചേർത്തു് ദൈവത്തിനു കാഴ്ചവയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

4. സകല മനുഷ്യരും അപേക്ഷിച്ചു പ്രാപിക്കണമെന്നു ദൈവം ചിത്തമായിരിക്കുന്ന ഓരോ നന്മകളെയും അവൾ സർവ്വ കഴിവുകളോടെ ആഗ്രഹിച്ചപേക്ഷിക്കുകയും തന്റെ അപേക്ഷയെ തന്റെ തിരുക്കുമാരന്റേതിനോടു ചേർത്തു് ദൈവത്തിനു കാഴ്ചവയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

കർത്താവിന്റെ നാല്പതു ദിവസത്തെ ഉപവാസവും അനന്തരമുണ്ടായ പിശാചിന്റെ പരീക്ഷയും കഴിഞ്ഞു് സുവിശേഷവേലക്കായി വനംവിട്ടു പുറത്തുവരുന്നതുവരെയും മാതാവും നസ്രത്തിലെ തന്റെ വീട്ടിൽ ഉപവാസത്തിലും പ്രാർത്ഥനയിലും കഴിച്ചുകൂട്ടി. അനന്തരം വീടുവിട്ടു് അടുത്ത ദേശങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന രോഗികളെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിലും സാധുക്കളോടു ഗുണദോഷിക്കുന്നതിലും ഏർപ്പെട്ടിരുന്നു.

ന. കർത്താവു് ഒന്നാമതു് യൂദേയാനാട്ടിൽ സുവിശേഷവേല നടത്തിയിരുന്നു. അനന്തരം ഗലീലേയായിൽ വന്നപ്പോൾ കാനായിലെ കല്യാണത്തിനു് മുമ്പായി തന്റെ ആദ്യത്തെ അഞ്ചു ശിഷ്യരോടുകൂടെ നസ്രസ്സിൽ വന്നു മാതാവിനെ സന്ദർശിക്കുകയും കുറേദിവസം അവിടെത്താമസിക്കയും ചെയ്തു.

പിന്നീടു് മാതാവും മററുചില ഭക്തരായ സ്ത്രീകളോടുകൂടെ ഏറെക്കുറെ കർത്താവിനെ അനുഗമിച്ചു ചുററി നടന്നിരുന്നു.

അദ്ധ്യായം 30.

ന. കത്താവിൻെറ പരസ്യജീവിതം

— :0: —

പൂൎവ്വകാലങ്ങളിൽ (Channan) കാനാൻദേശം, (Judea) യൂദെയാനാട്ട്, (Promised land) പറഞ്ഞൊക്കപ്പെട്ട നാട്ട്, (Holy land) പരിശുദ്ധ നാട്ട്, എന്നെല്ലാം പറഞ്ഞിരുന്നതും ഇപ്പോൾ (Palestine) പലസ്തീനാരാജ്യമെന്നറിയപ്പെടുന്നതുമായ ഭൂപ്രദേശം മാത്രമായിരുന്നു ന. കത്താവിൻെറ പരസ്യജീവിതരംഗം. ആ രാജ്യത്തിൻെറ തലസ്ഥാനമാണ് ഓർശ്ലേം. അവിടെ മാത്രമേ യഹൂദന്മാക്ക് ദൈവാലയമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. മററു നഗരങ്ങളിൽ സിനഗോഗ് (Synagogue) പ്രാത്ഥനാലയം മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ന. കത്താവ് മൂന്നിൽച്ചില്വാനം കൊല്ലം പലസ്തീനാനാട്ടിൽ ചുററി നടന്ന്, പ്രധാനമായി ദേവാലയത്തിലും പ്രാത്ഥനാലയങ്ങളിലും വലിയ ആൾക്കൂട്ടമുണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ മലഞ്ചെരിവുകളിലും വിജനപ്രദേശങ്ങളിലും പ്രസംഗിച്ചിരുന്നു.

തൻെറ പ്രസംഗങ്ങളിലെ പ്രധാന ആശയം നാം ഒന്നാമതായി നിത്യായുസ്സു തേടണമെന്നാണ്. "നിങ്ങൾ ഒന്നാമതായി ദൈവത്തിൻെറ രാജ്യവും അവിടത്തെ നീതിയും അന്വേഷിപ്പിൻ. അപ്പോൾ ഇവയെല്ലാംകൂടെ (താല്ക്കാലികമായി ആവശ്യമുള്ളവകൂടെ) നല്കപ്പെടും." (മത്തായി vi. 33.)

നിത്യായുസ്സു പ്രാപിക്കുന്നതിന് നാം എന്തു വിശ്വസിക്കണം, എന്തു ചെയ്യണം, എന്തു ചെയ്യാതിരിക്കണം എന്നെല്ലാം അവിടുന്നു വിശദമായി പഠിപ്പിച്ചു. ഉദാഹരണമായി:-

"നിങ്ങൾ ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിപ്പിൻ, എന്നിലും വിശ്വസിപ്പിൻ." (യോഹ. xiv. 1) "ഞാൻ വഴിയും സത്യവും ജീവനുമാകുന്നു. ഞാൻ വഴിയായിട്ടല്ലാതെ ഒരുത്തനും എൻെറ പിതാവിൻെറ അടുക്കലേക്ക് വരുന്നില്ല." (യോഹ. xiv. 6.)

"എൻെറ പിതാവ് എന്നെ അയച്ചതുപോലെ ഞാനും നിങ്ങളെ അയയ്ക്കുന്നു." (മത്തായി xxviii. 18.)

"ഞാൻ എൻെറ പിതാവിൻെറ കല്പനകൾ അനുസരിച്ചുകൊണ്ട് അവൻെറ സ്നേഹത്തിൽ വസിക്കുന്നതുപോലെ നിങ്ങൾ എൻെറ കല്പനയനുസരിച്ചാൽ എൻെറ സ്നേഹത്തിൽ വസിക്കും...... ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചതുപോലെ നിങ്ങളും തമ്മിൽ തമ്മിൽ സ്നേഹിക്കണം എന്നതാകുന്നു എൻെറ കല്പന." (യോഹ: xv. 10-12)

"ഞാൻ മുന്തിരിവള്ളിയും നിങ്ങൾ ശിഖരങ്ങളും ആകുന്നു. ആര് എന്നിലും ഞാൻ അവനിലും വസിക്കുന്നുവോ അവൻ വളരെ ഫലങ്ങൾ

പുറപ്പെടുത്തും... നിങ്ങൾ വളരെ ഫലങ്ങൾ പുറപ്പെടുത്തുകയും എന്റെ ശിഷ്യന്മാരായിരിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതിൽ പിതാവു മഹത്വപ്പെടുന്നു." (യോഹ. xv. 5. 8.)

കർത്താവിന്റെ സുവിശേഷം ലോകാവസാനംവരെ സകല ജാതികളെയും പഠിപ്പിക്കുന്നതിനായി കർത്താവു എഴുപത്തിരണ്ടു ശിഷ്യരെ തെരഞ്ഞെടുത്തു. അവരിൽ പന്ത്രണ്ടുപേരെ തന്റെ ശ്ലീഹന്മാരായി നിശ്ചയിച്ചു. എല്ലാവരുടെയും തലവനായി പന്ത്രണ്ടുപേരിൽ ഒരുവനായിരുന്ന പത്രോസിനെ നിശ്ചയിച്ചു. ഇപ്പോൾ പത്രോസിന്റെ പിൻഗാമിയായി മാർപ്പാപ്പായും മററു ശ്ലീഹന്മാരുടെ പിൻഗാമികളായി മെത്രാന്മാരും ശിഷ്യരുടെ പിൻഗാമികളെന്നവണ്ണം വൈദികരും തിരുസ്സഭയിൽ നിലകൊള്ളുന്നു.

നമ്മുടെ കർത്താവീശോമ്ശിഹായിലും അവിടുത്തെ സുവിശേഷങ്ങളിലും നമുക്കു വിശ്വാസം ഉണ്ടാകുന്നതിനായി അവിടുന്നു അനേകം അത്ഭുതങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഏതുതരം പാപികളോടും വളരെ അനുകമ്പയോടെ വർത്തിച്ച ന. കർത്താവ് കപടഭക്തി, മുഖസ്തുതി, വഞ്ചന, അസത്യവാദം എന്നീ കുററക്കാരെ കർശനമായും പരസ്യമായും വിമർശിച്ചിരുന്നു. ആ കാരണത്താൽ അന്നത്തെ വൈദികവൃന്ദത്തിനു് ന. കർത്താവിന്റെനേർക്ക് നീരസവും ശത്രുതയും ജനിക്കുന്നതിനിടയായി. ന. കർത്താവിനെ ബഹുജനസമക്ഷം മഹാ കുററക്കാരനാക്കാതെ തങ്ങളുടെ ദുഷിച്ച നിലയെ സാധൂകരിക്കുവാൻ അവർക്കു നിവൃത്തിയില്ലെന്നായി.

നമ്മുടെ നിത്യരക്ഷയ്ക്കും പുണ്യപൂർണ്ണതയ്ക്കും അവശ്യമായ എല്ലാ കാര്യങ്ങളും ന. കർത്താവു തന്റെ ദൃഷ്ടാന്തത്താലും ഉപദേശങ്ങളാലും പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവ ഓരോന്നും നമ്മുടെ അനുദിന ധ്യാനവിഷയമായിരിക്കേണ്ടതാണ്. ന. കർത്താവിന്റെ മർത്ത്യജീവിതാവസാനഘട്ടത്തിൽ പെസഹാത്തിരുനാളിലെ അത്താഴാനന്തരം വി. കർബാന സ്ഥാപിച്ചു. തന്റെ രക്ഷണീയവേലയുടെ ഫലം നമ്മെ അനുഭവിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള ആ മഹാസ്ഥാപനത്തെപ്പററി പിന്നീടു പ്രതിപാദിക്കാം.

അദ്ധ്യായം 31.

ന. കർത്താവിന്റെ രക്തവിയർപ്പ്.

വി. കുർബാനയുടെ സ്ഥാപനാനന്തരം ന. കർത്താവ് തന്റെ ശ്ലീഹന്മാരെല്ലാവരോടുംകൂടെ ഒടുവിലത്തെ അത്താഴശാലയിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ട് താൻ പലപ്പോഴും പോയി പ്രാർത്ഥിക്കപതിവായിരുന്ന ഒലിവേത്ത് മലയിലെ ഗത്സേമാൻ എന്ന സൈത്ത്തോട്ടത്തിലേക്കു പോയി. അത്താഴശാലയിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നതിനു മുൻപും പിൻപുമായി പല വിശിഷ്ട കാര്യങ്ങളെപ്പററി തെളിവായും മക്കളെ വിട്ടുപിരി

യുന്ന ഒരു നല്ല പിതാവിന്നടുത്ത സ്നേഹത്തോടുകൂടെയും ഉപദേശിച്ചു. ഈ അവസരത്തിലാണ് ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചതുപോലെ നിങ്ങളും പരസ്പരം സ്നേഹിക്കണമെന്ന പുതിയ പ്രമാണം തന്നതു്.

പന്ത്രണ്ടുപേരിൽ ഒരുവനായ യൂദാ മേൽപ്പറഞ്ഞ ഉപദേശങ്ങൾക്ക ചെവികൊടുക്കാതെ അവൻെറ ഉദ്ദേശനിവൃത്തിയ്ക്കായി രഹസ്യത്തിൽ കൂട്ടം പിരിഞ്ഞുപോയി. ബാക്കി പതിനൊന്നുപേരോടുകൂടെ ന. കത്താവു മേൽപ്പറഞ്ഞ തോട്ടത്തിലെത്തിയപ്പോൾ "ഞാൻ ഇടയനെ അടിക്കം. അപ്പോൾ ആടുകൾ ചിതറിപ്പോകും" എന്ന തിരുവെഴുത്തിനെ അസ്പദമാക്കി മുൻപു കൊടുത്തിരുന്ന ഉപദേശത്തെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് നിങ്ങൾ പരീക്ഷയിൽ ഉൾപ്പെടായ്വാൻ ഉണൎന്നിരുന്നു പ്രാത്ഥിക്കുവിൻ. ഞാനും പോയി പ്രാത്ഥിക്കട്ടെ എന്നരുളിച്ചെയ്തശേഷം പത്രോസു, യാക്കോബു, യോഹന്നാൻ എന്നീ മൂന്നുപേരെ തന്നോടുകൂടെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു് തോട്ടത്തിൻെറ ഉള്ളിലേക്ക പോയി. അവിടെ ന. കത്താവു് സുവിശേഷകൻ സാക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ (മക്കോസ് xiv. 33) "ദുഃഖിക്കുവാനും വിവശനാക്കുവാനും തുടങ്ങി. (34) അവിടുന്നു് അവരോടു്: എൻെറ ആത്മാവു് മരണംവരെ ദുഃഖിതയായിരിക്കുന്നു." നിങ്ങൾ പരീക്ഷയിൽ ഉൾപ്പെടായ്വാൻ ഉണൎന്നിരുന്നു പ്രാത്ഥിക്കുവിൻ എന്നു് അരുളിച്ചെയ്തുകൊണ്ടു് അവരിൽനിന്നും കുറേക്കൂടി അകലെമാറി മുട്ടിന്മേൽ സാഷ്ടാംഗംവീണു പ്രാത്ഥിക്കുന്നു.

ഇവിടെ നമ്മുടെ കത്താവിനെ സൂക്ഷിച്ചു ധ്യാനിക്കുക.

ന. കത്താവു് ഭയങ്കരമായ ദുഃഖം അനുഭവിക്കുന്നു. ഈ ദുഃഖത്തിനു കാരണം എന്തു്?

അവിടുന്നു് അടുത്ത നിമിഷം മുതൽ അനുഭവിപ്പാനിരിക്കുന്ന ആക്ഷേപം, പീഡനം, കുരിശുമരണം മുതലായവയെ ഓൎത്തിട്ടുള്ള ഭയം കൊണ്ടാണോ? അതാകാൻപാടില്ല. അവിടുന്നു സാക്ഷാൽ ദൈവവും സാക്ഷാൽ മനുഷ്യനുമാണു്. തൻെറ മനുഷ്യത്വത്തിൽ മാത്രമാണു് പാടുപെടുന്നതു്. എന്നിരുന്നാലും ആ മനുഷ്യത്വം ഏററവും പരിപൂൎണ്ണവും ഏററവും പരിശുദ്ധവുമാണു്.

പാപത്തിൽ ജനിച്ചു വളൎന്ന എത്രയോ ആളുകൾ ഈ കത്താവിൽ അവൎക്കുണ്ടായിരുന്ന വിശ്വാസം സംരക്ഷിക്കുവാൻവേണ്ടി ഭയങ്കരമായ ആക്ഷേപങ്ങളും പീഡകളും മരണംതന്നെയും സസന്തോഷം അനുഭവിച്ചു് വേദസാക്ഷികളായി തീൎന്നിട്ടുണ്ടു്. അവൎക്കാൎക്കും അനുഭവപ്പെടാതിരുന്ന ഭയം അവരെ ശക്തിപ്പെടുത്തിയ ന. കത്താവിനെ ബാധിച്ചു എന്നു കരുതാമോ? കൂടാതെ അവിടുന്നനുഭവിപ്പാനിരുന്ന പീഡകളും മരണവും ആദിമുതല്ക്കേ അവിടുന്നറിഞ്ഞിരുന്നു. അവയെ അത്യാശയോടെ അവിടുന്നു പാൎത്തിരുന്നതായി താൻതന്നെ വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുമുണ്ടു്. ആകയാൽ അവിടുന്നു ഭയംകൊണ്ടോ മറേറതെങ്കിലും വികാരംകൊണ്ടോ ദുഃഖിയ്ക്കുകയല്ല; പൂൎണ്ണ സ്വതന്ത്രനായിട്ടുതന്നെ ദുഃഖിയ്ക്കുകയാണു്; ദുഃഖം അനുഭവിക്കുകയാണു്.

എങ്ങിനെയുള്ള ദുഃഖം? മരണകരമായ ദുഃഖം. അതായതു് ആത്മാവിൽ ഇതുപോലെയുള്ള ദുഃഖം അനുഭവിക്കുകയും അതേസമയം ശരീരത്തോടുകൂടെ ഈ ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്യുക, ഒരു മനുഷ്യനും സാദ്ധ്യമല്ല. സ്വാഭാവികമായി ഈ ദുഃഖംകൊണ്ടുതന്നെ ന. കർത്താവു് മരിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. ദൈവസ്വഭാവത്തിൽ താൻ മനസ്സാകാഞ്ഞതുകൊണ്ടു് മരിച്ചില്ലെന്നു മാത്രം. ആകയാൽ മരിക്കാതിരുന്നതു് സ്വാഭാവികമല്ല (Miracle) അത്ഭുതമാണു്.

ന. കർത്താവു് ഈ മരണകരമായ ദുഃഖം അനുഭവിക്കുന്നതെന്തിനു്?

നമ്മുടെ പാപങ്ങൾക്കു പരിഹാരമായിട്ടാണു്. നമ്മുടെ ഏതൊരു പാപവും ആരംഭിക്കുന്നതു മനസ്സിലാണു്. മനസ്സിൻെറ ആസ്ഥാനമാണല്ലോ ഹൃദയം. ഹൃദയത്തിൽ പലപ്രാവശ്യം ആഗ്രഹിച്ചതിനുശേഷമേ ഏതൊരു പാപവും വാക്കാലോ പ്രവൃത്തിയാലോ പുറമേ വരികയുള്ളൂ. ഓരോ പാപങ്ങൾക്കും അതാതിൻെറ തരത്തിൽപ്പെട്ട പരിഹാരമാണു് ദൈവനീതി ആവശ്യപ്പെടുന്നതു്. മരണശേഷം ശുദ്ധീകരണസ്ഥലത്തിലോ നരകത്തിലോ ഉൾപ്പെടുന്ന പാപികൾ എല്ലാവരും ഒരേതരം ദുരിതമല്ല അനുഭവിക്കുന്നതു്. ആകയാൽ ന. കർത്താവു്, ആഗ്രഹത്താൽ അഥവാ ആന്തരികമായി നാം ചെയ്യുന്ന പാപങ്ങൾക്കു് പരിഹാരമായിട്ടാണു് മരണകരമായ ഈ ദുഃഖം അനുഭവിക്കുന്നതു്.

ഭയങ്കരമായ ഈ മനോവേദന അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടു് ന. കർത്താവു് (ലൂക്കാ. xxii. 42.) "പിതാവേ! നിനക്കിഷ്ടമുണ്ടെങ്കിൽ ഈ പാനപാത്രം എന്നെ കടന്നുപോകട്ടെ. എങ്കിലും എൻെറ ഇഷ്ടമല്ല മറിച്ചു് നിൻേറതു നിവൃത്തിയാകട്ടെ." എന്നിപ്രകാരം ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചു. ന. കർത്താവു് ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്ന പാനപാത്രം എന്താണു്?

ദുഃഖസങ്കടങ്ങൾക്കും ബുദ്ധിമുട്ടുകൾക്കും 'കാസാ' അഥവാ പാനപാത്രം എന്ന പദപ്രയോഗം അക്കാലത്തു യൂദേയാനാട്ടിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു എന്നതു വാസ്തവമാണു്. പക്ഷേ എല്ലാത്തരം ബുദ്ധിമുട്ടുകൾക്കും സങ്കടങ്ങൾക്കും 'കാസാ' എന്നു പറഞ്ഞിരുന്നില്ല. കൃഷിക്കാരൻ വെയിലും മഴയും കാററും തണുപ്പും സഹിച്ചു് വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടി കൃഷിനടത്തുന്നു. രോഗി വളരെ വേദനയുള്ള ശസ്ത്രക്രിയയ്ക്കു വിധേയനാകുന്നു. ഈവിധ സങ്കടങ്ങൾക്കൊന്നും കാസാ എന്നു പറയാറില്ല. ഇവയെല്ലാം നന്മമാത്രം പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുള്ള തിന്മാനുഭവമാണു്. നേരെമറിച്ചു് തിന്മ മാത്രം പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുള്ള തിന്മാനുഭവത്തിനാണു് 'കാസാ' എന്നു പറഞ്ഞിരുന്നതു്.

ന. കർത്താവു് കഴിഞ്ഞതും, നിൽക്കുന്നതും വരാനിരിക്കുന്നതുമായ സകല കാലങ്ങളിലുമുള്ള സകല മനുഷ്യരെയും അളവില്ലാത്തവിധം അറിയുകയും അളവില്ലാത്തവിധം സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. തൻെറ പീഡകളും മരണവും എല്ലാവർക്കും രക്ഷപെടുവാൻ വേണ്ടുവോളം മതിയാകുമെന്നും താൻ അറിഞ്ഞിരുന്നു. തൻെറ രക്ഷണീയവേലയാൽ അനേ

കർ രക്ഷപെടുമെന്നും പലരും, അസാധാരണ പുണ്യപൂർണ്ണതയിൽ എത്തിച്ചേരുമെന്നും അങ്ങനെ ദൈവത്തിനു വളരെ മഹത്വമുണ്ടാകുമെന്നും താനറിഞ്ഞിരുന്നു. ഈവക ജ്ഞാനം തനിക്കു് ആനന്ദകരമാണു്.

എന്നാൽ ന. കർത്താവു ഒന്നാമതായി ദേവാലയത്തിൽ പ്രവേശിച്ച അവസരത്തിൽ— തന്നെ ദൈവത്തിനു പ്രതിഷ്ഠിച്ച അവസരത്തിൽ— ഈ ശിശു അനേകരുടെ വീഴ്ചയ്ക്കുംകൂടെ വച്ചപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു് മഹാത്മാവായ ശെമഓൻ ദീർഘദർശനമായി പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നതുപോലെ പലരും കർത്താവിന്റെ ഉപദേശത്തെ മനഃപൂർവ്വം തിരസ്കരിച്ചുകൊണ്ടു് മൂർഖപാപികളായി തീരുമെന്നും, അതുകൊണ്ടു് കർത്താവു് എത്ര കൂടുതൽ പാടുപെടുമോ അത്ര കൂടുതലായ ശിക്ഷ അവർക്കു വന്നുകൂടുമെന്നും താനറിഞ്ഞിരുന്നു. ന. കർത്താവു് എന്തുചെയ്യും? ഈ ദുഷ്ടന്മാരുടെ ശിക്ഷ കുറയ്ക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പാടുപെടാതിരിക്കാമോ? പാടുപെടാതിരുന്നാൽ എല്ലാവരും നശിക്കും. മനുഷ്യരിൽനിന്നു് ദൈവത്തിനു മഹത്വമുണ്ടാകാതെയും വന്നുകൂടും. അതുകൊണ്ടു് പാടുപെടുകതന്നെ വേണം. പക്ഷേ തന്റെ പാടുപീഡകളുടെ തോതനുസരിച്ചുള്ള ശിക്ഷയാണു് താൻ അളവില്ലാത്തവിധം സ്നേഹിക്കുന്ന ചിലർക്കു വന്നുകൂടുവാൻ പോകുന്നതു്. ഇതാണു് താൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന തിന്മ. ഇതാണു് സാക്ഷാൽ 'കാസാ'.

"പാടുണ്ടെങ്കിൽ ഈ കാസാ എന്നിൽനിന്നും മാറിപ്പോകട്ടെ" എന്നു മൂന്നാം പ്രാവശ്യവും ന. കർത്താവു പ്രാർത്ഥിച്ചപ്പോൾ സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നും ഒരു ദൂതൻ (വി. മിഖായേൽ) ആഗതനായി കർത്താവിന്റെ പാടുപീഡകളും കുരിശുമരണവുംകൊണ്ടു് ഉണ്ടാകുവാനിരിക്കുന്ന അനേകരുടെ രക്ഷ, പലരുടെ അതിവിശിഷ്ടമായ പുണ്യപൂർണ്ണത, അതിനാലുളവാകുവാനിരിക്കുന്ന ദൈവമഹത്വം എന്നീ മഹൽകാര്യങ്ങളിലേക്കു് ന. കർത്താവിന്റെ മാനുഷികശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചു. അങ്ങനെ ന. കർത്താവിനെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു.

ഇവിടെ പല കാര്യങ്ങളും നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടേണ്ടതാണു്. ഒന്നാമതു് വി. മിഖായേലിനു് നമ്മുടെ കർത്താവിനെ ആശ്വസിപ്പിപ്പാനുള്ള ഭാഗ്യം എങ്ങനെ ലഭിച്ചു. ആ സംഗതി മുൻ ആറാം അദ്ധ്യായത്തിൽനിന്നും വിശദമാകുന്നതാണു്. അകയാൽ ദൈവസ്തുതിക്കായി ആത്മരക്ഷാർത്ഥം അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവർക്കു് പ്രതിക്ഷിക്കാവുന്ന ഒരു ഭാഗ്യമാണിതു്. കൂടാതെയും ന. കർത്താവിന്റെ തിരുവാത്മാവു് ഉൾപ്പെട്ടതുപോലുള്ള ഏതെങ്കിലും വിഷമഘട്ടത്തിൽ നാം ഉൾപ്പെടുമ്പോൾ വി. മിഖായേലിന്റെ സഹായം തേടുന്നതു് വളരെ ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കും.

രണ്ടാമതായി ഈ 'കാസാ' എന്നിൽനിന്നു മാററിത്തരണമേ എന്നുള്ള ന. കർത്താവിന്റെ പ്രാർത്ഥനയുടെ സാരം എന്തു്?

ചില മനുഷ്യർ സഹകരിക്കാതെ വന്നാലും കർത്താവിന്റെ രക്ഷാകരജോലികൊണ്ടുതന്നെ സകല മനുഷ്യരെയും രക്ഷിക്കണം. അയതല്ലാത്തപക്ഷം സഹകരിക്കുന്നവർക്കുവേണ്ടി മാത്രം കർത്താവു പാടുപെട്ടു മരിക്കുവാൻ അനുവദിക്കണം. അതായതു് കർത്താവിന്റെ പാടുപീഡകളും

മരണവും രക്ഷയ്ക്കല്ലാതെ ആക്കും ശിക്ഷയ്ക്കു കാരണമായിത്തീരരുതെന്നു താണ്.

ന. കത്താവിൻെറ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിലുള്ള ഈ പ്രാത്ഥനാ സ്നേഹത്തിനു യോജിച്ചതാണ്. ഇതിൻെറശേഷവും കത്താവ് ഈവിധം പ്രാത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ട്. തന്നെ അനുകരിച്ച വേദസാക്ഷികളും ഈവിധം പ്രാത്ഥിച്ചിരുന്നു "കത്താവേ ഈ പാപം അവരുടെമേൽ നീ ചുമത്തരുതേ" (നടപടി vii. 60.) എന്നാണല്ലോ വി. എസ്തപ്പാനോസ് തൻെറ ഘാതകന്മാക്കുവേണ്ടി പ്രാത്ഥിച്ചതു്. ഈവിധംതന്നെയാണ് നാമും ചെയ്യേണ്ടതു്.

ന. കത്താവിൻെറ ഈ പ്രാത്ഥന എന്തുകൊണ്ടു സ്വീകൃതമായില്ല? ഈ പ്രാത്ഥന ഉപവിയ്ക്കു യോജിച്ചതായിരുന്നാലും നീതിയ്ക്കു യോജിച്ചതല്ല.

അങ്ങിനെയെങ്കിൽ നമ്മുടെ കത്താവ് ഈവിധം ചെയ്യുന്നതും നാമും അങ്ങനെതന്നെ ചെയ്യണമെന്നു പറയുന്നതും എന്തുകൊണ്ട്? കത്താവു ലോകത്തിൽ വന്നിരുന്നതു് ഉപവി ചെയ്യുവാനല്ലാതെ നീതി നടത്തുവാനല്ല. നാമും അങ്ങനെതന്നെ.

കത്താവിൻെറ ഈ പ്രാത്ഥന എന്തുകൊണ്ടു നീതിയ്ക്കു യോജിക്കാതെ വരുന്നു?

എല്ലാ മനുഷ്യക്കും സ്വാതന്ത്ര്യം ദൈവം പ്രദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. എല്ലാ മനുഷ്യരുടെയും രക്ഷയ്ക്കു് നമ്മുടെ കത്താവിൻെറ രക്ഷാകര വേല വേണ്ടുവോളം മതിയാകും. എന്നാൽ ആ വേലയുടെ ഫലം സ്വീകരിക്കുന്നതിന് മനസ്സില്ലാത്തവരെ നിർബന്ധിക്കുന്നതു് ദൈവം അവക്കു കൊടുത്തിരിക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുള്ള കയ്യേററമായി വരും. അതുകൊണ്ടു നീതിക്കു യോജിച്ചതല്ല. ആകയാൽ അന്യരോടുള്ള നമ്മുടെ പ്രവത്തനങ്ങളിൽ സ്നേഹം എപ്പോഴും നീതിക്കു വിധേയമായിരിക്കണം.

മേൽപ്പറഞ്ഞ കാൎയ്യങ്ങളെപ്പററി ഗാഢമായി ചിന്തിക്കുന്നു എങ്കിൽ ന. കത്താവ് എന്തു സഹിക്കുന്നു എന്നും നമ്മിൽനിന്ന് താൻ എന്തു ആഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നും നമുക്ക് ബോദ്ധ്യംവരും. ന. കത്താവ് ഇവിടെ മരണകരമായ മനോവേദന അനുഭവിക്കുന്നു. തൻെറ ഈ ദുഃഖം ഒററ വ്യക്തിപോലും നഷ്ടമാക്കരുതെന്ന് താൻ തീവ്രമായി ആഗ്രഹിക്കുന്നു. തൻെറ ഈ ആഗ്രഹത്തെ നമ്മുടെ വശംപോലെ സാധിച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടു തന്നെ നമുക്കാശ്വസിപ്പിക്കാം.

അവിടുന്നു സഹിക്കുന്ന ദുഃഖാധിക്യത്താൽ തിരുശ്ശരീരം വിയക്കുന്നു. വെള്ളമായിട്ടല്ല, രക്തംതന്നെ. രോമദ്വാരങ്ങളിൽക്കൂടെ പുറപ്പെട്ട തിരുരക്തം അവിടുന്നു ധരിച്ചിരുന്ന തിരുവസ്ത്രമെല്ലാം നനച്ചശേഷം ഇതാ! താൻ മുട്ടുകുത്തിനിന്നിരുന്ന തറയിൽക്കൂടി ഒഴുകുന്നു. ഇതുപോലുള്ള ദുഃഖം നാം കണ്ടിട്ടുണ്ടോ? കേട്ടിട്ടുണ്ടോ? ഇതു് വ്യത്ഥമാകുവാൻ അനുവദിക്കാമോ?

ന. കർത്താവിനോടൊന്നിച്ചു നാമും ദുഃഖിക്കുകയും തന്റെ ഈ ദുഃഖത്തിന് കാരണമായ നമ്മുടെ അഹങ്കാരം, അശുദ്ധി, അസൂയ മുതലായ തിന്മകളാൽ പ്രേരിതരായി നാം ഇതുവരെ ചെയ്തുപോയ ആന്തരിക പാപങ്ങളെ പാടായവിധം അനുതപിച്ചുകൊണ്ടു കർത്താവിനോട് ഏററു പറഞ്ഞു ക്ഷമാപണം ചെയ്യണം. അനന്തരം സ്വന്ത ദുഃഖത്തെ കർത്താവിൻേറതിനോടു ചേർത്തു കർത്താവൊന്നിച്ചു് ത്രിയേക സർവ്വേശ്വരനു കാഴ്ചവച്ചുകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞ ആന്തരിക പാപങ്ങൾക്കു കർത്താവിൻെറ നാമത്തിൽ പൊറുതി യാചിക്കയും വേണം.

അദ്ധ്യായം 32.

ന. കർത്താവിൻെറപീഡാനുഭവം.

ഗെദ്സേമ്മാൻ തോട്ടത്തിൽവച്ചു ന. കർത്താവു് നടത്തിയ പ്രാർത്ഥനയുടെ ഇടയ്ക്കു് രണ്ടുപ്രാവശ്യം ആ മൂന്നു ശ്ലീഹന്മാരെ ഉണർന്നിരുന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ ന. കർത്താവു് ഉണർത്തിച്ചു. വീണ്ടും അവർ ഉറങ്ങിയതുകൊണ്ടു മൂന്നാംപ്രാവശ്യം അവരെ ഉണർത്തി സ്നേഹത്തോടെ ശിസിച്ചു പറഞ്ഞതായതു്. (മത്തായി xxvi. 45) "ഇനി നിങ്ങൾ ഉറങ്ങി ആശ്വസിച്ചുകൊള്ളുവിൻ. ഇതാ! നാഴിക അടുത്തു. മനുഷ്യപുത്രൻ പാപികളുടെ കരങ്ങളിൽ ഏല്പിക്കപ്പെടുന്നു. (46). എഴുന്നേല്ക്കുവിൻ; നമുക്കു പോകാം. ഇതാ! എന്നെ ഒററിക്കൊടുക്കുന്നവൻ സമീപിച്ചിരിക്കുന്നു." ഇപ്രകാരം അരുളിച്ചെയ്തുകൊണ്ടു ആ മൂന്നുപേരോടുംകൂടെ ബാക്കി എട്ടുപേരുടെ അടുക്കൽ വന്നു. അവരും ഉറങ്ങുകയായിരുന്നു. അവരെയും എഴുന്നേല്പിച്ചു് എല്ലാവരുംകൂടെ പുറപ്പെട്ടു. അപ്പോഴേക്കും (മർക്കോ. xiv. 43) "പന്ത്രണ്ടുപേരിൽ ഒരുത്തനായ യൂദാസ്കറിയോത്തായും പ്രധാനാചാര്യന്മാരുടെയും നിയമജ്ഞന്മാരുടെയും മൂപ്പന്മാരുടെയും അടുക്കൽനിന്നു വാളുകളും വടികളുമായി വളരെ ജനങ്ങളും വന്നെത്തി."

യൂദാ മുൻകൂട്ടി കൊടുത്തിരുന്ന ദുരാലോചനപ്രകാരം ജനക്കൂട്ടത്തിൽനിന്നും അയാൾ മുമ്പോട്ടുവന്നു്, ശ്ലീഹന്മാരുടെ ഇടയിൽ പതിവായിരുന്നതുപോലെ, കർത്താവിനെപിടിച്ചു തഴുകി ഗുരോ സ്വസ്തി! എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു തിരുമുഖത്തു ചുംബിച്ചു. അപ്പോൾ കർത്താവു്, സ്നേഹിതാ! ഇതിനായിട്ടോ നീ വന്നതു്? യൂദാ, മനുഷ്യപുത്രനെ ചുംബിച്ചുകൊണ്ടാണോ ഒററിക്കൊടുക്കുന്നതു്? എന്നു ചോദിച്ചു.

യൂദാസിനെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തുവാൻകൂടെക്കരുതി വേറൊരത്ഭുതംകൂടെ കർത്താവു ചെയ്തു. അതായതു് ആ ജനക്കൂട്ടത്തിൻെറനേരെ

തിരിഞ്ഞു, നിങ്ങൾ ആരെ അന്വേഷിക്കുന്നു? എന്നു കർത്താവരുൾചെയ്തു ചോദിച്ചു. അവർ ഉത്തരമായി 'നസ്രായക്കാരൻ ഈശോയെ, എന്നു പറയുകയിൽ, ആ ആൾ ഞാനാകുന്നു എന്നു കർത്താവരുളിച്ചെയ്തു. ആ ക്ഷണത്തിൽ അവരെല്ലാവരും യൂദായുൾപ്പെടെ പിന്നോക്കം നീങ്ങി നിർജ്ജീവരായി നിലംപതിച്ചു. പിന്നീടു കർത്താവു തിരുമനസ്സായപ്പോൾ അവർ എഴുന്നേററു. നിങ്ങൾ ആരെ അന്വേഷിക്കുന്നു എന്നു കർത്താവു വീണ്ടും ചോദിച്ചപ്പോൾ മുന്നെപ്പോലെ വീണ്ടും അവർ ഉത്തരിക്കയിൽ എന്നെയാണു നിങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്നതെങ്കിൽ ഇവർ പൊയ്ക്കൊള്ളട്ടെ എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് തന്നെ പിടിപ്പാൻ കർത്താവു് അവരെ അനുവദിച്ചു.

മാലേക്ക് എന്നു പേരായ ഒരു സേവകൻ കർത്താവിനെ പിടിപ്പാൻ ഭാവിക്കയിൽ കർത്താവേ, ഞങ്ങൾ വെട്ടട്ടേയോ എന്നു പത്രോസു ചോദിച്ചതും അയാളുടെ കഴുത്തിനെ ലാക്കാക്കി വാളൂരി വെട്ടിയതും ഒരുമിച്ചു കഴിഞ്ഞു. പക്ഷേ ബദ്ധപ്പാടിലായിരുന്നതിനാൽ ലാക്കുതെററി ആ മനുഷ്യൻെറ ഒരു ചെവിമാത്രം അററു താഴെവീണു. കർത്താവാകട്ടെ പത്രോസിൻെറ പ്രവൃത്തിയെ അപലപിച്ചുകൊണ്ട് നിലത്തുവീണ ചെവിയെടുത്ത് പൂർവ്വസ്ഥാനത്തുവച്ച് സുഖപ്പെടുത്തി. അനന്തരം കർത്താവ് ആ ജനത്തോടായി ഇതു നിങ്ങളുടെ സമയവും അന്ധകാരത്തിൻെറ ശക്തിയുമാകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് തന്നെത്തന്നെ അവക്ക് ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തു. പടയാളികൾ ചങ്ങലയും കയറുംകൊണ്ട് എത്രയും ക്രൂരമായും ഭദ്രമായും കർത്താവിനെ ബന്ധിച്ചു. ഈ സമയത്ത് ശ്ലീഹന്മാരെല്ലാവരും സ്വരക്ഷാർത്ഥം കർത്താവിനെ വിട്ട് ഓടിപ്പോയി. "ഞാനിടയനെ അടിക്കും. അപ്പോൾ ആടുകൾ ചിതറിപ്പോകും" എന്ന തിരുവെഴുത്തു നിവൃത്തിയായി. പത്രോസും യോഹന്നാനും പിന്നീട് രഹസ്യത്തിൽ കർത്താവിനെ പിന്തുടന്നിരുന്നു.

ഭദ്രമായി ബന്ധിതനായ കർത്താവിനെ അട്ടഹാസത്തോടും ജയഭേരിയോടുംകൂടെ ആ പടയാളികൾ എത്രയും ക്രൂരമായി നയിച്ചിരുന്നു. പടയാളികൾ ന. കർത്താവിനെ ഒന്നാമതായി ഹന്നാൻെറ പക്കലേക്കാണ് കൊണ്ടുപോയതു്. ഹന്നാൻ മുൻപ് പ്രധാനാചാര്യനായിരുന്നു. അയാളെ റോമാക്കർ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കി. എങ്കിലും യഹൂദന്മാരുടെ ഇടയ്ക്കു് വളരെ സ്വാധീനമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് അയാളുടെ ജാമാതാവായ കയ്യാപ്പായെ പ്രധാനാചാര്യസ്ഥാനത്തു പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതിന് അയാൾക്കു സാധിച്ചു. കയ്യാപ്പായാകട്ടെ ഹന്നാൻെറ പാവയായിരുന്നു. ഹന്നാൻ അക്കാലത്ത് പ്രധാനാചാര്യനല്ലായിരുന്നെങ്കിലും യഹൂദന്മാരുടെ ഇടയ്ക്കു് കയ്യാപ്പായെക്കാൾ ബഹുമാന്യനായിരുന്നു. അതിനാലാണ് ഹന്നാൻെറ പക്കലേക്ക് ഒന്നാമതായി കർത്താവിനെ കൊണ്ടുപോയതു്.

ഹന്നാൻ തൻെറ പക്കൽ എത്രയും വലിയ കുററക്കാരനെന്ന നിലയിൽ ആനീതനായ നമ്മുടെ കർത്താവിനോട് അവിടുത്തെ പഠനത്തെപ്പററി ചോദിച്ചതിനു "ഞാൻ പരസ്യമായി മാത്രം പ്രസംഗിച്ചിരിക്കു, എൻെറ പ്രസംഗം കേട്ടവരായ ഇവിടെയുള്ളവരോടു ചോദിക്കാ

മല്ലോ" എന്ന് എത്രയും വിനീതമായി കർത്താവ് ഉത്തരിച്ചു. അപ്പോൾ ഹന്നാൻെറ ഒരു സേവകൻ ഇപ്രകാരമോ മേലുട്ടക്കാരനോട് ഉത്തരിക്കുന്നതു്? എന്ന് ചോദിച്ചുകൊണ്ടു് കർത്താവിൻെറ കന്നത്തിൽ ശക്തിയായി ഒന്നടിച്ചു. അതിന് ന. കർത്താവ് "ഞാൻ തെററായി പറഞ്ഞു എങ്കിൽ ആ തെററിനെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുക. അഥവാ ശരിയായി പറഞ്ഞു എങ്കിൽ നീ എന്തിന് എന്നെ അടിച്ചു" എന്നുമാത്രം അരുളിച്ചെയ്തു.

ഹന്നാൻ വിസ്താരം തുടരാതെ കർത്താവിനെ പ്രധാനാചാര്യനായ കയ്യാപ്പായുടെ പക്കലേക്കയച്ചു. പടയാളികൾ മുമ്പേപ്പോലെ ന. കർത്താവിനെ ഉന്തിയും തള്ളിയും വലിച്ചിഴച്ചും കയ്യാപ്പായുടെ അരമനയിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. അവിടെ പ്രധാനാചാര്യനായ കയ്യാപ്പായുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ (Sanhedrim) സാൻഹേദ്രീം എന്ന ന്യായാധിപസംഘം നേരത്തെ സമ്മേളിച്ചിരുന്നു. ന. കർത്താവിൻെറനേരെ അസൂയയും കോപവുംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരുന്ന ആ ആചാര്യന്മാർ ബന്ധിതനും നിരാശ്രയനുമായി തങ്ങളുടെ പക്കൽ ആനീതനായ നമ്മുടെ കർത്താവിനെക്കണ്ടപ്പോൾ അത്യന്തം സന്തോഷിച്ചു. അവരുടെ അട്ടഹാസവും ചിരിയുംകൊണ്ട് ആ സ്ഥലം മുഖരിതമായി. അവർ ഓരോരുത്തരും ഏതുവിധേനയും ന. കർത്താവിനെ നശിപ്പിക്കണമെന്ന് കരുതിയിരുന്നതാണ്. എന്നുവരികിലും ബഹുജനസമക്ഷം തങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തി നീതീകരിക്കപ്പെടുന്നതിനുവേണ്ടി മാത്രം വിസ്താരം നടത്തി അവർ തന്നെ, കൈക്കൂലികൊടുത്ത് കള്ളസാക്ഷികളെ ഹാജരാക്കി. ആ സാക്ഷികളെക്കൊണ്ടും നമ്മുടെ കർത്താവിൽ യാതൊരു കുററവും തെളിയിക്കുന്നതിന് അവക്കു സാധിച്ചില്ല.

സാക്ഷികളുടെ ആരോപണങ്ങളെക്കുറിച്ചോ മേൽപ്പട്ടക്കാരൻെറ ചോദ്യത്തിനുത്തരമായോ ന. കർത്താവ് യാതൊന്നും സംസാരിച്ചിരുന്നില്ല. എല്ലാംകൊണ്ടും കുപിതനായ കയ്യാപ്പാ തൻെറ സിംഹാസനത്തിൽനിന്നും എഴുന്നേററുനിന്നുകൊണ്ട് (മത്തായി. xxvi. 63) "നീ ദൈവപുത്രനായ മിശിഹാ ആകുന്നുവോ എന്ന് ഞങ്ങളോടു പറയണമെന്ന് ജീവനുള്ള ദൈവത്തെക്കൊണ്ട് ഞാൻ ആണയിട്ടു നിന്നോടു പറയുന്നു. 64. ഈശോ അവനോട് അരുളിച്ചെയ്തു: നീ പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഇനിമേൽ മനുഷ്യപുത്രൻ ശക്തിയുടെ വലത്തുഭാഗത്തു് ഇരിക്കുന്നതും വാനമേഘങ്ങളിൽ വരുന്നതും നിങ്ങൾ കാണും എന്നു ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയുന്നു. (65). അപ്പോൾ പ്രധാനാചാര്യൻ തൻെറ വസ്ത്രങ്ങൾ കീറിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു: ഇതാ! ഇവൻ ദൈവദൂഷണം പറഞ്ഞു; ഇനി സാക്ഷികളെക്കൊണ്ട് നമുക്ക് എന്താവശ്യം?? ഇതാ ഇവൻെറ ദൂഷണം നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ കേട്ടുവല്ലോ. (66). നിങ്ങൾക്കെന്തുതോന്നുന്നു? അവർ ഉത്തരമായി ഇവൻ മരണത്തിനർഹനാകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു. (67). അപ്പോൾ അവർ അവൻെറ മുഖത്തു തുപ്പുകയും അവനെ (കൈചുരുട്ടി) കുത്തുകയും മററുചിലരോ അവനെ അടിക്കുകയും ചെയ്തു."

ഈ വിധം അവർ ഓരോരുത്തരും താന്താങ്ങൾക്കു തോന്നിയവിധം എത്രയും ക്രൂരമായും നീചമായും നമ്മുടെ കർത്താവിനോടു ചെയ്തു. അനന്തരം രാത്രി അധികരിച്ചിരുന്നതിനാൽ ആ രാത്രി കർത്താവിനെ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിക്കുന്നതിന് ഏല്പ്പാടുചെയ്തശേഷം എല്ലാവരും വിശ്രമത്തിനായി പിരിഞ്ഞു. ആ രാത്രി മുഴുവൻ സേവകർ ന. കർത്താവിനെ വളരെ കഷ്ടപ്പെടുത്തി. അതിരാവിലെ ആചാര്യന്മാർ വീണ്ടും സംഘംചേർന്നു. ആജ്ഞാനുസാരം കർത്താവിനെ സേവകർ സംഘത്തിൽ ഹാജരാക്കി. രാത്രിയിലത്തെ വിസ്താരം നിയമാനുസാരമല്ലാതിരുന്നതിനാൽ വീണ്ടും വിസ്താരം ആരംഭിച്ചു.

(ലൂക്കാ xxii. 67) അവർ അവനോട്ട് നീ മിശിഹാ ആകുന്നെങ്കിൽ ഞങ്ങളോടു പറയുക എന്നു പറഞ്ഞു. അവൻ അവരോട്ട് അരുളിച്ചെയ്തു. ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾ എന്നെ വിശ്വസിക്കയില്ല. (68) ഞാൻ നിങ്ങളോടു ചോദിച്ചാൽ നിങ്ങൾ എന്നോടു മറുപടി പറയുകയോ എന്നെ വിട്ടയയ്ക്കുകയോ ചെയ്കയില്ല. (69) ഇപ്പോൾമുതൽ മനുഷ്യപുത്രൻ ദൈവശക്തിയുടെ വലത്തുഭാഗത്തിരിക്കും. (70) അപ്പോൾ എല്ലാവരും: ആകയാൽ നീ ദൈവപുത്രനാകുന്നുവോ? എന്നു ചോദിച്ചു. ഈശോ അവരോട്: ഞാനാകുന്നു എന്നു നിങ്ങൾ പറയുന്നുവല്ലോ എന്നരുളിച്ചെയ്തു. (71) അവർ: ഇനി സാക്ഷികളെക്കൊണ്ട് എന്തു് ആവശ്യം? അവൻെറ വായിൽനിന്നു നാംതന്നെ കേട്ടുവല്ലോ എന്നു പറഞ്ഞു. (ലൂക്കാ. xxiii. 1.) അനന്തരം അവരുടെ കൂട്ടം മുഴുവൻ എഴുന്നേറ്റ് അവനെ പീലാത്തോസിൻെറ അടുക്കൽ കൊണ്ടുവന്നു: (2) ഇവൻ ഞങ്ങളുടെ ജാതിയെ വഴിതെറ്റിക്കുകയും, കേസറിനു തലവരി കൊടുക്കേണ്ട എന്നു വിരോധിക്കുകയും, മിശിഹാരാജാവാകുന്നു എന്ന് സ്വയം പറയുകയും ചെയ്യുന്നതായി ഞങ്ങൾ കണ്ടു എന്ന് അവനിൽ കുററം ചുമത്തി പറയുവാൻ തുടങ്ങി.'' കൂടാതെ ദൈവദൂഷണക്കുററവും അവർ കർത്താവിൽ ആരോപിച്ചിരുന്നു.

റോമൻ അധികാരിയായിരുന്ന പീലാത്തോസ് ഈ ആദ്യവിസ്താരത്തിൽതന്നെ ന. കർത്താവു നിരപരാധിയാകുന്നു എന്നും യൂദന്മാർ അസൂയ നിമിത്തം ഈ കേസു കൊണ്ടുവന്നിരിക്കയാണെന്നും മനസ്സിലാക്കി. യൂദന്മാരുടെ അപ്രീതികൂടാതെ കർത്താവിനെ വിട്ടയക്കുവാൻ അയാളാഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. ഈ വിസ്താരത്തിൽതന്നെ ഈശോ ഗ്ലീലാക്കാരനെന്നും ആകയാൽ ഹേറോദേസിൻെറ അധികാരത്തിൽപ്പെട്ടവനെന്നും മനസ്സിലാക്കി, ഈ വിചാരണയിൽനിന്നും ഒഴിവാൻ തക്ക അവസരമെന്നു കരുതി, അന്ന് ഓർശ്ലേത്തുണ്ടായിരുന്ന ഹേറോദേസിൻെറ പക്കൽ ന. കർത്താവിനെ കൊണ്ടുപോകുവാൻ അയാൾ ആജ്ഞാപിച്ചു.

ബന്ധിതനായ കർത്താവിനെ പടയാളികൾ വലിച്ചിഴച്ച് ഹേറോദേസിൻെറ പക്കൽ കൊണ്ടുപോയി. ആചാര്യന്മാർ പീലാത്തോസിൻെറ പക്കൽ ചെയ്തതുപോലെ ഹേറോദേസിൻെറ പക്കലും വാദം നടത്തി. പക്ഷേ അശുദ്ധനും അനീതിക്കാരനുമായ ഹേറോദേസിൻെറ പക്കൽ മറുപടിയായി ഒരു വാക്കുപോലും ന. കർത്താവ് അരുളിച്ചെ

യ്യില്ല. അതുകൊണ്ടു ക്ഷുഭിതനായ ഹേറോദേസ് കർത്താവിനെ ഭോഷൻ എന്നു പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ട് രാജകീയ പട്ടുവസ്ത്രം ധരിപ്പിച്ചു പീലാത്തോസിന്റെ പക്കലേക്കുതന്നെ തിരിച്ചയച്ചു.

ബന്ധിതനായ ന. കർത്താവിനെയുംകൊണ്ട് സേവകരും, തന്റെമേൽ കുററം ആരോപിച്ചുകൊണ്ടു ആചാര്യന്മാരും വീണ്ടും പീലാത്തോസിന്റെ പക്കൽതന്നെ വന്നുചേർന്നു. ഏതെങ്കിലും രൂപത്തിൽ ഈ കേസു തീരുമാനിക്കേണ്ട ചുമതല പീലാത്തോസിനുതന്നെ വന്നുകൂടി.

അജ്ഞാനിയായിരുന്ന പീലാത്തോസ് നിതി നടത്തുവാൻ മനസ്സുള്ളവനായിരുന്നു; എങ്കിലും യഹൂദാചാര്യന്മാരുടെ അപ്രീതിയ്ക്കു വിധേയനാകുവാൻ മനസ്സില്ലാത്തവനായിരുന്നു. ആകയാൽ അയാൾ യഹൂദന്മാരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻവേണ്ടിമാത്രം നിരപരാധനായ ഈശോയെ ശിക്ഷിച്ചു വിട്ടയയ്ക്കാമെന്നു പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ട് നമ്മുടെ കർത്താവിനെ കെട്ടി അടിക്കുവാൻ ആജ്ഞ നൽകി

പീലാത്തോസ് ഒരു പക്ഷേ നമ്മുടെ കർത്താവിനെ വിട്ടതൽ ചെയ്യുമെന്നു ശങ്കിച്ച യഹൂദപ്രമാണികൾ ഈ അടിശിക്ഷകൊണ്ടുതന്നെ ഏതു വിധേനയും കർത്താവിനെ അപായപ്പെടുത്തണമെന്നു കരുതി, ആ പടയാളികൾക്ക് ധാരാളം കൈക്കൂലികൊടുത്തു പ്രേരിപ്പിച്ചു. പീലാത്തോസിന്റെ കച്ചേരിയിലും പരിസരങ്ങളിലും ധാരാളം ആളുകൾ കൂടിയിരുന്നെങ്കിലും ന. കർത്താവിനെ ദുഷിക്കുന്നതിനല്ലാതെ തന്നെ ആദരിക്കുന്നതിന് ഒരു കുഞ്ഞുപോലും അവിടെയുണ്ടായിരുന്നില്ല.

കല്പനപ്രകാരം പടയാളികൾ ന. കർത്താവിനെ ആ കച്ചേരി വളപ്പിൽ കുററക്കാരെ ശിക്ഷിക്കുന്ന സ്ഥലത്തുകൊണ്ടുവന്ന് തന്റെ മേൽവസ്ത്രവും കുപ്പായവും ഉരിഞ്ഞുമാററി. നിക്കർപോലുള്ള ഒരു ചെറിയ ഉൾവസ്ത്രം മാത്രം അവശേഷിച്ചു. അനന്തരം പടയാളികൾ ന. കർത്താവിന്റെ തൃക്കരങ്ങളും തൃപ്പാദങ്ങളും കൽത്തൂണോടുചേർത്തു കയറുകൊണ്ടു കെട്ടിയുറപ്പിച്ചശേഷം തന്നെ അടിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

ന. കർത്താവ് മുപ്പത്തിമൂന്നു വയസ്സുമാത്രം പ്രായമുള്ളവനും മാർദ്ദവമായ ശരീരത്തോടുകൂടിയവനുമായ ഒരു യുവാവാണ്. തന്നെ അടിക്കുന്ന പടയാളികളോ മുഷ്കന്മാരും നല്ല കായബലമുള്ളവരും ഈവിധ ക്രൂരകൃത്യങ്ങൾ നടത്തി പണ്ടേതന്നെ ചൈതന്യസ്വഭാവം നഷ്ടപ്പെടുത്തിയവരും, യഹൂദാചാര്യന്മാരുടെ കൈക്കൂലിയും ദുഷ്പ്രേരണയും പിശാചിന്റെ പ്രേരണയുംകൊണ്ട് നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെനേരെ ഒരുവിധ പൈശാചിക മനഃസ്ഥിതിയോടുകൂടിയവരുമാണ്.

അവർ ഉപയോഗിക്കുന്ന ചാട്ടകളോ ഒരുവക ബലമുള്ള കയറുകൊണ്ട് പുനഞ്ഞുണ്ടാക്കിയതും അഞ്ചു പിണികളോടുകൂടിയതും, ഓരോന്നിന്റെയും അഗ്രം ലോഹംകൊണ്ടുള്ള കരുക്കൾ ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളവയുമാണ്. ആകയാൽ ആ ചാട്ടകൊണ്ട് ഒന്നടിക്കുമ്പോൾ അഞ്ചു വട്ടവും അഞ്ചു മുറിവും തിരുശ്ശരീരത്തിൽപെടും.

ഈവിധ കരുക്കൾകൊണ്ട് തന്റെ ഇടത്തും വലത്തുമായി ഓരോ പടയാളികൾനിന്ന് ഒരേ സമയത്ത് രണ്ടുപേർ തന്നെ അടിക്കുന്നു. അടി

യുടെ തരമോ സംഖ്യയോ സംബന്ധിച്ച് പീലാത്തോസിൻെറ കല്പന യിൽ യാതൊരു സൂചനയുമില്ല. ആകയാൽ പടയാളികൾ മൃഗീയമെന്ന ല്ല പൈശാചികമായി പ്രവൎത്തിക്കുന്നു.

തിരുശ്ശിരസ്സു മുതൽ പാദംവരെ ചതവും മുറിവുംകൊണ്ടു നിറ യുന്നു. കടശി ആ പടയാളികൾ ക്ഷീണിച്ചപ്പോൾ അവർ മാറി, ആ തരത്തിൽപ്പെട്ട വേറെ രണ്ടുപേർ കുറേക്കൂടി ക്രൂരമായിത്തുടരുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ നേരത്തെയുള്ള മുറിവുകൾ ആഴമാകുവാനും തിരുരക്തം ധാരാളമായി ഒഴുകുവാനും തുടങ്ങി. ഇവരും ക്ഷീണിച്ചപ്പോൾ മാറി; മൂന്നാമതു വേറെ രണ്ടുപേർ തുടരുന്നു. ഈ അവസരത്തിലാകട്ടെ, തിരു ശ്ശരീരത്തിൽനിന്ന് തിരുത്തോലും മാംസവും കഷണങ്ങളായി തെറിച്ചു വീണിരുന്നു. തിരുശ്ശരീരത്തിൻെറ പല ഭാഗങ്ങളിലും തിരുവസ്ഥികൾ തെളിഞ്ഞുകാണാറായി. "ഞാൻ ഒരു പുഴവല്ലാതെ മനുഷ്യനല്ല" എന്ന തിരുവെഴുത്തു നിവൎത്തിയായി. അങ്കമാനം മനുഷ്യരൂപം മാറി കാഴ്ചയ്ക്കു വെറും ഒരു പുഴവിനു തുല്യനായിത്തീൎന്നു.

മേൽ വിവരിച്ച കാൎയ്യങ്ങളെല്ലാം ബോധത്തിൽ രൂപീകരിച്ചു കൊണ്ടു് അല്പനേരം ധ്യാനിക്കണം. ഈ വിധം പുഴവിന് സദൃശ്യനാ യിരിക്കുന്നതു് ആരാണ്? നമുക്കുവേണ്ടി മനുഷ്യസ്വഭാവമെടുത്ത ന. ക ൎത്താവു് ഈശോമ്ശിഹായാണ്. അവിടുന്ന് കഴിഞ്ഞ രാത്രി സൈത്തു തോട്ടത്തിൽ തുടങ്ങി ഇതുവരെയും ഇപ്പോഴും എന്തു സഹിക്കുന്നു? എന്തി ന്? തൻെറ അജ്ഞതകൊണ്ടോ ത്രാണിക്കുറവുകൊണ്ടോ സഹിക്കാനിട യായതാണോ? അല്ല; താൻ സ്വയം സഹിക്കയാണ്. എന്തിനെന്നു് ക ൎത്താവിനോടുതന്നെ നമുക്കു ചോദിക്കാം. എൻെറ കൎത്താവേ, അവിടുന്നീ വിധം പീഡ സഹിക്കുന്നതെന്തിനു്? ഈ ചോദ്യത്തിനുള്ള മറുപടി നമ്മുടെ മനസ്സാക്ഷിയിൽ തെളിഞ്ഞുകാണാം. അതായതു്: എൻെറ മക നേ, എൻെറ അജ്ഞതകൊണ്ടോ, അപ്രാപ്തികൊണ്ടോ അഥവാ എന്നിൽ ഏതെങ്കിലും കുറവുണ്ടായിട്ടോ അല്ല, ഞാനിതു സഹിക്കുന്നതു്. പ്രത്യുത എനിക്കു നിന്നോടുള്ള സ്നേഹംകൊണ്ടു മാത്രമാണ്. നീ ബാഹ്യമായി ചെയ്യു പാപങ്ങൾക്കു് പരിഹാരമായി ഞാനിതു സഹിക്കാതിരുന്നാൽ നിനക്കു് എന്നോടുകൂടെ നിത്യായുസ്സിൽ പങ്കുണ്ടായിരിക്കയില്ല. ആകയാൽ എൻെറ ഈ ബലി നീ വ്യൎത്ഥമാക്കരുതേ!!

ന. കൎത്താവിൻെറ ഈ ബലി അഥവാ പീഡകൾ വ്യൎത്ഥമാകാ തിരിക്കണമെന്നു നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നെങ്കിൽ ന. കൎത്താവു് നമുക്കുവേ ണ്ടി സഹിക്കുവാനിടയായ ഭയങ്കരപീഡയെപ്പറ്റിയും അവയ്ക്കു കാരണ മായ സ്വന്ത ബാഹ്യകുററങ്ങളെപ്പററിയും യഥാൎത്ഥമായി അനുതപിച്ചുകൊ ണ്ടു്, അവ ഓരോന്നായി ദുസ്സഹപീഡ സഹിക്കുന്ന ന. കൎത്താവിനോടു നമുക്കു് ഏററു പറയാം. അനന്തരം സ്വദുഃഖത്തെ കൎത്താവിൻെറ പീഡ കളോടുചേൎത്തു കൎത്താവൊന്നിച്ച് ത്രിയേകദൈവത്തിനു കാഴ്ചവച്ചുകൊ ണ്ടു് സ്വന്ത പാപങ്ങൾക്കു് കൎത്താവിൻെറ നാമത്തിൽ പൊറുതി അപേ ക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യാം.

അദ്ധ്യായം 33.

ന. കർത്താവു് പരിഹസിക്കപ്പെടുന്നു.

ന. കർത്താവു് കൽത്തൂണിൽ കെട്ടപ്പെട്ടവനായി അടിശിക്ഷ അനുഭവിക്കുന്നതിനെപ്പററി കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ പരാമർശിച്ചു. പടയാളികൾ ആ ശിക്ഷ അവസാനിപ്പിച്ചു. അധികാരിയുടെ ആജ്ഞ നിമിത്തമോ, ആരുടെയെങ്കിലും ശുപാർശകൊണ്ടോ, ആർക്കെങ്കിലും ന. കർത്താവിനോടു് അനുകമ്പ തോന്നിയതിൻെറ ഫലമായിട്ടോ അല്ല അവർ അടിനിർത്തിയതു്. തിന്മയിൽനിന്നും നന്മ വരുന്നതല്ല. ഈ ശിക്ഷയ്ക്കു തക്ക കുററം ന. കർത്താവു ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നു് അവർക്കെല്ലാവർക്കും ബോദ്ധ്യമായിരുന്നു. അവരോരോരുത്തരും സ്വന്ത മനസ്സാക്ഷിക്കു വിരുദ്ധമായിട്ടാണു് ഈ ശിക്ഷ നടത്തിയതു്. ആകയാൽ അവർക്കാർക്കും ന. കർത്താവിൻെറനേർക്കു് ഫലപ്രദമായ അനുകമ്പയുണ്ടായില്ല.

ഇനിയും അടി തുടർന്നാൽ കർത്താവു മരിച്ചുപോയേക്കുമെന്നു ശങ്കിച്ചിട്ടാണു് അടിനിർത്തിയതു്. കർത്താവു മരിക്കുന്നതിൽ അവർക്കു സങ്കടമുണ്ടായിട്ടല്ല. മരിച്ചുപോയാൽ അധികാരിയുടെ പക്കൽ സമാധാനം പറയേണ്ടിവരുമെന്നു മാത്രമല്ല, വീണ്ടും ന. കർത്താവിനെ പീഡിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള അവരുടെ അഭിലാഷം സാധിക്കാതെയും വരും എന്നതുകൊണ്ടാണു് അവർ അടിനിർത്തിയതു്.

പടയാളികൾ കൽത്തൂണിൽനിന്നും ന. കർത്താവിനെ അഴിച്ചുമാററി. അവിടെനിന്നും അവർ തന്നെ വലിച്ചിഴച്ചു് അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു വിശാലമായ ശാലയിലേക്കു് കൊണ്ടുപോയി; ഒരു മരക്കഷണത്തിന്മേൽ ഇരുത്തി. അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന സകല പടയാളികളും സേവകരും മററു യഹൂദജനങ്ങളും അങ്ങേ ചുററുംകൂടി തന്നെ പരിഹസിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

ന. കർത്താവിൻെറമേൽ ആരോപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതായി പടയാളികൾ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്ന പ്രധാന കുററം താൻ സ്വയം രാജാവാണെന്നു പറഞ്ഞു എന്നുള്ള രാജദ്രോഹക്കുററമാണു്. ആകയാൽ തന്നെ പരിഹാസരാജാവാക്കുവാൻ അവർ തീരുമാനിച്ചു. ചെങ്കോലും, കിരീടവും കാപ്പയും ധരിച്ചിരിക്കുന്നവരായിട്ടാണു്, രാജാക്കന്മാരെ അവരുടെ ഔദ്യോഗികവേഷത്തിൽ പടയാളികൾ കണ്ടിട്ടുള്ളതു്. ആകയാൽ ന. കർത്താവിനെ ആ വിധത്തിലുള്ള വേഷം അണിയിക്കുവാൻ അവർ തീരുമാനിച്ചു.

കാററടിക്കാതെ വിരിയായിട്ടോ മററോ മുമ്പു് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതും, ഉപയോഗശൂന്യമായപ്പോൾ ദൂരെക്കളഞ്ഞിരുന്നതും, വെയിലും മഴയുംകൊണ്ടും, മണ്ണും ചെളിയും പുരണ്ടും വൃത്തിഹീനമായിക്കിടന്നിരുന്നതുമായ ഒരുതരം ചാക്കുവസ്ത്രംകൊണ്ടു വന്നു കാപ്പയെന്നു പറഞ്ഞു

കൊണ്ടു് സർവ്വാംഗം വ്രണപ്പെട്ടിരുന്ന ന. കർത്താവിൻെറ തിരുശ്ശരീരത്തെ ആ പടയാളികൾ പുതപ്പിച്ചു. ഒരു സേവകൻ കടൽക്കാരയെന്നു പറയപ്പെടുന്ന ഒരുതരം വള്ളിച്ചെടി കൊണ്ടുവന്നു. അതിനു് നീണ്ടതും കൂർമ്മയുള്ളതും ബലമുള്ളതുമായ ധാരാളം മുള്ളുകളുള്ളതാണു്. അതിനെ അയാൾ ഒരു മുടിയുടെ ആകൃതിയിൽ പുനഞ്ഞു് കർത്താവിൻെറ തിരുശിരസ്സിൽ അമർത്തിവച്ചു. അനന്തരം ഈടുള്ള കരുക്കൾകൊണ്ടു് അതിന്മേൽ ശക്തിയായി അടിച്ചു. തന്നിമിത്തം അനേകമുള്ളുകൾ കർത്താവിൻെറ തിരുശിരസ്സിലെ തോൽ മാത്രമല്ല, അസ്ഥികൂടെയും തുളച്ചു് തലച്ചോറിൽക്കൂടെ കടന്നു. മുള്ളുകൾകൊണ്ടുള്ള മുറിവുകളിൽനിന്നു് പുറപ്പെട്ട തിരുരക്തം സകല ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽക്കൂടിയും ധാരധാരയായി ഒഴുകിയിരുന്നു. വേറൊരു പടയാളി ഈടുള്ളതും എന്നാൽ ബലം കുറഞ്ഞതും ഏകദേശം ഒരു വാര നീളമുള്ളതുമായ ഒരു ഞാങ്കണത്തണ്ടു് കർത്താവിൻെറ കരങ്ങളിൽ പിടിപ്പിച്ചു.

ഈവിധം ന. കർത്താവിനെ അണിയിച്ചശേഷം പടയാളികളും സേവകരും ഈരണ്ടീരണ്ടു പേരായി കർത്താവിൻെറ മുമ്പാകെ രണ്ടുമുട്ടും കുത്തി "യൂദന്മാരുടെ രാജാവേ വാഴുക" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് പരിഹാസ്യമായി തന്നെ കുമ്പിട്ടു വണങ്ങിയിരുന്നു. ഈവിധം കുമ്പിടുന്ന അവസരത്തിൽ ചിലർ തൻെറ തിരുമുഖത്തടിക്കുക, ചിലർ കുത്തുക, ചിലർ മണ്ണുവാരി എറിയുക, മററു ചിലർ ഞാങ്കണത്തണ്ടു വാങ്ങി തിരുത്തലയിൽ അടിക്കുക, മിക്കവരും തിരുമുഖത്തു കാർക്കിച്ചു തുപ്പുക, ഈവിധം പടയാളികളും സേവകരും ആഭാസന്മാരും കുട്ടികളും എന്നുവേണ്ടാ ഈ കാഴ്ച കാണാനവിടെ കൂടിയിരുന്ന ഓരോരുത്തരും താന്താങ്ങൾക്കു തോന്നിയ വിധമെല്ലാം ന. കർത്താവിനോടുചെയ്തു് തന്നെ പരിഹസിച്ചിരുന്നു. ഈ സംഭവം ഒരു കെട്ടുകഥപോലെ തോന്നാം. എന്നാൽ പത്തൊമ്പതു ശതവർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു് ഭൂമുഖത്തു നടന്ന ഒരു ചരിത്രസംഭവമാണിതു്. ഇതിനെ ദർശിക്കുന്നതായി ബോധത്തിൽ രൂപീകരിച്ചുകൊണ്ടു് നമുക്കു് അല്പം ധ്യാനിക്കാം.

സർവ്വാംഗം ചതവും മുറിവുംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞും, പലേടത്തും അസ്ഥികൾ പുറമേ കാണത്തക്കവണ്ണം വ്രണപ്പെട്ടും, വൃത്തിഹീനമായ ചാക്കവസ്ത്രം പുതച്ചും, തിരുശിരസ്സിൽ മുൾക്കിരീടവും തൃക്കരത്തിൽ ഞാങ്കണത്തണ്ടും ധരിച്ചും, ന. കർത്താവു് ഒരു മരക്കഷണത്തിന്മേൽ ഇരിക്കുന്നു. തിരുമുഖമാകട്ടെ ചതവും മുറിവുംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞും, കണ്ണീരും രക്തവുംകൊണ്ടു നനഞ്ഞും, മണ്ണും ചെളിയും കഫവും തുപ്പലുംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞും, എത്രയും വിരൂപമായിരിക്കുന്നു. നമ്മിൽ ആരെങ്കിലും ആ മുഖത്തേക്കൊന്നു നോക്കിയാൽ രണ്ടാമതൊരിക്കൽക്കൂടി നോക്കുവാൻ മനസ്സാകാത്തവിധം അത്രയ്ക്കു പ്രാകൃതമായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ മുഖം എങ്ങിനെയുള്ളതാകുന്നു?

നിത്യപിതാവുതന്നെ മൂന്നു പ്രാവശ്യം "ഇവൻ എൻെറ വാത്സല്യപുത്രൻ ആകുന്നു" എന്നു ലോകത്തെ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആകയാൽ സുഭഷ്ടമായ ഈ തിരുമുഖം സകല സൃഷ്ടികളിലുംവച്ചു് ദൈവത്തിനു് ഇഷ്ട

മുള്ളതാകുന്നു. സ്വർഗ്ഗത്തിലുള്ള സകല മാലാഖാമാർക്കും സകല വിശുദ്ധന്മാർക്കും ഏററവും ഇമ്പമുള്ള കാഴ്ചയാണ് ഈ തിരുമുഖം. ഹാ! ഇപ്പോൾ നാമുണ്ട്. ആത്മീകവും ശാരീരികവുമായ അനേകനന്മകൾ നമുക്കുണ്ട്. എവിടെക്കിട്ടി? എല്ലാം ദൈവത്തിൻെറ ദാനം. ഈ തിരുമുഖത്തോടു ദൈവത്തിനുള്ള പ്രതിപത്തി ഒന്നുകൊണ്ടുമാത്രമാണ് ഇവയെല്ലാം ദൈവം നമുക്കു നൽകിയിരിക്കുന്നതു്. ഇനിയും നാം എന്തെങ്കിലും ദൈവത്തിൽനിന്നു പ്രാപിക്കുന്നെങ്കിൽ അവയെല്ലാം ഈ തിരുമുഖത്തെക്കുറിച്ചു മാത്രമായിരിക്കും ദൈവം നമുക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതു്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് നാം ദൈവമഹത്വത്തോടു യാചിക്കുന്നതൊക്കെയും ഈ തിരുമുഖത്തെക്കുറിച്ചു യാചിക്കണമെന്ന് തിരുസ്സഭ നമ്മോടുപദേശിക്കുന്നതു്. കൂടാതെയും നമ്മുടെ മരണസമയത്തു് സർവ്വകഴിവുകളോടെ നാം ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഏക സംഗതി, ഈ തിരുമുഖം പ്രസാദിച്ചുകാണണമെന്നുമാത്രമായിരിക്കും. ഏവംവിധം സ്രഷ്ടാവിനും സൃഷ്ടികൾക്കും ഒരുപോലെ ഇഷ്ടപ്പെട്ട ഈ തിരുമുഖം ഇത്ര പ്രാകൃതമാകുവാനുള്ള കാരണമെന്തു്? അതാണു നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു്.

സംസാരശക്തി (ആശയകൈമാററത്തിനുള്ള കഴിവ്) ദൈവം നമുക്കു പ്രദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്തിന്? ദൈവത്തിൻെറ മഹത്വത്തിനുവേണ്ടി. അതായതു, ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുന്നതിനും താന്താങ്ങളുടെയും അന്യരുടെയും ആത്മരക്ഷയ്ക്കു് ഉപകരിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി മാത്രമാണ്. ദൈവസ്തുതിക്കായി അനേകം ജപങ്ങൾ നാം അനുദിനം ഉരുവിടുന്നു. തിരുസ്സഭയുടെ അകത്തും പുറത്തുമായി ഈലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന സകലർക്കും ശുദ്ധീകരാഗ്നിയിൽ കഷ്ടപ്പെടുന്നവർക്കും മാത്രമല്ല സ്വർഗ്ഗവാസികൾക്കുപോലും അതിൽ പങ്കുള്ളതാണ്. നാം വേണ്ടപോലെ ചെയ്താൽ എല്ലാവർക്കും ഉപകാരവും അല്ലാത്തപക്ഷം നഷ്ടവും നേരിടുന്നതാണ്. എന്നുവരികിലും ഒരു ദിവസമെങ്കിലും നാം അവയെ വേണ്ടപോലെ ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയിക്കണം. അതിനുവേണ്ട ശുഷ്കാന്തി നമുക്കില്ലാതെ പോയിരിക്കാം.

എന്നാൽ ദൈവത്തിൻെറ മഹത്വത്തിനു നേരേ വിപരീതമായി നമ്മുടെ സംസാരവശത്തെ എത്ര ശുഷ്കാന്തിയോടെ നാം വിനിയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടാവാം? നമ്മുടെ സംസാരംകൊണ്ട് ആർക്കെല്ലാം ഇടർച്ചയ്ക്കു കാരണമായിട്ടുണ്ട്? ആരുടെയെല്ലാം ജ്ഞാനശുഷ്കാന്തി നശിച്ചിട്ടുണ്ട്? ആർക്കെല്ലാം മാനഹാനി വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്? അവയുടെ ഉത്തരിപ്പുകടം തീർപ്പാൻ സാധിക്കുന്നവ എത്ര? സാധിക്കാത്തവ എത്ര? പിശാചിൻെറ മക്കൾ, എന്ന നീച നാമത്തിന് പാത്രമാകത്തക്കവണ്ണം, ഉപവിയുടെ ഐക്യത്തിൽ വസിച്ചിരുന്ന എത്രയാളുകളെ പരസ്പര ശത്രുക്കളാക്കി തീർത്തിട്ടുണ്ട്? ഈവിധമുള്ള നമ്മുടെ പാപങ്ങൾക്കു പരിഹാരമായിട്ടാണ് സാക്ഷാൽ സ്തുതിയുടെ രാജാവായ ന. കർത്താവ് ഈ മാനഹാനിയെല്ലാം സഹിക്കുന്നതു്.

ആകയാൽ ആര്? എന്തു്? എന്തിന് സഹിക്കുന്നു? എന്നു് ഹൃദയപൂർവ്വം ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് അവയ്ക്കു കാരണമായ സ്വന്ത പാപങ്ങളെ

പാടായ അനുതാപത്തോടെ കർത്താവിനോട് ഏററു പറഞ്ഞ് പൊറുതി അപേക്ഷിക്കണം.

അനന്തരം സ്വന്ത അനുതാപത്തെ കർത്താവിൻെറ പരിഹാര പ്രവൃത്തികളോടുചേർത്ത് കർത്താവൊന്നിച്ച് ത്രിയേക സർവ്വേശ്വരനു കാഴ്ചവച്ചുകൊണ്ട് കർത്താവിൻെറ നാമത്തിൽ പൊറുതി യാചിക്കണം.

അദ്ധ്യായം 34.

സ്ലീവാപ്പാത.

പീലാത്തോസ്, ഏററവും പരിതാപകരമായ അവസ്ഥയിലും ദയനീയവേഷത്തിലും ന. കർത്താവിനെക്കണ്ടപ്പോൾ അയാളുടെ മനസ്സിളകിപ്പോയി. അയാളുടെ ഹൃദയം ലജ്ജയും അനുകമ്പയുംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞു. തീരാപ്പകയോടെ കർത്താവിൻെറമേൽ കുററാരോപണം നടത്തിയിരുന്ന ആചാര്യവൃന്ദത്തിനും തനിക്കുണ്ടായതുപോലുള്ള മനഃപ്പരിവർത്തനമുണ്ടാകുമെന്നു കരുതിയ പീലാത്തോസ് "ഇതാ! മനുഷ്യൻ" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ന. കർത്താവിനെ അവർക്കു കാണിച്ചുകൊടുത്തു. എന്നാൽ അവരാകട്ടെ നേരേ വിപരീതമായി "ഇവനെ നീക്കിക്കളയുക; ഇവനെ കുരിശിൽ തറയ്ക്കുക!" എന്നു നിലവിളിച്ചതേയുള്ളു. യഹൂദന്മാരെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തി ന. കർത്താവിൻെറ ജീവനെ രക്ഷിക്കുന്നതിനായി പീലാത്തോസ് പലതും ചെയ്തു. അതിനതിന് ആചാര്യന്മാർ ദുഷ്ടതയാൽ നിറഞ്ഞ് ന. കർത്താവിനു വിരോധമായി ജനങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിച്ചിരുന്നു. യൂദന്മാർ കർത്താവിനു വിരോധമായിക്കൊണ്ടുവന്ന ന്യായങ്ങളെല്ലാം പീലാത്തോസ് നിഷേധിച്ചു തള്ളി എന്ന് ആചാര്യന്മാർ കണ്ടപ്പോൾ മനഃശക്തിയില്ലാത്ത വിധിയാളനായ പീലാത്തോസിനെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുവാൻ തുടങ്ങി. (യോഹ. xix. 12.) "നീ ഇവനെ (ഈശോയെ) വിട്ടയയ്ക്കുന്നു എങ്കിൽ നീ കേസറിൻെറ സ്നേഹിതനല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ തന്നെ താൻ രാജാവാക്കുന്ന ഏവനും കേസറിൻെറ ശത്രുവാകുന്നു എന്നു അട്ടഹസിച്ചു പറഞ്ഞു." ഈ പരാതികേട്ട് പീലാത്തോസ് വല്ലാതെ കുഴങ്ങി. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അന്നത്തെ റോമൻചക്രവർത്തിയായിരുന്ന തെബേരിയോസ് കേസർ, അയാളുടെ അധികാരത്തെ അവഗണിക്കുന്നവരെ കഠിനമായി ശിക്ഷിച്ചിരുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്ക് ജനങ്ങൾ രാജദ്രോഹക്കുററം ചുമത്തി തൻെറ പക്കൽ കൊണ്ടുവന്ന കുററക്കാരനെ വെറുതെ വിട്ടു എന്ന് ഒരു പരാതി ചക്രവർത്തിക്കു ലഭിച്ചാൽ തനിക്കു വന്നുകൂടിയേക്കാവുന്ന ഭവിഷ്യത്തുകളെപ്പററി ചിന്തിച്ച് അയാൾ ഭയപ്പെട്ടു. അകയാൽ തനിക്കു നേരിട്ടേക്കാവുന്ന അനർത്ഥങ്ങളെ അകററുവാൻവേണ്ടി കടശ്ശി ആചാര്യന്മാരുടെ അഭിലാഷത്തിന് പീലാത്തോസ് കീഴ്പ്പെടുകതന്നെ ചെയ്തു.

പീലാത്തോസ് ഏതെല്ലാമവസരങ്ങളിൽ ന. കർത്താവിനെ വിസ്തരിച്ചുവോ അപ്പോഴെല്ലാം അവിടുന്നു കുററമററവനും നീതിമാനുമാകുന്നു എന്നു് അയാൾക്കു ബോദ്ധ്യമാവുകയും ആ ബോദ്ധ്യത്തെ അപ്പോഴപ്പോൾ അയാൾതന്നെ പരസ്യമായി പ്രസ്താവിക്കയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണു്. തന്നിമിത്തമുള്ള അയാളുടെ മനസ്സാക്ഷിയുടെ ശാസനയെ സാന്ത്വനപ്പെടുത്തുന്നതിനും, യഹൂദന്മാർക്ക് അവരുടെ അപരാധത്തെപ്പററി ബോധമുണ്ടാക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി അയാൾ അവരുടെ നേരേ തിരിഞ്ഞു് വെള്ളമെടുത്തു് കൈകഴുകിക്കൊണ്ടു് (മത്തായി xxvii. 24.) "ഈ നീതിമാൻെറ രക്തത്തിൽ ഞാൻ കുററമററവനാകുന്നു, നിങ്ങൾ നോക്കികൊള്ളുവിൻ എന്നു പറഞ്ഞു." അതിനു് യൂദന്മാർ ഉത്തരമായി (25) "അവൻെറ രക്തം ഞങ്ങളുടെമേലും ഞങ്ങളുടെ മക്കളുടെമേലും (ആയിരിക്കട്ടെ) എന്നു പറഞ്ഞു."

I

പീലാത്തോസ് ന. കർത്താവിനെ മരണത്തിനു വിധിക്കുന്നു.

കടശിയായി റോമൻ നിയമമനുസരിച്ച് ഈ കേസു വിധിക്കുന്നതിലേക്ക് അധികാരിയായ പീലാത്തോസ് തൻെറ ഔദ്യോഗികസിംഹാസനത്തിൽ ഉപവിഷ്ടനായി. പട്ടാള അകമ്പടിയോടെ ന. കർത്താവു് അയാളുടെ മുമ്പിൽ ഹാജരാക്കപ്പെട്ടു. പട്ടാളനായകൻെറ അടയാളത്തിനു് എല്ലാവരും നിശ്ശബ്ദരായി വിധിയാളനെ വീക്ഷിച്ചുനിന്നു. പെസഹായുടെ വെള്ളിയാഴ്ച ഉദ്ദേശം പത്തര മണിയായിരുന്നു സമയം.

പീലാത്തോസ് സഗൗരവം Ibis ad crucem "നീ കുരിശിൻ പക്കലേക്കു പോകണം" എന്നു നമ്മുടെ കർത്താവിനോടും, I miles expedite crucem "സേവകാ പോയി കുരിശു തയാറാക്കു" എന്നു് ലൊംഞ്ചീനോസ് എന്ന ശതാധിപനോടും ആജ്ഞാപിച്ചു.

II

ന. കർത്താവു കുരിശു വഹിക്കുന്നു.

സേവകർ ന. കർത്താവു ധരിച്ചിരുന്ന ചാക്കവസ്ത്രം മാററി അവിടുത്തെ വസ്ത്രങ്ങൾതന്നെ അങ്ങയെ ധരിപ്പിച്ചു. ആ വസ്ത്രങ്ങൾകൊണ്ടല്ലാതെ ന. കർത്താവിനെ ആരും അപ്പോൾ തിരിച്ചറിയുമായിരുന്നില്ല. അനന്തരം സേവകർ ഉദ്ദേശം പതിനഞ്ചടി നീളമുണ്ടായിരുന്നതും ഭാരം കൂടിയതുമായ ഒരു മരക്കുരിശു് ന. കർത്താവിൻെറ തോളിൽവച്ചു. ഹൃദയാനന്ദത്തോടെ ന. കർത്താവു് ആ കുരിശിനെ സ്വീകരിച്ചു.

പലസ്തീനായ്ക്കും ഈജിപ്തിനും മദ്ധ്യേയുള്ള വിജനപ്രദേശങ്ങളിൽ വസിച്ചുകൊണ്ടു്, വഴിയാത്രക്കാരെ കൊന്നു് അവരുടെ മുതൽ അപഹ

രിച്ച് ഉപജീവനം കഴിച്ചിരുന്നവരും, നിയമാനുസരണം പീലാത്തോസി നാൽ കരിശുമരണത്തിന് നേരത്തെ വിധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നവരും, ഇതുവരെ തടവിൽ പാർപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നവരുമായ രണ്ടു കററക്കാരെയും കർത്താവി നോടുകൂടി കരിശിൽ തറയ്ക്കേണ്ടതിനായി സേവകർ കൊണ്ടുവന്നു. കല കളത്തിലേക്കുള്ള യാത്ര ആരംഭിച്ചു.

ഒന്നാമതു് ശതാധിപൻ അശ്വാരൂഢനായി പുറപ്പെട്ടു. പിന്നാ ലെ ശിക്ഷാവിധി ഉച്ചസ്വരത്തിൽ വിളിച്ചുപറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഒരു സേ വകൻ. ആ സേവകൻെറ പിന്നാലെ അർദ്ധപ്രാണനായ ന. കർത്താവു് കരിശു വഹിച്ചുകൊണ്ടു് വളരെ പ്രയാസത്തോടെ നടന്നിരുന്നു. കർത്താ വു് ചങ്ങലയും കയറുകളുംകൊണ്ടു് ബന്ധിതനായിരുന്നു. തന്നെ ബ ന്ധിച്ചിരുന്ന കയറുകളുടെ നീണ്ട തുമ്പുകൾ പിടിച്ചുകൊണ്ടു് നാലു പടയാളികൾ ഇടവും വലവുമായി രണ്ടുപേർ മുൻപിലും രണ്ടുപേർ പുറകിലുമായി നടന്നിരുന്നു. കർത്താവിൻെറ പിന്നാലെ രണ്ടു കള്ള ന്മാർ അവരവരുടെ കരിശും വഹിച്ചു് നിരന്നും ആ കള്ളന്മാരുടെ പിന്നാലെ ആചാര്യന്മാരും ആചാര്യന്മാരുടെ പിന്നാലെ ബഹുജനങ്ങ ളും നടന്നിരുന്നു.

III

ന. കർത്താവിൻെറ ഒന്നാമത്തെ വീഴ്ച.

ശോകപൂർണ്ണമായ ഈ ഘോഷയാത്ര ആരംഭിച്ചു് അധികമാകു ന്നതിനുമുമ്പ്, ന. കർത്താവു് പീലാത്തോസിൻെറ കച്ചേരിയുടെ പടി വാതുക്കൽ എത്തിയപ്പോൾ ക്ഷീണാധിക്യത്താൽ മുഖംകുത്തി കരിശോടുകൂ ടെ നിലത്തു വീണുപോയി. സേവകർ തന്നെ ഉപദ്രവിക്കയല്ലാതെ യാതൊരു സഹായവും ചെയ്യില്ലെങ്കിലും ന. കർത്താവു് ഒരു വിധത്തിൽ സ്വയം എഴുന്നേററു് വീണ്ടും നടന്നു.

IV

ന. കർത്താവു തൻെറ മാതാവുമായി കണ്ടുമുട്ടുന്നു.

മേൽപ്പട്ടക്കാരനായ കയ്യാപ്പായുടെ അരമനമുററത്തുവച്ചു് പത്രോ സ് മൂന്നാംപ്രാവശ്യം ന. കർത്താവിനെ അപലപിച്ചപ്പോൾ രണ്ടാം പ്രാ വശ്യം കോഴി കൂകുന്നതു അയാൾ കേട്ടു. അപ്പോൾ "ഈ രാത്രി രണ്ടുപ്രാവ ശ്യം കോഴി കൂകുന്നതിനുമുമ്പ് മൂന്നുപ്രാവശ്യം എന്നെ നീ അപലപി ക്കും" എന്നു കർത്താവരുൾചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നതു് പത്രോസ് ഓർത്തു. അ യാൾ ദുഃഖാധിക്യത്താൽ സകലവും മറന്നു സ്ഥലംവിട്ടു. ഈവിധം പ ത്രോസ് പോയശേഷം യോഹന്നാൻ അതുവരെ നടന്ന വിവരങ്ങൾ മാതാവിനെ അറിയിക്കുന്നതിനായി മാതാവിൻെറ പക്കലേക്കു പുറപ്പെ

ട്ടു. പാതിരാത്രിയ്ക്കുശേഷം വെള്ളിയാഴ്ച പുലർച്ചയ്ക്കു മുൻപായി യോഹന്നാൻ മാതാവിൻെറ പക്കൽ വന്നു.

മാതാവ് മറിയംമഗ്ദലയിത്തായോടും മറിയം എന്നുതന്നെ പേരായ വേറെ രണ്ടു സ്ത്രീകളോടുംകൂടെ ഒടുവിലത്തെ അത്താഴശാലയിൽ അതായ്തു സെഹിയോൻമാളികയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. മാതാവും മററു മൂന്നു സ്ത്രീകളുംകൂടെ മഹാ ദുഃഖത്തോടെ യോഹന്നാനിൽനിന്നും വിവരം കേട്ടശേഷം അവരഞ്ചുപേരുംകൂടി കർത്താവിൻെറ പക്കലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. അവർ പട്ടണത്തിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ ആചാര്യന്മാർ ന. കർത്താവിനെ, പീലാത്തോസിന്ന് ഏല്പിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞു കേട്ടതുകൊണ്ട് നേരെ പീലാത്തോസിൻെറ കച്ചേരിയിലേക്കു പോയി. പെസഹാകാലമായിരുന്നതിനാൽ തെരുവീഥികൾ ജനങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരുന്നു. ഗുണമായൊ ദോഷമായൊ ഏറെക്കുറെ എല്ലാവരുടെയും സംസാരവിഷയം ന. കർത്താവുതന്നെയായിരുന്നു. ദൂഷ്യമായികേട്ട ഓരോ വാക്കും മാതാവിൻെറ ഹൃദയത്തെ ഭേദിച്ചിരുന്നു. മാതാവും കൂട്ടരും നേരത്തെ പീലാത്തോസിൻെറ കച്ചേരിയിൽ എത്തിയെങ്കിലും ആൾത്തിരക്കും ബഹളവും കാരണം കർത്താവിനെ സമീപിക്കുന്നതിനു അവൎക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ദൂരെനിന്നു കാൎയ്യങ്ങൾ കണ്ടും കേട്ടും അറിഞ്ഞിരുന്നു.

പിന്നീടു ഗാഗുൽത്താമലയിലേക്കുള്ള ഘോഷയാത്ര പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ ഏതുവിധേനയും കർത്താവിനെ സമീപിക്കണമെന്ന് മാതാവിനുണ്ടായിരുന്ന അത്യാശ, യോഹന്നാനെ അറിയിച്ചു. ആകയാൽ യോഹന്നാൻ മാതാവിനെയും കൂട്ടുകാരെയുംകൊണ്ട് ഒരു ഊടുവഴിയിൽകൂടെ അതിശീഘ്രം നടന്ന് ഘോഷയാത്ര കടന്നുപോകുന്ന വഴിയിൽ മുൻകൂട്ടിവന്നു കാത്തുനിന്നു. പ്രദക്ഷിണം അടുത്ത് കർത്താവ് ഇവരുടെ സമീപേ ആയപ്പോൾ കർത്താവു തല ഉയർത്തി മാതാവിനെ തൃക്കൺപാർത്തു. പരസ്പരം കണ്ടു എന്നല്ലാതെ ആരും ഒരക്ഷരംപോലും സംസാരിച്ചില്ല. തൽക്ഷണം മാതാവ് കർത്താവിൻെറ പിന്നാലെ കർത്താവിനോട് തൊട്ടടുത്തു നടന്നുതുടങ്ങി. മാതാവിൻെറ വലത്തുവശത്ത് യോഹന്നാനും ഇടത്തുവശത്ത് മറിയം മഗ്ദലയിത്തായും മാതാവിനോടു തൊട്ടടുത്തു പുറകിലായി മററു രണ്ടു സ്ത്രീകളും നടന്നു.

കർത്താവിനെ ബന്ധിച്ചിരുന്ന കയറു പിടിച്ചുകൊണ്ട് കർത്താവിൻെറ പിന്നാലെ നടന്നിരുന്ന പടയാളികൾ ഇടവും വലവുമായി അകന്നു നടന്നിരുന്നതിനാൽ മദ്ധ്യത്തിൽ ഇവൎക്കു നടക്കുവാൻ സൗകൎയ്യമുണ്ടായിരുന്നു. കൂടാതെയും ഇവരുടെ സങ്കടം കാണുന്നത് യഹൂദന്മാൎക്കും സേവകൎക്കും സന്തോഷമായിരുന്നതിനാലും, ഇവരുടെ സാന്നിദ്ധ്യം കർത്താവിനു കൂടുതൽ വ്യസനകരമായിരിക്കുമെന്ന് അവർ കരുതിയിരുന്നതിനാലും ആരും ഇവരെ തടഞ്ഞില്ല.

V

കരിശ്ശു ചുമക്കുന്നതിന് ശെമഓൻ കൎത്താവിനെ സഹായിക്കുന്നു.

അത്യന്തം ക്ഷീണിതനായിത്തീൎന്ന നമ്മുടെ കൎത്താവു് ഭാരമേറിയ കരിശ്ശും ചുമന്നുകൊണ്ടു് നിശ്ചിതസ്ഥലത്തെത്തുക സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും, അതിനു തന്നെ നിൎബന്ധിക്കുന്നതായാൽ വഴിയ്ക്കുവച്ചുതന്നെ മരിച്ചുപോയേക്കുമെന്നും പടയാളികൾ ശങ്കിച്ചിരിക്കയിൽ, യാദൃഛികമായി ആ വഴിയേ വന്നവനും നല്ല കായബലമുണ്ടായിരുന്നവനുമായ, സിരേൻകാരൻ ശെമഓൻ എന്നയാളെ കൎത്താവിൻെറ കരിശെടുത്തുകൊണ്ടു് ഗാഗുൽത്താമലവരെ പോകുന്നതിന് പടയാളികൾ നിൎബന്ധിച്ചു. മററുള്ളവരെപ്പോലെതന്നെ കരിശിൽ തൊടുന്നതിന് ശെമഓനു മനസ്സുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഗത്യന്തരമില്ലാതെ വന്നതുകൊണ്ടു് അയാൾ സമ്മതിച്ചു. എന്നാൽ കൎത്താവിൻെറ കരിശ്ശു് അയാളുടെ ചുമലിൽ പതിഞ്ഞതോടെ അയാളുടെ ആത്മാവു പ്രസാദവരത്താൽ നിറഞ്ഞു. തൽഫലമായി കൎത്താവിൻെറനേക്ക് അയാൾക്കുണ്ടായ സ്നേഹവും സഹതാപവും നിമിത്തം ആ ജോലി സസന്തോഷം അവസാനംവരെ തുടൎന്നു. പിൽക്കാലത്തു് ഈ മനുഷ്യൻ കൎത്താവിൻെറ ശിഷ്യഗണത്തിൽ ചേൎന്നു. ഇന്നു് ഈ ശെമഓനും അയാളുടെ പുത്രന്മാരായ അലക്സാണ്ടരും റൂപ്പോസും തിരുസ്സഭയിൽ വിശുദ്ധന്മാരായി വണങ്ങപ്പെടുന്നു.

VI

വേറോനിക്കാ.

ഗാഗുൽത്താമലയിലേക്കുള്ള ഈ പ്രദക്ഷിണം ഒരു ഇടുങ്ങിയ തെരുവിൽക്കൂടി കടന്നുപോകയിൽ, വേറോനിക്കാ എന്നു പേരായ ഗുണവതിയായ ഒരു സ്ത്രീ അവളുടെ വീട്ടിനകത്തുനിന്നുകൊണ്ടു് ന. കൎത്താവിൻെറ തിരുമുഖം ദൂരെക്കാണുവാനിടയായി. തൽക്ഷണം അവളുടെ ഹൃദയം സഹതാപത്താൽ നിറഞ്ഞു. അവൾ ഒരു തുവാലയും എടുത്തുകൊണ്ടു് ജനക്കൂട്ടത്തെയോ പടയാളികളെയോ വകവയ്ക്കാതെ അവരുടെ ഇടയിൽക്കൂടി അതിവേഗത്തിൽ കടന്നുവന്നു് കൎത്താവിൻെറ മുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തിനിന്നുകൊണ്ടു് "എൻെറ കൎത്താവേ, അങ്ങേ മുഖം തുടയ്ക്കുന്നതിന് എന്നെ അനുവദിക്കണമേ" എന്നപേക്ഷിച്ചു. കൎത്താവാകട്ടെ യാതൊന്നും സംസാരിക്കാതെ അവളുടെ കയ്യിൽനിന്നും തുവാല വാങ്ങി, കണ്ണീരും രക്തവും മണ്ണും കഫവുംകൊണ്ടു് നിറഞ്ഞിരുന്ന തിരുമുഖത്തിൽ പതിച്ചശേഷം തുവാല അവൾക്കു തിരികെക്കൊടുത്തു. അവൾ ഉടനെ അവളുടെ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി.

അവൾ ദശിച്ച കത്താവിൻെറ തിരുമുഖചരായ അവളുടെ തുവാലയിൽ പതിഞ്ഞിരുന്നതിനെക്കണ്ടു ആശ്ചര്യത്തോടും കൃതജ്ഞതയോടുംകൂടി അവൾ ദൈവത്തിനു സ്തോത്രംചെയ്തു. അവളുടെ ആ തുവാല വി. പത്രോസിൻെറ ദേവാലയത്തിൽ ഇന്നും വണങ്ങപ്പെടുന്നു. അവളുടെ തുവാലയിൽ എന്നതിനേക്കാൾ അവളുടെ ബോധത്തിൽ അവൾ ദശിച്ച കത്താവിൻെറ തിരുമുഖം പതിഞ്ഞിരുന്നു; അതു മരണംവരെ മാഞ്ഞുപോയതുമില്ല. അതുകൊണ്ടു് അവൾ പീഡിതനായ കത്താവിൻെറനേക്ക് സ്നേഹത്തിലും സഹതാപത്തിലും അനുദിനം വദ്ധിച്ചുവന്നു.

VII

രണ്ടാമത്തെ വീഴ്ച.

ന. കത്താവു പീലാത്തോസിൻെറ പടിവാതുക്കൽവച്ചു വീണതുപോലെ ഓർശ്ലേം പട്ടണത്തിൻെറ പടിവാതുക്കൽ വന്നപ്പോഴും ക്ഷീണാധിക്യത്താൽ മുഖംകുത്തി നിലംപതിച്ചു. ഈ അവസരത്തിൽ സ്വശക്തി തീരെ ക്ഷയിച്ചിരുന്നതിനാൽ സേവകരുടെ സഹായത്തോടെയാണു് ആ പട്ടണത്തിൻെറ പടിവാതിൽ അവസാനമായികടന്നതു്.

VIII

ഭക്തസ്ത്രീകൾ.

ഈ പ്രദക്ഷിണത്തിൽ സംബന്ധിച്ചിരുന്നവരിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും കത്താവിനെ ദ്വേഷിച്ചിരുന്നവരായിരുന്നു. എങ്കിലും വളരെപ്പേർ കത്താവിൻെറനേക്ക് അവക്കുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹവും സഹതാപവുംകൊണ്ടു് ഇതിൽ സംബന്ധിച്ചവരുമുണ്ടു്. ആ കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ട ഭക്തരായ കുറേ സ്ത്രീകൾ ന. കത്താവു രണ്ടാമതും വീഴുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അവക്കുണ്ടായിരുന്ന സഹതാപം അടക്കവയ്യാതെ വിലപിക്കുവാനും മുറയിടുവാനും തുടങ്ങി. ന. കത്താവു് അവരെ ആശ്വസിപ്പിക്കുമാറു് അവരുടെനേരെ തിരിഞ്ഞു് (ലൂക്കാ. xxiii. 28) "ഓർശ്ലേം പുത്രിമാരേ, എന്നെക്കുറിച്ചു നിങ്ങൾ കരയേണ്ട; നിങ്ങളെക്കുറിച്ചും നിങ്ങളുടെ മക്കളെക്കുറിച്ചും കരഞ്ഞുകൊൾവിൻ. (29) എന്തെന്നാൽ മച്ചികൾക്കും, പ്രസവിക്കാത്ത ഉദരങ്ങൾക്കും, കുടിപ്പിക്കാത്ത മുലകൾക്കും ഭാഗ്യം! എന്നു് പറയപ്പെടുന്ന ദിവസങ്ങൾ ഇതാ! വരുന്നു. (30) അപ്പോൾ മലകളോടു്: ഞങ്ങളുടെമേൽ വീഴുവിൻ എന്നും കുന്നുകളോടു്: ഞങ്ങളെ മൂടിക്കളയുവിൻ എന്നും നിങ്ങൾ പറയുവാൻ തുടങ്ങും." ഈ കഷ്ടാനുഭവ യാത്രയിൽ ഇപ്പോൾ മാത്രമേ കത്താവു സംസാരിച്ചതായി രേഖയുള്ളൂ. അതാവട്ടെ തന്നോടു സഹതാപം തോന്നുന്നവരെ ഒരു സത്യം പഠിപ്പിക്കുന്നതിനാണു്.

നാല്പതു കൊല്ലങ്ങളുടെശേഷം ഓർശ്ലേം നിവാസികൾക്കും, ലോകാവസാനത്തിൽ സകല ഭൂവാസികൾക്കും നേരിടാനിരിക്കുന്ന അത്യാഹിതത്തെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ന. കർത്താവ്, അവിടുത്തെ പീഡകൾക്കു സാക്ഷാൽ കാരണമായ നമ്മുടെയും ഭാവിതലമുറകളുടെയും പാപങ്ങളെപ്പററി അനുതപിക്കണമെന്നാണ് ഇവിടെ ഉപദേശിക്കുന്നത്. കർത്താവു തുടന്നരുളിച്ചെയ്യുന്നു (ലൂക്കാ. xxiii. 31) "പച്ചമരത്തോടു അവർ ഇവ ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ ഉണങ്ങിയതിൽ എന്തു സംഭവിക്കും?" അതായതു പാപത്തിൻെറ ഫലമായി- യാതൊരു പാപവുമില്ലാത്ത- സാക്ഷാൽ പരിശുദ്ധിതന്നെ ആയ- ന. കർത്താവ് ഇതുപോലെ സഹിക്കേണ്ടിവന്നെങ്കിൽ, സാക്ഷാൽ പാപികൾ അവരുടെ പാപഫലം അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുമ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി എത്ര കൂടുതൽ ഭയങ്കരമായിരിക്കും?

IX

മൂന്നാമത്തെ വീഴ്ച.

ന. കർത്താവിൻെറ ആദ്യത്തെ വീഴ്ചമുതൽ കുരിശിൻെറ ഭാരം ഏറെക്കുറെ ശെമഓൻ തന്നെയാണ് വഹിച്ചിരുന്നതു്. രണ്ടാമത്തെ വീഴ്ചമുതൽ കർത്താവിനെ, തൻെറ മുമ്പിൽ നടന്നിരുന്ന പടയാളികൾ കയറുപിടിച്ചു മുമ്പോട്ടു വലിച്ചുകൊണ്ടും പുറകേ നടന്നിരുന്നവർ മുമ്പോട്ടു തള്ളിക്കൊണ്ടും ഒരു വിധത്തിൽ കൊലക്കളത്തിൽ എത്തിക്കയാണുണ്ടായതു്. അപ്പോഴേക്കും ന. കർത്താവ് തീരെ വശഹീനനായി സർവ്വാംഗം തളന്ന് മുഖംകുത്തി വീണുപോയി. നിർദ്ദിഷ്ടസ്ഥാനത്ത് എത്തിയിരുന്നതിനാൽ ഈ അവസരത്തിൽ സേവകർ തന്നെ സഹായിച്ചില്ലെന്നു മാത്രമല്ല സാക്ഷാൽ തൻെറ സഹായിയായിരുന്ന ശെമഓനെ തീരെ മര്യാദയില്ലാതെ ആട്ടി ഓടിക്കയുംചെയ്തു.

നിസ്സഹായനും ആസന്നമരണനുമായ ന. കർത്താവ് ഗാഗുൽത്താ മലമുകളിൽ ഇതാ! മുഖംകുത്തി വീണുകിടക്കുന്നു.

'ഗാഗുൽത്താ' എന്ന ഗ്രീക്കുപദത്തിൻെറ അർത്ഥം തലയോട് എന്നാണ്. ആ കുന്നിനു് ഒരു മനുഷ്യശിരസ്സിൻെറ ആകൃതിയുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു മാത്രമല്ല ആ പേരുണ്ടായതു്. ആദിപിതാവായ ആദത്തിൻെറ തലയോട് അവിടെയാണ് സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു് എന്നാണ് പാരമ്പര്യം ഘോഷിക്കുന്നതു്. കൂടാതെയും ദൈവം അബ്രാഹംപിതാവിനു് സ്വപുത്രനായ ഇസ്സഹാക്കിനെ ബലികഴിക്കുന്നതിനു് കാണിച്ചുകൊടുത്ത സ്ഥലവും അതുതന്നെയാണ്. ഇതിനുംപുറമേ ഓർശ്ലേം പട്ടണമതിലിനു് തൊട്ടടുത്തു പുറമേ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന ആ കുന്നിലാണ് ആ പട്ടണസ്ഥാപനംമുതൽ കുററക്കാരുടെ കൊലശിക്ഷ നടത്തിയിരുന്നതു്. ഈ കാരണങ്ങളാലാണ് ആ സ്ഥലത്തിനു് ഈ പേരുണ്ടായതു്.

X

ക്രൂശാരോഹണത്തിനുള്ള ഒരുക്കം.

സേവകർ കർത്താവിന്റെ തിരുവസ്ത്രം ഉരിഞ്ഞശേഷം തന്നെ കൈപ്പുകുടിപ്പിക്കുന്നു.

സേവകർ അല്പം ആശ്വസിച്ചശേഷം വീണുകിടന്നിരുന്ന ന. കർത്താവിനെ എഴുന്നേല്പിച്ചു. തന്റെ മേൽവസ്ത്രവും തിരുശരീരത്തോടു ഒട്ടിപ്പിടിച്ചിരുന്ന കുപ്പായവും ഉരിഞ്ഞുമാററി. ചെറിയ ഉൾവസ്ത്രം മാത്രം അവശേഷിച്ചു. വസ്ത്രനീക്കംകൊണ്ട് തിരുശരീരത്തിലെ വ്രണങ്ങൾ സമസ്തവും നവീകരിക്കപ്പെടുകതന്നെ ചെയ്തു.

അനന്തരം സേവകർ, ഈവക മരണശിക്ഷ അനുഭവിക്കുന്നവർക്കു കൊടുക്കുക പതിവായിരുന്നതുപോലെ, ഒരുതരം പാനീയം ന. കർത്താവിനു കുടിക്കുവാൻ കൊടുത്തു. സാധാരണ കൊടുത്തിരുന്നത് ലഹരികൂടിയ വീഞ്ഞായിരുന്നു. അതു കഴിക്കുന്നവർക്കു ശരീരത്തിനു ക്ഷീണവും മനസ്സിന് ഉന്മേഷവും അസാധാരണമായി തോന്നാവുന്നതുകൊണ്ട് അനന്തരം അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന പീഡകളുടെ ഉഗ്രത അനുഭവപ്പെടാതെ വരും. എന്നാൽ ന. കർത്താവിനായി അവർ തയാറാക്കിയിരുന്നത് ഏററവും അരുചികരമായ പാനീയമായിരുന്നു. കർത്താവ് തിരുവായിൽ അതു സ്വീകരിച്ച്, അതിന്റെ ദുസ്സഹമായ അരുചി അനുഭവിച്ചതല്ലാതെ തന്റെ പീഡകളിൽ കുറവുവരാതിരിപ്പാൻവേണ്ടി അതിൽനിന്ന് ഒരു തുള്ളിപോലും കുടിക്കുകയുണ്ടായില്ല.

XI

ന. കർത്താവ് കുരിശിൽ തറയ്ക്കപ്പെടുന്നു.

പടയാളികളുടെ ആജ്ഞയനുസരിച്ച് ന. കർത്താവ് കുരിശുമരത്തിൽ കിടന്നുകൊണ്ട് ഇരുവശങ്ങളിലേക്കും തിരുകരങ്ങൾ നീട്ടിക്കൊടുത്തു. ഒരു സേവകൻ വലതുകരത്തിന്റെ പത്തി ആണിപ്പഴുതിന്റെ മുകളിൽ ചേർത്തുപിടിക്കയിൽ മററൊരുത്തൻ ഉള്ളംകയ്യിൽ ആണിവച്ച് ചുററികകൊണ്ട് അടിച്ചുറപ്പിച്ചു. അനന്തരം ഇടതുകരവും കർത്താവു നീട്ടിക്കൊടുത്തെങ്കിലും ഞരമ്പുകളുടെ വലിച്ചിൽകൊണ്ടും ആണിപ്പഴുതുകൾ ആവശ്യത്തിലധികം അകലത്തിലായിരുന്നതുകൊണ്ടും തൃക്കരം നിർദ്ദിഷ്ടസ്ഥാനത്തെത്താതെ വന്നു. അതുകൊണ്ട് പലരുംകൂടി പിടിച്ച് ബലമായി വലിച്ചാണ് ആണിപ്പഴുതിൽ എത്തിച്ചു തറച്ചത്. പിന്നീട് തൃപ്പാദങ്ങൾ കർത്താവുതന്നെ നീട്ടിക്കൊടുത്തെങ്കിലും മേൽപ്പറഞ്ഞ കാരണങ്ങളാൽ അവ അശേഷം ആണിപ്പഴുതിൽ എത്താതെ വന്നതുകൊ

ണ്ട് ഇടത്തേതിന്റെമേൽ വലത്തെ തൃപ്പാദം ചേർത്തുവച്ച് ചങ്ങലയും കയറുകളുംകൊണ്ടുകെട്ടി പലരുകൂടി വലിച്ച് ആണിപ്പഴുതിൽ വരുത്തി ഒരു വലിയ ആണികൊണ്ട് ഇരുപാദങ്ങളും ഒരുമിച്ചു തറച്ചു. ഈവിധം തറയ്ക്കപ്പെട്ട കർത്താവിന്റെ തിരു അസ്ഥികൾക്ക് കേടൊന്നും ഭവിച്ചില്ലെന്നിരുന്നാലും അവയുടെ പരസ്പരബന്ധം അല്പാല്പം വ്യതിചലിച്ചു. അതിനാലുളവായ വേദന ഊഹാതീതമാണ്. "എന്റെ അസ്ഥികൾ അവർ എണ്ണി" എന്ന തിരുവെഴുത്ത് ഇവിടെ നിവൃത്തിയായി.

കുരിശു നാട്ടിനിറുത്തുമ്പോൾ തിരുശരീരത്തിന്റെ ഭാരംകൊണ്ട് ആണികൾ മരത്തിൽനിന്നും ഊരിപ്പോരാതിരിക്കേണ്ടതിന് സേവകർ തിരുക്കുരിശു കമഴ്ത്തി– അതായത് കർത്താവ് അടിയിലും കുരിശുമരം മുകളിലുമാക്കി–കൊണ്ട് ആണികളുടെ മുന ചുറ്റികകൊണ്ട് അവർ അടിച്ചു വളച്ചു. അനന്തരം രണ്ടു സേവകർ കുരിശിന്റെ ചുവട്ടുഭാഗത്ത് ഇരുവശങ്ങളിലുംനിന്നു പിടിച്ചുയർത്തിക്കൊണ്ട് അതേപടി അവരുണ്ടാക്കിയ കുഴിയിൻപക്കലേക്കു വലിച്ച്, ആ അററം കുഴിയുടെ വക്കിൽ വച്ചു. അവർ രണ്ടുപേരുംകൂടെ കുരിശിന്റെ ചുവടു മാറിപ്പോകാതെ കുഴിയിലേക്കുതന്നെ വീഴത്തക്കവണ്ണം പിടിച്ചിരിക്കയിൽ ബാക്കി എല്ലാവരുംകൂടെ കുരിശിന്റെ മേൽഭാഗം ഉയർത്തി. കുരിശിന്റെ കുറിയ തണ്ടിന്മേൽ കൈകൊണ്ടു പിടിക്കാൻ പാടില്ലാതായപ്പോൾ കുന്തങ്ങൾകൊണ്ടു കുത്തി കുരിശുയർത്തിയിരുന്നു. കുന്തത്തിന്റെമുന തടിയിൽനിന്നും തെററിപ്പോകാതിരിക്കുന്നതിനായി ഒരു സേവകൻ കർത്താവിന്റെ തിരുക്കക്ഷത്തിൽക്കൂടെ കുന്തംകൊണ്ടു കുരിശു കുത്തി ഉയർത്തിയിരുന്നു. ആ നീചകൃത്യം കണ്ടുനിന്നിരുന്ന സഹൃദയർ വാവിട്ടുനിലവിളിച്ചുപോയി.

ഈവിധം കുരിശുയർത്തി അതിന്റെ ചുവട് കുഴിയുടെ അടിയിൽ പാറമേൽ മുട്ടിയപ്പോൾ തിരുശരീരം ആകെ ഇളകി തിരുമുറിവുകൾ വലുതാകയും അതിൽനിന്നു രക്തം ധാരധാരയായി ഒഴുകുകയും ചെയ്തിരുന്നു. കടശി കുരിശിന്റെ മുകളിൽ പീലാത്തോസ് എഴുതിക്കൊടുത്തിരുന്ന പരസ്യവും സ്ഥാപിച്ചു. അതിന്മേൽ I. N. R. I. Jesus Nasrenus Rex Judeorum. "യൂദന്മാരുടെ രാജാവായ നസ്രായക്കാരൻ ഈശോ" എന്ന് സുറിയാനി, ഗ്രീക്ക്, ലാററിൻ എന്നീ ഭാഷകളിൽ എഴുതപ്പെട്ടിരുന്നു.

അനന്തരം സേവകർ രണ്ടു കള്ളന്മാരെയും ഈശോകർത്താവിന്റെ ഇടത്തും വലത്തുമായി കുരിശിന്മേൽ തറച്ചു. അങ്ങിനെ "പാപികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഞാനെണ്ണപ്പെട്ടു" എന്ന തിരുവെഴുത്തു നിവൃത്തിയായി.

XII

തിരുമരണപീഡ.

ന. കർത്താവു് ഈശോമ്ശിഹാ, തന്റെ മുപ്പത്തിമൂന്നാമത്തെ വയസ്സിൽ ഗാഗുൽത്താ മലമുകളിൽ ആകാശത്തിന്റെയും ഭൂമിയുടെയും മദ്ധ്യേ വലിയ തിരുനാളായ പെസഹായുടെ വെള്ളിയാഴ്ച നട്ടുച്ചക്കു് കുരിശിന്മേൽ നമ്മുടെ രക്ഷക്കായി ഉയർത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു!!

അദ്ധ്യായം 35.

സപ്തവാക്യങ്ങൾ.

—:※:—

i

ܐܒܝ ܫܒܘܩ ܠܗܘܢ: ܠܐ ܓܝܪ ܝܕܥܝܢ ܡܢܐ ܥܒܕܝܢ *

(ലൂക്കാ. xxiii. 34.)

"പിതാവേ, ഇവർ ചെയ്യുന്നതെന്തെന്നു് അറിയായ്കകൊണ്ടു് ഇവരോടു ക്ഷമിക്കേണമേ."

ന. കർത്താവു് കുരിശിൽ ഉയർത്തപ്പെട്ടിട്ടു് ഒന്നാമതായി അരുളിച്ചെയ്ത ഈ വാക്യം തന്റെ ഘാതകന്മാർക്കുവേണ്ടി ദൈവപിതാവിനോടുള്ള ഒരപേക്ഷയാണു്. അറിവില്ലാതെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു് അവരോടു ക്ഷമിക്കണമെന്നാണു് പ്രാർത്ഥന.

ആരാണു് ന. കർത്താവിന്റെ ഘാതകന്മാർ?

പടയാളികൾ; അവരെ നയിച്ചതു് പീലാത്തോസ്; പീലാത്തോസിനെ ഇക്കാര്യത്തിനു വഴിപ്പെടുത്തിയതു് യഹൂദജനം; ആ ജനത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു് ആചാര്യന്മാർ. ആകയാൽ ആചാര്യന്മാർ മുതൽ പടയാളികൾവരെ എല്ലാവരും ന. കർത്താവിന്റെ ഘാതകന്മാരാണു്.

പക്ഷേ ന. കർത്താവു പാടുപെട്ടു മരിക്കുന്നതു് പാപപരിഹാരത്തിനുവേണ്ടി മാത്രമാകയാൽ ആരെല്ലാം പാപം ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ, ചെയ്യുന്നുണ്ടോ, അഥവാ ചെയ്യാനിരിക്കുന്നുണ്ടോ അവരെല്ലാം സാക്ഷാൽ കർത്താവിന്റെ ഘാതകന്മാർതന്നെ.

കർത്താവിനെ പീഡിപ്പിച്ചവർ സാക്ഷാൽ കർത്താവാരെന്നറിയാതെയാണു് തന്നെ പീഡിപ്പിച്ചതു്. അപ്രകാരംതന്നെ പാപം ചെയ്യുന്നവരും പാപത്തിന്റെ തിന്മ അഥവാ ഫലം എന്തെന്നു് വേണ്ടപോലെ

ഗ്രഹിയ്ക്കായ്കയാലാണ് പാപം ചെയ്യുന്നതു്. ആകയാൽ കത്താവിൻെറ ഈ പ്രാത്ഥന തനിയ്ക്കുവേണ്ടിയാണ എന്നു് ഓരോ മനുഷ്യവ്യക്തിയും കരുതേണ്ടതാണ്.

ii

ܐܡܝܢ ܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ܆ ܕܝܘܡܢܐ ܥܡܝ ܬܗܘܐ ܒܦܪܕܝܣܐ ܀

(ലൂക്കാ. xxiii. 43.)

"നീ ഇന്നു് എന്നോടുകൂടെ പറുദീസായിൽ ആയിരിക്കും എന്നു ഞാൻ സത്യമായി നിന്നോടു പറയുന്നു."

ന. കത്താവു് കുരിശിന്മേൽ മരണവേദന അനുഭവിക്കയിൽ വിദേശികളും സ്വദേശികളും കത്താവിനെ ദ്വേഷിക്കുന്നവരും അല്ലാത്തവരുമായി അനേകയാളുകൾ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. താന്നെ ദ്വേഷിച്ചിരുന്നവരെല്ലാം തന്നെ പരിഹസിച്ചിരുന്നു. "മൂന്നു ദിവസംകൊണ്ടു ദൈവാലയം പണിയുന്നവനെ നിന്നെത്തന്നെ രക്ഷിക്കുക." "ഇവൻ മററുള്ളവരെ രക്ഷിച്ചു തന്നെത്താൻ രക്ഷിക്കുവാൻ ഇവനു സാധിക്കുന്നില്ല." "നീ ദൈവപുത്രനാകുന്നു എങ്കിൽ കുരിശിൽനിന്നും ഇറങ്ങിവരിക, എന്നാൽ ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കാം." എന്നിപ്രകാരം ആചാര്യന്മാരും അവരാൽ പ്രേരിതരായ യൂദജനങ്ങളും ന. കത്താവിനെ പരിഹസിച്ചിരുന്നു.

"നീ യൂദന്മാരുടെ രാജാവാകുന്നു എങ്കിൽ നിന്നെത്തന്നെ രക്ഷിക്കുക." എന്നു പടയാളികളും കത്താവിനെ പരിഹസിച്ചിരുന്നു.

ഇവയെല്ലാം കേട്ടുകൊണ്ടു് കത്താവിൻെറ ഇടത്തുവശത്തു കുരിശിൽ തൂങ്ങിയിരുന്ന കള്ളനും കത്താവിനെ പരിഹസിക്കുന്നവരോടു ചേന്നുകൊണ്ടു് "നീ മിശിഹാ ആകുന്നു എങ്കിൽ നിന്നെയും ഞങ്ങളെയും രക്ഷിക്കുക." എന്നു പരിഹാസമായിപ്പറഞ്ഞു.

ഈ അവസരത്തിൽ കത്താവിൻെറ വലത്തുവശത്തു തൂങ്ങിയിരുന്ന 'ദിസ്മാസ്' അവൻെറ കൂട്ടുകാരനെ എതിത്തു. "നീ ദൈവത്തെപ്പോലും ഭയപ്പെടുന്നില്ലയോ? നാം ചെയ്ത കുററത്തിനുള്ള ന്യായമായ ശിക്ഷ അനുഭവിക്കുന്നു. ഇയാളോ ദ്വേഷിക്കത്തക്കതായി ഒന്നും ചെയ്തിട്ടില്ല." എന്നിപ്രകാരം കത്താവിനെ അദരിച്ചു പറഞ്ഞശേഷം കത്താവിൻെറനേരേ തിരിഞ്ഞു (ലൂക്കാ. xxiii. 42.) "എൻെറ കത്താവേ, നീ നിൻെറ രാജ്യത്തിൽവരുമ്പോൾ എന്നെ ഓക്കേണമേ." എന്നപേക്ഷിച്ചു. അയാളുടെ യാചന അവസാനിക്കുന്നതിനുമുമ്പായി കത്താവരുളിച്ചെയ്തു. (ലൂക്കാ. xxiii. 43.) "നീ ഇന്നു് എന്നോടുകൂടി പറുദീസായിൽ ആയിരിക്കും എന്നു ഞാൻ സത്യമായി നിന്നോടു പറയുന്നു."

iii

"സ്ത്രീ, ഇതാ! നിൻെറ മകൻ." ❖ ܐܢܬܬܐ ܗܐ ܒܪܟܝ

"ഇതാ! നിൻെറ അമ്മ." ❖ ܗܐ ܐܡܟ

ന. കർത്താവിൻെറ കുരിശിൻചുവട്ടിൽ മാതാവും യോഹന്നാനും മറിയംമഗ്ദലയിത്താ മുതലായ സ്ത്രീകളും നിന്നിരുന്നു. ന. കർത്താവു മാതാവിനോട്ട് (യോഹ. xix. 26) "സ്ത്രീ ഇതാ! നിൻെറ മകൻ" എന്നും യോഹന്നാനോട്ട് (27) "ഇതാ! നിൻെറ അമ്മ" എന്നും അരുളിച്ചെയ്തു.

ന. കർത്താവിൻെറ ഈ മൂന്നാമത്തെ വാക്യം തൻെറ അന്ത്യശാസനമായിട്ടാണ് നൽകിയിരിക്കുന്നത്.

ഒന്നാമത്:– കർത്താവിൻെറ മരണശേഷം ഈ ലോകത്തിൽ മാതാവിനു സഹായമായി വേറെ ആരുമില്ലാത്തതിനാൽ യോഹന്നാൻ മാതാവിനെ തള്ളയെപ്പോലെ കരുതി സംരക്ഷിക്കണമെന്നും, മാതാവു് യോഹന്നാൻെറ സംരക്ഷണ സ്വീകരിക്കണമെന്നും കർത്താവു നിശ്ചയിക്കുന്നു. ഈ സംഗതി നിസ്സാരവും താല്ക്കാലികവുമാണ്. ഈ സംഗതിയും ഈ മൂന്നാം വാക്യത്തിൽ കർത്താവുദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും പ്രധാനവും ശാശ്വതവുമായതു് വേറൊന്നാണ്. രണ്ടാമത്:–

മാതാവിനെ ഇവിടെ സ്ത്രീ എന്നാണ് സംബോധന ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. മുൻ 'ആറ്, പത്തു്' അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ പരാമർശിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ ദൈവം ഒരു സ്ത്രീയെപ്പററി മുമ്പു വെളിപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. ആ സ്ത്രീതന്നെയാണ് മാതാവു്. ദൈവം മാതാവിനെ എത്ര സുന്ദരമായി സൃഷ്ടിച്ചു? എത്ര വിശേഷമായി സംരക്ഷിച്ചു? ഇതിലെല്ലാം മാതാവിൻെറ നന്മ മാത്രമല്ല ദൈവം ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്. രക്ഷപെടുവാനുള്ള എല്ലാവരുടെയും നന്മകൂടെ ദൈവം ഉദ്ദേശിക്കുന്നു. കർത്താവു് ഇവിടെ ദൈവം എന്ന നിലയ്ക്കാണ് ഈ വാക്യം അരുളുന്നതു്.

അകയാൽ മാതാവിനോട്ട്, രക്ഷപെടുവാനുള്ള എല്ലാവരെയും ഒരു നല്ല തള്ള അവളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ എന്നപോലെ സഹായിക്കണമെന്നും, അപ്രകാരംതന്നെ യോഹന്നാനോടു മാത്രമല്ല, യോഹന്നാനെപ്പോലെ കർത്താവിനെ അന്വേഷിക്കുന്ന– നിത്യായുസ്സാഗ്രഹിക്കുന്ന– ഏവരോടും ഒരു ശിശു അതിൻെറ തള്ളയെ എന്നപോലെ മാതാവിനെ ആശ്രയിക്കണമെന്നുമാണ് കർത്താവുദ്ദേശിക്കുന്നതും ഈ വാക്യംവഴിയായി വെളിപ്പെടുത്തുന്നതും.

കർത്താവിൻെറ ഉദ്ദേശവും കല്പനയും മാതാവു മനസ്സിലാക്കി. തദനുസാരം അവളുടെ ജീവിതകാലത്തും മരണശേഷവും ഏവരുടെയും സാക്ഷാൽ തള്ളയായി വർത്തിക്കുന്നു എന്നതിനു് നാളതുവരെയുള്ള ചരിത്രംതന്നെ സാക്ഷി. അപ്രകാരംതന്നെ രക്ഷപെട്ടിട്ടുള്ളവർ– തിരുസ്സഭയിൽ വിശുദ്ധരായി വണങ്ങപ്പെടുന്ന ഏവരും– ശിശുക്കളെപ്പോലെ

മാതാവിനെ ആശ്രയിച്ചിരുന്നു എന്നു് അവരവരുടെ ചരിത്രംതന്നെ സാക്ഷിക്കുന്നു.

iv

✤ ܐܝܠ : ܐܝܠ : ܠܡܢܐ ܫܒܩܬܢܝ ✤

(മത്തായി. xxvii. 46.)

"എന്റെ ദൈവമേ! എന്റെ ദൈവമേ! എന്തുകൊണ്ടു് എന്നെ നീ ഉപേക്ഷിച്ചു."

സാക്ഷാൽ ദൈവമായ ന. കർത്താവു് മനുഷ്യരെ രക്ഷിപ്പാനായി മനുഷ്യനായി അവതരിച്ചു. മുപ്പത്തിമൂന്നുകൊല്ലം അദ്ധ്വാനിച്ചു. എത്രയോ ഭയങ്കര പീഡകൾ സഹിച്ചു. ഇപ്പോൾ കുരിശിന്മേൽ തറക്കപ്പെട്ടിട്ടു് മൂന്നു മണിക്കൂർ ആകാറായി. എത്രയോ ഭയങ്കരമായ വേദന അനുഭവിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇവകൊണ്ടുമാത്രം ഒരു കുഞ്ഞുപോലും രക്ഷപെടുകയില്ല. മാത്രമല്ല പലക്കും ഭയങ്കര ശിക്ഷതന്നെ നേരിടും. ഇതു തന്റെ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിനു് സഹിക്കാവതല്ല. ആകയാൽ നിരാശപ്പെട്ടതുവിധം നിലവിളിക്കുന്നു.

v

"എനിക്കു ദാഹിക്കുന്നു" ✤ ܨܗܐ ܐܢܐ

(യോഹ. xix. 28.)

ന. കർത്താവു്, തന്റെ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിൽ നിരാശയോടെ നിലവിളിച്ചെങ്കിലും, നന്മനസ്സുള്ള ഏവക്കും രക്ഷപെടുന്നതിനും പുണ്യപൂർണ്ണതയിൽ എത്തുന്നതിനും തന്റെ രക്ഷണീയവേല വേണ്ടുവോളം മതിയാകുമെന്നു് ദൈവസ്വഭാവത്തിൽ താനറിയുന്നു. ആകയാൽ സർവ്വ മനുഷ്യരുടെയും സർവ്വവിധ സഹകരണവും താനാഗ്രഹിച്ചു. ആ ആഗ്രഹത്തെ നമ്മെ അറിയിക്കുന്നതാണു് തന്റെ അഞ്ചാമത്തെ വാക്യം. "എനിക്കു ദാഹിക്കുന്നു" എന്നതു്. ആകയാൽ ആക്കെല്ലാം പ്രധാനമായി സ്വന്തരക്ഷയ്ക്കും പാട്ടുള്ളിടത്തോളം അന്യരുടെ രക്ഷയ്ക്കുംവേണ്ടി യത്നിക്കുവാൻ ഒരുക്കമുണ്ടോ അവരെക്കുറിച്ചു് ആശയോടും, അല്ലാത്തവരെക്കുറിച്ചു് നിരാശയോടുംകൂടെ ന. കർത്താവു് മരിക്കും.

ന. കർത്താവു നിരാശയോടെ മരിക്കാൻ അനുവദിക്കാമോ? തന്റെ ദാഹം തീർത്തുകൊടുത്താൽ, താൻ ആശയോടെ മരിക്കും. നമ്മുടെ കർത്താവു ദാഹിക്കുന്നവ— നമ്മോടാവശ്യപ്പെടുന്നവ:—

1. പാപത്തെ വിട്ടകലുക.
2. പ്രമാണമനുസരിക്കുക.
3. പ്രയാസങ്ങളിൽ മാതാവിനെ ആശ്രയിക്കുക.

ഇവമൂന്നും പാട്ടപോലെ അനുസരിക്കാമെന്നും അവിടം മററുള്ളവരും ചെയ്യുന്നതിന്നു പാട്ടുള്ള സഹായം ചെയ്യാമെന്നും പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തിട്ടാൽ കത്താവു പ്രത്യാശയോടെ മരിക്കും.

vi

❖ ܡܫܠܡ ܗܘ

(യോഹ. xix. 30.)

"ഇതാ! നിവൃത്തിയാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു."

എനിക്കു ദാഹിക്കുന്നു എന്നു കത്താവു അരുളിച്ചെയ്തപ്പോൾ അക്ഷരാത്ഥത്തിൽ മനസ്സിലാക്കിയ ഒരു സേവകൻ ഒരു കഷണം നീർപ്പഞ്ഞി എടുത്തു ചൊറുക്കായിൽമുക്കി ഒരു വടിയേൽകുത്തി കത്താവിനു കുടിപ്പാനായി നീട്ടിക്കൊടുത്തു. ന. കത്താവിന്നു സ്വാഭാവികദാഹം ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അതു തീക്കുവാൻ താനാഗ്രഹിച്ചില്ല. അതുകൊണ്ടു നീർപ്പഞ്ഞിയിൽനിന്നും ഒരുതുള്ളിപോലും, താൻ കുടിച്ചില്ല. എന്നുവരികിലും ആ സേവകൻെറ പ്രവൃത്തി ഒരു സഹകരണമാകയാൽ അതിനെ ഒരടയാളമായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു "ഇതാ പൂത്തിയായി" എന്നു അവിടുന്നരുൾചെയ്തു. അതായതു, ആരു തന്നോടു സഹകരിക്കുമോ അവനുവേണ്ടിയുള്ള കർത്താവിൻെറ രക്ഷണിയവേല ഫലവത്തായി എന്നുസാരം.

vii

❖ ܐܒܝ ܒܐܝܕܝܟ ܣܐܡ ܐܢܐ ܪܘܚܝ ❖

(ലൂക്കാ. xxiii. 46.)

"എൻെറ പിതാവേ! നിൻെറ കരങ്ങളിൽ എൻെറ ആത്മാവിനെ ഞാൻ സമപ്പിക്കുന്നു."

കടശിയായി എൻെറ പിതാവേ, അങ്ങേക്കരങ്ങളിൽ എൻെറ ആത്മാവിനെ ഞാൻ സമപ്പിക്കുന്നു എന്നു ഉയൎന്നസ്വരത്തിൽ അരുൾചെയ്തുകൊണ്ടു പെസഹായുടെ വെള്ളിയാഴ്ച പകൽ മൂന്നുമണിക്കു നമ്മുടെ കത്താവു മരിച്ചു.

അദ്ധ്യായം 36.

വ്യാകുലമാതാവ്.

— :o: —

വലിയ ശാബതത്തിൻെറ ആയത്തനാളായ പെസഹായുടെ വെള്ളിയാഴ്ച (A. D. 33. March. 25) ഉച്ചതിരിഞ്ഞു മൂന്നുമണിക്ക് ന. കത്താവു മരിച്ചു. അവിടുത്തെ തിരുവാത്മാവ് തിരുശരീരത്തിൽനിന്നും വേർപെട്ടതിനോടെ തൻെറ കാലത്തിനടുത്ത ജീവിതം (Temporal life) അവസാനിച്ചു. ആകയാൽ തൻെറ പീഡകളും അവസാനിച്ചു. എന്നാൽ ഇനിയും തൻെറ പീഡകൾ തുടരുന്നതാണ്, അതായത്, ഉപവിയാൽ തന്നോട് ഐക്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരിൽ (തൻെറ മൌതികശരീരത്തിൽ) ഈ പീഡകൾ തുടരുന്നതാണ്.

കത്താവു മരിക്കുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ ഗാഗുൽത്താമലയിൽനിന്നും പലരും പോയി. മരണശേഷം എല്ലാവരും, പടയാളികളും സ്ഥലംവിട്ടു. യോഹന്നാനും മാതാവും മററുചില സ്ത്രീകളും മാത്രം അവശേഷിച്ചു.

അടുത്ത ദിവസത്തിൻെറ പൂജ്യതയെ ഓർത്ത് കുരിശിൽ തറയ്ക്കപ്പെട്ടവരുടെ പ്രേതങ്ങൾ അന്നുതന്നെ സംസ്കരിക്കേണ്ടതാണെന്നും, ഒരുപക്ഷേ മരിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ അവരുടെ കണങ്കാലുകൾ തകത്ത് അവരെ കൊന്നു സംസ്കരിക്കണമെന്നും ആചാര്യന്മാർ പീലാത്തോസിനോടു അപേക്ഷിച്ചു.

ന. കത്താവിൻെറ ഒരു രഹസ്യശിഷ്യനും സാൻഹെദ്രീം സംഘാംഗവും നീതിമാനുമായിരുന്ന റാംസാക്കാരൻ യൗസേപ്പ് എന്നയാൾ കത്താവിൻെറ തിരുശ്ശരീരം എടുത്ത് സംസ്കരിക്കുന്നതിന് പീലാത്തോസിൻെറ അനുമതിക്കപേക്ഷിച്ചു. ആകയാൽ പീലാത്തോസ്, കുരിശിൽ തറയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്നവർ മരിച്ചോ എന്നു പരിശോധിക്കുന്നതിനും മരിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ അവരുടെ കണങ്കാലുകൾ തകത്ത് അവരെ കൊല്ലുന്നതിനും ശതാധിപനോട് ആജ്ഞാപിച്ചു.

ന. കത്താവു മരിക്കുമ്പോൾ വലിയ ശാബതം തുടങ്ങുന്നതിനു കഷ്ടിച്ചു മൂന്നു മണിക്കൂറേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ആകയാൽ ശാബതത്തിനു മുൻപ് കത്താവിൻെറ തിരുശരീരം ഏതുവിധം സംസ്കരിക്കേണ്ടു എന്നറിയാതെ മാതാവും കൂട്ടുകാരും ദുഃഖിച്ചിരിക്കയിൽ ഇതാ! പീലാത്തോസയച്ച പടയാളികൾ ആയുധപാണികളായി വരുന്നു. അവർ അതുവരെ മരിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്ന കള്ളന്മാരുടെ കണങ്കാലുകൾ തകത്ത് അവരെ കൊന്നു. (യോഹ. xix. 33) "പിന്നെ അവർ ഈശോയുടെ അടുക്കൽ വന്നപ്പോൾ അവൻ പണ്ടേതന്നെ മരിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു എന്നു കണ്ടതിനാൽ അവൻെറ കണങ്കാലുകൾ അവർ തകത്തില്ല. (34) എങ്കിലും

പടയാളികളിൽ ഒരുത്തൻ കുന്തംകൊണ്ട് അവൻെറ വിലാപ്പുറത്തു് കുത്തി. ഉടനെ രക്തവും വെള്ളവും പുറപ്പെട്ടു." ഇതു കണ്ടുനിന്നിരുന്ന മാതാവിൻെറ ഹൃദയം വ്യാകുലവാളാൽ പിളൎന്നുപോയി. അനന്തരം ആ പടയാളികളും സ്ഥലംവിട്ടു.

കുറെക്കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും കൎത്താവിൻെറ രഹസ്യശിഷ്യന്മാരായിരുന്ന റാംസാക്കാരൻ യൗസേപ്പും നിക്കോദേമൂസും വേണ്ട സാമഗ്രികളോടും ആളുകളോടും ന. കൎത്താവിൻെറ തിരുശ്ശരീരം എടുത്തു സംസ്കരിക്കുന്നതിന് പീലാത്തോസിൻെറ പക്കൽനിന്നും വേണ്ട അനുമതിയോടുംകൂടെ വന്നുചേൎന്നു. മാതാവിനും കൂട്ടുകാൎക്കും വലിയ ആശ്വാസമായി.

എല്ലാവരുംകൂടി കൎത്താവിൻെറ കുരിശിൻചുവട്ടിൽ മുട്ടിന്മേൽനിന്നു മൗനമായി അല്പനേരം കൎത്താവിനെ ആരാധിച്ചശേഷം തിരുശ്ശരീരം കുരിശിൽനിന്നും ഇറക്കുന്നതിനാരംഭിച്ചു. ഒന്നാമതു മുൾക്കിരീടം, അനന്തരം ആണികൾ, കടശി തിരുശരീരം. ഓരോ തിരുവസ്തുക്കളും ഒന്നാമതു മാതാവിനെ ഏല്പിക്കും. മാതാവു വേണ്ട വണക്കങ്ങളോടെ ചുംബിച്ചശേഷം യോഹന്നാൻമുതൽ അവിടെക്കൂടിയിരുന്ന ഓരോരുത്തരും മാതാവിനെ അനുകരിച്ച് ആ തിരുവസ്തുക്കളെ വണങ്ങിയിരുന്നു.

അനന്തരം മാതാവു മുട്ടിന്മേൽ പുറകോട്ടു ചാഞ്ഞിരുന്നുകൊണ്ട് യൗസേപ്പു കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന വസ്ത്രത്തിൽ ഒരുഭാഗം എടുത്തു തൻെറ മടിയിലും പരിസരത്തുംകൂടെ വിരിച്ചപ്പോൾ തിരുശരീരം കുരിശിൽനിന്നും ഇറക്കി, തിരുശിരസ്സു മാതാവിൻെറ മടിയിലാക്കി ആ വസ്ത്രത്തിൽ കിടത്തി. അല്പനേരം മറ്റെല്ലാവരും മുട്ടിന്മേൽ ചുറ്റും നിന്ന് മൗനമായി കൎത്താവിനെ ആരാധിച്ചു. അനന്തരം എല്ലാവരും എഴുന്നേററു യോഹന്നാൻമുതൽ ഓരോരുത്തരായി മാതാവിനെ അനുകരിച്ച് കൎത്താവിൻെറ അഞ്ചു തിരുമുറിവുകളെ കണ്ണുനീരോടുകൂടെ ചുംബിച്ചു. അനന്തരം എല്ലാവരുംകൂടെ നിക്കാദേമൂസു കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന തൈലംകൊണ്ട് തിരുശരീരം മുഴവൻ അഭിഷേകം ചെയ്തശേഷം ശീലകൊണ്ടു പൊതിഞ്ഞു്, മഞ്ചത്തിൽ കിടത്തി, എടുത്തുകൊണ്ട് ഒരുമിച്ചു വിലാപയാത്രയായി പുറപ്പെട്ടു.

ഗാഗുൽത്താമലയുടെ പരിസരത്തിൽ യൗസേപ്പിൻെറവക ഒരു തോട്ടമുണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ അയാളുടെ ആവശ്യത്തിന്നായി കല്ലിൽ കുഴിച്ച് ഒരു കുഴിമാടം പണിയിച്ചിരുന്നു. അതിൽ ആരെയും അതുവരെ സംസ്കരിച്ചിരുന്നുമില്ല. എല്ലാവരുംകൂടെ പ്രദിക്ഷിണമായി അവിടെച്ചെന്നു ന. കൎത്താവിനെ ആ കുഴിമാടത്തിൽ സംസ്കരിച്ചു. അനന്തരം യൂദന്മാരുടെ ഇടയിലെ നടപ്പനുസരിച്ച് പരസ്പര ആചാരത്തിനുശേഷം ശാബദം ആരംഭിച്ചിരുന്നതിനാൽ എത്രയും വേഗം അവരവരുടെ ഭവനങ്ങളിലേക്കുപോയി.

മാതാവും മറിയം മഗ്ദലയിത്തായും മററുസ്ത്രീകളും യോഹന്നാനോടുകൂടെ സെഹിയോൻ മാളികയിലേക്ക് അത്രായതു ഒടുവിലത്തെ അത്താഴം നടന്ന ആ ഭവനത്തിലേക്കുതന്നെയാണു പോയതു്. അവിടെ ചെന്നയുടനെ മാതാവു തൻെറകൂടെയുള്ള സ്ത്രീകൾക്ക് ആവശ്യമുള്ളതു കൊടുക്കു

വാനും അവരുടെ കാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിപ്പാനും യോഹന്നാനെ ചുമതലപ്പെടുത്തി. തന്റെ തിരുക്കുമാരൻ കുഴിമാടത്തിലായിരിക്കയിൽ തനിയ്ക്കു യാതൊന്നും ആവശ്യമില്ലെന്നും ഏകാകിയായിരിപ്പാൻ തന്നെ അനുവദിക്കണമെന്നും പറഞ്ഞ് ഏർപ്പാടു ചെയ്തശേഷം ആ മാളികയിലെ ഒരു ചെറിയ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു, ജപധ്യാനത്തിൽ മാത്രം ഏർപ്പെട്ടിരുന്നു.

ആ വെള്ളിയാഴ്ച എട്ടുമണിക്കുശേഷം ആ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ച മാതാവ്, അന്നത്തെ രാത്രി മുഴുവനും, ശനിയാഴ്ച പകൽ മുഴുവനും, ഞായറാഴ്ച കർത്താവിന്റെ ഉയിർപ്പിൽ പങ്കുകാരിയാകുന്നതുവരെ യാതൊന്നും ഭക്ഷിക്കയോ പാനം ചെയ്യുകയോ നിദ്രമുതലായ ശാരീരികാശ്വാസങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല.

ശനിയാഴ്ച ഉച്ചതിരിഞ്ഞ് ശ്ലീഹന്മാരെ, പ്രത്യേകിച്ച് പത്രോസിനെ അന്വേഷിക്കണമെന്നു യോഹന്നാനെ അറിയിച്ചു. പത്രോസാകട്ടെ ഈ സമയമെല്ലാം ഒരു ഗുഹയിലിരുന്നു മാറത്തടിച്ചുകൊണ്ട് "എന്റെ കർത്താവിനെ ഉപേക്ഷിപ്പാൻ സംഗതിയായല്ലോ" എന്നു പറഞ്ഞു വിലപിക്കയായിരുന്നു. യോഹന്നാൻ പത്രോസിനെ കണ്ടുമുട്ടി അയാളെ ആശ്വസിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് മാതാവന്വേഷിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞ് അയാളെ മാതാവിന്റെ പക്കൽ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു. പത്രോസ് തനിച്ചു മാതാവിന്റെ മുറിയിൽ കയറി മാതാവിന്റെ പക്കൽ സാഷ്ടാംഗം വീണു കർത്താവിനെ അപലപിക്കുവാൻ ഇടയായതിനെപ്പറ്റി കണ്ണുനീരോടും പ്രലാപത്തോടുംകൂടെ മാതാവിനോടു പൊറുതിയപേക്ഷിച്ചു. മാതാവും പത്രോസിന്റെ കുററത്തെപ്പററി ഹൃദയപൂർവ്വം ദുഃഖിച്ചു കരയുകയും പത്രോസൊന്നിച്ച് പത്രോസിന്റെ കുററത്തിനു് കർത്താവിന്റെ നാമത്തിൽ ദൈവത്തോടു പൊറുതി അപേക്ഷിക്കയും ചെയ്തശേഷം പത്രോസിനെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു.

അനന്തരം പത്രോസും യോഹന്നാനും ചുററിനടന്നു മററു ശ്ലീഹന്മാരെ അന്വേഷിച്ചു. അങ്ങനെ ശ്ലീഹന്മാരോരോരുത്തരായി മാതാവിന്റെ പക്കൽവന്നു് പത്രോസിനെപ്പോലെ ക്ഷമാപണം ചെയ്തിരുന്നു. മാതാവും അവർ ഓരോരുത്തരുടെ ബലഹീനതകളെപ്പററി ദുഃഖിച്ചു കരഞ്ഞുകൊണ്ട്, അവരുടെ കുററത്തിനു് അവരൊന്നിച്ചു കർത്താവിന്റെ നാമത്തിൽ പൊറുതിയപേക്ഷിച്ചശേഷം അവരെ ആശ്വസിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഈ വിധം ശ്ലീഹന്മാരെ ആശ്വസിപ്പിച്ചതൊഴികെ വേറെ ഏതെങ്കിലും കാര്യത്തിൽ ഏർപ്പെടുകയോ ആരോടെങ്കിലും സംസാരിക്കയോ മാതാവു ചെയ്തിരുന്നില്ല.

മാതാവു മററു സമയമെല്ലാം ന. കർത്താവ് ആ മാളികയിൽനിന്നും ഒടുവിലത്തെ അത്താഴം കഴിഞ്ഞു പുറപ്പെട്ടതുമുതൽ കുഴിമാടത്തിൽ സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടതുവരെ നടന്ന ഓരോ സംഭവങ്ങളെ— മാതാവു കണ്ടതും കേട്ടതുമായ കർത്താവിന്റെ ചരിത്ര സംഭവങ്ങളെ— ഓരോന്നോരോന്നായി കണ്ണുനീരോടെ ധ്യാനിച്ചിരുന്നു. കർത്താവു സഹിച്ച ഓരോ പാടുകളെയും ആക്ഷേപങ്ങളെയും ഓർത്തു ദുസ്സഹമായ സങ്കടം

അനുഭവിച്ചിരുന്നു. തന്റെ സങ്കടത്തെ അതാതു സമയം തന്റെ തിരുക്കുമാരന്റെ പീഡകളോടു ചേർത്ത് തന്റെ തിരുക്കുമാരന്റെ നിയോഗങ്ങൾക്കായി ത്രീയേക സർവ്വേശ്വരന് കാഴ്ചവച്ചിരുന്നു.

ഏതൊരു ദുഃഖാനുഭവത്തിന്റെയും മൂലകാരണം പാപമാണ്. ന. കർത്താവോ മാതാവോ യാതൊരു പാപവും ചെയ്തിട്ടില്ല. കർത്താവിന്റെ പീഡകളുടെയും തൽഫലമായി മാതാവനുഭവിച്ച വ്യാകുലതകളുടെയും സാക്ഷാൽ കാരണം നമ്മുടെ പാപമാണ്. ആകയാൽ ന. കർത്താവനുഭവിച്ച പീഡകളെയും, തൽഫലമായി മാതാവനുഭവിച്ച വ്യാകുലതകളെയും, അവയുടെ കാരണമായ സ്വന്ത പാപങ്ങളെയും പററി അനുദിനം അടിക്കടി ദുഃഖിച്ചു കരയുവാൻ നാം ശീലിക്കണം. അങ്ങനെ നമുക്കനുഭവപ്പെടുന്ന സങ്കടത്തെയും കണ്ണുനീരിനെയും ന. കർത്താവിന്റെ പീഡകളോടും മാതാവിന്റെ വ്യാകുലതയോടും ചേർത്ത് അപ്പഴപ്പോൾ ത്രിയേക സർവ്വേശ്വരനു കാഴ്ചവച്ചുകൊണ്ട് പാപപ്പൊറുതിയും ദൈവാനുഗ്രഹവും കർത്താവിന്റെ നാമത്തിൽ തങ്ങൾക്കും മററുള്ളവർക്കും വേണ്ടി യാചിക്കാൻ അഭ്യസിക്കേണ്ടതാണ്.

അദ്ധ്യായം 37.

ന. കർത്താവിന്റെ പുനരുത്ഥാനം.

പെസഹായുടെ വെള്ളിയാഴ്ച മൂന്നുമണിക്ക് ന. കർത്താവു മരിച്ചു. കാതലായ വിധത്തിൽ യോജിച്ചിരിക്കുന്ന ആത്മശരീരങ്ങളുടെ വേർപെടൽ അഥവാ അവതമ്മിലുള്ള പരസ്പരബന്ധം ഇല്ലാതായിത്തീരുന്നതിനാണല്ലോ മരണമെന്നു പറയുന്നത്. ആദിപിതാവായ ആദത്തിന്റെ പാപത്തിന് ദൈവം നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന ശിക്ഷയാണ് മരണം.

ന. കർത്താവു മരിച്ചു. അതായത്, അവിടുത്തെ തിരുവാത്മാവും തിരുശരീരവും തമ്മിൽ വേർപെട്ടു. ന. കർത്താവ് മനുഷ്യൻ മാത്രമല്ല, ദൈവവുംകൂടെയാണ്. തന്റെ തിരുവാത്മാവും തിരുശരീരവും പുത്രൻ തമ്പുരാനോടു യോജിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ യോജിപ്പിനെ വേർപെടുത്തുന്നതിന് മരണത്തിനധികാരമില്ല. ആകയാൽ ന. കർത്താവു മരിച്ചപ്പോൾ തന്റെ തിരുവാത്മാവും തിരുശരീരവും തമ്മിൽ വേർപെട്ടു എന്നല്ലാതെ അവയോരോന്നിനും പുത്രൻ തമ്പുരാനോടുള്ള ബന്ധത്തിന് യാതൊരു മാററവും വന്നില്ല. അവ മുമ്പേപ്പോലെതന്നെ യോജിച്ചിരിക്കുന്നു.

പുത്രൻ തമ്പുരാനോടു യോജിച്ചിരുന്ന, ന. കർത്താവിന്റെ തിരുശരീരം ആദ്യം കുരിശിലും സംസ്കാരാനന്തരം കഴിമാടത്തിലും സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നു. തന്റെ തിരുവാത്മാവ്— പുത്രൻ തമ്പുരാനോടു യോജിച്ചിരിക്കുന്ന ആ മനുഷ്യാത്മാവ്—(That soul which knows, possesses

and enjoys God) തിരുശരീരത്തിൽനിന്നു വേർപെട്ട ക്ഷണത്തിൽ അബ്രാഹം പിതാവിന്റെ മടിയിൽ (പാതാളത്തിൽ) വസിച്ചിരുന്ന നീതിമാന്മാർക്കു പ്രത്യക്ഷനായി "നിങ്ങൾക്കു സമാധാനം!" എന്നരുൾ ചെയ്തുകൊണ്ട് തന്നെത്തന്നെ അവർക്കു വെളിപ്പെടുത്തി. ആ ക്ഷണത്തിൽ അവർ എല്ലാവരും— ഓരോരുത്തരും— ന. കർത്താവിൽ ദൈവത്തെ മുഖമുഖമായി കണ്ടു സ്വർഗ്ഗീയാനന്ദത്തിൽ ലയിച്ചു. ഇതു് വെള്ളിയാഴ്ച ഉച്ചതിരിഞ്ഞു മൂന്നുമണിക്കു സംഭവിച്ചു. അടുത്ത ശാബതം (ശനിയാഴ്ച) അവസാനിച്ചു ഞായറാഴ്ച ആരംഭിച്ചപ്പോൾ അതുവരെയും കുഴിമാടത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന തിരുശരീരത്തോട് തിരുവാത്മാവു യോജിച്ച് മഹത്വത്തോടുകൂടെ ഉയർത്തു. അതായതു് അക്ഷയം, ദീപ്തി, ലഘുത്വം, സൂക്ഷ്മം എന്നീ നാലുവരങ്ങളോടുകൂടെ ഉത്ഥാനം ചെയ്തു.

നാലു വരങ്ങൾ.

(1) അക്ഷയത്വം. (Impassibility)

അക്ഷയം എന്നാൽ ക്ഷയമില്ലായ്മ—നാശമോ, കേടുപാടോ സംഭവിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത അവസ്ഥ എന്നാണർത്ഥം. യാതൊരു സൃഷ്ടിയ്ക്കും യാതൊരു വിധത്തിലും ഒരിക്കലും നശിപ്പിക്കുവാനോ, കേടുവരുത്തുവാനോ, മാററം വരുത്തുവാനോ പാടില്ലാത്ത സ്ഥിതി. ഈ ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന ഏതൊരു മനുഷ്യനെയും മററു മനുഷ്യർക്കോ, ജന്തുക്കൾക്കോ അതായതു് ആന, കടുവാ, സർപ്പം, ഈച്ച, മൂട്ട, കൃമി മുതലായ ജന്തുക്കൾക്കോ, അഗ്നി, ജലം, ചൂടു, തണുപ്പ്, എന്നുവേണ്ടാ ഏതിനുമോ കേടുവരുത്താനോ നശിപ്പിക്കുവാനോ പാടുണ്ട്. ആകയാൽ ഓരോരുത്തരും സ്വആയുസ്സു പാലിക്കുന്നതിന് പലതിനോടും പൊരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ന. കർത്താവും നമ്മേപ്പോലെ മുപ്പത്തിമൂന്നു സംവത്സരം ഈ ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചു. ആരംഭംമുതൽ പലതും തന്നെ പീഡിപ്പിച്ചു. കടശി മനുഷ്യർ തന്നെ പെടാപ്പാടുകൾ പെടുത്തി തന്റെ ആയുസ്സിനെ നശിപ്പിച്ചു. തന്റെ ജീവിതകാലത്ത് ആർക്കും, എന്തിനും തന്നെ പീഡിപ്പിക്കാമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഉയിർപ്പിനുശേഷം തന്റെ തിരുശരീരത്തെ ആർക്കും യാതൊന്നിനും ഒരിക്കലും ഒരുവിധത്തിലും ദ്രോഹിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല.

(2) ദീപ്തി. (Clarity)

സ്വച്ഛത, തെളിവ് എന്നെല്ലാം ദീപ്തി എന്ന വാക്കിനർത്ഥമുണ്ട്. സ്വാഭാവികമായി മനുഷ്യശരീരത്തിന് ഈ തെളിവില്ല. ആകയാൽ ഒരു മനുഷ്യനെ കാണുന്നവർക്ക് അയാളുടെ നിറം, ആകൃതി എന്നിവ ഗ്രഹിക്കാമെന്നല്ലാതെ ആന്തരികമായ യാതൊന്നും ഗ്രഹിക്കാവതല്ല. അയാളുടെ ജ്ഞാനം, മനഃശക്തി, നന്മ, തിന്മ, പാപം, പുണ്യം, സാമർത്ഥ്യം എന്നിവയൊന്നും ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല. അപ്രകാരം

തന്നെ ആ മനുഷ്യന് അന്യമായവയെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനുപ്രയാസമുണ്ട്. ഓരോ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ വഴിക്ക് ഓരോ ഗുണങ്ങൾ മാത്രമേ ഗ്രഹിക്കുവാൻ പാടുള്ളൂ. കണ്ണിൽക്കൂടെ നിറം, ചെവിയിൽക്കൂടി സ്വരം, നാവിൽക്കൂടി രുചി, മുതലായവ. എന്നാൽ ദിപൂതി എന്ന വരമുള്ളവക്ക് അന്യ വസ്തുക്കളെയോ ആളുകളെയോ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനും അന്യക്കു ഈ ആളെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനും ശരീരം ഒരു തടസ്സമല്ല. ശരീരത്തോടുകൂടെ സ്വൎഗ്ഗഭാഗ്യം അനുഭവിക്കുന്നതിന് ഈ വരം വളരെ ഉപകാരപ്രദമാണ്.

(3) ലഘ്വുത്വം (Agility)

പ്രവർത്തിക്കുവാനുള്ള ലാഘവത്വം (Freedom to act) അഥവാ എളുപ്പം. ഈ ജീവിതത്തിൽ ഒരു പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതിന് നമുക്ക് പല പ്രതിബന്ധങ്ങൾ തരണം ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്.

ഉദാ:— ഒരു സ്ഥലത്തുനിന്നും മററൊരുസ്ഥലത്തേക്കു മാറുക.

(1) പ്രതിബന്ധങ്ങളെ തട്ടിമാററണം. അല്ലെങ്കിൽ ഒഴിഞ്ഞുമാറണം.

(2) ഭൂമിയുടെ ആകൎഷണം അഥവാ സ്വന്തഭാരം വഹിക്കണം.

(3) വായുവിനെ ഭേദിക്കണം.

ഈവിധം ഓരോ പ്രവൃത്തികൾക്കും പല പ്രതിബന്ധങ്ങളെ തരണം ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു പ്രവൃത്തി അനുസരിച്ച് ശരീരത്തിന് ക്ഷീണം നേരിടും. മാത്രമല്ല ഓരോന്നിനും സമയം വേണം. എന്നാൽ ലഘ്വുത്വം എന്ന വരമുണ്ടെങ്കിൽ യാതൊരു പ്രവൃത്തിക്കും സമയം വേണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല ആ പ്രവൃത്തിക്കു യാതൊന്നും തടസ്സമായി വരാവുന്നതുമല്ല. അതുകൊണ്ട് എത്ര പ്രവൎത്തിച്ചാലും ക്ഷീണിക്കുന്നതല്ല.

ന. കർത്താവ് തൻെറ തിരുശരീരത്തിൽ പുരട്ടിയിരുന്ന തൈലം തുടച്ചുകളയുകയോ തന്നെ ചുററിയിരുന്നശീല അഴിച്ചു മാററുകയോ കുഴിമാടം അടച്ചിരുന്ന കല്ലു തട്ടിമാററുകയോ ചെയ്തുകൊണ്ടല്ല, അവ ഓരോന്നും അതാതിൻെറ സ്ഥാനത്ത് അതേപടി ഇരിക്കയിലാണ് പുറമേ വന്നത്. അതുപോലെതന്നെ ഭദ്രമായി അടച്ചിരുന്ന വാതിൽ തുറന്നല്ല കർത്താവു ശ്ലീഹന്മാർ ഇരുന്നിരുന്ന മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചത്.

(4) സൂക്ഷ്മം. (Subtility)

സ്വാഭാവികമായി ശാരീരികമായ ഒന്നിനും ഒരേസമയത്ത് വേറൊന്നിൻെറ സ്ഥാനത്തായിരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എന്നാൽ സൂക്ഷ്മം എന്ന വരമുള്ളതിന് വേറേതിൻെറ സ്ഥാനത്തും ആയിരിക്കാം. സകല മനുഷ്യർക്കും ഈ വരമുണ്ടായിരുന്നാൽ എല്ലാവർക്കുംകൂടെ ഒരേ സമയത്ത് ഏകസ്ഥാനത്ത് (In the same Point) സ്ഥിതിചെയ്യാം.

ന. കർത്താവിൻെറ ഉയിപ്പിനു ശേഷം ഒന്നാമതു് മറിയം മഗ്ദലയിത്താസ്സും, അനന്തരം അവളോടുകൂടെ കബറിടത്തുങ്കൽ വന്ന സ്ത്രീകൾക്കും, അന്നുവൈകുന്നേരം അമാവൂസിലേക്കു പോയിരുന്ന രണ്ടു ശിഷ്യർക്കും, ആ രാത്രിതന്നെ തോമ്മാശ്ലീഹാ ഒഴിച്ചുള്ള ശ്ലീഹന്മാർക്കും പ്രത്യക്ഷനായതായി വേദപുസ്തകം സാക്ഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ കർത്താവുയർത്തിട്ടു് ഒന്നാമതു പ്രത്യക്ഷമായതു് മാതാവിനാണെന്നായിരുന്നു എല്ലാവരുടെയും ബോദ്ധ്യം. അങ്ങനെതന്നെയാണു് തിരുസ്സഭാ പിതാക്കന്മാരുടെയും ധാരണ എന്നാണു് അവരുടെ ലേഖനങ്ങളിൽ നിന്നു തെളിയുന്നതു്. പക്ഷേ, ന. കർത്താവു് മാതാവിനു് ഒന്നാമതു് പ്രത്യക്ഷമായതു് എപ്പോൾ, എങ്ങിനെ, എവിടെവച്ചു് എന്നൊന്നും ആരും രേഖപ്പെടുത്തീട്ടില്ല. ആ സംഗതിയ്ക്കു ഏക ദൃക്‌സാക്ഷിയായ യോഹന്നാൻ രഹസ്യം പാലിക്കുന്നതിനു് പ്രത്യേക നിർദ്ദേശമുണ്ടായിരുന്നതിനാലായിരിക്കണം, മാതാവിനൊന്നാമതായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു എന്നു് വാക്കാൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതല്ലാതെ വിവരമായി പറയുകയോ രേഖപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യാതിരുന്നതു്. മാതാവിനു് കർത്താവു് പ്രത്യക്ഷനായതിനെപ്പററി മാതാവുതന്നെ "മേരി അഗ്രേഡാ" എന്ന വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവൾക്കു് വെളിപ്പെടുത്തീട്ടുള്ളതു് താഴെച്ചേർക്കുന്നു.

ന. കർത്താവിൻെറ തിരുവാത്മാവു് തിരുശരീരത്തോടുകൂടെ ഉയത്ത്ക്ഷണംതന്നെ മാതാവിനു് പ്രത്യക്ഷമായി. മററുള്ളവർക്കു പ്രത്യക്ഷമായതുപോലെ പുറമേ കാണപ്പെടുകയല്ല ചെയ്തതു്. മാതാവും തൻെറ കണ്ണുകൾകൊണ്ടു കർത്താവിനെ ദർശിക്കയല്ല ഉണ്ടായതു്. കർത്താവു തൻെറ മഹത്വപ്പെട്ട ശരീരത്തോടും ആത്മാവോടുംകൂടെ, തൻെറ ദൈവ സ്വഭാവത്തോടും മനുഷ്യസ്വഭാവത്തോടും കൂടെ മാതാവിൽ സന്നിഹിതനായി. തീച്ചൂളയിൽ കിടക്കുന്ന ഇരുമ്പു കഷണത്തിൽ അഗ്നി പ്രവേശിക്കുന്നതുപോലെ മാതാവിൽ കർത്താവു പ്രവേശിച്ചു. അതായതു് കർത്താവിൻെറ ദൈവസ്വഭാവത്തോടു യോജിച്ചിരിക്കുന്ന മനുഷ്യാത്മാവു് മാതാവിൻെറ ആത്മാവോടും, കർത്താവിൻെറ മഹത്വപ്പെട്ട തിരുശരീരം മാതാവിൻെറ ശരീരത്തോടും പരസ്പരം താല്ക്കാലികമായി യോജിച്ചു് ഒന്നായി ഭവിച്ചു. കർത്താവറിയുന്നവയെ മാതാവും അറിയുന്നു. കർത്താവു സ്നേഹിക്കുന്നവയെ മാതാവും സ്നേഹിക്കുന്നു. കർത്താവിൻെറ ആത്മാവിലും ശരീരത്തിലും ഉള്ള ആനന്ദം മാതാവിൻെറ ആത്മാവിലും ശരീരത്തിലും അനുഭവപ്പെട്ടു. കർത്താവിൻെറ തിരുശരീരത്തിനു് സൂക്ഷ്മമെന്ന വരമുണ്ടെന്നുള്ളതിനു തെളിവാണു് മാതാവിലുണ്ടായ തൻെറ ഈ സാന്നിദ്ധ്യം. ന. കർത്താവിൻെറ ഉയിപ്പിൻെറ മഹിമയെന്തെന്നു് സാക്ഷാൽ ഗ്രഹിച്ചതു് മാതാവു മാത്രമാണു്. അതിനു വേണ്ടുന്ന യോഗ്യത മാതാവിനു മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളല്ലോ.

മാതാവു് ഏതുവിധം ദുഃഖപരവശയായി തൻെറ മുറിയിൽ ധ്യാനിച്ചിരുന്നു എന്നു് മുൻ അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ അവസരത്തിൽ മാതാവിനു വേണ്ട ശുശ്രൂഷ ചെയ്യാനായി യോഹന്നാൻ പലപ്പോഴും ആ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചിരുന്നു. ആ സമയങ്ങളിലെല്ലാം മാതാവിൻെറ ദുഃഖപാരവശ്യം കണ്ടു് യോഹന്നാനും മാതാവിൻെറ അടു

ക്കൽ മുട്ടിന്മേൽനിന്ന് സഹതാപാധിക്യത്താൽ കുറേനേരം കണ്ണീർ വാത്തതിനു ശേഷം ഒന്നും ചെയ്യാൻ പ്രാപ്തനാകാതെ തിരികെപ്പോരിക യായിരുന്നു പതിവ്. എന്നാൽ ശനിയാഴ്ച കഴിഞ്ഞ് ഞായറാഴ്ച അതിരാവിലെ മാതാവിന്റെ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ മുമ്പിലത്തേതിനു നേരേ വിപരീതമായി മാതാവ് ആനന്ദപാരവശ്യത്തിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്നതായിട്ടാണ് കാണപ്പെട്ടത്. ആ കാഴ്ചകൊണ്ടുതന്നെ യോഹന്നാനും അസാധാരണമായ ആനന്ദം അനുഭവപ്പെട്ടു. മുമ്പ് ദുഃഖാധിക്യത്താൽ ഒന്നും സംസാരിക്കാൻ സാധിക്കാതെ മടങ്ങിയിരുന്നതുപോലെ ഇപ്പോൾ സന്തോഷാധിക്യത്താൽ ഒന്നും സംസാരിക്കാൻ സാധിക്കാതെ മടങ്ങേണ്ടിവന്നു. എന്നാൽ ഈ സന്തോഷത്തിന്റെ കാരണമെന്തെന്ന് യോഹന്നാൻ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല. പിന്നീട് കർത്താവ് ഉത്ഥാനം ചെയ്തു എന്നു പരസ്യമായതിനുശേഷമാണ് മാതാവിന്റെ ആനന്ദകാരണം കർത്താവിന്റെ ദർശനമാണെന്ന് യോഹന്നാൻ ഗ്രഹിച്ചത്.

അദ്ധ്യായം 38.

പെസഹാത്തിരുനാൾ.

പെസഹാത്തിരുനാൾ അഥവാ ന. കർത്താവിന്റെ ഉയിപ്പു തിരുനാളാണ് തിരുസഭയുടെ ആരംഭംമുതൽ ഏററവും ആഘോഷമായി കൊണ്ടാടിവരുന്നത്. ഈ തിരുനാളിൽ മാത്രമാണ് ഇപ്പോൾ തിരിച്ചറിവു വന്ന സകല വിശ്വാസികളും പാപം കൂടാതെ വി. കുർബാന കൈക്കൊള്ളണമെന്ന് പാപത്തിൻകീഴ് തിരുസഭ കല്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഉയിപ്പു ഞായറാഴ്ചമുതൽ പുതുഞായറാഴ്ചവരെ എട്ടുദിവസവും ഈ തിരുനാൾ ആചരിക്കുന്നു. ഓരോ ദിവസത്തേക്കും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം കുർബാനയും കാനോൻ ജപവും നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ന. കർത്താവുത്ഥാനം ചെയ്തതു് മാർച്ചുമാസം ഇരുപത്തേഴാംതീയതി ഞായറാഴ്ച ആയിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ആദിമുതല്ക്കേ തീയതി ഗൗനിക്കാതെ ഞായറാഴ്ചതന്നെ തിരുനാൾ ഘോഷിച്ചുപോന്നു. തന്നിമിത്തം ആദിമ നൂററാണ്ടുകളിൽ പലസ്ഥലത്തും വ്യത്യസ്ഥ ഞായറാഴ്ചകളിൽ ഈ തിരുനാൾ കൊണ്ടാടുവാനിടയായി. ഏററവും പൂജ്യമായ ഈ തിരുനാൾ തിരുസഭ മുഴുവനും ഒരേദിവസംതന്നെ കൊണ്ടാടുന്നതിനായി 325-ൽ സമ്മേളിച്ച 'നിക്യാ' സൂനഹദോസിൽവച്ച് വസന്തകാലത്തിലെ സമരാത്രിയ്ക്കുശേഷമുള്ള പൗർണ്ണമാസി കഴിഞ്ഞുവരുന്ന ആദ്യഞായറാഴ്ച ഈ തിരുനാൾ ഘോഷിക്കേണ്ടതാണെന്നു നിർണ്ണയം ചെയ്തു. തന്നിമിത്തം ഈ തിരുനാൾ ഒരു പ്രത്യേക തീയതിയിൽ വരാതെ മാർച്ച് 22-മുതൽ ഏപ്രിൽ 25-വരെയുള്ള ഏതെങ്കിലും തീയതിയിൽ വരാവുന്നതാണ്.

പെസഹാത്തിരുനാളിനായത്തമായിട്ടാണ് തപസ്സുകാലം അഥവാ

വലിയനോയമ്പ് തിരുസഭ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതു്. പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ തപസുകാലം ഇന്നത്തെപ്പോലെ അമ്പതു ദിവസമോ നാല്പതു ദിവസമോ അല്ല എഴുപതു ദിവസമായിരുന്നു. തപസ്സുകാലത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ മൂന്നുദിവസം എല്ലാവരും ദേവാലയത്തിൽകൂടി പാപപരിഹാരാർത്ഥം തപസ്സുചെയ്വാൻ വേണ്ട ദൈവാനുഗ്രഹം പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നു. ഈ പ്രാർത്ഥനാ ദിവസങ്ങളാണ് ഇക്കാലത്തു് മൂന്നു നോയമ്പ് എന്നറിയപ്പെടുന്നതു്. മൂന്നു നോയമ്പു കഴിഞ്ഞുവരുന്ന ഞായറാഴ്ചയ്ക്കു് എഴുപതിന്റെ അഥവാ, എഴുപതാം ഞായറാഴ്ച എന്നും, പിന്നീട് തപസ്സുകാലം കുറച്ചു്, അറുപതാക്കിയപ്പോൾ തപസ്സുകാലം തുടങ്ങീട്ടു് ആദ്യം വരുന്ന ഞായറാഴ്ചയ്ക്കു് അറുപതാം ഞായറാഴ്ച എന്നും വീണ്ടും പത്തുദിവസംകൂടി കുറച്ചു് അൻപതാക്കിയപ്പോൾ ആദ്യം വരുന്ന ഞായറാഴ്ചയ്ക്കു് അമ്പതാം ഞായറാഴ്ച എന്നും പേർ നടപ്പായി. ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിലെ നിശ്ചയമനുസ്സരിച്ചു് അമ്പതാം ഞായറാഴ്ച മുതല്ക്കേ ഇപ്പോൾ നാം നോമ്പാചരിക്കുന്നുള്ളു. തന്നിമിത്തം അമ്പതുനോയമ്പെന്നു് ഇപ്പോഴും പേരുണ്ടെങ്കിലും നാല്പത്തെട്ടുദിവസം മാത്രമേ നോയമ്പുള്ളു. ന. കർത്താവു വനത്തിൽ വച്ചു് നാല്പതുദിവസം ഉപവസിച്ചതിനെ അനുസ്മരിച്ചു് പാശ്ചാത്യസഭയിൽ നാല്പതുദിവസം മാത്രമേ ഇപ്പോൾ നോമ്പാചരിക്കുന്നുള്ളു.

മനുഷ്യബലഹീനതയെ ഉദ്ദേശിച്ചു സമയത്തിൽ മാത്രമല്ല അനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും വളരെ ലാഘവത്വം ഇന്നു തിരുസഭ അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എഴുപതു ദിവസം നോമ്പാചരിച്ചിരുന്നകാലത്തു സാക്ഷാൽ തപസ്സുചെയ്തിരുന്നു.

പൂർവ്വകാലത്തെ ആചരണം.

(1) സദ്യകൾ, നാടകങ്ങൾ, കളികൾ, വിനോദങ്ങൾ, മററു് ആഹ്ളാദപ്രകടനങ്ങൾ എന്നിവ വർജ്ജിച്ചിരുന്നു.

(2) കൂട്ടമായും തനിച്ചും കൂടുതൽ സമയം പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും മററു ഭക്തകൃത്യങ്ങൾക്കും വിനിയോഗിച്ചിരുന്നു.

(3) വിവാഹിതരുൾപ്പടെ എല്ലാവരും പൂർണ്ണവിരക്തി പാലിച്ചിരുന്നു.

(4) ഭക്ഷണം വളരെ പരിമിതമായിരുന്നു. അതുതന്നെ പ്രായപൂർത്തിയായവർ സൂര്യാസ്തമനത്തിനുശേഷമാണ് കഴിച്ചിരുന്നതു്. ലഹരിസാധനങ്ങളോ പലഹാരങ്ങളോ ആരും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നില്ല.

(5) തപസ്സുകാലത്തു ചാക്കു വസ്ത്രമോ, പരുപരുപ്പുള്ള വസ്ത്രങ്ങളോ, മാത്രമേ എല്ലാവരും ധരിച്ചിരുന്നുള്ളു. അപ്രകാരം തന്നെ മിനുസമുള്ള വസ്ത്രങ്ങൾ, പട്ടുതരങ്ങൾ, ആഭരണങ്ങൾ, സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ എന്നിവ എല്ലാവരും വർജ്ജിച്ചിരുന്നു. ശരീര ഭംഗിക്കും അതിസുഖത്തിനും വേണ്ടിയവയും ഏവരും പരിത്യജിച്ചിരുന്നു.

(6) മേൽ പറഞ്ഞവയ്ക്കും പുറമേ സ്വമേധയാ പലരും പലതർ തപക്രിയകളും അനുഷ്ഠിച്ചുപോന്നു.

കൂടുതൽ പാപത്തിനു കാരണമാകാതിരിപ്പാനായി തപസ്സിനെ സംബന്ധിച്ച നടപടികളും കല്പനകളിൽ പലതും തിരുസഭ പിൻവലിച്ചെങ്കിലും തപസ്സുകാലത്ത് ഓരോരുത്തരും പാടുപോലെ തപസ്സുചെയ്യണമെന്നു തന്നെയാണ് തിരുസഭയുടെ അഭിലാഷമെന്നു സഭാനടപടികളിൽനിന്നും ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. അതായത് മൂന്നുനോമ്പ് ഇന്നും ആചരിക്കുന്നുണ്ട്. മാംസവർജ്ജനമല്ല, മൂന്നു നോമ്പിനായി നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന കുർബാനതന്നെ പ്രസ്തുത ദിവസങ്ങളിൽ ഇന്നും ചൊല്ലുന്നുണ്ട്. മൂന്നുനോമ്പു കഴിഞ്ഞുവരുന്ന ഞായറാഴ്ച അഥവാ എഴുപതാം ഞായറാഴ്ചമുതൽ സാധാരണയായി തപസ്സിന്റെ കുർബാന, റോയിസു് കുപ്പായം ധരിച്ചു നിശ്ചിത വായനകളോടുകൂടെ ചൊല്ലിവരുന്നു. കൂടാതെ കുർബാനയിലാവട്ടെ കാനോൻ ജപങ്ങളിലാവട്ടെ 'ഹല്ലേലൂയ്യാ' എന്ന ആഹ്ലാദജനകമായ സ്തോത്രഗീതം പാടുന്നതല്ല.

മുൻകാലങ്ങളെക്കാൾ മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ പാപവും, പാപത്തിലേക്കുള്ള ചാച്ചിലും, പാപത്തിൽ നിപതിക്കുന്നതിനുള്ള സാഹചര്യങ്ങളും വർദ്ധമാനമായി വരുന്ന ഇക്കാലത്ത് തപസ്സിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഓരോരുത്തരും പൂർവ്വാധികം ഉൽസുകരാകേണ്ടതാണ്. (ലൂക്കാ. xiii.) "നിങ്ങൾ തപസ്സുചെയ്കയില്ലെങ്കിൽ എല്ലാവരും നശിക്കും" (യോഹ. xii. 25.) "ഈലോകത്തിൽവച്ചു തന്റെ ജീവനെ സ്നേഹിക്കുന്നവൻ അതിനെ നശിപ്പിക്കും. നേരേമറിച്ച് അതിനെ ദ്വേഷിക്കുന്നവനോ നിത്യായുസ്സിനായി അതിനെ സംരക്ഷിക്കും" എന്നിപ്രകാരം ന. കർത്താവ് അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നു. തിരുസഭാ പിതാക്കന്മാരുടെ പഠനവും ദൃഷ്ടാന്തവും ഇങ്ങനെതന്നെയാണ്.

ആകയാൽ നിത്യരക്ഷയോ പുണ്യപൂർണ്ണതയോ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ 'മൂന്നുനോമ്പ്' ആചരിക്കേണ്ടതാണ്. എന്നു വച്ചാൽ ന. കർത്താവ് അഭിലഷിക്കുന്നവിധം തപസ്സു ചെയ്യുന്നതിന്— ആഹാര പാനീയങ്ങളിലുള്ള ത്യാഗം മാത്രമല്ല തപസ്സ്, കഴിഞ്ഞ പാപങ്ങളുടെ പരിഹാരത്തിനും, നിലവിലുള്ളതും ഭാവിയിൽ നേരിടാവുന്നതുമായ പ്രലോഭനങ്ങളെ ജയിക്കുന്നതിനും ഉതകുന്ന തപസ്സിന് വേണ്ട വിവേകം— അതിസ്വാഭാവിക വിവേകം— പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടുതന്നെ പ്രാപിക്കേണ്ടതാണ്. അതിനായി തിരുസഭ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന അവസരമാണ് 'മൂന്നുനോമ്പ്.' അനന്തരകാലങ്ങളിൽ കല്പനാനുസാരമുള്ള തപക്രിയകൾക്കും പുറമേ ന. കർത്താവിന്റെ പാടുപീഡകളെയും അവയ്ക്കു കാരണമായ സ്വന്തപാപങ്ങളെയും ഓർത്ത് അനുതപിക്കുകയും ഓരോരുത്തരുടെ ആവശ്യവും സാഹചര്യങ്ങളും ആത്മപിതാക്കളുടെ നിർദ്ദേശവും അനുസരിച്ച് പാടുള്ള തപക്രിയകൾ അനുഷ്ഠിക്കുകയും അടിക്കടി അതിസൂക്ഷത്തോടെ കുമ്പസാരം, കുർബാന മുതലായ കൂദാശകൾ കൈക്കൊള്ളുകയും വേണം.

തിരുസഭയുടെ നിർദ്ദേശാനുസാരമായ കാലത്തും വിധത്തിലും ചെയ്യുന്ന സൽകർമ്മങ്ങൾക്ക് ദൈവതിരുമുമ്പാകെ കൂടുതൽ യോഗ്യതയുണ്ടെന്നവസ്തുത ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതാണ്.

അദ്ധ്യായം 39.

ഉയർപ്പിന്റെ മഹിമ.

ഈ ജീവിതത്തിൽ ന. കർത്താവിന്റെ ഇഷ്ടത്തിൽ നാം വസിക്കുമെങ്കിൽ— അങ്ങേ നാം അനുസരിക്കുമെങ്കിൽ— കർത്താവു നമുക്ക് ആസ്ഥമാക്കിയിരിക്കുന്ന ഭാഗ്യം— ആത്മാവിലും ശരീരത്തിലും നമുക്കുണ്ടാകുവാനിരിക്കുന്ന ഭാഗ്യം— എന്താകുന്നു എന്നാണ് തന്റെ ഉയപ്പു വഴിയായി കർത്താവു നമുക്കു വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. ന. കർത്താവിനു നമുക്കുള്ളതുപോലെ ഒരാത്മാവും ഒരു ശരീരവുമുണ്ട്. മരണശേഷം ആ ആത്മാവിന്റെ സ്ഥിതിയെന്ത്? ആ ആത്മാവ് ദൈവത്തെപ്പോലെ ദൈവത്തോടുകൂടെ ജീവിക്കുന്നു.

ദൈവംതന്നെത്തന്നെ അറിയുന്നു, അടക്കിക്കൊള്ളുന്നു, തന്നിൽതന്നെ ആനന്ദിക്കുന്നു. ന. കർത്താവിന്റെ തിരുവാത്മാവും അതേ കഴിവുകളോടെ, അതേവിധം ദൈവത്തെ അറിയുന്നു, അടക്കിക്കൊള്ളുന്നു, ദൈവത്തിൽ ആനന്ദിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ ആത്മാവ് ശരീരത്തോടുകൂടെ മുപ്പത്തിമൂന്നുകൊല്ലം ഈലോകത്തിൽ ജീവിച്ചു. അക്കാലമെല്ലാം സ്വന്ത ഇഷ്ടമല്ല, ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടം മാത്രം നിറവേററി. ദൈവതിരുമനസ്സു നിറവേററുന്നതിനായി എത്ര ആത്മാത്ഥമായും എത്ര താഴ്മയോടുകൂടിയും കർത്താവ് എത്രത്തോളം അദ്ധ്വാനിച്ചു എന്തുമാത്രംസഹിച്ചു? തൽഫലമായി ഉയപ്പിന്റെ ശേഷം ആ തിരുശരീരത്തിന് അക്ഷയം, ദീപ്തി, ലഘുത്വം, സൂക്ഷ്മം, എന്ന നാലു വരങ്ങൾ ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു.

ആകയാൽ (യോഹ. XV. 10.) "ഞാൻ എന്റെ പിതാവിന്റെ കല്പനകൾ പാലിച്ച് അവന്റെ സ്നേഹത്തിൽ വസിക്കുന്നതുപോലെ, നിങ്ങൾ എന്റെ കല്പനകൾ പാലിച്ചാൽ എന്റെ സ്നേഹത്തിൽ വസിക്കും" എന്നു ന. കർത്താവ് അരുൾചെയ്തിരിക്കുന്നതനുസരിച്ച് ഈ ജീവിതത്തിൽ ന. കർത്താവിന്റെ തിരുമനസ്സ് നിറവേററുന്നതിനായി നാം ചെയ്യുന്ന ഓരോ യത്നവും, നാം ചിലവഴിക്കുന്ന ഓരോ നിമിഷവും നമ്മിൽ ദൈവീക പുണ്യങ്ങളെ വദ്ധിപ്പിക്കും. അങ്ങനെ കർത്താവിന്റെ ഇഷ്ടം ചെയ്തുകൊണ്ട് നാം പ്രാപിക്കുന്ന വിശ്വാസത്തിന്റെ തോതനുസരിച്ച് മരണശേഷം ന. ആത്മാവ് ദൈവത്തെ അറിയും; ശരണത്തിന്റെ തോതനുസരിച്ച് ദൈവത്തെ പ്രാപിക്കും; ഉപവിയുടെ തോതനുസരിച്ച് ദൈവത്തിൽ ആനന്ദിക്കും. ആകയാൽ പരജീവിതത്തിൽ ആത്മാവിനുണ്ടാകുന്ന ഭാഗ്യം ഈ ജീവിതത്തിൽ സമ്പാദിച്ച ദൈവീക പുണ്യങ്ങളുടെ തോതനുസരിച്ചായിരിക്കും.

ദൈവീക പുണ്യങ്ങൾ അപരിമിതങ്ങളാണ്. "സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ നിങ്ങളുടെ പിതാവ് പരിപൂർണ്ണനായിരിക്കുന്നതുപോലെ നിങ്ങളും പൂർണ്ണ

രാകുവിൻ" എന്നാണ് കർത്താവ് നമ്മോടാജ്ഞാപിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതായത്, ദൈവിക പുണ്യസമ്പാദനത്തിനായി ഓരോരുത്തരും കഴിവതു യത്നിക്കണം എന്നു സാരം.

ഈ ജീവിതത്തിൽ ശരീരസഹായം കൂടാതെ ആത്മാവിനു തനിയെ ഒന്നും ചെയ്യുക സാദ്ധ്യമല്ല. ശരീര സഹായത്തോടുകൂടെ ഈ ജീവിതത്തിൽ സമ്പാദിച്ച ദൈവീക പുണ്യങ്ങളുടെ തോതനുസരിച്ചുള്ള ഭാഗ്യം പാരത്രിക ജീവിതത്തിൽ അനുഭവിക്കുന്ന ആത്മാവ്, വീണ്ടും ശരീരത്തോടു ചേരുമ്പോൾ ശരീരത്തിനുണ്ടാകുന്ന കൂട്ടനുഭവമാണ് അക്ഷയം, ദീപ്തി, ലഘുത്വം, സൂക്ഷ്മം എന്ന നാലു വരങ്ങൾ.

ആകയാൽ പുണ്യസമ്പാദനത്തിൽ അഥവാ കർത്താവിൻെറ ഇഷ്ടം നിറവേററുന്നതിൽ നാം അനുഭവിക്കുന്ന പീഡ അഥവാ ബുദ്ധിമുട്ടിൻെറ തോതനുസരിച്ച് അക്ഷയം, ഉത്സാഹത്തിൻെറ തോതനുസരിച്ച് ലഘുത്വം, ആക്ഷേപത്തിൻെറ തോതനുസരിച്ച് സൂക്ഷ്മം, ആത്മാർത്ഥതയുടെ തോതനുസരിച്ചു ദീപ്തി എന്നീ വരങ്ങൾ ശരീരത്തിനുണ്ടാകും.

നിത്യജീവിതത്തിൽ നമ്മുടെ ആത്മശരീരങ്ങളിൽ നാം അനുഭവിക്കുന്ന ഭാഗ്യത്തിൻെറ തോതനുസരിച്ചായിരിക്കും നമ്മിൽനിന്ന് ദൈവത്തിനുണ്ടാകുന്ന ബാഹ്യമഹത്വം.

ആകയാൽ ഈ ജീവിതത്തിൽ ന. കർത്താവിൻെറ ഇഷ്ടാനുസാരം നാം ചെയ്യുന്ന ഓരോ യത്നവും നിത്യകാലം നമ്മുടെ ആത്മാവിനെയും ശരീരത്തെയും ഭാഗ്യപ്പെടുത്തുന്നതും സർവ്വനന്മസ്വരൂപനായ ദൈവത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്തുന്നതുമാണെന്ന വസ്തുത എപ്പോഴും നമ്മുടെ ഓർമ്മയിലുണ്ടായിരിക്കണം.

അദ്ധ്യായം 40.

ദൈവത്തിൻെറ ഇഷ്ടം.

അഥവാ

പ്രസാദവരം (Grace)

—*—

പ്രസാദവരം രണ്ടു തരമുണ്ട്. പ്രേരക വരപ്രസാദം (Actual Grace) ശുദ്ധീകരണ വരപ്രസാദം (Sanctifying Grace) ആദ്യത്തേതു കാരണവും താല്കാലികവുമാകുന്നു. രണ്ടാമത്തേത് കാര്യവും ശാശ്വതവുമാകുന്നു. ആകയാൽ (Habitual Grace) 'കൃപാവരാവസ്ഥ' എന്നും പേർ പറയാറുണ്ട്. ശുദ്ധീകരണവരപ്രസാദം പ്രാപിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ് പ്രേരകവരപ്രസാദം നമുക്കു നൽകപ്പെടുന്നത്.

നാം ദൈവത്തിൻെറ മഹത്വത്തിനായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ദൈവത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്തുന്നതിനു്, തനിക്കു യോജിച്ച വിധത്തിൽ

തന്നെ മഹത്വപ്പെടുത്തുന്നതിന്, നമുക്ക ജീവൻ വേണം. നമുക്ക സ്വാഭാവിക ജീവനുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുമാത്രം ദൈവത്തിനു യോജിച്ച വിധത്തിൽ അങ്ങേ മഹത്വപ്പെടുത്തുവാൻ നമുക്ക സാദ്ധ്യമല്ല. അതിസ്വാഭാവിക ജീവൻതന്നെ വേണം. ഈ അതിസ്വാഭാവിക ജീവൻ നമുക്കുണ്ടാകുന്നതിനുള്ള ഏകവഴി ന. കർത്താവീശോമിശിഹാ മാത്രമാകുന്നു. കർത്താവരുളിച്ചെയ്യുന്നു.

ܐܡܪ ܠܗ ܝܫܘܥ ܐܢܐ ܐܢܐ ܐܘܪܚܐ ܘܫܪܪܐ ܘܚܝܐ: ܠܐ ܐܢܫ ܐܬܐ ܠܘܬ ܐܒܝ
(യോഹ. xiv. 6.) ܐܠܐ ܐܢ ܒܝ ❖

"ഞാൻ വഴിയും സത്യവും ജീവനും ആകുന്നു. ഞാൻ വഴിയായിട്ടല്ലാതെ ഒരുത്തനും എൻെറ പിതാവിൻെറ അടുക്കലേക്ക വരുന്നില്ല." എന്നാൽ കർത്താവിനെ സമീപിക്കുന്നതിനോ, തന്നിൽനിന്നും അതിസ്വാഭാവിക ജീവൻ പ്രാപിക്കുന്നതിനോ നമുക്ക സ്വാഭാവികമായി കഴിവില്ല. കർത്താവുതന്നെ അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ܠܐ ܐܢܫ ܡܫܟܚ ܠܡܐܬܐ ܠܘܬܝ ܐܠܐ ܐܢ ܐܒܐ ܗܘ ܕܫܕܪܢܝ ܢܓܕܝܘܗܝ ❖
(യോഹ. vi. 44.)

"എന്നെ അയച്ച എൻെറ പിതാവ് ആകർഷിച്ചിട്ടല്ലാതെ ഒരു മനുഷ്യനും എൻെറ അടുക്കൽ വരുവാൻ കഴിയുകയില്ല." പിതാവിൻെറ അഥവാ ത്രിയേകദൈവത്തിൻെറ ഈ ആകർഷണത്തിനാണ് പ്രേരകവരപ്രസാദം (Actual Grace) എന്നു പറയുന്നത്.

സൂര്യൻ അതിൻെറ പ്രകാശത്തെ സദാ ഭൂമിയിലേയ്ക്കു പൊഴിക്കുന്നതുപോലെ ദൈവം തൻെറ ആകർഷണത്തെ— പ്രേരകവരപ്രസാദത്തെ— സദാ നമ്മിലേയ്ക്കു ചിന്തുന്നു. അവ നമ്മുടെ ആത്മാവിലും ശരീരത്തിലും അവയുടെ പ്രവർത്തനവിഷയങ്ങളിലും പതിയുന്നു. അതായത് ബുദ്ധിയിലും ബുദ്ധികൊണ്ട് ആലോചിക്കുകയോ, ഗ്രഹിക്കുകയോ, ഓർമ്മിക്കുകയോ, അനുമാനിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങളിലും, മനസ്സിലും മനസ്സുകൊണ്ട് ആഗ്രഹിക്കുകയോ, സ്നേഹിക്കുകയോ, വെറുക്കുകയോ ചെയ്യുന്നവയിലും പതിയുന്നു. അപ്രകാരംതന്നെ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾ ഓരോന്നിലും, അവകൊണ്ടു ദർശിക്കുകയോ, സ്പർശിക്കുകയോ, രുചിക്കുകയോ, ശ്രവിക്കുകയോ, ഘ്രാണിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന ഓരോ വിഷയങ്ങളിലും പതിയുന്നു. പ്രേരകവരപ്രസാദം ശാശ്വതമല്ല. അവ അനുനിമിഷം നവംനവങ്ങളാണ്. ഒരിക്കൽ ഒന്നു നഷ്ടപ്പെട്ടാൽ, നഷ്ടപ്പെട്ടതുതന്നെ; പിന്നീടൊരിക്കലും അതുതന്നെ തിരികെ കിട്ടുകയില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് വി. അഗസ്തീനോസ് "കടന്നുപോകുന്ന ദൈവത്തെ ഞാൻ ഭയപ്പെടുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. പ്രേരകവരപ്രസാദം വെറും ദാനമായിരുന്നാലും അവയുടെ അഭിവൃദ്ധിയും തുടർച്ചയും നമ്മുടെ സഹകരണംകൊണ്ട് അർഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ ഈ പ്രസാദവരത്തെ നാം ആഗ്രഹിക്കുകയും അനുദിനം, നിരന്തരം യാചിക്കുകയും വേണം.

ന. കർത്താവീശോമിശിഹായെ അറിയുന്നതിനും, അറിയുന്ന

കത്താവിൽ വിശ്വാസം, ശരണം, സ്നേഹം എന്നി അതിസ്വാഭാവിക പുണ്യങ്ങൾ ജനിക്കുന്നതിനും, തൽഫലമായി ആവശ്യകങ്ങളായ കൂദാശകൾ ഫലപ്രദമായി കൈക്കൊള്ളുന്നതിനും, കൂദാശകൾ വഴിയായി തന്നോട് ഐക്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് തന്റെ തിരുമനസ്സിനു വിധേയമായി പ്രവൎത്തിക്കുന്നതിനുമാണ് ഈ പ്രസാദവരം നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു്. അതായതു് ഫലപ്രദമായി കൂദാശകൾ കൈക്കൊൾക, പ്രാൎത്ഥിക്കുക, മററു സൽകൎമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുക എന്നിവയ്ക്കാണ് ഈ പ്രസാദവരം നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു്.

ഈ വിധം നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന പ്രസാദവരത്തോട് എത്ര കണ്ടു നാം സഹകരിക്കുമോ, അതായതു് എത്ര കൂടുതൽ നന്നായി (ഫലപ്രദമായി) നാം കൂദാശകൾ കൈക്കൊള്ളുക, പ്രാൎത്ഥിക്കുക, മററു സൽകൃത്യങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുക മുതലായവ ചെയ്യുമോ അത്ര കൂടുതൽ "ശുദ്ധീകരണവരപ്രസാദത്തിനുള്ള അൎഹത—യോഗ്യത— (Merit) നമുക്കുണ്ടാകും. ഈ യോഗ്യത അനുസരിച്ചുമാത്രമേ ശുദ്ധീകരണവരപ്രസാദം നമ്മിൽ ചിന്തപ്പെടുകയുള്ളു.

ശുദ്ധീകരണവരപ്രസാദം.
Sanctifying Grace.

ശുദ്ധീകരണ വരപ്രസാദം, സകല സൃഷ്ടികളുടെയും സ്വഭാവത്തിനു മേൽപ്പെട്ടതും ദൈവസ്വഭാവത്തിനുമാത്രം യോജിച്ചതുമായ ഒരു വിശേഷമാകുന്നു. (A Super Natural quality). ഇതു് ദൈവത്തിന്റെ ജീവൻതന്നെയാകുന്നു. ആകയാൽ ശുദ്ധീകരണവരപ്രസാദം പ്രാപിക്കുക എന്നതു് ദൈവത്തിന്റെ ജീവനിൽ പങ്കുകൊള്ളുകതന്നെയാണ്. To participate the life of God. (A. T.) ഈ വരപ്രസാദം വഴിയായി നാം ദൈവമായിത്തീരുകയല്ല: ദൈവത്തെപ്പോലെ ആയിത്തീരുകയാണ്. തീച്ചൂളയിൽ കിടക്കുന്ന ഇരുമ്പുകഷണത്തിന് അതിന്റെ പ്രകൃതത്തിനു യാതൊരു മാററവും സംഭവിക്കാതെതന്നെ അഗ്നിയുടെ സകല ഗുണങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടല്ലൊ. അതുപോലെ ശുദ്ധീകരണവരപ്രസാദം വഴിയായി നാം ദൈവത്തെപ്പോലെ— ദൈവത്തിനു് അനുരൂപരായിത്തീരുന്നു. ഈ പ്രസാദവരമുള്ളവരെപ്പററിയാണ്.

(സങ്കീ. LXXXII, 6.) ❖ ܟܠܟܘܢ܆ ܡܪܝܡܐ ܘܒܢ̈ܝ ܐܢ̱ܬܘܢ܆ ܐܠܗ̈ܐ

"നിങ്ങൾ എല്ലാവരും ഉന്നതന്റെ പുത്രന്മാരായ ദേവന്മാരാകുന്നു" എന്നു് രാജൎഷിദാവീദ് പാടിയിരിക്കുന്നതു്. പരിമിതിയില്ലാത്ത ഈ മഹാ ദൈവീകദാനം പ്രാപിക്കുന്നതിനു് ഈ ജീവിതത്തിൽമാത്രമേ നമുക്കു സാധിക്കുകയുള്ളു. അതുകൊണ്ടാണ് "ആൎക്കും വേല ചെയ്വാൻ പാടില്ലാത്ത രാത്രികാലം വരുന്നു; ആകയാൽ പകലുള്ളപ്പോൾ നിങ്ങൾ അദ്ധ്വാനിച്ചുകൊള്ളുവിൻ" എന്നു ന. കൎത്താവുതന്നെ അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്.

ശുദ്ധീകരണ വരപ്രസാദം സകല പുണ്യങ്ങളെയും ദാനങ്ങളെയും അടക്കിക്കൊള്ളുന്നു. ആകയാൽ ഓരോരുത്തർ എത്ര കൂടുതൽ ശുദ്ധീകരണ

വരപ്രസാദം പ്രാപിച്ചിരിക്കുമോ അത്ര കൂടുതൽ ഫലപ്രദമായി കൂദാശകൾ കൈക്കൊള്ളുന്നതിനും, പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനും മററു സൽകർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനും പ്രാപ്തരാകും. തദ്വാരാ കൂടുതൽ വരപ്രസാദത്തിനു് അർഹരാകും. ഈ ജീവിതത്തിൽ ഓരോരുത്തർ പ്രാപിക്കുന്ന ശുദ്ധീകരണ വരപ്രസാദത്തിൻെറ തോതനുസരിച്ചായിരിക്കും, നിത്യജീവിതത്തിൽ അവക്കുണ്ടാകുന്ന ഭാഗ്യവും അവരിൽനിന്നും ദൈവത്തിനുണ്ടാകുന്ന ഭാഹ്യമഹത്വവും. ആകയാൽ ഈ നന്മ സമ്പാദിക്കുന്നതിൽ നാം എത്രയോ ഉത്സുകരായിരിക്കേണ്ടതാണ്. ശുദ്ധീകരണ വരപ്രസാദം പ്രാപിക്കുന്നതിനായിട്ടല്ലാതെ ഈ ജീവിതത്തിൽ യാതൊരു യത്നവും ചെയ്യുന്നതിനു് ദൈവം നമ്മോട് ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല; തിരുസ്സഭ നമ്മോടാവശ്യപ്പെടുന്നില്ല; നാം സന്യാസികളെങ്കിൽ സഭയുടെ ന്യായപ്രമാണമാവട്ടെ തലവന്മാരാവട്ടെ നമ്മോടാവശ്യപ്പെടുന്നില്ല. ആകയാൽ മററു കാര്യങ്ങൾക്കായി യത്നിക്കുകയോ സമയം പാഴാക്കുകയോ ചെയ്യുന്നത് എത്രയോ ഭോഷത്വം. ഈ സത്യം ബോധത്തിൽ സംഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ട് സർവ്വകഴിവുകളോടെ ഈ നന്മ സമ്പാദിക്കുന്നതിനായി നിരന്തരം യത്നിക്കുന്നവർ ഇഹത്തിലും പരത്തിലും ഭാഗ്യവാന്മാരായിരിക്കും.

അദ്ധ്യായം 41.

കൂദാശ.

ശുദ്ധീകരണം അഥവാ ശുദ്ധമാക്കൽ എന്നാണ് കൂദാശ എന്ന സുറിയാനി വാക്കിൻെറ അർത്ഥം. ന. കർത്താവീശോമിശിഹായോടു നമ്മെ ഐക്യപ്പെടുത്തുന്നതിനും തദ്വാരാ നമ്മിൽ ദൈവികജീവൻ അഥവാ ശുദ്ധീകരണ വരപ്രസാദമുണ്ടാകുന്നതിനുംവേണ്ടി ഈശോമ്ശിഹാ ഏഴു കൂദാശകൾ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഈശോമ്ശിഹായാൽ സ്ഥാപിതവും ശുദ്ധീകരണ വരപ്രസാദം നമുക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതും അതിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതുമായ ബാഹ്യചിഹ്നമാണ് കൂദാശ. അങ്ങനെയുള്ള കൂദാശകൾ ഏഴുമാത്രം.

1) മാമ്മോദീസാ, 2) മുമ്പിലത്തെ ഒപ്പുശുമാ, 3) കർബാന, 4) കുമ്പസാരം, 5) ഒടുക്കത്തെ ഒപ്പ്റൂശുമാ, 6) പട്ടം, 7) വിവാഹം.

ഇവയിൽ മാമ്മോദീസായും കുമ്പസാരവും, വരപ്രസാദമില്ലാത്തവർ– പാപാവസ്ഥയിൽ ഇരിക്കുന്നവർ– കൈക്കൊള്ളേണ്ടതാകയാൽ മരിച്ചവരുടെ കൂദാശകൾ എന്നും, ബാക്കി അഞ്ചും വരപ്രസാദമുള്ളവർ കൂടുതൽ വരപ്രസാദം പ്രാപിക്കേണ്ടതിനാകയാൽ ഉയിരവരുടെ കൂദാശകൾ എന്നും പറയപ്പെടുന്നു.

മാമ്മോദീസാ, മുമ്പിലത്തെ ഒപ്പുശുമാ, ഗുരുപ്പട്ടം ഇവ മൂന്നും അവ് സ്വീകരിക്കുന്നവരെ ഒരു പ്രത്യേക ജീവിതരീതിയിലേക്കുയർത്തുന്നു.

ഉദാ: മാമ്മോദീസാ വഴിയായി ദൈവസുതൻ—തിരുസഭാംഗം—എന്നീ നിലയിലേക്കും, മുമ്പിലത്തെ ഒപ്രൂശ്മാ വഴിയായി ദൈവത്തിന്റെ യോദ്ധാവെന്ന നിലയിലേക്കും, ഗുരുപ്പട്ടം വഴിയായി നിത്യപുരോഹിതൻ എന്ന പദവിയിലേക്കും ഉയർത്തപ്പെടുന്നു. ആ ഓരോ സ്ഥിതിക്കും അനുയോജ്യമായ രൂപാന്തരീകരണം, ആ ക്രൂദാശകളുടെ സ്വീകരണം വഴിയായി ആത്മാവിൽ നടക്കുന്നു. ആകയാൽ ഈ ക്രൂദാശകൾ ആത്മാവിൽ മുദ്ര പതിയുന്ന ക്രൂദാശകൾ എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഈ മൂന്നു ക്രൂദാശകളും ആവർത്തിക്കപ്പെടുവാൻ പാടുള്ളവയല്ല.

നാം കൈക്കൊള്ളുന്ന ഓരോ ക്രൂദാശകളും വഴിയായി ശുദ്ധീകരണവരപ്രസാദംതന്നെയാണു നാം പ്രാപിക്കുന്നത്. ശുദ്ധീകരണ വരപ്രസാദമാകട്ടെ സകല പുണ്യങ്ങളെയും ദാനങ്ങളെയും അടക്കിക്കൊള്ളുന്നു. സ്വീകരിക്കുന്ന ഓരോ ക്രൂദാശകളും വഴിയായി ഓരോ പ്രത്യേക ചുമതലകൾ നമുക്കുണ്ടാകും. ആ ചുമതലകളുടെ നിർവ്വഹണത്തിനാവശ്യമായ പുണ്യങ്ങൾ ആ ക്രൂദാശയിൽ കിട്ടുന്ന ശുദ്ധീകരണ വരപ്രസാദത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് ആ വരപ്രസാദത്തിന് 'കൌദാശിക' (ക്രൂദാശസ്ഥ്ഥരുത്ത) വരപ്രസാദമെന്നും പേർ പറയാറുണ്ട്.

നിത്യരക്ഷ പ്രാപിക്കുന്നതിന് — ദൈവികജീവൻ ഉണ്ടാകുന്നതിന് — ഏററവും അത്യാവശ്യകമായ ഏക ക്രൂദാശയാണ് മാമ്മോദീസാ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ കർത്താവരുളിച്ചെയ്യുന്നു.

ܐܡܝܢ ܐܡܝܢ ܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ: ܕܐܢ ܐܢܫ ܠܐ ܡܬܝܠܕ ܡܢ ܡܝܐ ܘܪܘܚܐ:
ܠܐ ܡܫܟܚ ܕܢܥܘܠ ܠܡܠܟܘܬܗ ܕܐܠܗܐ * (യോഹ. III. 5.)

"സത്യം സത്യമായി ഞാൻ നിന്നോടു പറയുന്നു: ഒരു മനുഷ്യൻ ജലത്താലും പരിശുദ്ധാത്മാവിനാലും ജനിക്കുന്നില്ലായെങ്കിൽ ദൈവരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ അവനു കഴിയുകയില്ല."

പ്രേരക വരപ്രസാദം ഒന്നാമതായി ഒരു മനുഷ്യവ്യക്തിയെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു് മാമ്മോദീസാ എന്ന ക്രൂദാശ കൈക്കൊള്ളുവാനാണ്. ആ വ്യക്തി, ദൈവം അയാൾക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന വരപ്രസാദത്തോടു സഹകരിക്കുമെങ്കിൽ മാമ്മോദീസാ കൈക്കൊള്ളുന്നതിന് വേണ്ട ഒരുക്കം Disposition അയാൾക്കുണ്ടാകും. തദ്വാരാ ഫലപ്രദമായി ആ ക്രൂദാശ അയാൾ കൈക്കൊള്ളും. എന്നാൽ ആ വ്യക്തി തിരിച്ചറിവില്ലാത്ത ശിശു എങ്കിൽ അതിനെ സംബന്ധിച്ചവരെ ആയിരിക്കും പ്രസാദവരം പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു്. അവർ ആ പ്രസാദവരത്തോടു സഹകരിക്കുന്നതായാൽ ശിശുവിന് ക്രൂദാശസ്ഥ്ഥരുത്ത ശുദ്ധീകരണവരപ്രസാദവും, അവക്ക് അവരുടെ സൽപ്രവൃത്തിയുടെ യോഗ്യതാനുസാരമായ ശുദ്ധീകരണ വരപ്രസാദവും ലഭിക്കും.

മാമ്മോദീസാ എന്ന ക്രൂദാശ സ്ഥാപിതമായതു് ന. കർത്താവ് സ്നാപകയോഹന്നാന്റെ പക്കൽ സ്നാനം സ്വീകരിച്ചപ്പോഴാണ്. അന്നത്തെ ആ കർമ്മംകൊണ്ടു് ദൈവികജീവന്റെ പൂർണ്ണതയായ ന. കർത്താവിന് വിശേഷാൽ ഒന്നും ലഭിപ്പാനില്ലായിരുന്നു. എന്നുവരികിലും പിന്നീട്

ആ കൂദാശ കൈക്കൊള്ളുന്നവർക്ക് ശുദ്ധീകരണ വരപ്രസാദം ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശവും, നമുക്കു ദൃഷ്ടാന്തവും, സ്വാഭാവികജലത്തിനു് ഈ കൂദാശയുടെ കർമ്മസാധനം Matter ആകുവാനുള്ള നന്മയും ലഭിച്ചു.

കർത്താവിൻെറ ഉത്ഥാനശേഷമാണ് സുവിശേഷകന്മാർ സാക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ എല്ലാവർക്കും ഈ കൂദാശ നൽകുവാൻ ന. കർത്താവ് ആജ്ഞ നൽകിയതു്.

ܙܠܘ ܗܟܝܠ ܬܠܡܕܘ ܠܟܠܗܘܢ ܥܡܡܐ: ܘܥܡܕܘ ܐܢܘܢ ܒܫܡ ܐܒܐ
(മത്തായി xxviii. 19.) ❖ ܘܒܪܐ ܘܪܘܚܐ ܕܩܘܕܫܐ

"ആകയാൽ നിങ്ങൾ പോയി സകല ജാതികളോടും ഉപദേശിച്ച് പിതാവിൻെറയും പുത്രൻെറയും പ. ആത്മാവിൻെറയും നാമത്തിൽ അവരെ സ്നാനപ്പെടുത്തുവിൻ."

ܡܢ ܕܡܗܝܡܢ ܘܥܡܕ ܚܝܐ: ܡܢ ܕܝܢ ܕܠܐ ܡܗܝܡܢ ܡܬܚܝܒ ❖
(മർക്കോ. xvi. 16.)

"വിശ്വസിച്ചു സ്നാനപ്പെടുന്നവൻ രക്ഷ പ്രാപിക്കും. വിശ്വസിക്കാത്തവനോ കുററക്കാരനായി വിധിക്കപ്പെടും."

ന. കർത്താവിൻെറ ഈ കല്പന അനുസരിച്ച് ആവശ്യമായ കൂട്ടങ്ങൾ പഠിക്കുന്നതിനും മാമ്മോദീസാ കൈക്കൊള്ളുന്നതിനും സകല മനുഷ്യർക്കും കടമുണ്ടു്. അപ്രകാരംതന്നെ പഠിച്ചു ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള സകലർക്കും പ്രസാദവരത്തിൻെറ പ്രേരണയനുസരിച്ച് മററുള്ളവരെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനും മാമ്മോദീസാ കൊടുക്കുകയോ കൊടുപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിനും കടമുണ്ടു്. ആകയാൽ ഈ കൂദാശയെ സംബന്ധിച്ച് വിശദമായ ജ്ഞാനം ഏവർക്കും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്.

വിശ്വാസം കൂടാതെ യാതൊരു കൂദാശയും കൈക്കൊൾവാൻ പാടില്ല. മാമ്മോദീസായ്ക്കുമുമ്പ് ശുദ്ധീകരണ വരപ്രസാദം ലഭിക്കാത്തതിനാൽ ശാശ്വതവിശ്വാസം (Faith in habit) ഉണ്ടാകുവാൻ പാടില്ല. എന്നുവരികിലും പ്രേരക വരപ്രസാദത്തോടു സഹകരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് താല്ക്കാലിക വിശ്വാസം (Faith in act) ഉണ്ടാകാം. അതുകൊണ്ടാണ് കൂദാശ സ്വീകരിക്കുന്നതിനുമുൻപ് വിശ്വാസപ്രകരണം ചെയ്യുന്നതു്. തിരിച്ചറിവു വരാത്ത ശിശുക്കൾക്ക് വിശ്വാസപ്രകരണത്തിനു സാദ്ധ്യമല്ല. അവർ തിരുസ്സഭയുടെ വിശ്വാസത്തിലാണ് ജ്ഞാനസ്നാനം കൈക്കൊള്ളുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് ശിശു തിരിച്ചറിവിലെത്തുമ്പോൾ അതിനെ വിശ്വാസസത്യങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുവാൻ സഭ കടപ്പെടുന്നു. ഈ കടം മാതാപിതാക്കൾ, രക്ഷകർത്താക്കൾ, തലതൊട്ടവർ, വികാരി എന്നിവരെ ബാധിക്കുന്നു.

മാമ്മോദീസാ വഴിയായി അതുവരെയുള്ള സകല തിന്മകളും അതായതു് ജന്മപാപവും കർമ്മപാപമുണ്ടെങ്കിൽ അതും അവയ്ക്കുള്ള നിത്യവും അനിത്യവുമായ സകല ശിക്ഷകളും നീങ്ങും. എന്നാൽ പിശാചിൻെറ പരീക്ഷ, ദുരാശകൾ, ബലഹീനതകൾ, രോഗം, അപത്തനർത്ഥ

ങ്ങൾ, മരണം മുതലായ താല്ക്കാലികതിന്മകൾ അവശേഷിക്കും. എന്നുവരികിലും ക്രൂദാശയിൽ കിട്ടുന്ന ശുദ്ധികരണവരപ്രസാദത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന പുണ്യങ്ങളെ അഭ്യസിച്ചുകൊണ്ടും, ആത്മാവിൽ പതിഞ്ഞ മുദ്രയുടെ ഫലമായി ദൈവത്തിൽനിന്നർഹിക്കുന്ന നന്മകളോടു സഹകരിച്ചുകൊണ്ടും, ദൈവത്തോടുചെയ്ത ഉടമ്പടി, അതായതു് പിശാചിനേയും അവൻെറ പ്രവൃത്തികളേയും (പാപങ്ങളെയും) അവൻെറ ആഘോഷങ്ങളേയും (പ്രലോഭനങ്ങളെയും) ത്യജിച്ചുകൊണ്ട് ഈശോമിശിഹായെ അനുസരിച്ചുകൊള്ളാമെന്നുള്ള ഉടമ്പടി പാലിക്കുമെങ്കിൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ താല്ക്കാലികതിന്മകൾ ഓരോന്നും കൂടുതൽ ശുദ്ധികരണ വരപ്രസാദം പ്രാപിക്കുന്നതിനുപകരിക്കും.

മാമ്മോദീസാ വഴിയായി ഈശോമിശിഹായോടു് ഐക്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ആൾ വേദപുസ്തകം സാക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ സാക്ഷാൽ ഈശോമിശിഹായുടെ മണവാട്ടിയാണ്. ഈശോമ്ശിഹാ സകല സൃഷ്ടികളുടെയും രാജാവായിരിക്കയാൽ ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ചയാൾ സകല സൃഷ്ടികളുടെയും രാജ്ഞിയായിരിക്കുന്നു. എത്രയോ ഉന്നതമായ പദവി! പക്ഷേ ഒരു രാജ്ഞി തൻെറ വരനെ ത്യജിക്കുകയോ, പ്രജകളിൽ ആരെയെങ്കിലും വരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ രാജസമക്ഷം ആ കുററം രാജ്യവാസികളിൽ ആരുടെ ഏതു കുററത്തേയുംകാൾ ഭയങ്കരമായിരിക്കുമെന്നു നമുക്കറിയാമല്ലോ. അപ്രകാരംതന്നെ ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ച ആൾ സൃഷ്ടികളോടുള്ള സ്നേഹം നിമിത്തം പാപംചെയ്തുകൊണ്ട് ഈശോമ്ശിഹായെ ത്യജിക്കുന്നതായാൽ ആ കുററം ഒരജ്ഞാനിയുടെ അതേ കുററത്തെക്കാൾ ഭയങ്കരമായിരിക്കും.

അദ്ധ്യായം 42.

പാപം.

ഈ ജീവിതത്തിൽ പല തരത്തിലുള്ള ആപത്തുകളോ അനത്ഥങ്ങളോ നമുക്കു നേരിടാം. പരീക്ഷയ്ക്കു ചേന്നിട്ട് തോററുപോയി. സ്വന്ത വീടു മുഴുവൻ അഗ്നിക്കിരയായി. കൃഷി നിശ്ശേഷം നഷ്ടപ്പെട്ടു. അല്ലെങ്കിൽ രണ്ടു കണ്ണും നഷ്ടിഭവിച്ചു. കൈകാലുകൾ തളൎന്നുപോയി. കുഷ്ഠം പിടിപെട്ട് ദേഹമാസകലം വ്രണമായി. അല്ലെങ്കിൽ കാറ്, ബോട്ട്, തീവണ്ടി അപകടങ്ങളിൽപ്പെട്ടു. ഏവംവിധം ആരോഗ്യപരമായോ, സാമ്പത്തികമായോ, ബഹുമാനപരമായോ ഓരോ തരം വിപത്തുകൾ ഓരോ വ്യക്തിക്കും നേരിടാം. അങ്ങനെതന്നെ സാമൂഹ്യമായും സംഭവിക്കാം. ഈ സ്ഥലത്ത് ഒരാററംബോംബു വീണു. അല്ലെങ്കിൽ വ്യാധികൊണ്ടോ ഭൂകമ്പംകൊണ്ടോ ഈ സ്ഥലം നിശ്ശേഷം നശിച്ചു. ഈ രാജ്യത്ത് കമ്മ്യൂണിസ്ററുഭരണം നടപ്പായി. അല്ലെങ്കിൽ ലോകം മുഴുവൻ ആ ഭരണം നടപ്പായി. വേണ്ട ഈ ഭൂഗോളംതന്നെ സൂര്യനിൽ പതിച്ച് സക

ലവും ഒരു നിമിഷംകൊണ്ടു് ഭസ്മമായിത്തീൎന്നു. എത്രയോ ഭയങ്കരം! ഇതൊക്കെ നമുക്കു മനസ്സിലാകും. പക്ഷേ ഇതിലേറെ ഭയങ്കരമാണു് ഒരു പാപമെന്നുള്ളതു്, ഗ്രഹിക്കാൻ നമുക്കു പ്രയാസമാണു്.

സകലവും സൃഷ്ടിച്ചു പരിപാലിച്ചുവരുന്നതു് ദൈവമാണു്. എന്തിനു്? അവിടുത്തെ മഹത്വത്തിനുവേണ്ടി. ആ മഹത്വത്തെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുന്നതാണു പാപം. അറിവോടും സമ്മതത്തോടുംകൂടെ ദൈവത്തിന്റെ കല്പനയെ നിഷേധിക്കുന്നതാണു് പാപം. A willing and witting transgression of the law of God is the Sin.

ഘനമായ പാപം.

(Mortal Sin)

ദൈവപ്രമാണത്തിന്റെയോ തിരുസ്സഭയുടെ കല്പനയുടെയോ ഒരു ഘനമായ ലംഘനമാണു് ചാവുദോഷം (Mortal Sin).

ഘനമായ പാപഫലങ്ങൾ.

1) ഒരു ഘനമായ പാപം ചെയ്യുന്നവനു്, അവന്റെ ആദിയും അന്ത്യവുമായ ദൈവം – അവന്റെ ആത്മജീവനായ ദൈവം – നഷ്ടപ്പെടുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല നിത്യനിർഭാഗ്യത്തിനവകാശിയായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു.

2) അതുവരെ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള സകല പുണ്യയോഗ്യതകളും (Merits) നഷ്ടപ്പെടുന്നു.

3) പ്രാപിച്ച ശുദ്ധീകരണ വരപ്രസാദം മുഴുവൻ നഷ്ടപ്പെടുന്നു. തദ്വാരാ സകല അതിസ്വാഭാവിക പുണ്യങ്ങളും (All infused virtues, both Divine and Moral) നഷ്ടപ്പെടുന്നു. വിശ്വാസവും ശരണവും ഏറെക്കുറെ നിലനില്ക്കുമെന്നിരുന്നാലും ഉപവിയുടെ അഭാവത്താൽ അവ നിർജ്ജീവങ്ങളായിരിക്കും.

4) പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ സകല ദാനങ്ങളും നഷ്ടപ്പെടുന്നു.

5) പാപത്തിനടിമയായിത്തീരുന്നു. അതായതു് വീണ്ടും പാപം ചെയ്യുന്നതിനു് കൂടുതൽ പ്രലോഭനവും ഒഴിഞ്ഞുമാറുന്നതിനു് കൂടുതൽ പ്രയാസവും അനുഭവപ്പെടും.

ആകയാൽ ഒരു ഘനമായ പാപത്തെക്കാൾ ഭയപ്പെടേണ്ടതായി എന്തുണ്ടാവാം?

ലഘുപാപം.

ദൈവത്തിന്റെ പ്രമാണത്തെയോ തിരുസ്സഭയുടെ കല്പനയെയോ അറിവോടും സമ്മതത്തോടുംകൂടെ ലഘുവായി മാത്രം ലംഘിക്കുന്നതിനാ

ണ് ലഘുപാപം അഥവാ പാപദോഷമെന്നു പറയപ്പെടുന്നതു്. ഇങ്ങനെയുള്ള പാപങ്ങൾ രണ്ടു തരമുണ്ടു്.

1) യാദൃശ്ചികമായതു്. 2) മനഃപൂർവ്വമായതു്.

1. യാദൃശ്ചികപാപം.

ഉദാഹരണമായി ജപധ്യാനങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധക്കുറവു്, പലവിചാരം, സൂക്ഷക്കേടായി നീതിക്കോ ഉപവിക്കോ യോജിക്കാത്ത സംസാരം, വല്ല തിന്മയെയും മറസ്സുവാനായി പറയാനിടയാകുന്ന വ്യാജം മുതലായവ.

ഇങ്ങനെയുള്ള പാപങ്ങളെപ്പറ്റിയും അനുതപിക്കുകയും മേലാൽ ഉണ്ടാകാതിരിപ്പാൻ ആവതു ശ്രമിക്കയും വേണം. എന്നുവരികിലും ആ വക പാപങ്ങൾ ആവർത്തിക്കപ്പെടുമ്പോൾ സ്വയം എളിമപ്പെടുകയും കൂടുതലായി കർത്താവിൽ ആശ്രയിക്കയുമല്ലാതെ നിരാശയ്ക്കു വഴിപ്പെടാതിരിപ്പാൻ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കണം.

2. മനഃപൂർവ്വമായ ലഘുപാപം.

ഏതെങ്കിലും ദുരാശയാൽ (തലപ്പെട്ട ദോഷത്താൽ) പ്രേരിതമായ സ്വന്ത ഇഷ്ടത്തെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻവേണ്ടിയും നരകശിക്ഷയെ ഭയപ്പെടുവാനില്ലാത്തതിനാലും ദൈവത്തിൻെറ തിരുമനസ്സിനെ അറിവോടും സമ്മതത്തോടുംകൂടെ ലംഘിക്കുന്നതാകുന്നു മനഃപൂർവ്വമായ ലഘുപാപം. ഈദൃശപാപം ലഘുവായിരുന്നാലും, ദൈവത്തിൻെറനേർക്കു് നമുക്കു വേണ്ട മതിപ്പു്, വണക്കം, വിധേയത്വം എന്നിവയ്ക്കെല്ലാം എതിരാകയാൽ വലിയ തിന്മതന്നെ.

ഈ പാപം നിമിത്തം നാം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള ആത്മീയസമ്പത്തൊന്നും നഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. എന്നുവരികിലും അഭിവൃദ്ധി നിലച്ചുപോകും. കാരണം പ്രേരകവരപ്രസാദം കുറഞ്ഞുപോകും. ശുദ്ധീകരണ വരപ്രസാദത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കാണല്ലോ പ്രേരകവരപ്രസാദം നൽകപ്പെടുന്നതു്. ആദ്യത്തേതിനായി യത്നിക്കാത്തതിനാൽ രണ്ടാമത്തേതു് നിഷേധിക്കപ്പെടുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ കർത്താവരുളിച്ചെയ്യുന്നു. (മത്താ. XXV. 29.) "ഉള്ളവനു കൊടുക്കപ്പെടും, അവനു സമൃദ്ധിയുണ്ടാകയും ചെയ്യും: ഇല്ലാത്തവനിൽനിന്നു് ഉള്ളതുകൂടെയും എടുക്കപ്പെടും."

പ്രേരകവരപ്രസാദം കുറയുന്നതനുസരിച്ചു് ബുദ്ധിക്കു മന്ദതയും മനസ്സിനു ക്ഷീണവും അനുഭവപ്പെടും. ഇവയുടെ ഫലമായി ഉന്നതാഭിലാഷം (High ideals) എവിടെയും, ഏതു കാര്യത്തിലും ആവോളം ദൈവത്തെ പ്രീതിപ്പെടുത്തണമെന്നു് അതുവരെയുണ്ടായിരുന്ന ഉന്നതമായ അഭിലാഷം ഇല്ലാതാകും. തന്നിമിത്തം ഭക്തി, ശുശ്രൂഷാന്തി എന്നിവ മന്ദീഭവിക്കും. അങ്ങനെ ഉപവി തണുത്തുപോകയും സ്വസ്നേഹം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുകയും ചെയ്യും. ഇവയുടെയൊക്കെ ഫലമായി ദൈവതിരുമനസ്സു്, പ്രമാണം, കല്പന, അധികാരികളുടെ ആജ്ഞ, നിർദ്ദേശം എന്നിവയെല്ലാം ഒന്നിനൊന്നു ഭാരമായിത്തീരും.

ഈ സ്ഥിതിക്കാർ ഘനമായ പാപം ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതുതന്നെ ദൈവസ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചാകയില്ല; സ്വസ്നേഹംകൊണ്ടു മാത്രമായിരിക്കും. നരകശിക്ഷ വന്നുകൂടുമല്ലോ എന്നോർത്തുള്ള ഭയംകൊണ്ടു മാത്രമായിരിക്കും.

സ്വന്ത ഇഷ്ടത്തെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താനായി മനഃപൂർവ്വം ലഘുപാപം ആവർത്തിക്കുന്നവരിൽ പാപത്തെപ്പറ്റി വേണ്ട ഭയമോ വെറുപ്പോ ഇല്ലാതാകും. ക്രമേണ ലഘുപാപം അവർക്ക് ഒരു തഴക്കമായി തീരും. പ്രേരകവരപ്രസാദത്തിന്റെ അഭാവവും സ്വസ്നേഹത്തിന്റെയും ദുർഗ്ഗുണങ്ങളുടെയും ആധിക്യവും നിമിത്തം കാലാന്തരത്തിൽ അവർ ഘനമായ പാപത്തിൽ ഉൾപ്പെടും. അപ്പോൾ അനുതാപത്തിനു പകരം നിരാശയായിരിക്കും അവർക്ക് അനുഭവപ്പെടുക.

ഈ തരക്കാർ അടിമമനസ്താപത്തോടെ കുമ്പസാരം വഴിയായി ചാവുദോഷത്തിൽനിന്നും രക്ഷപെട്ടാലും ഈ ജീവിതത്തിൽ യഥാർത്ഥമായ സമാധാനമോ സംതൃപ്തിയോ അനുഭവിക്കയില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള സന്ന്യാസികൾ തങ്ങൾക്കുതന്നെയും മറ്റുള്ളവർക്കും ഭാരമായിത്തീരും. ഇത്തരക്കാർക്ക് ശുഷ്കാന്തിയുള്ളവരെ കാണുന്നതുതന്നെ അരോചകമായിരിക്കും. "അത്ര വലിയ പുണ്യവാനും മറ്റും ആകേണ്ട" എന്നിങ്ങനെ അവർ പറയുന്നുണ്ടാവും.

ഈവിധമുള്ള സന്ന്യാസിമാർ ദൈവകൃപയാൽ നരകാഗ്നിയിൽനിന്നു രക്ഷപെട്ടാലും ഒരു പക്ഷേ ലോകാവസാനംവരെ ശുദ്ധീകരാഗ്നി അനുഭവിക്കേണ്ടിവരാം.

ആകയാൽ എത്ര അല്പമെന്നു തോന്നിയാലും മനഃപൂർവ്വം പാപം ചെയ്യരുത്. എപ്പോഴെങ്കിലും ദൈവത്തിന്റെ തിരുമനസ്സു നമുക്കു ഭാരമായിത്തോന്നിയാൽ— അവിടെയാണു നാം സൂക്ഷിക്കേണ്ടതു— കർത്താവരുളിച്ചെയ്യുന്നു.

മത്താ. xi. 30.) ✣ ܢܝܪܝ ܓܝܪ ܒܣܝܡ ܗܘ: ܘܡܘܒܠܝ ܩܠܝܠ ܗܘ

"എന്റെ നുകം മധുരമാകുന്നു; എന്റെ ചുമടു ലഘുവുമാകുന്നു." നമ്മുടെ കർത്താവു വ്യാജം പറയുമോ? ആകയാൽ കർത്താവിന്റെ ഇഷ്ടം എന്നു നമുക്കു ബോദ്ധ്യമുള്ള കാര്യം— എന്തുതന്നെ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ— അതു നമുക്കു പ്രയാസമെന്നു തോന്നുന്നതായാൽ നാം വൃഥാ ഇരുന്നുപോകരുതു്. ആ പ്രമാണത്തിന്റെ നന്മ, അതനുസരിക്കുന്നതായാൽ നമുക്കും മറ്റുള്ളവർക്കും ഉണ്ടാകുന്ന ഗുണഫലങ്ങൾ, നേരേമറിച്ചു് അതു് ധിക്കരിക്കുന്നതായാൽ നമുക്കും മറ്റുള്ളവർക്കും വന്നുകൂടുന്ന നാശനഷ്ടങ്ങൾ എന്നിവയെപ്പറ്റി മനഃപൂർവ്വം ധ്യാനിക്കണം. അപ്പോൾ നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തിനു തെളിവും ജീവനും ഉണ്ടാകും. തൽഫലമായി നല്ല മനസ്സും പ്രാർത്ഥനയും താനേ ഉണ്ടാകും. ദൈവാനുഗ്രഹംകൂടാതെ ഒന്നും സാദ്ധ്യമല്ല. ദൈവാനുഗ്രഹംകൊണ്ടു സാധിക്കാത്ത കാര്യവുമില്ല. ഇതിനാലാണു് ഓർശ്ലേം പാത്രിയർക്കീസായിരുന്ന വി. അൽബർത്തോസ് കർമ്മലീത്താസഭക്കാർക്കു കൊടുത്ത നിയമത്തിൽ "ന്യായമായ ജോലികൾ ഒന്നുമില്ലെങ്കിൽ ഓരോരുത്തൻ അ

വനവന്റെ മുറിയിലോ മുറിക്കു സമീപമോ ഇരുന്ന് രാപ്പകൽ കൎത്താവിന്റെ പ്രമാണങ്ങളിന്മേൽ ധ്യാനിക്കുകയും നമസ്കരിക്കുകയും വേണം” എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്.

കുറെയെല്ലാം ബുദ്ധിമുട്ടോ, സങ്കടമോ, മാനഹാനിയോ, മുതൽ നഷ്ടമോ നമുക്കു നേരിടുമെന്നിരുന്നാലും ന. കൎത്താവിന് ഇഷ്ടമുള്ളതെന്നു് നമുക്കു ബോദ്ധ്യമുള്ള ഏതെങ്കിലുംകാൎയ്യം, കൎത്താവിനെ പ്രീതിപ്പെടുത്താനായി നാം ചെയ്യുമെങ്കിൽ, ആ സംഗതി കൎത്താവു് അറിയുകയില്ലെ? അതിൽ കൎത്താവിന് അല്പമെങ്കിലും സന്തോഷമുണ്ടാകയില്ലെ? ന. കൎത്താവിനു സന്തോഷമുള്ള കാൎയ്യത്തിൽ ത്രീയേക ദൈവത്തിനു സന്തോഷമില്ലെ? ത്രീയേക ദൈവത്തിന്റെ സന്തോഷത്തിൽ – സ്വൎഗ്ഗത്തിൽ എത്ര കോടി മാലാഖാമാരും പരിശുദ്ധന്മാരും അവരുടെയെല്ലാം രാജ്ഞിയായ ന. അമ്മ പ. കന്യകമറിയവുമുണ്ടു്? – അവൎക്കെല്ലാമെന്നല്ല ഓരോരുത്തൎക്കും പങ്കില്ലേ? അങ്ങനെയെങ്കിൽ നമ്മുടെ ആ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു് അളവില്ലാത്ത സൎവ്വനന്മസ്വരൂപനായ ദൈവത്തെയും സകല സ്വൎഗ്ഗവാസികളെയും അല്പമെങ്കിലും ആനന്ദിപ്പിക്കാമെന്നായിരുന്നാൽ അതു നിസ്സാര കാൎയ്യമാണോ? അതിനുവേണ്ടി സ്വജീവൻപോലും പരിത്യജിക്കുന്നതു് വലിയ കാൎയ്യമാണോ? ആ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു് നമുക്കു ഇഹത്തിലോ പരത്തിലോ യാതൊരു ഗുണവുമുണ്ടാകയില്ലെന്നായിരുന്നാലും, ദൈവത്തിനും സകല സ്വൎഗ്ഗവാസികൾക്കും സന്തോഷമുണ്ടാകും എന്നുള്ളതു പോരേ നമുക്കു്? എന്നാൽ മത്തായി സുവിശേഷകൻ (xix. 29.) സാക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ ന. കൎത്താവിനെക്കുറിച്ചു് എന്തെങ്കിലും ത്യജിക്കുന്നവൎക്കു് ഒന്നിനു് നൂറിരട്ടി ഇഹത്തിലും, പരത്തിൽ നിത്യമോക്ഷഭാഗ്യവും ന. കൎത്താവുതന്നെ വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

കൂടാതെയും ന. കൎത്താവിന്റെ ഇഷ്ടം നാം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു് ന. സഹോദരന്മാരായി ശുദ്ധീകരണസ്ഥലത്തിലുള്ളവൎക്കാകട്ടെ, ഇപ്പോൾ ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്നവൎക്കാകട്ടെ ഇനിയുണ്ടാകുവാനിരിക്കുന്നവൎക്കാകട്ടെ യാതൊരുപദ്രവവുമുണ്ടാകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അവരോരോരുത്തൎക്കും അല്പമെങ്കിലും നന്മയുണ്ടാകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ നേരേമറിച്ചു് ന. കൎത്താവിന്റെ ഇഷ്ടത്തെ നാം അവഗണിച്ചാൽ മേൽപ്പറഞ്ഞതിനെല്ലാം വിപരീതമായ ഫലമാണു് ഉളവാകുന്നതു്.

അദ്ധ്യായം 43.

കുമ്പസാരം.

ദൈവത്തിൻെറ മഹത്വത്തിനായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവരാണ് നാം. ആകയാൽ വിചാരം, വാക്ക്, പ്രവൃത്തി എന്നിവയിലെല്ലാം ദൈവത്തിൻെറ ഇഷ്ടം ചെയ്യാൻ നാം ചുമതലക്കാരാണ്. എന്നാൽ ദൈവത്തിൻെറ ഇഷ്ടം നിവൃത്തിക്കാതെ പോകുന്ന എന്നതിനേക്കാൾ അവിടുന്നു നമുക്കു വെളിപ്പെടുത്തിത്തന്ന അവിടുത്തെ കല്പനയെത്തന്നെ ധിക്കരിക്കുന്നു എന്നതാണ് പാപം. അളവില്ലാത്ത സകല നന്മസ്വരൂപനും സകലത്തിൻെറയും നാഥനുമായ ദൈവത്തിൻെറ കല്പനയെ അറിവോടും സമ്മതത്തോടുംകൂടെ ഘനമായി ലംഘിക്കുന്നതു് ചാവുദോഷവും, ലഘുവായി ലംഘിക്കുന്നതു് പാപദോഷവുമെന്ന വ്യത്യാസമുണ്ടു്. രണ്ടിൻെറയും തിന്മ അളവില്ലാത്തതു തന്നെ.

അളവില്ലാത്ത തിന്മയ്ക്കു പരിഹാരം ചെയ്യുവാൻ പരിമിതമായ യാതൊരു സൃഷ്ടിക്കും സാദ്ധ്യമല്ല. സ്വർഗ്ഗസ്ഥരായ സകല മാലാഖാമാരും സകല വിശുദ്ധന്മാരും അവരുടെയെല്ലാം രാജ്ഞിയായ ന. അമ്മ പ. കന്യകമറിയവും ഭൂവാസികളായ സകല മനുഷ്യരും ഒത്തൊരുമിച്ചു ലോകാവസാനംവരെ തപസ്സു ചെയ്താലും—അതൊരു മഹാ കാര്യംതന്നെ—എന്നിരുന്നാലും പരിമിതമാണ്. ആകയാൽ ആ തപസ്സ് ഒരല്പപാപത്തിനുപോലും പൂർണ്ണപരിഹാരമാകയില്ല.

ന. കർത്താവീശോമ്ശീഹാ നമ്മെപ്പോലെ ആത്മശരീരങ്ങളോടെ ഈ ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചു. അവിടുന്നു സാക്ഷാൽ മനുഷ്യനായിട്ടുതന്നെ ജീവിച്ചു എന്നുവരികിലും ആൾ, രണ്ടാം ആളായ പുത്രൻതമ്പുരാൻ മാത്രമായിരുന്നതിനാൽ സാക്ഷാൽ ദൈവവും ആയിരുന്നു. ആകയാൽ അവിടുത്തെ ഏററവും ലഘുവായ ഒരു പരിഹാരപ്രവൃത്തിക്കും അളവില്ലാത്ത വിലയുണ്ടു്.

സകല മനുഷ്യരുടെയും സകല പാപങ്ങൾക്കും പൂർണ്ണപരിഹാരത്തിനു് ന. കർത്താവീശോമ്ശീഹായുടെ ഏററവും ലഘുവായ ഒരു പരിഹാരപ്രവൃത്തി ദൈവനീതിക്കു വേണ്ടുവോളം മതിയാകുമായിരുന്നു എങ്കിലും കർത്താവിൻെറ ഉപവിക്ക് അതു മതിയായില്ല. അവിടുന്നാകട്ടെ തൻെറ മർത്ത്യജീവിതകാലത്തു് സകല മനുഷ്യരേയും, അതായതു് കഴിഞ്ഞതും നില്ക്കുന്നതും വരാനിരിക്കുന്നതുമായ ഓരോ മനുഷ്യവ്യക്തിയെയും അവരോരോരുത്തരുടെ വലുതും ചെറിയതുമായ ഓരോ പാപങ്ങളെയും തിരിച്ചറിഞ്ഞു് അവയോരോന്നിനെയുംപററി അനുതപിക്കുകയും അവ ഓരോന്നിനുംവേണ്ടി (in kind) തരത്തിൽപ്പെട്ട പരിഹാരമനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ആകയാൽ നാം എത്രതന്നെ പാപം ചെയ്തുപോയിട്ടുണ്ടെന്നായി

രുന്നാലും ഒരുപക്ഷേ തിരിച്ചറിവു വന്നതുമുതൽ അനുനിമിഷം ഘനമായ പാപം— ദൈവദോഷംതന്നെ— മനഃപൂർവ്വം ചെയ്തുപോയിട്ടുണ്ടെന്നായിരുന്നാലും നിരാശക്ക് അവകാശമില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ന. കർത്താവ് അവ ഓരോന്നിനുംവേണ്ടി നീതിപ്രകാരം വേണ്ടതു മാത്രമല്ല, അപരിമിതമായ പരിഹാരംതന്നെ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ പാപം നമ്മുടേതും പരിഹാരം കർത്താവിൻേറതുമായി നിലനില്ക്കുന്നിടത്തോളംകാലം നമുക്ക് ഒരു രക്ഷയുമില്ല. പാപം ചെയ്ത ആൾതന്നെയാണ് പരിഹാരം ചെയ്യേണ്ടതു്. കുററംചെയ്യുവനെ മാത്രമേ ദൈവം ശിക്ഷിക്കയുള്ളൂ. കുററക്കാരൻ ശിക്ഷയിൽനിന്നൊഴിയണമെങ്കിൽ പരിഹാരം ചെയ്യണം. പാപവും അതിനുള്ള പരിഹാരവും ഒരാളുടേതുതന്നെ ആയിരിക്കണം. ആകയാൽ നാം പാപം ചെയ്തുപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ന. കർത്താവനുഷ്ഠിച്ച പരിഹാരം നമ്മുടേതാക്കണം. വേറെ രക്ഷാമാർഗ്ഗമില്ല. കർത്താവിൻെറ പരിഹാരം നമ്മുടേതാക്കുവാനായി ഒരു വഴി ദൈവംതന്നെ നമുക്കു തുറന്നുതന്നിട്ടുണ്ട്. ആ വഴി ന. കർത്താവുതന്നെയാകുന്നു.

നാം കർത്താവിനോടു യോജിച്ച് ഒരാളായിത്തീരണം. അപ്പോൾ പാപവും പരിഹാരവും ഒരേ ആളിൻേറതായിത്തീരും. മാമ്മോദീസാ വഴിയായി നാം പ്രാപിക്കുന്ന ശുദ്ധീകരണ വരപ്രസാദത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ദൈവികപുണ്യങ്ങൾ അതായതു്, ഈശോമ്ശിഹായിലുള്ള വിശ്വാസം, ഈശോമ്ശിഹായോടുള്ള സ്നേഹം, ഈശോമ്ശിഹായിലുള്ള ശരണം എന്നീ ദൈവികപുണ്യങ്ങൾ വഴിയായി സ്വന്ത ആളത്വം ഈശോമ്ശിഹായിലുള്ള ദൈവ ആളത്വത്തോട് യോജിച്ച് അരൂപിയിൽ ഒരാളായി തീരുന്നു. അതുകൊണ്ടു പാപവും പരിഹാരവും ഒരേ ആളിൻേറതായി ഭവിക്കുന്നു.

ഈവിധം മാമ്മോദീസാ വഴിയായി പാപപ്പൊറുതി മാത്രമല്ല ദൈവപുത്രൻ എന്ന ഉന്നതസ്ഥാനവും നിത്യഭാഗ്യത്തിനുള്ള അവകാശവും സിദ്ധിക്കുന്നു. കൂടാതെയും ഈ ഐക്യത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്തുകൊണ്ടു ചെയ്യുന്ന ഓരോ മാനുഷികകൃത്യങ്ങളും ദൈവതിരുമുമ്പാകെ ഈശോമ്ശിഹായുടെ കൃത്യങ്ങൾപോലെതന്നെ വിലയുള്ളതായിരിക്കും. ഈ സത്യം ന. കർത്താവുതന്നെ ആണയിട്ടു വെളിപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതാണ്. (യോഹ. xiv. 12.) "സത്യം സത്യമായി ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയുന്നു; എന്നിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവൻ ഏവനോ അവനും ഞാൻ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യും."

ഓ! ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ സ്ഥിതി എത്രയോ ഉന്നതമായതു്! സാക്ഷാൽ ക്രിസ്ത്യാനി, ക്രിസ്തീയ പൂർണ്ണതയിലിരിക്കുന്ന സന്യാസി, എത്രയോ ഭാഗ്യപ്പെട്ടവൻ! ആകയാൽ ഓരോരുത്തരും തനിക്കു കൈവന്ന ഈ മഹാഭാഗ്യത്തെ ഓർത്തു സന്തോഷിക്കുകയും, അതു പ്രദാനംചെയ്ത ദൈവത്തിനു് നിരന്തരം നന്ദി പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും വേണം. അതോടൊപ്പം തന്നെ ഭയപ്പെടുകയും ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഈശോമ്ശിഹായോടുള്ള ഐക്യത്തിൽ നിലനില്ക്കുന്നതിനോ അതിനെ പരിത്യജിക്കുന്നതിനോ നമുക്കുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം മരണംവരെ നീളും.

തന്നിമിത്തം സൃഷ്ടികളോടുള്ള സ്നേഹത്താൽ ദൈവകല്പനയെ ലംഘിച്ചുകൊണ്ട് ഈശോമ്ശിഹായെ ത്യജിച്ചു എന്നുവരാം. ഈ അപത്തിനെ മുൻകൂട്ടി കണ്ടുകൊണ്ട് മാമ്മോദീസാ ആവർത്തിക്കപ്പെടാവതല്ലാത്തതിനാൽ ഒരു രണ്ടാം മാമ്മോദീസാ എന്നവണ്ണം ആവർത്തിക്കപ്പെടാവുന്ന ഒരു കൂദാശ— കുമ്പസാരം— ന. കർത്താവു സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മാമ്മോദീസായ്ക്കുശേഷം ഏതെങ്കിലും പാപത്തിലുൾപ്പെടുന്നതിനിടയായാൽ അതിൽനിന്നും രക്ഷനേടുന്നതിനായി ഈശോമ്ശിഹാ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു കൂദാശയാണ് കുമ്പസാരം. നമ്മുടെ ബലഹീനതയ്ക്കു പററിയ ഒരൗഷധമായി ഈ കൂദാശ സ്ഥാപിച്ചുതന്നതിന് നാം പ്രത്യേകം നന്ദിയുള്ളവരായിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ കൂദാശ ഫലപ്രദമായി അടിക്കടി കൈക്കൊള്ളുന്നതുതന്നെയാണ് ഏററവും ഉത്തമമായ നന്ദിപ്രകടനം. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഈ കൂദാശ കൈക്കൊള്ളുവാൻ തിരുസഭ നമ്മോടാജ്ഞാപിക്കുന്നത്.

മാമ്മോദീസായ്ക്കുശേഷം ഒരു ഘനമായ പാപത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന ഏതൊരു ക്രിസ്ത്യാനിയും ഈ കൂദാശ കൈക്കൊള്ളുവാൻ കടപ്പെടുന്നു. ദൈവകല്പന അനുസരിച്ച്, മരണാപകടമുള്ളപ്പോഴും ഉയിരവരുടെ കൂദാശകൾ കൈക്കൊള്ളുന്നതിനുമുൻപും; തിരുസഭയുടെ കല്പന അനുസരിച്ച്, ആണ്ടിൽ ഒരിക്കൽ എങ്കിലും കുമ്പസാരിപ്പാൻ കടമുണ്ട്. ദുരാശകളെ ജയിക്കുന്നതിനും പുണ്യാഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുന്നതിനും ഈ കൂദാശ ഏററവും ഉപകാരപ്രദമാകയാൽ സാധാരണ സന്യാസനിയമമനുസരിച്ച് ചാവുദോഷമില്ലെങ്കിലും ആഴ്ചതോറും ഈ കൂദാശ കൈക്കൊള്ളേണ്ടതാണ്.

ഈ കൂദാശ ഫലപ്രദമായി കൈക്കൊള്ളുന്നതിന് തിരുസഭ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥകൾ പാലിക്കതന്നെ വേണം. അല്ലാഞ്ഞാൽ പാപപ്പൊറുതി ലഭിക്കയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, കൂദാശ വ്യർത്ഥമാക്കുന്നു എന്ന ന്യായത്താൽ ദൈവദോഷമെന്ന മഹാപാപത്തിൽ ഉൾപ്പെടുകയും ചെയ്യും. (i) ആത്മശോധന (ii) മനസ്താപം (iii) പ്രതിജ്ഞ (iv) വെളിപ്പെടുത്തൽ (v) പ്രായശ്ചിത്തം ഇവയാണ് അഞ്ചു വ്യവസ്ഥകൾ.

കുമ്പസാരത്തിനുള്ള ഒരുക്കം.

ദൈവാനുഗ്രഹം (Actual grace) കൂടാതെ ഒരു കാര്യവും സാദ്ധ്യമല്ലാത്തതിനാൽ ഈ കൂദാശയ്ക്കു വേണ്ടപോലെ ഒരുങ്ങുന്നതിനായി ആദ്യം ദൈവസഹായം തേടണം. ദൈവമഹത്വത്തോടു നേരിട്ടും സ്വർഗ്ഗീയ മദ്ധ്യസ്ഥന്മാർ വഴിയായും യാചിക്കണം. പ. ക. മറിയത്തിന്റെ സഹായം ഈ അവസരത്തിൽ ഒഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ പാടുള്ളതല്ല.

i. ആത്മശോധന.

ദൈവാനുഗ്രഹത്തിനായി പ്രാർത്ഥിച്ചശേഷം ഒന്നാമതായി ആത്മശോധന ചെയ്യണം. മാമ്മോദീസായ്ക്കുശേഷം ചെയ്തുപോയതും കുമ്പ

സാരിച്ചിട്ടില്ലാത്തതുമായ ഘനമായ പാപങ്ങൾ മാത്രമാണ് കുമ്പസാരിക്കാൻ കടപ്പെട്ട പാപങ്ങൾ. അങ്ങനെയുള്ള പാപങ്ങളുണ്ടായിരുന്നാൽ അവയുടെ കാരണം, തരം, തുക, എണ്ണം, സഹചര്യങ്ങൾ എന്നിവയെപ്പറ്റി പര്യാലോചിച്ച് പൂർണ്ണ ബോദ്ധ്യംവരുത്തണം. ഒരു ചാവുദോഷം മറന്നുകൊണ്ടുള്ള ആത്മശോധന അസ്സാധുവാകുന്നു എന്നാണ് വി. അല്ഫോൻസ് ലിഗോരി പഠിപ്പിക്കുന്നത്. പാപദോഷങ്ങൾക്ക് മററുപ്രകാരത്തിലും മോചനം ലഭിക്കാമെന്നിരുന്നാലും കുമ്പസാരംകൊണ്ടു മോചനം നേടുന്നതാണുത്തമം. ആകയാൽ ചാവുദോഷങ്ങളെപ്പററി ആത്മശോധന ചെയ്തശേഷം അഥവാ ആവക പാപം ഇല്ലാത്തപക്ഷം പാപദോഷങ്ങളെപ്പററിയും മേൽപ്പറഞ്ഞതുപോലെതന്നെ ആത്മശോധന നടത്തണം.

ഒന്നാമതു മനഃപൂർവ്വം ചെയ്ത പാപങ്ങളെപ്പററി ആത്മശോധന ചെയ്യണം. അനന്തരം യാദൃശ്ചിക പാപങ്ങളെ പ്രത്യേകിച്ച് അന്യർക്ക് ഉതപ്പിനു കാരണമായ പാപങ്ങളെപ്പററി ആത്മശോധന ചെയ്യണം.

ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യന്റെ ദേഹത്തിൽ വല്ല മുള്ളോ കല്ലോ തറച്ചു കയറാനിടയായാൽ ആയതു എടുത്തുകളയുന്നതുവരെ ആ മനുഷ്യൻ ആശ്വസിക്കാത്തതുപോലെ ഒരു ഘനമായ പാപത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടു, ആത്മാവു മൃതിയടഞ്ഞു, എന്നു ബോദ്ധ്യമായാൽ കുമ്പസാരംകൊണ്ടു ആ പാപം മായിച്ചുകളയുന്നതുവരെ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിക്കാശ്വാസമുണ്ടാകുന്നതല്ല. മനഃപ്രയാസം കൂടാതെ ചാവുദോഷത്തിൽ ജീവിക്കുന്നവർ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരല്ലെന്നാണ് പിതാക്കന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. മനഃപൂർവ്വം ചെയ്യുന്ന അല്പ പാപങ്ങളും ഒരു നല്ല ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ഹൃദയത്തെ വേദനിപ്പിക്കാതിരിക്കയില്ല.

സന്ന്യാസികൾക്ക് ആത്മശോധനയ്ക്കായി പ്രത്യേക സമയം വ്യയംചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമില്ല. കാരണം അവർ ദിവസത്തിൽ രണ്ടുപ്രാവശ്യം നിയമാനുസരണം ആത്മശോധന നടത്തുന്നുണ്ട്. അപ്പഴപ്പോൾ കാണുന്ന തെററുകളെപ്പററി അനുതപിക്കുകയും അതിൽ കുമ്പസാരിക്കേണ്ടതെന്നു കരുതുന്ന പാപങ്ങളെ അടുത്ത കുമ്പസാരത്തിൽ വെളിപ്പെടുത്തണമെന്നു നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്യുക സാധാരണയാണ്. ഘനമായ പാപമുണ്ടെന്നായിരുന്നാൽ അന്നുതന്നെ കുമ്പസാരിക്കയും ചെയ്യുന്നതാണ്. ലഘുവായ പാപങ്ങളെല്ലാം ഓർമ്മിക്കണമെന്നില്ല. കുമ്പസാരിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു മാത്രം ഓർമ്മിച്ചാൽ മതി.

ii മനസ്താപം.

കുമ്പസാരത്തിനുള്ള ഒരുക്കത്തിൽ സർവ്വപ്രധാനമായതു ചെയ്തുപോയതായി ഓർമ്മയിൽവരുന്ന പാപങ്ങളെപ്പററിയുള്ള യഥാർത്ഥ ദുഃഖമാണ്. ദുഃഖം സ്നേഹത്തിൽനിന്നേ പുറപ്പെടുകയുള്ളൂ. സ്വാഭാവികസ്നേഹത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ദുഃഖം പാപപ്പൊറുതിക്കു ഉപകരിക്കയില്ല. അതായതു, പാപം ചെയ്യാനിടയായതിനാൽ, സമ്പത്തു്, ആരോഗ്യം, മാ

നം മുതലായ ഏതെങ്കിലും താല്ക്കാലിക നന്മക്കു് നേരിട്ട നാശനഷ്ടങ്ങളെക്കുറിച്ചു മാത്രമാണു് ദുഃഖിക്കുന്നതെങ്കിൽ ആ ദുഃഖം പാപപ്പൊറുതിക്കുപകരിക്കയില്ല. അതിസ്വാഭാവിക സ്നേഹത്തിൽനിന്നു്– സാക്ഷാൽ ഉപവിയിൽനിന്നു്– പുറപ്പെടുന്ന ദുഃഖംതന്നെ വേണം.

ദൈവത്തിന്റെനേർക്കുള്ള ഉപവിയിൽനിന്നും ജനിക്കുന്ന ദുഃഖത്തിനു് ഉത്തമമനസ്താപമെന്നും, തന്നോടുതന്നെയുള്ള ഉപവിയിൽനിന്നും ജനിക്കുന്ന ദുഃഖത്തിനു് അടിമമനസ്താപമെന്നും പേർപറയപ്പെടുന്നു.

പാപം ചെയ്തതിനാൽ ദൈവതിരുമുമ്പാകെ കുറ്റക്കാരനായിത്തീർന്നല്ലോ. ഇഹത്തിലോ പരത്തിലോ ശിക്ഷക്കു വിധേയനായല്ലോ എന്നിങ്ങനെയുള്ള ധാരണനിമിത്തം ഉണ്ടാകുന്ന ദുഃഖമാണു് അടിമമനസ്താപം. കുമ്പസാരത്തിനു് ഈ മനസ്താപമായാലും മതി. പക്ഷേ നിത്യരക്ഷ സുരക്ഷിതമായിരിക്കണമെന്നു നിർബന്ധമുള്ളവർ ഈ മനസ്താപംകൊണ്ടു മാത്രം തൃപ്തരാകേണ്ടതല്ല. എത്രയോ ആളുകൾ നിനച്ചിരിയാതെ മരണം പ്രാപിക്കുന്നു. ഒരു നല്ലകുമ്പസാരത്തിനുശേഷമേ മരണം പ്രാപിക്കയുള്ളു എന്നു് ആർക്കു് ഉറപ്പുണ്ടാകാം? ആകയാൽ ഉത്തമമനസ്താപംതന്നെ അഭ്യസിക്കേണ്ടതാണു്.

സർവ്വനന്മയായ ദൈവത്തോടു ദ്രോഹം ചെയ്വാനിടയായല്ലോ, തനിക്കിഷ്ടക്കേടിനിടവരുത്തിയല്ലോ, എന്നിങ്ങനെയുള്ള ചിന്തയിൽനിന്നുളവാകുന്ന ദുഃഖമാണു് ഉത്തമമനസ്താപം. ഏതു പാപത്തെക്കുറിച്ചായാലും ഉത്തമമനസ്താപം ഉണ്ടാകുന്നതായാൽ അതിനാൽതന്നെ ആ പാപത്തിനു പൊറുതി ലഭിക്കുന്നതാണു്. പക്ഷേ കുമ്പസാരിക്കാനുള്ള കടം നില്ക്കുന്നതിനാൽ സാധിക്കുമെങ്കിൽ കുമ്പസാരിക്കാനുള്ള മനസ്സുണ്ടായിരിക്കണം എന്നേയുള്ളു.

ആകയാൽ ചാവുദോഷമാകട്ടെ പാപദോഷമാകട്ടെ, ഏതെങ്കിലും പാപത്തിലുൾപ്പെട്ടു എന്നു ബോദ്ധ്യമായാൽ ഉടനെ ഉത്തമമനസ്താപപ്പെടാൻ ശീലിക്കണം. ഉത്തമമനസ്താപത്തിന്റെ വല്ല പ്രകരണങ്ങളും ഉരുവിട്ടാൽ പോരാ; സാക്ഷാൽ ഉത്തമമനസ്താപം ഹൃദയത്തിൽ ഉണ്ടാകതന്നെ വേണം. കണ്ണീരു ചിന്തണമെന്നില്ല. പക്ഷേ ദൈവത്തെ ഹൃദയപൂർവ്വം സ്നേഹിക്കുന്നവർക്കല്ലാതെ ഇതു സാദ്ധ്യമല്ല.

ന. കർത്താവിന്റെനേർക്കു് യഥാർത്ഥസ്നേഹം കൈവരുന്നതിനു് കർത്താവിലുള്ള വിശ്വാസത്തിനു വ്യാപ്തിയും ദൃഢതയുമുണ്ടാകണം. കർത്താവു സാക്ഷാൽ 'ജീവനും വഴിയും സത്യവു'മാണെന്നു ബോദ്ധ്യമാകണം. അതുപോലെതന്നെ ഐഹികവും താല്ക്കാലികവുമായ നന്മകളിലേക്കുള്ള നമ്മുടെ ഹൃദയാകർഷണങ്ങളെ– സ്വാഭാവിക ഇഷ്ടങ്ങളെ– കർത്താവിന്റെ തിരുവിഷ്ടത്തിനു ബലി അർപ്പിക്കുന്നതിൽ രസം കണ്ടെത്തണം. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ തീക്ഷ്ണതയുള്ള ക്രിസ്ത്യാനിക്കേ ഉത്തമമനസ്താപത്തിനു കഴിവുണ്ടാകയുള്ളു.

സാക്ഷാൽ കർത്താവിനെ സ്നേഹിക്കുന്ന ആളായിരുന്നാൽ ആത്മശോധനചെയ്തു പാപങ്ങളെ ഓർമ്മയിൽ വരുത്തിയശേഷം ആ പാപങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കർത്താവു തന്റെ മർത്ത്യജീവിതത്തിൽ സഹിച്ച

പാട്ടുകളെ ഓൎത്ത് ധ്യാനിക്കുന്നതായാൽ ഉത്തമമനസ്താപമുണ്ടാകും. എന്നാൽ പാട്ടുണ്ടായിട്ടും ഉത്തരിപ്പുകടം തീൎക്കാതിരിക്കുക, പാപകാരണങ്ങളെയും സാഹചൎയ്യങ്ങളെയും മനഃപൂൎവ്വം വിട്ടകലാതിരിക്കുക, നിതിക്കോ, ഉപവിക്കോ ചേരാത്ത മനസ്ഥിതി പാലിക്കുക, അതായത് ആരോടെങ്കിലും വെറുപ്പ്, വിരോധം, അസൂയ, മത്സരം, നിസ്സഹകരണം, മുതലായി അല്പാല്പമെന്നു തോന്നുന്ന തിന്മകളെ ആത്മാൎത്ഥമായി പരിത്യജിക്കാതിരിക്കുക മുതലായി ഏതെങ്കിലും തിന്മയിൽ കുടുങ്ങിക്കിടക്കുന്നവൎക്ക് ഉത്തമമനസ്താപമെന്നല്ല അടിമമനസ്താപംപോലും ഉണ്ടാകാൻ പ്രയാസമാണ്.

iii. പ്രതിജ്ഞ.

മേലിൽ പാപം ചെയ്കയില്ലെന്നുള്ള മനസ്സിന്റെ ദൃഢമായ നിശ്ചയമാണ് പ്രതിജ്ഞ. പ്രതിജ്ഞ മനസ്താപത്തിനനുരൂപമായിരിക്കും. യഥാൎത്ഥ മനസ്താപമുണ്ടെങ്കിൽ ഉറപ്പുള്ള പ്രതിജ്ഞയുമുണ്ടായിരിക്കും. ആകയാൽ മനസ്താപത്തെപ്പറ്റി സംശയമുള്ളപ്പോൾ പ്രതിജ്ഞയുടെ കാൎയ്യത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം. പ്രതിജ്ഞ ഉറപ്പുള്ളതാണോ? മേലിൽ ആ പാപത്തിൽ വീഴാതിരിക്കുന്നതിനു വേണ്ട മുൻകരുതലുകൾ ചെയ്യുന്നതിനും കാരണങ്ങളെയും സാഹചൎയ്യങ്ങളെയും വിട്ടകലുന്നതിനും ഒരുക്കമുണ്ടോ? എന്നെല്ലാം പരിശോധിച്ചു വേണ്ട നിശ്ചയം ചെയ്യണം.

യഥാൎത്ഥ മനസ്താപവും പ്രതിജ്ഞയും കുമ്പസാരത്തിന്റെ സാധുതയ്ക്കു് അത്യാവശ്യമാണ്. ഘനമായ പാപം ഉള്ളപ്പോൾ അടിമമനസ്താപമെങ്കിലും ഉണ്ടാകുവാൻ എളുപ്പമുണ്ട്. ഉറപ്പുള്ള പ്രതിജ്ഞയുമുണ്ടാകാം. അതുകൊണ്ട് അല്പപാപങ്ങൾ മാത്രമുള്ളപ്പോൾ മനസ്താപത്തിന്റെയും പ്രതിജ്ഞയുടെയും കാൎയ്യത്തിൽ സംശയമുള്ളവർ സാക്ഷാത് മനസ്താപവും പ്രതിജ്ഞയുമുണ്ടെന്നു ബോദ്ധ്യമുള്ള പഴെ ഏതെങ്കിലും പാപംകൂടെ കുമ്പസാരത്തിൽ വെളിപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്.

സാധാരണയായി ഘനമായ പാപത്തിൽ വീഴാനിടയില്ലാത്തവരും, അടുക്കലടുക്കൽ അഥവാ ആഴ്ചതോറും കുമ്പസാരിക്കാറുള്ളവരും, ഭക്തജീവിതക്കാരുമായ വൈദികർ, സന്യാസീസന്യാസിനികൾ മുതലായവർ ചിലപ്പോൾ കുമ്പസാരംകൊണ്ടുതന്നെ ഘനമായ പാപത്തിൽ—ദൈവദോഷത്തിലുൾപ്പെടാനിടയുണ്ട്. എളിമയുടെ അഭാവമാണിതിനു കാരണം.

അന്യരുടെ കുറ്റങ്ങളെപ്പറ്റി യാതൊരാവശ്യവുമില്ലാതെ പലപ്പോഴും ചിന്തിക്കുകയും ദുർവിധി നടത്തുകയും ചെയ്യുക, സ്വന്ത കുറ്റങ്ങളെ സാരംവയ്ക്കാതിരിക്കുക, ഇവയാണ് ഇത്തരക്കാരുടെ പ്രകൃതം. ഇങ്ങനെയുള്ളവരെ കുമ്പസാരക്കാർ തിരിച്ചറിഞ്ഞു തിരുത്തേണ്ടതാണ്. ഇത്തരക്കാർ വല്ല ഘനമായ പാപത്തിലുമുൾപ്പെട്ടാൽ ആ പാപത്തെ ഒന്നാമതായോ തെളിവായോ കുമ്പസാരത്തിൽ വെളിപ്പെടുത്തുകയില്ല.

പല നിസ്സാര പാപങ്ങളുടെ ഇടസ്സും പാട്ടുള്ളിടത്തോളം മറച്ചും മാത്രമേ വെളിപ്പെടുത്തുകയുള്ളൂ. അല്പ പാപങ്ങളെത്തന്നെയും പൊതുവായിട്ടല്ലാതെ തിരിച്ചു പറയുകയില്ല. ഉദാ: ഭക്തിക്കുറവായി, അല്ലെങ്കിൽ ശ്രദ്ധക്കുറവായി ജപധ്യാനംനടത്തി; കുർബാനസ്സുള്ള ആസ്ഥപ്പാടും ഉപകാരസ്മരണയും വേണ്ടപോലെ നടത്തിയില്ല; സംസാരത്തിൽ സൂക്ഷക്കേട്ട് അല്ലെങ്കിൽ ഉപവിക്കേടിനിടവന്നു; മുതലായവ. ഓരോ കുമ്പസാരത്തിലും ഒരേ ആശയവും ഒരേ വാക്കും വാചകവുംതന്നെ ആവത്തിക്കുന്നതായിരിക്കും. ഇങ്ങനെയുള്ളവർ പ്രത്യേകിച്ച് ഘനമായ പാപമില്ലാത്തപ്പോൾ എല്ലാ അല്പപാപങ്ങളെയുംപററി ആസ്ഥപ്പാട് കൂട്ടുന്നതിനു പകരം പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നോ രണ്ടോ പാപങ്ങളെ തെരഞ്ഞെടുക്കണം. ആ പാപങ്ങൾവഴി ദൈവത്തിൻെറനേക്ക് പ്രദശിപ്പിച്ച ധിക്കാരം, നന്ദികേട്ട് എന്നിവയെപ്പററിയും തനിക്കും മററുള്ളവക്കും വരുത്തിക്കൂട്ടിയ നാശനഷ്ടങ്ങളെപ്പററിയും ഗാഢമായി ചിന്തിക്കണം. അപ്പോൾ യഥാത്ഥമായ മനസ്സാപവും പ്രതിജ്ഞയും താനേയുണ്ടാകും. കൂടാതെയും ആ പാപത്തിൻെറ കാരണങ്ങളെ കണ്ടുപിടിക്കണം. കാരണങ്ങളെ മാററിക്കൊള്ളാമെന്നും സാഹചയ്യങ്ങളിൽനിന്നും വിട്ടകന്നുകൊള്ളാമെന്നും പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യണം. അപ്രകാരംതന്നെ കുമ്പസാരത്തിൽ പാപം വെളിപ്പെടുത്തുമ്പോൾ പൊതുവായി പറയാതെ തിരിച്ചു പറയണം. മേലിൽ ആ പാപത്തിൽ വീഴായ്‌വാനുദ്ദേശിക്കുന്ന പോംവഴികൂടി വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു് ഉത്തമം.

ഉദാ:– "ഞാൻ ഒരാളെപ്പററി കുററമായി സംസാരിച്ചുപോയി" എന്നതിനുപകരം എൻെറ ഒരു സ്നേഹിതൻെറ അവിചാരിതമായ ഉദ്യോഗക്കയററത്തിൽ എനിക്കു വളരെ അസൂയ ഉണ്ട്. തന്നിമിത്തം ഞാനറിഞ്ഞിട്ടുള്ള അയാളുടെ ചില പോരായ്മകളെ മററുള്ളവരോടു പറയുവാനിടയായി. മേലിൽ ഇങ്ങനെയുണ്ടാകുന്ന അസൂയാചിന്തകളെ തള്ളിക്കളഞ്ഞുകൊള്ളാമെന്നും ഓരോ വിചാരങ്ങൾക്കും ഓരോ സുകൃതജപംവീതം ചൊല്ലി അയാൾക്ക് നന്മ പ്രദാനംചെയ്യു കത്താവിനു് ഉപകാരസ്മരണയായി കാഴ്ചവച്ചുകൊള്ളാമെന്നും ഞാൻ പ്രതിജ്ഞചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ഇങ്ങനെ പറയുന്നതായാൽ കുമ്പസാരക്കാരനു് തെററു ബോദ്ധ്യമാകുകയും തക്ക ഉപദേശം കൊടുക്കുന്നതിനു് സാധിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നു മാത്രമല്ല കൂദാശയിൽ കിട്ടുന്ന പ്രസാദവരം പാപപ്പൊറുതിക്കും പ്രതിജ്ഞകളുടെ നിവ്വഹണത്തിനും ഒരുപോലെ ഉപകരിക്കുകയും ചെയ്യും.

മേൽപ്പറഞ്ഞവിധം പാപങ്ങളെപ്പററിയുള്ള ബോദ്ധ്യം, യഥാത്ഥമനസ്സാപം, ഉറപ്പുള്ള പ്രതിജ്ഞ എന്നിവ മൂന്നും ഉണ്ടായശേഷം മാത്രമേ കുമ്പസാരക്കാരനെ സമീപിക്കാവൂ.

iv. പാപം വെളിപ്പെടുത്തൽ.

സ്ത്രീകൾക്ക് രോഗാവസ്ഥയിലല്ലെങ്കിൽ പകൽസമയത്തും, ദേവാലയത്തിലും, കുമ്പസാരക്കൂട്ടിലുമേ കുമ്പസാരക്കാരനെ സമീപിക്കാവൂ.

പുരുഷന്മാർക്ക് ഏതു സാഹചര്യത്തിലും കുമ്പസാരക്കാരനെ സമീപിക്കാം. കുമ്പസാരക്കാരനെ സമീപിക്കുന്നവർ, മനസ്താപവും പ്രതിജ്ഞയുമുള്ള സ്വന്ത പാപങ്ങളെ ഏതു രൂപത്തിലായാലും വെളിപ്പെടുത്തി ക്രൂദാശ കൈക്കൊള്ളാം. എന്നിരുന്നാലും, ന. കർത്താവു സ്ഥാപിച്ച ഏഴു ക്രൂദാശകളിലൊന്നാണല്ലൊ കുമ്പസാരം. ആകയാൽ ക്രൂദാശയ്ക്കുതകുന്ന വണക്കം നാം പാലിക്കേണ്ടതാണ്.

പാപം മോചിക്കാനധികാരമുള്ള കുമ്പസാരക്കാരൻ ആരുതന്നെ ആയിരുന്നാലും അയാളിൽ ഈശോമ്ശിഹായെ നാം കാണണം. അയാളുടെപക്കൽ രണ്ടുമുട്ടുംകുത്തി വണക്കത്തോടെ നിൽക്കണം. ഒന്നാമതായി "പിതാവേ! എന്നെ ആശീർവ്വദിക്കണമേ!" എന്ന് എളിമയോടെ പറയണം. അപ്പോൾ കുമ്പസാരക്കാരൻ "നിൻെറ പാപങ്ങളെ വേണ്ടപോലെ കുമ്പസാരിക്കുന്നതിലേക്ക് കർത്താവു നിൻെറ ഹൃദയത്തിലും അധരത്തിലുമുണ്ടായിരിക്കട്ടെ. ആമ്മേൻ." എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടാശീർവ്വദിക്കും. തൻെറ പക്കൽ അണയുന്ന ഏതൊരു പാപിയേയും ഈവിധം ആശീർവ്വദിക്കണമെന്നു തിരുസഭ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്. സകല കുമ്പസാരക്കാരും ഇതു ചെയ്യുന്നുമുണ്ട്. പക്ഷെ ന. കർത്താവു തൻെറ ശിഷ്യരോടു പറഞ്ഞ വാക്കു നാം ഓർക്കണം. "ഏതുവീട്ടിൽ നിങ്ങൾ പ്രവേശിക്കുമോ ആ വീടിനെ ആശീർവ്വദിക്കണം. ആ വീടിനു അതിനർഹതയുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ ആശീർവ്വാദം ആ വീടിനു ലഭിക്കും. ഇല്ലെങ്കിലോ നിങ്ങളുടെ ആശീർവ്വാദം നിങ്ങളിലേക്കുതന്നെ മടങ്ങിപ്പോരും." ആകയാൽ കുമ്പസാരക്കാരൻെറ ആശീർവ്വാദത്തിന് നമുക്കർഹതയില്ലാതെ പോയാൽ അതു നമുക്കു ലഭിക്കുന്നതല്ല. നാം ആഗ്രഹിക്കാത്തതിനു നമുക്കർഹതയുണ്ടാകുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ട് ഈ ആശീർവാദം ലഭിക്കണമെന്നു നമുക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരിക്കണം. ആ ആഗ്രഹത്തിൻെറ ബാഹ്യപ്രകടനമാണ് 'എൻെറ പിതാവേ എന്നെ ആശീർവദിക്കേണമേ' എന്ന അപേക്ഷ.

കൂടാതെയും "എന്നെക്കൂടാതെ ഒന്നും ചെയ്യാൻ നിങ്ങൾക്കു സാദ്ധ്യമല്ല" എന്നു കർത്താവുതന്നെ നമ്മെ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആകയാൽ നമ്മുടെ പാപങ്ങളെപ്പററി വേണ്ട മനസ്താപവും പ്രതിജ്ഞയും ഉണ്ടാകുന്നതിന് കർത്താവിൻെറ സാന്നിദ്ധ്യം (സഹായം) നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിലും, ആ പാപങ്ങളെ വേണ്ടപോലെ കുമ്പസാരക്കാരനെ ധരിപ്പിക്കുന്നതിന് കർത്താവിൻെറ സാന്നിദ്ധ്യം നമ്മുടെ അധരത്തിലും ആവശ്യമാണ്. ഈ ആവശ്യം അറിഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് തിരുസഭ സകല കുമ്പസാരക്കാരോടും കർത്താവിൻെറ നാമത്തിൽ ഈവിധം ആശീർവ്വദിപ്പാൻ ആജ്ഞാപിക്കുന്നതും സകല കുമ്പസാരക്കാരും അതു നിർവ്വഹിക്കുന്നതും. ആകയാൽ അനാസ്ഥനിമിത്തം അതു നഷ്ടപ്പെടുത്താതിരിപ്പാൻ നാം സൂക്ഷിക്കണം.

കുമ്പസാരക്കാരൻെറ ആശീർവാദം ലഭിച്ചശേഷം ഒന്നാമതായി കുരിശുവരച്ചുകൊണ്ട് പാട്ടുപോലെ പകുതിയെങ്കിലും കുമ്പിട്ടുനിന്ന് "ഞാൻ പിഴയാളി" എന്ന ജപം ചൊല്ലണം. പലർ കുമ്പസാരിക്കുന്ന അവസരമായിരുന്നാൽ സമയം ലാഭിക്കവാൻവേണ്ടി വൈദികൻ മറുവശത്തെ ആളിൻെറ ദോഷം പോക്കിത്തുടങ്ങുമ്പോൾതന്നെ മുട്ടുകുത്തി

കുരിശുവരച്ചുകൊണ്ട് കുമ്പിട്ടുനിന്ന് ഞാൻപിഴയാളി ചൊല്ലിത്തീൎന്നശേഷം നിവൎന്ന് ഒന്നാമതായി ആശിർവാദം യാചിക്കണം.

അനന്തരം സ്വശ്നത്തിലോ ശ്രവണത്തിലോ കുമ്പസാരക്കാരന് അസഹ്യതവരുത്താതെ പാടുപോലെ കുമ്പസാരക്കാരനോടു അടുത്തുനിന്നുകൊണ്ട് സ്വന്ത പാപങ്ങളെ തെളിവായും ജാതി, തുക തിരിച്ചും, ഗൗരവം അനുസരിച്ചും, കാരണസഹിതം വിവരിച്ചും, എന്നാൽ സംക്ഷേപമായും വെളിപ്പെടുത്തണം. കടശി ഏററവും ഗൗരവമായ പ്രത്യേകിച്ച് ആവൎത്തിച്ച് ചെയ്തുപോയ പഴെ പാപംകൂടെ വെളിപ്പെടുത്തി കുമ്പസാരിക്കുന്നതു നല്ലതാണ്. കുമ്പസാരക്കാരൻെറ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ആത്മാൎത്ഥമായി ഉത്തരിക്കണം. കടശി ഉപദേശവും പ്രായശ്ചിത്തവും മനസ്സിലാക്കിയശേഷം കുമ്പസാരക്കാരൻ ദോഷം പോക്കുവാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ മുമ്പേപ്പോലെ കുമ്പിട്ടുനിന്നു തേററത്തിൻെറ പ്രകരണം ചൊല്ലിക്കൊണ്ടു കൂദാശ കൈക്കൊള്ളണം.

അനന്തരം നിവൎന്നുനിന്ന് വീണ്ടും കുരിശുവരച്ചുകൊണ്ട് എഴുന്നേററ് കുമ്പസാരക്കാരനെ ഉപചരിച്ചുകൊണ്ടുപോകണം.

V. പ്രായശ്ചിത്തം.

കൂദാശയിൽ കിട്ടുന്ന പ്രായശ്ചിത്തം പാടായവേഗത്തിൽ കൃത്യമായി നിറവേററണം. ചാവുദോഷത്തിന് കിട്ടുന്ന ഘനമായ പ്രായശ്ചിത്തം ചാവുദോഷത്തിൻകീഴും ലഘുവായ പാപത്തിന് കിട്ടുന്ന ലഘുവായ പ്രായശ്ചിത്തം പാവദോഷത്തിൻകീഴും നിറവേററുവാൻ കടപ്പെടുന്നു.

അദ്ധ്യായം 44.

ഒരു കുറുക്കുവഴി.

കുമ്പസാരത്തിനുള്ള ഒരുക്കം വളരെ ഹൃദ്യവും എളുപ്പവുമായി പലരും അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു രീതി താഴെ വിവരിക്കുന്നു.

പാപം മോചിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരവും അവകാശവും ന. കൎത്താവീശോമിശിഹായുടേതു മാത്രമാണ്. കുമ്പസാരക്കാരനായ വൈദികൻ കൎത്താവിൻെറ ഒരുപകരണം മാത്രവുമാണ്. ന. കൎത്താവിൻെറ അടുക്കൽ ഒരു മഹാപാപി 'ദീസ്മാസ്' എന്നു പേരായ നല്ലകള്ളൻ ഫലപ്രദമായി കുമ്പസാരിച്ച വിവരം മുപ്പത്തിയഞ്ചാം അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അയാളെ നമുക്കും അനുകരിക്കാം. സൗകൎയ്യമെങ്കിൽ വി. കുർബാനയുടെ മുമ്പാകെയോ, ഒരു ക്രൂശിതരൂപത്തിൻെറ മുമ്പാകെ

യോ ആയിരിക്കണം. ശാരീരികമായി നാം എവിടെ ആയിരുന്നാലും ആത്മീയമായി ഗാഗുൽത്താമലയിൽ രണ്ടു കള്ളന്മാരുടെ മദ്ധ്യേ കുരിശിൽ തൂങ്ങി മരണവേദന അനുഭവിക്കുന്ന ന. കത്താവിൻെറ സന്നിധിയിൽ ആയിരിക്കണം.

ഒന്നാമതായി കത്താവിനെ ഒന്നു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കുക. എന്തു കാണുന്നു? ഒരു പുഴവിനു തുല്യം, സർവ്വാംഗം ചതവും മുറിവുംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞു മൂന്നാണികളിൽ തൂങ്ങി മരണവേദന അനുഭവിക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യൻ.

എന്തുവിശ്വസിക്കുന്നു? സാക്ഷാൽ ദൈവവും സാക്ഷാൽ മനുഷ്യനുമായ നമ്മുടെ കത്താവാകുന്നു. ഈ കത്താവു ദൈവം എന്ന നിലയ്ക്കു് നിത്യകാലംമുതൽ അളവില്ലാത്തവിധം എന്നെ അറിയുകയും അളവില്ലാത്തവിധം എന്നെ സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. താൻ ദൈവം മാത്രമായിരിക്കയിൽ എൻെറ സകല പാപങ്ങളും അറിഞ്ഞിരുന്നു എങ്കിലും അവയെപ്പററി യാതൊരു സങ്കടവും തനിക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അവിടുന്നു മനുഷ്യനായി മാതാവിൻെറ ഉദരത്തിൽ ജനിച്ചതുമുതൽ എൻെറ ഓരോ പാപങ്ങളേയും ഓത്തു ദുഃഖിക്കുവാനും അവയോരോന്നിനുംവേണ്ടി തരത്തിൽപ്പെട്ട പരിഹാരം ചെയ്യാനും തുടങ്ങി. ഇപ്പോഴും ആ രക്ഷണീയകൃത്യത്തിൻെറ പൂണ്ണതയിൽ തുടരുന്നു. ഇക്കാലമെല്ലാം— മുപ്പത്തിമൂന്നു സംവത്സരക്കാലം— എൻെറ പാപങ്ങളെപ്പററി ദുഃഖിച്ചും, ഭയങ്കര പീഡകൾ സഹിച്ചും, അവയ്ക്കു പരിഹാരം ചെയ്യുന്ന കത്താവിന്, വീണ്ടും വീണ്ടും പാപംചെയ്യുന്ന എന്നോട് വെറുപ്പും വിരോധവുമുണ്ടോ? ഇല്ലം. എന്നുമാത്രമല്ല ഇപ്പോഴും അളവില്ലാത്തവിധം എന്നെ സ്നേഹിക്കതന്നെ ചെയ്യുന്നു.

അവിടുന്നു് ഇപ്പോൾ എന്നോട് എന്താവശ്യപ്പെടുന്നു? ഇനി പാപം ചെയ്യരുതെന്നുമാത്രം. ഈ കാലമെല്ലാം ഇത്രയേറെ പാപം ചെയ്യു ഞാൻ നശിച്ചുപോകാതെ മാനസാന്തരപ്പെടണമെന്ന് കത്താവാഗ്രഹിക്കുന്നതു് എന്തുകൊണ്ട്?

എൻെറ മരണശേഷം ശപിക്കപ്പെട്ടവനേ! എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ട് നിത്യനരകത്തിലേക്ക് എന്നെ തള്ളിക്കളയുവാൻ തനിക്കു മനസ്സില്ല. അതു തനിക്കു ദുസ്സഹമാണ്. നേരേമറിച്ച് എൻെറ പിതാവിനാൽ ആശീർവ്വദിക്കപ്പെട്ടവനേ! എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ട് താനനുഭവിക്കുന്ന മോക്ഷഭാഗ്യത്തിലേക്ക് തന്നോടുകൂടെ എന്നെ കൈക്കൊള്ളുവാൻ അളവില്ലാത്തവിധം അവിടുന്നാഗ്രഹിക്കുന്നു.

ഇത്ര ദീഘകാലം എന്നെ ഓത്തു ദുഃഖിക്കയും എൻെറ പാപങ്ങൾക്കു പരിഹാരം ചെയ്യുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് അങ്ങയുടെ ഈ മരണസമയത്തു് എന്നോടെന്തു ചോദിക്കുന്നു? എൻെറ മകനേ എൻെറ ദാഹം തീത്തുതരേണമേയെന്ന് ഈ നീച പാപിയായ എന്നോടു യാചിക്കമാത്രം!!

എൻെറ നിത്യരക്ഷയെ ഇത്രയധികം ദാഹിക്കുന്ന കത്താവി

ൻെറ ഈ യാചനയെ അവഗണിക്കുന്നത് എത്രയോ നീചത്വം! എത്ര നിർഭാഗ്യകരം!!

കർത്താവിൻെറ ഈ ദാഹം തീർപ്പാൻവേണ്ടി— അവിടുത്തെ ഇഷ്ടം ചെയ്യാൻവേണ്ടി— അവിടുന്ന് എനിക്ക് പ്രദാനംചെയ്ത സമ്പത്തോ, സ്ഥാനമാനങ്ങളോ, ആരോഗ്യമോ, ആയുസ്സുതന്നെയുമോ പരിത്യജിക്കുന്നത് വലിയ കാര്യമാണോ? ഒരുപക്ഷേ നരകദുരിതംതന്നെ അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നാലും കർത്താവിൻെറ ഇഷ്ടംതന്നെയല്ലേ ഞാൻ ചെയ്യേണ്ടത്? ഇതുവരെയും ഈവഴിക്കു ഞാൻ തിരിയാതെ പോയല്ലോ!!

ഇത്രയുമെങ്കിലും ഹൃദയപൂർവ്വം ധ്യാനിക്കുന്നതായാൽ കർത്താവിൻെറ നേർക്കു യഥാർത്ഥമായ സ്നേഹം— സാക്ഷാൽ ഉപവി നമുക്കുണ്ടാകും. തൽഫലമായി കർത്താവിൻെറ ഇഷ്ടം നിവർത്തിക്കാൻവേണ്ടി ഏതും ത്യജിക്കുന്നതിനും എന്തും സഹിക്കുന്നതിനും വേണ്ട ഒരുക്കം നമുക്കുണ്ടാകും. കുമ്പസാരമെന്ന കൂദാശയ്ക്കൊരുങ്ങുന്നതിന് അവശ്യം വേണ്ട ഗുണമാണിത്.

ഇത്രയും ധ്യാനിച്ചശേഷം കർത്താവിൻെറ കുരിശിൻചുവട്ടിൽ വ്യാകുലമാതാവിനോട് അടുത്ത് മുട്ടുകുത്തിനിന്നുകൊണ്ട് കർത്താവിനെ നോക്കി മനോശരണത്തോടെ എൻെറ കർത്താവേ! എന്നെ ആശീർവദിക്കണമേ, എന്നു പറയണം. അനന്തരം കുരിശുവരച്ചുകൊണ്ടു കുമ്പിട്ടുനിന്ന് 'ഞാൻപിഴയാളി' എന്ന ജപം അർത്ഥധാരണയോടെ ചൊല്ലണം. ചൊല്ലിക്കഴിഞ്ഞു നിവർന്നുനിന്നുകൊണ്ട് ഒരു വൈദികൻെറ അടുക്കൽ കുമ്പസാരിക്കുന്നതുപോലെ കർത്താവിൻെറ പക്കൽ ഓരോ പാപങ്ങളും ഏററുപറയണം.

ഒന്നാമതായി എൻെറ കർത്താവേ, ഞാൻ ഇന്നപ്പോൾ കുമ്പസാരിച്ചതാണ് എന്നു പറയണം. അപ്പോൾ ആ കുമ്പസാരത്തിലെ പാപങ്ങളെപ്പററി ശരിയായ മനസ്താപമുണ്ടായിരുന്നോ? പ്രതിജ്ഞയുണ്ടായിരുന്നോ? ആ പാപങ്ങൾ ആത്മാർത്ഥമായി വെളിപ്പെടുത്തിയോ? കുമ്പസാരക്കാരൻ നിശ്ചയിച്ച പ്രായശ്ചിത്തം കൃത്യമായി നിറവേററിയോ? എന്നിവയെപ്പററി പര്യാലോചിച്ച് കാണുന്ന പോരായ്മയെ കർത്താവിനെ ബോധിപ്പിക്കുകയും, അതിനു കർത്താവിന് ഇഷ്ടമെന്നു തോന്നുന്നത് ചെയ്തുകൊള്ളാമെന്ന് കർത്താവിനെ അറിയിക്കുകയും വേണം.

അനന്തരം കഴിഞ്ഞ കുമ്പസാരംമുതലുള്ള ഓരോ പാപങ്ങളെയും ഓർത്തു കർത്താവിനോട് ഏററുപറയണം.

ഉദാ:— "എൻെറ കർത്താവേ (ഇന്ന) കാരണത്താൽ (ഇന്ന) പാപം ഞാൻ (ഇത്ര) പ്രാവശ്യം ചെയ്തുപോയി." ഇതിനുമുമ്പും ഈ പാപംതന്നെ ചെയ്തിട്ടുള്ളതായിരുന്നാൽ ആ സംഗതി പ്രത്യേകം സൂചിപ്പിക്കണം.

ഈവിധം കർത്താവിനെ ബോധിപ്പിക്കുമ്പോൾ ആ പാപത്തെപ്പററി മനസ്താപവും പ്രതിജ്ഞയുമുണ്ടോ എന്ന് സൂക്ഷിക്കണം. ഇല്ലെന്നായിരുന്നാൽ കർത്താവിൻെറ പീഡകളും മരണവും വ്യർത്ഥമായിത്തീരുകയും, കർത്താവിൻെറ ദാഹം ശമിക്കാതെപോകയുമാണു ചെയ്യുന്നത്. അത്, അനുവദനീയമോ എന്നോർക്കണം. എത്ര ധ്യാനിച്ചിട്ടും മനസ്താപ

മില്ലാ എന്നു തോന്നുന്നെങ്കിൽ പ്രതിജ്ഞയിൽ സൂക്ഷിക്കണം. ഇനിയും പാപം ചെയ്യാതെ കർത്താവിൻെറ ഇഷ്ടം നിവൃത്തിയാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഏതും ആയുസ്സുതന്നെയും ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനും എന്തും നരകദുരിതംതന്നെയും അനുഭവിക്കുന്നതിനും ഒരുക്കമുണ്ടെങ്കിൽ ഉത്തമമനസ്സാപമുണ്ടെന്നു തീർച്ചയാണു്.

ആകയാൽ ഓർമ്മിക്കുന്ന അടുത്ത പാപം ബോധിപ്പിക്കണം. അങ്ങിനെ ഓരോ പാപങ്ങളും, ഓരോന്നിനെപ്പററിയും മനസ്സാപവും പ്രതിജ്ഞയുമുണ്ടെന്നു ബോദ്ധ്യമാകുന്നതുവരെ ധ്യാനിക്കയും പ്രാർത്ഥിക്കയും വേണം. അങ്ങനെ അടുത്തു കഴിഞ്ഞ കുമ്പസാരംമുതൽ നാളതുവരെ ഓർമ്മയിലുള്ള സകല പാപങ്ങളേയും കർത്താവിൻെറപക്കൽ വെളിപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞിട്ട് മുൻകാലത്തു ചെയ്തുപോയിട്ടുള്ള ഏററവും ഗൗരവമായ പാപം, പ്രത്യേകിച്ച് ആവർത്തിച്ചു ചെയ്തുപോയിട്ടുള്ള പാപവും മേൽപറഞ്ഞതുപോലെ വെളിപ്പെടുത്തണം. അനന്തരം ഏതെങ്കിലും പാപം മറന്നുകിടപ്പുണ്ടെന്നായിരുന്നാൽ അവകൂടെ വെളിപ്പെടുത്തുവാനുള്ള മനസ്സും കർത്താവിനെ ബോധിപ്പിക്കണം. കടശി പാടായ മനസ്സാപത്തോടും എളിമയോടുംകൂടി കുമ്പിട്ടുനിന്നു് തേററത്തിൻെറ പ്രകരണം അർത്ഥധാരണയോടുകൂടി ചൊല്ലണം.

തേററത്തിൻെറ പ്രകരണം കഴിഞ്ഞു നിവർന്നുനിന്നുകൊണ്ട് എൻെറ കർത്താവേ! എൻെറ പ്രാർത്ഥനയെ അവിടുന്നു കേട്ടു എന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. അങ്ങേ കാരുണ്യത്താൽ എൻെറ സകല പാപങ്ങളേയും എന്നോടു ക്ഷമിച്ചു എന്നും അങ്ങേ തിരുരക്തത്താൽ എൻെറ ആത്മശരീരങ്ങളെ കഴുകി ശുദ്ധമാക്കിയെന്നും ഞാൻ ശരണപ്പെടുന്നു. എന്നുവരികിലും എൻെറ പാപങ്ങളെ, അങ്ങേ പ്രതിനിധിയായ എൻെറ കുമ്പസാരക്കാരനെ അറിയിച്ചു, ക്രൂദാശ കൈക്കൊള്ളണമെന്നു് അവിടുന്നു തിരുമനസ്സായിരിക്കുന്നല്ലോ. ആകയാൽ അങ്ങേ തിരുമനസ്സുപോലെ എൻെറ പാപങ്ങളേയും ബലഹീനതകളേയും വേണ്ടവണ്ണം കുമ്പസാരക്കാരനെ അറിയിക്കുന്നതിനും, മേലിൽ ഞാൻ ചെയ്യേണ്ടതു് എന്തെന്നു് എന്നെ അറിയിപ്പാൻ അവിടുന്നു തിരുമനസ്സായിരിക്കുന്നവ, എൻെറ കുമ്പസാരക്കാരൻ എന്നെ അറിയിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി, എൻെറ കർത്താവേ! ഞങ്ങളിരുവരേയും അവിടുന്നാശീർവ്വദിക്കണമേ. ആമ്മേൻ.

അനന്തരം കുരിശുവരച്ചുകൊണ്ട് ഈ ധ്യാനം അവസാനിപ്പിക്കണം. പിന്നീടു സൗകര്യംപോലെ കുമ്പസാരിക്കാം. (ക്രൂദാശ കൈക്കൊള്ളാം.)

അദ്ധ്യായം 45.

കുർബാന.

—ഠോ—

വിഷയം.

സാക്ഷാൽ ദൈവവും സാക്ഷാൽ മനുഷ്യനുമായ ന. കത്താവു് സകല സൃഷ്ടികളുടെയും രാജാവാകുന്നു. അവിടുന്നു നമ്മെപ്പോലെ മുപ്പത്തിമൂന്നു സംവത്സരം ഈ ലോകത്തിൽ ജിവിച്ചു. ആ കാലമെല്ലാം അവിടുന്നു് ഒരു സൃഷ്ടി എന്ന നിലക്കു് .സ്രഷ്ടാവായ ദൈവത്തിനു് പരിപൂൎണ്ണമായി കീഴ്വഴങ്ങി.

✣ ܘܡܟܟ ܢܦܫܗ ܘܐܫܬܡܥ ܥܕܡܐ ܠܡܘܬܐ : ܡܘܬܐ ܕܝܢ ܕܙܩܝܦܐ ✣

(ഫിലപ്പ്. ii. 8.)

"ഈശോമിശിഹാ മരണത്തോളം— അതേ കുരിശു മരണത്തോളം അനുസരണമുള്ളവനായിരുന്നു."

ന. കർത്താവു് അനുസരിക്കണമെന്നു് ദൈവം ചിത്തമായിരുന്നതെന്തു്?

ദൈവം സൃഷ്ടികളെ സൃഷ്ടിച്ചതു് അവിടുത്തെ മഹത്വത്തിനാണു്. പാപം നിമിത്തം അതു സാധിക്കാതെവന്നു. ആകയാൽ പാപത്താൽ വന്നനഷ്ടം പരിഹരിക്കപ്പെടണം.

പാപത്താൽ വന്ന നഷ്ടം പരിഹരിക്കുന്നതിനായി ന. കത്താവു് ഓരോ സൃഷ്ടികളുടെയും പ്രതിനിധി എന്ന നിലക്കു്:—

(i) ആന്തരികവും ബാഹ്യവുമായി ദൈവത്തെ ആരാധിച്ചു വണങ്ങണം.

(ii) ദൈവത്തിൻെറ ഓരോ ദാനങ്ങൾക്കും പ്രതിനന്ദി പ്രദശിപ്പിക്കണം.

(iii) ഓരോ സൃഷ്ടികളുടെയും ഓരോ പാപങ്ങൾക്കും പരിഹാരം ചെയ്യണം.

(iv) ഓരോ സൃഷ്ടികളും അപേക്ഷിച്ചു പ്രാപിക്കണമെന്നു് ദൈവം ചിത്തമായിരിക്കുന്ന ഓരോ നന്മസ്സുംവേണ്ടി ദൈവത്തോടു യാചിക്കണം.

ഇവ നാലാണു് ന. കത്താവു ചെയ്യണമെന്നു് ദൈവം ചിത്തമായിരുന്നതു്. ന. കത്താവീശോമ്ശിഹാ തൻെറ മർത്ത്യജീവിതകാലത്തു് അതായതു് മാതാവിൻെറ ഉദരത്തിൽ മനുഷ്യനായി ജനിച്ചതുമുതൽ "എല്ലാം പൂത്തിയായി" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് തൻെറ തിരുവാത്മാവിനെ ദൈവ തൃക്കരങ്ങളിൽ സമപ്പിച്ചതുവരെയുള്ള കാലഘട്ടം കൊണ്ടു് ഇവ നിവത്തിച്ചു. ഇതാണു് കത്താവിൻെറ ബലി. ഈ വിധം മുപ്പത്തിമൂന്നു സംവത്സരംകൊണ്ടു് ന. കത്താവു് ദൈവത്തിനു സമപ്പിച്ച ആ ബലി കത്താവിൻേറതായിട്ടുതന്നെ നില്ക്കുന്നു. കർത്താവിൻെറ ആ ബലി ഈ ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന തിരുസ്സഭാംഗമായ ഏതൊരു വ്യക്തിക്കും മനസ്സു

ള്ളപ്പോഴെല്ലാം സ്വന്തമാക്കുന്നതിനായി ന. കർത്താവു നിശ്ചയിച്ച് ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതാണ് കുർബാന.

സ്ഥാപനം.

ന. കർത്താവീശോമ്ശിഹാ പാടുപെട്ടു മരിക്കുന്നതിനു തലേരാത്രി സെഹിയോൻ മാളികയിൽവച്ച്, തന്റെ ശ്ലീഹന്മാരെല്ലാവരോടുംകൂടെ, കർത്താവിന്റെ ബലിയുടെ സൂചനയായി ഇസ്രായേൽ ജനത്തിനു ദൈവം നിശ്ചയിച്ചു കൊടുത്തിരുന്ന പെസഹാവിരുന്നു കഴിച്ചു. ആ വിരുന്നു കഴിഞ്ഞ ഉടനെ ശ്ലീഹന്മാരെല്ലാവരുടെയും കാലുകൾ കർത്താവു കഴുകി. കാലു കഴുകുക എന്ന ഈ ക്രമം ബലിയിൽപ്പെട്ടതല്ല. എന്നുവരികിലും താൻ സ്ഥാപിക്കാനിരുന്ന കുർബാനയിൽ ഫലപ്രദമായി സംബന്ധിക്കുന്നതിന് അവശ്യം വേണ്ട ഗുണമായ എളിമയെ സൂചിപ്പിക്കുവാനായി കർത്താവിതു ചെയ്തു.

എളിമയുടെ ആ ദൃഷ്ടാന്തം നൽകിയശേഷം ന. കർത്താവ് ശ്ലീഹന്മാരോടുകൂടെ അല്പനേരം പ്രാർത്ഥിച്ചു. അനന്തരം അപ്പം എടുത്ത് ആശീർവദിച്ച് കൂദാശ ചെയ്തുകൊണ്ട് (1 കോറി. xi. 24.) "ഇത് നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി മുറിക്കപ്പെടുന്ന എന്റെ ശരീരമാകുന്നു" എന്നരുളിച്ചെയ്തുകൊണ്ട് ഭാഗിച്ച് അവർക്കു ഭക്ഷിപ്പാൻ കൊടുത്തു. അനന്തരം പാനപാത്രത്തിൽ വീഞ്ഞെടുത്ത് ആശീർവദിച്ചു കൂദാശ ചെയ്തുകൊണ്ട് (മത്താ. xxvi. 27. 28.) "വാങ്ങി നിങ്ങളെല്ലാവരും ഇതിൽ നിന്നു പാനം ചെയ്യുവിൻ. ഇത് പാപങ്ങളുടെ മോചനത്തിനായി പലർക്കുവേണ്ടി ചിന്തപ്പെടുന്ന പുതിയനിയമത്തിലെ എന്റെ രക്തമാകുന്നു" എന്നരുൾചെയ്തുകൊണ്ട് എല്ലാവർക്കും കൊടുത്തു. എല്ലാവരും ഭക്ഷിച്ചു പാനം ചെയ്തു തീർന്നശേഷം വീണ്ടും കർത്താവു ശ്ലീഹന്മാരോടുകൂടെ അല്പനേരം പ്രാർത്ഥിച്ചു. അതിന്റെശേഷം കർത്താവ് (ലൂക്കാ. xxii. 19.) "ഇത് എന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കായി നിങ്ങൾ ചെയ്യുവിൻ" എന്നരുളിച്ചെയ്തുകൊണ്ട് ബലി അർപ്പിക്കുന്നതിന് ശ്ലീഹന്മാർക്ക് അധികാരം കൊടുത്തു.

ഈവിധം ഒടുവിലത്തെ അത്താഴത്തിനുശേഷം അതായത് പെസഹായുടെ വ്യാഴാഴ്ചരാത്രി ന. കർത്താവ് വി. കുർബാന സ്ഥാപിക്കുകയും ശ്ലീഹന്മാരെ പൌരോഹിത്യത്തിലേക്ക് ഉയർത്തുകയും ചെയ്തു. എന്നുവരികിലും ശ്ലീഹന്മാരാരും അക്കാലത്തു ബലി അർപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. പിന്നീട് പന്തക്കുസ്തായ്ക്കു ശേഷം ഒന്നാമത് വി. പത്രോസും പിന്നീട് സുവിശേഷവേലയ്ക്കായിപ്പോയപ്പോൾ മററുള്ളവരും കുർബാന ചൊല്ലിയിരുന്നു.

നാമം.

അപ്പം വാഴ്ത്തുക, അപ്പം മുറിക്കുക, അഥവാ അപ്പം ഭക്ഷിക്കുക, എന്നൊക്കെയല്ലാതെ, ന. കർത്താവോ ശ്ലീഹന്മാരോ കുർബാന കർമ്മ

ത്തിനു വേറേ യാതൊരു നാമവും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നില്ല. ഇപ്പോഴും ശരിയായ ഒരു നാമം ഇല്ലെന്നുവേണം പറയുവാൻ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇതു് അത്ഭുതങ്ങളുടെ അത്ഭുതവും രഹസ്യങ്ങളുടെ രഹസ്യവുമായ ഒരു ദൈവീക ഏർപ്പാടാകുന്നു. ഇതിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഒരു തക്കപദം ഉണ്ടാകാവതല്ല.

ആദ്യം ഇതിനു ܐܪ̈ܙܐ (Mystery) 'രഹസ്യം' എന്ന പേരാണ് പലേടത്തും നടപ്പിൽ വന്നതു്. പിന്നീട്ട ܐܪ̈ܙܐ ܩܕ̈ܝܫܐ പരിശുദ്ധ രഹസ്യങ്ങൾ, കൂദാശ, സ്നേഹത്തിൻെറ കൂദാശ, ദിവ്യനൽകരുണ, ബലി, മീസാ, കുർബാന എന്നിങ്ങനെ പല പേരുകളിൽ അറിയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇക്കാലത്തു് പാശ്ചാത്യരുടെ ഇടയ്ക്കു് 'മീസാ' എന്നും പൗരസ്ത്യരുടെ ഇടയ്ക്കു് 'കുർബാന' എന്നും മാത്രമേ നടപ്പുള്ളു. ലത്തീൻ കുർബാനയുടെ അവസാനത്തിൽ കാർമ്മികൻ ജനങ്ങളിലേക്കു തിരിഞ്ഞു് (Ite missa est) പിരിച്ചുവിട്ടിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ പോകുവിൻ എന്നു പറയുന്നുണ്ടു്. ഇതിൽനിന്നാണു് (Missa പിരിച്ചുവിടൽ) 'മീസാ' എന്ന നാമം ഈ കർമ്മത്തിനുണ്ടായതു്. 'കുർബാന' എന്ന സുറിയാനിപ്പദത്തിൻെറ അർത്ഥം സമർപ്പണം അഥവാ ബലി എന്നാണു്. ഈ കർമ്മം ദൈവത്തിനുള്ള സമർപ്പണം എന്ന അർത്ഥത്തിലാണു് 'കുർബാന' എന്നപദം കിഴക്കരുടെ (സുറിയാനിക്കാരുടെ) ഇടയിൽ നടപ്പിൽ വന്നതു്.

ഭാഷ.

ന. കർത്താവിൻെറ മർത്ത്യജീവിതകാലത്തു് പലസ്തീനാ നാട്ടിൽ നടപ്പിലിരുന്ന സംസാരഭാഷ അറാമായ അഥവാ, കൽദായ സുറിയാനിയായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് കർത്താവു പ്രാർത്ഥിച്ചതും, പ്രസംഗിച്ചതും, സംസാരിച്ചതും, കർത്താവിനോടു മററുള്ളവർ സംസാരിച്ചതും എല്ലാം കൽദായ സുറിയാനിയിൽ തന്നെ ആയിരുന്നു. തന്നിമിത്തം ന. കർത്താവും ശ്ലീഹന്മാർ പലസ്തീൻ നാടുംവിട്ടുംവരെയും കുർബാനയ്ക്കു് ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ഭാഷ, കൽദായ സുറിയാനി തന്നെയായിരുന്നു. പിന്നീട്ടു് ശ്ലീഹന്മാർ സുവിശേഷവേലക്കായി അന്യദേശങ്ങളിലേക്കു് പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ തുടങ്ങി ബലി അർപ്പിച്ചിരുന്നപ്പോഴെല്ലാം അതിൽ സംബന്ധിച്ചിരുന്ന ജനങ്ങൾക്കു് അറിയാവുന്ന ഭാഷയിലായിരുന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നതു്. അതുകൊണ്ട് സുറിയാനിക്കാരുടെ ഇടയ്ക്കു് സുറിയാനിയിലും, ഗ്രീക്കുകാരുടെഇടയ്ക്കു് ഗ്രീക്കു ഭാഷയിലും അങ്ങനെ ഓരോ ദേശത്തും അതാതു ദേശത്തെ ഭാഷയിലുമാണു് ബലി അർപ്പിച്ചിരുന്നതു്.

ന. പിതാവായ തോമ്മാശ്ലീഹാ A. D. 52-ൽ ആണല്ലോ ഈ കേരളക്കരയിൽ വന്നതു്. അക്കാലത്തു് ഇന്നത്തെപ്പോലെ മലയാളമോ ഇംഗ്ലീഷോ ഇവിടെ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നില്ല. സംസ്കൃതമൊഴികെ ക്ലാസിക്കലായി ഒരു ഭാഷയും ഇവിടെ ഇല്ലായിരുന്നു. സംസ്കൃതം ബ്രാഹ്മണരുടെമാത്രം ഭാഷയുമായിരുന്നു. അക്കാലത്തു് കച്ചവടത്തിനും മററുമായി

അനേകം യഹൂദന്മാർ ഇവിടെ കുടിയേറി പാർത്തിരുന്നു. അവർ ബ്രാഹ്മണരേക്കാൾ ഒട്ടും പിന്നോക്കമല്ലായിരുന്നു. അറിവിലും പരിഷ്കാരത്തിലും ബ്രാഹ്മണരേക്കാൾ മികച്ചവരുമായിരുന്നു.

ബ്രിട്ടീഷ്കാർ ഈ രാജ്യം ഭരിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ പലതിലും അവരോട് ഇടപെടേണ്ട ആവശ്യം നിമിത്തം ഈ നാട്ടിൽ പലരും അവരുടെ ഭാഷയായ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിക്കാൻ തുടങ്ങിയതുപോലെ, കച്ചവടത്തിനും മറ്റും യഹൂദന്മാരോട് ഇടപെടേണ്ട ആവശ്യത്തെക്കുറിച്ച് അക്കാലത്ത് നിലയും വിലയുമുണ്ടായിരുന്ന പലരും പ്രത്യേകിച്ച് ബ്രാഹ്മണർ യഹൂദന്മാരുടെ ഭാഷയായ സുറിയാനി പഠിച്ചിരുന്നു. ആകയാൽ തോമ്മാശ്ലീഹാ ഇവിടെ വന്നപ്പോൾ മാനസാന്തരപ്പെട്ടവരുടെ പൊതുഭാഷ സുറിയാനിയായിരുന്നതിനാൽ സുറിയാനിയിൽതന്നെ കുർബാന ചൊല്ലുവാനിടയായി. മാത്രമല്ല തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ കാലംമുതൽ ഇവിടെ സഭാ ഭരണം നടത്തിയിരുന്ന മെത്രാന്മാർ ആദ്യം പേർഷ്യായിൽ നിന്നും പിന്നീട് പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ ഭരണം ഇവിടെ പ്രബലപ്പെട്ടതുവരെക്കും ബാബേലിൽനിന്നും വന്നിരുന്നവരാകയാൽ സുറിയാനി ഭാഷയ്ക്കു ഇവിടെ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ ലഭിച്ചു. ഈ കൽദായസുറിയാനിഭാഷ ഇപ്പോഴും സജീവമാണ്. പഴയ നിനവേപട്ടണമായ മുസ്സൂലിലും ബാഗ്ദാദിലെ ഒരു ഭാഗത്തും ഇപ്പോഴും ഇതു നടപ്പിലിരിക്കുന്നു.

കർമ്മവികസനം.

മുമ്പും പിമ്പും ഓരോ ലഘുപ്രാർത്ഥനകളോടുകൂടെ അപ്പം വീഞ്ഞുകളെ ആശീർവ്വദിച്ചു കൂദാശ ചെയ്തുകൊണ്ട് അനുഭവിക്കുന്ന ഒരു കർമ്മമായിട്ടാണ് ന. കർത്താവ് കുർബാന സ്ഥാപിച്ചതും. ന. കർത്താവും തുടർന്ന് ശ്ലീഹന്മാരും അനുഷ്ഠിച്ചു പോന്നതും. പിന്നീട് ശ്ലീഹന്മാരുടെ കാലത്തുതന്നെ അവരുടെ ശിഷ്യരായിരുന്ന പിതാക്കന്മാർ (അവർ പിതാക്കന്മാർ എന്ന പേരിലാണ് സഭയിൽ അറിയപ്പെടുന്നതു്) നടപ്പിലിരുന്ന കുർബാനക്രമത്തോട് ചില പ്രത്യേക ജപങ്ങൾകൂടെ കൂട്ടിച്ചേർത്തു. അങ്ങനെ വികസിതമായ കുർബാനക്രമത്തിന് ܩܘܪܒܢܐ ܕܐܒܗ̈ܬܐ "പിതാക്കന്മാരുടെ കുർബാന" എന്നപേരും നടപ്പായി.

പിൽക്കാലത്ത് വൈദികാർത്ഥികളെ കൂട്ടിച്ചേർത്ത് പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന വൈദികശ്രേഷ്ഠന്മാർ (മൽപ്പാന്മാർ) കുർബാനയിൽ ചില പ്രത്യേക പ്രാർത്ഥനകൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തതിനും പുറമേ, അനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ ചില ആചാരങ്ങളും, ശുശ്രൂഷികൾക്ക് ചില പ്രത്യേക വേഷങ്ങളും, നിശ്ചയിച്ചു നടപ്പിൽവരുത്തി. ഈവിധം പരിഷ്കരിച്ച കുർബാനക്രമത്തിന് ܩܘܪܒܢܐ ܕܡܠܦ̈ܢܐ 'മല്പാന്മാരുടെ കുർബാന' എന്ന പേരും നടപ്പായി.

ഈവിധം കുർബാനയിൽ മാത്രമല്ല മറ്റു കൂദാശകളിലും കൂദാശയല്ലാത്ത കർമ്മാദികളിലും ആവിർഭവിച്ച വിവിധത്വത്തിൽനിന്നും ഉടലെടുത്തിട്ടുള്ളതാണ് ഇന്നു തിരുസഭയിൽ നടപ്പിലിരിക്കുന്ന റീത്തുവ്യത്യാസം.

മേൽപ്പറഞ്ഞവിധം ക്രുദാശകളുടെ ബാഹ്യാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ പല പരിവൎത്തനങ്ങളും പതിനാറാം നൂററാണ്ടുവരെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ക്രുദാശകളുടെ പ്രത്യേകിച്ച് കുർബാനയുടെ ബാഹ്യാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ ഐകരൂപ്യം വരുത്തുന്നതിന്നായി ത്രെന്തോസ് സൂനഹദോസ് ഏൎപ്പെടുത്തിയ കമ്മററിയുടെ ശുപാൎശ അനുസരിച്ച് (Missal of Pope Pius V.) അഞ്ചാം പീയൂസിൻെറ കുർബാനക്രമം എന്ന പേരിൽ ഒരു നവീകൃത കുർബാനക്രമം അഞ്ചാംപീയൂസ് മാൎപ്പാപ്പാ 1570—ൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു. അതോടെ മററു ക്രമങ്ങളെല്ലാം ഏറെക്കുറെ നിൎത്തലാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

ഈ പരിഷ്കാരം പാശ്ചാത്യസഭയെമാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചായിരുന്നു. ത്രെന്തോസ് സൂനഹദോസോ അവർ നിശ്ചയിച്ച കമ്മിററിയോ പൌരസ്ത്യസഭകളിലെ കുർബാനക്രമങ്ങളെപ്പററി പൎയ്യാലോചിച്ചതേയില്ല. അകയാൽ ഈ മലയാളക്കരയിൽ ആദിമ നൂററാണ്ടുമുതൽ പലതരത്തിലുള്ള കുർബാനക്രമങ്ങൾ നടപ്പിലിരുന്നു. അങ്ങനെ ഇരിക്കെ 1599-ൽ സമ്മേളിച്ച ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസ് അക്കാലത്ത് ഇവിടെ കൂടുതൽ പ്രചാരത്തിലിരുന്ന ܩܘܕܫܐ ܕܫܠܝ̈ܚܐ ܛܘܒܢ̈ܐ 'ഭാഗ്യപ്പെട്ട ശ്ലീഹന്മാരുടെ ക്രുദാശാ'' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന കുർബാനക്രമം അല്പസ്വല്പഭേദഗതികളോടുകൂടി അംഗീകരിച്ചുറപ്പിക്കുകയും ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്നവയെ തടയുകയും ചെയ്തു.

ܩܘܕܫܐ ܕܫܠܝ̈ܚܐ ܛܘܒܢ̈ܐ "ഭാഗ്യപ്പെട്ട ശ്ലീഹന്മാരുടെ ക്രുദാശാ" എന്നറിയപ്പെടുന്നതും ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിനാൽ അംഗീകരിച്ച് ഉറപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതും ആണ് ഈ മലയാളക്കരയിലുള്ള കൽദായക്കാരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പിലിരിക്കുന്ന ഏക കുർബാനക്രമം. 'ഭാഗ്യപ്പെട്ട ശ്ലീഹന്മാരുടെ കുർബാന' എന്ന് ഈ ക്രമത്തിന് പേരുണ്ടെങ്കിലും ഇതു് ശ്ലീഹന്മാരാരും ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതല്ല.

ഈ ക്രമം ന. പിതാവ് തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ ശിഷ്യരായിരുന്ന 'മാറി', 'അദ്ദായി' എന്ന രണ്ടു പുണ്യപിതാക്കന്മാരാൽ രൂപീകൃതവും തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ കാലംമുതൽക്കേ ഇവിടെ നടപ്പിലിരുന്നിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു.

പ്രകൃതം.

പല പരിവൎത്തനങ്ങളുടെശേഷം വിവിധ റീത്തുകളിലായി ഇപ്പോൾ തിരുസ്സഭയിൽ നടപ്പിലിരിക്കുന്ന ഓരോ കുർബാനയും ഓരോ നാടകമാണെന്നു പറയാം. ഏതെങ്കിലും ചരിത്രപുരുഷനെയോ ചരിത്രസംഭവത്തെയോ അഭിനയിച്ചു പ്രദൎശിപ്പിക്കുന്നതിനാണല്ലൊ സാധാരണയായി നാടകമെന്നു പറയുന്നതു്. ഓരോ കുർബാനയിലും കൎത്താവീശോമ്ശീഹായുടെ ജീവചരിത്രമാണ് അഭിനയിക്കപ്പെടുന്നതു്.

ലോകാരംഭം മുതൽ ന. കർത്താവിൻെറ ആഗമനവാർത്ത ദൈവം ലോകത്തിനു വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടും ലോകം കർത്താവിനെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുമാണിരുന്നത്. കടശി കർത്താവുവന്നു. മാതാവിലും മാതാപിനോടുക്രൂടിയും മുപ്പതു സംവത്സരം രഹസ്യജീവിതം നയിച്ചു. പിന്നീട് മൂന്നുകൊല്ലത്തെ പരസ്യജീവിതത്തിൽ ദൃഷ്ടാന്തംകൊണ്ടും ഉപദേശംകൊണ്ടും നമ്മുടെ രക്ഷക്കാവശ്യമായതെല്ലാം പഠിപ്പിച്ചു. കടശി പാടുപീഡകൾ സഹിച്ച് കരിശിൽ തൂങ്ങി നമുക്കവേണ്ടി മരിച്ചു. സംസ്കാരാനന്തരം മൂന്നാംനാൾ ഉയർത്തെഴുന്നള്ളി. ഇതാണ് ജീവചരിത്രം. ഈ ചരിത്രമാണ് ഓരോ കർബാനയിലും അഭിനയിക്കപ്പെടുന്നത്. കാർമ്മികൻ ധരിക്കുന്ന ഓരോ വസ്ത്രങ്ങളും, പെരുമാറുന്ന ഓരോ വസ്തുക്കളും, പറയുന്ന ഓരോ വാക്യങ്ങളും, ചെയ്യുന്ന ഓരോ ക്രിയകളും, ആചാരങ്ങളും എല്ലാം ഓരോന്നും മേൽപ്പറഞ്ഞ ചരിത്രത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു എന്ന് മൊത്തമായി പറയുകയല്ലാതെ, അവയോരോന്നും സൂചിപ്പിക്കുന്നതെന്തെന്ന് ഇപ്പോൾ ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ വിശദമായി പറയുക പ്രയാസമാണ്.

സാധാരണ നാടകത്തിൽ ചരിത്രപുരുഷൻെറ വേഷധാരിയല്ലാതെ ചരിത്ര പുരുഷൻതന്നെ സന്നിഹിതനാകാറില്ല. എന്നാൽ ഈ നാടകത്തിൽ ചരിത്രപുരുഷനായ ന. കർത്താവ് തന്നെ ഒരു പ്രത്യേകവേഷത്തിൽ— അപ്പ വീഞ്ഞുകളുടെ രൂപത്തിൽ— സന്നിഹിതനാകുകതന്നെ ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

ഈ നാടകത്തിൻെറ ഉള്ളടക്കം ഒരു വിരുന്നാണ്. അപ്പവീഞ്ഞുകൾകൊണ്ടുള്ള ഒരു ലഘുഭക്ഷണമാണ് ഇതിൽ നടക്കുന്നത്. ഒരു വിരുന്നിൻെറ സാദൃശ്യത്തിൽ കർബാന സ്ഥാപിച്ചതെന്തുകൊണ്ടാണ് എന്ന് ഒരു ചോദ്യമുണ്ടാകാം. ജ്ഞാനം തന്നെയായ ന. കർത്താവു ചെയ്യുതതന്നെ ആയിരിക്കണം ഏററവും ഉത്തമമായിട്ടുള്ളതെന്നു നമുക്കറിയാം. എന്നുവരികിലും നമ്മുടെ അല്പബുദ്ധികൊണ്ടാലോചിച്ചാലും ചില ന്യായങ്ങൾ കാണാവുന്നതാണ്.

ന. കർത്താവ് വി. കർബാന സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നത് മനുഷ്യക്കവേണ്ടിയാണ്. അതുകൊണ്ട് മനുഷ്യപ്രകൃതിക്ക് അനുഗുണമായി അതിനെ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു കരുതാമല്ലോ. ലോകാരംഭം മുതല്ക്കേ മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ ഒരു സമ്പ്രദായം കാണുന്നുണ്ട്. ഏതെങ്കിലും കാരണവശാൽ രണ്ടാൾ തമ്മിൽ ശത്രുതയിലായിത്തീന്നാൽ ഒരു മൂന്നാമനിടപെട്ട് സമാധാനപ്പെടുത്തുകയാണ് പതിവ്.

ഉദാഹരണമായി രണ്ട് അയൽ രാജാക്കന്മാർ തമ്മിൽ കച്ചവടം സംബന്ധിച്ചോ അതിർത്തിത്തക്കം സംബന്ധിച്ചോ പരസ്പരം ശത്രുതയിലായിത്തീന്നു എന്നു വിചാരിക്കുക. ഇങ്ങനെയുള്ള ഘട്ടങ്ങളിൽ പരസ്പരം യുദ്ധംചെയ്ത് ഒന്ന് മറെറാന്നിനെ നാമാവശേഷമാക്കുകയാണ് സാധാരണ നടപ്പ്. യുദ്ധം ഇരുകക്ഷിക്കും നന്നല്ല. എന്നാൽ യുദ്ധം കൂടാതെ കഴിയണമെങ്കിൽ ഇരുകക്ഷിക്കും സമ്മതനായ ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥൻ ഇടപെടണം. ആ മദ്ധ്യസ്ഥൻ ഓരോ കക്ഷിയേയും സമീപിച്ച് കാര്യം

ഗ്രഹിച്ച് ഇരുകക്ഷികളും ദോഷമാകാത്തവിധത്തിൽ ആവശ്യമായ വിട്ടുവീഴ്ചയും സമ്മതിപ്പിച്ച് കാര്യം തീക്കും. അങ്ങിനെ ഒരു സമാധാനത്തിൽ എത്തിച്ചേൎന്ന് കാര്യം തീന്നാൽ ഉടനെ മദ്ധ്യസ്ഥനും ഇരുകക്ഷികളും ഒരുമിച്ചിരുന്ന് ഒരു വിരുന്നു കഴിക്കുക സാധാരണയാണ്. ഇങ്ങനെ ഒരു പന്തിഭോജനം നടക്കുന്നതായാൽ അതുവരെ ശത്രുക്കളായിരുന്നവർ അനന്തരം ഉററ സ്നേഹിതരായി വർത്തിച്ചുകൊള്ളും. ഈ മാനുഷികപ്രകൃതത്തെ ആദരിച്ചായിരിക്കണം ഒരു വിരുന്നിൻെറ സാദൃശ്യത്തിൽ വി. കർബാന സ്ഥാപിച്ചതെന്നു വിചാരിക്കാം.

ദൈവം തൻെറ മഹത്വത്തിനായി മനുഷ്യരെ സൃഷ്ടിച്ചു. മനുഷ്യർ ദൈവത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്തിയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല പാപം ചെയ്തുകൊണ്ട് തന്നെ ദ്രോഹിക്കുകയും ചെയ്തു. ആകയാൽ ദൈവവും മനുഷ്യവൎഗ്ഗവും തമ്മിൽ ശത്രുതയിലായിത്തീന്നു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ ദൈവം ന്യായമായി ചെയ്യേണ്ടതു് മനുഷ്യരെയെല്ലാം നരകപാതാളത്തിൽ തള്ളുകയാണ്. എന്നാൽ മനുഷ്യർ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു് നരകശിക്ഷകൂടാതെ കഴിയണമെന്നു മാത്രമല്ല മോക്ഷഭാഗ്യം ലഭിക്കണമെന്നുമാണ്. ഈ വിധം മോക്ഷഭാഗ്യം മനുഷ്യൎക്കു കൊടുക്കുകയില്ലെന്ന് ദൈവവും വേണമെന്നു മനുഷ്യരും വാദിക്കുന്ന ഒരു സ്ഥിതി ആവിർഭവിച്ചു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ ദൈവത്തിൻെറയും മനുഷ്യരുടെയും ഇടയ്ക്കു് ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥൻെറ ആവശ്യം വന്നു. ഇതാ! ഒരു തക്ക മദ്ധ്യസ്ഥൻ, ന. കർത്താവ്. ദൈവത്തിനും മനുഷ്യൎക്കും ഏററം ഇഷ്ടപ്പെട്ടവൻ; സാക്ഷാൽ ദൈവവും സാക്ഷാൽ മനുഷ്യനും. ഇതിനേക്കാൾ ഉത്തമനായ ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥൻ ഉണ്ടാകാവുന്നതല്ല.

ഈ മദ്ധ്യസ്ഥനാകട്ടെ ദൈവത്തെ സമീപിച്ചു, ഓരോ മനുഷ്യരുടെയും പ്രതിനിധി എന്ന നിലയ്ക്കു് ദൈവത്തിനു നൽകേണ്ട ആരാധന, ഉപകാരസ്മരണ, പരിഹാരം, അപേക്ഷ ഇവ നാലും നീതിപ്രകാരം വേണ്ടതുമാത്രമല്ല, അളവില്ലാത്തവിധം സമൎപ്പിച്ചു. തന്നിമിത്തം ദൈവം പരിപൂൎണ്ണ തൃപ്തനായി. മനുഷ്യൎക്ക് ആകാശമോക്ഷം തുറന്നുകൊടുത്തു. ആകയാൽ മനുഷ്യവൎഗ്ഗവും തൃപ്തരായി. ഇനി ഉചിതമായി വേണ്ടതു് ദൈവവും മദ്ധ്യസ്ഥനും മനുഷ്യരുംകൂടി ഒരു വിരുന്നു കഴിയുക ആണല്ലോ.

പന്തിഭോജനം നടത്തുമ്പോൾ അതിൽ സംബന്ധിക്കുന്ന എല്ലാവൎക്കും ഹൃദ്യമായ വിഭവമാണല്ലോ നൽകേണ്ടതു്. അതായതു് ദൈവത്തിനും മനുഷ്യൎക്കും മദ്ധ്യസ്ഥനും ഒരുപോലെ ഹൃദ്യമായിരിക്കണം. ഇതാ! ഇവിടെ എല്ലാവൎക്കും ഹൃദ്യമായ വിഭവം. ഈശോമ്ശിഹായുടെ മാംസരക്തങ്ങൾ: ന. കൎത്താവുതന്നെ. ഇതിനേക്കാൾ ഹൃദ്യമായ വിഭവം ദൈവത്തിനോ മനുഷ്യൎക്കോ, വേറെ ഉണ്ടാകാവതല്ല.

വിരുന്നിൻെറ സാദൃശ്യത്തിൽ വി. കർബാന സ്ഥാപിച്ചതിനു വേറെയും ന്യായങ്ങൾ കാണുവാൻ കഴിയും. വി. കർബാന വഴിയായി നിറവേറുന്നതു് നാം ഈശോമ്ശിഹായോടു് ഐക്യപ്പെടുകയാണല്ലോ.

ഐക്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിന് ഭക്ഷണംപോലെ വേറൊന്നുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

മനുഷ്യരുടെയിടയിൽ പലതരം യോജിപ്പ് (ഐക്യം) നാം കാണുന്നുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി കച്ചവടം, കൃഷി, വ്യവസായം, മുതലായ ഏതെങ്കിലും വൻകാര്യം നടത്തുന്നതിനായി പലയാളുകൾ യോജിക്കാറുണ്ട്. അവരെത്തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കുന്നതു് അവർ എല്ലാവരും സമ്മതിച്ചു ചെയ്യുന്ന ഒരു ഉടമ്പടിയായിരിക്കും. അപ്രകാരംതന്നെ രണ്ടാൾ തമ്മിൽ— ഒരു പുരുഷനും ഒരു സ്ത്രീയും തമ്മിൽ— മരണപര്യന്തമുള്ള ഒരു യോജിപ്പാണ് വിവാഹം. ഈവക യോജിപ്പൊന്നും പരിപൂർണ്ണങ്ങളല്ല. ചില കാര്യങ്ങളിൽ മാത്രമുള്ള ഒരു താല്ക്കാലിക യോജിപ്പു മാത്രമാണ്. എന്നാൽ ഭക്ഷണത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ അങ്ങനെയല്ല. ഭക്ഷ്യവും ഭക്ഷിക്കുന്ന ആളും വിഭിന്നങ്ങളാണ്. പക്ഷേ ഭക്ഷിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ ഭക്ഷണസാധനം ഇല്ലാതാകയും ഭക്ഷിച്ച ആൾ വളരുകയും ചെയ്യും. അങ്ങനെ വിഭിന്നങ്ങളായിരുന്നവ ഏകമായി ഭവിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ഇവിടെയൊരു വ്യത്യാസമുണ്ട്. വി. കുർബാന ശാരീരിക ഭക്ഷണമല്ല. ആത്മീയ ഭക്ഷണമാണ്. ആത്മാവു ഭക്ഷിക്കുന്നു എന്നുപറഞ്ഞാൽ ആത്മാംശങ്ങളായ ബുദ്ധികൊണ്ടറിയുകയും മനസ്സുകൊണ്ടു സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നാണർത്ഥം. ആകയാൽ അപ്പ വീഞ്ഞുകളുടെ സാദൃശത്തിൻകീഴ് സാക്ഷാൽ സന്നിഹിതനാകുന്ന ന. കർത്താവീശോമ്ശിഹായിൽ വിശ്വസിക്കുകയും തന്നെ സ്നേഹിക്കുകയുമാണ് ഇവിടെ നടക്കുന്നതു്.

ശാരീരിക ഭക്ഷണമായിരുന്നാൽ ഭക്ഷണാനന്തരം ഭക്ഷണസാധനം ഇല്ലാതാകയും ഭക്ഷിച്ചയാൾ വളരുകയും ചെയ്യും. ആത്മീയഭക്ഷണത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ അങ്ങനെയല്ല. നേരെമറിച്ച്, ഭക്ഷിക്കുന്നയാൾ ഇല്ലാതാകയും ഭക്ഷണസാധനം വളരുകയുമാണ് സാക്ഷാൽ നടക്കുന്നതു്. ആകയാൽ വി. കുർബാനയുടെ സ്വീകരണം വഴിയായി നാം ഇല്ലാതാകുകയും ന. കർത്താവു നമ്മിൽ വളരുകയുമാണ് സാക്ഷാൽ നടക്കുന്നതു്.

സഹകരണം.

കുർബാനയിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതിനു് മലയാളത്തിൽ കുർബാനകാണുകയെന്നും ഇംഗ്ലീഷിൽ കേൾക്കുക എന്നും സുറിയാനിയിൽ പങ്കുപറ്റുക എന്നുമാണ് പറഞ്ഞുവരുന്നതു്. ന. കർത്താവിന്റെ ബലിയിൽ സഹകരിക്കുക എന്നാണ് എല്ലാത്തിന്റെയും അർത്ഥം. ന. കർത്താവിന്റെ കാലം മുതൽ കുർബാനയിൽ സംബന്ധിച്ചിരുന്നവരെല്ലാം ഒരുമിച്ചാണ് പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നതു്. പിന്നീട്ട് കുർബാനയിൽ യാതൊരു മാററവും പാടില്ല എന്ന വ്യവസ്ഥയുണ്ടാകുകയും, ഭാഷ ജനങ്ങൾക്ക് അറിയപ്പെടാത്തതായി തീരുകയും ചെയ്യപ്പോൾ, മുമ്പ് ജനങ്ങൾ ഉത്തരിക്കുകയോ ജപിക്കുകയോ, പാടുകയോ, ചെയ്തിരുന്നവയെല്ലാം ഇപ്പോൾ സഹായിയും പാട്ടുകാരുംകൂടി നടത്തുന്ന പതിവുണ്ടായി.

ഇപ്പോൾ കാർമ്മികൻ ക്രമത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുപോലെ, പ്രാർത്ഥന, ആചാരങ്ങൾ, മററു ക്രിയകൾ എല്ലാം നടത്തണം. അവയി ലേതെങ്കിലും മാററം ചെയ്യാനോ, കുട്ടിച്ചേർക്കുവാനോ, ഉപേക്ഷിക്കുവാനോ അയാൾക്കു പാടുള്ളതല്ല.

സഹായി ക്രമാനുസാരം ചൊല്ലേണ്ടവ തെററുകൂടാതെ ചൊല്ലുകയും ആവശ്യമായ മററു ശുശ്രൂഷകൾ നടത്തുകയും വേണം. ബാക്കി സമയം കിട്ടുമെങ്കിൽ ഇഷ്ടാനുസാരം പ്രാർത്ഥിക്കുകയോ ധ്യാനിക്കുകയോ ചെയ്യാം. ബാക്കി സാധാരണ ജനങ്ങൾ **ആത്മികമായും ശാരീരികമായും** കുർബാനയിൽ സംബന്ധിക്കണമെന്നല്ലാതെ ഇന്നതു പ്രാർത്ഥിക്കണമെന്നോ ഇന്നതു ധ്യാനിക്കണമെന്നോ വ്യവസ്ഥയില്ല.

ശാരീരികബന്ധം.

കാർമ്മികനെ കാണുവാനും കേൾക്കുവാനും തക്കവണ്ണം ദൈവാലയത്തിൽ സന്നിഹിതരായിരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ കാർമ്മികനെ കാണുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കൂട്ടത്തോടു യോജിച്ചിരിക്കണം.

ആത്മിയബന്ധം.

കുർബാനയിൽ സൂചിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ന. കർത്താവിനെയും, അവിടുത്തെ രക്ഷണീയ വേലകളെയും, അപ്രകാരം തന്നെ നമ്മുടെ ആവശ്യങ്ങളെയും പററി ധ്യാനിക്കുകയോ പ്രാർത്ഥിക്കുകയോ അല്ലാതെ കുർബാനയോടു ബന്ധമില്ലാത്ത കാര്യങ്ങളെപ്പററി ചിന്തിപ്പാനിടകൊടുക്കരുത്.

ഓരോ കുർബാനയിലും പ്രധാനമായി മൂന്നവസരങ്ങളുണ്ട്.

(i) കാഴ്ചവെപ്പ് (Offertory)

(ii) കൂദാശ (Consecration)

(iii) കൈക്കൊള്ളൽ (Communion)

കുർബാനയിൽ സംബന്ധിക്കുമ്പോൾ ഈ മൂന്നവസരങ്ങളിലെങ്കിലും ആത്മീയവും ശാരീരികവുമായ ബന്ധം പാലിക്കാതെവന്നാൽ മുഴുവൻ കുർബാനയാകയില്ല. കടത്തെക്കുറിച്ചു കുർബാന കാണുകയായിരുന്നാൽ കടം തീരുകയില്ല. എന്നാൽ (Consecration) കൂദാശയുടെ അവസരത്തിൽ എന്തുകാരണവശാലായാലും മേൽപ്പറഞ്ഞ ബന്ധം ഒരാൾക്കില്ലാതെവന്നാൽ ആ ആൾക്ക് ആ കുർബാനയിൽ യാതൊരു പങ്കുമുണ്ടാകുന്നതല്ല. അകയാൽ കുർബാനസമയത്തു കൂട്ടപ്രാർത്ഥന നടത്തുകയോ ഏതെങ്കിലും പുസ്തകം നോക്കി ജപിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നവർ മേൽപ്പറഞ്ഞ അവസരങ്ങളിൽ അൾത്താരയിൽ നടക്കുന്ന കുർബാനയോട് ആത്മീയവും ശാരീരികവുമായ ബന്ധം പാലിക്കുന്നതിൽ ജാഗരൂകരായിരിക്കേണ്ടതാണ്.

ഇക്കാലത്തു് കുർബാന കാണുമ്പോൾ സാധാരണയായി അളുകൾ ചെയ്യാറുള്ളതു്:—

(i) കൊന്ത ജപിക്കുക (പ്രത്യേകിച്ചു് ദുഃഖത്തിന്റെ രഹസ്യങ്ങൾ.)

(ii) ഏതെങ്കിലും പുസ്തകം ഉപയോഗിച്ചു് നിശ്ചിത ജപങ്ങൾ ചൊല്ലുക.

(iii) കുർബാനയുടെ തർജ്ജിമ പാരായണം ചെയ്യുക. അതായതു് കാർമ്മികനും സഹായിയും ചൊല്ലുന്നവ ജപിക്കുകയോ ധ്യാനിക്കുകയോ ചെയ്യുക.

ഓരോന്നും നല്ലതുതന്നെ. ഓരോരുത്തരുടെ ജ്ഞാനാഭിരുചി അനുസരിച്ചു് ഏതെങ്കിലും തെരഞ്ഞെടുക്കാം. അൾത്താരയിൽ നടക്കുന്നവയോടു് കൂടുതൽ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കാവുന്ന വേറൊരു രീതി അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കാം.

അദ്ധ്യായം 46.

സഹകരണരീതി.

—:*:—

കുർബാനയ്ക്കുമുമ്പായി, കുർബാന അഥവാ ന. കർത്താവിന്റെ ബലി എന്താകുന്നു എന്നും അതു വഴിയായി നാം നേടേണ്ട കാര്യങ്ങളേവയെന്നും കുറഞ്ഞൊന്നു ധ്യാനിക്കണം. ഈ ധ്യാനഫലമായി കുർബാന കാണുന്നതിനു് നമുക്കുവേണ്ട നിയോഗത്തിനു തെളിവു കിട്ടും. വെറുംകയ്യായി എന്റെ പക്കൽ ആരും വരരുതെന്നാണല്ലോ കർത്താവരുളിച്ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. അകയാൽ യാതൊരുദ്ദേശവും കൂടാതെ കുർബാനയ്ക്കു് അണയേണ്ടതല്ല.

നമ്മുടെ ആവശ്യങ്ങൾ ഏതെല്ലാമായിരുന്നാലും എല്ലാം നാലിൽപ്പെട്ടും. അതായതു് ആരാധന, ഉപകാരസ്മരണ, പരിഹാരം, അപേക്ഷ. നമുക്കുവേണ്ടിയാവട്ടെ നമ്മെ സംബന്ധിച്ചവക്കു് വേണ്ടിയാവട്ടെ ഈ നാലിൽപ്പെടാത്തതായ യാതൊന്നും ഉണ്ടാകാനില്ല.

നമ്മെ സംബന്ധിച്ചവർ എന്നുവച്ചാൽ നമ്മെപ്പോലെ ഈ ലോകത്തിൽ ജിവിക്കുന്നവരാകാം, മരിച്ചു് ശുദ്ധീകരണസ്ഥലത്തിൽ ദുരിതമനുഭവിക്കുന്നവരാകാം, സ്വർഗ്ഗഭാഗ്യമനുഭവിക്കുന്നവരുമാകാം. നമുക്കും നമ്മെപ്പോലെ ഈലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്നവക്കും പ്രധാന ആവശ്യം അപേക്ഷയാണു്. അതായതു് ആത്മീയവും ശാരീരികവുമായി ആവശ്യമുള്ള നന്മകളെ യാചിക്കുക. ശുദ്ധീകരാത്മാക്കളുടെ പ്രധാനാവശ്യം പരിഹാരമാണു്. സ്വർഗ്ഗവാസികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രധാനമായി വേണ്ടതു് ഉപകാരസ്മരണയുമാണു്. അതായതു് അവരും അവർ വഴി

യായി മററുള്ളവരും ദൈവത്തിൽനിന്നു പ്രാപിച്ച അനുഗ്രഹങ്ങൾക്കു നന്ദി പ്രദർശിപ്പിക്കുകയാണ്.

ഓരോ കുർബാനയിലും കാർമ്മികനായ വൈദികൻെറ കൂദാശകർമ്മങ്ങൾ വഴിയായി ന. കർത്താവ് അൾത്താരയിൽ സന്നിഹിതനായി, തന്നെ മുഴുവനും അതായതു് മാതാവിൻെറ ഉദരത്തിൽ ജനിച്ചതുമുതൽ ഗാഗുൽത്താമലയിൽ കുരിശിൽവച്ചു് അവസാനിപ്പിച്ച തൻെറ അനുസരണത്തെ നമുക്കുവേണ്ടി ത്രീയേക സർവ്വേശ്വരനു സമർപ്പിക്കുകയാണ്. ന. കർത്താവു തൻെറ അനുസരണം മാത്രമല്ല തന്നിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന സകലരുടെയും അനുസരണംകൂടെ തൻെറ ബലിയിൽപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടു്. കർത്താവിൻെറ അനുസരണത്തിൽ ത്രിയേക സർവ്വേശ്വരനു് സ്വീകാര്യമായ ബലി (Acceptable Sacrifice) അതായതു് ആരാധന, ഉപകാരസ്മരണ, പരിഹാരം, യാചന എന്നിവ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതുപോലെ ന. കർത്താവിൻെറ ഇഷ്ടത്തിന് നാം വഴങ്ങുമ്പോൾ ആ വഴക്കത്തിലും ത്രിയേക സർവ്വേശ്വരനു് സ്വീകാര്യമായ ബലി അടങ്ങിയിരിക്കും.

നമ്മുടെ മാനുഷികമായ ഏതൊരു പ്രവൃത്തിയും, ഒന്നുകിൽ കർത്താവിൻെറ ഇഷ്ടത്തിനനുഗുണം അല്ലെങ്കിൽ നേരേമറിച്ചും ആയിരിക്കും. കർത്താവിൻെറ ഇഷ്ടത്തിനനുഗുണമായവ സൽപ്രവൃത്തികൾ അഥവാ പുണ്യപ്രവൃത്തികളും അല്ലാത്തവ ദുഷ്പ്രവൃത്തികൾ അഥവാ പാപകര കൃത്യങ്ങളും ആയിരിക്കും. കുർബാനയ്ക്കണയുമ്പോൾ ഏകദേശമായിട്ടെങ്കിലും രണ്ടുതരം പ്രവൃത്തികളും അതായതു് പുണ്യങ്ങളും പാപങ്ങളും ഓർമ്മയിലുണ്ടായിരിക്കണം. പാപമുണ്ടായിരുന്നാൽ അവയെപ്പററി അനുതാപമുണ്ടായിരിക്കണം. ഘനമായ പാപമുണ്ടെങ്കിൽ കുമ്പസാരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണു്. കുമ്പസാരത്തിനു സാധിക്കാത്തപക്ഷം ഉത്തമ മനസ്താപമെങ്കിലും ഉണ്ടായിരിക്കണം. അല്ലാഞ്ഞാൽ കുർബാനയുടെ ഫലം ലഭിക്കുന്നതല്ല.

ഇതിനും പുറമേ ദിവസത്തിൻെറ വിശേഷതയും അറിഞ്ഞിരിക്കണം. അതായതു് ആരുടെ അഥവാ എന്തിൻെറ ഓർമ്മ തിരുസഭ അ ദിവസം കൊണ്ടാടുന്നു എന്നും അറിഞ്ഞിരിക്കണം. കുർബാനയ്ക്കാരംഭിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി മേൽപ്പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളെപ്പററി പര്യാലോചിച്ചു് നമ്മുടെ നിയോഗങ്ങളെ, കുർബാനാവസരത്തിൽ കർത്താവിനു സമർപ്പിക്കേണ്ടവയെ, അതായതു് നമ്മുടെ സൽകൃത്യങ്ങളും നമ്മുടെയും നമ്മെ സംബന്ധിക്കുന്നവരുടെയും ആവശ്യങ്ങളും ഓർമ്മയിൽ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കണം.

പൂജാരംഭം.

കുർബാനക്കാരംഭിക്കുമ്പോൾ കാർമ്മികനോടുകൂടി കുരിശുവരച്ചുകൊണ്ടു് ഫലപ്രദമായി ആ കുർബാനയിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതിന് വേണ്ട ദൈവാനുഗ്രഹം യാചിക്കണം. ത്രിയേക സർവ്വേശ്വരനോടും ന. കർത്താവീശോമ്ശിഹായോടും ന. അമ്മ പ. ക. മറിയത്തോടും അപ്രകാരം തന്നെ കാവൽ ദൂതൻ, നാമകാരണൻ, ആ ദിവസത്തിൻെറ വിശുദ്ധൻ, ന. വി. തോമ്മാശ്ലീഹാ എന്നിങ്ങനെ ഏതെങ്കിലും രൂപത്തിൽ പരിചയമുള്ള ഓരോ സ്വർഗ്ഗവാസികളോടും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം അപേക്ഷിക്കണം.

കാഴ്ചവെപ്പ് (Ofertory).

സുവിശേഷവായന കഴിഞ്ഞാലുടനെ മുട്ടുകുത്തി വിശ്വാസപ്രമാണം ചൊല്ലണം. അനന്തരം നമ്മുടെ നിയോഗങ്ങളെ ഓൎമ്മയിൽ വരുത്തികൊണ്ട്, കാൎമ്മികൻ അപ്പവീഞ്ഞുകളെ നമ്മുടെ കൎത്താവിനു സമൎപ്പിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ കാൎമ്മികനോടു ചേൎന്ന് നാമും നമ്മുടെ നിയോഗങ്ങളെ ന. കൎത്താവീശോമിശിഹായ്ക്കു സമൎപ്പിക്കണം. ഈ സമൎപ്പണം ഒരത്യാവശ്യ കാൎയ്യമാണെന്നോൎക്കണം. വല്ല കാരണവശാലും താമസിച്ചുപോയാലും ക്രൂദാശയ്ക്കു മുമ്പ് എപ്പോൾ സൗകൎയ്യം ലഭിക്കുമോ അപ്പോൾ ഒന്നാമതു ചെയ്യേണ്ടതു് ഈ സമൎപ്പണമാണ്.

കാഴ്ചവെപ്പുമുതൽ ആദ്യത്തെ ഇടമണിവരെ, നമ്മുടെ നിയോഗസാദ്ധ്യത്തിനായി ന. കൎത്താവ് തൻെറ മൎത്ത്യജീവിതകാലത്ത് അനുഷ്ഠിച്ച കാൎയ്യങ്ങളെ ഓൎത്തു ധ്യാനിക്കുകയും പ്രാൎത്ഥിക്കുകയും വേണം. പ്രത്യേകിച്ച് കൎത്താവിൻെറ പാടുപീഡകളും കുരിശുമരണവും ഓൎത്തു ധ്യാനിക്കണം. (ജപമാലയിലെ ദുഃഖരഹസ്യങ്ങൾ ധ്യാനിച്ചാൽ മതി.)

ക്രൂദാശ (Consecration).

ആദ്യത്തെ ഇടമണി മുതൽ സ്വന്തപാപങ്ങളെപ്പററി അനുതപിക്കണം. എത്ര പ്രാവശ്യം കുമ്പസാരിച്ചിട്ടുള്ളവയായിരുന്നാലും, ജീവിതകാലത്തിൽ ചെയ്തുപോയിട്ടുള്ള പ്രധാന പാപങ്ങളെ പ്രത്യേകിച്ച്, ആവൎത്തിച്ചു ചെയ്തുപോയിട്ടുള്ള പാപങ്ങളെപ്പററി ദുഃഖമുണ്ടാകണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇവിടെ കൎത്താവിൻെറ സാമീപ്യം അടുത്തിരിക്കുന്നു. കൎത്താവിനെ സമീപിക്കുന്നതിന് പാപം മാത്രമാണ് നമുക്കു തടസ്സമായി നില്ക്കുന്നതു്. ഈ അവസരത്തിൽ കാൎമ്മികനും സ്വന്തപാപങ്ങളെപ്പററി അനുതപിച്ചുകൊണ്ട് ആദ്യം തന്നെത്തന്നെയും അനന്തരം എല്ലാവരെയും ധൂപിച്ച് ആശീൎവ്വദിക്കും. സ്വന്തപാപങ്ങളെപ്പററി അനുതാപമുള്ളവൎക്ക് ഈ ആശീൎവ്വാദം— നമ്മുടെ കൎത്താവിനെ സമീപിക്കുന്നതിന് നമ്മെ യോഗ്യരാക്കുന്ന ആശീൎവ്വാദം— ലഭിക്കുന്നതാണ്.

ആശീൎവ്വാദകൎമ്മം കഴിഞ്ഞാലുടനെ കാൎമ്മികൻ അതിസൂക്ഷത്തോടും പാടായ ഭക്തിയോടുംകൂടെ അപ്പമെടുത്താശീൎവ്വദിച്ച് ക്രൂദാശ ചെയ്യും. അതുവരെ വെറും അപ്പമായിരുന്ന സാധനം ക്രൂദാശാകൎമ്മം വഴിയായി മാറി അപ്പത്തിൻെറ സാദൃശ്യത്തിൻ കീഴ് ന. കൎത്താവു സാക്ഷാൽ സന്നിഹിതനാകുകതന്നെ ചെയ്യും.

ഒന്നാമതു കാൎമ്മികൻ മുട്ടുകുത്തി കൎത്താവിനെ പരസ്യമായി ആരാധിക്കും. അനന്തരം എഴുന്നേററ് തിരുഓസ്തി എഴുന്നെള്ളിച്ചുയൎത്തും. അപ്പോൾ കാൎമ്മികനൊഴികെ എല്ലാവരും കൎത്താവിനെ പരസ്യമായി ആരാധിക്കണം. ഈ ആരാധനയ്ക്കായി ജനങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയെ ക്ഷണിക്കാനാണ് സഹായി മണി കിലുക്കുന്നതു്. മൂന്നു പ്രാവശ്യം മണി കിലുക്കും. ആദ്യത്തെ മണി കേൾക്കുമ്പോൾ അതിശ്രദ്ധയോടും പാടായ ഭക്തി

യോടുംകൂടെ സൂക്ഷിച്ചു നില്ക്കണം. രണ്ടാമത്തെ മണിക്ക് ദൃഷ്ടി ഉയൎത്തി തിരുഓസ്തിയെ നോക്കിക്കൊണ്ടു സ്വരമുയൎത്താതെ "എന്റെ കൎത്താവേ! എന്റെ ദൈവമേ!" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് കുമ്പിട്ടു വണങ്ങണം. മൂന്നാമത്തെ മണിക്ക് നിവൎന്നു മുമ്പേപ്പോലെ സൂക്ഷിച്ചു നില്ക്കണം. അനന്തരം കാൎമ്മികൻ കാസായും ആശീൎവ്വദിച്ച് കൂദാശ ചെയ്യും. അപ്പോഴും മുമ്പേപ്പോലെ തന്നെ പരസ്യാരാധന നടത്തണം.

ആത്മീയവും ശാരീരികവുമായ ആരാധനയാണ് ഇവിടെ നടത്തേണ്ടത്. അപ്പവീഞ്ഞുകളായിമാത്രം കാണപ്പെട്ടാലും സാക്ഷാൽ കൎത്താവുതന്നെ എന്നു വിശ്വസിക്കുകയും, ആ കൎത്താവിനെ സ്നേഹിക്കുകയും, തന്നിൽ ശരണപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതാകുന്നു ആത്മീയാരാധന. ഈ ആത്മീകാരാധനയെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുമാറു് ശാരീരികാരാധനയും നടത്തണം. കണ്ണുകൊണ്ടു കാണുക, എന്റെ കൎത്താവേ, എന്റെ ദൈവമേ എന്നു നാവുകൊണ്ടു പറയുക, കുമ്പിട്ടു വണങ്ങുക, ഇവയെല്ലാം ശാരീരികാരാധനയുമാണ്.

ഈവിധം ഇരുസാദൃശ്യങ്ങൾക്കും പരസ്യാരാധന നടത്തിയശേഷം ഓരോരുത്തരും സ്വയം കൎത്താവിനു പ്രതിഷ്ഠിക്കണം. ആത്മാവിനെയും അതിന്റെ സകല വശങ്ങളെയും, ശരീരത്തെയും അതിന്റെ സകല വശങ്ങളെയും പ്രതിഷ്ഠിക്കണം. മേലാൽ കൎത്താവിന്റെ ഇഷ്ടമല്ലാതെ യാതൊന്നും ചെയ്വാനിടയാകരുതെന്നായിരിക്കണം യഥാൎത്ഥമായ ആഗ്രഹം.

ഇവിടെ വിശ്വാസദൃഷ്ട്യാ ന. കൎത്താവിനെ സൂക്ഷിക്കുക. ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ അൾത്താരയിൽ സകല സ്വൎഗ്ഗവാസികളുടെയും മദ്ധ്യേ, സന്നിഹിതനായിരിക്കുന്ന ന. കൎത്താവ് എന്തു ചെയ്യുന്നു? നമ്മുടെ സമൎപ്പണത്തിൽ നമുക്കാത്മാൎത്ഥതയുണ്ടെങ്കിൽ നാം സമൎപ്പിച്ചവയെല്ലാം, നമ്മുടെ പുണ്യങ്ങളും പാപങ്ങളും യാചനകളുമെല്ലാം, തന്റേതായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട്, തന്റെ ബലിയോടു ചേൎത്ത്, നമ്മുടെ നിയോഗങ്ങൾക്കായി ത്രിയേക സൎവ്വേശ്വരനു സമൎപ്പിക്കുകയാണ്.

ഇവിടെ ആര്? എന്ത്? ആൎക്കു സമൎപ്പിക്കുന്നു? എന്തു യാചിക്കുന്നു? എന്ന സത്യം ദൎശിക്കാനുള്ള കണ്ണു നമുക്കുണ്ടായിരിക്കണം.

ഇതാ! സകല മാലാഖാമാരുടെയും സകല വിശുദ്ധന്മാരുടെയും മദ്ധ്യേ, ആരുടെ മഹത്വത്താൽ ആകാശവും ഭൂമിയും നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നുവോ ആ ത്രിയേക സൎവ്വേശ്വരൻ നമ്മുടെ അൾത്താരയിൽ സന്നിഹിതനായി നമ്മെക്കൂടി ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്ന കൎത്താവിന്റെ ബലി സ്വീകരിക്കുന്ന അവസരമാണ്. ഈ സാഹചൎയ്യത്തിന്റെ ഗൗരവം ഓൎത്ത് അന്ധാളിക്കയോ, സ്വന്തഹീനതയെയും പാപങ്ങളെയും ഓൎത്തു ഭയപ്പെടുകയോ ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ പ്രതാപപൂൎണ്ണനായ സൎവ്വേശ്വരനും ദുർഭഗരായ നമുക്കും മദ്ധ്യേ ന. കൎത്താവ് തന്റെ ബലിയുമായി നില്ക്കുന്നു. ഈ ബലിയിൽ കൂടിയല്ലാതെ നമ്മെ ദൎശിക്കുന്നതിന് സൎവ്വേശ്വരനു സാദ്ധ്യമല്ല.

ഇവിടെ നാം മൗനം ദീക്ഷിക്കരുത്. "സത്യം സത്യമായി ഞാൻ

നിങ്ങളോടു പറയുന്നു, എൻെറ നാമത്തിൽ നിങ്ങൾ ചോദിക്കുന്നതു് നിങ്ങൾക്കു ലഭിക്കും." എന്നു കർത്താവു നേരത്തെ നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആകയാൽ ഏതു നന്മയും യാചിച്ചു പ്രാപിപ്പാൻ തക്ക അവസരമാണിതു്.

കൂടാതെയും ദാസൻ തൻെറ യജമാനനും പ്രജ രാജാവിനും കാഴ്ച സമൎപ്പിക്കുമ്പോൾ, സമൎപ്പിക്കുന്ന കാഴ്ചയേക്കാൾ വലുതായ പ്രതിസമ്മാനം ന്യായമായി പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുണ്ടാകുമല്ലോ. എന്നാൽ നാം പാപികളും ഹീനരും ആയിരുന്നാലും, നാം സമൎപ്പിക്കുന്ന കാഴ്ചയേക്കാൾ മെച്ചമായ എന്തു പ്രതിസമ്മാനം തരുവാൻ സൎവ്വവല്ലഭനായ ദൈവത്തിനു സാധിക്കും? ആകയാൽ ദൈവത്തെ ജയിക്കാൻ പററിയ അവസരമാണെന്നു് ഓൎത്തുകൊണ്ടു് ഏററവും വലിയ മനോശരണത്തോടുകൂടെ താഴെക്കാണും വിധം യാചിക്കണം.

ബാവാ, പുത്രൻ, റൂഹാദ്ക്കുദശാ എന്ന ത്രിയേക സൎവ്വേശ്വരാ! എൻെറ പിതാവേ! അങ്ങേ വാത്സല്യതിരുക്കുമാരൻ എനിക്കുവേണ്ടി അങ്ങേയ്ക്കു സമൎപ്പിക്കുന്ന ഈ ബലിയെ അവിടുന്നു കൈക്കൊള്ളേണമേ.

എൻെറ പിതാവേ! അടിയൻ ഇതുവരെ വേണ്ടപോലെ അങ്ങേ അറിയുകയോ ആരാധിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. അതിനു പരിഹാരമായി ഈ ആരാധനാബലിയെ അവിടുന്നു കൈക്കൊള്ളേണമേ!

എൻെറ പിതാവേ! അവിടുന്നെനിക്കും എന്നെ സംബന്ധിച്ചവൎക്കും ഇതുവരെ പ്രദാനം ചെയ്തിട്ടുള്ള സകല ദാനങ്ങൾക്കും (പ്രത്യേക ദാനങ്ങളെ ഇവിടെ അനുസ്മരിക്കുന്നതുത്തമം) പ്രതിനന്ദിയായി ഈ സ്തോത്രബലിയെ അവിടുന്നു കൈക്കൊള്ളേണമേ!

അനുഗ്രഹം തന്നെയായ എൻെറ പിതാവേ! അടിയൻ ചെയ്തുപോയ സകല പാപങ്ങൾക്കും പ്രത്യേകിച്ചു് (ഇന്നയിന്ന) പാപങ്ങൾക്കും പരിഹാരമായി ഈ പരിഹാരബലിയെ അവിടുന്നു കൈക്കൊള്ളേണമേ! (ഇവിടെ നമ്മുടെ പ്രധാന പാപങ്ങളേവയെന്നും അവയ്ക്കു് കൎത്താവനുഷ്ഠിച്ച തരത്തിൽപ്പെട്ട പരിഹാരങ്ങളേവയെന്നും ഓൎമ്മിച്ചും അനുസ്മരിപ്പിച്ചുംകൊണ്ടുവേണം ഈ പ്രാൎത്ഥന നടത്തുവാൻ.)

എൻെറ പിതാവേ! അങ്ങേ വാത്സല്യ തിരുക്കുമാരൻ അങ്ങേയ്ക്കു സമൎപ്പിക്കുന്ന പ്രാൎത്ഥനാബലിയെ അവിടുന്നു കൈക്കൊള്ളേണമേ! "പിതാവേ, നാം ഒന്നായിരിക്കുന്നതുപോലെ ഇവരും ഒന്നായിരിക്കട്ടെ! നീ എന്നിലായിരിക്കുന്നതുപോലെ ഞാൻ ഇവരിലായിരിക്കട്ടെ!" എന്ന അങ്ങേ വാത്സല്യതിരുക്കുമാരൻെറ യാചനയെ കേട്ടരുളേണമേ.

എൻെറ പിതാവേ! അവിടുന്നു് എനിക്കു ജീവനും, വഴിയും സത്യവുമായി നൽകിയിരിക്കുന്ന അങ്ങേ വാത്സല്യ തിരുക്കുമാരൻെറ തിരു ഇഷ്ടത്തിനു പൂൎണ്ണവിധേയനായിരിപ്പാനുള്ള വരം അടിയനു നൽകിയരുളേണമേ!

ഇവിടെ ആത്മീയമോ ശാരീരികമോ ആയി നമുക്കോ നമ്മെ സംബന്ധിച്ചവൎക്കോ ആവശ്യമായ ഏതൊരു നന്മയും യാചിക്കാം. ഈ വിധം രണ്ടാമത്തെ ഇടമണി കഴിയുന്നതുവരെ (കാൎമ്മികൻ അപ്പവീഞ്ഞുകളെ

ഒരുമിച്ചുയർത്തിക്കഴിയുന്നതുവരെ) സർവ്വേശ്വരനെ ആരാധിച്ചുകൊണ്ട് ആവശ്യമായ സകല നന്മയും കർത്താവിൻെറ നാമത്തിൽ യാചിക്കണം.

അനന്തരം എൻെറ പിതാവേ! അടിയൻ അങ്ങേ മഹത്വപ്പെടുത്തുന്നതിനായി ജീവിക്കട്ടെ! ആ ജീവൻെറ അപ്പമായ അങ്ങേ വാത്സല്യതിരുക്കുമാരനെ അടിയനു യാചനയായി നൽകിയരുളേണമേ! എന്നു യാചിക്കണം. പിതാവു പ്രദാനം ചെയ്യാതെ ഇതു നമുക്കു ലഭ്യമല്ല എന്നതു് സത്യമാകയാൽ അത്യാശയോടും അതിശുഷ്കാന്തിയോടും യാചിച്ചുകൊണ്ട് കർത്താവിനെ കൈക്കൊള്ളുവാൻ ഒരുങ്ങണം.

ചെയ്തുപോയ പാപങ്ങളെപ്പററിയുള്ള അനുതാപം, മേലാലെങ്കിലും വിചാരം, ആഗ്രഹം, വാക്ക്, ക്രിയ എന്നിവകളിലെല്ലാം കർത്താവിൻെറ ഇഷ്ടം നിവർത്തിക്കണമെന്ന ആഗ്രഹം, കർത്താവിൻെറ സാന്നിദ്ധ്യവും സഹവാസവുംകൊണ്ട് എല്ലാത്തിലും കർത്താവിൻെറ ഇഷ്ടം നിവർത്തിപ്പാൻ സാധിക്കുമെന്നും അങ്ങനെ ത്രിയേക സർവ്വേശ്വരനെയും സ്വർഗ്ഗസ്ഥരെയും ആനന്ദിപ്പിക്കാമെന്നും പ്രത്യാശ, എന്നീ 'അതിസ്വാഭാവികപ്രകരണങ്ങളാൽ സ്വയം അലങ്കരിക്കണം.

ഇവിടെ കാർമ്മികൻ വി. കർബാന കൈക്കൊള്ളുന്നതിനൊരുക്കമായി എളിമയുടെയും അനുതാപത്തിൻെറയും പ്രകരണങ്ങളോടെ മൂന്നു പ്രാവശ്യം പിഴയിടിച്ചുകൊണ്ട് വേണ്ട ഒരുക്കത്തോടെ വി. കർബാന ഉൾക്കൊള്ളും. കാർമ്മികൻ തിരുരക്തം ഉൾക്കൊള്ളുമ്പോൾ സഹായി മണി കിലുക്കിക്കൊണ്ട് "സഹോദരരേ! അടുത്തു വന്നു വി. കർബാന കൈക്കൊള്ളുവാൻ തിരുസഭ കല്പിക്കുന്നു" എന്നു പറയുന്നുണ്ട്.

ഈ അവസരത്തിൽ കുമ്പിട്ടുനിന്നു "ഞാൻ പിഴയാളി" എന്ന ജപം ചൊല്ലണം. അനന്തരം ക്രമാശപ്രകാരം വി. കർബാന കൈക്കൊള്ളുവാൻ ഒരുക്കമുള്ളവർ അടുത്തുചെന്ന് മുറപ്രകാരം വി. കർബാന കൈക്കൊള്ളണം. ഒന്നാമതു ഗുരുപ്പട്ടക്കാർ അനന്തരം ആറുപട്ടക്കാർ, പിന്നീടു സഹായിയുമാണു കൈക്കൊള്ളേണ്ടതു്.

സഹായി ഒരു ബാലനായിരുന്നാലും ശെമ്മാശന്മാരുടെ ഉദ്യോഗനിർവ്വാഹകനായിരിക്കയാൽ ആ കർബാനയിൽ ശെമ്മാശന്മാരിൽ ഒന്നാമനായി അവനു കൈക്കൊള്ളാം. തുടർന്നു മററു ശെമ്മാശന്മാരും പിന്നീട് അൽമായരുമാണു കൈക്കൊള്ളേണ്ടതു്. പുരുഷന്മാർ കഴിഞ്ഞിട്ടു സ്ത്രീകൾ കൈക്കൊള്ളണം. എന്നാൽ കന്യാസ്ത്രീകളുടെ കപ്പേളയിലാണു കർബാന നടക്കുന്നതെങ്കിൽ ശെമ്മാശന്മാർ കഴിഞ്ഞിട്ടു കന്യാസ്ത്രീകൾക്കും അവരുടെ അർത്ഥിനികൾക്കും കൈക്കൊള്ളാം. അതു കഴിഞ്ഞിട്ടാണ് അൽമായർ കൈക്കൊള്ളേണ്ടതു്.

സഹായിയും ശെമ്മാശന്മാരും വൈദികരെപ്പോലെ മേൽത്തളത്തിനടുത്തും മററുള്ളവർ മദ്ബഹായുടെ ക്രാസിക്കടുത്തും മുട്ടുകുത്തിനിന്നാണ് വി. കർബാന കൈക്കൊള്ളേണ്ടതു്.

കർബാനയിൽ സംബന്ധിച്ചുകൊണ്ട്, കർബാനയുടെ ഇടയ്ക്കു്,

ഈ അവസരത്തിൽ, അതേ കർബാനയിൽ, ക്രൂദാശ ചെയ്ത തിരുഓസ്തി തന്നെയാണ് കൈക്കൊള്ളേണ്ടതു്. അതായിരുന്നു തിരുസഭയിൽ ആദി മുതല്ക്കേ ഉണ്ടായിരുന്ന നടപ്പും ചട്ടവും. കാലാന്തരത്തിൽ ജനങ്ങളുടെ കൂടുതലും വൈദികരുടെ കുറവും കാരണം നേരിട്ട അസൗകര്യം നിമിത്തമാണ് മററു കർബാനയിൽ ക്രൂദാശ ചെയ്യപ്പെട്ടതും, കർബാനയ്ക്കു പുറമേയും, വി. കർബാന കൈക്കൊള്ളുന്ന നടപ്പുണ്ടായതു്. ശരിയായ ക്രമം പാലിക്കാൻ ഓരോരുത്തരും ശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ ക്രമം പാലിക്കാൻ താല്പര്യപ്പെടുന്ന യാതൊരു വ്യക്തിയേയും നിസ്സാരകാരണത്തെക്കുറിച്ച് നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തായ്വാൻ ഓരോ വൈദികരും ശ്രദ്ധിക്കണം. എന്നു വരികിലും മററു കർബാനയിൽ ക്രൂദാശ ചെയ്യപ്പെട്ടതും കർബാനയ്ക്കു പുറമെയും വി. കർബാന സ്വീകരണം നടത്തുന്നതിൽ യാതൊരു പോരായ്കയുമില്ലെന്ന സത്യം എല്ലാവരും ധരിച്ചിരിക്കതന്നെവേണം.

ഉപകാരസ്മരണയ്ക്കു സമയം പോരാതെ വന്നേയ്ക്കും എന്നു കരുതി കർബാനയ്ക്കു മുമ്പായി ചിലർ വി. കർബാന സ്വീകരിക്കാറുണ്ട്. അവർ കാണുന്ന കർബാന തീരുംവരെയെങ്കിലും സ്ഥലത്തുണ്ടായിരിക്കുമെന്നായിരുന്നാൽ മുൻകൂട്ടി വി. കർബാന കൈക്കൊള്ളുന്നതു യുക്തമല്ല.

കൈക്കൊള്ളൽ (Communion).

വി. കർബാനയുടെ സ്വീകരണാവസരത്തിൽ കർബാനയിൽ സംബന്ധിക്കുന്ന ഓരോരുത്തരും ആത്മശരീരബന്ധം പാലിക്കേണ്ടതാണെന്നു മുൻപു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. കർബാനയുടെ ഫലം കിട്ടുന്നതിന് വി. കർബാന സ്വീകരണം അത്യാവശ്യമാണ്. പക്ഷേ അതിനു കാർമ്മികനെങ്കിലും കൈക്കൊള്ളുന്നതു വേണ്ടുവോളം മതിയാകും. എന്നു വരികിലും കർബാനയിൽ സംബന്ധിക്കുന്ന എല്ലാവരും പാടുണ്ടായിരുന്നാൽ ക്രൂദാശപ്രകാരം അല്ലാത്തപക്ഷം അരൂപിക്കടുത്തപ്രകാരമെങ്കിലും, വി. കർബാന കൈക്കൊള്ളേണ്ടതാണ്.

കാർമ്മികൻ എല്ലാവർക്കും കർബാന കൊടുത്തശേഷം ബാക്കി കർബാന (പടത്തീഞ്ഞുകൾ) ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ഈ അവസരത്തിൽ അൾത്താരയിൽതന്നെ വച്ചുകൊണ്ട് കർബാന കൈക്കൊണ്ട എല്ലാവരെയും ആശീർവ്വദിക്കും. ആശീർവ്വാദശേഷം കുസ്തോദി സക്രാരിയിൽ നിക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ട് കർബാന തുടരും.

കൈക്കൊള്ളപ്പാട്ടിനുശേഷം കാർമ്മികനും ശുശ്രൂഷികളും ജപിക്കുകയോ പാടുകയോ ചെയ്യുന്നവയിൽ എല്ലാവരും വി. കർബാന കൈക്കൊണ്ടതായുള്ള സൂചനയുണ്ട്. കൂടാതെ എല്ലാം എല്ലാവരുടെയും പേർക്കുള്ള ഉപകാരസ്മരണാസ്തോത്രമായിട്ടാണു നടത്തുന്നതു്.

കടശി കാർമ്മികൻ സകലവിധ ദൈവാനുഗ്രഹങ്ങളും എല്ലാവർക്കും ആശംസിച്ചുകൊണ്ട് ജനങ്ങളിലേക്കു തിരിഞ്ഞ് എല്ലാവരെയും ദൈവനാമത്തിൽ ആശീർവ്വദിക്കുന്നു. ഇതോടെ കർബാന അവസാനിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യായം 47.

വി. കുർബാനയുടെ സ്വീകരണം.

(Communion)

—:o:—

(യോഹ. vi- 48). "ഞാൻ ജീവൻെറ അപ്പമാകുന്നു. (51) സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നിറങ്ങിയ ജീവനുള്ള അപ്പം ഞാനാകുന്നു. (52) ഈ അപ്പം ആരെങ്കിലും ഭക്ഷിച്ചാൽ അവൻ എന്നേക്കും ജീവിക്കും. (54) സത്യം സത്യമായി ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയുന്നു. നിങ്ങൾ മനുഷ്യപുത്രൻെറ ശരീരം ഭക്ഷിക്കയും അവൻെറ രക്തം പാനം ചെയ്കയും ചെയ്യാതിരുന്നാൽ നിങ്ങൾക്കു നിങ്ങളിൽ തന്നെ ജീവനില്ല. (55) എൻെറ ശരീരം ഭക്ഷിക്കയും എൻെറ രക്തം പാനം ചെയ്കയും ചെയ്യുന്നവനു നിത്യജീവനുണ്ട്. അവസാനനാളിൽ അവനെ ഞാൻ ഉയർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. (56) എന്തെന്നാൽ എൻെറ ശരീരം സാക്ഷാൽ ഭക്ഷ്യമാകുന്നു; എൻെറ രക്തം സാക്ഷാൽ പാനീയവുമാകുന്നു. (57) ആകയാൽ എൻെറ ശരീരം ഭക്ഷിക്കുകയും എൻെറ രക്തം പാനം ചെയ്കയും ചെയ്യുന്നവൻ എന്നിലും ഞാൻ അവനിലും വസിക്കുന്നു. (58) ജീവിക്കുന്നവനായ പിതാവ് എന്നെ അയയ്ക്കുകയും ഞാൻ പിതാവുമൂലം ജീവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുപോലെ എന്നെ ഭക്ഷിക്കുന്നവൻ ഏവനോ അവനും ഞാൻ മൂലം ജീവിക്കും. (64) ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞ ഈ വാക്കുകൾ ആത്മാവും ജീവനുമാകുന്നു."

മേൽപ്പറഞ്ഞ വാക്യങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ന. കർത്താവിൻെറ അഭിലാഷവും ആജ്ഞയുമനുസരിച്ച് ജീവിതകാലത്തിൽ പലപ്പോഴും, എന്നാൽ നിത്യരക്ഷയുടെ കാര്യം സുരക്ഷിതമാക്കി ചെയ്യുവാൻ കടപ്പെടുന്ന മരണാവസരത്തിൽ പ്രത്യേകമായും വി. കുർബാന കൈക്കൊള്ളുവാൻ തിരിച്ചറിവു വന്ന ഓരോ ക്രിസ്ത്യാനിക്കും കടമുണ്ട്.

ന. കർത്താവ് വി. കുർബാന സ്ഥാപിച്ചതു മുതൽ മൂന്നാം നൂററാണ്ടുവരെ കുർബാനയിൽ സംബന്ധിച്ചിരുന്ന എല്ലാവരും ക്രമാശപ്രകാരം തന്നെ വി. കുർബാന കൈക്കൊണ്ടിരുന്നു. പിന്നീടു വി. കുർബാന കൈക്കൊള്ളുന്ന കാര്യത്തിൽ വിശ്വാസികളുടെ ശുഷ്കാന്തി കുറഞ്ഞു തുടങ്ങിയപ്പോൾ അണ്ടിൽ മൂന്നു പ്രാവശ്യമെങ്കിലും അതായതു് ദെനഹാ, ഉയിർപ്പ്, പന്തക്കുസ്താ എന്നീ തിരുനാളുകളിലെങ്കിലും എല്ലാവരും വി. കുർബാന കൈക്കൊള്ളേണ്ടതാണെന്നു ഒരു കല്പന തിരുസഭ നടപ്പിൽ വരുത്തി. കാലാന്തരത്തിൽ ആ കല്പനയും പലരും ലംഘിക്കുന്നതായി കണ്ടതുകൊണ്ട്, 1215-ൽ സമ്മേളിച്ച ലാററാൻ സൂനഹദോസ് തിരിച്ചറിവുള്ള സകല ക്രിസ്ത്യാനികളും നമ്മുടെ കർത്താവിൻെറ ഉയിർപ്പുതിരുനാളിലെങ്കിലും വി. കുർബാന സ്വീകരിക്കേണ്ടതാണെന്നു കല്പിച്ചു. ആ ക

ല്പന തന്നെയാണ് ഇപ്പോഴും നടപ്പിലിരിക്കുന്നത്. ക്രമേണ അതിൻെറ കാലാവധി കുറേശ്ശെ ദീർഘിപ്പിച്ചു എന്നേയുള്ളു. ഇക്കാലത്തു നമ്മെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അമ്പതാം ഞായറാഴ്ച മുതൽ പെസഹാക്കാലം അവസാനിക്കുന്നതുവരെയാണ് ദോഷത്തിൻകീഴ് വി. കുർബാന കൈക്കൊൾവാൻ തിരുസഭ കല്പിച്ചിരിക്കുന്ന അവധി. എന്നാൽ തിരുസഭയുടെ ഏററവും ശക്തിമത്തായ ആഗ്രഹം വിശ്വാസികൾ ഏവരും, തിരിച്ചറിവു വന്ന ഓരോ കത്തോലിക്കനും, അടിക്കടി നിവൃത്തിയുണ്ടെങ്കിൽ അനുദിനം ദിവ്യകാരുണ്യം സ്വീകരിക്കണമെന്നു തന്നെയാണ്.

പലരെയും ഈ കൂദാശയുടെ സ്വീകരണത്തിൽനിന്നും അകററി നിറുത്തുന്നത്, അതിനു വേണ്ട ഒരുക്കത്തിൻെറ പോരായ്കയെപ്പററിയുള്ള ഭയമായിരിക്കാം. ന്യായമായി ഭയപ്പെടേണ്ടതുതന്നെ. വി. പൗലോസ് സാക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ (i. കോറി. xi. 29) "അയോഗ്യമായി ഈ അപ്പം ഭക്ഷിക്കുന്നവൻ തനിക്കുതന്നെ ശിക്ഷാവിധിയാണ് ഭക്ഷിക്കുന്നത്." അതായത്, അയോഗ്യമായി ഈ കൂദാശ കൈക്കൊള്ളുന്നയാൾ നമ്മുടെ കർത്താവിനെ പാടുപെടുത്തി കൊല്ലുന്നതുപോലുള്ള തിന്മയാണു ചെയ്യുന്നത്. ആകയാൽ ഈ കൂദാശ സ്വീകരിക്കുന്നതിനായി നാം ഒരുങ്ങുക തന്നെ വേണം.

നമ്മുടെ അമ്മ പ. ക. മറിയത്തെപ്പോലെ, നാം ആത്മീയവും ശാരീരികവുമായ വിശുദ്ധിയുള്ളവരായിരുന്നാലും ഈ കൂദാശ സ്വീകരിക്കുന്നതിന് തക്ക ഒരുക്കമുള്ളവരെന്നു കരുതാവുന്നതല്ല. എന്നു വരികിലും ഫലപ്രദമായി ഈ കൂദാശ സ്വീകരിക്കുന്നതിന് അവശ്യം വേണ്ടതായി തിരുസഭ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥയെങ്കിലും പാലിച്ചാൽ മതിയാകും.

ഫലപ്രദമായി വി. കുർബാന കൈക്കൊള്ളുന്നതിന് തിരുസഭ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥകൾ:—

i. പാതിരാ മുതൽ വി. കുർബാന കൈക്കൊണ്ടു കഴിയുന്നതുവരെ ഉപവസിക്കണം.

ii. കുമ്പസാരത്താൽ ചാവുദോഷം നീക്കി വരപ്രസാദം പ്രാപിച്ചിരിക്കണം.

iii. വി. കുർബാനയുടെ അവസ്ഥയും താല്പര്യവും അറിഞ്ഞിരിക്കയും ആ താല്പര്യസിദ്ധിക്കായി വി. കുർബാന സ്വീകരിക്കുകയും വേണം.

i. ഒന്നാമത്തെ വ്യവസ്ഥ.

ഉപവാസം:– പാതിരാ മുതൽ ഉപവസിക്കുന്ന നടപ്പ് ആദി മുതലെ ഉണ്ടായിരുന്നതല്ല. ഈ കൂദാശയുടെ നേർക്കു വേണ്ട വണക്കത്തിനായി പിന്നീടു തിരുസഭ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ടു് ആ വ്യവസ്ഥ നിശ്ചയിച്ച കാലം മുതൽക്കെ അത്യാവശ്യക്കാരെ അതിൽനിന്നും ഒഴിവാക്കിയിരുന്നു. അതായതു് മരണാപകടമുള്ളവർക്കും, അവർക്കു കുർബാന കൊടുക്കുന്നതിനാവശ്യപ്പെട്ടാൽ കുർബാന ചൊല്ലേണ്ടിവരുന്ന വൈദികർക്കും ഉപവാസത്തിനു കടമില്ല. പിന്നീട് പത്താം പീയൂസ് മാർപ്പാപ്പാ

രോഗികൾക്ക് ചില ആനുകൂല്യങ്ങൾ അനുവദിച്ചിരുന്നു. ഇപ്പോൾ ഭാഗ്യമോടെ വാഴുന്ന പന്ത്രണ്ടാം പീയൂസ് മാർപ്പാപ്പാ ഉപവാസനിബന്ധനയെ വളരെ ലഘൂകരിച്ചുട്ടുമിരിക്കയാണ്. ജലപാനം ഇപ്പോൾ ഉപവാസത്തിനു ബാധകമേയല്ല. കൂടാതെ അത്യാവശ്യക്കാർക്ക്, വി. കുർബാന സ്വീകരിക്കുന്നതിന് ഒരു മണിക്കൂർ മുമ്പായി (രോഗികൾക്കു സമയഗണന അവശ്യമില്ല) ലഹരിസാധനമൊഴികെ, ഔഷധികളോ, പോഷകാംശങ്ങളോ അടങ്ങിയ പാനീയം അനുഭവിക്കാം. വൈദികരല്ലാത്തവർക്ക് ഏതെങ്കിലും കുമ്പസാരക്കാരന്റെ അനുവാദമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നേയുള്ളു.

ii. രണ്ടാമത്തെ വ്യവസ്ഥ.

വെള്ളംകൊണ്ടുള്ള മാമ്മോദീസാ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളവരും, മാമ്മോദീസായ്ക്കുശേഷം ഘനമായ പാപത്തിലുൾപ്പെട്ടിരുന്നാൽ കുമ്പസാരംകൊണ്ടു മോചനം പ്രാപിച്ചവരുമായിരിക്കണം.

എന്നാൽ വലിയ തിന്മയിൽനിന്ന് ഒഴിവാൻ ചെറിയ തിന്മ അനുവദനീയമെന്ന തത്വമനുസരിച്ച്, കുമ്പസാരിക്കുന്നതും വി. കുർബാന സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുന്നതും ദുസ്സഹമായിത്തീരുന്ന അസാധാരണ ഘട്ടങ്ങളിൽ, ഘനമായ പാപമുണ്ടായിരുന്നാലും പാടുപോലെ ഉത്തമമനസ്താപപ്പെട്ടുകൊണ്ട് വി. കുർബാന കൈക്കൊള്ളുവാൻ പാടുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി കുമ്പസാരക്കാരനെ ലഭിക്കാതെ കുർബാന ചൊല്ലുവാൻ കടപ്പെടുന്ന വൈദികർ, അജ്ഞാനികളിൽ നിന്നോ മതവിരോധികളിൽ നിന്നോ, മറ്റേതെങ്കിലും കാരണവശാലോ വി. കുർബാനയ്ക്കു അനാചാരം നേരിടുമെന്നറിയുന്ന കത്തോലിക്കർ മുതലായവർക്ക് ഘനമായ പാപമുണ്ടായിരുന്നാലും കുമ്പസാരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലെങ്കിൽ ഉത്തമമനസ്താപത്തോടെ വി. കുർബാന കൈക്കൊള്ളാം.

iii. മൂന്നാമത്തെ വ്യവസ്ഥ.

വി. കുർബാനയുടെ അവസ്ഥയും താല്പര്യവും അറിഞ്ഞിരിക്കയും ആ താല്പര്യസിദ്ധിക്കായി വി. കുർബാന സ്വീകരിക്കയും വേണം. ഇതാണു മൂന്നാമത്തെ വ്യവസ്ഥ.

വി. കുർബാന ശാരീരിക ഭക്ഷണമല്ല. ആത്മീയ ഭക്ഷണമാണ്. വെറും അപ്പമായി കാണപ്പെട്ടാലും അപ്പമേ അല്ല. നമ്മുടെ കർത്താവീശോമ്ശിഹായാണ്. ഈ സത്യം ഗ്രഹിച്ചിരിക്കണം. കൂടാതെയും ഈ കൂദാശയുടെ സ്വീകരണം വഴിയായി— ഈ അപ്പം ഭക്ഷിക്കുന്നതുകൊണ്ട്— നമ്മുടെ കർത്താവീശോമ്ശിഹായോടുള്ള ഐക്യവും, ആ ഐക്യഫലമായി നിത്യരക്ഷയ്ക്കും പൂർണ്ണതയ്ക്കും ആവശ്യമായ പുണ്യാഭിവൃദ്ധിയും, തൽഫലമായി ദൈവത്തിനു മഹത്വവും ഉണ്ടാകുമെന്ന് അറിഞ്ഞിരിക്കണം. ഈ അറിവനുസരിച്ച് ദൈവസ്തുതിയും ആത്മരക്ഷയും ലാക്കാക്കിയെ വി. കുർബാന കൈക്കൊള്ളാവൂ. അല്ലാതെ വല്ല മനുഷ്യരെയും തൃപ്തിപ്പെടു

ത്തുവാനോ, ഏതെങ്കിലും ലൗകീക കാര്യം നേടുവാനോ വേണ്ടി മാത്രം വി. കർബാന സ്വീകരിക്കാൻ പാടില്ല.

മേൽപ്പറഞ്ഞ വ്യവസ്ഥകൾ പാലിക്കാൻ സാധിക്കുന്ന ഏതൊരു മനുഷ്യവ്യക്തിക്കും അനുദിനം ദിവ്യകാരുണ്യം സ്വീകരിക്കാവുന്നതാണ്.

അദ്ധ്യായം 48.

ഉപകാരസ്മരണ.

—:o:—

കുർബാനയിൽ തന്നെയാണ് വി. കുർബാന കൈക്കൊള്ളുന്നതെങ്കിൽ, അതായതു് കാർമ്മികനായ വൈദികനോടൊരുമിച്ചാണ് വി. കുർബാന സ്വീകരിക്കുന്നതെങ്കിൽ അനന്തരം അൾത്താരയിൽ നടക്കുന്ന ക്രമങ്ങൾ പൊതുവായി ഉപകാരസ്മരണ തന്നെയാണ്. എന്നു വരികിലും കുർബാനസ്സുശേഷവും വ്യക്തിപരമായി ഉപകാരസ്മരണ നടത്തുന്നതു് ഏററം യുക്തവും വളരെ ഉപകാരപ്രദവുമാണ്. ആയതിലേക്ക് ഓരോരുത്തരുടെ ജ്ഞാനാഭിരുചിക്കനുസൃതമായി നേരത്തെ മനഃപാഠമാക്കിയിരിക്കുന്ന ജപങ്ങളോ ഏതെങ്കിലും പുസ്തകത്തിൽ കാണുന്നവയോ ജപിക്കയാണു സാധാരണ നടപ്പ്; അതു മതിയാകും. പക്ഷേ തഴക്കംകൊണ്ടു് നാവുകൊണ്ടു മാത്രമുള്ള ഒരു പണിയായി പരിണമിച്ചേക്കാം. അതിനിടയാകരുതു്.

നാം സ്വീകരിച്ച അപ്പത്തിൻെറ സാദൃശ്യം അവസാനിക്കുന്നതുവരെ, കാൽമണിക്കൂർ നേരത്തേക്കെങ്കിലും വ്യർത്ഥവിചാരങ്ങൾക്കിടംകൊടുക്കാതെ വിശ്വാസം, ശരണം, ഉപവി എന്നീ ദൈവികപുണ്യങ്ങളുടെ പ്രകരണങ്ങളോടുകൂടെ ഇരിക്കയാണു വേണ്ടതു്. അരൂപിയിലും സത്യത്തിലും ഉപകാരസ്മരണസ്സുപകരിക്കുന്ന ഒരു വിധം താഴെപ്പറയുന്നു.

ഉപകാരത്തെ സ്മരിക്കുക അതായതു് പ്രാപിച്ച നന്മകളെ കൃതജ്ഞതയോടെ ഓർമ്മിക്കുക എന്നാണല്ലോ ഉപകാരസ്മരണ എന്ന വാക്കിൻെറ തന്നെ അർത്ഥം. വി. കുർബാനയുടെ സ്വീകരണം വഴിയായി ആരിൽനിന്ന്, എന്തു നാം പ്രാപിക്കുന്നു?

വി. കുർബാനയുടെ സ്വീകരണം വഴിയായി ത്രിയേക സർവ്വേശ്വരൻ അങ്ങേ വാത്സല്യതിരുക്കുമാരൻ ഈശോമ്ശിഹായെ നമുക്കു തരുന്നു. ഈശോമ്ശിഹാ നമ്മിൽ എഴുന്നള്ളിവന്നു നമ്മെ മുഴുവനും തൻെറ സ്വന്തമാക്കുന്നു. നാം ഈശോമ്ശിഹായുടെതാകുമ്പോൾ ഈശോമ്ശിഹാ നമ്മുടേതുമായിത്തീരും. അപ്പോൾ ഈശോമ്ശിഹായുടെ ബലി അതായതു് മുപ്പത്തിമൂന്നു കൊല്ലക്കാലം അവിടുന്നു ത്രിയേക സർവ്വേശ്വരനു സമർപ്പിച്ച ആരാധന, ഉപകാരസ്മരണ, പരിഹാരം, അപേക്ഷ ഇവയെല്ലാം നമ്മുടെ സ്വന്തമായിത്തീരുന്നു. തൽഫലമായി:—

1. ത്രിയേക ദൈവത്തിൻെറ വാത്സല്യം നമുക്കുണ്ടാകുന്നു. പ്രസാദവരം ധാരാളമായി നമുക്കുണ്ടാകുന്നു. അങ്ങനെ മോക്ഷഭാഗ്യത്തിനവകാശികളായിത്തീരുന്നു.

2. സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ എത്രകോടി മാലാഖാമാരും വിശുദ്ധന്മാരുമുണ്ട്. അവരോരോരുത്തരും നമ്മുടെ സ്വന്തപ്പെട്ടവരായിത്തീരുന്നു. അവർ നമ്മെ ആദരവോടെ സ്നേഹിക്കുകയും നിത്യകാലം ദൈവത്തെ പാടിസ്തുതിക്കുന്നതിനും മോക്ഷാനന്ദം അനുഭവിക്കുന്നതിനും നമ്മുടെ സാന്നിദ്ധ്യംകൂടെ ആഗ്രഹിക്കുകയും അതിനായി ദൈവത്തെ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്.

3. ജീവിതാരംഭം മുതൽ നമ്മെ അനുധാവനം ചെയ്തുകൊണ്ട് അവസരംപോലെ നമ്മെ വഴിതെററിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സാത്താൻ ആകട്ടെ, വി. കർബ്ബാന വഴിയായി അവൻെറ തലയെ തകർത്ത ഈശോമ്ശിഹായെ നാം ധരിച്ചിരിക്കുന്നതായി കണ്ടു് ഭയപ്പെട്ടു നമ്മെ വിട്ട് ഓടിമാറുന്നു.

ആകയാൽ വി. കർബ്ബാനയുടെ സ്വീകരണം വഴിയായി നമുക്കു കൈവരുന്ന നന്മകൾ:—

i. ദൈവത്തിൻെറ പ്രസാദം.
ii. സകല സ്വർഗ്ഗവാസികളുടെ സഹായം.
iii. പിശാചിൽനിന്നുള്ള രക്ഷ.

ഇത്രയും ഈ ജീവിതത്തിലും ഇതിൽ നിലനിന്ന് വർദ്ധിക്കുന്നതനുസരിച്ച് മഹിമയുള്ള ഉയപ്പോട്ടുകൂടിയ മോക്ഷാനന്ദം പരജീവിതത്തിലും വി. കർബ്ബാന സ്വീകരിക്കുന്ന ഓരോരുത്തർക്കും, അവരെ സംബന്ധിച്ചവർക്ക് താരതമ്യേനയുള്ള ദൈവാനുഗ്രഹവുമുണ്ടാകുന്നതാണ്. ഇവയ്ക്കെല്ലാം നാം കൃതജ്ഞത പ്രദർശിപ്പിക്കേണ്ടതല്ലേ?

കൂടാതെയും ദൈവം നമ്മെ സൃഷ്ടിച്ചു പരിപാലിച്ചു വരുന്നതു് അങ്ങേ മഹത്വത്തിനായിട്ടാണല്ലോ? ആകയാൽ നാം സർവ്വകഴിവുകളോടെ അങ്ങെ ആരാധിച്ചു വണങ്ങേണ്ടതാണ്. ഇതുവരെ വേണ്ടപോലെ അതു നാം നിവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടോ? നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനാനമസ്കാരങ്ങൾ വഴിയായി കുറേയെല്ലാം നാം ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവാം. എന്നാൽത്തന്നെ അവ എന്തു്?

ഇല്ലായ്മയിൽനിന്നു ദൈവം നമ്മെ സൃഷ്ടിച്ചു. ആത്മീയമായും ശാരീരികമായും നാം യാചിച്ചിട്ടും യാചിക്കാതെയും എത്രമാത്രം നന്മകൾ അവിടുന്നു നമുക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു? ഇവയ്ക്കെല്ലാം വേണ്ടപോലെ നാം നന്ദി പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ഉണ്ടായിരുന്നാൽ തന്നെ അവ എന്തു്?

തിരിച്ചറിവു വന്നതു മുതൽ ഇതുവരെ നാം ഏതെല്ലാം പാപം ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവാം. അവയ്ക്കെന്തു പരിഹാരം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്? ഒരു പക്ഷേ വല്ലതും ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നാൽത്തന്നെ അവ എന്തു്?

നമുക്കും നമ്മെ സംബന്ധിച്ചവർക്കും ആത്മീയവും ശാരീരികവുമായി എന്തെല്ലാം നന്മ ആവശ്യമാണ്. നാം അറിയുന്നവയെത്ര? അറിയാത്തവയെത്ര? നമുക്കും നമ്മെ സംബന്ധിച്ചവർക്കും എന്തെല്ലാം ആപ-

ത്തനത്ഥങ്ങൾ നേരിടാം? അവയിൽ നിന്നെല്ലാം നമുക്ക രക്ഷ വേണ്ടേ? ഇവയെല്ലാം നാം യാചിച്ചു പ്രാപിക്കേണ്ടതല്ലെ? ഇതുവരെ വേണ്ടപോലെ നാം അപേക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ അവയെന്തു്?

ആകയാൽ ഈ അവസരത്തിൽ— ന. കത്താവു് നമ്മിൽ വസിക്കുകയും അവിടുത്തെ ബലി നമ്മുടെ സ്വന്തമായിരിക്കയും ചെയ്യുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ— ഉചിതമായതു നാം ചെയ്യണം.

ആകയാൽ കുർബാന കഴിഞ്ഞിട്ടു അഥവാ വി. കുർബാന സ്വീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞാലുടനെ സ്വന്ത സ്ഥലത്തിൽ മുട്ടിന്മേൽ നിന്നുകൊണ്ടു് ഒന്നാമതു കത്താവിനെ ആരാധിക്കണം. "എൻെറ കത്താവേ! എൻെറ ദൈവമേ!" എന്നു ഹൃദയത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ മതി. പക്ഷേ ഉറപ്പുള്ള വിശ്വാസം, നല്ല ശരണം, പൂൎണ്ണമായ സ്നേഹം ഇവയുണ്ടായിരിക്കണം. സ്നേഹമെന്നിവിടെ പറയുന്നതു് ഐന്ദ്രിക പക്ഷമോ ഇഷ്ടമോ അല്ല. അതാവശ്യമില്ല. കത്താവിൻെറ ഇഷ്ടത്തിനു പൂൎണ്ണവിധേയനായിരിപ്പാനുള്ള മനസ്സുണ്ടായാൽ മതി. അതാണു് ഉപവിയുടെ അടിസ്ഥാനം. ഈ അതിസ്വാഭാവിക സ്നേഹം വഴിയായിട്ടാണു് കർത്താവു നമ്മോടൈക്യപ്പെടുന്നതും അവിടുത്തെ ബലി നമ്മുടെ സ്വന്തമായി തീരുന്നതും.

ഈ വിധം കർത്താവിനോടൈക്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടു് ഒന്നാമതായി സൎവ്വനന്മസ്വരൂപനായ ത്രിയേക സൎവ്വേശ്വരനെ ആരാധിക്കണം. അതിലേക്കു് നമ്മുടെ സ്വന്തമായി തീൎന്നിരിക്കുന്ന കത്താവിൻെറ ബലിയെ അവിടേക്കു സമൎപ്പിക്കണം. എങ്ങിനെ എന്നാൽ:—

ബാവാ പുത്രൻ റൂഹാദ്ക്കുദശാ ആയ ത്രിയേക സൎവ്വേശ്വരാ! എൻെറ പിതാവേ!

1) ഈ ആരാധനാ ബലിയെ അവിടുന്നു കൈക്കൊള്ളേണമേ.
2) ഈ സ്തോത്രബലിയെ അവിടുന്നു കൈക്കൊള്ളേണമേ.
3) ഈ പരിഹാരബലിയെ അവിടുന്നു കൈക്കൊള്ളേണമേ.
4) ഈ അപേക്ഷാബലിയെ അവിടുന്നു കൈക്കൊള്ളേണമേ.

ഈ ഓരോ പ്രകരണങ്ങളിലും അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന കാൎയ്യങ്ങൾ അതായതു്, ന. കത്താവു് അവിടുത്തെ മർത്ത്യജീവിതത്തിൽ അനുഷ്ഠിച്ചവയെ ഏകദേശമായിട്ടെങ്കിലും ബോധത്തിൽ സംഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടും, അപ്രകാരം തന്നെ സ്വന്ത ചുമതലകളുടെ നിൎവ്വഹണത്തിൽ വന്നുപോയ പോരായ്മകളെപ്പററിയുള്ള അനുതാപത്തോടും എളിമ, ഭക്തി, നല്ല ശരണം എന്നീ ഗുണവിശേഷങ്ങളോടുംകൂടെ മേൽക്കൊടുത്തിരിക്കുന്നവിധം സൎവ്വേശ്വരനെ സംബോധന ചെയ്തുകൊണ്ടും, മററുള്ളവൎക്കു് അസഹ്യത്തിനിടയാകാത്തപക്ഷം സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്തുകൊണ്ടും ഓരോ പ്രകരണങ്ങളും ചെയ്യണം.

അനന്തരം "എൻെറ ആത്മാവു സ്നേഹിക്കുന്നവൻെറ തണലിൽ ഞാനിരുന്നു. അവൻെറ ഫലങ്ങൾ എൻെറ അധരങ്ങൾക്കു് മാധുൎയ്യമായവയാകുന്നു." (Canticle ii–3) എന്നു് ആത്മമണവാട്ടി പാടിയിരിക്കുന്നതുപോലെ സകലവും മറന്നു കത്താവിൻെറ തൃപ്പാദത്തിങ്കൽ ഇരുന്നു് കത്താവിനെ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടു് കത്താവിനോടു സംഭാഷിക്കണം.

ബഹുമാന്യനായ ഒരതിഥി നമ്മുടെ ഭവനത്തിൽ വന്നാൽ ഉപചാരപൂർവ്വം അയാളെ കൈക്കൊണ്ടു്, അയാൾ ആരെന്നും അയാളുടെ ആഗമനോദ്ദേശം എന്തെന്നും മനസ്സിലാക്കി പാടുപോലെ അയാളുടെ ആഗ്രഹം സാധിച്ചുകൊടുത്തശേഷം അയാളിൽനിന്നും വല്ലതും ഹിതമായി നേടാമെന്നായിരുന്നാൽ ആയതിനും നാം യത്നിക്കുമല്ലോ. അതുപോലെതന്നെയാണ് നമ്മുടെ അതിഥിയായി നമ്മുടെ ആത്മാവിൽ എഴുന്നള്ളിവന്നിരിക്കുന്ന ന. കർത്താവിന്റെ പക്കലും നാം ചെയ്യേണ്ടതു്.

ഒന്നാമതു കർത്താവിനെ ഒന്നു കാണണം. തന്നിൽനിന്നു നമ്മുടെ മുഖം തിരിച്ചുകളയുന്നതു് അപമര്യാദയല്ലേ? കർത്താവിനെ നന്നായി കാണണമെങ്കിൽ നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തിനു വ്യാപ്തിയുണ്ടായിരിക്കണം. അല്ലാതെ ശരീരക്കണ്ണുകൊണ്ടു് ഇതു സാദ്ധ്യമല്ല. അതുകൊണ്ടു് സുവിശേഷം മനസിരുത്തി വായിച്ചിരിക്കണം, പ്രത്യേകിച്ചു യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷം. അതുപോലെതന്നെ ഈ പുസ്തകവും വായിക്കുന്നതു കൊള്ളാം. സാധാരണയായി ധ്യാനചിന്തയോടെ ജപമാല അനുദിനം ജപിക്കുന്നവക്കു് ഒററനോട്ടത്തിൽ ന. കർത്താവിനെ കാണുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്.

എളിമയോടും ഭയഭക്തിയോടുംകൂടെ ന. കർത്താവിനോടു് എന്തും പറയാം. മനോശരണത്തോടെ തന്നോടെന്തും ചോദിക്കാം. ന. കർത്താവിനോടു സംസാരിക്കുന്നതിന് മററൊരാൾ വാചകം പറഞ്ഞുതരണമെന്നു വരുന്നതു് ഒരു നല്ല ക്രിസ്ത്യാനിക്കു യോജിച്ചതാണോ? ആകയാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള അവസരങ്ങളിൽ പുസ്തകം നോക്കാതെ നേരിട്ടു് സംഭാഷിക്കുന്നതാണുത്തമം.

നമുക്കുള്ള വിശ്വാസവെളിച്ചമനുസരിച്ചു് കർത്താവിനെ വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു് "എന്റെ കർത്താവേ! അവിടുന്നാരാകുന്നു?" എന്നുതന്നെ നമുക്കു് ഒന്നാമതു ചോദിക്കാം. അതിനുള്ള മറുപടി നമ്മുടെ മനസാക്ഷിയിൽ പൊന്തിവരുന്നതു് നാം ശ്രദ്ധിക്കണം. ദൈവാനുഗ്രഹത്താൽ നാം ചാവുദോഷത്തിലല്ലെന്നിരുന്നാലും മനഃപൂർവ്വം അല്പപാപം ചെയ്യുന്ന ആളായിരുന്നാൽ— ആ തഴക്കം മാററാത്ത ആളായിരുന്നാൽ— പണ്ടു ശാവോളിനു നൽകിയ മറുപടി തന്നെയായിരിക്കും നമുക്കും തരുന്നതു്. അതായതു്: "നീ പീഡിപ്പിക്കുന്ന നസ്രായൻ ഈശോ ആകുന്നു ഞാൻ" എന്നായിരിക്കും നമുക്കു കിട്ടുന്ന മറുപടി. നമ്മുടെ മനസാക്ഷിയിൽ കർത്താവിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന മറുപടി ഇതായിരുന്നാൽ ആ തിന്മയെപ്പററി അനുതാപത്തോടെ കർത്താവിന്റെ പക്കൽ ക്ഷമാപണം ചെയ്യുകയും ആ തിന്മയുടെ കാരണങ്ങളെയും അതിന്റെ സാഹചര്യങ്ങളെയും ഇന്ന ഇന്ന വിധം പരിത്യജിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യുകയും അതിനു വേണ്ട അനുഗ്രഹം യാചിക്കുകയും വേണം.

എന്നാൽ മനഃപൂർവ്വം അല്പപാപംപോലും ചെയ്യാത്ത ആളായിരുന്നാൽ (അനുതപിച്ച പാപത്തെപ്പററി കർത്താവു നമ്മെ ശാസിക്കയില്ല) "എന്റെ മകനെ ഞാൻ നിന്റെ ആത്മാവിന്റെ ജീവനാകുന്നു" എന്നായിരിക്കും അവിടുത്തെ മറുപടി. അതു നാം വിശ്വസിക്കണം. അതിനു നാം നന്ദി പറയണം.

കർത്താവിൻെറ മറുപടി നാം വിശ്വസിച്ചാൽ മാത്രം പോരാ, ആ സത്യം നാം തിരിച്ചറിയുകയും വേണം. നമ്മുടെ ശരീരത്തെ ജീവിപ്പിക്കുന്നതു് ആത്മാവാണ്. ശരീരസഹായം കൂടാതെ നമുക്കൊന്നും ചെയ്യാൻ പാടില്ല. പക്ഷേ ആത്മാവിൻെറ സഹകരണം കൂടാതെ അതായതു് അറിവും സമ്മതവും കൂടാതെ നാം ചെയ്യുന്ന ഏതൊരു പ്രവൃത്തിയും എത്ര വിശിഷ്ടമായിരുന്നാലും വെറും മൃഗീയ പ്രവൃത്തി മാത്രമേ ആകയുള്ളൂ. നേരേമറിച്ചു് അറിവോടും സമ്മതത്തോടുംകൂടെ ചെയ്യുമ്പോൾ ആ പ്രവൃത്തി മാനുഷിക (സാന്മാർഗ്ഗിക) പ്രവൃത്തിയായിത്തീരും. അതുപോലെതന്നെ നമ്മുടെ ആത്മാവിനെ കർത്താവു ജീവിപ്പിക്കുമ്പോൾ— കർത്താവു നമ്മുടെ ആത്മാവിൽ വസിക്കുമ്പോൾ— നാം ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികൾ ദൈവിക പ്രവൃത്തികളായിരിക്കും. അതായതു് നിത്യപിതാവിൻെറ വലത്തുഭാഗത്തെഴുന്നള്ളിയിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ കർത്താവിൻെറ പ്രവൃത്തികൾ തന്നെ ആയിരിക്കും. അപ്പോഴല്ലെ സങ്കീർത്തകൻ "നിങ്ങൾ ഉന്നതൻെറ പുത്രന്മാരായ ദേവന്മാരാകുന്നു" എന്നു പാടിയിരിക്കുന്നതു് നമ്മിൽ നിറവേറുന്നതു്.

ശരീരസഹകരണം കൂടാതെ നമുക്കൊന്നും ചെയ്വാൻ പാടില്ലാത്തതുപോലെ നമ്മുടെ സഹകരണം കൂടാതെ നമ്മെക്കൊണ്ടു് ഒന്നും ചെയ്യുവാൻ കർത്താവിനും സാദ്ധ്യമല്ല. ആകയാൽ നമ്മുടെ പ്രവൃത്തി ദൈവികമാകണമെങ്കിൽ ഓരോ പ്രവൃത്തിയും കർത്താവിൻെറ തിരുമനസ്സിനു് അനുയോജ്യമാണെന്നു നമുക്കു ബോദ്ധ്യമുണ്ടായിരിക്കുകയും കർത്താവിൻെറ ഇഷ്ടം നിവർത്തിപ്പാനായി ആ പ്രവൃത്തി നാം ചെയ്കയും വേണം. കർത്താവിനു് ഇഷ്ടമാണെന്നുള്ള അറിവും അതു നിവർത്തിപ്പാനുള്ള മനസ്സും നമുക്കുണ്ടായിരിക്കുന്നതിനാണ് "നല്ല നിയോഗം" എന്നു നാം സാധാരണ പറയുന്നതു്. പ്രവൃത്തിയുടെ നന്മ അതു പ്രവൃത്തിക്കുന്ന ആളിൻെറ നിയോഗാനുസാരമായിരിക്കും. ഉദാ: സുബോധമില്ലാതെ ഒരാൾ കൊന്ത ജപിച്ചാൽ ആ പ്രവൃത്തി മൃഗീയവും, അധികാരികളുടെ നിർബന്ധംകൊണ്ടു് അവരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ മാത്രം കൊന്ത ജപിക്കുന്നതു് മാനുഷിക പ്രവൃത്തിയും, മേൽപ്പറഞ്ഞ നല്ല നിയോഗത്തോടെ കൊന്ത ജപിക്കുന്നതു ദൈവികപ്രവൃത്തി— പുണ്യകൃത്യവുമായിരിക്കും.

ഒരു കാര്യംകൂടി നാം അറിഞ്ഞിരിക്കണം. നമ്മുടെ ആത്മാവിനെ ജീവിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു്— നമ്മെ ദൈവമക്കളാക്കിക്കൊണ്ടു്— നമ്മുടെ ആത്മാവിൽ വസിക്കുന്ന കർത്താവിനെ, അവിടെനിന്നും മാററുന്നതിനു് യാതൊരു സൃഷ്ടിക്കും— ആകാശത്തിലോ, ഭൂമിയിലോ, പാതാളത്തിലോ ഉള്ള യാതൊരുത്തക്കും എന്നല്ല അവരെല്ലാവരും കൂടിയാലും സാദ്ധ്യമല്ല. ഇതിൽ നമുക്കു സന്തോഷമില്ലേ? പക്ഷേ ഒരു കാര്യം, നമ്മുടെ മനസ്സിൻെറ ഒററപ്രകരണം മതി കർത്താവിനെ അവിടെനിന്നും നിഷ്കാസനം ചെയ്യുവാൻ. ഒരു ഘനമായ പാപത്തിനു് നാം മനസ്സാകുന്ന ക്ഷണത്തിൽ കർത്താവു നമുക്കു നഷ്ടപ്പെടും. ആകയാൽ നമ്മുടെ ബലഹീനതയെ ഓർത്തു ഭയപ്പെടേണ്ടതല്ലേ?

ആകയാൽ കർത്താവു നമ്മിൽ നിത്യം വസിക്കണം. അവിടുന്നു്

എന്നും നമ്മിൽ രാജവാഴ്ച നടത്തണം, എന്നു നാം സർവ്വകഴിവുകളോടെ അഗ്രഹിക്കുകയും ആ അഗ്രഹത്തെ കർത്താവിനെ ബോധിപ്പിക്കയും വേണം. അതുപോലെതന്നെ നമ്മുടെ ബലഹീനതകളെയും കർത്താവിനെ ബോധിപ്പിക്കണം. നമ്മുടെ ബലഹീനതകളെക്കരുതി കർത്താവു ചെയ്തിട്ടുള്ളവസ്സും ഈ അവസരത്തിൽ നന്ദി പ്രദർശിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. ആത്മശരീരശത്രുക്കളിൽനിന്നും നമ്മെ സംരക്ഷിപ്പാനായി ഒരു കാവൽഭൂതനെ നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ലെ? ഒരു നാമകാരണനെ തന്നിട്ടില്ലെ? തിരുസഭയെ സ്ഥാപിച്ചിട്ടില്ലെ? കൂദാശകൾ സ്ഥാപിച്ചിട്ടില്ലെ? സർവ്വോപരി സ്വർഗ്ഗരാജ്ഞിയായ പ. ക. മറിയത്തെ നമുക്കു മാതാവായും തന്നിട്ടില്ലെ? ഇവ ഓരോന്നിനും നാം നന്ദി പ്രദർശിപ്പിക്കേണ്ടതല്ലയോ?

ന. കർത്താവിൻെറ നേരെയുള്ള ഒററനോട്ടത്തിൽനിന്ന്— അവിടുന്നു നമ്മുടെ ആത്മജീവനാകുന്നു എന്നുള്ള വിശ്വാസത്തിൻെറ ഒററപ്രകരണത്തിൽനിന്ന്— എതെല്ലാം കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് അങ്ങയോടു സംസാരിക്കാനുണ്ടായി. കർത്താവിലുള്ള വിശ്വാസത്തെ എത്രവേണമെങ്കിലും വികസിപ്പിക്കാം. അപ്പോഴൊക്കെയും പല കാര്യങ്ങളും അങ്ങയെ ബോധിപ്പിക്കുവാനുണ്ടാകും.

വീണ്ടും കർത്താവിനോടു ചോദിക്കാം. എൻെറ കർത്താവേ! അവിടുന്ന് എന്തിനായി എൻെറ പക്കൽ വന്നു? അവിടുന്ന് എന്നിൽനിന്ന് എന്താഗ്രഹിക്കുന്നു? ഈ പുസ്തകമെങ്കിലും ഒരാവർത്തി വായിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ മനസ്സാക്ഷിയിൽ ഈ ചോദ്യത്തിനുള്ള ഉത്തരം തൽക്ഷണം പൊന്തിവരും. "എൻെറ മകനേ നീ എന്നെപ്പോലെ ആയിരിക്കുക" "My son be like unto me." "നിന്നെ എന്നെപ്പോലെ ആക്കിത്തീർക്കുക എന്നതാണ് എൻെറ ആഗമനോദ്ദേശം." ഇതായിരിക്കും കർത്താവിൻെറ മറുപടി. "ഞാൻ എൻെറ പിതാവിൻെറ കല്പന അനുസരിച്ചുകൊണ്ടു അവൻെറ സ്നേഹത്തിൽ വസിക്കുന്നതുപോലെ നിങ്ങൾ എൻെറ കല്പന അനുസരിച്ചുകൊണ്ടു എൻെറ സ്നേഹത്തിൽ വസിക്കണം." (യോഹ. XV. 10.) എന്നു കർത്താവു നേരത്തെ നമ്മോടാജ്ഞാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതല്ലാതെ കർത്താവിനെപ്പോലെ ആകുവാൻ വേറെ വഴിയില്ല.

ഇവിടെയാണു പല പ്രയാസങ്ങൾ നമുക്കനുഭവപ്പെടുന്നത്. എതു കാര്യത്തിലും കർത്താവിൻെറ ഇഷ്ടം മാത്രമേ ചെയ്യാവൂ എന്നായാൽ സ്വന്ത ചുമതലകൾ എങ്ങനെ നിർവ്വഹിക്കുമെന്നായിരിക്കും പലരുടേയും ഭയം. അനീതിയും അക്രമവും നടമാടുന്ന ഈ കാലത്തു് കർത്താവിൻെറ ഇഷ്ടം മാത്രമേ ചെയ്യാവൂ എന്നായിരുന്നാൽ എനിക്കു കുടുംബമില്ലെ? എൻെറ ഭാര്യയും മക്കളും എങ്ങിനെ പുലരും? എന്നായിരിക്കാം ഒരാളുടെ ഉള്ളിലുദിക്കുന്ന ഭയം. ഈ ഭയം ശരിയാണോ? ഒന്നാലോചിക്കാം. ഒരാൾക്ക് ഭാര്യയും മക്കളുമുണ്ട്. എവിടെക്കിട്ടി? ദൈവദാനമല്ലെ? അവരെ സംരക്ഷിക്കേണ്ട ചുമതല നമ്മെ ഭരമേല്പിക്കുന്നതും കർത്താവു തന്നെയല്ലെ? യജമാനൻെറ ജോലി, യജമാനൻെറ ഹിതാനുസാരമല്ലെ നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതു്? മാത്രമല്ല, ഒരാൾ അനീതിയും അക്രമവുംകൊണ്ടു ധനം സമ്പാദിച്ചു കുടുംബം പുലർത്തിയാൽ ആ കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കോ അവരിൽനിന്നു

തനിക്കോ നിർഭാഗ്യമല്ലാതെ യാതൊരു നന്മയുമുണ്ടാകയില്ലെന്നുള്ളതാണ് സത്യം.

ആകയാൽ കർത്താവിൻെറ ഇഷ്ടാനുസരണം ജീവിക്കുന്നതായാൽ അനേക പ്രയാസങ്ങൾ നേരിടുമെന്ന ഭയം വെറും തെററിദ്ധാരണയിൽ നിന്നു ജനിക്കുന്നവയാണ്. അങ്ങനെയുള്ള തെററിദ്ധാരണകളിൽ നമ്മെ കുടുക്കുന്നതു് നമ്മിൽ കുടികൊള്ളുന്ന തിന്മകൾ— അഹങ്കാരം, ദുര്യാശ മുതലായ ദുരാശകളാണ്. (തലപ്പെട്ട ദോഷങ്ങളാണ്.) ആകയാൽ കർത്താവിൻെറ തൃപ്പാദത്തിങ്കൽ ഇരുന്നു തന്നോടു സംഭാഷിക്കുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ നമ്മിൽ കാണുന്ന പ്രധാന ദുർഗ്ഗുണങ്ങളെ എങ്കിലും വെറുത്തു തള്ളിക്കൊണ്ട് അവയ്ക്കെതിരായ പുണ്യങ്ങളെ കർത്താവിനോടു യാചിക്കണം. പലപ്പോഴും യാചിച്ചിട്ടും ലഭിച്ചില്ല എന്നു പരാതിപ്പെടുന്നവരുണ്ടാവാം. അതിനു വേണ്ട പാത്രം തങ്ങൾക്കില്ലാതെ പോകുന്നതാണ് കാരണമെന്ന് അവരറിയുന്നില്ല.

ആകയാൽ ഈ അവസരത്തിൽ തങ്ങളിൽ കാണുന്ന പ്രധാന ദുർഗ്ഗുണങ്ങളെയെങ്കിലും പാടുപോലെ വെറുത്തുകൊണ്ട് അവയ്ക്കെതിരായ പുണ്യങ്ങളെ നമ്മുടെ കർത്താവിൽ കാണണം. കർത്താവിൽ കാണുന്ന ആ പുണ്യങ്ങളെ എത്ര കണ്ടു നാം (Appreciate) മതിക്കയും ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുമോ അതാണു കർത്താവിൽനിന്ന് ആ പുണ്യങ്ങളെ നമ്മിലേക്കു പകരുവാനുള്ള നമ്മുടെ പാത്രം.

നമ്മുടെ കയ്യിലിരിക്കുന്ന ഒരു 'മിട്ടായി' അടുത്തുനില്ക്കുന്ന ഒരു കൊച്ചുകുട്ടി സൂക്ഷിച്ചു നോക്കുകയും അതു ലഭിപ്പാൻ അതിയായി അവനാഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതായി നാം അറിഞ്ഞാൽ, അവൻ ചോദിക്കാതെതന്നെ അവനു കൊടുപ്പാൻ സ്വാഭാവികമായി നാം നിർബന്ധപ്പെട്ടു പോകുന്നുണ്ടല്ലോ. അപ്രകാരംതന്നെ പുണ്യങ്ങളുടെയെല്ലാം ഭണ്ഡാകാരമായ നമ്മുടെ കർത്താവിൽ നാം കാണുന്ന പുണ്യങ്ങളെ എത്രകണ്ടു നാം മതിക്കുകയും അഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുമോ അത്രകണ്ട് അവ നമുക്കു പ്രദാനം ചെയ്യാതിരിപ്പാൻ ന. കർത്താവിനും സാദ്ധ്യമല്ല.

കൂടാതെയും നമ്മുടെ പ്രയാസങ്ങൾ, സങ്കടങ്ങൾ, ആവശ്യങ്ങൾ, ആഗ്രഹങ്ങൾ എല്ലാം കർത്താവിനെ ബോധിപ്പിക്കാം. ഓരോന്നിനും കർത്താവു നമ്മെ ആശ്വസിപ്പിക്കും. ഇങ്ങനെയുള്ള നമ്മുടെ ആത്മാർത്ഥമായ സംഭാഷണം കർത്താവിനെ ആനന്ദിപ്പിക്കുന്നതും നമുക്കു വളരെ ഉപകാരമുള്ളതുമാകുന്നു. ഈവിധം കർത്താവിനെ സംപ്രീതനാക്കിക്കൊണ്ട് അവിടുത്തെ ഇഷ്ടം നിവർത്തിപ്പാനായി മാത്രമേ സ്ഥലം വിടുകയോ മററു കാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടുകയോ ചെയ്യാവൂ. അനന്തരജീവിതത്തിൽ പാടുപോലെ കർത്താവിൻെറ ഇഷ്ടം ചെയ്വാൻ ശ്രമിക്കയും വേണം.

ഈ അദ്ധ്യായം കുറെ വലുതാണെന്നുള്ളതു ശരിയാണ് പക്ഷേ ഇതിൽ പറയുന്ന കാര്യങ്ങളെ മനസ്സിരുത്തി വായിച്ചശേഷം മനഃപൂർവ്വം ഒന്നു ധ്യാനിച്ചിരുന്നാൽ ഇതിൽ പറയുന്ന വിധം ഉപകാരസ്മരണ നടത്തുന്നതിന് കാൽമണിക്കൂർ വേണ്ടിവരികയില്ല. എന്നാൽ സാധിക്കുമെങ്കിൽ കൂടുതൽ സമയമെടുക്കുന്നതു നന്ന്.

അദ്ധ്യായം 49.

ദിവ്യകാരുണ്യ ആരാധന.

Adoration.

ശ്ലീഹന്മാരുടെ കാലം മുതല്ക്കേ കുർബാനസ്തുശേഷവും ദിവ്യകാരുണ്യം പലപ്പോഴും അൾത്താരയിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. ബന്ധനത്താലോ, രോഗത്താലോ സ്ഥലത്തു സന്നിഹിതരാകാൻ സാധിക്കാതിരുന്ന അപേക്ഷകർക്ക് പിന്നീടു സൗകര്യംപോലെ കൊണ്ടുപോയി കൊടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടി മാത്രമാണ് ആദ്യം കുർബാന സൂക്ഷിച്ചിരുന്നതു്. ഈവിധം ചുരുക്കമായിട്ടെങ്കിലും അൾത്താരയിൽ വി. കുർബാന നിക്ഷേപിച്ചിരുന്ന വിവരം ഗ്രഹിച്ച ചില ഭക്തരായിരുന്ന ആളുകൾ ആദ്യം രഹസ്യത്തിൽ വന്നു കത്താവിനെ ആരാധിച്ചുതുടങ്ങി. ആ ഭക്തകൃത്യത്തെ തിരുസഭ ഒരിക്കലും നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തിയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ഒന്നിനൊന്നു പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുംപോന്നു.

കാലാന്തരത്തിൽ ആരാധകർ അധികരിച്ചിരുന്ന ഘട്ടങ്ങളിൽ ദിവ്യകാരുണ്യപെട്ടകം തുറന്നുവച്ചു പരസ്യാരാധന നടത്തുവാനും വി. കുർബാനകൊണ്ട് വാഴ്വ് കൊടുക്കുവാനും തുടങ്ങി. അതുപോലെതന്നെ ചില പ്രധാനാവസരങ്ങളിൽ ചിലടത്തെല്ലാം വി. കുർബാനയുടെ പ്രദക്ഷിണവും നടത്തിത്തുടങ്ങി.

ന. കത്താവ് വി. കുർബാന സ്ഥാപിച്ചതു് പെസഹാവ്യാഴാഴ്ചയാണല്ലോ. ആ ദിവസം ആദിമ നൂററാണ്ടു മുതൽക്കേ തിരുസഭ ആചരിച്ചുപോന്നു. എന്നു വരികിലും ആ അവസരം കത്താവിൻെറ പാടുപീഡകളുടെ അനുസ്മരണം നടക്കുന്ന ഘട്ടമായിരുന്നതിനാൽ വേണ്ടപോലെ ആഘോഷിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ആ കുറവു പരിഹരിക്കുന്നതിനായി നാലാമത്തെ ഉർബാനൂസ് മാർപ്പാപ്പാ, പെസഹാക്കാലം കഴിഞ്ഞുവരുന്ന ആദ്യത്തെ വ്യാഴാഴ്ച വി. കുർബാനയുടെ തിരുനാൾ ഘോഷിക്കേണ്ടതാണെന്ന് 1264–ൽ നിശ്ചയിച്ചു നടപ്പിൽ വരുത്തി. ആ കല്പനയനുസരിച്ച് ത്രിത്വത്തിൻെറ തിരുനാൾ കഴിഞ്ഞുവരുന്ന വ്യാഴാഴ്ചയും തുടന്ന് എട്ടു ദിവസത്തേക്കും ഇപ്പോൾ വി. കുർബാനയുടെ തിരുനാൾ ഘോഷിച്ചുവരുന്നു. ഈ തിരുനാൾ തുടങ്ങിയതു മുതൽ ദിവ്യകാരുണ്യഭക്തി തിരുസഭയിൽ ഒന്നിനൊന്നു വദ്ധിച്ചുവരികയാണു്.

ക്രമേണ ദിവ്യകാരുണ്യം അരുളിക്കായിൽവച്ച് ഉയന്ന പീഠത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ട് ഒരുമണി ആരാധന, പതിമൂന്നുമണി ആരാധന, നാല്പതുമണി ആരാധന ഇങ്ങനെ കാലാനുസൃതം വദ്ധിച്ച് ഇപ്പോൾ നിത്യാരാധനവരെ വികസിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കൂടാതെയും എല്ലാ പ്രധാന ദേവാലയങ്ങളിലും സന്യാസീസന്യാസിനികളുടെ കപ്പേളകളിലും ഭക്തരായ ആളുകൾ കൂട്ടമായി താമസിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിലെ കപ്പേളകളിലും ദിവ്യകാ

രുണ്യം എപ്പോഴും സൂക്ഷിക്കുന്നതിനും, നന്മനസ്സുള്ളവർക്ക് ഏതവസരത്തിലും ദിവ്യകാരുണ്യസന്ദർശനം നടത്തുന്നതിനു വേണ്ട സൗകര്യം കൊടുക്കുന്നതിനും, തിരുസഭ പ്രത്യേകം താല്പര്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. ആകയാൽ ഇപ്പോൾ നന്മനസ്സുള്ള ഏതൊരു ക്രിസ്ത്യാനിക്കും വി. കുർബാനയിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ന. കർത്താവിനെ സമീപിക്കുന്നതിന് ഏതവസരത്തിലും പാടുണ്ട്. (മത്തായി. xxviii. 20.) "ഇതാ! ഞാൻ ലോകാവസാനത്തോളം എല്ലാ നാളുകളിലും നിങ്ങളോടുകൂടെയുണ്ട്" എന്ന ന. കർത്താവിന്റെ വാഗ്ദാനം നിവൃത്തിയാക്കപ്പെടുന്നു.

നിത്യായുസ്സു നേടുന്നതിനുവേണ്ടി ലോകം, പിശാച്, ശരീരം എന്ന ശത്രുത്രയങ്ങളോട് നിരന്തരം പോരാടേണ്ടവരും ആത്മീയവും ശാരീരികവുമായ നിരവധി ആപത്തനർത്ഥങ്ങളെ അനുദിനം അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടവരുമായ നമുക്ക് സക്രാരിയിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ കർത്താവ് എത്രയോ ആശ്വാസവും ആശ്രയവുമാകുന്നു. ഈ കർത്താവിൻ പക്കലേക്കല്ലെ ഏശായാ ദീർഘദർശി വഴി പരിശുദ്ധാത്മാവ് നമ്മെ ക്ഷണിക്കുന്നത്. (ഏശായാ LV. 1, 2)

1) "ദാഹിക്കുന്നവരായ നിങ്ങളെല്ലാവരും ജലാശയത്തിങ്കലേക്കു വരുവിൻ. ദരിദ്രരേ! വേഗം വന്നു വാങ്ങി ഭക്ഷിപ്പിൻ. പണമോ മററു പ്രതിഫലമോ കൂടാതെ വീഞ്ഞും പാലും വാങ്ങിപ്പിൻ.

2) സാക്ഷാൽ അപ്പമല്ലാത്തതിനായി നിങ്ങളുടെ പണം വ്യയം ചെയ്യുന്നതും, നിങ്ങളെ തൃപ്തരാക്കാത്തതിനായി നിങ്ങൾ അദ്ധ്വാനിക്കുന്നതും എന്തിന്? ശ്രദ്ധയോടെ എന്നെ കേൾക്കുക. എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ ആത്മാവ് ആരോഗ്യത്തിലാനന്ദിക്കും."

നമ്മുടെ കർത്താവ് ഇതു തന്നെ നമ്മോടരുൾചെയ്യുന്നു.

✤ ܐܢ ܐܢܫ ܨܗܐ ܢܐܬܐ ܠܘܬܝ ܘܢܫܬܐ ✤

(യോഹ. vii. 37.)

"ദാഹിക്കുന്ന ഏവനും എന്റെ പക്കൽ വന്നു കുടിക്കട്ടെ."

✤ ܬܘ ܠܘܬܝ ܟܠܟܘܢ ܠܐܝܐ ܘܫܩܝܠܝ ܡܘܒܠܐ : ܘܐܢܐ ܐܢܝܚܟܘܢ ✤

(മത്തായി xi. 28.)

"ബുദ്ധിമുട്ടുന്നവരേ! ഭാരം ചുമക്കുന്നവരേ! നിങ്ങളെല്ലാവരും എന്റെ പക്കൽ വരുവിൻ. ഞാൻ നിങ്ങളെ ആശ്വസിപ്പിക്കാം."

ആകയാൽ ആവശ്യക്കാരനായ ഏതൊരു ക്രിസ്ത്യാനിയും അൾത്താരയിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കർത്താവിനെ സമീപിക്കേണ്ടതും അവൻ മനസ്സാകുന്ന ഏതൊരവസരത്തിലും അവനു സമീപിക്കാവുന്നതുമാകുന്നു. എന്നാൽ "വെറും കയ്യായി ആരും എന്റെ പക്കൽ അണയാതിരിക്കട്ടെ." എന്നു കർത്താവു പണ്ടേ തന്നെ വെളിപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതാണ്. ആകയാൽ ഏതെങ്കിലും സമർപ്പിക്കുവാനോ എന്തെങ്കിലും യാചിക്കുവാനോ മുൻകൂട്ടി ക

രുതാതെ വി. കുർബാനയുടെ സന്നിധിയിൽ നാമും പ്രവേശിക്കേണ്ടതല്ല.

നാം ചെയ്യുന്ന ഏതൊരു സൽകൃത്യവും, നമ്മെയോ നമ്മെ സംബന്ധിച്ചവരെയോ ബന്ധിച്ച ഏതൊരു യാചനയും ന. കർത്താവിനു സമർപ്പിക്കാവുന്നതാണ്. നാം സമർപ്പിക്കുന്ന ഏതും ന. കർത്താവ് സ്വീകരിക്കും. കർത്താവു സ്വീകരിച്ചാൽ അതിന് ദൈവതിരുമുമ്പാകെ അളവില്ലാത്ത വിലയുണ്ടെന്നു നമുക്കറിയാമല്ലോ. ആകയാൽ അവസരവും ആവശ്യവും പോലെ വി. കുർബാനയെ സന്ദർശിച്ചു നമ്മുടെ സൽകൃത്യങ്ങളും യാചനകളും കർത്താവിനു സമർപ്പിപ്പാൻ ഓരോരുത്തരും താല്പര്യപ്പെടണം.

നമ്മുടെ അൾത്താരയിൽ അപ്പത്തിന്റെ അടയാളത്തിൻകീഴ് സാക്ഷാൽ സന്നിഹിതനായിരിക്കുന്നതു് നമ്മുടെ കർത്താവീശോമിശിഹാ മാത്രമാണ്. അതായത് ആത്മശരീരങ്ങളോടുകൂടിയ പുത്രൻതമ്പുരാൻ മാത്രമാണ് കൂദാശപ്രകാരം സന്നിഹിതനായിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ പുത്രനെ ജനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു പിതാവും, പിതാവിൽനിന്നും പുത്രനിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടു് പരിശുദ്ധാത്മാവും ഇങ്ങനെ മൂന്നു ദൈവാളുകളും തമ്മിൽ വേർപെടാതെ എപ്പോഴും യോജിച്ചിരിക്കയാൽ ത്രിയേക ദൈവം തന്നെ നമ്മുടെ അൾത്താരയിൽ സന്നിധിചെയ്യുന്നുണ്ടു്.

ത്രിയേക ദൈവത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ അവിടത്തെ ആരാധിച്ചുകൊണ്ടും പാടിസ്തുതിച്ചുകൊണ്ടും സകല മാലാഖാമാരും സകല പരിശുദ്ധരുംകൂടെ സന്നിഹിതരായിരിക്കണം. ആകയാൽ വി. കുർബാനയുടെ മുമ്പാകെ, സകല മാലാഖാമാരോടും മറ്റെല്ലാ പരിശുദ്ധരോടും കൂടെ നമുക്കും നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനയും നമസ്കാരങ്ങളും വഴിയായി ത്രിയേക സർവ്വേശ്വരനെ വണങ്ങി ആരാധിക്കാവുന്നതാണ്. അങ്ങനെ വരുവാനിരിക്കുന്ന മോക്ഷഭാഗ്യത്തെ ഈ ജീവിതകാലത്തുതന്നെ ഫലപ്രദമായി അഭ്യസിക്കുവാൻ നമുക്കു പാടുണ്ടു്. ഈ സത്യത്തെപ്പറ്റി നാം വേണ്ടപോലെ ധ്യാനിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ!

മാലാഖാമാർക്കും മറ്റു സകല സ്വർഗ്ഗവാസികൾക്കും ഈ ആരാധന നടത്തുന്നതിൽ പരമാനന്ദമുണ്ടു്. നമുക്കോ ഇതിൽ അദ്ധ്വാനവും ക്ഷീണവുംമാത്രം അനുഭവപ്പെടുന്നു. പക്ഷേ, അവർക്കാർക്കും ലഭിക്കാത്ത പുണ്യയോഗ്യത, മരണശേഷം നിത്യകാലത്തേയ്ക്കു് നമ്മെ ഭാഗ്യപ്പെടുത്തുന്ന ശുദ്ധീകരണ വരപ്രസാദം നാം പ്രാപിക്കുന്നു. വി. കുർബാനയുടെ മുമ്പാകെ നാം നടത്തുന്ന ഭക്തികൃത്യങ്ങളുടെ ഓരോ ബാഹ്യപ്രകടനങ്ങളും ഓരോ ആന്തരികപ്രകരണങ്ങളും ശുദ്ധീകരണവരപ്രസാദത്തെ നമ്മിൽ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതാണ്.

അദ്ധ്യായം 50.

പുണ്യം (Virtue)

—ഠഠഠ—

സൽപ്രവൃത്തിക്കുള്ള കഴിവ് അഥവാ പ്രാപ്തിയാണ് പുണ്യം. പ്രവൃത്തിയുടെ ഉല്പത്തി ജീവൻ (Life) ആണ്. മൂന്നുതരം ജീവനെപ്പററി രണ്ടാം അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ മൂന്നുതരം ജീവനും ഏകോപിച്ചുള്ളതാണ് മനുഷ്യജീവൻ.

സസ്യത്തിൻെറ പ്രവൃത്തി കിട്ടുന്നതു സ്വീകരിച്ചു വളരുകയാണ്. മനുഷ്യ ശിശു തള്ളയുടെ ഉദരത്തിലായിരിക്കുമ്പോൾ കിട്ടുന്നതു സ്വീകരിച്ച് വളരുക എന്ന സസ്യത്തിനടുത്ത പ്രവൃത്തിയെ സ്വാഭാവികമായി അതിനുള്ളു. പിന്നീട് പുറമേവന്നു അതിൻെറ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ പ്രകാശമാകുമ്പോൾ അതിനു സസ്യത്തിനടുത്ത ജീവനോടുകൂടെ മൃഗത്തിനടുത്ത ജീവനുംകൂടി ഉണ്ടാകുന്നു. അതായതു് ഇഷ്ടമുള്ളതു സ്വീകരിച്ചു വളരുന്നു. അപ്പോൾ സസ്യസ്വഭാവം മൃഗസ്വഭാവത്തിനു വിധേയമാകുന്നു. പിന്നീടാണ് വിവേചനാശക്തി പ്രാപിച്ച് ബുദ്ധിപരജീവിതം തുടങ്ങുന്നതു്. അപ്പോൾ മൃഗീയ ജീവൻ ബുദ്ധിപരജീവനു ക്രമപ്രകാരം വിധേയമാകേണ്ടതാണ്. ആ നല്ലക്രമം (Right order) ആദിപിതാവിൻെറ പാപംനിമിത്തം നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയി. ആകയാൽ മനുഷ്യൻ ബുദ്ധിപരമായി ജീവിക്കണമെങ്കിൽ തന്നിലുള്ള മൃഗീയജീവനെ (തൃഷ്ണയെ) ബലാല്ക്കാരമായി കീഴ്പ്പെടുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. തന്നിലുള്ള മൃഗീയസ്വഭാവത്തെ (തൃഷ്ണയെ) ബുദ്ധിക്കു കീഴ്പ്പെടുത്തി ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ പരിഷ്കൃതൻ (Civilized man), അല്ലാത്തവൻ അപരിഷ്കൃതൻ അഥവാ മൃഗീയൻ എന്നും പറയപ്പെടുന്നു.

വിവേചനാനുസാരം അഥവാ ബുദ്ധിപരമായി പ്രവൃത്തിക്കാനുള്ള പ്രാപ്തിക്ക് സ്വാഭാവികപുണ്യം (Natural Virtue) എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. നിരന്തര പ്രവൃത്തിയിൽനിന്നുളവാകുന്ന തഴക്കമാണിതു്. ആകയാൽ (Aquired Virtue) പുണ്യതഴക്കമെന്നും പേർ പറയാറുണ്ടു്. ഇങ്ങനെയുള്ള സ്വാഭാവിക പുണ്യങ്ങളാണ് അജ്ഞാനികളിൽ കാണാറുള്ള വിവേകം, നീതി, ആത്മശക്തി, അടക്കം മുതലായവ.

സ്വാഭാവികപുണ്യം സ്വാഭാവിക സൽപ്രവൃത്തിക്കേ ഉപകരിക്കയുള്ളൂ. അതായതു് സ്വാഭാവിക നന്മയായ സമ്പത്തു്, സുഖം, മാനം എന്നിവ നേടത്തക്കവണ്ണം പ്രവൃത്തിക്കാനേ ഉപകരിക്കയുള്ളൂ. അതിസ്വാഭാവികനന്മ– നിത്യനന്മ–നേടണമെങ്കിൽ അതി സ്വാഭാവിക പ്രവൃത്തി വേണം. അതിസ്വാഭാവിക പ്രവൃത്തിക്കു് അതിസ്വാഭാവിക ജീവൻ (Supernatural life) കൂടിയേതീരൂ. അതിസ്വാഭാവിക ജീവനാണ് പ്രസാദവരം. (Grace) ആകയാൽ പ്രസാദവരം ഉണ്ടെങ്കിലേ അതിസ്വാഭാവിക സൽപ്രവൃത്തികൾക്കു പ്രാപ്തിയുണ്ടായിരിക്കയുള്ളൂ. പ്രസാദ

വരമാകട്ടെ അതിസ്വാഭാവിക സൽപ്രവൃത്തികൾക്കു വേണ്ട സകല അതിസ്വാഭാവിക പുണ്യങ്ങളെ (All Supernatural Virtues) അടക്കിക്കൊള്ളുന്നു. അതിസ്വാഭാവിക പുണ്യങ്ങൾ സ്വാഭാവിക പുണ്യങ്ങൾ പോലെ മനുഷ്യയത്നംകൊണ്ടുമാത്രം പ്രാപിക്കാൻ പാടില്ലാത്തവയും പ്രസാദവരം വഴിയായി ദൈവം നമ്മിലേക്കു ചിന്തുന്നവയുമാകയാൽ (Infused Virtues) ചിന്തപ്പെടുന്ന പുണ്യങ്ങൾ എന്നും പേർ പറയാവുണ്ട്.

അതിസ്വാഭാവിക പുണ്യങ്ങൾ അഥവാ ചിന്തപ്പെടുന്ന പുണ്യങ്ങൾ ദൈവികമെന്നും സാന്മാൎഗ്ഗികമെന്നും രണ്ടു തരമാണ്. ആദ്യത്തേതു ദൈവത്തോടു യോജിക്കുന്നതിനും രണ്ടാമത്തേതു് ആ യോജിപ്പിനു് നമ്മിൽനിന്നുതന്നെയോ പുറമേനിന്നോ നമുക്കു നേരിടുന്ന പ്രതിബന്ധങ്ങളെ തട്ടി മാററുന്നതിനു് നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കുന്നതുമാണ്.

വിശ്വാസം, ശരണം, ഉപവി എന്നിവ മൂന്നുമാത്രമാണ് ദൈവിക പുണ്യങ്ങൾ. സാന്മാൎഗ്ഗിക പുണ്യങ്ങൾ പലതായിരുന്നാലും അവയെല്ലാം വിവേകം, നീതി, ആത്മശക്തി, അടക്കം എന്ന നാലിൽ ഉൾപ്പെടും. സകല പുണ്യങ്ങൾക്കും ആരംഭം വിശ്വാസവും അന്ത്യം ഉപവിയുമാകുന്നു. ആകയാൽ വിശ്വാസം കൂടാതെ മററു യാതൊരു പുണ്യവും ഉണ്ടാകാൻ പാടില്ല. ഉപവിക്കു് മററെല്ലാ പുണ്യങ്ങളും ഏറെക്കുറെ കൂട്ടുണ്ടായിരിക്കണം.

ഘനമായ പാപം നിമിത്തം ശുദ്ധീകരണവരപ്രസാദ നഷ്ടത്തോടെ ഉപവി പൂൎണ്ണമായി നഷ്ടപ്പെടും. മററു പുണ്യങ്ങൾ അവശേഷിക്കാമെങ്കിലും അവ നിൎജ്ജീവങ്ങളായിരിക്കും. അതായതു നഷ്ടപ്പെട്ട ശുദ്ധീകരണ വരപ്രസാദം വീണ്ടെടുക്കുന്നതിനവശ്യം വേണ്ടതായ അനുതാപത്തിനുപകരിക്കുമെന്നല്ലാതെ, കൂടുതൽ ശുദ്ധീകരണ വരപ്രസാദത്തിനൎഹമായ അതിസ്വാഭാവിക സൽക്കൎമ്മങ്ങൾക്കുപകരിക്കയില്ല. വരപ്രസാദനഷ്ടത്തിനിടയാക്കിയ പാപം വിശ്വാസത്തിനെതിരായിരുന്നാൽ നിൎജ്ജീവവിശ്വാസംപോലും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല. അപ്രകാരംതന്നെ ആ പാപം ശരണത്തിനെതിരായിരുന്നാൽ നിൎജ്ജീവശരണവും നഷ്ടപ്പെടും.

സകല അതിസ്വാഭാവിക പുണ്യങ്ങളുടെയും ഉല്പത്തി ശുദ്ധീകരണവരപ്രസാദമാകയാൽ എത്രക്കൂടുതൽ (Not in quantity, but in quality) ശുദ്ധീകരണ വരപ്രസാദമുണ്ടായിരിക്കുമോ അത്ര കൂടുതൽ പുണ്യങ്ങൾ അഥവാ സൽപ്രവൃത്തികൾക്കുള്ള പ്രാപ്തി നമുക്കുണ്ടായിരിക്കും. എന്നുവരികിലും ആ സൽപ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതിൽ നമുക്കു് എളുപ്പമോ രസമോ ഉണ്ടാകണമെന്നില്ല. ഓരോ സൽപ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതിനു് നമുക്കു്, എളുപ്പമോ, രസമോ ഉണ്ടാകുന്നതു് ആ പ്രവൃത്തിയുടെ ആവൎത്തനത്തിൽനിന്നാണ്. ആവൎത്തനത്തിൽനിന്നും നമുക്കനുഭവപ്പെടുന്ന രസമോ, എളുപ്പമോ ആ പ്രവൃത്തിക്കുള്ള യോഗ്യത (Merit) വൎദ്ധിപ്പിക്കയില്ല. യോഗ്യതയുടെ ഏററക്കുറച്ചിൽ, നമുക്കുള്ള പുണ്യത്തിന്റെ അഥവാ ശുദ്ധീകരണവരപ്രസാദത്തിന്റെ ഏററക്കുറവനുസരിച്ചായിരിക്കും.

പുണ്യങ്ങളിൽ സർവ്വപ്രധാനമായവയും, മോക്ഷാനുഭവത്തിനു നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കുന്നവയും ദൈവിക പുണ്യങ്ങളാണ്. ܗܫܐ ܕܝܢ ܩܝܡܢ ܗܠܝܢ
ܬܠܬܝܗܝܢ: ܗܝܡܢܘܬܐ ܘܣܒܪܐ ܘܚܘܒܐ: ܪܒܐ ܕܝܢ ܡܢ ܗܠܝܢ ܚܘܒܐ ✣

"എന്തെന്നാൽ നിലനില്ക്കുന്നവ ഇവ മൂന്നുമാകുന്നു. വിശ്വാസം, ശരണം, ഉപവി. ഇവയിൽ പ്രധാനമായതൊ ഉപവി." (1 കൊറ. xiii. 13.)

ഈ ജീവിതത്തിൽ നാം പ്രാപിക്കുന്ന പുണ്യങ്ങൾ മഹത്വത്തിലെത്തുമ്പോൾ വിശ്വാസം (Vision) സ്വർഗ്ഗീയ ദർശനമായും, ശരണം (Possession) സ്വർഗ്ഗീയ അവകാശമായും, ഉപവി (Fruition) സ്വർഗ്ഗീയാനന്ദമായും തീരുന്നതാണ്.

അദ്ധ്യായം 51.

വിശ്വാസം. (Faith)

വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട സത്യങ്ങളെ ദൈവം വെളിപ്പെടുത്തി എന്ന ന്യായത്തെ അസ്പദമാക്കി അവ സത്യംതന്നെ എന്ന് സംശയരഹിതമായി ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് നമ്മുടെ ബുദ്ധിയെയും, സ്വീകരിക്കുന്നതിന് അഥവാ സമ്മതിക്കുന്നതിന് മനസ്സിനെയും പ്രാപ്തമാക്കുന്ന ഒരു ദൈവിക പുണ്യമാകുന്നു വിശ്വാസം. ദൈവത്തോടുള്ള നമ്മുടെ അടിസ്ഥാനബന്ധം വിശ്വാസമാണ്. വിശ്വാസം വഴിയായി ദൈവത്തിന്റെ ജ്ഞാനത്തിൽ നാം പങ്കുകാരായിത്തീരുന്നു. ദൈവം തന്നെത്തന്നെയും തന്റെ സൃഷ്ടികളെയും അറിയുന്നു. വിശ്വാസം വഴിയായി നാമും സ്രഷ്ടാവിനേയും സൃഷ്ടികളെയും അറിയുന്നു. കാണപ്പെടാത്തവയെ മാത്രമല്ല, കാണപ്പെടുന്നവയെയും യഥാർത്ഥമായും തെളിവായും ആഴമായും നാം ഗ്രഹിക്കുന്നു.

Faith is the beginning, the basis, and the root of all justification. (C. Trent) "വിശ്വാസം സകല നീതീകരണത്തിന്റെയും ആരംഭവും അടിസ്ഥാനവും മൂലവുമാകുന്നു." എന്നാണ് ത്രെന്തോസ് സൂനഹദോസ് പഠിപ്പിക്കുന്നത്. ആകയാൽ സകല പുണ്യങ്ങൾക്കും ആരംഭം വിശ്വാസമാണ്.

വിശ്വസിക്കുന്നതുതന്നെ വളരെ യോഗ്യതയുള്ള ഒരു സുകൃതമാണ്. സകല സുകൃതങ്ങളുടെയും യോഗ്യതയ്ക്കുള്ള അടിസ്ഥാനം വിശ്വാസമാണ്. വിശ്വാസം കൂടാതുള്ള സൽപ്രവൃത്തി എത്രതന്നെ വിശിഷ്ടമായിരുന്നാലും അതിസ്വാഭാവിക സൽപ്രവൃത്തിയാകയില്ല. ഉദാഹരണമായി, ഒരാൾ ന്യായമായ അധികാരിയെ അനുസരിക്കുമ്പോൾ ആ അധികാരിയുടെ ആജ്ഞ, ദൈവതിരുമനസ്സാണെന്നു വിശ്വാസമില്ലെങ്കിൽ അയാ

ളുടെ അനുസരണം വെറും സ്വാഭാവിക സൽപ്രവൃത്തിയല്ലാതെ അതി സ്വാഭാവിക പുണ്യകൃത്യമാകയില്ല.

വിശ്വാസം ഐഹികഭാഗ്യങ്ങളിൽ അനഹങ്കാരവും ദുഃഖസങ്കടങ്ങളിലും നാശനഷ്ടങ്ങളിലും പ്രത്യാശയും, പ്രയാസങ്ങളിൽ ധൈര്യവും, നമുക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു.

വിശ്വാസം എത്രയോ ഉന്നതമായ ഒരു ദൈവദാനമാണ്. മൃഗതുല്യരായി ഈ ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന നമുക്ക് വിശ്വാസം വഴിയായി മാലാഖാമാരെപ്പോലെ വിഹരിക്കരുതോ! ഈ പുണ്യം വഴിയായി നമുക്കു മനസ്സുള്ളപ്പോഴൊക്കെ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പോകാം. അവിടെ ദൈവത്തെ കാണാം. അവിടുത്തേക്ക് ആരാധനാവണക്കങ്ങളും കാഴ്ചകളും സമർപ്പിക്കാം. അവിടുത്തോട് എന്തും യാചിക്കാം. അനുഗ്രഹങ്ങൾ പ്രാപിക്കാം. അപ്രകാരം തന്നെ ഓരോ മാലാഖാമാരോടും ഓരോ വിശുദ്ധരോടും ഇടപെടാം. നാം മനസ്സായിരിക്കുന്നിടത്തോളം അവിടെ ആയിരിക്കാം. അവരാരും നമ്മുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തെ വെറുക്കുകയോ എതിർക്കുകയോ * ഒരിക്കലും ചെയ്യുന്നതല്ല. നേരെമറിച്ച് സർവ്വാത്മനാ അഭിലഷിക്കയേയുള്ളു.

വിശ്വാസം വഴിയായിത്തന്നെ നമുക്കു നരകത്തിലും പോകാം. അവിടുത്തെ ദുരിതമൊന്നും അനുഭവിക്കാതെ അവിടെ വസിക്കുന്നവരുടെ സ്ഥിതിഗതികൾ മനസ്സിലാക്കാം. തൽഫലമായി മരണശേഷം ആ നിർഭാഗ്യത്തിൽ നിപതിക്കാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം സ്വയം സൂക്ഷിക്കുന്നതിനു് ഏററം പഴ്ചാപൂമായ ദൈവഭയം നമുക്കുണ്ടാകയും ചെയ്യും. അപ്രകാരംതന്നെ ശുദ്ധീകരസ്ഥലത്തും പോകാം. അവിടെ ശിക്ഷാവിധി അനുഭവിക്കുന്നവരുടെ ദുരിതാവസ്ഥ മനസ്സിലാക്കി അവരെ സഹായിക്കാം. അങ്ങനെ അവരെ നമ്മുടെ സ്വർഗ്ഗസ്നേഹിതരാക്കാം.

ഇല്ലായ്മയിൽനിന്നും നമ്മെ സൃഷ്ടിച്ചതു് ദൈവത്തിൻെറ ഒരു മഹാ ദാനമമാണ്. അതിലും ശ്രേഷ്ഠമായ ദാനമാണ് വിശ്വാസംവഴിയായി സ്വാഭാവികാവസ്ഥയിൽനിന്നും അതിസ്വാഭാവികാവസ്ഥയിലേക്ക് നമ്മെ ഉയർത്തിയതു്. ആകയാൽ ഈ മഹാദാനത്തെക്കുറിച്ച് ദാതാവായ ദൈവത്തിൻെറ നേർക്ക് നാം എത്രയോ നന്ദിയുള്ളവരായിരിക്കണം.? 'ദനഹാ' തിരുനാളിൽ ഇക്കാര്യമാണ് തിരുസഭ നമ്മെ ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നതു്. ഈ ജീവിതത്തിലെ ഒരു ദിവസംപോലും ഈ കാര്യം നാം മറക്കാതിരുന്നെങ്കിൽ!!

വിശ്വാസം അളവില്ലാത്തതും മറെറല്ലാ പുണ്യങ്ങൾക്കും അടിസ്ഥാനവുമായിരിക്കയാൽ, ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ഈ പുണ്യത്തിൽ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കാൻ സർവ്വാത്മനാ യത്നിക്കേണ്ടതാണ്.

വിശ്വാസാഭ്യാസം.

i

വിശ്വാസാഭ്യസനത്തിനായി പ്രഥമമായും പ്രധാനമായും വേണ്ടതു് ഈ പുണ്യത്തെ ധരിക്കയാണ്. ആത്മമണവാട്ടിയെപ്പററി വേദ

പുസ്തകം സാക്ഷിക്കുന്നത്. "അവൾ സൂക്ഷ്മനെ ധരിച്ചവളാകുന്നു" എന്നാണ്. സൂക്ഷ്മൻ എന്ന പദം സൂചിപ്പിക്കുന്നത് പുത്രൻ തമ്പുരാനെ—ദൈവത്തിൻെറ ആശയത്തെ—യാണ്. ദൈവത്തിൻെറ ആശയത്തെ നാം ധരിക്കണം. അതായത് ദൈവം വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള സത്യങ്ങളെ നമ്മുടെ ബുദ്ധിപരജ്ഞാനത്തിനും പാടുള്ളിടത്തോളം ഐന്ദ്രികജ്ഞാനത്തിനും വിഷയമാക്കണം. പാടുപോലെ നന്നായി പഠിക്കണമെന്നു സാരം.

വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട എല്ലാ സത്യങ്ങളും നാം വിശ്വസിക്കണം. എന്നാൽ എല്ലാം പഠിച്ചിരിക്കണമെന്നില്ല. ഓരോരുത്തരുടെ സ്ഥിതിയ്ക്കാവശ്യമായവ പഠിച്ചാലും മതിയാകും. തിരിച്ചറിവുള്ള സകലരും പഠിച്ചറിയണമെന്നു തിരുസഭ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നവ:—

1. ശ്ലീഹന്മാരുടെ വിശ്വാസപ്രമാണം.
2. ദൈവത്തിൻെറ പത്തു പ്രമാണങ്ങൾ.
3, തിരുസഭയുടെ അഞ്ചു കല്പനകൾ.
4. അവശ്യം സ്വീകരിക്കേണ്ട കൂദാശകളെ സംബന്ധിച്ചവ.
5. കർത്തൃ പ്രാർത്ഥന.

ഇത്രയും മനപ്പാഠമാക്കിയതുകൊണ്ടുമാത്രം മതിയാകയില്ല. അവയുൾക്കൊള്ളുന്ന കാര്യസാരം ഗ്രഹിച്ചിരിക്കണം. ഇത്രയുമെങ്കിലും എല്ലാവരും പഠിക്കുവാനും, ചുമതലപ്പെട്ടവർ പഠിപ്പിക്കുവാനും, ഘനമായ പാപത്തിൻകീഴ് കടപ്പെട്ടുന്നു. നിത്യരക്ഷയ്ക്കാവശ്യമായതാണ് തിരുസഭ പാപത്തിൻകീഴ് കല്പിക്കുന്നത്. ആകയാൽ പുണ്യപൂർണ്ണത കാംക്ഷിക്കുന്നവർ കൂടുതൽ പഠിക്കേണ്ടതാണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ.

ii

വിശ്വാസ വർദ്ധനവിനായുള്ള രണ്ടാമത്തെ മാർഗ്ഗം, എന്നാൽ അത്യുത്തമത്തിലും പ്രധാനമായതു വിശ്വാസാനുസാരം ജീവിക്കുകയാണ്. "പ്രവൃത്തികൂടാത്ത വിശ്വാസം നിർജ്ജീവമാകുന്നു." (യാക്കോബ്. ii. 17.) ആകയാൽ നമ്മുടെ സകല പ്രവൃത്തികളും അതായതു വിചാരം, ആഗ്രഹം, വാക്ക്, പ്രവൃത്തി എല്ലാം വിശ്വാസാനുസാരമായിരിപ്പാൻ നാം സദാ യത്നിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

iii

വിശ്വാസ വർദ്ധനവിനായുള്ള മൂന്നാമത്തെ മാർഗ്ഗം, വിശ്വാസം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതാകുന്നു. നിങ്ങൾ സൗജന്യമായി പ്രാപിച്ചതു് മററുള്ളവർക്ക്— ഇല്ലാത്തവർക്ക്— സൗജന്യമായി കൊടുക്കണമെന്നാണ് കർത്താവ് അരുൾചെയ്തിരിക്കുന്നത്. കൊടുക്കുന്നതുതന്നെ വർദ്ധനവുമാണ്. ആകയാൽ ഓരോരുത്തരും അവനവൻെറ പാടുപോലെ, പ്രാർത്ഥന, ദൃഷ്ടാന്തം, പഠനം, പ്രോത്സാഹനം എന്നിവയാൽ സത്യവിശ്വാസം പ്രചരിപ്പിക്കണം.

മേൽപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന മൂന്നുകാര്യങ്ങളിൽ നമുക്കുണ്ടാകാവുന്ന അനാസ്ഥ അഥവാ അവയ്ക്കു വിരോധമായ നമ്മുടെ നടപടികൾ, വിശ്വാസനഷ്ടത്തിനു കാരണമാകുന്നതാണ്.

അദ്ധ്യായം 52.

ശരണം.

മനുഷ്യർ സ്വാഭാവികമായി ഭാഗ്യം തേടുന്നവരാണ്. ആകയാൽ വിശ്വാസം വഴിയായി അവരുടെ പരമാന്ത്യം ദൈവം മാത്രമാകുന്നു എന്നറിയുമ്പോൾ ആ ദൈവത്തോടു സ്നേഹവും ആ അന്ത്യം പ്രാപിക്കുന്നതിനാഗ്രഹവുമുണ്ടാകും. എന്നാൽ സ്വശക്തികൊണ്ടുമാത്രം അതു പ്രാപിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ലെന്നറിയുമ്പോൾ അതു ലഭിക്കാതെ പോയേക്കുമോ എന്ന ഭയവും ഉണ്ടാകും. ഈ പറഞ്ഞ സ്നേഹം, ആഗ്രഹം, ഭയം എന്നീ മൂന്നു വികാരങ്ങളും സ്വസ്നേഹത്തിന്റെ ഫലങ്ങളാണെന്നിരുന്നാലും അവ വിശ്വാസം വഴിയായി ഉണ്ടാകുന്നതിനാലും, വിശ്വാസം വഴിയായി അറിയുന്ന ദൈവത്തിന്റെ നേർക്കുള്ളവയാകയാലും (Supernatural sentiments) അതിസ്വാഭാവിക വികാരങ്ങളാണ്.

മേൽപ്പറഞ്ഞ വികാരങ്ങളാൽ പ്രേരിതരായി പരമാന്ത്യപ്രാപ്തിക്ക് മാർഗ്ഗമുണ്ടോ എന്നന്വേഷിക്കുമ്പോൾ ദൈവത്തിന്റെ കല്പന അനുസരിക്കുന്നവർക്ക് ആ ഭാഗ്യം ദൈവം വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്ന് വിശ്വാസം വഴിയായിത്തന്നെ അറിയും. പക്ഷേ ദൈവകല്പനകൾ അനുസരിക്കുക പ്രയാസം. അതിനും ഒരുമാർഗ്ഗം വിശ്വാസം വഴിയായി കണ്ടെത്തും. അതായതു ദൈവത്തോടു യാചിക്കുന്നവർക്ക് അവിടുത്തെ അപരിമിതശക്തിയുള്ള സഹായം ദൈവം വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ആകയാൽ പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടു ലഭിക്കാവുന്ന ദൈവസഹായത്തോടുകൂടെ ദൈവത്തിന്റെ കല്പനയനുസരിച്ചുകൊണ്ട് പരമാന്ത്യം പ്രാപിക്കാമെന്ന പ്രതീക്ഷയുണ്ടാകും. ഈ പ്രതീക്ഷയാണ് ശരണമെന്ന ദൈവീകപുണ്യം.

ആകയാൽ നമ്മുടെ പരമാന്ത്യവും അതു പ്രാപിക്കുന്നതിനാവശ്യമായ മറ്റെല്ലാ നന്മകളും ദൈവത്തിൽനിന്ന് അചഞ്ചലമായി പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതിന് നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കുന്ന ഒരു ദൈവീകപുണ്യമാണ് ശരണം.

ശരണം സൃഷ്ടികളോടുള്ള സ്നേഹത്തിൽനിന്നു നമ്മെ വിടർത്തി സ്രഷ്ടാവിലേക്ക് ആകർഷിക്കുന്ന ഒരു പുണ്യമാണ്. നമ്മുടെ പരമാന്ത്യം പ്രാപിക്കുന്നതിലേക്ക് ആവശ്യമായ ഏതു കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളെ സഹിക്കുന്നതിനും ഏതുപ്രയാസങ്ങളെയും അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതിനും നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കുന്നതും ഈ പുണ്യമാണ്. ഈ ജീവിതത്തിൽതന്നെ ദുഃഖസങ്കടങ്ങളുടെയും പ്രയാസങ്ങളുടെയും മദ്ധ്യേ നമ്മെ ഭാഗ്യപ്പെടുത്തുന്നതും ഈ പുണ്യംതന്നെയാണ്.

ശരണം നാണിക്കയില്ല എന്നു ശ്ലീഹാ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ആകയാൽ ഈ ജീവിതത്തിൽ എത്ര കൂടുതൽ ശരണമുണ്ടായിരിക്കുമോ അത്രക്കു കൂടു

തലായി പരജീവിതത്തിൽ ദൈവം നമ്മുടേതായിരിക്കം, God posses Himself നാമും ഈ ജീവിതത്തിൽ പ്രാപിക്കുന്ന ശരണത്തിൻെറ തോതനുസരിച്ച് പരജീവിതത്തിൽ ദൈവത്തെ പ്രാപിച്ചു നിത്യം ദൈവത്തിലാനന്ദിക്കും.

ആകയാൽ ഈ പുണ്യത്തിൽ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിപ്പാൻ നിരന്തരം യത്നിക്കണം.

i. ഒന്നാമതായി ഈ പുണ്യത്തിനെതിരായ തിന്മയിൽ കുടുങ്ങാതിരിപ്പാൻ സൂക്ഷിക്കണം.

ദൈവം നന്മതന്നെ—അനുഗ്രഹംതന്നെ— എന്ന ധാരണയോടെ പാപത്തെ ഭയപ്പെടാതെയും പ്രാൎത്ഥനയിൽ അഭയം തേടാതെയും നിത്യരക്ഷയോ പുണ്യപൂൎണ്ണതയോ കൈവന്നുകൊള്ളുമെന്നു പ്രതീക്ഷയുള്ളവരുണ്ടാകാം. അവൎക്കുണ്ടെന്നു കരുതുന്ന പ്രതീക്ഷ ശരണമല്ല. ശരണത്തിന് എതിരായ തുനിവ് എന്ന തിന്മതന്നെയാണ്. തുനിവുകാർ ദൈവം നന്മതന്നെ എന്നു സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവിടുത്തെ നീതിയെ നിഷേധിക്കുന്നു. ആകയാൽ അവൎക്കു സത്യവിശ്വാസം തന്നെ ഇല്ല. അങ്ങനെയുള്ളവർ ദൈവത്തിൻെറ നീതിയേയും പാപികൾക്കു ദൈവം നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന നിത്യശിക്ഷയേയും പററി പഠിച്ചും, ധ്യാനിച്ചും, പ്രാൎത്ഥിച്ചും വിശ്വാസമുണ്ടാക്കണം. അപ്പോൾ ശരണമുണ്ടാകും.

അപ്രകാരംതന്നെ തങ്ങൾ എത്ര ശ്രമിച്ചാലും ദൈവസഹായം ലഭിക്കയില്ലെന്നും തൽഫലമായി നിത്യരക്ഷയോ പുണ്യപൂൎണ്ണതയോ കൈവരുത്തുക സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും നിരാശപ്പെടുന്നവരുണ്ടാകാം. നിരാശ ശരണത്തിനെതിരായ വേറൊരു തിന്മയാകുന്നു. നിരാശക്കാർ ദൈവത്തിൻെറ നന്മയെത്തന്നെ നിഷേധിക്കുന്നു. അതു മഹാപാപമാണ്. അവൎക്കു സത്യവിശ്വാസമില്ല. നിരാശ തോന്നുന്നവർ ദൈവത്തിൻെറ നന്മ, അനുഗ്രഹം, വിശ്വസ്തത, ശക്തി, അവിടുത്തെ വാഗ്ദത്തങ്ങൾ എന്നിവയെപ്പററി പഠിച്ചും ധ്യാനിച്ചും പ്രാൎത്ഥിച്ചും അവരുടെ വിശ്വാസത്തിനു് ആഴവും വ്യാപ്തിയുമുണ്ടാക്കണം. അപ്പോൾ ശരണമുണ്ടാകും.

എന്നാൽ പാപത്തിൽ വീഴാതെതന്നെ പാപത്തിൽ വീണുപോകുന്നു എന്നും, എത്ര പ്രാൎത്ഥിച്ചിട്ടും പ്രയത്നിച്ചിട്ടും പാപത്തിൽനിന്നൊഴിഞ്ഞുമാറാൻ സാധിക്കുന്നില്ലെന്നും ഭയപ്പെടുന്ന ചില സംശയപ്രകൃതിക്കാരുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ളവൎക്ക് തങ്ങളുടെ കമ്പസാരക്കാരനെ പരിപൂൎണ്ണമായി ആശ്രയിക്കയല്ലാതെ വേറെ മാൎഗ്ഗമില്ല.

ii. തുനിവ്, നിരാശ എന്നീ രണ്ടു തിന്മകളിൽനിന്നു രക്ഷനേടുന്നതിനുംപുറമേ സൃഷ്ടികളെ വിശ്വാസദൃഷ്ട്യാ വീക്ഷിക്കാനും ശീലിക്കണം. സമ്പത്തു്, സുഖം, മാനം, എന്നീ താല്ക്കാലിക നന്മകൾ സദാ നമ്മെ ആകൎഷിക്കുന്നവയാണ്. അവയൊന്നിനും നമ്മെ തൃപ്തരാക്കാൻ മതിയായ പൂൎണ്ണതയില്ല. ചില ഗുണങ്ങൾ അവയ്ക്കുണ്ടെന്നിരുന്നാലും ആ ഗുണങ്ങൾക്കു കാലവും പരിധിയുമുണ്ട്. അവ നന്മയ്ക്കെന്നതുപോലെ തിന്മയ്ക്കും ഉപകരിക്കും. ഇതുവരെയുള്ള അനുഭവം പരിഗണിച്ചാൽ തിന്മയ്ക്കാണു കൂടുതൽ ഉപകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. എത്രതന്നെ ഉപകരിച്ചാലും ഈ

ജീവിതത്തിൽമാത്രം. അവസാനിക്കാത്ത നിത്യായുസ്സിൽ അവകൊണ്ടു യാതൊരു പ്രയോജനവുമുണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നുള്ള സത്യം എപ്പോഴും നമ്മുടെ ബോധത്തിലുണ്ടായിരിക്കണം.

iii. പ്രാൎത്ഥനയും പരിത്യാഗവും വഴിയായി ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ടു പാപത്തെ വിട്ടകലാനും ദൈവത്തെ പ്രീതിപ്പെടുത്താനും എത്ര കൂടുതൽ നാം യത്നിക്കുമോ, അതിനുവേണ്ടി എത്ര കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ നാം സഹിക്കുമോ അത്രകണ്ടു ശരണമെന്ന പുണ്യത്തിൽ നാം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്നതാണ്.

iv. നമ്മുടെ കൎത്താവിലും അവിടുത്തെ മാതാവിലും ശിശുസഹജമായ മനോശരണമുണ്ടാകുവാനും അതിൽ മരണപൎയ്യന്തം നിലനില്പാനും നിരന്തരം പ്രാൎത്ഥിക്കുകയും പരിശ്രമിക്കുകയും വേണം.

അദ്ധ്യായം 53.

ഉപവി (Charity)

—:o:—

സൎവ്വപ്രധാനമായി ദൈവത്തേയും ദൈവത്തേക്കുറിച്ചു മാത്രം തന്നെത്തന്നെയും അന്യരെയും സ്നേഹിക്കുന്നതിനു നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കുന്ന ഒരു ദൈവീക പുണ്യമാണ് ഉപവി.

ഉപവി സ്നേഹം തന്നെയാണ് എന്നാൽ എല്ലാ സ്നേഹവും ഉപവിയല്ല. ഐന്ദ്രികജ്ഞാനം വഴിയായറിയുന്ന നന്മയുടെ നേൎക്കുള്ള സ്നേഹത്തിനു ഐന്ദ്രിക പക്ഷമെന്നും (Sensible love) വിവേചനാജ്ഞാനം വഴിയായറിയുന്ന നന്മയുടെ നേൎക്കുള്ള സ്നേഹത്തിനു (Reasonable love) ബുദ്ധിക്കടുത്ത സ്നേഹമെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. രണ്ടും സ്വാഭാവിക സ്നേഹം മാത്രമാണ്. അതിസ്വാഭാവികജ്ഞാനം— വിശ്വാസം— വഴി അറിയുന്ന സൎവ്വനന്മസ്വരൂപനായ ദൈവത്തോടുള്ള സ്നേഹം മാത്രമാണ് ഉപവി.

വിവേചനാശക്തികൊണ്ടുതന്നെ ദൈവത്തെ തിരിച്ചറിവാൻ പാടുണ്ട്. അങ്ങനെ അറിയുന്ന ദൈവത്തോടു നമുക്കുണ്ടാകുന്ന സ്നേഹം വെറും സ്വാഭാവിക സ്നേഹമല്ലാതെ ഉപവി ആയിരിക്കയില്ല. വെളിപാടുവഴിയായി അറിയുന്ന ദൈവത്തിൻെറനേൎക്കു നമുക്കുണ്ടാകുന്ന സ്നേഹം മാത്രമാണ് ഉപവി.

സഹോദരസ്നേഹത്തിൻെറ കാൎയ്യത്തിലും ഇങ്ങനെതന്നെ. പല പ്രകാരത്തിൽ നമുക്കു ഒരാളെ വീക്ഷിക്കുവാൻ പാടുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയെക്കാണുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുക. അവനു നല്ല രൂപലാവണ്യമുണ്ട്, വെടിപ്പുണ്ട്, നല്ല ഭംഗിയുള്ള വസ്ത്രമുണ്ട്, വിശേഷ ആഭരണങ്ങളുമുണ്ട്. ആകയാൽ അവനെ ദൎശിക്കുക, സ്പൎശിക്കുക, ശ്രവി

ക്കക, അവനോട്ട സംസാരിക്കക, ഇവയെല്ലാം നമുക്ക സന്തോഷപ്രദമാണ്. അവനോട്ട സ്നേഹമുണ്ടു്. ഐന്ദ്രികവീക്ഷണംകൊണ്ടു മാത്രമുണ്ടായ ഈ സ്നേഹം (Sensible love) ഐന്ദ്രികപക്ഷം മാത്രമാണ്.

നേരേമറിച്ച് അവൻ വിരൂപനോ രോഗിയോ വൃത്തിഹീനനോ ആയിരുന്നാലും ചാർച്ചക്കാരനാണ്, അല്ലെങ്കിൽ ഉററ സ്നേഹിതൻെറ പുത്രനാണ്, അല്ലെങ്കിൽ വിനയമുള്ളവൻ, സത്യവാൻ, അറിവുള്ളവൻ എന്നി ഏതെങ്കിലും ഗുണമുള്ളവനെന്നറിയുന്നു. ഈ അറിവു ബുദ്ധിക്കടുത്ത ജ്ഞാനമാണ്. ഈ ജ്ഞാനഫലമായുണ്ടാകുന്ന സ്നേഹം Reasonable love ബുദ്ധിപരസ്നേഹമാണ്. രണ്ടും സ്വാഭാവികസ്നേഹം മാത്രമാണ്.

വിശ്വാസദൃഷ്ട്യാ അവനെ നമുക്ക കാണുവാൻ പാടുണ്ടു്. അവൻെറ ആകൃതിയോ പ്രകൃതിയോ എന്തുതന്നെ ആയാലും അവനെ ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചതാണ്. ദൈവം തൻെറ മഹത്വത്തിനായി അവിടുത്തെ സാദൃശ്യത്തിൽ അവനെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. അളവില്ലാത്തവിധം ദൈവം അവനെ സ്നേഹിക്കുന്നു. അവനുവേണ്ടി ദൈവം എന്തെല്ലാം ചെയ്തു; ചെയ്യുന്നു. അവനോട്ട് ആരു്, എന്തെങ്കിലും ചെയ്താൽ അതു തന്നോട്ട തന്നെ ചെയ്തതായി ദൈവം കരുതും. മാത്രമല്ല, തക്കതായ പ്രതിപകരവും ദൈവം ചെയ്യും. ഇവയെല്ലാം വെളിപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള സത്യങ്ങളാണ്. ഈ ധാരണനിമിത്തം അവനോടുണ്ടാകുന്ന സ്നേഹംമാത്രമാണ് ഉപവി.

ഉപവി ദൈവത്തിൻെറ സ്നേഹമാണ്. ദൈവം തന്നെത്തന്നെയും തന്നെക്കറിച്ചു തൻെറ സൃഷ്ടികളെയും സ്നേഹിക്കുന്നു. ആ സ്നേഹം തന്നെയാണ് പ്രസാദവരം വഴിയായി നമുക്കും പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതു്. ഉപവി വഴിയായി നമ്മുടെ മനസ്സ് ദൈവതിരുമനസ്സിനോട്ട യോജിക്കുന്നു. അകയാൽ ഈ പുണ്യം വഴിയായി ദൈവത്തോടുള്ള നമ്മുടെ ഐക്യം വൃത്തിയാകുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ വി. യോഹന്നാൻ സാക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ.

ܐܠܗܐ ܚܘܒܐ ܗܘ ܘܡܢ ܕܡܩܘܐ ܒܚܘܒܐ ܒܐܠܗܐ ܡܩܘܐ ❖

(യോഹന്നാൻ. iv. 16.)

"ദൈവം സ്നേഹമാകുന്നു സ്നേഹത്തിൽ വസിക്കുന്ന ഏവനും ദൈവത്തിൽ വസിക്കുന്നു."

ഉപവി ഏററം ശ്രേഷ്ഠമായതും മറെറല്ലാ പുണ്യങ്ങളുടെ അന്ത്യവും പൂർണ്ണതയുമാകുന്നു. മാത്രമല്ല, മറെറല്ലാ പുണ്യങ്ങളും ഉപവിയുടെ അവശ്യ സഖികളുമാകുന്നു. ആകയാൽ ഏതെങ്കിലുമൊരു പുണ്യമില്ല, അഥവാ വിപരീതമായ തിന്മയുണ്ടു് എന്നായിരുന്നാൽ ഉപവി ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല. ഉപവി ഉണ്ടായിരുന്നാൽ അതിനാൽത്തന്നെ മറെറല്ലാ പുണ്യങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്. ഈ പുണ്യാഭ്യാസത്തിനായി മൂന്നുവിധത്തിൽ യത്നിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

i. അനുസരണം.

(Love of conformity)

ദൈവ തിരുമനസ്സിനു് സ്വന്തമനസ്സിനെ വിധേയമാക്കുക.

· ii. ആനന്ദം.

(Love of complacency.)

ദൈവത്തിൽ ആനന്ദിക്കുക. ദൈവത്തിൻെറ നന്മകളെ ധ്യാനിച്ചാനന്ദിക്കുക.

iii. യത്നം.

(Love of benevolence.)

ദൈവമഹത്വത്തിനായി യത്നിക്കുക.

i. അനുസരണം.

(Love of conformity.)

ദൈവതിരുമനസ്സിനോടു യോജിക്കുക അഥവാ സ്വന്ത മനസ്സിനെ ദൈവതിരുമനസ്സിനു് വിധേയമാക്കുക ഇതാണു് ഉപവിയുടെ അടിസ്ഥാനം. ഇതുകൂടാതെ ഉപവിയേ ഇല്ല. ഇതിനു തന്നെ മൂന്നു പദവികളുണ്ടു്.

ഒന്നാം പദവി.

യാതൊരു ഘനമായ പാപവും ചെയ്യുകയില്ലെന്നു് ഉറപ്പുള്ള പ്രതിജ്ഞയും ഏതെങ്കിലും ചെയ്തുപോയതായി ഓർമ്മയിലുണ്ടായിരുന്നാൽ അതേപ്പററി അനുതാപവുമുണ്ടായിരിക്കുന്നതു്. നിത്യരക്ഷക്കു് ഈ പദവി അത്യാവശ്യമാണു്.

രണ്ടാം പദവി.

അല്പപാപം പോലും മനഃപൂർവ്വം ചെയ്കയില്ലെന്നുള്ള പ്രതിജ്ഞയും കഴിഞ്ഞ പാപങ്ങളെപ്പററി അനുതാപവും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതു്.

മൂന്നാംപദവി.

ദൈവത്തിനു കൂടുതൽ ഇഷ്ടമായതു നിവർത്തിച്ചുകൊള്ളാമെന്നുള്ള പ്രതിജ്ഞയും മറിച്ചു ചെയ്തുപോയതിൽ അനുതാപവും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതു്. ഏതു പ്രവൃത്തിയിലുമുള്ള ഏക ലാക്കു് A. M. D. G. ദൈവത്തിൻെറ കൂടുതൽ സ്തുതിമാത്രം. ഏതെങ്കിലും സംഗതിയിൽ രണ്ടിലൊന്നു തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടി വരുമ്പോഴെല്ലാം സ്വന്ത ഇഷ്ടം പരിഗണിക്കാതെ

ദൈവത്തിനു കൂടുതൽ ഇഷ്ടമായതു മാത്രം സ്വീകരിക്കുക. ഇതാണ് പുണ്യപൂർണ്ണതയുടെ പദവി. "ചെയ്യുന്നതെല്ലാം പുണ്യപൂർണ്ണതയോടെ ചെയ്തുകൊള്ളാമെന്ന്" വി. അമ്മത്രേസ്യാ ചെയ്തിരുന്ന പ്രതിജ്ഞ ഈ പദവിയിൽപ്പെട്ടതാണ്.

ii. ആനന്ദം.

(Love of complacency)

ദൈവത്തിലും ദൈവത്തിന്റെ നന്മകൾ അവിടുത്തെ സൃഷ്ടികളിലും വിശ്വാസദൃഷ്ട്യാ ദർശിച്ച് അതിൽ ആനന്ദിക്കുക. നമ്മുടെ മനഃപ്രാർത്ഥനകളിൽ ഇതാണ് നാം അഭ്യസിക്കുന്നതും അഭ്യസിക്കേണ്ടതും. ഇതിനു പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ദാനങ്ങൾ അവശ്യമാണ്. ആകയാൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ദാനങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുമ്പോൾ ഈ സംഗതി തെളിവാകുന്നതാണ്.

iii. യത്നം.

(Love of benevolence.)

ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വത്തിനായി യത്നിക്കുക. ദൈവം തന്നിൽത്തന്നെ അളവില്ലാത്ത മഹത്വമുള്ളവനാണ്. ആന്തരികമായ അവിടുത്തെ മഹത്വത്തിന് ഇനിയും വ്യാപ്തിയുണ്ടാകാവതല്ല. എന്നാൽ ബാഹ്യമായി എന്നും എത്രയെങ്കിലും അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാകാവുന്നതാണ്. ആകയാൽ ഓരോരുത്തരും സർവ്വാത്മനാ ദൈവത്തെയും ദൈവിക കാര്യങ്ങളെയും അറിയുന്നതിനും ദൈവസ്നേഹത്തിൽ അടിക്കടി വർദ്ധിക്കുന്നതിനും അവിടുത്തെ ഇഷ്ടം പരമാവധി നിവൃത്തിക്കുന്നതിനും യത്നിക്കുന്നതിനു പുറമെ കഴിവനുസരിച്ച് പ്രാർത്ഥന, ദൃഷ്ടാന്തം, പഠനം, പ്രോത്സാഹനം, മുതലായവയാൽ വേദപ്രചാരവും നടത്തേണ്ടതാണ്.

സഹോദരസ്നേഹം.

ഉപവിയെ ദൈവസ്നേഹമെന്നും, സഹോദരസ്നേഹമെന്നും രണ്ടായി വ്യവഹരിക്കാറുണ്ട്. അങ്ങനെ രണ്ടില്ല. ഉപവി എന്ന പുണ്യം ഒന്നു തന്നെയാണ്. ആകയാൽ ഉപവിയുണ്ടായിരുന്നാൽ ദൈവസ്നേഹവും, സഹോദരസ്നേഹവും ഉണ്ടായിരിക്കും. ഏതെങ്കിലും ഒന്നിന്റെ അഭാവത്തിൽ സാക്ഷാൽ ഉപവിയില്ലെന്നു ധരിക്കേണ്ടതാണ്. ആകയാൽ സഹോദരസ്നേഹത്തെയും അഭ്യാസത്തിൽ കൊണ്ടുവരണം. ദൈവസ്നേഹാഭ്യാസത്തിനു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നവതന്നെ സഹോദര സ്നേഹാഭ്യാസത്തിനും അവശ്യമാണ്.

i. മനോരമ്യത.

(Love of conformity.)

സഹോദരൻെറ മനസ്സിനോടു യോജിക്കുക. ഇതിനുതന്നെ മൂന്നു പദവികളുണ്ടു്.

ഒന്നാം പദവി.

ആരോടും ഗൗരവമായി (ചാവുദോഷമാകത്തക്കവണ്ണം) അനീതി ചെയ്കയില്ലെന്നു പ്രതിജ്ഞയുണ്ടായിരിക്കുക. അതായതു്, അന്യരുടെ പുണ്യം, ആരോഗ്യം, സമ്പത്തു്, ബഹുമാനം എന്നിവയിൽ ഗൗരവമായ കയ്യേററം നടത്തുന്നതല്ലെന്നു പ്രതിജ്ഞയുണ്ടായിരിക്കുക. മുമ്പു നടത്തീട്ടുണ്ടായിരുന്നാൽ അതേപ്പററി അനുതാപമുണ്ടായിരിക്കുന്നതിനും പുറമേ, പരിഹാരവും വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നിത്യരക്ഷയ്ക്കു് ഈ പദവി അത്യാവശ്യമാണു്.

രണ്ടാംപദവി.

മേല്പറഞ്ഞവിധം അന്യൻെറ നന്മയിൽ അല്പമായിട്ടുപോലും മനഃപൂൎവ്വം അനീതി ചെയ്യുകയില്ലെന്നു പ്രതിജ്ഞയുണ്ടായിരിക്കുക. എത്ര നിസ്സാരമെന്നു തോന്നിയാലും അന്യരുടെ അവകാശത്തിൽ കൈവയ്ക്കാതിരിക്കാമെന്നു പ്രതിജ്ഞയുണ്ടായിരിക്കുക.

ഉദാ:- ക്യൂ നില്ക്കുമ്പോൾ മുന്നേററാതിരിക്കുക. ഏതെങ്കിലും ചെയ്തുപോയിട്ടുണ്ടായിരുന്നാൽ അനുതാപമുണ്ടായിരിക്കുന്നതിനും പുറമേ പാടായ പരിഹാരവും ചെയ്യണം.

മൂന്നാംപദവി.

മേൽപ്പറഞ്ഞ രണ്ടു പദവികളും പഴയ പ്രമാണാനുസാരം വേണ്ടതാണ്. അതായതു തന്നെത്താൻ സ്നേഹിക്കുന്നതുപോലെ മററുള്ളവരേയും സ്നേഹിക്കണം എന്ന പ്രമാണാനുസാരമാണ്. മൂന്നാം പദവിയാകട്ടെ ന. കൎത്താവിൻെറ പുതിയപ്രമാണം "ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചതുപോലെ നിങ്ങളും തമ്മിൽ തമ്മിൽ സ്നേഹിക്കണം" എന്ന പ്രമാണം അനുസരിക്കയാണ്.

ആരോടും ഒരു ദ്രോഹവും ചെയ്യാതിരുന്നാൽമാത്രംപോരാ. പാടായ ഉപകാരം ചെയ്യണം, ശത്രുക്കളെ സ്നേഹിക്കണം. തിന്മയ്ക്കു് നന്മ പ്രതിപകരം ചെയ്യണം.

ii. സഹാനുഭൂതി.

(Love of complacency)

മററുള്ളവരുടെ ആത്മീയവും ശാരീരികവുമായ നന്മകളിൽ സന്തോഷവും തിന്മകളിൽ ദുഃഖവും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതു്.

iii. ഔദാൎയ്യം (Love of Benevolence.)

ഓരോരുത്തരെയും സ്നേഹിക്കുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും ആദരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനും പുറമേ മററുള്ളവരും പരസ്പരം ഈവിധം ചെയ്യാൻ പാടുപോലെ യത്നിക്കയും ചെയ്യുന്നതു്.

അദ്ധ്യായം 54.

സാന്മാൎഗ്ഗിക പുണ്യങ്ങൾ.

(Moral Virtues)

നിത്യരക്ഷയ്ക്കും പുണ്യപൂൎണ്ണതയ്ക്കും അവശ്യം വേണ്ടതു് ദൈവിക പുണ്യങ്ങളാണ്. ഈ ജീവിതത്തിൽ ദൈവികപുണ്യങ്ങൾ നമ്മിൽ ഉണ്ടാകുന്നതും നിലനില്ക്കുന്നതും വൎദ്ധിക്കുന്നതും നമ്മുടെ സ്വാഭാവാതീത സൽപ്രവൃത്തികൾ വഴിയായിട്ടാണ്. ആകയാൽ സ്വാഭാവാതീത സൽപ്രവൃത്തികളുള്ള കഴിവുകൾ അഥവാ സാന്മാൎഗ്ഗികനിയമാനുസാരം പ്രവൃത്തിക്കാനുള്ള പ്രാപ്തി നമുക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. അങ്ങനെയുള്ള കഴിവുകളാണ് സാന്മാൎഗ്ഗികപുണ്യങ്ങൾ. വരപ്രസാദത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ആ പുണ്യങ്ങളെയും നാം അഭ്യാസത്തിൽ കൊണ്ടുവരേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സാന്മാൎഗ്ഗികപുണ്യങ്ങൾ പലതായിരുന്നാലും അവയുടെയെല്ലാം മൂലം നാലു മാത്രമാണ്. പ്രധാനമായ ആ നാലു പുണ്യങ്ങളെയും അവയിൽ ചിലതിന്റെ ഉൾപ്പിരിവുകളെയും താഴെച്ചേൎക്കുന്നു.

I. വിവേകം (Prudence.)

II. നീതി (Justice)
- A മതാനുഷ്ഠാനപാടവം (Religion)
- B അനുസരണം (Obedience)
- C പരസ്പരനീതി (Commutative Justice)

III. ആത്മശക്തി (Fortitude.)

IV. അടക്കം (Temperance)
- A പതം (Soberity)
- B വിരക്തി (Chastity)
- C എളിമ (Humility)
- D ശാന്തത (Meekness).

I

വിവേകം (Prudence).

ദൈവതിരുമനസ്സ് അപ്പഴപ്പോൾ ഗ്രഹിച്ച് അവസരോചിതമായി അതു നിവൃത്തിക്കേണ്ടതു് എങ്ങനെയെന്നു വിവേചിക്കുന്നതിന് ബുദ്ധിയെ പ്രാപ്തമാക്കുന്ന ഒരു സ്വാഭാവാതീത സാന്മാർഗ്ഗികപുണ്യമാണ് വിവേകം.

മാനുഷികമായ സകല പ്രവൃത്തികളുടെയും പരമാന്ത്യം ദൈവസ്തുതിയും ആത്മരക്ഷയുമായിരിക്കണമല്ലോ. ആ പരമാന്ത്യത്തിനനുഗുണമായ താല്ക്കാലികാന്ത്യവുമുണ്ടാകാം. പരമാന്ത്യത്തിനനുഗുണമാകത്തക്കവണ്ണം താല്ക്കാലികാന്ത്യം പ്രാപിക്കുന്നതിന് ഏററവും പററിയ മാർഗ്ഗം മനസ്സിലാക്കി പ്രവൃത്തിക്കുന്നതിനുള്ള കഴിവാണ് അതിസ്വാഭാവിക വിവേകം.

നമ്മുടെ ബുദ്ധിക്ക് ഭാവനാശക്തി, ഗ്രഹണശക്തി, ഓർമ്മശക്തി എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു പ്രധാന കഴിവുകളുണ്ട്. ഈ കഴിവുകൾക്കനുഗുണമായേ സ്വാഭാവികവിവേകമുണ്ടായിരിക്കയുള്ളു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നില്ക്കുന്നവയെയും കഴിഞ്ഞവയെയും വരാനിരിക്കുന്നവയെയും മറെറല്ലാ സാഹചര്യങ്ങളേയുംകൂടെ ഒരേ സമയത്തു പര്യാലോചിച്ചിട്ടുവേണം ഉദ്ദിഷ്ട കാര്യസാദ്ധ്യത്തിന് ഏററവും പററിയതേതെന്നു കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ. വിവേകമെന്ന സ്വാഭാവികപുണ്യം പ്രസാദവരത്തിന് വിധേയമാകുമ്പോൾ അതിസ്വാഭാവിക വിവേകമായിത്തീരുന്നു. ആകയാൽ സ്വാഭാവിക വിവേകമില്ലാത്തവർക്ക് അതിസ്വാഭാവിക വിവേകമുണ്ടാകുവാൻ പ്രയാസമാണ്. അതുകൊണ്ടായിരിക്കണം ഒരു മഹാ വിവേകമതിയായ വി. അമ്മത്രേസ്യാ, അറിവില്ലാത്തവരെയും, രോഗികളെയും, പാപികളെയും സന്യാസത്തിൽ സ്വീകരിക്കാമെങ്കിലും വിവേകമില്ലാത്തവരെ സ്വീകരിക്കരുതെന്നുപദേശിച്ചിരിക്കുന്നതു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആ പുണ്യവതി പറഞ്ഞിരിക്കയാണ് "അറിവില്ലാത്തവരെ പഠിപ്പിച്ചും, രോഗികളെ ചികിത്സിച്ചും, പാപികളെ തപസ്സു ചെയ്യിപ്പിച്ചും നന്നാക്കാം. എന്നാൽ വിവേകമില്ലാത്തവരെ ഒന്നുകൊണ്ടും നന്നാക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമാകുകയില്ല." ആ പുണ്യവതിയുടെ ഈ അഭിപ്രായം സഭാധികാരികളുടെ പ്രത്യേകിച്ച്, സന്യാസാർത്ഥികളെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നവരുടെ സവിശേഷമായ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയീഭവിക്കേണ്ടതാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവിവേകികൾ തങ്ങൾക്കുതന്നെയും മററുള്ളവർക്കും ശല്യകാരണമായിത്തീരും. അവരുടെ സൽപ്രവൃത്തികൾപോലും ദുഷ്പ്രവൃത്തികളായി പരിണമിക്കും. പാപത്തെ വിട്ടകലുന്നതിനോ പുണ്യത്തിലഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്നതിനോ തങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയോ മററുള്ളവർക്കുവേണ്ടിയോ ഉപകാരപ്രദമായ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുന്നതിനോ വിവേകം ഒരത്യാവശ്യഘടകമാണ്.

വിവേകാഭ്യാസം.

1. അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവരുന്ന ഏതു കാൎയ്യത്തിലും കൎത്താവീശോമിശിഹായുടെ തിരുവിഷ്ടത്തിനു മുൻഗണന നല്കുവാനുള്ള സന്നദ്ധതയുണ്ടായിരിക്കണം.

2. കൎത്താവിൽ ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ട് ബദ്ധപ്പാടു കൂടാതെ, എന്നാൽ കാൎയ്യത്തിൻെറ ഗൗരവമനുസരിച്ച്, ശ്രദ്ധയോടും താല്പൎയ്യത്തോടുംകൂടെ എല്ലാ സാഹചൎയ്യങ്ങളെയും ഓൎമ്മയിൽ നിൎത്തി ആലോചിക്കണം.

3. ആലോചനാവസരത്തിൽ മുൻവിധിക്കോ ഏതെങ്കിലും ദുരാശക്കോ വിധേയമാകാതിരിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണു്.

4. നിസ്സാരകാൎയ്യമായാലും പലരുടെ അഭിപ്രായം ആരായുന്നതു് അഭിലഷണീയമത്രെ. എന്നാൽ പ്രധാന കാൎയ്യങ്ങളിൽ തക്കവരോട് ആലോചിക്കതന്നെ വേണം. മാത്രമല്ല, അവരുടെ നിർദ്ദേശത്തിനു് അവരെ നയിച്ചിരുന്ന ന്യായങ്ങളും അറിഞ്ഞിരുന്നാൽ പിന്നീടും ഉപകരിക്കും.

5. നമ്മുടെ കൎത്താവിൻെറയും അവിടുത്തെ വിശുദ്ധന്മാരുടെയും ദൃഷ്ടാന്തം ഈ വിഷയത്തിൽ മാൎഗ്ഗനിർദ്ദേശം നല്കും. അതിലേക്ക് സുവിശേഷവും വിശുദ്ധന്മാരുടെ ജീവചരിത്രങ്ങളും മനസ്സിരുത്തി വായിച്ചിരിക്കണം.

6. തങ്ങളുടെ വിവേകം ലൗകീയമോ വെറും മാനുഷികമോ ആകാതെ സാക്ഷാൽ ക്രിസ്തീയ വിവേകമായിരിപ്പാൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം. ആയതിന് വി. യാക്കോബുശ്ലീഹായുടെ ലക്ഷണോക്തി ഓൎമ്മയിലിരിക്കുന്നതുകൊള്ളാം.(യാക്കോബ് iii. 17.) "ഉയരത്തിൽനിന്നുള്ള ജ്ഞാനം (വിവേകം) ശുദ്ധവും, സമാധാനപൂൎണ്ണവും, വിനീതവും, അനുസരണമുള്ളതും, കരുണയും സൽഫലങ്ങൾകൊണ്ടു നിറഞ്ഞതും ആകുന്നു. അതു സംശയമില്ലാത്തതാകുന്നു; മുഖം നോക്കുന്നുമില്ല."

II

നീതി (Justice).

ഓരോരുത്തരുടെ അവകാശം അവരവൎക്കു വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതിന് നമ്മുടെ മനസ്സിനു പ്രാപ്തി നൽകുന്ന ഒരു അതിസ്വാഭാവിക സാന്മാൎഗ്ഗിക പുണ്യമാകുന്നു നീതി.

നീതി ഉപവിപോലെ മനസ്സിൻെറ ഗുണമാണു്. രണ്ടും രണ്ടു വിധത്തിലാണു് മനസ്സിനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു്. ഉപവി പാടുള്ള നന്മ മററുള്ളവൎക്കു ചെയ്വാൻ മനസ്സിനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. നീതിയാകട്ടെ കടപ്പെട്ടതു ചെയ്വാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു.

ഓരോരുത്തൎക്കുള്ള അവകാശം അവരവൎക്കു നൽകുന്നതിനാണു്

നീതിയെന്ന പുണ്യം നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കുന്നത്. ദൈവത്തിനുള്ള അവകാശം ദൈവത്തിനർപ്പിക്കുന്നതിന് നമ്മുടെ മനസ്സിനെ നയിക്കുന്ന പുണ്യത്തിന് (Religion) മതാനുഷ്ഠാനപാടവം എന്നും ദൈവത്തിൻെറ പ്രതിനിധികൾക്കുള്ള അവകാശം അവർക്കു നൽകുന്ന പുണ്യത്തിന്, അനുസരണം (obedience) എന്നും മററാളുകൾക്കു നല്കേണ്ട അവകാശം അവർക്കു നല്കുന്നതിനു നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന പുണ്യത്തിന് (Commutative Justice) പരസ്പരനീതി എന്നും പറയപ്പെടുന്നു. എല്ലാം നീതിയെന്ന ഏകപുണ്യംതന്നെ. ഓരോന്നും നിരന്തരം പ്രവൃത്തിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഈ പുണ്യം അഭ്യാസത്തിൽ വരുത്തേണ്ടത്.

A. മതാനുഷ്ഠാനപാടവം (Religion).

ദൈവം ന്യായമായി അർഹിക്കുന്ന ആരാധന നൽകുവാൻ പരിമിതസൃഷ്ടികളായ നമുക്കു സാദ്ധ്യമല്ല. ന. കർത്താവീശോമ്ശീഹായോടൈക്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് അവിടുത്തെ ബലി വഴിയായിട്ടാണ് ഈ ചുമതല ഒരു വിധത്തിൽ നാം നിറവേററുന്നത്.

സാധാരണ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ആദ്യത്തെ മൂന്നു ദൈവപ്രമാണങ്ങളും തിരുസഭയുടെ ആദ്യത്തെ മൂന്നു കല്പനകളും കൃത്യമായി ആചരിച്ചുകൊണ്ടും സന്യാസികൾ മേൽപ്പറഞ്ഞവയ്ക്കു പുറമേ അവരവരുടെ നിയമാനുസാരമായ ജപധ്യാനങ്ങളും മററു ഭക്തകൃത്യങ്ങളും ശ്രദ്ധയോടും ഭക്തിയോടും സൂക്ഷമായും നിവർത്തിച്ചുകൊണ്ടും ഈ കടം നിറവേററുന്നു. കൃത്യമായി ഈ ചുമതലകൾ നിർവ്വഹിക്കുമ്പോൾ ഈ പുണ്യവും അഭ്യാസത്തിൽ വരും.

B. അനുസരണം (Obedience).

ദൈവത്തിൻെറ പ്രതിനിധിയായ ന്യായമായ അധികാരിയുടെ മനസ്സിന് സ്വമനസ്സിനെ വിധേയമാക്കുന്ന ഒരു അതിസ്വാഭാവിക സാന്മാർഗ്ഗികപുണ്യമാണ് അനുസരണം. ഈ പുണ്യം വഴിയായി നാം ദൈവത്തോടു യോജിച്ച് ദൈവത്തിൽ ജീവിക്കും.

സാക്ഷാൽ അനുസരണത്താൽ ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഓരോ പ്രവൃത്തികളും ദൈവികവും സാന്മാർഗ്ഗികവുമായ സകല പുണ്യങ്ങളുടെയും പ്രവർത്തനം (Exercise) ആയിരിക്കും. അതുകൊണ്ടാണ് ഈ പുണ്യം സകല പുണ്യങ്ങളുടെയും മാതാവും രക്ഷാകർത്രിയുമാണെന്ന് വി. ആഗുസ്തീനോസ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ആകയാൽ ഈ പുണ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടുതന്നെ മററെല്ലാ പുണ്യങ്ങളുംകൂടെ ഏറെക്കുറെ അഭ്യാസത്തിൽ വരുന്നതാണ്.

ന്യായമായ തലവനെ അനുസരിക്കേണ്ടത് സകലരുടെയും കടമയാണ്. മറിച്ചു ചെയ്യുന്നതു പാപമാണ്. വ്രതമനുഷ്ഠിച്ച സന്യാസികൾ ന്യായമായ അധികാരിയുടെ ആജ്ഞയെ ധിക്കരിച്ചാൽ ദൈവദോഷമാകും. ആകയാൽ സന്യാസാർത്ഥികൾ അവരുടെ നവസന്യാസകാലത്തെ

ങ്കിലും സർവ്വപ്രധാനമായി അനുസരണമെന്ന പുണ്യം അഭ്യാസത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കണം. അതായത് ഏതൊരു ആജ്ഞയും സസന്തോഷം അനുസരിപ്പാനുള്ള കഴിവ് സമ്പാദിച്ചിരിക്കണം. പ്രാർത്ഥന, ധ്യാനം, കൂദാശകളുടെ സ്വീകരണം, സർവ്വോപരി പ്രയത്നം, അതായത് നിസ്സാര കാര്യങ്ങളിൽപ്പോലും തലവൻെറ ആജ്ഞ സന്തോഷത്തോടും ഉത്സാഹത്തോടും സൂക്ഷ്മമായും ഉടനുടൻ അനുസരിച്ചുകൊണ്ട് ഈ പുണ്യം കൈവരുത്തേണ്ടതാണ്.

C. പരസ്പരനീതി (Commutative Justice).

അന്യരുടെ പുണ്യം, ആരോഗ്യം, സമ്പത്ത്, മാനം, എന്നിവയെല്ലാംനും നാശകാരണമാകാതിരിപ്പാൻ നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കുന്ന ഒരു പുണ്യമാണിത്. അഞ്ചു മുതൽ പത്തുവരെയുള്ള ദൈവപ്രമാണങ്ങൾ കൃത്യമായി ആചരിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഈ പുണ്യം കൈവരുത്തേണ്ടത്. ഈ പുണ്യത്തിനെതിരായ കുററങ്ങൾക്ക് പരിഹാരകടവും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്.

III

ആത്മശക്തി (Fortitude).

ദൈവതിരുമനസ്സു നിവൃത്തിക്കുന്നതിൽ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവരുന്ന പ്രതിബന്ധങ്ങളെ തരണം ചെയ്യുന്നതിനും കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളെ സഹിക്കുന്നതിനും നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കുന്ന ഒരു അതിസ്വാഭാവിക സാന്മാർഗ്ഗികപുണ്യമാണ് ആത്മശക്തി.

ചെയ്യേണ്ട പ്രവൃത്തിക്കുള്ള പ്രയാസം അല്ലെങ്കിൽ ആ പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതായാൽ മററുള്ളവരുടെ വിമർശനത്തിനോ, ആക്ഷേപത്തിനോ, വിരോധത്തിനോ കാരണമായേക്കുമെന്ന ഭയം, അല്ലെങ്കിൽ ആ പ്രവൃത്തിനിമിത്തം തനിക്കു മാനഹാനിയോ, മുതൽ നഷ്ടമോ, ദേഹോപദ്രവമോ വന്നുകൂടിയേക്കുമെന്ന ഭയം, എന്നിവയെ എല്ലാം അവഗണിക്കാൻ ഈ പുണ്യം മനസ്സിനു ശക്തി തരുന്നു. ഈ പുണ്യത്തോടു ബന്ധപ്പെട്ട പുണ്യങ്ങളാണു, സഹനശക്തി, സ്ഥിരത, മഹാമനസ്കത എന്നിവ.

കുരിശുകൾ വഹിച്ചുകൊണ്ടാണ് കുരിശു വഹിക്കാനുള്ള ശക്തി അഥവാ ആത്മശക്തി അഭ്യാസത്തിൽ കൊണ്ടുവരേണ്ടത്.

IV

അടക്കം (Temperance).

ഐന്ദ്രികപക്ഷങ്ങളെ അഥവാ ആസക്തികളെ നിയന്ത്രിക്കാനുള്ള അതിസ്വാഭാവിക കഴിവാണ് അടക്കമെന്ന സാന്മാർഗ്ഗിക പുണ്യം.

A. പതം (Soberity).

ആരോഗ്യസംരക്ഷണത്തിനായി നിലകൊള്ളുന്ന ഒരാസക്തിയാണു് കൊതി. പക്ഷേ അതിനെ നിയന്ത്രിക്കാതിരുന്നാൽ ആരോഗ്യത്തിനുതന്നെ ഹാനികരമായിരിക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല, അനേക തിന്മകൾക്കു കാരണമായും തീരും. ആകയാൽ ആരോഗ്യരക്ഷയെ മാത്രം ലാക്കാക്കിയെ ഭക്ഷണപാനീയങ്ങൾ അനുഭവിക്കാവൂ. നേരെ മറിച്ച്,

(a) രുചിയെക്കുറിച്ചുമാത്രമോ,

(b) ആവശ്യമില്ലാത്തപ്പോഴോ,

c) ആവശ്യത്തിലധികമോ,

d) ആവേശത്തോടുകൂടിയോ ഒരിക്കലും, ഭക്ഷണപാനീയങ്ങൾ അനുഭവിക്കാതിരിക്കണം. അതിനുള്ള കഴിവാണ് പതമെന്ന പുണ്യം.

B. വിരക്തി (Chastity)

സന്തത്യുല്പാദനത്തിനായി നിലകൊള്ളുന്ന സ്പർശനാസക്തിയെ നിയന്ത്രിക്കാനുള്ള അതിസ്വാഭാവിക കഴിവാണ് വിരക്തി. വിവാഹിതർ പരിമിതമായും അല്ലാത്തവർ പരിപൂർണ്ണമായും വിരക്തി പാലിക്കാൻ കടപ്പെടുന്നു.

ആരോഗ്യസംരക്ഷണത്തിനായി ഭക്ഷണപാനീയങ്ങൾ രുചിയോടെ അനുഭവിക്കാം. ആ രസാനുഭവം പാപമല്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അഞ്ചാം പ്രമാണമനുസരിച്ച് ഒരു പുണ്യകൃത്യവുമായിരിക്കും. അപ്രകാരംതന്നെ ന്യായമായി വിവാഹം കഴിച്ച് ഒരുമിച്ചു ജീവിക്കുന്ന ദമ്പതിമാർ അവരുടെ അന്തസ്സിനടുത്ത ചുമതല നിർവ്വഹിക്കുമ്പോൾ അനുഭവപ്പെടുന്ന സ്പർശനരസം അവർക്കനുഭവിക്കാം. ആ രസാനുഭവം പാപമല്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ഒൻപതാം പ്രമാണമനുസരിച്ചു പുണ്യംതന്നെയാണ്. ആ പ്രത്യേക സാഹചര്യമൊഴികെ ഈ രസാനുഭവം ആറാംപ്രമാണത്തിനെതിരായ പാപമാണ്.

ഭാവന, ദർശനം, ശ്രവണം, സ്പർശനം എന്നീ നാലു വഴിക്കു ഈ ആസക്തി നമ്മെ ബാധിക്കാൻ പാടുണ്ട്. ഏതു വിധത്തിലായാലും അറിവോടും സമ്മതത്തോടുംകൂടെ ഈ രസം അനുഭവിക്കുന്നതായാൽ പാപമാകും. ഈ സംഗതിയിൽ വിഷയലഘുത്വമില്ലാത്തതിനാൽ എത്ര നിസ്സാരമായിട്ടായിരുന്നാലും അറിവോടും സമ്മതത്തോടുംകൂടെ ഈ രസം അനുഭവിക്കുന്നതായിരുന്നാൽ ഘനമായ പാപമാകും. വിരക്തി നേർന്നിട്ടുള്ളവരായിരുന്നാൽ വ്രതലംഘനവുമായിരിക്കും.

പുണ്യങ്ങളുടെ ഗണത്തിൽ അടക്കമെന്ന പുണ്യത്തിനു് നിസ്സാരസ്ഥാനമേയുള്ളു എന്നിരുന്നാലും വിരക്തിയുടെ അഭാവത്തിൽ പുണ്യപൂർണ്ണതയിലെത്തുകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല നിത്യമായി നശിച്ചുപോകാനും ഇടയുണ്ട്. ആകയാൽ സർവ്വപ്രധാനമായി സർവ്വകഴിവുകളോടെ അഭ്യസിക്കേണ്ട ഒരു പുണ്യമാണ് വിരക്തി. മാത്രമല്ല ഈ പുണ്യത്തിനെതിരായ

തിന്മയെ, എല്ലാവരും, ഏതു സ്ഥിതിക്കാരും എപ്പോഴും ഭയപ്പെടേണ്ടതു മാണ്. മററെല്ലാ പുണ്യങ്ങളുംകൂടെ ഉണ്ടെങ്കിലേ ഈ പുണ്യം ഉണ്ടായിരിക്കയുള്ളു. പ്രത്യേകിച്ച് (1) എളിമ. (2) അദ്ധ്വാനശീലം. (3) ആശാനിഗ്രഹം. (4) ദൈവസ്നേഹം. ഈ നാലു ഘടകങ്ങൾ കൂടാതെ വിരക്തി പാലിക്കുക പ്രായോഗികമല്ല.

(1) എളിമ.

ഒരിക്കലും തന്നിൽതന്നെ ആശ്രയിക്കാതെ കർത്താവിലും അവിടുത്തെ വിശുദ്ധരിലുംമാത്രം ആശ്രയിക്കുകയും, ശുദ്ധതയ്ക്കു ചേരാത്ത സകലത്തിലുംനിന്ന് തൽക്ഷണം ഓടി അകലുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രകൃതം ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഈ സംഗതിയിലുണ്ടായേക്കാവുന്ന ഏതുതരം പ്രയാസങ്ങളിലും സംശയങ്ങളിലും അപ്പഴപ്പോൾ ആത്മപിതാവിനെ ആത്മാർത്ഥമായി വിവരം അറിയിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിൻെറ നിർദ്ദേശങ്ങളെ കൃത്യമായി അനുസരിക്കുകയും വേണം.

(2) അദ്ധ്വാനശീലം.

എപ്പോഴും ചുമതലാബോധത്തോടെ വർത്തിക്കണം. ന്യായമായ ഏതെങ്കിലും ജോലിയിൽ വ്യാപൃതരായിരിക്കണം. അലസമായി ഒരിക്കലും കഴിഞ്ഞുകൂടരുത്. "അലസൻെറ ബോധം അനുചിത ചിന്തകളാൽ നിറയും." (S. F. S.)

(3) ആശാനിഗ്രഹം.

അനുചിതവും അനാവശ്യവുമായ എല്ലാവക ഇഷ്ടങ്ങളെയും തൽക്ഷണം ത്യജിക്കുന്ന തഴക്കമുണ്ടായിരിക്കണം.

(4) ദൈവസ്നേഹം.

ചിന്തിക്കാനൊരു ബോധവും സ്നേഹിക്കാനൊരു ഹൃദയവും ഏവർക്കുമുണ്ട്. അവ ഒരിക്കലും പ്രവൃത്തിരഹിതമായിരിക്കയില്ല. നല്ല വിഷയങ്ങൾ മനഃപൂർവ്വം നാം തേടിക്കൊടുക്കാതിരുന്നാൽ താല്ക്കാലികവും ജഡികവുമായ വിഷയങ്ങൾ സ്വാഭാവികമായി അവ സ്വീകരിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കും. അങ്ങനെ അശുദ്ധിയിൽ താനേ പതിക്കും. ആകയാൽ ബോധത്തിലും ഹൃദയത്തിലും എപ്പോഴും നല്ല വിഷയങ്ങളുണ്ടായിരിപ്പാൻ മനഃപൂർവ്വം യത്നിക്കണം.

ഇവ നാലും പാലിക്കാൻ സാധിക്കുന്നവർക്ക് വിരക്തി പാലിക്കാനും സാധിക്കുന്നതാണ്.

C. എളിമ (Humility).

എളിമയെപ്പററി വിശദമായ ജ്ഞാനം ആവശ്യമാകയാൽ അതേപ്പററി അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കുന്നതാണ്.

D. ശാന്തത (Meekness).

ശാന്തത സാന്മാൎഗ്ഗികമായ ഏക പുണ്യമായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടു ന്നുണ്ടെങ്കിലും എല്ലാ പുണ്യങ്ങളുംചേൎന്ന ഒരു സങ്കരപുണ്യമെന്നുവേണം പറയുവാൻ. ഇതിൻെറ ഉള്ളടക്കം പ്രധാനമായി മൂന്നു പുണ്യങ്ങൾ അഥവാ കഴിവുകളാണ്.

i. സ്വാവേശങ്ങളെ പ്രത്യേകിച്ച് അരിശത്തെ അടക്കുവാനുള്ള കഴിവ്.

ii. അന്യരുടെ താഴ്ച വീഴ്ചകളെ സഹിപ്പാനുള്ള കഴിവ്.

iii. പരദ്രോഹങ്ങളെ ക്ഷമിപ്പാനുള്ള കഴിവ്.

ഇവ മൂന്നും ഒത്തൊരുമിച്ചു വിളങ്ങുന്ന സ്വഭാവപ്രകൃതത്തിനാണ് ശാന്തതയെന്നു പറയുന്നത്. ശാന്തതയുള്ളവരെ സാക്ഷാൽ സമാധാനത്തിൽ ജീവിക്കയുള്ളു. അല്ലാത്തവരെ അലട്ടാൻ എപ്പോഴും എന്തെങ്കിലുമുണ്ടായിരിക്കും.

ശാന്തതയുള്ളവൻ:—

1. ദൈവത്തോടു സമാധാനം.

ദൈവത്തിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന ഏതും— തനിക്കു നേരിടുന്ന ഏതും— സന്താപമാകട്ടെ സന്തോഷമാകട്ടെ— സമചിത്തതയോടെ സ്വീകരിക്കും.

2. തന്നോടുതന്നെ സമാധാനം.

ഒരു വലിയ തെററുതന്നെ ചെയ്യാനിടയായാലും അതേപ്പററി, ആശ്ചൎയ്യമോ, കുണ്ഠിതമോ, കലക്കമോ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല.

3. അന്യരോടു സമാധാനം.

ആരെന്തുതന്നെ ചെയ്താലും എത്ര ദ്രോഹം ചെയ്താലും അവരോടുള്ള സ്നേഹത്തിനോ രമ്യതയ്ക്കോ യാതൊരു മാററവും വരുന്നതല്ല.

ശാന്തത ദൈവത്തെയും മനുഷ്യരെയും ഒന്നുപോലെ ആകൎഷിക്കുന്ന ഒരു പുണ്യമാണ്. ഇതിനെ പുണ്യപൂൎണ്ണതയുടെ അടയാളമായിട്ടാണ് ജ്ഞാനപിതാക്കൾ ഗണിക്കുന്നത്. ഈ പുണ്യത്തെ നാം ഹൃദയപൂൎവ്വം മതിക്കുകയും സ്നേഹിക്കുകയും വേണം. പറഞ്ഞൊക്കപ്പെട്ട രക്ഷകൻെറ അടയാളമായി ഏശായാ ദീൎഘദൎശി പ്രവചിച്ചിരുന്നത് ഈ പുണ്യമാണ്. ന. കൎത്താവുതന്നെയും തന്നിൽനിന്നു പഠിപ്പാൻ നമ്മോടാവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും ഈ പുണ്യംതന്നെ.

നിരന്തരമായ ആശാനിഗ്രഹത്താലും വിചാരത്തിലും വാക്കിലും ക്രിയകളിലും ന. കൎത്താവിനെ അനുകരിച്ചുകൊണ്ടും ഈ പുണ്യം കൈവരുത്താം. ന. കൎത്താവിൽ പ്രശോഭിച്ചിരുന്ന ഈ പുണ്യത്തെ നമ്മിലേയ്ക്കു പകൎത്തുവാൻ എപ്പോഴും ആഗ്രഹിക്കുകയും മരണംവരെ യത്നിക്കുകയും വേണം.

അദ്ധ്യായം 55.

എളിമ (Humility).

—*—

Faith is the root of all Justification (C. T.) "വിശ്വാസം സകല നീതീകരണത്തിനും അടിസ്ഥാനമാകുന്നു" എന്ന് ത്രെന്തോസ് സൂനഹദോസ് പഠിപ്പിക്കുന്നു. ആകയാൽ പുണ്യാഭിവൃദ്ധി ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ വിശ്വാസവർദ്ധനവിനായി യത്നിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട സത്യങ്ങളെ പഠിച്ചറിഞ്ഞുകൊണ്ടും അറിയുന്നവയെ വിശ്വാസദൃഷ്ട്യാ വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുമാണ് വിശ്വാസത്തിൽ വർദ്ധിക്കേണ്ടത്.

ഈ ജീവിതത്തിൽ സ്വയം അറിയുന്നത് എത്രയും സാരവത്തായ കാര്യമാണ്. സ്വാഭാവികമായി നാം നമ്മെത്തന്നെ അറിയുന്നുണ്ട്. നമ്മെയും നമുക്കുള്ള സകല ഗുണങ്ങളെയും അറിയുന്നു. ജന്മനാ ഉള്ളവയും, ആർജ്ജിതവും, ആത്മീയവും, ശാരീരികവും, സ്വാഭാവികവും, സ്വാഭാവാതീതവുമായി പല ഗുണങ്ങൾ നമുക്കുണ്ടാവാം.

പ്രശസ്തിയുള്ള ഒരു കുടുംബജാതനാവാം; നിലയും വിലയുമുള്ളവരായി സ്വന്തപ്പെട്ടവർ പലരുണ്ടാവാം; വളരെ സമ്പത്തുണ്ടാവാം; നല്ല ആരോഗ്യമുണ്ടാവാം; അതുപോലെതന്നെ നല്ല രൂപലാവണ്യം, നല്ല നിറം, വടിവൊത്ത മുഖം, നല്ല പല്ല്, കണ്ണിനു നല്ല കാഴ്ച, ചെവിക്കു നല്ല കേഴ്‌വി, നല്ല സ്വരവാസന, നല്ല ബുദ്ധിശക്തി, ഗ്രഹണശക്തി, ഓർമ്മശക്തി, ഭാവനാശക്തി എന്നിവയ്ക്കും പുറമെ പല ഭാഷകൾ പഠിച്ചിട്ടുണ്ടാവാം; ശാസ്ത്രങ്ങൾ പഠിച്ചിട്ടുണ്ടാവാം; ഉന്നത ഡിഗ്രികൾ സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ടാവാം; കൂടാതെയും പ്രസംഗചാതുര്യം, ഗ്രന്ഥരചന, കൊത്തുപണി, ചിത്രമെഴുത്ത്, സംഗീതം, കാര്യനിർവ്വഹണപാടവം മുതലായി അനവധി കഴിവുകളുണ്ടാവാം; ദൈവികവും സന്മാർഗ്ഗികവുമായ പുണ്യങ്ങളുണ്ടാവാം; ഈവിധം നാനാതര ഗുണങ്ങളുണ്ടാവാം. സ്വാഭാവികജ്ഞാനത്തിൽ ഇവയെല്ലാം സ്വന്തമാണ്. വേറാരും അവകാശപ്പെടുവാനില്ല. എന്നാൽ വിശ്വാസദൃഷ്ട്യാ നോക്കുമ്പോൾ എല്ലാം ദൈവത്തിന്റേതാണ്.

Si quid est, bonum est et quidem a Deo est. (S. Th.)

"ഉള്ളവ ഏതും നല്ലത്. എന്നാൽ ദൈവത്തിൽനിന്നാകുന്നു" എന്ന് തോമ്മാമല്പാൻ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

ഏശായാ ദീർഘദർശി വഴിയായി കർത്താവരുളിച്ചെയ്യുന്നു.

ܐܢܐ ܐܢܐ ܡܪܝܐ܆ ܗܢܘ ܫܡܝ ❖ ܘܫܘܒܚܝ ܠܐܚܪܢܐ ܠܐ ܐܬܠ ❖

"I the Lord, This is my name. I will not Give my glory to another." (ഏശായാ. xLii. 8.)

"ഞാൻ കർത്താവ് (ആകുന്നു). അത് എന്റെ നാമം ആകുന്നു. ഞാൻ എന്റെ മഹത്വത്തെ മറ്റൊരുത്തനും കൊടുക്കുകയില്ല."

(ഞാൻ കർത്താവാകുന്നു, കർത്താവായിരിക്ക എന്നതു് എൻെറ സ്വഭാവമാണു്. കർത്താവായിരിക്കുക എന്നുള്ള എൻെറ ബഹുമാനം ഞാനാക്കും വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതല്ല.)

ഏതിൻെറയും സാക്ഷാൽ ഉടമസ്ഥൻ— ഉള്ളായ്മയുടെ നാഥൻ— ദൈവം മാത്രമാണു്. നാമും നമ്മിലുള്ളവ സമസ്തവും ദൈവത്തിൻേറതാകുന്നു. അവ ദൈവം നമുക്ക തന്നു കഴിഞ്ഞതോ തരാനിരിക്കുന്നതോ അല്ല; തന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവയാകുന്നു. പലതും നമ്മുടെ യാതൊരു സഹകരണവും കൂടാതെയും, ചിലതു നമ്മുടെ സഹകരണത്തോടുകൂടിയും തന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവയാകുന്നു. അവയുടെ കർത്തൃത്വമല്ല, കൈകാര്യാവകാശം മാത്രമേ തരുന്നുള്ളു. കൈകാര്യത്തിനുതന്നെയും നമുക്ക പൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യമില്ല. എന്തിനായി നൽകപ്പെട്ടുന്നുവോ അതിനായിമാത്രം ഉപയോഗിച്ചാൽ സമ്മാനവും, മറിച്ചു ചെയ്താൽ ശിക്ഷയുമുണ്ടാകം. അകയാൽ ദൈവം നമുക്ക പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന യാതൊരു നന്മയും നിരുപയോഗപ്പെടുത്താനോ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്താനോ നമുക്ക സ്വാതന്ത്ര്യമില്ല.

എന്തിനുവേണ്ടിയാണു് ഈ ദാനങ്ങൾ ദൈവം നമുക്ക പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതു്? ദൈവത്തിനു് ഒരന്ത്യമേയുള്ളു. അതു തൻെറ മഹത്വമാണു്.

ദൈവം നമുക്ക പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന നന്മകൾകൊണ്ടു് എങ്ങനെയാണു ദൈവത്തെ നാം മഹത്വപ്പെടുത്തേണ്ടതു്? ദൈവദാനങ്ങൾകൊണ്ടു് സർവ്വപ്രധാനമായി സ്വന്തരക്ഷയും പാടുള്ളിടത്തോളം അന്യരുടെ രക്ഷയും നേടിക്കൊണ്ടാണു ദൈവത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്തേണ്ടതു്. ഇതിനുവേണ്ടി മാത്രമാണു് ഏതൊരു നന്മയും ദൈവം നമുക്ക പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതു്.

നമ്മിലുള്ളവ സമസ്തവും ദൈവത്തിൻേറതെങ്കിൽ നമുക്ക സ്വന്തമായി— ഉടമാവകാശമുള്ളതായി— ഒന്നുമില്ലേ? ഉണ്ടാവാം. നാം ചെയ്തുപോയ പാപങ്ങളും അവയിൽനിന്നുളവായ തിന്മകളും അഥവാ ദുരാശകളും നമ്മുടെ സ്വന്തമാണു്. അവയ്ക്കു് വേറെ ആക്കും അവകാശമില്ല. അകയാൽ നമ്മുടെ സ്വന്തമായ പാപങ്ങളെയും ദുരാശകളെയുംപററി മററുള്ളവരുടെ വെറുപ്പിനും, അറപ്പിനും, വിദ്വേഷത്തിനുമല്ലാതെ, നമ്മിലുള്ള യാതൊരു നന്മയെയുംപററി പ്രശംസയ്ക്കോ, സ്തുതിക്കോ നമുക്കവകാശമില്ല.

അകയാൽ നമ്മിലുള്ള സകല നന്മകളും ദൈവത്തിൻേറതും പാപങ്ങളും ദുരാശകളുംമാത്രം നമ്മുടേതുമാകുന്നു എന്നതു സത്യമാണു്. വിശ്വാസസത്യമാണു്. അതിസ്വാഭാവിക തീർച്ചയുള്ള സത്യമാണു്.

ദൈവത്തിൻെറ ദാനങ്ങൾ എന്തിനായി നൽകപ്പെട്ടുന്നുവോ അതിനായിമാത്രം വിനിയോഗിക്കുന്നതു് നീതിയാണു്.

എന്നാൽ ലോകം, പിശാചു്, ശരീരം എന്ന ശത്രുത്രയങ്ങളുടെ മദ്ധ്യേ ജീവിക്കുന്നവരായ നാം അനീതിചെയ്യേക്കുമോ എന്നു ന്യായമായി ഭയപ്പെടേണ്ടതാണു്.

മേൽപ്പറഞ്ഞ സത്യം, നീതി, ഭയം എന്നീ മൂന്നു ഗുണങ്ങൾ ഏകോപിച്ചുള്ള ആത്മാവസ്ഥ അഥവാ പുണ്യമാണ് എളിമ.

ആകയാൽ എളിമയെന്ന പുണ്യത്തെ ഈ വിധം നിർവ്വചിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. നമ്മിലുള്ള സകല നന്മകളും ദൈവത്തിൻേറതെന്നും പാപങ്ങളും ദുരാശകളുംമാത്രം സ്വന്തമെന്നും അറിഞ്ഞു സമ്മതിക്കുന്നതിനും, മററുള്ളവരും ഈ സത്യം ഗ്രഹിച്ച് തദനുസാരം നമ്മോടു വർത്തിക്കുന്നതിനു്, അവരെ അനുവദിക്കുന്നതിനും, നമ്മുടെ മനസ്സിനെ പ്രാപ്തമാക്കുന്ന ഒരു അതിസ്വാഭാവിക സാന്മാർഗ്ഗിക പുണ്യമാകുന്നു എളിമ.

നിഷ്കൃഷ്ടമായി പറയുന്നതായാൽ സാന്മാർഗ്ഗികപുണ്യങ്ങളിൽതന്നെ നിസ്സാര സ്ഥാനമേ എളിമയ്ക്കുള്ളു. എന്നുവരികിലും എളിമയുടെ പ്രകൃതം നോക്കുമ്പോൾ മററെല്ലാത്തെക്കാൾ പ്രധാനപ്പെട്ട പുണ്യമാണ് എളിമ. എളിമ വിശ്വാസത്തിൽനിന്നാണ് ഉത്ഭവിക്കുന്നതു്. എന്നുവരികിലും വിശ്വാസത്തിനുതന്നെ നിലനില്ക്കുന്നതിനോ വർദ്ധിക്കുന്നതിനോ എളിമ കൂടാതെ സാദ്ധ്യമല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ദൈവം തൻെറ രഹസ്യങ്ങളെ എളിമയുള്ളവർക്കു വെളിപ്പെടുത്തികൊടുക്കുകയും അതില്ലാത്തവരിൽനിന്ന് മറച്ചുവയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്ന് (മത്തായി xi. 25) നമ്മുടെ കർത്താവുതന്നെ സാക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു.

ദൈവദാനങ്ങളെ അവ നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഉദ്ദേശങ്ങൾക്കായി മാത്രം വിനിയോഗിക്കണമെന്ന് ദൃഢമായ മനസ്സ് അഥവാ മനസ്സിൻെറ കഴിവ് (Love of Conformity) ഉപവിതന്നെയാണ്.

അപ്രകാരംതന്നെ എളിമയിൽപെട്ടതാണല്ലോ ദൈവതിരുമനസ്സിനെ നിഷേധിച്ചേക്കുമോ എന്ന ഭയം. ഈ ഭയം നിമിത്തം എപ്പോഴും ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിക്കും. ഈ ആശ്രയം ശരണത്തിൻെറ അസ്തിവാരമാകുന്നു.

ആകയാൽ എളിമ വിശ്വാസത്തിൽനിന്നു ജനിക്കുന്നു എന്നുവരികിലും വിശ്വാസത്തെത്തന്നെ നിലനിർത്തുകയും പോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്രകാരംതന്നെ ഉപവി ശരണം എന്നീ ദൈവികപുണ്യങ്ങളും സകല അതിസ്വാഭാവിക സാന്മാർഗ്ഗികപുണ്യങ്ങളും ആരംഭിക്കാനും നിലനില്ക്കാനും വർദ്ധിക്കാനും എളിമ കൂടിയേ തീരു. അതുകൊണ്ടാണ് എളിമ സകല പുണ്യങ്ങളുടെയും വളർത്തമ്മയാകുന്നു എന്നു പറയപ്പെട്ടുന്നതു്.

ആകയാൽ എളിമയില്ലാതായാൽ സാക്ഷാത്തായ യാതൊരു പുണ്യവും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ലെന്നും നേരേ മറിച്ച് എളിമയുണ്ടായിരുന്നാൽ മററെല്ലാ പുണ്യങ്ങളിലും അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ച് പൂർണ്ണതയിൽ എത്തുമെന്നും ഏവരും എപ്പോഴും ഓർത്തിരിക്കണം.

എപ്പോഴും ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിക്കുക എന്നതു് എളിമയുള്ളവരുടെ പ്രകൃതമാകയാൽ എളിമയുള്ളവർക്ക് ധാരാളമായി പ്രേരകവരപ്രസാദം ലഭിക്കും. തന്നിമിത്തം അവരുടെ സൽക്കർമ്മങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ യോഗ്യത (Merit) ഉണ്ടായിരിക്കും. അങ്ങിനെ എളിമയുള്ളവരിൽ സകല പുണ്യങ്ങളുടെയും ഉൽപ്പത്തിയായ ശുദ്ധീകരണവരപ്രസാദം വർദ്ധിക്കു

ന്നതാണ്. ഏതൽക്കാരണങ്ങളാലാണ് ജ്ഞാനപിതാക്കളെല്ലാം, വേണ്ട, നമ്മുടെ കർത്താവുതന്നെയും എളിമയെപ്പററി വലിയ കാര്യമായി പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്.

അഹങ്കാരം.

എളിമയെന്ന പുണ്യത്തിനു നേരെ വിപരീതമായ ദുർഗ്ഗുണമാണ് അഹങ്കാരം. അഹങ്കാരം അസത്യത്തിൽനിന്നു ജനിച്ച് അനീതിയിൽ വളരുന്നു.

അഹങ്കാരി തന്നിലുള്ള ദൈവദാനങ്ങളെ സ്വന്തമെന്നു കരുതി അതിൽ സന്തോഷിക്കുന്നു. ചില അഹങ്കാരികൾ അവരിലുള്ള നന്മകൾ ദൈവത്തിൻേറതു് എന്ന തത്വത്തിൽ സമ്മതിച്ചാലും ഏതാണ്ടു തക്ക വില കൊടുത്തു വാങ്ങി എന്ന ഭാവേന ആ നന്മകൾ തങ്ങളിലുണ്ടാവാൻ അവർ ചെയ്ത യത്നങ്ങളിലായിരിക്കും ആനന്ദിക്കുക.

നന്മയേതും എപ്പോഴും ദൈവത്തിൻേറതാണ്. താൻ ആക്കം കടപ്പെട്ടന്നില്ല. നാം എത്ര യത്നിച്ചാലും നമ്മിൽ നന്മയുണ്ടാകുന്നതു് ദൈവാനുഗ്രഹം ഒന്നുകൊണ്ടു മാത്രമാണ്. ദൈവത്തിൻേറതു് ഏതു രൂപത്തിലായാലും നാം സ്വന്തമെന്നു കരുതുന്നതു് അസത്യമാണ്. അവയെപ്പററിയുള്ള പ്രശംസ അഥവാ സ്തുതി ദൈവത്തിനു നൽകാതിരിക്കുന്നതു് അനീതിയാണ്. സ്രഷ്ടാവായ ദൈവത്തിനുള്ള സ്തുതി അവിടുത്തേക്ക് അർപ്പിക്കാതെ, ഒരു സൃഷ്ടിക്ക് — തനിക്കുതന്നെ — അർപ്പിക്കുന്നതു് വിഗ്രഹാരാധനക്കടുത്ത അനീതിയാണ്. ആകയാൽ അഹങ്കാരം (in kind) ജാത്യാലെ വലിയ തിന്മയാണ്.

തൻേറതല്ലാത്ത, തന്നിലുള്ള നന്മകളെ തൻേറതെന്നു ഭാവിച്ച് ആനന്ദിക്കുന്നവൻ തന്നിലില്ലാത്ത നന്മകളെയും തന്നിലുണ്ടെന്നു ഭാവിച്ചും ആനന്ദിക്കും. സ്വയം സ്തുതിക്കുന്നവൻ മററുള്ളവരും തന്നെ സ്തുതിക്കാനാഗ്രഹിക്കും. പരസ്തുതിയിലുള്ള മോഹം വെറും (Sentiment) വികാരമായി തുടങ്ങിയാലും അതിവേഗത്തിൽ (Passion) ആവേശമായി മാറും. ആകയാൽ അഹങ്കാരി പരസ്തുതി മോഹിച്ച് സ്വന്ത നന്മകളെ, ഉള്ളതിനെയും ഇല്ലാരതതിനെയും ചാതുരിയോടെ അന്യരുടെ പക്കൽ വർണ്ണിക്കും; പ്രകടിപ്പിക്കും; കപടഭക്തനായിത്തീരും. അഹങ്കാരി മായസ്തുതി ആഗ്രഹിച്ച് തൻെറ കഴിവിൽപ്പെടാത്ത കാര്യങ്ങളിൽപ്പോലും ഇടപെടും; സ്ഥാനമാനങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കും. അവ ലഭിപ്പാനായി എന്തും ചെയ്യും; ചതുരുപായങ്ങളും പ്രയോഗിക്കും; ഏതു നീചപോംവഴിയും അവലംബിക്കും; ഏതിലും ഏർപ്പെടും; കഴിവിൽക്കവിഞ്ഞു് അദ്ധ്വാനിക്കും; എല്ലാം സ്വന്ത സ്തുതിക്കായിമാത്രം. സ്വാത്മത്തിനായിട്ടല്ലാതെ ഒന്നും ചെയ്വാൻ അഹങ്കാരിക്ക് സാദ്ധ്യമല്ല. ഏററം പരിശുദ്ധമായ പ്രവൃത്തികൾപോലും— വൈദികകൃത്യങ്ങൾപോലും— മായസ്തുതിക്കായി അനുഷ്ഠിക്കും.

അഹങ്കാരിക്ക് അന്യരുടെ നന്മയിലോ അഭിവൃദ്ധിയിലോ അശേഷം രസമില്ല. അന്യർ പ്രശംസിക്കപ്പെടുന്നതു് ദുസ്സഹമാണ്. ആരെ

യും, ഏതിനെയും ദൃഷ്യമായി വിമർശിക്കും. സ്വന്തതിന്മകളെ അറിഞ്ഞാലും സാരം വയ്ക്കുകയില്ല. അവയെ അന്യരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽനിന്നും മറയ്ക്കാൻ മാത്രം ശ്രമിക്കും. ഈ തരക്കാർ ദുരാശകളുടെ ആധിക്യത്താൽ നിരന്തരം അല്പപാപങ്ങളിൽ വീഴും. അല്പ പാപങ്ങളെ അവഗണിക്കുക നിമിത്തം ഘനമായ പാപങ്ങളിലും നിപതിക്കും. തഴക്കദോഷത്തിൽപ്പെട്ടു അവസാനം നിരാശയിൽ കുടുങ്ങും.

മനുഷ്യരിലുള്ള ഏതു നന്മയേയും ഇല്ലാതാക്കുന്നതിനും, ഇല്ലാത്ത ഏതു തിന്മയേയും അവരിൽ ഉളവാക്കുന്നതിനും അഹങ്കാരത്തിനു കഴിയും. അഹങ്കാരം ശാപഗ്രസ്തരായ മാലാഖാമാരുടെ തിന്മയാണ്. അവരെ നരകപിശാചുക്കളാക്കിത്തീർത്തു അഹങ്കാരമല്ലാതെ വേറൊന്നുമല്ല. ഏതൊരു മനുഷ്യനെയും അവൻെറ അന്ത്യശ്വാസം വിടുംവരെയ്ക്കും പാപത്തിലേയ്ക്കു് ആകർഷിക്കുന്നതിന് പിശാചിന് അവകാശമുണ്ട്. അഹങ്കാരം പിശാചിനു സ്വാഭാവികമാകയാൽ അവൻെറ ഏതു പ്രലോഭനത്തിലും അഹങ്കാരം ഉൾപ്പെടും. അഹങ്കാരമൊഴികെ മററു തിന്മകളിലേയ്ക്കുള്ള പ്രലോഭനങ്ങൾ ഓരോ പ്രത്യേക സാഹചര്യങ്ങളിലായിരിക്കും പ്രധാനമായുണ്ടാകുന്നതു്. അഹങ്കാരത്തിനുള്ള പ്രലോഭനമാകട്ടെ ഏതൊരു മനുഷ്യനും, ഏതു സ്ഥിതിക്കാരനും, ഏതുസമയത്തുമുണ്ടാകാം. സത്യവിശ്വാസമുള്ള ഏതെങ്കിലും മനുഷ്യവ്യക്തി അഹങ്കാരത്തെ ഭയപ്പെടുന്നില്ലെങ്കിൽ ആ ആൾ ഒന്നുകിൽ സ്വയം അറിയുന്നില്ല; അല്ലെങ്കിൽ നിത്യായുസ്സിൽ അയാൾക്കു പ്രത്യാശയില്ല. ആകയാൽ അഹങ്കാരത്തെ എപ്പോഴും നാം ഭയപ്പെടണം. വിശുദ്ധന്മാരെല്ലാവരും ഏററവും ഭയപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു തിന്മയാണിതു്.

എളിമയുടെ അഭാവമാണ് അഹങ്കാരം. ആകയാൽ എളിമയിൽ എപ്പോഴും ഉറച്ചുനില്ക്കാൻ യത്നിക്കണം. ആയതിനായി:—

1. നാം ഒന്നുമല്ല. നമുക്ക് ഒന്നുമില്ല. നമ്മെക്കൊണ്ടുതന്നെ ഒന്നും സാദ്ധ്യമല്ല. നമുക്കു സ്വന്തമായി പാപങ്ങളും ദുരാശകളും മാത്രമേയുള്ളു എന്നീ ധാരണകൾ നമ്മുടെ ബോധത്തിൽനിന്നും വിട്ടുമാറാതിരിക്കണം.

2. നമ്മുടെ ജീവനും വഴിയുമായ നമ്മുടെ കർത്താവീശോമ്ശിഹായെ പഠിക്കണം. അവിടുത്തെ ഈലോക ജീവിതത്തിലെ ഏതൊരു ഘട്ടവും എളിമയുടെ ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തമാണ്. അവയെ നിരന്തരം ധ്യാനിക്കുകയും പാടുപോലെ അനുകരിക്കുകയും വേണം. വി. പൗലോസ് നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതു് ഇതുതന്നെയാണ് (പീലിപ്പോ ii. 5-8.) "ഈശോമ്ശിഹാ തന്നെത്തന്നെ വെറുമയാക്കി; ദാസൻെറ സാദൃശ്യം എടുക്കുകയും, മനുഷ്യരുടെ സാദൃശ്യത്തിൽ ആയിത്തീന്ന്, രൂപത്തിൽ മനുഷ്യനെപ്പോലെ കാണപ്പെടുകയും തന്നെത്തന്നെ താഴ്ത്തി മരണത്തോളം, അതോ കുരിശുമരണത്തോളം, അനുസരണയുള്ളവനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു."

3. ന. അമ്മ പ. കന്യകമറിയവും എളിമയുടെ ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. അവളിൽ ഒരിക്കലും യാതൊരു തിന്മയുമുണ്ടായിട്ടില്ല. ആദിമുതല്ലേ

നന്മ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. എങ്കിലും അവളിലുണ്ടായിരുന്ന നന്മ മുഴുവനും ദൈവത്തിന്റേതെന്നും അവൾ വെറും ഇല്ലായ്മമാത്രമെന്നുമുള്ള ബോധം ഒരിക്കലും അവളെ വിട്ടുമാറിയിരുന്നില്ല. അവളുടെ എളിമയെ പ്പറ്റി അവൾതന്നെ സാക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. (ലൂക്കാ i. 48.) "കർത്താവു തന്റെ ദാസിയുടെ താഴ്മയെ തൃക്കൺപാർത്തു. ഇതാ! ഇതുമുതൽ എല്ലാ തലമുറകളും എന്നെ ഭാഗ്യവതി എന്നു പുകഴ്ത്തും."

യാതൊരു പാപമോ പാപക്കറയോ ഇല്ലാതിരുന്നവളും സ്വാഭാവികവും, സ്വഭാവേതരവും, അതിസ്വാഭാവികവുമായ എല്ലാ നന്മകളും അടിമുതല്ക്കേ ഉണ്ടായിരുന്നവളുമായ മാതാവിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ അവൾ വെറും ഇല്ലായ്മ മാത്രമായിരുന്നുവെങ്കിൽ നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ നാം എന്തായിരിക്കണം?

അദ്ധ്യായം 56.

സംസാരം.

ܟܠ ܕܒܡܠܬܐ ܠܐ ܣܟܠ: ܗܢܐ ܓܒܪܐ ܓܡܝܪܐ ܀

"വചനത്തിൽ തെറ്റാത്ത ഏവനും പൂർണ്ണതയുള്ള മനുഷ്യനാകുന്നു." (യാക്കോ. iii. 2.)

ആശയകൈമാറ്റത്തിനുള്ള കഴിവാണ് സംസാരവശം. നാം മൂന്നുവിധത്തിൽ ആശയവിതരണം നടത്തുന്നുണ്ട്. വാക്ക്, രേഖ, ആംഗ്യം അഥവാ പ്രവൃത്തി. ദൈവം തന്റെ മഹത്വത്തിനുവേണ്ടിയാണ് സംസാരവശം നമുക്കു പ്രദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. അതിനാൽ ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വത്തിനായിത്തന്നെ ഈ വശം വിനിയോഗിക്കേണ്ടതു് നമ്മുടെ ചുമതലയാണ്. അതിനാൽ സത്യവും നീതിയും നമ്മുടെ സംസാരത്തിൽ പാലിക്കപ്പെടുകതന്നെ വേണം.

ദൈവം സകലവും അറിയുന്നു. ആ അറിവു സത്യമാണ്. അതു ദൈവംതന്നെയാണ്. ദൈവം സാധാരണയായി രണ്ടു വിധത്തിൽ അവിടുത്തെ ജ്ഞാനം നമ്മൾക്കു് പ്രദാനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. സ്വാഭാവികമായും അതിസ്വാഭാവികമായും. സ്വാനുഭവങ്ങളിൽനിന്നോ അന്യരുടെ അനുഭവങ്ങളിൽനിന്നോ നമുക്കുണ്ടാകുന്ന ജ്ഞാനത്തിനു് സ്വാഭാവികജ്ഞാനമെന്നും, വെളിപാടുവഴിയായി നമുക്കുണ്ടാകുന്ന ജ്ഞാനത്തിനു് അതിസ്വാഭാവികജ്ഞാനമെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. നമ്മുടെ സ്വഭാവം ബലഹീനമാകയാൽ– തെറ്റുപറ്റുവാൻ പാടുള്ളതാകയാൽ– സ്വാഭാവികജ്ഞാനം സംശയരഹിതമല്ല. സ്വാഭാവിക തീർച്ചയെ അതിനുണ്ടാകയുള്ളു. ദൈവം പരിപൂർണ്ണനാകയാൽ അവിടുന്നു വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ആശ

യം അഥവാ അതിസ്വാഭാവികജ്ഞാനം സംശയരഹിതമായിരിക്കും. അതിസ്വാഭാവികതീർച്ചയുള്ളതായിരിക്കും.

ഉദാ:- i. 'ചെന്നിനായകം കൈപ്പുരസമുള്ളതാകുന്നു.' ഈ ആശയം സത്യമാകണമെങ്കിൽ ദൈവത്തിൻെറ അറിവും ഇതുതന്നെ ആയിരിക്കണം. ഈ ആശയം നമുക്കുണ്ടായതു സ്വാനുഭവംകൊണ്ടും, അന്യർ പറഞ്ഞുകേട്ടുമാണ്. ആകയാൽ ഈ ആശയത്തിൻെറ സത്യാവസ്ഥയെപ്പററി സ്വാഭാവിക തീർച്ചയേയുള്ളു.

ഉദാ:- ii. 'മനുഷ്യൻ മരണമുള്ളവനാകുന്നു.' മനുഷ്യശരീരത്തിൻെറ ഘടന പരിശോധിച്ചാലും, ഇതുവരെയുള്ള ചരിത്രം നോക്കിയാലും മനുഷ്യൻ മരണമുള്ളവനെന്ന് തീർച്ചയാണ്. അയതു് സ്വാഭാവികതീർച്ച മാത്രമാണ്. എന്നാൽ മനുഷ്യൻ മരണമുള്ളവനാകുന്നു എന്നു ദൈവം വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ആകയാൽ 'മനുഷ്യൻ മരണമുള്ളവനാകുന്നു' എന്ന ആശയം സ്വാഭാവികവും അതിസ്വാഭാവികവുമായ തീർച്ചയുള്ള സത്യമാണ്.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്ന് നമുക്കുണ്ടാകുന്ന ഏതൊരാശയവും സ്വാഭാവിക തീർച്ചയുള്ളതോ, അതിസ്വാഭാവിക തീർച്ചയുള്ളതോ ആകാമെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ആശയങ്ങളെ പാട്ടുള്ളിടത്തോളം തീർച്ചയുള്ളതാക്കാൻ, നിവൃത്തിയുണ്ടെങ്കിൽ അതിസ്വാഭാവികതീർച്ചയുള്ളതാക്കാൻ, ശ്രമിക്കണം. അതായതു് ബുദ്ധിമുട്ടി പഠിക്കണം. പഠിക്കുന്നതിനു മുമ്പു വിധിക്കരുത്. അതായതു് സ്വന്ത ആശയമാക്കരുത്.

സ്വന്തമാക്കുന്നതിനെ അലങ്കോലപ്പെടുത്താതെയും അംഗഭംഗപ്പെടുത്താതെയുമാണ് അന്യർക്കു വെളിപ്പെടുത്തേണ്ടതു്. മാത്രമല്ല, എത്രത്തോളം തീർച്ചയുള്ളതായി ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടിരിക്കുമോ അത്രത്തോളം മാത്രം തീർച്ചയുള്ളതായിട്ടേ അന്യർക്കു വെളിപ്പെടുത്താവൂ.

ഒരു രാജാവു് അയാളുടെ ദാസൻവഴിയായി ഒരു സ്നേഹിതനെ ഒരു കാര്യം അറിയിക്കുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുക. ആ ദാസൻ രാജാവു പറഞ്ഞതല്ലാതെ വേറൊന്നാണ് സ്നേഹിതനെ അറിയിക്കുന്നതെങ്കിൽ ദാസൻ കളവുപറഞ്ഞു എന്നല്ല രാജാവു കളവുപറഞ്ഞു എന്നു വന്നുകൂടും. അതു രാജാവിനാക്ഷേപമല്ലെ? അതേവിധംതന്നെ നമ്മുടെ സംസാരത്തിൽ ആത്മാർത്ഥത പാലിക്കാതിരുന്നാൽ ദൈവത്തിനാക്ഷേപമാണ്.

സ്പഷ്ടമേ വ്യാജംപറയുക എന്ന ഹീനമായ തഴക്കം ഭീരുക്കളുടെ– അന്യരെ ഭയപ്പെട്ടു ജീവിക്കുന്നവരുടെ– ഇടയ്ക്കാണു സാധാരണ കാണാറുള്ളതു്. അടിമത്വമോ പരിപൂർണ്ണ ദാസ്യത്വമോ ഇക്കാലത്തില്ലെന്നിരുന്നാലും അനേക തലമുറക്കാലം അടിമത്വത്തിലോ ദാസ്യത്വത്തിലോ കഴിഞ്ഞുകൂടിയിട്ടുള്ളവരുടെ സന്തതിപരമ്പരകളിൽ സ്പഷ്ടമേ വ്യാജം പറയുന്നതിൽ സങ്കോചം കാണുകയില്ല. പരിഷ്കൃതരെന്നു ഭാവിക്കുന്നവരുടെ ഇടയ്ക്കു് പ്രത്യേകിച്ചു് ഇക്കാലത്തു് മുഖസ്തുതി, കപടഭക്തി എന്നീ രൂപങ്ങളിലാണ് അസത്യവാദം നടമാടുന്നതു്.

നമുക്കു സാക്ഷാൽ മതിപ്പോ, സ്നേഹമോ ഇല്ലെന്നു മാത്രമല്ല, വെറുപ്പും വിദ്വേഷവും ഉള്ളവരുടെനേക്ക് വളരെ ബഹുമാനവും സ്നേഹവുമുണ്ടെന്നു പ്രദശിപ്പിക്കുന്നതിന് കപടഭക്തി Hypocracy എന്നും ഈവിധം നേരിട്ടുപറയുന്നതിനു് Flatery മുഖസ്തുതി എന്നും പേർ പറയപ്പെടുന്നു.

നമ്മോടാരെങ്കിലും മനഃപൂർവ്വം വ്യാജംപറഞ്ഞു എന്നു നമുക്കു ബോദ്ധ്യമായാൽ പിന്നീടൊരിക്കലും ആ ആളിൽ നമുക്കു വിശ്വാസമുണ്ടാകയില്ല. എന്നാൽ ആരെങ്കിലും നമ്മോടു മനഃപൂർവ്വം മുഖസ്തുതി പറഞ്ഞു എന്നോ, കപടഭക്തി പ്രദശിപ്പിച്ചു എന്നോ, ബോദ്ധ്യമായാൽ അയാളിൽ വിശ്വാസമുണ്ടാകാതെ പോകും എന്നു മാത്രമല്ല അയാളോടു വെറുപ്പും വിദ്വേഷവും നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ ജനിക്കുകയും ചെയ്യും. ആകയാൽ വെറും വ്യാജസംസാരത്തെക്കാൾ മോശമാണു് മുഖസ്തുതിയും കപടഭക്തിയും.

കപടഭക്തി, മുഖസ്തുതി മുതലായ തിന്മകളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതു് എത്രയോ നിർഭാഗ്യകരം! മോഷ്ടാക്കൾ, അക്രമികൾ, കൊലപാതകികൾ, വ്യഭിചാരികൾ, വിഗ്രഹാരാധകർ, മുതലായ മഹാപാപികളോടു് വളരെ കരുണയോടെ പെരുമാറിയ ന. കർത്താവു് മുഖസ്തുതി മുതലായ അസത്യവാദികളോടു് എത്രയോ വെറുപ്പും വിദ്വേഷവും പ്രദശിപ്പിച്ചിരുന്നു! കർത്താവിൻെറ സ്ഥിതിക്കു് പറയാമായിരുന്ന ശകാരവചനങ്ങൾ അവക്കെതിരായി പറഞ്ഞിരുന്നു. അവരെ ശപിക്കതന്നെ ചെയ്തില്ലെ? ആകയാൽ മുഖസ്തുതിക്കാരനായ പുണ്യവാനേക്കാൾ പരമാത്ഥിയായ മഹാപാപി എത്രയോ ഉത്തമൻ! ഈ ഇരുസ്ഥിതിക്കാരുടെയും അനുഭവം ന. കർത്താവിൻെറ പീഡാനുഭവാവസരത്തിൽ നാം കാണുന്നു.

ചെറുപ്പംമുതല്ക്കേ ഏതുതരം മഹാപാതകങ്ങളും ചെയ്തുപോന്ന ഒരു മഹാകള്ളൻ— ഇനി ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുവാൻ അയാൾ അർഹനല്ലെന്നു ലോകം വിധിച്ചുകൊണ്ടു് അയാളെ കുരിശിൽ തറച്ചു് കൊല്ലുന്നു. അങ്ങിനെ മരണമടയുന്ന ആ നല്ലകള്ളൻ, അയാൾ ചെയ്ത കുററത്തിനു ന്യായമായ ശിക്ഷയാണു് താൻ അനുഭവിക്കുന്നതെന്നു പരമാത്ഥമായി ഏററുപറഞ്ഞുകൊണ്ടും, മേലാൽ ലോകത്തിൽ ആരുടെയും കരുണയ്ക്കു താൻ പാത്രവാനല്ലെന്നു കരുതിക്കൊണ്ടും ന. കർത്താവിൻെറ നേരെ തിരിഞ്ഞു് "എൻെറ കർത്താവേ അങ്ങേ രാജ്യത്തിൽ വരുമ്പോൾ അടിയനെ ഓക്കേണമേ! (ലൂക്കാ. xxiii. 42). എന്നു പ്രാത്ഥിക്കുന്നു. എന്നാൽ എത്രയും ജ്ഞാനികളും നീതിമാന്മാരുമെന്നു് ലോകം കരുതിയിരുന്ന യഹൂദപ്രമാണികളും വൈദികവൃന്ദവും എന്തുപറയുന്നു? "ഇവൻെറ രക്തം ഞങ്ങളുടെമേലും ഞങ്ങളുടെ സന്തതികളുടെമേലും ആയിരിക്കട്ടെ." (മത്തായി. xxvii. 25.)

ആകയാൽ ദുർവിധി, ദൂഷണം, ഏഷണി, മുഖസ്തുതി, കപടഭക്തി, കുററത്തെ ആദരിക്കുക, അഥവാ കുററക്കാരെ ആദരിക്കുക (ഒത്തുപറയുക) മുതലായ അസത്യവാദങ്ങളെ എത്രയും ഭയത്തോടും വെറു

ച്ചോട്ടം വിട്ടകലണം. ഇത്തരം പാപികൾക്ക് പ്രേരകവരപ്രസാദം ലഭിക്കുന്നതല്ല. ആകയാൽ അവക്ക് യഥാർത്ഥ നന്മ ചെയ്യുക സാദ്ധ്യമല്ല.

ഈവിധ തിന്മയുള്ളവരെ ഒരുവിധത്തിലും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കരുത്. വല്ല താല്ക്കാലിക നന്മയെയും ലാക്കാക്കി ഈ തരക്കാരെ വല്ല അധികാരസ്ഥാനത്തും പ്രതിഷ്ഠിച്ചേക്കാം. മനുഷ്യരുടെ മുമ്പാകെ ചില വലിയ കാര്യങ്ങൾ അവർ ചെയ്യുന്നുവരാം. പക്ഷേ ദൈവതിരുമുമ്പാകെ നന്മചെയ്യുന്നതിന് അവർ പ്രാപ്തരാകുന്നതല്ല. അങ്ങനെയുള്ളവക്ക് വിധേയരായി കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നവരുടെ ഇടയ്ക്കു് പരസ്പര വിശ്വാസമോ സമ്മതമോ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. തൽഫലമായി അവരുടെ ഇടയ്ക്കു് സമാധാനമോ സംതൃപ്തിയോ ഉണ്ടാകയില്ല.

അസത്യഭാഷണം ഏതുരൂപത്തിലായാലും എട്ടാംപ്രമാണത്തിനെതിരായ പാപമാണ്. ആ പാപത്തിൻെറ ഗൗരവം അതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന അഥവാ അതിൽനിന്നുളവാകുന്ന അനീതിയുടെ തോതനുസരിച്ചായിരിക്കും. അന്യരുടെ ആസ്തിക്കോ ആരോഗ്യത്തിനോ ഹാനികരമായി സാധാരണക്കാർ സംസാരിക്കാറില്ല. പക്ഷേ മാനഹാനിക്കിടയാകത്തക്കവണ്ണം സംസാരിക്കുക സാധാരണയാണ്.

ഓരോരുത്തരെപ്പററി അന്യർക്കുള്ള നല്ല അഭിപ്രായമാണ് ബഹുമാനം. ഇതു വരുവാനിരിക്കുന്ന– പ്രതീക്ഷയിലിരിക്കുന്ന– നിത്യഭാഗ്യത്തിൻെറ നിഴലാണ്. ബഹുമാനം തങ്ങൾക്കും അന്യർക്കും വളരെ ഉപകാരമുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് ബഹുമാനത്തെ നഷ്ടപ്പെടുത്താതെ സംരക്ഷിക്കണമെന്ന് കർത്താവു് നമ്മോട്ട് ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

ബഹുമാനം നിഴലിനു തുല്യമാണ്. നാം നില്ക്കേണ്ടിടത്തു നിന്നാൽ നിഴലും നമ്മോടുകൂടെ ഉണ്ടാവും. നാം അതിനോട്ട് അടുക്കുന്തോറും അതു നമ്മിൽനിന്ന് അകന്നുപോകും. അതിനെ നാം വിട്ടകന്നാൽ അതു നമ്മെ അനുധാവനം ചെയ്യും. അപ്രകാരംതന്നെയാണ് ബഹുമാനവും. നാം ചെയ്യേണ്ടതു ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിൽ നമുക്കു ബഹുമാനമുണ്ടായിരിക്കും. ബഹുമാനത്തിനായി നാം എന്തെങ്കിലും ചെയ്താൽ അതു നമുക്ക് നഷ്ടപ്പെടും. നാം ബഹുമാനത്തെ എത്ര വെറുത്തു തള്ളിയാലും അതു നമുക്കു കുറയുകയില്ല: വർദ്ധിക്കുകയേയുള്ളു. ആകയാൽ സ്വബഹുമാനപാലനത്തിനായി അതിനെ അഗ്രഹിക്കുകയോ തൊടുകയോ ചെയ്യാതിരുന്നാൽ മാത്രം മതി. എന്നാൽ അന്യരുടെ മാനം നശിപ്പിക്കാതിരിപ്പാൻ നാം പ്രത്യേകം നിഷ്കർഷിക്കുതന്നെ വേണം.

നാം ആരെയും അകാരണമായി സംശയിക്കരുത്: വിധിക്കരുത്. ഒരാൾ കുററകരമായി ഒരു പ്രവൃത്തി ചെയ്തു എന്നു യഥാർത്ഥമായി നാം അറിഞ്ഞാലും അയാൾ പാപം ചെയ്തോ എന്ന് നമുക്കറിവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. അയാളുടെ നിയോഗാനുസാരമേ പാപമാകയുള്ളു. അയാളുടെ നിയോഗം അയാളൊഴികെ ന. കർത്താവിനല്ലാതെ മററാർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. അതുകൊണ്ടാണ് "ഞാൻ വിധിക്കുന്നതുവരെ നിങ്ങൾ ആരെയും വിധിക്കരുതെന്നു" ന. കർത്താവ് നമ്മോടാജ്ഞാപിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

കീഴുള്ളവരുടെ കുററത്തെക്കുറിച്ചും ദൈവതിരുമുമ്പാകെ കണ

ക്ക കൊടുക്കേണ്ടിവരുമെന്നതിനാൽ, അധികാരികൾ തങ്ങളുടെ അധീനതയിൽപെട്ടവരിൽ കുററമുണ്ടോ എന്നന്വേഷിക്കുകയും കണ്ടെത്തിയാൽ തിരുത്തുകയും ചെയ്യാൻ കടപ്പെട്ടനു. അധീനതയിൽപ്പെടാത്തവരുടെ കുററം അറിവാൻ ആരും ശ്രമിക്കരുത്. യാതൊരു ശ്രമവും കൂടാതെതന്നെ അന്യരുടെ കുററം സ്പഷ്ടമായി അറിവാനിടയായാൽ, അ കുററക്കാരെയോ അതു സാദ്ധ്യമല്ല അഥവാ അതുകൊണ്ടു പ്രയോജനമില്ല എന്നായിരുന്നാൽ ആ കുററക്കാരെ തിരുത്തുവാൻ ചുമതലപ്പെട്ടവരെയോ അറിയിക്കുന്നതിന് ഉപവിപ്ലകൂടുത്ത കടമയുണ്ടാകും. അതുകൊണ്ട് ഉപദ്രവമൊന്നും ഉണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നും ഉപകാരമുണ്ടാകുമെന്നും ബോദ്ധ്യമായിരുന്നാൽമാത്രം അറിയിച്ചാൽ മതി. അല്ലാത്തപക്ഷം മൗനംദീക്ഷിക്കതന്നെ ഉത്തമം.

അറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന യഥാർത്ഥകുററം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതുതന്നെയും കുററകരമെങ്കിൽ അറിവില്ലാത്തതോ യഥാർത്ഥമല്ലാത്തതോ ആയ കുററങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നത് എത്രയോ കുററകരം! ആകയാൽ ദുർബ്ബുദ്ധി, ദൂഷണം, ഏഷണി, പിറുപിറുപ്പ്, അവഹേളനം, അപഹാസ്യം, കുററത്തെയോ കുററക്കാരെയോ ആദരിച്ചു സംസാരിക്കുക, മുതലായവ എട്ടാം പ്രമാണത്തിനെതിരായ പാപങ്ങളാകുന്നു. ഗൗരവമായ വിധത്തിൽ അന്യക്കു മാനഹാനിവരുത്തിയാൽ ഘനമായ പാപമാകും. എത്രയല്പം ആയിട്ടായിരുന്നാലും അന്യക്കു മാനഹാനിവരുത്തുന്നത് നീതിക്കു വിരുദ്ധമായ പാപമാകയാൽ ഉത്തരിപ്പുകടമുണ്ടാകും. മാനഹാനി പരിഹരിക്കുക പലപ്പോഴും അസാദ്ധ്യമാകാനിടയുണ്ട്. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ എത്രയനുതപിച്ചാലും കുമ്പസാരിച്ചാലും കടം തീരുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ട് ദീർഘനാൾ ഒരുപക്ഷേ ലോകാവസാനംവരെ ശുദ്ധീകരാഗ്നി അനുഭവിക്കേണ്ടിവരും.

സന്ന്യാസികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവരുടെ സംഭാഷണം, അതിൽ സംബന്ധിക്കുന്നവരുടെ പുണ്യാത്മപിക്ക് അല്പമെങ്കിലും അഭിവൃദ്ധി അല്ലെങ്കിൽ അധഃപതനം ഉണ്ടാകും. രണ്ടിലൊന്നുകൂടാതെ വരികയില്ല. പുണ്യജീവിതത്തിന് പ്രോത്സാഹനമല്ലെങ്കിൽ ഉതപ്പാകും. അന്യക്ക് ഉതപ്പുകൊടുക്കുന്നത് എത്ര ഭയങ്കര പാപമായിട്ടാണ് ന. കർത്താവ് അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ആകയാൽ സംസാരം ബന്ധിച്ച് സന്ന്യാസികൾ അവരവരുടെ ന്യായപ്രമാണങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥകൾ കൃത്യമായി പാലിക്കുതന്നെ വേണം.

എല്ലാവരും ഒരു സംഗതി പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതായത് സത്യത്തിനും നീതിക്കും യോജിക്കാത്ത യാതൊരാശയവും ബോധത്തിൽ ജനിക്കാതിരിക്കുന്നതിനും ജനിച്ചാൽ തന്നെ അതനുസരിച്ച് എന്തെങ്കിലും പ്രവൃത്തിക്കുകയോ ആരെയെങ്കിലും അറിയിക്കുകയോ ചെയ്യാതെ ആ ആശയത്തെ തങ്ങളുടെ ബോധത്തിൽനിന്നും നിർമ്മാജ്ജനംചെയ്യുന്നതിനും എപ്പോഴും ജാഗരൂകരായിരിക്കണം.

അദ്ധ്യായം 57.

വികാരങ്ങൾ (Sentiments)

മനസ്സിൻെറ ചലനം അഥവാ തൃഷ്ണയാണ് വികാരം Sentiment. സർവ്വപ്രധാനമായ തൃഷ്ണ സ്നേഹമാണ്. സ്നേഹത്തോടു ബന്ധപ്പെട്ടതായി വേറെ പത്തു വികാരങ്ങൾകൂടിയുണ്ട്.

1. സ്നേഹം Love 2. വിരോധം Hatred
3. ആഗ്രഹം Desire 4. വെറുപ്പ് Aversion
5. സന്തോഷം Joy 6. ദുഃഖം Sadness
7. ധൈര്യം Courage 8. ഭയം Fear
9. പ്രത്യാശ Hope 10. നിരാശ Despair
11 അരിശം Anger.

നന്മയെയോ തിന്മയെയോപററി ജ്ഞാനമുണ്ടാകുമ്പോഴാണ് മനസ്സു ചലിക്കുന്നതു് അഥവാ തൃഷ്ണയുണ്ടാകുന്നതു്.

തൃഷ്ണക്കു് ആധാരമായി നില്ക്കുന്ന ജ്ഞാനവും അതിൻെറ വിഷയവും സ്വാഭാവാതീതമെങ്കിൽ തൃഷ്ണക്കു് സ്വാഭാവാതീത വികാരം Supernatural sentiment എന്നും മാനുഷികമെങ്കിൽ മാനുഷികവികാരം human sentiment എന്നും പറയപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ജ്ഞാനവും വിഷയവും വെറും ഐന്ദ്രികം മാത്രമായിരിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന തൃഷ്ണക്കു്, മൃഗീയവികാരം അഥവാ ആവേശം passion എന്നും പറയപ്പെടുന്നു.

വികാരങ്ങൾ മനസ്സിൽ മാത്രം സ്ഥിതിചെയ്തുകൊണ്ടു സ്ഥിരമായും ശക്തിയായും എന്നാൽ ശാന്തമായും പ്രവൃത്തിക്കുന്നു. അതിസ്വാഭാവികവികാരങ്ങൾ അതിസ്വാഭാവികനന്മക്കും സ്വാഭാവിക അഥവാ മാനുഷികവികാരങ്ങൾ സ്വാഭാവികനന്മക്കും ഉപകരിക്കും. ആവേശമാകട്ടെ സ്വാഭാവികവും അതിസ്വാഭാവികവുമായ നന്മക്കോ തിന്മക്കോ ഒരുപോലെ ഉപകരിക്കും. ആവേശം ഇന്ദ്ര്യത്തിൽ തുടങ്ങി, ശരീരം മുഴുവൻ വ്യാപിച്ച്, ബുദ്ധിയെ വഴിതെററിച്ച്, ബലാല്ക്കാരമായി മനസ്സിനെ കീഴ്പ്പെടുത്തും. എന്നുവരികിലും ആവേശം വികാരത്തിനു കൂട്ടുനില്ക്കുന്നപക്ഷം ബുദ്ധിയുടെയും മനസ്സിൻെറയും പ്രവൃത്തികൾ പുണ്യങ്ങളും കൂടുതൽ ഫലദായകങ്ങളുമായിരിക്കും. ആകയാൽ ആവേശങ്ങളെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ അവയെ ബുദ്ധിക്കും മനസ്സിനും വിധേയമാക്കുന്നതാണ് കൂടുതൽ ഉപകാരപ്രദം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ Body is a good servant but a bad master 'ശരീരം ഉത്തമദാസനും അധമനാഥനുമാകുന്നു' എന്നാണല്ലോ ആപ്തവാക്യം.

ആകയാൽ നല്ലകാൎയ്യങ്ങളിൽ പ്രത്യേകിച്ച് അതിസ്വാഭാവിക കാൎയ്യങ്ങളിൽ ആവേശമുണ്ടാകുന്നതിനും അനാശാസ്യകാൎയ്യങ്ങളിൽ ആവേശമുണ്ടാകാതിരിപ്പാനും എപ്പോഴും സൂക്ഷിക്കണം.

ഏതെങ്കിലും കാൎയ്യത്തിനു് ആവേശമുണ്ടാകുന്നതിനു് ആ കാൎയ്യത്തെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു വിഷയമാക്കുകയും പലപ്പോഴും ബോധത്തിൽ രൂപീകരിക്കയും ചെയ്താൽ മതിയാകും. അപ്രകാരംതന്നെ അനുചിതകാൎയ്യങ്ങളിൽ ആവേശമുണ്ടാകാതിരിക്കുന്നതിനു് ആ കാൎയ്യങ്ങളെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു വിഷയമാക്കാതെയും ബോധത്തിൽ രൂപീകരിക്കാതെയും ഇരിക്കേണ്ടതാണു്. അനുചിത രൂപീകരണത്തെ ബോധത്തിൽനിന്നും നിൎമ്മാൎജ്ജനം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള പ്രായോഗികമാൎഗ്ഗം ഉചിതമായ വേറൊന്നു മനഃപൂൎവ്വം ബോധത്തിൽ രൂപീകരിക്കയാകുന്നു.

പ്രാൎത്ഥനയും തപസ്സും ക്രൂദാശകളുടെ സ്വീകരണവും വഴിയായി നമ്മിലുള്ള തിന്മകൾ ഇല്ലാതാകയും പുണ്യങ്ങൾ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതനുസരിച്ച് നമ്മുടെ ജീവനും വഴിയുമായ ഈശോകൎത്താവിനോടു് നാം ഐക്യപ്പെടും. അതായതു നമ്മുടെ സകല വികാരങ്ങളോടും ആവേശങ്ങളോടുംകൂടെ ഈശോകൎത്താവിൻെറ തിരുവിഷ്ടത്തിനു വിധേയരാകും. ഈ വിധേയത്വത്തിൻെറ തോതനുസരിച്ച് കൎത്താവിൻെറ അരൂപി നമ്മിൽ വിളങ്ങും.

അദ്ധ്യായം 58.

നമ്മുടെ കൎത്താവിൻെറ പ്രത്യക്ഷീകരണങ്ങളും സ്വൎഗ്ഗാരോഹണവും.

ന. കൎത്താവു് തൻെറ ഉത്ഥാനശേഷം നാല്പതുദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ പത്തു പ്രാവശ്യം പ്രത്യക്ഷനായിട്ടുണ്ടു്.

i. മാതാവിനു്.

ന. കൎത്താവു് മഹത്വപ്പെട്ട ശരീരത്തോടുകൂടെ ഉത്ഥാനം ചെയ്തക്ഷണത്തിൽ മാതാവിനു പ്രത്യക്ഷമായ വിവരം മുപ്പത്തേഴാം അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ സംഗതി വേദപുസ്തകത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. എങ്കിലും പാരമ്പൎയ്യം അതു സവിശേഷം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. വി. അമ്പ്രോസിസ് ആദിയായ വേദപാരഗന്മാർ ഇക്കാൎയ്യം തെളിവായി പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ii. വി. പത്രോസിനു്.

ന. കർത്താവിൻെറ ഉത്ഥാനദിവസമായ ഞായറാഴ്ച രാവിലെ മഗ്ദലയിത്താമറിയം വേറേ ചില സ്ത്രീകളോടുകൂടെ കർത്താവിൻെറ തിരുശരീരം വീണ്ടും അഭിഷേചിക്കുന്നതിനായി സുഗന്ധദ്രവ്യവുമായി പുറപ്പെട്ടു. പ്രേതാലയത്തിൽ വന്നപ്പോൾ കഴിമാടം അടച്ചിരുന്ന കല്ല് മാററപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായും തിരുശ്ശരീരം അതിലില്ലെന്നും കണ്ടറിഞ്ഞ് വലിയ ദുഃഖത്തോടെ അവൾ തനിയെ ഓടി പത്രോസിനെയും യോഹന്നാനെയും വിവരം അറിയിച്ചു. അവരും അതിവേഗത്തിൽ കഴിമാടത്തുങ്കൽ വന്നു മറിയം പറഞ്ഞ വിവരം കണ്ടുഗ്രഹിച്ചു. അനന്തരം പത്രോസ് തനിയേ മടങ്ങിപ്പോകുംവഴിക്കായിരിക്കണം കർത്താവു് അയാൾക്കു കാണപ്പെട്ടതു്.

നമ്മുടെ കർത്താവു് പത്രോസിനു് ഒന്നാമതു കാണപ്പെട്ടു എന്നു് ലൂക്കായും (ലൂക്കാ. xxiv. 34.) വി. പൗലോസും (കോറ. xv. 5.) സാക്ഷിക്കുന്നുണ്ടു്.

iii. മറിയംമഗ്ദലയിത്തായ്ക്കു്.

(യോഹ. xx. 15–17.)

മറിയംമഗ്ദലയിത്താ പത്രോസിനെയും യോഹന്നാനെയും വിവരം അറിയിച്ചശേഷം അവരൊന്നിച്ചു് പ്രേതാലയത്തിങ്കലേക്കു തിരിച്ചുപോന്നെങ്കിലും അവരോടുകൂടെ അകത്തു പ്രവേശിക്കാതെ കർത്താവിൻെറ തിരുശ്ശരീരം തിരക്കി പുറമെ കരഞ്ഞുകൊണ്ടു നടന്നിരുന്നു. പിന്നീട് പത്രോസും യോഹന്നാനും സ്ഥലംവിട്ടശേഷം കർത്താവു് അവൾക്കു് പ്രത്യക്ഷനായി. "സ്ത്രീ, നീ കരയുന്നതെന്തു്?" എന്നു ചോദിച്ചു. തന്നോടു ചോദിക്കുന്നതു് തോട്ടക്കാരനായ മനുഷ്യനെന്നുകരുതി മറിയം മറുപടി പറകയിൽ, മുമ്പു് കർത്താവു് അവളെ സംബോധന ചെയ്യുക പതിവായിരുന്ന സ്വരത്തിലും വാക്കിലും "മറിയേ!" എന്നു വിളിച്ചു. തൽക്ഷണം അവൾ കർത്താവിനെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അവളുടെ പതിവനുസരിച്ചു് "റബ്ബോനി!" എൻെറ ഗുരോ! എന്നു സംബോധനചെയ്തുകൊണ്ടു് കർത്താവിനെ വണങ്ങി തൃപ്പാദങ്ങൾ ചുംബിച്ചു. അപ്പോൾ കർത്താവു്, ആചാരോപചാരത്തിനായി ഇപ്പോൾ സമയം കളയേണ്ട, അതിനു് ഇനിയും സമയമുണ്ടു്: നീ ഇപ്പോൾ പോയി എൻെറ ശിഷ്യരെ വിവരമറിയിക്കുക എന്നുപറഞ്ഞു് അവളെ അയച്ചു.

iv. മററു സ്ത്രീകൾക്കു്.

കർത്താവിൻെറ നിർദ്ദേശാനുസരണം മറിയംമഗ്ദലയിത്താ രണ്ടാമതും ശ്ലീഹന്മാരുടെ പക്കലേക്കു് പോയശേഷം, കർത്താവിൻെറ തിരു

ശ്ശരീരം അഭിഷേചിക്കുന്നതിനായി മറിയത്തിന്റെക്കൂടെയോ അല്ലാതെയോ വന്നവരായ സ്ത്രീകൾ പ്രേതാലയത്തിൽ പ്രവേശിക്കയിൽ അവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട രണ്ടു മാലാഖാമാർ, കർത്താവു മരിച്ചവരുടെ ഇടയിൽനിന്നും ഉയിർത്തെഴുന്നള്ളി എന്നും ആ വിവരം ശ്ലീഹന്മാരെ അറിയിക്കണമെന്നും, അവൎക്കു ഗ്ലീലായിൽവച്ചു കർത്താവിനെ കാണാമെന്നും അവരെ അറിയിച്ചു. തദനുസാരം ആ സ്ത്രീകൾ വലിയ ഭയത്തോടും എന്നാൽ അതീവ സന്തോഷത്തോടുംകൂടെ പ്രേതാലയത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ കർത്താവു അവൎക്കു പ്രത്യക്ഷനായി. (മത്തായി. xxviii. 9.) "നിങ്ങൾക്കു സമാധാനം! എന്നരുളിച്ചെയ്തു." അവരും കർത്താവിനെ ആരാധിച്ചു തന്റെ പാദങ്ങൾ ചുംബിച്ചു.

ഇവയെല്ലാം ഉത്ഥാനദിവസമായ ഞായറാഴ്ച ഉച്ചയ്ക്കുമുമ്പായി നടന്ന സംഭവങ്ങളാണ്.

v. അമ്മാവോസിലേക്കുപോയ ശിഷ്യർ.

ഉത്ഥാനദിവസമായ ഞായറാഴ്ച വൈകുന്നേരം കർത്താവിന്റെ ശിഷ്യരായ ക്ലെയോപ്പാസും വേറൊരാളുംകൂടെ അമ്മാവോസിലേക്കു പോകയായിരുന്നു. അവർ ദുഃഖത്തോടെ കർത്താവിനെപ്പററി സംസാരിച്ചിരുന്നു. അവർ അങ്ങനെ നടന്നുപോകയിൽ കർത്താവു പ്രത്യക്ഷനായി അവരെപ്പോലെ ഒരു യാത്രക്കാരന്റെ ഭാവത്തിൽ അവരൊന്നിച്ചു നടന്നിരുന്നു. അപ്പോൾ അവരുടെ സംസാരത്തിൽ പങ്കുകൊണ്ടു് അവരുടെ വിശ്വാസക്കുറവിനെപ്പററി സ്നേഹപൂർവ്വം അവരെ ശാസിച്ചു. (ലൂക്കാ. xxiv. 26.) "മ്ശിഹാ ഇവയെല്ലാം സഹിച്ച് തന്റെ മഹത്വത്തിൽ പ്രവേശിക്കേണ്ടതായിരുന്നില്ലയോ? (27) പിന്നെ അവൻ മൂശയും സകല പ്രവാചകരും തുടങ്ങി സകല തിരുവെഴുത്തുകളിൽനിന്നും തന്നെക്കുറിച്ച് എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവ അവരോടു വ്യാഖ്യാനിച്ചു പറഞ്ഞു."

പട്ടണത്തിനടുത്തപ്പോൾ അവരുടെ അപേക്ഷയനുസരിച്ച് കർത്താവ് അവരൊന്നിച്ച് വീട്ടിൽ പ്രവേശിച്ചു. ഭക്ഷണസമയത്തു കർത്താവ് അപ്പം വാഴ്ത്തി അവൎക്കു കൊടുത്തപ്പോൾ അവർ കർത്താവിനെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. തൽക്ഷണം കർത്താവ് അവരിൽനിന്നും അപ്രത്യക്ഷനായി. ആ ശിഷ്യർ ആ രാത്രിതന്നെ ഓർശ്ലേമിലേക്കു മടങ്ങി.

vi. പത്തു ശ്ലീഹന്മാർ.

തോമ്മാശ്ലീഹാ ഒഴികെയുള്ള പത്തു ശ്ലീഹന്മാരും അമ്മാവോസിൽനിന്നും വന്നവരുൾപ്പെടെ പല ശിഷ്യന്മാരും മറിയംമഗ്ദലയിത്താഉൾപ്പെടെ പല ഭക്തസ്ത്രീകളും ഉത്ഥാനദിവസമായ ഞായറാഴ്ചരാത്രി ഉസഹിയോൻമാളികയിൽ സമ്മേളിച്ചു. യൂദന്മാരെക്കുറിച്ചുണ്ടായിരുന്ന

ഭയംനിമിത്തം വാതിലുകൾ അടച്ച് അകത്തിരുന്ന് കർത്താവിനെപ്പററി സംസാരിച്ചിരിക്കയിൽ കർത്താവ് അവർക്ക് പ്രത്യക്ഷനായി. (യോഹ. xx. 19.) "നിങ്ങൾക്കു സമാധാനം! എന്നരുളിച്ചെയ്തു. (20) അവൻ ഇതരുളിച്ചെയ്തിട്ടു തൻെറ കൈകളും തൻെറ വിലാപ്പുറവും അവരെ കാണിച്ചു. (21) ഈശോ വീണ്ടും അവരോട് നിങ്ങൾക്കു സമാധാനം! എൻെറ പിതാവു എന്നെ അയച്ചതുപോലെ ഞാനും നിങ്ങളെ അയക്കുന്നു. എന്നരുളിച്ചെയ്തു. (22) അവ അരുളിച്ചെയ്തിട്ട് അവൻ അവരുടെമേൽ ഊതി, അവരോട്: നിങ്ങൾ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ സ്വീകരിപ്പിൻ. (23) നിങ്ങൾ ആരുടെയെങ്കിലും പാപങ്ങൾ മോചിച്ചാൽ അവ മോചിക്കപ്പെട്ടും; എന്നാൽ ആരുടേതെങ്കിലും നിങ്ങൾ ബന്ധിച്ചാൽ (മോചിക്കാതിരുന്നാൽ) അവ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടവയായിരിക്കും." അനന്തരം കർത്താവ് അപ്രത്യക്ഷനായി.

vii. പതിനൊന്നു ശ്ലീഹന്മാർക്ക്.

അടുത്തദിവസം തോമ്മാശ്ലീഹാ കൂട്ടത്തിൽ വന്നപ്പോൾ കർത്താവു പ്രത്യക്ഷമായ വിവരം എല്ലാവരും അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചു. എന്നാൽ തോമ്മാശ്ലീഹാ അവരുടെ സാക്ഷ്യം വിശ്വസിക്കാതെ "ഞാൻ എൻെറ കർത്താവിനെ നേരിട്ടുകണ്ട് അവിടുത്തെ തിരുമുറിവുകളിൽ എൻെറ വിരലിട്ടല്ലാതെ ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നതല്ല" എന്നു ശാഠ്യംപിടിച്ചു. തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ അവിശ്വാസത്തെപ്പററി എല്ലാവരും ദുഃഖിച്ചിരിക്കയിൽ എട്ടാം ദിവസമായ അടുത്ത ഞായറാഴ്ച രാത്രി പതിവുപോലെ തോമ്മാശ്ലീഹാ ഉൾപ്പടെ പലരും സെഹിയോൻമാളികയിൽ കതകുകൾ അടച്ച് അകത്തായിരിക്കയിൽ കർത്താവു അവർക്ക് പ്രത്യക്ഷനായി. (യോഹ. xx. 26.) "നിങ്ങൾക്കു സമാധാനം! എന്നരുളിച്ചെയ്തു. (27) അനന്തരം തോമ്മായോട്: നിൻെറ വിരൽ ഇവിടെ കൊണ്ടുവരിക; എൻെറ കൈകൾ കാണുക; നിൻെറ കൈകൊണ്ടുവന്ന് എൻെറ വിലാപ്പുറത്തിടുക; നീ അവിശ്വാസിയാകാതെ വിശ്വാസിയായിരിക്കുക എന്നരുളിച്ചെയ്തു. (28) അപ്പോൾ തോമ്മാ ഉത്തരമായി അവനോട്: എൻെറ കർത്താവേ! എൻെറ ദൈവമേ! എന്നു പറഞ്ഞു. (29) ഈശോ അവനോട്: ഇപ്പോൾ നീ എന്നെക്കണ്ടതുകൊണ്ട് വിശ്വസിച്ചു. എന്നെ കാണാതെ വിശ്വസിച്ചവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ എന്നരുൾചെയ്തു.". അനന്തരം കർത്താവ് അപ്രത്യക്ഷനായി.

viii. തേബെറിയോസ് കടൽത്തീരത്തുവച്ച്.

സെഹിയോൻമാളികയിൽവച്ചു കർത്താവ് രണ്ടാമതും പ്രത്യക്ഷമായതിനുശേഷം ശ്ലീഹന്മാരെല്ലാവരും ഓർശ്ലേത്തുനിന്നും ഗ്ലീലായിലേക്കുപോന്നു. മുതൽപിടിക്കാരനായിരുന്ന യൂദായുടെ അഭാവംനിമിത്തം നേരിട്ട സാമ്പത്തികക്ലേശം നിമിത്തമായിരിക്കാം ഒരുദിവസം പത്രോ

സ്, തോമ്മാ, ബർത്തുൽമൈ, വലിയ യാക്കോബ്, യോഹന്നാൻ, വേറെ രണ്ടുപേർ ഇങ്ങനെ ഏഴു ശ്ലീഹന്മാർ മീൻപിടിക്കാൻ പുറപ്പെട്ടു. അ രാത്രി മുഴുവൻ അദ്ധ്വാനിച്ചിട്ടും ഒരു പ്രയോജനവുമുണ്ടായില്ല. ഉഷസ്സാ യപ്പോൾ കർത്താവു കടൽതീരത്തു പ്രത്യക്ഷനായി. (യോഹ. xxi. 5.) "ഈശോ അവരോട്: കുഞ്ഞുങ്ങളേ, നിങ്ങൾക്കു ഭക്ഷിക്കുവാൻ വല്ലതുമു ണ്ടോ? എന്നു ചോദിച്ചു. ഇല്ലാ എന്ന് അവർ അവനോടു പറഞ്ഞു." അപ്പോൾ കർത്താവു് നിർദ്ദേശിച്ചസ്ഥാനത്തു പത്രോസ് വലയിട്ടപ്പോൾ വളരെയധികം മത്സ്യം അകപ്പെട്ടു. ആ സമയത്തു് യോഹന്നാൻ കർത്താ വിനെ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് വിവരം പത്രോസിനെ ധരിപ്പിച്ചു. അപ്പോൾ പത്രോസ് തൻെറ വസ്ത്രം ധരിച്ചുകൊണ്ട് കർത്താവിൻെറപക്കൽ വന്നു. അപ്പോൾ കർത്താവിൻെറ അടുക്കൽ തീക്കനൽക്കൂട്ടിയിരിക്കുന്നതും അതി ന്മേൽ മീനും അപ്പവും ഇരിക്കുന്നതും കണ്ടു. എല്ലാവരും വന്നുചേർന്ന പ്പോൾ ഈശോ അപ്പവും മത്സ്യവും എടുത്തു എല്ലാവർക്കും ഭാഗിച്ചുകൊ ടുത്തു. (യോഹ. xxi. 15.) "അവർ പ്രാതൽ കഴിച്ചശേഷം ഈശോ ശെമ്ഓൻകേപ്പായോട്: യോനായുടെ പുത്രനായ ശെമ്ഓനേ, നീ ഇ വരിൽ അധികമായി എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുവോ? എന്നു ചോദിച്ചു. അ വൻ അവനോട്: എൻെറ കർത്താവേ ഉവ്വ്; ഞാൻ നിന്നെ സ്നേഹി ക്കുന്നു എന്നു നീ അറിയുന്നുവല്ലോ എന്നു പറഞ്ഞു. അവൻ അവനോട് അരുളിച്ചെയ്തു:— എൻെറ കുഞ്ഞാടുകളെ എനിക്കായി നീ മേയിക്കുക (16) അവൻ രണ്ടാംപ്രാവശ്യം അവനോട്: യോനായുടെ പുത്രനായ ശെമ് ഓനേ, നീ എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുവോ? എന്നു ചോദിച്ചു. അവൻ അവ നോട് എൻെറ കർത്താവേ, ഉവ്വ്; ഞാൻ നിന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നു എന്നു നീ അറിയുന്നുവല്ലോ എന്നു പറഞ്ഞു. ഈശോ അവനോട് അരുളി ച്ചെയ്തു: എൻെറ ആടുകളെ എനിക്കായി നീ മേയിക്കുക. (17) അവൻ മൂ ന്നാംപ്രാവശ്യം അവനോട്: യോനായുടെ പുത്രനായ ശെമ്ഓനേ, നീ എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുവോ? എന്നു ചോദിച്ചു. എന്നാൽ നീ എന്നെ സ്നേ ഹിക്കുന്നുവോ എന്നു മൂന്നാംപ്രാവശ്യം അവൻ തന്നോടു ചോദിച്ചതു കൊണ്ട് കേപ്പാ ദുഃഖിച്ചു. അവൻ അവനോട്: എൻെറ കർത്താവെ, നീ എല്ലാം തിരിച്ചറിയുന്നു. ഞാൻ നിന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നു എന്നു നീ അ റിയുന്നുവല്ലോ, എന്നു പറഞ്ഞു. ഈശോ അവനോടരുളിച്ചെയ്തു. എൻെറ പെണ്ണാടുകളെ എനിക്കായി നീ മേയിക്കുക."

കുഞ്ഞാടുകൾ, ആടുകൾ, പെണ്ണാടുകൾ എന്നീ സംജ്ഞകളാൽ സഭമുഴുവനെയും— സകലമാന മനുഷ്യരെയുമാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. ആത്മീയമായവിധത്തിൽ സകല മനുഷ്യരുടെമേലുള്ള പരമാധികാരമാ ണ് വി. പത്രോസിനും അയാളുടെ പിൻഗാമികൾക്കും നമ്മുടെ കർത്താ വ് ഇവിടെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നത്.

ix. മലയിൽവച്ചു്.

(മത്തായി xxviii. 16) ശിഷ്യന്മാർ പതിനൊന്നുപേരും ഗ്ലീ ലായിൽ ഈശോ അവർക്കു നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന മലയിലേക്കു പോയി. അ

വിടെ ശ്ലീഹന്മാരും മററുശിഷ്യരുമുൾപ്പടെ അഞ്ഞൂറിലധികമാളുകൾ കൂടിയിരുന്നതായി വി. പൗലോസ് (1. കോറ. xv. 6) സാക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. കർത്താവ് അവിടെ അവക്കു പ്രത്യക്ഷനായി (മത്തായി xxviii. 17) അവർ അവനെക്കണ്ടപ്പോൾ അവനെ ആരാധിച്ചു. (18) അപ്പോൾ ഈശോ അടുത്തുവന്ന് അവരോടു സംസാരിച്ചു: അവൻ അവരോട് അരുളിച്ചെയ്തു. സ്വർഗ്ഗത്തിലും ഭൂമിയിലും സകല അധികാരവും എനിക്കു നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എൻെറ പിതാവ് എന്നെ അയച്ചതുപോലെ ഞാനും നിങ്ങളെ അയക്കുന്നു. (19) ആകയാൽ നിങ്ങൾപോയി സകല ജാതികളോടും ഉപദേശിച്ച് പിതാവിൻെറയും പുത്രൻെറയും പരിശുദ്ധാത്മാവിൻെറയും നാമത്തിൽ അവരെ സ്ഥാനപ്പെടുത്തി, (20) ഞാൻ നിങ്ങളോടു കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതെല്ലാം ആചരിക്കുവാൻ അവരെ പഠിപ്പിക്കുവിൻ. ഞാനോ ഇതാ! ലോകാവസാനംവരെ എല്ലാ നാളുകളിലും നിങ്ങളോടുകൂടെയുണ്ട്." അനന്തരം കർത്താവ് അപ്രത്യക്ഷനായി.

X. മൂന്നാം പ്രാവശ്യം സെഹിയോൻ മാളികയിൽവച്ച്.

മലയിൽവച്ചുണ്ടായ ദർശനാനന്തരം കർത്താവിൻെറ നിർദ്ദേശാനുസാരമോ അഥവാ പന്തക്കുസ്താതിരുനാളിൽ സംബന്ധിക്കുവാൻ വേണ്ടിയോ ശ്ലീഹന്മാരെല്ലാവരും, സകല ശിഷ്യന്മാരും ഗ്ലീലാവിട്ട് ഓർശ്ലേത്തേക്കുപോയി. അവിടെ സെഹിയോൻ മാളികയിൽ മാതാവും പതിനൊന്നു ശ്ലീഹന്മാരും കർത്താവിൻെറ സകല ശിഷ്യരും മറിയം മഗ്ദലായിത്താ തുടങ്ങിയ ഭക്തസ്ത്രീകളും ഉൾപ്പടെ നൂററിരുപതാളുകൾ ഒരുമിച്ചു സമ്മേളിച്ചിരിക്കയിൽ കർത്താവ് അവക്കു പ്രത്യക്ഷനായി. (ലൂക്കാ xxiv. 44.) പിന്നെ അവൻ അവരോട്: മൂശയുടെ നിയമത്തിലും, പ്രവാചകരിലും, സങ്കീർത്തനങ്ങളിലും എന്നെക്കുറിച്ച് എഴുതപ്പെട്ടവയെല്ലാം നിവൃത്തിയാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നു ഞാൻ നിങ്ങളുടെ അടുക്കൽ ആയിരുന്നപ്പോൾ നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞ വചനങ്ങൾ ഇവയാകുന്നു എന്ന് അരുളിച്ചെയ്തു. (45) തിരുവെഴുത്തുകൾ ഗ്രഹിക്കുവാനായി അവരുടെ ബോധം അപ്പോൾ അവൻ തുറന്നു. (46) അവൻ വീണ്ടും അവരോട് അരുളിച്ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ മ്ശിഹാ പീഡകൾ അനുഭവിക്കുകയും മരിച്ചവരിൽനിന്നു മൂന്നാംനാൾ ഉയത്തെഴുന്നേല്ക്കുകയും, (47) പാപങ്ങളുടെ മോചനത്തിനായിട്ടു സകല ജാതികളോടും അവൻെറ നാമത്തിൽ അനുതാപം പ്രസംഗിക്കപ്പെടുകയും അതിൻെറ ആരംഭം ഓറെശ്ലെത്തായിരിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നു എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അപ്രകാരം സംഭവിക്കേണ്ടതു യുക്തവുമായിരുന്നു. (48) നിങ്ങൾ ഇവക്കു സാക്ഷികളാകുന്നു. (49) എൻെറ പിതാവിൻെറ വാഗ്ദാനം നിങ്ങൾക്കു ഞാനയക്കാം. നിങ്ങൾ ഉയരത്തിൽനിന്നു ശക്തി ധരിക്കുവോളം ഓറെശ്ലെം പട്ടണത്തിൽ പാക്കുവിൻ."

ഈ ഉപദേശാനന്തരം നമ്മുടെ കർത്താവ് ആ മാളികയിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു. മുമ്പു ചെയ്തിരുന്നതുപോലെ അപ്രത്യക്ഷനാകുകയല്ല ചെയ്തത്. കർത്താവിന്റെ പിന്നാലെ മാതാവും പതിനൊന്നു ശ്ലീഹന്മാരും സകല ശിഷ്യരും ഭക്തസ്ത്രീകളുമുൾപ്പടെ അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന നൂററിരുപതാളുകളും കർത്താവിനെ അനുഗമിച്ചു. കൂടാതെയും അനേക മാലാഖാമാരും രക്ഷിക്കപ്പെട്ട സകല നീതിമാന്മാരും ഈ യാത്രയിൽ പങ്കുകൊണ്ടു. പക്ഷേ അവരാരും കർത്താവിനും മാതാവിനുമല്ലാതെ മററാർക്കും ദൃശ്യരായിരുന്നില്ല. നമ്മുടെ കർത്താവു തന്നെയും തന്നെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നവരും അപ്പോൾ തന്നെ അനുഗമിച്ചിരുന്നവരുമായ നൂററിരുപതാളുകൾക്കല്ലാതെ മററാർക്കും പ്രത്യക്ഷനല്ലായിരുന്നു.

ഈ അവസരത്തിലാണ് ശ്ലീഹന്മാർ കർത്താവിനോടു ചോദിച്ചത്. (നടപടി i. 6) "ഞങ്ങളുടെ കർത്താവേ, നീ ഇക്കാലത്തോ ഇസ്രായേലിനു രാജ്യം തിരിയെ കൊടുക്കുന്നത്? (7) അവൻ അവരോടു അരുളിച്ചെയ്തു: പിതാവു തന്റെ അധികാരത്തിൽ വച്ചിരിക്കുന്ന സമയമോ സമയങ്ങളോ അറിയുന്നതു നിങ്ങളുടെ കാര്യമല്ല. (8) എന്നാൽ പരിശുദ്ധാത്മാവ് നിങ്ങളുടെമേൽ വരുമ്പോൾ നിങ്ങൾ ശക്തി പ്രാപിക്കും. അപ്പോൾ നിങ്ങൾ ഓർശ്ലെത്തും, യൂദാ മുഴുവനിലും ശമ്രായരുടെ സ്ഥലത്തും ഭൂമിയുടെ അതൃത്തിവരെയും എനിക്കു സാക്ഷികളാകും."

സെഹിയോൻ മാളികയിൽനിന്ന് പുറപ്പെട്ട ഈ മഹനീയ ഘോഷയാത്ര ഓർശ്ലേം തെരുവീഥികളിൽക്കൂടെ സാവധാനം നീങ്ങി ഗെത്സെമ്മാൻതോട്ടം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ഒലിവേത്തു മലമുകളിൽ എത്തി. അപ്പോൾ എല്ലാവർക്കും മുമ്പായി നടന്നിരുന്ന നമ്മുടെ കർത്താവ് പുറകോട്ടു തിരിഞ്ഞ്, തന്നെ അനുഗമിച്ചിരുന്ന ജനക്കൂട്ടത്തിന് അഭിമുഖമായി നില്ക്കയിൽ, കർത്താവിനോട് ഏററം അടുത്തു നിന്നിരുന്ന മാതാവ് മുട്ടുകുത്തി സാഷ്ടാംഗം ചെയ്തു കർത്താവിനെ ആരാധിച്ചു. മാതാവിനെ അനുകരിച്ച് ആൾക്കൂട്ടം മുഴുവൻ കർത്താവിനെ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്തു. അനന്തരം എല്ലാവരും മുട്ടിന്മേൽതന്നെ നിവർന്നു നില്ക്കയിൽ കർത്താവു തന്റെ തൃക്കരങ്ങൾ ഉയർത്തി എല്ലാവരെയും ആശീർവ്വദിച്ചശേഷം തൃക്കരങ്ങൾ മാർവ്വോടു ചേർത്തു കൂട്ടിപിടിച്ചുകൊണ്ടു മെല്ലെ മേല്പോട്ടുയർന്നു. തങ്ങളുടെ സമസ്തവുമായ കർത്താവിന്റെ വേർപാടിൽ അതിവദുഃഖത്തോടെ സകലവും മറന്ന് എല്ലാവരും കർത്താവിനെ വീക്ഷിച്ചിരിക്കവെ, കർത്താവു സാവധാനം ഉയർന്നു ആകാശത്തിൽ മേഘങ്ങളുടെ ഇടയിൽ മറഞ്ഞു.

കർത്താവു തങ്ങൾക്കു ദൃഷ്ടിഗോചരമല്ലാതായി തീർന്നതിനുശേഷവും അവരെല്ലാവരും ആകാശത്തിലേക്ക് ഉററുനോക്കി നില്ക്കയിൽ വെള്ളവസ്ത്രധാരികളായ രണ്ടു മാലാഖാമാർ മനുഷ്യരൂപത്തിൽ അവരുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷരായി. (നടപടി i. 11.) "ഗ്ലീലായരായ പുരുഷന്മാരേ! നിങ്ങൾ ആകാശത്തിലേക്ക് ഉററുനോക്കി നില്ക്കുന്നത് എന്ത്? നിങ്ങളിൽനിന്നു സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്ക് എടുക്കപ്പെട്ട ഈശോ, സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു കയറിപ്പോകുന്നതു നിങ്ങൾ കണ്ടതുപോലെതന്നെ വരും." ഈവിധം അറിയിച്ചുകൊണ്ടു് അവരും അപ്രത്യക്ഷരായി. അനന്തരം കുറേക്കഴിഞ്ഞ് മാതാവ് എ

ഴന്നേറവ് ഓർശ്ലേം വിട്ടുപോകാതെ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ പാർത്തിരിക്കണമെന്നു കർത്താവരുൾചെയ്തിരുന്ന സംഗതി അവരെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തി. അപ്പോൾ എല്ലാവരും എഴുന്നേറവ് മാതാവൊന്നിച്ച് സെഹിയോൻ മാളികയിലേക്കുതന്നെ തിരിച്ചുപോയി.

ഉയിപ്പു കഴിഞ്ഞ് നാല്പതാം ദിവസമായ വ്യാഴാഴ്ച നമ്മുടെ കർത്താവിൻെറ സ്വർഗ്ഗാരോഹണത്തിരുനാൾ തിരുസ്സഭ കൊണ്ടാടുന്നു.

അദ്ധ്യായം 59.

പരിശുദ്ധാത്മാവിൻെറ ആഗമനം.

—:o:—

ഇസ്രായേൽ ജനം ഈജിപ്തിലെ അടിമത്വത്തിൽനിന്നു രക്ഷപെട്ട് വാഗ്ദത്തമാക്കപ്പെട്ട നാട്ടിലേക്കു വരുംവഴിക്ക് സീനാമലയിൽവച്ച് ദൈവം പ്രമാണം നൽകിയതിൻെറ ഓർമ്മ, യഹൂദജനം ആണ്ടുതോറും കൊണ്ടാടിയിരുന്നു. ഈജിപ്റ്റിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടിട്ട് അമ്പതാം ദിവസമാണ് പ്രമാണം ലഭിച്ചത്. അകയാൽ പ്രമാണദാനത്തിൻെറ അനുസ്മരണത്തിരുനാളിന് "പന്തക്കുസ്താ"— അമ്പതാം തിരുനാൾ— എന്നു പേർ നടപ്പായി.

പന്തക്കുസ്താ ഘോഷത്തിനായി ലോകത്തിൻെറ നാനാഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും യഹൂദജനം കൂട്ടംകൂട്ടമായി ഓറെശ്ലേത്തേക്കു വന്ന അവസരത്തിലാണ് ശ്ലീഹന്മാരുൾപ്പെടെ നൂററിരുപതാളുകൾ ഒരുമിച്ച് ഒലിവെത്തുമലയിൽനിന്നു ഓർശ്ലേത്തേക്കു വന്നു സെഹിയോൻ മാളികയിൽ പ്രവേശിച്ചത്. ആ അവസരത്തിൽ വിശുദ്ധ നഗരത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഓരോ വീടുകളിലും വിദേശികളായ ധാരാളം അതിഥികളുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ സെഹിയോൻ മാളികയിൽ ഇത്രയധികം ആളുകൾ ഒരുമിച്ചു പാർത്തിരുന്നതിനെപ്പററി ആരും അത്ര ഗൗനിച്ചതേയില്ല.

നമ്മുടെ കർത്താവിനെ വളരെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നവരും കർത്താവിൻെറ വേർപാടിൽ അതീവദുഃഖിതരുമായിരുന്ന ആ നൂററിരുപതാളുകളും മാതാവിനെയും അത്യധികം സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. അവർക്കെല്ലാവർക്കും പ്രത്യേകിച്ച് ശ്ലീഹന്മാർക്ക് ഈലോകത്തിൽ മാതാവല്ലാതെ വേറെ ആശ്രയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അകയാൽ ആ ചെറിയ ജനക്കൂട്ടത്തിൻെറ സാക്ഷാൽ അദ്ധ്യക്ഷ പ. ക. മറിയം തന്നെയായിരുന്നു. എന്നാൽ അവൾ വിവേകമുള്ള ഒരു കുടുംബനായികയെപ്പോലെ മാത്രം വർത്തിച്ചിരുന്നു.

വിശ്വാസികളുടെ ആ സംഘം അവിടെ പത്രോസിനു വിധേയരായിരുന്നു. പത്രോസാകട്ടെ മാതാവിനോടു മുൻകൂട്ടി ആലോചിക്കാതെ യാതൊന്നും ചെയ്തിരുന്നില്ല. തന്നിമിത്തം മാതാവിൻെറ അഭിലാഷവും പത്രോസിൻെറ ആജ്ഞയും അനുസരിച്ച് പ്രാർത്ഥന, ജ്ഞാനവായന,

ജ്ഞാനസംഭാഷണം, ധ്യാനം എന്നിവയ്ക്കായിമാത്രം അവർ സമയം ചിലവഴിച്ചു. ദിവസം മുഴുവൻ പരിപൂർണ്ണ ഉപവാസം എല്ലാവരും ആചരിച്ചിരുന്നു. സൂര്യാസ്തമനത്തിനുശേഷം ഒരിക്കൽ മാത്രം മിതമായ ആഹാരം കഴിച്ചിരുന്നു.

എല്ലാ ദിവസവും പാതിരാത്രിയോടെ മാതാവു നിദ്രവെടിഞ്ഞ് മുട്ടിന്മേൽ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമത്തോടെ തനിയെ പ്രാർത്ഥന തുടങ്ങും. കഴിഞ്ഞതും നില്ക്കുന്നതും വരാനിരിക്കുന്നതുമായ സകല മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെയും പ്രതിനിധീകരിച്ചുകൊണ്ട് ദൈവമഹത്വത്തെ ആരാധിച്ചുവണങ്ങുക, ലോകത്തിൻെറ രക്ഷക്കായി രക്ഷകനെ അയച്ചുതന്നതിനും, രക്ഷണീയവേല പൂർത്തിയാക്കിയതിനും ദൈവത്തിനു നന്ദി പ്രദർശിപ്പിക്കുക, ആ രക്ഷണീയഫലം എല്ലാവരും അനുഭവിക്കുന്നതിന് ദൈവത്തിൻെറ അരൂപിയെ അയച്ചുതരണമേ എന്നു യാചിക്കുക, ആ അരൂപി പ്രാപിക്കുന്നതിലേക്ക വേണ്ട ഒരുക്കം എല്ലാവർക്കും പ്രത്യേകിച്ച് സ്ലീഹന്മാർക്കുണ്ടാകുന്നതിനു വേണ്ട ദൈവാനുഗ്രഹം യാചിക്കുക, ഇവയായിരുന്നു ഉഷസ്സുവരെയുള്ള മാതാവിൻെറ ദിനചര്യ.

മാതാവ് ഈ ദീർഘപ്രാർത്ഥനയ്ക്കുശേഷം രാവിലെ എല്ലാവരും ഉണരുമ്പോൾ പത്രോസു മുതൽ പ്രായമനുസരിച്ച് ഓരോ സ്ലീഹന്മാരുടെയും പക്കൽ ചെന്ന് രണ്ടു മുട്ടും കുത്തിനിന്നു, അവരുടെ ആശ്ശീസ്സു യാചിച്ചിരുന്നു. മാതാവിൻെറ ആശീർവ്വാദം എല്ലാവരും ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നതല്ലാതെ മാതാവിനെ ആശീർവ്വദിക്കവാൻ അവരാരും ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. എന്നു വരികിലും മാതാവിൻെറ ആഗ്രഹമോ അപേക്ഷയോ തടയുവാൻ അവർ പ്രാപ്തരല്ലാതിരുന്നതിനാൽ മഹാ എളിമയോടും ഭയഭക്തിപൂർവ്വവും അവരോരോരുത്തരും മാതാവിനെ ആശീർവ്വദിച്ചിരുന്നു. ആരെങ്കിലും മാതാവിനോട് ആശീർവ്വാദം അപേക്ഷിച്ചിരുന്നപ്പോഴൊക്കെയും മാതാവിൻെറ അപേക്ഷപ്രകാരം പത്രോസാണു അതു നടത്തിയിരുന്നത്.

രാവിലെ എല്ലാവരുമൊന്നു ഒരുക്കമായാലുടനെ ദീർഘനേരം ക്രട്ടമായി പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നു. കർത്തൃപ്രാർത്ഥനയും (ആകാ:) സങ്കീർത്തനങ്ങളുമാണ് ജപിച്ചിരുന്നത്. അനന്തരം ജ്ഞാനവായന, പ്രവാചകന്മാരിൽനിന്നും സങ്കീർത്തനങ്ങളിൽനിന്നും രക്ഷകനെപ്പററിയുള്ള പ്രവചനങ്ങളാണ് വായിച്ചിരുന്നതു്. വായനയ്ക്കിടക്കും വായനയ്ക്കുശേഷവും വായിച്ചുകേട്ടതിനെപ്പററി സംഭാഷിച്ചിരുന്നു. എന്നു വച്ചാൽ വായിച്ചുകേട്ടതിൽ ആർക്കെങ്കിലും ഏതെങ്കിലും ഭാഗം മനസ്സിലാകാതെ വന്നാൽ മററുള്ളവരോടു ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. സാധാരണയായി പത്രോസാണ് വ്യാഖ്യാനിച്ചിരുന്നത്. പത്രോസിനുതന്നെ മനസ്സിലാകാത്തവയെ മാതാവിനോട് ആലോചിച്ചു ഗ്രഹിച്ചശേഷമാണ് മററുള്ളവരെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നത്. ഈ വിധം ഒരിക്കൽ ചില സങ്കീർത്തനഭാഗങ്ങളെപ്പററി അതായതു് "അവൻെറ വാസസ്ഥലം പാഴായിപോകട്ടെ; അതിൽ കുടിപാർപ്പുകാരൻ ഇല്ലാതാകട്ടെ, അവൻെറ ശുശ്രൂഷ മറെറാരുത്തൻ സ്വീകരിക്കട്ടെ." എന്നിങ്ങനെയുള്ള 65; 106, മുതലായ സങ്കീർത്തനഭാഗങ്ങളെപ്പററി മാതാവിനോട് ആലോചിച്ചപ്പോഴാണ് യൂദാസ്സു പകരം വേറൊരാളെ തിര-

ഞ്ഞെടുക്കേണ്ടതാണെന്ന് പത്രോസ് മനസ്സിലാക്കിയതും മാതാവിൻെറ നിർദ്ദേശപ്രകാരം വേണ്ട നടപടി നടത്തി മത്ത്യാസിനെ തിരഞ്ഞെടുത്തതും.

വായനയും പഠനവും കഴിഞ്ഞ് പഠിച്ചറിഞ്ഞ സത്യങ്ങളെപ്പററി മൗനമായി ധ്യാനിച്ചിരുന്നു. ദീർഘനേരത്തെ ധ്യാനത്തിനുശേഷം വീണ്ടും ഒരു കൂട്ടപ്രാർത്ഥന. അപ്പോഴേക്കും രാത്രിയാകും. രാത്രി ഭക്ഷണവും വിശ്രമവും കഴിഞ്ഞ് എല്ലാവരും ഒരുമിച്ചു വീണ്ടും ഒരു പ്രാർത്ഥന നടത്തിയശേഷം മാതാവിൻെറ അപേക്ഷാനുസരണം പത്രോസ് എല്ലാവരെയും ആശീർവ്വദിച്ചിരുന്നു. ആശീർവ്വാദാനന്തരം ഉറക്കത്തിനുള്ള സമയമായിരുന്നു. ഇപ്രകാരമായിരുന്നു അവിടത്തെ ദിനചര്യ.

ശ്ലീഹന്മാരും അവരൊന്നിച്ചു സെഹിയോൻ മാളികയിൽ പാർത്തിരുന്നവരും ദൈവാത്മാവിനെ പ്രാപിക്കുന്നതിനായി എന്തൊരുക്കമാണു ചെയ്തത്? ആ നീണ്ട പത്തു ദിവസത്തെ ഏകാന്തജീവിതംകൊണ്ട് അവരിലുണ്ടായ പരിവർത്തനമെന്താണ്? എന്നിവയാണ് നാം ഇവിടെ മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്.

i. മാതാവിനോടുള്ള ഭക്തി.

മാതാവിൻെറ നിലയും വിലയും അറിഞ്ഞും അവരുടെ ഇടയിലെ മാതാവിൻെറ പെരുമാററവിശേഷം കണ്ടും അവർക്കെല്ലാവർക്കും മാതാവിനെപ്പററി അനാദൃശ്യമായ മതിപ്പ്, മക്കൾക്കടുത്ത സ്നേഹം, അവളുടെ ഇഷ്ടത്തിനു വിധേയരായിരിക്കുന്നതിൽ വലിയ സന്തോഷം, എന്നീ ഗുണങ്ങൾ അവർക്കുണ്ടായി. തന്നിമിത്തം അവർക്കുവേണ്ടിയുള്ള മാതാവിൻെറ പ്രാർത്ഥന ഫലവത്തായി എന്നു കരുതണം.

ii. ദുഷ്ടാത്മാവികളിൽനിന്നുള്ള രക്ഷയും തൽഫലമായ സമാധാനവും.

മാതാവിൻെറ പ്രാർത്ഥനാസഹായവും, മാതാവിൻെറ നിർദ്ദേശാനുസാരം അവർ നടത്തിയ പ്രാർത്ഥനയും തപസ്സുംകൊണ്ട് അവർക്കു കൈവന്ന നന്മകൾ.—

a) പിശാചിൽനിന്നുള്ള രക്ഷ:— പിശാച് അസത്യത്തിൻെറ പിതാവാണ്. അതുകൊണ്ട് അവൻെറ ഒന്നാമത്തെ പ്രലോഭനം സത്യത്തിൽനിന്നു വ്യതിചലിപ്പിച്ച് അസത്യത്തിൽ നമ്മെ കുടുക്കുവാനായിരിക്കും. നമ്മുടെ ശത്രുവിനെ അകററാൻ നാം ശ്രമിക്കാത്ത നിമിത്തം നമ്മുടെ ഓരോ സംഘങ്ങളിലും എത്രയാളുകളുണ്ടോ അത്രയും അഭിപ്രായം, ഒരാൾക്കു തന്നെ വ്യത്യസ്തസമയത്തു വ്യത്യസ്തമായ അഭിപ്രായമുണ്ടാകാം. ഈ വിധം അഭിപ്രായയോജിപ്പുണ്ടാകായ്കയാൽ എത്രയെത്ര കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളാണ് ഇന്നു ഭൂമുഖത്തുളവാകുന്നത്? എന്നാൽ ആ സെഹിയോൻ മാളി

കയിൽ ഒന്നു രണ്ടല്ല, നൂററിരുപതോളം ആളുകളുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ ഇടയിൽ ഒററക്കാര്യത്തെപ്പററിപ്പോലും അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടായില്ല. അഭിപ്രായവ്യത്യാസം ഉണ്ടാകത്തക്ക ഒരു കാര്യം, മത്ത്യാസിൻെറ തെരഞ്ഞെടുപ്പ്, അവിടെ നടന്നു. അതിനായി പത്രോസു നൽകിയ നിർദ്ദേശത്തെപ്പററിയോ, അതിൻെറ നടത്തിപ്പിനെപ്പററിയോ, അതിൻെറ ഫലത്തെപ്പററിയോ യാതൊരു ഭിന്നാഭിപ്രായവും ആരും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയില്ല.

അപ്രകാരംതന്നെ പരസ്പരസംശയം, വിരോധം, അസൂയ, അതൃപ്തി മുതലായ പൈശാചിക പ്രലോഭനങ്ങൾ ഒന്നും അവരെ ബാധിച്ചിരുന്നില്ല.

b) ലോകാരുചിയും അവരിൽനിന്നു മാറിപ്പോയിരുന്നു. അതായത് സ്ഥാനമാനത്തിനുള്ള ആഗ്രഹം, ദ്രവ്യാശ, ബഹുമാനപ്രിയം എന്നിവ അവക്കില്ലാതായി.

c) ജഡത്തിൻെറ അരുചിയും അവക്കില്ലാതായി. ബാഹ്യേന്ദ്രിയസുഖാനുഭവത്തിനുള്ള അത്യാശ അവർക്കില്ലായിരുന്നു.

iii. സാക്ഷാത്തായ എളിമ.

വി. കർബാനയുടെ സ്ഥാപനാവസരത്തിൽ ന. കത്താവു് അടിമയുടെ ജോലി അതായതു് ശ്ലീഹന്മാരുടെ പാദക്ഷാളനം നടത്തിയതായി നാം ഓർമ്മിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. അതുപോലുള്ള ദൃഷ്ടാന്തമാണ് ആ ഏകാന്തദിവസങ്ങളിൽ മാതാവു നൽകിയിരുന്നതു്. അതായതു ശ്ലീഹന്മാരോടു പൊതുവിലും പത്രോസിനോടു പ്രത്യേകിച്ചും മാതാവു പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്ന വണക്കം. ആ ദൃഷ്ടാന്തം അവക്ക് നന്നാ ഫലിച്ചു.

iv സാക്ഷാത്തായ ഉപവി.

അവരെല്ലാവരും ന. കത്താവിനെ വളരെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. കത്താവിൻെറ വേർപാടിൽ അവർ ദുഃഖിച്ചുകരഞ്ഞിരുന്നു. എന്നാൽ അവക്കുണ്ടായിരുന്നതു് വെറും സ്വാഭാവിക സ്നേഹമായിരുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവർ കത്താവിനെ അറിഞ്ഞിരുന്നതു് ബുദ്ധിപരമായും (Reasonable) ഐന്ദ്രികമായും (Sensible) ആയിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു തന്നെയാണ് കത്താവു ശ്ലീഹന്മാരോട് അരുളിച്ചെയ്തിരുന്നതു് (യോഹ. xvi. 7) "ഞാൻ പോകുന്നതു നിങ്ങൾക്കു നന്ന്. ഞാൻ പോകുന്നില്ലെങ്കിലോ പാരഖ്ലേത്താ നിങ്ങളുടെ അടുക്കലേക്കു വരികയില്ല." കൂടാതെയും ശ്ലീഹന്മാരുടെയും മററും വിശ്വാസക്കുറവിനെപ്പററി കത്താവു പലപ്പോഴും പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

എന്നാൽ ഇപ്പോൾ കത്താവിനെപ്പററിയുള്ള ദീർഘദർശനങ്ങളുടെ പഠനവും ധ്യാനവും നിമിത്തം കത്താവിനെപ്പററി അതിസ്വാഭാവികജ്ഞാനം അഥവാ വിശ്വാസം അവക്കുണ്ടായി. തൽഫലമായി അവക്കുണ്ടായി

രുന്ന സ്വാഭാവിക സ്നേഹം മാറി അതിസ്വാഭാവിക സ്നേഹം— സാക്ഷാൽ ഉപവി— അവക്കു കൈവന്നു. തൽഫലമായി സ്വാർത്ഥലേശംകൂടാതെ കർത്താവിൻെറ ഇഷ്ടം ചെയ്യുവാനുള്ള സന്നദ്ധത അവക്കുണ്ടായി.

സാക്ഷാൽ ഉപവിക്ക് എല്ലാ പുണ്യങ്ങളും കൂട്ടുണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ. ആകയാൽ എല്ലാ പുണ്യങ്ങളും ഏറെക്കുറെ അവക്ക് അഭ്യാസത്തിൽ വന്നു.

മേൽ വിവരിച്ചവയിൽനിന്നും മനസ്സിലാകുന്നതുപോലെ സംക്ഷേപമായി പറഞ്ഞാൽ അവക്കു കൈവന്ന നന്മകൾ:—

1. മാതാവിനോടുള്ള ഭക്തി.

2. ജഡത്തിൻെറയും ലോകത്തിൻെറയും പിശാചിൻെറയും അരൂപിയിൽനിന്നുള്ള രക്ഷ.

3. പ്രത്യേകിച്ചു സാന്മാർഗ്ഗികവും പാടുപോലെ ദൈവികവുമായ പുണ്യങ്ങളുടെ അഭ്യാസം.

ഇത്രയും നന്മകൾ കൈവന്നതുകൊണ്ടു് അവക്കു തങ്ങളിൽ തന്നെയും പരസ്പരവും ദൈവത്തോടും സമാധാനം കൈവന്നു. തന്നിമിത്തം അവരെല്ലാവരുടെയും ഏക ആഗ്രഹം ഈശോകർത്താവിൻെറ ഇഷ്ടം ചെയ്യണമെന്നുമാത്രം. പക്ഷേ അതിനു കഴിവുണ്ടാകണമെങ്കിൽ ദൈവാരൂപി ലഭിച്ചേ മതിയാകൂ എന്നവർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ആകയാൽ ആ അരൂപി ലഭിക്കണമെന്ന് അവർ സർവ്വാത്മനാ ആഗ്രഹിച്ചു. കർത്താവിൻെറ യോഗ്യതയും വാഗ്ദാനവും നിമിത്തം ആയതു ലഭിക്കുമെന്ന് അവർ പ്രത്യാശിച്ചു.

മേൽപ്പറഞ്ഞ വിശ്വാസം, ആഗ്രഹം, പ്രത്യാശ, എന്നിതുകളാൽ പ്രേരിതരായി തികഞ്ഞ തീക്ഷ്ണതയോടെ പ്രാർത്ഥിച്ചിരിക്കയിൽ പത്താം ദിവസമായ ഞായറാഴ്ച രാവിലെ ഒൻപതു മണിക്ക് (നടപടി ii. 2) "പെട്ടെന്ന് ആകാശത്തുനിന്നു കൊടുങ്കാററിൻേറതുപോലെ ഒരു സ്വരം ഉണ്ടായി. അവർ ഇരുന്നിരുന്ന വീടു മുഴുവൻ അതുകൊണ്ടു നിറഞ്ഞു. (3) അഗ്നിപോലെ പിളർന്നിരുന്ന നാവുകൾ അവക്കു കാണപ്പെട്ടു. അവ അവരിൽ ഓരോരുത്തൻെറയും മേൽ ഇരുന്നു. (4) അപ്പോൾ അവർ എല്ലാവരും പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ നിറയുകയും ചെയ്തു."

എല്ലാവരും ദൈവാരൂപിയാൽ പൂരിതരായി. എങ്കിലും എല്ലാവരും ഒരുപോലെയല്ല പ്രാപിച്ചതു്. ഓരോരുത്തരുടെ സ്ഥിതിയും ഒരുക്കവും അനുസരിച്ചാണ് പ്രാപിച്ചതു്. ഏററവും കൂടുതൽ പ്രാപിച്ചതു മാതാവാണ്. അവൾ ജന്മനാതന്നെ ശുദ്ധീകരണ വരപ്രസാദം പ്രാപിച്ചിരുന്നവളും അതു നഷ്ടപ്പെടുത്താൻ പാടില്ല എന്ന വരം (തെററാവരം) പ്രാപിച്ചിരുന്നവളുമാണ്. കൂടാതെയും സ്വസൽകൃത്യങ്ങൾ വഴിയായി ആദിമുതല്ലേ അവളിൽ പ്രസാദവരം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടുമാണിരുന്നിരുന്നതു്. ഇപ്പോൾ അതു് കൂടുതലായി പ്രാപിച്ചു എന്നേയുള്ളൂ.

മാതാവു കഴിഞ്ഞാൽ കൂടുതലായി പ്രാപിച്ചതു ശ്ലീഹന്മാരാണ്. ഈ അവസരത്തിൽ അവരും തെററാവരം പ്രാപിച്ചു എന്നാണ് സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ പൊതു അഭിപ്രായം.

ബാക്കി ആരും തെററാവരം പ്രാപിച്ചതായി പറയപ്പെടുന്നില്ല. എന്നു വരികിലും അവരിൽ ആരും തെററിപ്പോയതായി അറിവില്ല. മാത്രമല്ല, ഏറെക്കുറെ എല്ലാവരും തീക്ഷ്ണതയുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികളായി ജീവിച്ച് മിക്കവരും വേദസാക്ഷികളായി മരണം പ്രാപിക്കയാണുണ്ടായിട്ടുള്ളത്.

ഈ അവസരത്തിൽ ഓരോരുത്തർക്കും ലഭിച്ച ശുദ്ധീകരണവരപ്രസാദത്തിൻെറ തോതനുസരിച്ച് സ്വാഭാവാതീതപുണ്യങ്ങളും ദാനങ്ങളും അവരവർക്കുണ്ടായി. അതിനും പുറമെ ശ്ലീഹന്മാർക്കും മററു പലർക്കും ഭാഷാവരം, ദീർഘദർശനവരം, മററ് അത്ഭുതപ്രവർത്തനത്തിനുള്ളവരം മുതലായ അസാധാരണ വരങ്ങളും ലഭിച്ചു.

ഈവക അസാധാരണവരങ്ങൾ അതു പ്രാപിക്കുന്നവരുടെ നന്മയ്ക്കുന്നതിനേക്കാൾ മററുള്ളവരുടെ ഉപകാരത്തിനായിട്ടാണ് നൽകപ്പെടുന്നത്. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ശ്ലീഹന്മാർക്കും അവരോടുകൂടെ സെഹിയോൻ മാളികയിൽ കൂടിയിരുന്നവർക്കും അവരിൽനിന്ന് തൈലാഭിഷേകം സ്വീകരിച്ച ചിലർക്കുമല്ലാതെ പിന്നീട് സാധാരണയായി ഇവ നൽകപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. എന്നാൽ എല്ലാ പുണ്യങ്ങളും ദാനങ്ങളും ഓരോ മനുഷ്യവ്യക്തിക്കും ആവശ്യമാണ്. പക്ഷേ തൈലാഭിഷേകമെന്ന കൂദാശ കൈക്കൊണ്ടാലും തടസ്സങ്ങൾ നീക്കാതെ അവ അനുഭവപ്പെടുന്നതല്ല.

പരിശുദ്ധാത്മാവിൻെറ ആഗമനം വഴിയായി സെഹിയോൻ മാളികയിൽ പാർത്തിരുന്നവർക്കു മാത്രമല്ല, ഉപകാരമുണ്ടായതു്. വിദേശികളും സ്വദേശികളുമായി അന്ന് ഓറെശ്ലേത്തുണ്ടായിരുന്ന പലർക്കും ദൈവാനുഗ്രഹമുണ്ടായി.

ഓർശ്ലേം പട്ടണം മുഴുവനിലും അനുഭവപ്പെട്ട കൊടുങ്കാററും മിന്നൽപ്രകാശവും കണ്ട വിവിധവികാരങ്ങളാൽ ഇളകിവശായ ജനം ആ കാററിൻെറ ഗതി വീക്ഷിച്ച് പരിശുദ്ധാത്മാവിൻെറ പ്രേരണയാൽ സെഹിയോൻ മാളികയ്ക്കു ചുററും ഓടിക്കൂടി. അപ്പോൾ വി. പത്രോസു മററു ശ്ലീഹന്മാരോടുകൂടെ എഴുന്നേററു ന. കർത്താവിനെപ്പററി പ്രസംഗിച്ചു. വിവിധഭാഷകളിൽ കേട്ട ആ പ്രസംഗത്താൽ അനേകർ മാനസാന്തരപ്പെട്ടു. അന്നു തന്നെ മൂവായിരം പേർ ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ചു.

പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ അയച്ചുതന്നതിന് ദൈവത്തിനു നന്ദി പ്രദർശിപ്പിക്കുവാനായി തിരുസഭ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന തിരുനാളാണ് 'പന്തക്കുസ്താ' (അമ്പതാം തിരുനാൾ). പെസഹാത്തിരുനാൾ കഴിഞ്ഞാൽ ഏററവും പ്രധാന തിരുനാളായിട്ടാണ് ഇതിനെ തിരുസഭ ആചരിച്ചുവരുന്നത്. ആദിമുതല്ക്കേ ശ്ലീഹാ നോയമ്പ് എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന നാല്പതു ദിവസത്തെ നോമ്പാചരിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഈ തിരുനാൾ ഘോഷിച്ചിരുന്നതു്. ഈ തിരുനാളും എട്ടു ദിവസത്തേക്കു ഘോഷിച്ചുവരുന്നു.

അദ്ധ്യായം 60.

റൂഹാദ്ക്കുദശാ.

—:o:—

പിതാവിൽനിന്നും പുത്രനിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്ന ത്രീയേക ദൈവത്തിലെ മൂന്നാമത്തെ ആളാണ് റൂഹാദ്ക്കുദശാ. പുത്രൻ ദൈവത്തിൻെറ ജ്ഞാനമായിരിക്കുന്നതുപോലെ, റൂഹാദ്ക്കുദശാ ദൈവത്തിൻെറ സ്നേഹമാകുന്നു. ശുദ്ധീകരണവരപ്രസാദത്തോടുകൂടി ത്രിയേക സർവ്വേശ്വരൻെറ സാന്നിദ്ധ്യം നമ്മുടെ ആത്മാവിലുണ്ടാകുന്നു. ആകയാൽ മാമ്മോദീസാ എന്ന കൂദാശയുടെ സ്വീകരണം മുതൽ പരിശുദ്ധാത്മാവ് നമ്മുടെ ആത്മാവിൽ വസിച്ചുകൊണ്ട് സാധാരണയായി സ്വാഭാവാതീത പുണ്യങ്ങളും ദാനങ്ങളും നമുക്കു പ്രദാനം ചെയ്യും. ആവശ്യവും അവസരവും അനുസരിച്ച് അസാധാരണ വരങ്ങളും പ്രദാനം ചെയ്യും.

അസാധാരണവരങ്ങൾ, അതു പ്രാപിക്കുന്ന വ്യക്തിയുടെ ഉപകാരത്തിനെന്നതിനേക്കാൾ മററുള്ളവരുടെ— തിരുസഭയുടെ— ഉപകാരത്തിനായിട്ടാണ് നൽകപ്പെടുന്നത്. സാധാരണ വരങ്ങൾ, അതായത് അതിസ്വാഭാവിക പുണ്യങ്ങളും ദാനങ്ങളും പ്രധാനമായി അതു പ്രാപിക്കുന്ന വ്യക്തിയുടെ ഉപകാരത്തിനായി നൽകപ്പെടുന്നു. പുണ്യങ്ങളും ദാനങ്ങളും തമ്മിൽ കാതലായ വ്യത്യാസമില്ല. പുണ്യങ്ങളുടെ പൂർത്തീകരണമായിട്ടാണ് ദാനങ്ങൾ നൽകപ്പെടുന്നത്.

നാം പ്രാപിക്കുന്ന ശുദ്ധീകരണവരപ്രസാദത്തിൻെറ തോതനുസരിച്ച് സ്വാഭാവാതീത പുണ്യങ്ങൾ നമ്മിൽ ചിന്തപ്പെടും. ദൈവേഷ്ടം അഥവാ സൽക്കർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിനുള്ള കഴിവാണല്ലോ പുണ്യങ്ങൾ. പക്ഷേ ആ പുണ്യങ്ങളെ എത്രകണ്ടു നാം അഭ്യസിക്കുമോ അത്രകണ്ടു മാത്രമേ അനുഷ്ഠാനത്തിന് എളുപ്പമോ രസമോ ഉണ്ടായിരിക്കുകയുള്ളൂ. എത്ര മാത്രം തഴങ്ങിയാലും ഓരോ അനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും അല്പമെങ്കിലും ഭാരം (പ്രയാസം) നമുക്കനുഭവപ്പെടാതിരിക്കയില്ല. എന്നാൽ ദാനങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നതായാൽ സൽക്കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ ഭാരമുണ്ടാകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അവ രസാവഹമായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. ഒരുവക സ്വാഭാവികവാസന (Natural instinct)പോലെ ആയിത്തീരും. സൽക്കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ യാതൊരു പ്രയാസവും അനുഭവപ്പെടാതെ രസാവഹമായിത്തീരുന്നതിനാൽ അവയുടെ യോഗ്യതക്ക് (Merit) യാതൊരു കുറവുമുണ്ടാകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല വളരെ കൂടുകയും ചെയ്യും.

എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ പുണ്യം മാത്രമുള്ളപ്പോൾ പ്രവൃത്തിയുടെ കർത്താവു നാം തന്നെയാണ്. എന്നാൽ ദാനങ്ങൾ ലഭിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ സാക്ഷാൽ പ്രവൃത്തിയുടെ കർത്താവ് ദൈവം തന്നെയാണ്. നാം സഹകരിക്കുക മാത്രമേ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. അതായത് എതിർക്കാതിരിക്കുക മാത്രം. അ

കയാൽ പുണ്യപൂർണ്ണതയിൽ എത്തിച്ചേരണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവരെല്ലാം റൂഹാദ്ക്കുദശാ തമ്പുരാൻെറ ദാനങ്ങൾ പ്രാപിക്കുന്നതിന് സർവ്വാത്മനാ യത്നിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

സൂര്യൻ അതിൻെറ പ്രകാശകിരണങ്ങളെ സദാ ഭൂമിയിലേക്കു ചിന്തുന്നു. കാർമേഘമോ ഗ്രഹങ്ങളോ നിമിത്തം തടയപ്പെടാതിരുന്നാൽ ഓരോ ജീവിക്കും ആവശ്യാനുസരണം അതു ലഭിക്കുന്നതാണ്. അപ്രകാരം തന്നെ ദൈവവും അവിടുത്തെ അരൂപിയെ (പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ) തൻെറ സാദൃശ്യത്തിലുള്ള ഓരോ സൃഷ്ടികളിലേക്കും അയക്കുന്നതാണ്. തടസ്സമൊന്നുമില്ലെങ്കിൽ ഓരോരുത്തർക്കും അതു ലഭിക്കുകയും ചെയ്യും.

സൂര്യപ്രകാശം ലഭിക്കുന്ന ഓരോ സസ്യങ്ങളും ഫലപ്രദമായി വളരുന്നതുപോലെ ദൈവാരൂപി പ്രാപിക്കുന്ന ഓരോ മനുഷ്യരും ദൈവത്തെപ്പോലെ ജീവിക്കും. അഥവാ അതിസ്വാഭാവിക ജീവിതം നയിക്കുന്നതാണ്.

സൂര്യൻെറ പ്രകാശം ഏകമായി കാണപ്പെട്ടാലും അതു വ്യത്യസ്തങ്ങളായ ഏഴു കതിരുകളോടുകൂടിയതാണ്. അപ്രകാരം തന്നെ ദൈവത്തിൻെറ അരൂപി അഥവാ റൂഹാദ്ക്കുദശാ വിഭിന്നങ്ങളായ ഏഴു ദാനങ്ങളോടുകൂടിയവനാകുന്നു. അതായതു് ഏശായാ ദീർഘദർശി വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നപ്രകാരം:— (Isaia xi. 2, 3.)

i.	ബോധജ്ഞാനം	Wisdom
ii.	ബുദ്ധി	Understanding
iii.	ആലോചന	Counsel
iv.	ആത്മശക്തി	Fortitude
v.	അറിവ്	Knowledge
vi.	ഭക്തി	Piety
vii.	ദൈവഭയം	Fear of the Lord

ശുദ്ധീകരണ വരപ്രസാദം വഴിയായി നമ്മിൽ വസിക്കുന്ന ദൈവാരൂപി (റൂഹാദ്ക്കുദശാ) തനിക്കു വിരോധമായി നമ്മിലുള്ള തടസ്സങ്ങളെ എത്രത്തോളം നാം ദൂരീകരിക്കുമോ അത്രത്തോളം അവിടുത്തെ ദാനങ്ങൾകൊണ്ടു് നമ്മുടെ ആത്മാവിനെ അലങ്കരിക്കും. ഈ ദാനങ്ങളാവട്ടെ നമ്മുടെ ആത്മവശങ്ങളായ 'ബുദ്ധി', 'മനസ്സ്', എന്നീ രണ്ടു് അന്തരീന്ദ്രിയങ്ങളെ ശക്തിപ്പെടുത്തും. അപ്പോൾ നാം ദൈവത്തെപ്പോലെ ജീവിക്കുന്നതിന് അഥവാ പ്രവൃത്തിക്കുന്നതിനു ത്രാണിയുള്ളവരായിത്തീരും.

നമ്മിൽനിന്നും നീക്കേണ്ട തടസ്സങ്ങൾ അഥവാ ദൈവാരൂപി പ്രാപിക്കുന്നതിന് നമ്മുടെ ഭാഗത്തുനിന്നും പൊതുവായി ചെയ്യേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾ:—

1. ശുദ്ധീകരണ വരപ്രസാദം പ്രാപിച്ചിരിക്കണം.

ഒന്നാമതു മാമ്മോദീസായും മാമ്മോദീസായുടെ പൂർത്തീകരണമായ

സൈഷ്യ്ലേപനവും കൈക്കൊണ്ടിരിക്കണം. രണ്ടാമതായി കമ്പസാരം, കുർബാന മുതലായ കൂദാശകൾ അടിക്കടി സ്വീകരിക്കണം.

2. പുണ്യാഭ്യാസം.

മേൽപ്പറഞ്ഞ കൂദാശകളാൽ നാം ഭരമേല്ക്കുന്ന ചുമതലകൾ നിർവ്വഹിക്കത്തക്കവണ്ണം പ്രത്യേകിച്ച് സാന്മാൎഗ്ഗിക പുണ്യങ്ങളും പാട്ടുപോലെ ദൈവികപുണ്യങ്ങളും അഭ്യാസത്തിൽ കൊണ്ടുവരണം.

3. പാപവിമുക്തി.

എല്ലാ പാപങ്ങളിൽനിന്നും പ്രത്യേകിച്ച് റൂഹാദ്ക്കുദശാ തമ്പുരാനോടു മറുത്തുള്ള പാപങ്ങളിൽനിന്നും വിമുക്തരായിരിക്കണം.

4. പിശാചിൻെറയും ലോകത്തിൻെറയും ജഡത്തിൻെറയും അരൂപിയിൽനിന്നും വിമുക്തരായിരിക്കണം.

5. ആന്തരിക ഏകാന്തവും സമാധാനവും പാലിക്കണം.

6. പ. കന്യകമറിയത്തിൻെറ നേക്കു പ്രത്യേകം ഭക്തിയുണ്ടായിരിക്കണം.

7. ഏതു കാൎയ്യത്തിലും സ്വാൎത്ഥം ഗണിക്കാതെ കൎത്താവീശോയുടെ തിരുവിഷ്ടത്തിനു പൂൎണ്ണവിധേയരായിരിപ്പാനുള്ള സന്നദ്ധതയുണ്ടായിരിക്കണം.

ഇത്രയും പൊതുവിൽ വേണ്ടതാണ്. ഇവയ്ക്കും പുറമേ ഓരോ ദാനങ്ങൾക്കും പ്രത്യേക ഒരുക്കങ്ങളും വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവയെ ഓരോ ദാനങ്ങളെപ്പററി വിവരിക്കുന്നിടത്തു സൂചിപ്പിക്കുന്നതാണ്.

പുണ്യങ്ങളിൽ ഉപവിയാണ് സൎവ്വപ്രധാനം. ഉപവിക്ക് മററെല്ലാ പുണ്യങ്ങളും കൂട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. അപ്രകാരം തന്നെ ദാനങ്ങളിൽ സൎവ്വപ്രധാനമായതു ബോധജ്ഞാനമാണ്. ബോധജ്ഞാനത്തിനു മററ് എല്ലാ ദാനങ്ങളും ഏറെക്കുറെ കൂട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. ആകയാൽ ദാനങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യമനുസരിച്ചാണ് ഏശായാ വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്—അതായതു ബോധജ്ഞാനം മുതൽ ദൈവഭയംവരെ. എന്നാൽ നമ്മിൽ അനുഭവപ്പെടുന്നത് നേരെമറിച്ചാണ്. അതായത് ദൈവഭയം തുടങ്ങി ബോധജ്ഞാനംവരെ. അതുകൊണ്ടാണ് സങ്കീൎത്തനകൎത്താവ് —

(സങ്കീൎത്തനം Cxi. 10.) ܪܫܝܬ ܚܟܡܬܐ ܕܚܠܬܗ ܕܡܪܝܐ

"ദൈവഭയം ജ്ഞാനത്തിൻെറ ആരംഭമാകുന്നു" എന്നു പാടിയിരിക്കുന്നത്.

ആകയാൽ നമുക്കനുഭവപ്പെടുന്ന രീതി അനുസരിച്ച് ഓരോ ദാനങ്ങളെയുംപററി താഴെ വിവരിക്കാം.

vii.

ദൈവഭയം.

(The fear of the Lord.)

മോക്ഷഭാഗ്യം നഷ്ടപ്പെടുമെന്നോ നിത്യശിക്ഷ വന്നുകൂടുമെന്നോ ഉള്ള ഭയമല്ല, ദൈവഭയം. ആ വക ഭയം സ്വാഭാവികമാണ്. അതു മാ

നസാന്തരത്തിനുപകരിക്കുമെന്നിരുന്നാലും പുണ്യാഭിവൃദ്ധിക്കുപകരിക്കയില്ല. സ്വാഭാവികഭയത്തിന്റെ മൂലം സ്വസ്നേഹമാണ്. നേരേമറിച്ച് ദൈവഭയത്തിന്റെ മൂലം ദൈവസ്നേഹം, സാക്ഷാൽ ഉപവി തന്നെയാണ്.

ദൈവഭയമെന്ന ദാനം നമ്മുടെ ആത്മാവിൽ വിളങ്ങുമ്പോൾ നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ദൈവത്തെപ്പററി അസാധാരണമായ മതിപ്പും സ്നേഹവുമുളവാകും. തൽഫലമായി ദൈവത്തിനു പ്രീതികേടായേക്കാവുന്ന എത്ര നിസ്സാരപാപങ്ങളെക്കൂടിയും സവ്വ കഴിവുകളോടെ വെറുത്തുതള്ളും. കൂടാതെയും ഏർപ്പെടുന്ന ഏതു കാൎയ്യത്തിലും ദൈവത്തിനു പ്രീതികേടായി വല്ലതും സംഭവിച്ചേക്കുമോ എന്ന ഭയം നിമിത്തം എപ്പോഴും ദൈവത്തിലും മററു സ്വൎഗ്ഗീയ മദ്ധ്യസ്ഥരിലും മനോശരണത്തോടെ ആശ്രയിക്കും. തൽഫലമായി ശരണമെന്ന ദൈവിക പുണ്യത്തിന്റെ പൂൎണ്ണതയിലെത്തിച്ചേരും.

ഈ ദാനമുള്ളവക്ക് ദൈവത്തെപ്പററി അസാധാരണ മതിപ്പും സ്നേഹവുമുള്ളതിനാൽ കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിൽ ചെയ്തുപോയിട്ടുള്ള അല്പപാപങ്ങളെക്കുറിച്ചുകൂടെയും (വലിയ ദുഃഖം) ഉത്തമ മനസ്താപവും മേലിൽ ദൈവത്തിനു പ്രീതികേടായി യാതൊന്നും പ്രവൃത്തിക്കാതിരിക്കുന്നതിൽ അഥവാ ദൈവത്തിന്റെ ഏററവും വലിയ സ്തുതിക്കായി പാടാകുംവിധം പ്രവൃത്തിക്കുന്നതിൽ അനല്പമായ സൂക്ഷ്മവുമുണ്ടായിരിക്കും.

"Familiarity breeds contempt." "അതിപരിചയം അനാദരവിനു കാരണമാകും" എന്ന ആപ്തവാക്യമനുസരിച്ച് ദൈവത്തെയും സ്വൎഗ്ഗസ്ഥരെയുംപററി നിരന്തരം വായിക്കുകയും പഠിക്കുകയും ധ്യാനിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ഉണ്ടായേക്കാവുന്ന അനാദരവിനെ അതായത് ഏതാണ്ടൊരു വക സമത്വഭാവനയെ ഈ ദാനം ദൂരീകരിക്കും. സ്വൎഗ്ഗസ്ഥരോട് ഇടപെടുന്നതിലെന്നപോലെ ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന സഹോദരങ്ങളോടിടപെടുന്നതിലും ഈ ദാനം വളരെ ഉപകരിക്കും. ഉദാഹരണമായി ലോകാരൂപിക്കാരായവർ, തങ്ങളുടെ കീഴുള്ളവരോട് ഒരുവക അവജ്ഞയോടും ഗൎവ്വോടുംകൂടെ ഇടപെടുമ്പോൾ ദൈവഭയമുള്ളവർ വളരെ ആദരവോടും ബഹുമാനത്തോടും കൂടിയേ ഇടപെടുകയുള്ളു.

ദൈവഭയമെന്ന ഈ ദാനം എല്ലാവൎക്കും അത്യാവശ്യകമാണ്. ഏതെങ്കിലും വിശുദ്ധന്റെ ജീവചരിത്രം നാം മനസ്സിലാക്കുന്നതായാൽ ദൈവഭയം ഒന്നാമതായി അവരിൽ അനുഭവപ്പെട്ടു എന്നു കാണുവാൻ കഴിയും.

ഈ ദാനം നമ്മിൽ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്നതിനും നിലനില്ക്കുന്നതിനും ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വത്തേയും പാപത്തിന്റെ നീചത്വത്തേയും സ്വന്തബലഹീനതകളേയുംപററി അടിക്കടി ധ്യാനിക്കണം. "കൎത്താവേ, അങ്ങേയും എന്നെയും ഞാനറിയട്ടെ" എന്ന് വി. അഗസ്തീനോസിനെപ്പോലെ നിരന്തരം പ്രാൎത്ഥിക്കണം.

vi

ഭക്തി (Piety).

ദൈവഭയമെന്ന ദാനം ദൈവത്തിനിഷ്ടമില്ലാത്ത സകലത്തിൽ നിന്നും നമ്മെ അകററി നിൎത്തുമ്പോൾ ഭക്തിയെന്ന ദാനം ദൈവത്തോടും ദൈവിക ആളുകളോടും കാൎയ്യങ്ങളോടും ശക്തിമത്തായി നമ്മെ ആകൎഷിക്കും. ഈ ദാനം നീതിയെന്ന സാന്മാൎഗ്ഗിക പുണ്യത്തിൻെറ പ്രധാന ഭാഗമായ മതാനുഷ്ഠാനപാടവം (Religion) എന്ന പുണ്യത്തെ പരിപൂൎണ്ണമാക്കിച്ചെയ്യും. തൽഫലമായി ദൈവത്തിൻെറനേൎക്ക് മക്കൾക്കുടുത്ത സ്നേഹവും (Filial affection) ദൈവത്തിനു പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ട ആളുകൾ, സ്ഥലങ്ങൾ, വസ്തുക്കൾ എന്നിവയോട്ട് അസാധാരണഭക്തിയും (a tender devotion) നമ്മിൽ ഉളവാകും.

ഈ ദാനമുണ്ടായിരുന്നാൽ സകല ഭക്തികൃത്യങ്ങളിലും പരമാനന്ദം (Holy joy) കണ്ടെത്തും. നേരേ മറിച്ച് ഈ ദാനത്തിൻെറ അഭാവത്തിൽ അനുസരണം, പ്രാൎത്ഥന, ധ്യാനം, സുകൃതവായന, എന്നു വേണ്ടാ ഏതൊരു ഭക്തികൃത്യങ്ങളും ഭാരമായും പ്രയാസമായും അനുഭവപ്പെടും. ആകയാൽ തക്ക ഫലം ലഭിക്കാതെയും പോകും. സന്ന്യസ്തൎക്ക് ഈ ദാനം ഏററം അത്യാവശ്യമാണ്.

ഈ ദാനം ലഭിപ്പാനായി ദൈവത്തിൻെറ നന്മ, അനുഗ്രഹം, പാപികളുടെനേൎക്ക് അങ്ങേയ്ക്കുള്ള കരുണ എന്നീ സത്യങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന വേദവാക്യങ്ങളെപ്പററി അടിക്കടി ധ്യാനിക്കുക. അപ്രകാരംതന്നെ നമ്മുടെ കൎത്താവ് നമ്മുടെ പാപപരിഹാരത്തിനായി സഹിച്ച പാടുപീഡകൾ, മാതാവനുഭവിച്ച വ്യാകുലതകൾ എന്നിവ എപ്പോഴും നമ്മുടെ ബോധത്തിൽ ഉണ്ടായിരിപ്പാൻ യത്നിക്കണം.

v

അറിവ് (Knowledge).

അറിവെന്ന ദാനം സൃഷ്ടികളിൽ സ്രഷ്ടാവിനെ ദൎശിക്കാനുള്ള കഴിവ് നമുക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. ഈ ദാനം വഴിയായി നാം കാണുന്ന ഓരോ സൃഷ്ടികളിലും നമ്മുടെ പരമാന്ത്യത്തിലേക്ക് അടുക്കുന്നതിനുപകരിക്കുന്നവയെന്തെന്ന് ഒററ നോട്ടത്തിൽ കാണുവാൻ കഴിയും. തൽഫലമായി സൃഷ്ടികൾ അവയിലേക്കല്ല, സ്രഷ്ടാവിലേയ്ക്കു നമ്മെ ആകൎഷിക്കും. അങ്ങനെയാണ് പക്ഷിമൃഗാദികൾ, പുല്ലുപുഷ്പാദികൾ എല്ലാം വി. ഫ്റാൻസീസ് അസ്സീസ്സിയുടെ ഗുരുഭൂതരായിരുന്നിട്ടുള്ളത്. ഈ ദാനത്തെ പുണ്യവാന്മാരുടെ ശാസ്ത്രമെന്നാണ് ജ്ഞാനപിതാക്കന്മാർ പേർ വിളിക്കുന്നത്.

നമുക്ക് ഐന്ദ്രികമായും ബുദ്ധിപരമായും വിശ്വാസവിഷയകമായും സൃഷ്ടികളെ വീക്ഷിക്കാം. വിശ്വാസം വഴിയായി സൃഷ്ടികളെ വീക്ഷിക്കുന്നതിനാണ് ഈ ദാനം നമ്മെ സഹായിക്കുന്നത്. ആകയാൽ ഈ ദാനം വിശ്വാസത്തെ പരിപുഷ്ടിപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ ദാനമുണ്ടായിരുന്നാൽ സമ്പത്തും, ദാരിദ്ര്യവും, ആരോഗ്യവും, അനാരോഗ്യവും, ബഹുമാനവും, അപമാനവും എല്ലാം ഒരുപോലെ ദൈവസ്നേഹത്തിൽ ഉയരുന്നതിനുള്ള പടികളായിരിക്കും.

ഈ ദാനം നമ്മിൽ അഭിവൃദ്ധമാകുന്നതിന് വിശ്വാസദൃഷ്ട്യാ സകലത്തെയും വീക്ഷിക്കുന്നതിന് നാം ശീലിക്കണം.

iv

ആത്മശക്തി (Fortitude).

ദൈവഭയമെന്ന ദാനം വഴിയായി ദൈവത്തിനിഷ്ടമില്ലാത്ത സകലത്തിൽനിന്നും ഓടിയകലുകയും, ഭക്തിയെന്ന ദാനം വഴിയായി ദൈവത്തോട് ഏററവും അടുക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ദൈവത്തിനു പൂർണ്ണവിധേയരായിരിക്കേണ്ടതു് ഒരാവശ്യമായിത്തീരുന്നു. അതിനുവേണ്ട കഴിവ് ആത്മശക്തി എന്ന ദാനം പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. ആത്മശക്തി എന്ന സാന്മാർഗ്ഗിക പുണ്യത്തെ ഈ ദാനം പരിപൂർണ്ണമാക്കുന്നു.

ആത്മശക്തി എന്ന ദാനം നമ്മുടെ ആത്മശരീരങ്ങൾക്ക് ഉന്മേഷവും ശക്തിയും പ്രദാനം ചെയ്തുകൊണ്ട് തിന്മയെ വിട്ടകലുന്നതിനും നന്മ ചെയ്യുന്നതിനും നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കുന്നു. പ്രതിബന്ധങ്ങളെപ്പററിയുള്ള ഭയമോ ഫലപ്രാപ്തിയില്ലുള്ള നിരാശയോ ചുമതലാനിർവ്വഹണത്തിൽനിന്നും നമ്മെ വിരമിപ്പിക്കയില്ല. ഈ ദാനമുള്ളപ്പോൾ ദൈവേഷ്ടം നിവൃത്തിക്കുന്നതിൽ ഏതു പ്രതിബന്ധങ്ങളെയും തരണം ചെയ്യുന്നതിലും, എന്തും സഹിക്കുന്നതിലും ജീവൻതന്നെ പരിത്യജിക്കുന്നതിലും ആനന്ദം കണ്ടെത്തും. അപ്രകാരംതന്നെ ഏതു കാര്യത്തിലും, ആരെത്ര പുകഴ്ത്തിയാലും അഹങ്കരിക്കുകയോ, ആരെത്ര അപഹസിച്ചാലും മനസ്സിടിയുകയോ, ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല.

പാടുള്ളതു ചെയ്യാത്തവർക്ക് ഈ ദാനം ലഭ്യമാകുന്നതല്ല. അല്ലാല്ലമെന്നു കരുതുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ അശ്രദ്ധരായിരിക്കുന്നവർക്ക്– ഉദാ: മൗനം, ഏകാന്തം മുതലായ നിസ്സാരക്രമങ്ങളെ അവഗണിക്കുന്ന സന്യസ്തർക്ക്– ഈ ദാനം ലഭിക്കുന്നതല്ല.

സഹിച്ചുകൊണ്ടു സഹിക്കാനും, ക്ഷമിച്ചുകൊണ്ടു ക്ഷമിക്കാനും നാം പ്രാപ്തരാകും.

iii

ആലോചന (Counsel).

സാന്മാൎഗ്ഗിക പുണ്യങ്ങളിൽ ഏററവും ശ്രേഷ്ഠമായ വിവേകമെന്ന പുണ്യത്തെ പരിപൂൎണ്ണപ്പെടുത്തുന്ന ദാനമാണ് ആലോചന.

വിവേകമെന്ന പുണ്യത്തിൻെറ കാൎയ്യത്തിൽ പ്രാൎത്ഥിക്കണം, കാൎയ്യ കാരണസഹിതം സ്വയം ശാന്തമായി ആലോചിക്കണം, ജ്ഞാനികളോട് ആലോചന ചോദിക്കണം. ഇവയെല്ലാം ചെയ്താലും സംശയം അവശേഷിക്കാം. അതുകൊണ്ടു കടശി ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ട് താരതമ്യേന ഭേദപ്പെട്ടതു് അവലംബിക്കാനെ തരമുണ്ടാകയുള്ളു. എന്നാൽ ആലോചന എന്ന ദാനം ലഭിക്കുന്നതായാൽ ഏതു സാഹചൎയ്യത്തിലും താൻ അവലംബിക്കേണ്ടതെന്തെന്ന് (As if an intuitive vision) ഒററ നോട്ടത്തിൽ ബോദ്ധ്യം വരും.

ഈ ദാനം കൈവന്നിട്ടുള്ളവർ ഏതു സാഹചൎയ്യത്തിലും സ്വയം നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനു പ്രാപ്തരാകും. ഏതു തരം ദുരാശകളെയോ പരീക്ഷകളെയോ വിട്ടൊഴിയുന്നതിനും, അവസരോചിതം നന്മ ചെയ്യുന്നതിനും പ്രാപ്തരാകും. മററുള്ളവരെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനും ഈ ദാനം വളരെ ഉപകരിക്കും. ഉദാ:— അധികാരികൾക്ക് കീഴുള്ളവരെ ഭാരപ്പെടുത്താതെയും എന്നാൽ നിയമലംഘനത്തിനിടയാക്കാതെയും ഭരിക്കാൻ സാധിക്കും.

കുമ്പസാരക്കാർ അവസരോചിതം രക്ഷാമാൎഗ്ഗം നിർദ്ദേശിക്കുവാൻ പ്രാപ്തരാകും.

ഏററവും ഉചിതമായി പൊടുന്നനവേ ഏതെങ്കിലും പറയുവാനോ പ്രവൃത്തിക്കുവാനോ സാധിക്കുന്നതിന് ഈ ദാനം അത്യന്തം പ്രയോജകീഭവിക്കുന്നതാണ്.

ഉദാ: 1. 'നിങ്ങളിൽ പാപമില്ലാത്തവൻ ഒന്നാമതായി കല്ലെറിയട്ടെ'

2. 'കേസറിൻേറതു കേസറിനും ദൈവത്തിൻേറതു ദൈവത്തിനും കൊടുക്കുക.'

3. 'മനുഷ്യരെ അനുസരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ദൈവത്തെ അനുസരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.'

വീയന്നായിലെ വി. കത്രീനാ പഠിപ്പോ പഠനമോ ലോകപരിചയമോ ഇല്ലാതിരുന്ന ഒരു യുവതിയായിരിക്കെ, അവരോട് രാജാക്കന്മാർ, മെത്രാന്മാർ, കർദ്ദിനാളന്മാർ എന്നല്ല മാൎപ്പാപ്പാമാർപോലും ആലോചന ചോദിച്ചിരുന്നു. ഈ പുണ്യവതിയുടെ ആലോചനപ്രകാരമാണ് പതിനൊന്നാം ഗ്രിഗോരിയോസ് മാൎപ്പാപ്പാ അവീഞ്ഞോൺ ഉപേക്ഷിച്ച് റോമ്മായ്ക്കു തിരിച്ചുപോന്നത്. ഈ ദാനം നമുക്കുണ്ടാകുവാൻ 1) സങ്കീൎത്തനകൎത്താവിനെപ്പോലെ— "കൎത്താവേ നിൻെറ വഴികളെ എനിക്കു കാണിച്ചുതരിക; നിൻെറ ഊടുവഴികളെ എന്നെ അറിയിക്കുക" എന്നിപ്രകാരം എളിമയോടും മനോശരണത്തോടുംകൂടി യാചിക്കുക. 2) വിവേകമെന്ന സാന്മാൎഗ്ഗിക പുണ്യത്തെ ശ്രദ്ധാപൂൎവ്വം അഭ്യസിക്കുക.

ii

ബുദ്ധി (Understanding).

അറിവെന്നും ബുദ്ധിയെന്നും പറയുമ്പോൾ മലയാളപദങ്ങളുടെ ആശയം പരിഗണിച്ചാൽ തമ്മിൽ വ്യത്യാസമില്ലെന്നു തോന്നാം. എന്നാൽ വളരെ വ്യത്യാസമുണ്ട്. അറിവെന്ന ദാനം വഴിയായി ഓരോ സൃഷ്ടികളിലും സ്രഷ്ടാവിനെ നാം കാണുന്നു. എന്നുവച്ചാൽ നമ്മുടെ വീക്ഷണത്തിൽപ്പെടുന്ന ഓരോ സൃഷ്ടികളെയും വിശ്വാസദൃഷ്ട്യാ ഒററനോട്ടത്തിൽ അതിൻെറ യഥാർത്ഥസ്ഥിതി നാം ഗ്രഹിക്കുന്നു. എന്നാൽ ബുദ്ധി എന്ന ദാനമാകട്ടെ സ്രഷ്ടാവിനെയും സൃഷ്ടികളെയും സംബന്ധിച്ചു വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഓരോ സത്യങ്ങളെയും ആഴമായി നമ്മെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നു.

ഈ ദാനഫലമായി:—

1) സാദൃശ്യം (Accident) വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു കാതൽ (Substance) നാം ഗ്രഹിക്കുന്നു.

ഉദാ: അപ്പ വീഞ്ഞുകളുടെ മറയിൽ ന. കർത്താവീശോമ്ശിഹായെ തൻെറ 33 സംവത്സരത്തെ ബലിയോടുകൂടെ നാം ഗ്രഹിക്കുന്നു.

2. സൂചന വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് സൂചിതം നാം ഗ്രഹിക്കുന്നു. ഉദാ: സ്ലീവാ കണ്ടുകൊണ്ട് ന. കർത്താവിൻെറ പാടുകളെയും മരണത്തെയും നാം ഗ്രഹിക്കുന്നു.

3. വാക്കുകളുടെയും വാചകങ്ങളുടെയും ആശയം നാം ഗ്രഹിക്കുന്നു. ഉദാ:

വചനം, വചനം മാംസമായി. ഞാൻ ജീവനാകുന്നു. ഞാൻ വഴിയാകുന്നു. ഞാൻ സത്യമാകുന്നു. മുതലായവ.

4. ആകൃതിയിൽനിന്നു പ്രകൃതിയെ നാം ഗ്രഹിക്കുന്നു.

5. കാര്യത്തിൽനിന്നു കാരണത്തെയും, കാരണത്തിൽനിന്നു കാര്യത്തെയും നാം ഗ്രഹിക്കുന്നു.

ഈ ദാനമുള്ളപ്പോൾ സുവിശേഷം വിജ്ഞാനഭണ്ഡാഗാരമായും ഇല്ലാത്തപ്പോൾ ഏറെക്കുറെ കെട്ടുകഥയായും നമുക്കനുഭവപ്പെടും.

ഈ ദാനം നമ്മിൽ ഉളവാകുന്നതിനും വർദ്ധിക്കുന്നതിനും വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഓരോ സത്യങ്ങളെ തനിച്ചും, അവ തമ്മിൽ താരതമ്യപ്പെടുത്തിയും പഠിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

i

ബോധജ്ഞാനം (Wisdom).

റൂഹാദ്ക്കുദശായുടെ ദാനങ്ങളിൽ സർവ്വപ്രധാനമായ ദാനമാണ് ബോധജ്ഞാനം. ഈ ദാനം ബുദ്ധിയെയും മനസ്സിനെയും സഹായിക്കുന്നു.

ബുദ്ധിയെ പ്രകാശിപ്പിക്കയും മനസ്സിനെ ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ ദാനം മററെല്ലാ ദാനങ്ങളെയും പൂൎണ്ണമാക്കുകയും സംയോജിപ്പിക്കുകയും അടക്കിക്കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഉപവിയെ പൂൎണ്ണമാക്കുന്നതു് ഈ ദാനമാണു്. തന്നിമിത്തം മററെല്ലാ പുണ്യങ്ങളെയുംകൂടെ പൂൎണ്ണമാക്കുന്നു. ദൈവത്തിലും ദൈവീക കാൎയ്യങ്ങളിലും ജ്ഞാനവും മാധുൎയ്യവും ഒന്നുപോലെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതു് ഈ ദാനമാണു്.

ദൈവം എന്താകുന്നു എന്നും എത്ര നല്ലവനാകുന്നു എന്നും ഗ്രഹിക്കുന്നതിനും, സാക്ഷാൽ നന്മതന്നെ എന്നു ബോദ്ധ്യം വരുന്നതിനും, ആ നന്മയിൽ സൎവ്വാനന്ദം കണ്ടെത്തുന്നതിനും ഈ ദാനം കൂടിയേ മതിയാകൂ. അപ്രകാരംതന്നെ ഈ ദാനം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളവർ ദൈവേഷ്ടം നിറവേററുന്നതിൽമാത്രം പരമാനന്ദം കണ്ടെത്തും. സകലവും ദൈവത്തിൽനിന്നാകുന്നു എന്നും, സകലവും ദൈവത്തിനുവേണ്ടിയാകുന്നു എന്നും, നമ്മെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുന്നതും, സകലവും ദൈവസ്തുതിക്കായി പ്രവൃത്തിക്കുന്നതിനു് നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കുന്നതും ഈ ദാനമാണു്.

ഈ ദാനഫലമായിട്ടാണു് Ecstasy ജ്ഞാനപാരവശ്യമുണ്ടാകുന്നതു്.

ഈ ജീവിതത്തിൽ ഏററം അഭിലഷിക്കത്തക്കതായ ഈ ദാനത്തെ സൎവ്വാത്മനാ ആഗ്രഹിക്കുകയും നിരന്തരം യാചിക്കയും വേണം. കൂടാതെയും സകലത്തിന്റെയും ആദിയും അന്ത്യവും ദൈവമാകുന്നു എന്ന സത്യം ഗ്രഹിപ്പാൻ ശ്രമിക്കയും വേണം.

അദ്ധ്യായം 61.

സൽഫലങ്ങൾ.

—*—

ܟܠ ܐܝܠܢܐ ܕܠܐ ܥܒܕ ܦܐܪܐ ܛܒܐ : ܡܬܦܣܩ ܘܒܢܘܪܐ ܢܦܠ ܀

"നല്ല ഫലങ്ങൾ കായ്ക്കാത്ത വൃക്ഷമൊക്കെയും വെട്ടി തീയിൽ ഇടപ്പെടും." (മത്തായി vii. 19.)

നമ്മുടെ കൎത്താവിന്റെ വാക്യമാണിതു്. ഈ സത്യംതന്നെ കൎത്താവിന്റെ മുന്നോടിയായ സ്നാപകയോഹന്നാനും വെളിപ്പെടുത്തീട്ടുള്ളതാണു്. (ലൂക്കാ iii. 9.) ഇവിടെ വൃക്ഷങ്ങൾ എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് മനുഷ്യരെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു്. മനുഷ്യന്റെ ഫലങ്ങൾ അവന്റെ പ്രവൃത്തികൾ– മാനുഷികപ്രവൃത്തികൾ ആണു്. ദൈവതിരുമനസ്സിനനുകൂലമായി ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികൾ സൽഫലങ്ങളും പ്രതികൂലമായി ചെയ്യുന്നവ ദുഷ്ഫലങ്ങളുമാണു്. നാം ചെയ്യുന്ന സൽകൃത്യങ്ങൾ അഥവാ നമ്മിൽ

നിന്നും പുറപ്പെടുന്ന സൽഫലങ്ങൾ:- 1) പുണ്യഫലങ്ങൾ. 2) റൂഹാദ്ക്കുദശായുടെ ഫലങ്ങൾ. 3) ഭാഗ്യഫലങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു തരമുണ്ട്. ഒന്നാമത്തേത്ത് ദൈവസഹായത്തോടെ നാം ചെയ്യുന്നവയും, രണ്ടാമത്തേത്ത് നമ്മുടെ സഹകരണത്തോടെ ദൈവം ചെയ്യുന്നവയും, മൂന്നാമത്തേത്ത് ദൈവവും നാമുംകൂടി ചെയ്യുന്നവയുമാകുന്നു.

1. പുണ്യഫലങ്ങൾ.

പ്രസാദവര സഹായത്തോടുകൂടെ നമ്മിൽ കുടികൊള്ളുന്ന ദുരാശകളെ എതിർത്തുകൊണ്ട് വളരെ പ്രയാസത്തോടുകൂടെ ആയിരുന്നാലും മനസ്സാക്ഷിപ്രകാരം ദൈവചിത്തം നിവൃത്തിക്കുന്നു എങ്കിൽ ആ പ്രവൃത്തികൾ പുണ്യഫലങ്ങളാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികൾ ദുരാശകളുടെ തള്ളൽ നിമിത്തം പലപ്പോഴും അപൂർണ്ണങ്ങളായിരിക്കും. തദനുസാരം അവയുടെ യോഗ്യതയും കുറഞ്ഞിരിക്കും. മാത്രമല്ല പലപ്പോഴും നിസ്സാരമായും ചിലപ്പോൾ ഗൗരവമായും ദൈവതിരുമനസ്സിനെ നിഷേധിച്ച പാപത്തിലുൾപ്പെടുവാനും, അങ്ങനെ ദുഷ്ഫലങ്ങൾതന്നെ പുറപ്പെടുത്തുവാനും ഇടയുണ്ട്.

2. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ഫലങ്ങൾ.

പ്രാർത്ഥനയും പരിത്യാഗവും സർവ്വോപരി ക്രൂദാശകളുടെ സ്വീകരണവും വഴിയായി നമ്മിലുള്ള ദുരാശകളെ എല്ലാം നിർജ്ജീവമാക്കുമ്പോൾ റൂഹാദ്ക്കുദശായുടെ ദാനങ്ങൾ നമ്മിൽ വിളങ്ങും. അപ്പോൾ ദൈവതിരുമനസ്സു നിവൃത്തിക്കുന്നതിൽ പ്രയാസമുണ്ടാകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ഏറെക്കുറെ സാതൃപ്തിയും അനുഭവപ്പെടും. ആകയാൽ നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികൾ വളരെ പൂർണ്ണങ്ങളും കൂടുതൽ യോഗ്യതയുള്ളവയുമായിരിക്കും. ഈ വിധമായ നമ്മുടെ സുകൃതങ്ങളാണ് റൂഹാദ്ക്കുദശായുടെ ഫലങ്ങൾ.

3. ഭാഗ്യഫലങ്ങൾ.

റൂഹാദ്ക്കുദശായുടെ ഫലങ്ങൾ നമ്മിൽനിന്നു നിരന്തരം പുറപ്പെടുമ്പോൾ മുമ്പു നിർജ്ജീവമാക്കപ്പെട്ടിരുന്ന നമ്മുടെ സ്വാഭാവിക ആശകൾ അതായത് മാനുഷികവും മൃഗീയവുമായ സകല വികാരങ്ങളും പ്രസാദവരപ്രേരണയാൽ പുനർജ്ജീവിച്ച് സ്വാഭാവാതീത വികാരങ്ങളോടു പരിപൂർണ്ണമായി സഹകരിക്കും. അപ്പോൾ ആത്മീയവുംശാരീരികവുമായ സർവ്വ കഴിവുകളോടെ നാം ദൈവചിത്തം നിറവേററും. മാത്രമല്ല, അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിൽ മാത്രം നാം പരമാനന്ദം കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്യും. സർവ്വ കഴിവുകളോടും ഏററം വലിയ ആനന്ദത്തോടുംകൂടെ ദൈവചിത്തം നിവർത്തിക്കുക എന്നതാകുന്നു ഭാഗ്യഫലം. ഈ വിധം പ്രവൃത്തിക്ക എന്നത് സ്വർഗ്ഗവാസികൾക്കു യോജിച്ചതാണ്. സ്വർഗ്ഗസ്ഥർ സമ്മാനമാശിച്ചോ ശിക്ഷയെ ഭയന്നോ അല്ല, ദൈവസ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചുമാത്രം പ്രവൃത്തിക്കുന്നു. ദൈവചിത്തം നിവൃത്തിക്കുന്നതിലാണവർക്കാനന്ദം. അതുപോലെ

തന്നെയാണ് ഭാഗ്യഫലം നമ്മിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നതു്. സ്വർഗ്ഗവാസികൾ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു് കൂടുതൽ യോഗ്യതയൊന്നും പ്രാപിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ഭൂവാസികളായ നാം പുറപ്പെടുത്തുന്ന ഓരോ ഭാഗ്യഫലങ്ങളും നിത്യപിതാവിൻെറ വലത്തുഭാഗത്തു് എഴുന്നള്ളിയിരിക്കുന്ന കർത്താവിൻെറ പ്രവൃത്തിപോലെതന്നെ ദൈവത്തിനിഷ്ടമുള്ളവയായിരിക്കും. തദനുസാരമായ ശുദ്ധീകരണവരപ്രസാദം നമുക്കു ലഭിക്കുകയും ചെയ്യും.

പുണ്യപൂർണ്ണതയിലിരിക്കുന്നവരേ ഭാഗ്യഫലങ്ങൾ പുറപ്പെടുത്തുകയുള്ളു. ആകയാൽ നമ്മിൽനിന്നും നിരന്തരം ഭാഗ്യഫലങ്ങൾമാത്രം പുറപ്പെടുന്ന സ്ഥിതിയിൽ എത്തിച്ചേരുന്നതു് എത്രയോ ആഗ്രഹിക്കത്തക്കതു്! നന്മനസ്സുള്ളവക്കു് ഇക്കാര്യം അസാദ്ധ്യമല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ദൈവം അളവില്ലാത്തവിധം ഇതു നമ്മിൽനിന്നും ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

ܗܘܘ ܗܟܝܠ ܐܢܬܘܢ ܓܡܝܪܐ: ܐܝܟܢܐ ܕܐܒܘܟܘܢ ܕܒܫܡܝܐ ܓܡܝܪ ܗܘ ❖

"സ്വർഗ്ഗത്തിലുള്ള നിങ്ങളുടെ പിതാവു പൂർണ്ണനായിരിക്കുന്നതുപോലെ നിങ്ങളും പൂർണ്ണരായിരിക്കുവിൻ." (മത്താ. v. 48.) എന്നുതന്നെ നമ്മുടെ കർത്താവു നമ്മോടാജ്ഞാപിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, ഇതിനായി പ്രാർത്ഥിപ്പാൻ കർത്താവു നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. "നിൻെറ തിരുമനസ്സു ആകാശത്തിലെപ്പോലെ ഭൂമിയിലുമാകട്ടെ" എന്നുതന്നെ നാം നിരന്തരം പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ആകയാൽ ഈ സ്ഥിതിയിൽ എത്തിച്ചേരുന്നതിനായി പരിശ്രമിപ്പാൻ സകല മനുഷ്യരും കടപ്പെട്ടവരാണു്. സന്യാസ്സർ അവരുടെ നേർച്ചയാലും കടപ്പെട്ടവരാണു്.

അദ്ധ്യായം 62.

മനഃപ്രാർത്ഥന.

പുണ്യജീവിതത്തിൻെറ ആരംഭവും അഭിവൃദ്ധിയും പൂർണ്ണതയും പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടാണു് സാധിക്കേണ്ടതു്. പ്രാർത്ഥനയിൽ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്നില്ലെങ്കിൽ പുണ്യപൂർണ്ണതയിൽ എത്തിച്ചേരുകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല നശിച്ചുപോകാനും ഇടയുണ്ടു്.

പ്രാർത്ഥന എന്നാൽ ഹൃദയത്തെ അഥവാ ആത്മാവിനെ ദൈവത്തിൻപക്കലേക്കു് ഉയർത്തുന്നതാകുന്നു എന്നാണു് ജ്ഞാനപിതാക്കൾ പഠിപ്പിക്കുന്നതു്. പക്ഷേ അവരുടെ ആശയമെന്തെന്നു് വിശദമായി പറയുന്നതായിരുന്നാൽ, ദൈവമഹത്വത്തെത്തന്നെയോ അഥവാ സ്വർഗ്ഗസ്ഥരായ ഏതെങ്കിലും വ്യക്തിയെയോ നേരിട്ടു സന്ദർശിക്കുന്നതുതന്നെ പ്രാർത്ഥന.

അരൂപികളായ സ്വർഗ്ഗവാസികളെ സന്ദർശിക്കുന്നതിന് സ്വാഭാവികമായി നമുക്കു കഴിവില്ല. അതിസ്വാഭാവിക കഴിവ് അതിനു കൂടിയേ തീരൂ. ന. കർത്താവീശോമ്ശിഹാ വഴിയായി വിശ്വാസം, ശരണം, ഉപവി എന്ന പുണ്യങ്ങൾ അഥവാ അതിസ്വാഭാവിക കഴിവുകൾ ദൈവം നമുക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, വൈദ്യം പഠിച്ചിട്ട് ചികിത്സിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ– സംഗീതം പഠിച്ചിട്ട് പാടുന്നില്ലെങ്കിൽ–എന്തു പ്രയോജനം? അപ്രകാരംതന്നെ ദൈവികപുണ്യങ്ങളായ അതിസ്വാഭാവിക കഴിവുകൾ പ്രാപിച്ചിരുന്നാലും അവയെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നില്ലെങ്കിൽ അവകൊണ്ട് ഈ ജീവിതത്തിൽ യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. മാത്രമല്ല ദൈവത്തിൻെറ ദാനങ്ങളെ നിഷ്പ്രയോജനമാക്കുന്നതു കുററകരവുമാണ്. ആകയാൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകതന്നെ വേണം.

ആ പുണ്യങ്ങളിൽ ഓരോന്നിൻെറയും ഓരോ പ്രകരണങ്ങളും അവ തന്നിൽത്തന്നെ എത്ര നിസ്സാരങ്ങളായിരുന്നാലും സാക്ഷാൽ പ്രാർത്ഥനതന്നെയാണ്. മാത്രമല്ല, (Meritorious acts) നിത്യസമ്മാനാർഹങ്ങളായ സൽകൃത്യങ്ങളുമായിരിക്കും. അതായതു് ഓരോന്നും ദൈവത്തിൻെറ പ്രസാദവരത്തെ (ശുദ്ധീകരണ വരപ്രസാദത്തെ) നമ്മിൽ വർദ്ധിപ്പിക്കും.

അതിസ്വാഭാവിക കഴിവുകളിൽ അതായതു് ദൈവീകപുണ്യങ്ങളിൽ ഒന്നാമത്തതാണു വിശ്വാസം. വിശ്വാസം വഴിയായി ദൈവമഹത്വത്തെത്തന്നെയോ, ദൈവത്തിലുള്ള ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേക ആളെയോ, സ്വർഗ്ഗസ്ഥരായ ഏതെങ്കിലും വ്യക്തിയെയോ അല്ലെങ്കിൽ എല്ലാവരെയും ഒരുമിച്ചോ നമുക്കു സന്ദർശിക്കാവുന്നതാണ്. സ്വാഭാവികസന്ദർശനം നടത്തുന്നതുപോലെതന്നെയാണ് അതിസ്വാഭാവികസന്ദർശനവും നടത്തേണ്ടതു്. ഉദാഹരണമായി നമ്മുടെ മെത്രാനച്ചനെ ഒന്നു സന്ദർശിക്കുന്നു എന്നു കരുതുക. നാം മെത്രാനച്ചനെയും അദ്ദേഹം നമ്മെയും പരസ്പരം നേരിട്ടു ദർശിക്കുമ്പോൾ ചില കടമകൾ അനുഷ്ഠിക്കാനുണ്ടാവും. ഒന്നാമതായി നാം മുട്ടിന്മേൽനിന്നു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ കരം (മോതിരം) ചുംബിക്കണം. ഇതു നാം ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിൽ നാം അനീതിക്കാരാകും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അദ്ദേഹത്തെ ബഹുമാനിച്ചാചരിക്കാൻ നാമും, നമ്മുടെ ബഹുമാനാചാരങ്ങളെ സ്വീകരിപ്പാൻ മെത്രാനച്ചനും അവകാശികളാണ്. തക്ക കാരണംകൂടാതെ ഈ അവകാശങ്ങളെ നിഷേധിക്കുന്നതു് അനീതിയാകുന്നു.

അപ്രകാരംതന്നെ വിശ്വാസം വഴിയായി നാം ദൈവമഹത്വത്തെയോ മറേറതെങ്കിലും സ്വർഗ്ഗവാസികളെയോ നേരിട്ടു ദർശിക്കുമ്പോൾ, അവർ എപ്പോഴും നമ്മെ ദർശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാൽ, പരസ്പരദർശനമുണ്ടാകും. അപ്പോൾ അവരെ നാം ബഹുമാനിച്ചാചരിക്കേണ്ടതാണ്.

ദൈവം സർവ്വോന്നതനാകയാൽ അങ്ങേന്നേക്ക് ഏററം ഉന്നതമായ സ്നേഹബഹുമാനങ്ങൾ നാം അർപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. ദൈവത്തിൻെറ നേർക്ക് നാം അർപ്പിക്കേണ്ട അത്യുന്നത വണക്കത്തിനു് Latria 'ആരാധന' എന്നും, ഏററം ഉന്നതസൃഷ്ടിയായ ദൈവമാതാവിൻെറനേർക്കു നാം അർപ്പിക്കേണ്ട

അസാധാരണ വണക്കത്തിന് Hyper dulia 'അസാധാരണവണക്കം' എന്നും മററു സ്വൎഗ്ഗസ്ഥരുടെനേക്ക് നാം അൎപ്പിക്കേണ്ട സാധാരണ വണക്കത്തിനു് Dulia 'സാധാരണ വണക്കം' എന്നുമാണ് വേദാന്തികൾ പേരു കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്.

സ്വാഭാവിക് സന്ദൎശ്നാവസരങ്ങളിൽ വെറും ആചാരാനുഷ്ഠാനം മാത്രം പോരല്ലോ? വേറെ ഏതെങ്കിലും കാൎയ്യംകൂടെ ഉണ്ടായിരിക്ക പതിവാണ്. അല്ലാഞ്ഞാൽ ആ സന്ദൎശ്നം ഉദ്ദേശമില്ലാത്ത പ്രവൃത്തിയായി കാണപ്പെടും. ܠܐ ܬܬܚܙܘܢ ܩܕܡܝ ܣܪܝܩܐܝܬ ❖

"നിങ്ങൾ വെറുംകയ്യായ് എന്റെ മുമ്പാകെ കാണപ്പെടരുതു്" (പുറപ്പാട് xxxiv. 20.) എന്നാണല്ലോ ഇസ്രായേൽജനത്തിനു ദൈവം കൊടുത്തിരുന്ന ആജ്ഞ. ഏതൊരു സന്ദൎശ്നാവസരത്തിലും നാലു കാൎയ്യങ്ങളോളം നമുക്കുണ്ടാവാം.

i. ആരെ സന്ദൎശിക്കുന്നുവോ ആ ആളിനു യോജിച്ച വണക്കം.

ii. ആ ആളിൽനിന്നു് അഥവാ ആ ആൾ വഴിയായി നാം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള ഉപകാരത്തിനു് പ്രതിനന്ദി അഥവാ സ്തോത്രം.

iii. ആ ആൾക്കു് ഏതെങ്കിലും അനിഷ്ടത്തിനു് കാരണം കൊടുത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നാൽ ക്ഷമാപണം അഥവാ പരിഹാരം.

iv. ആ ആളിൽനിന്നോ ആ ആൾ വഴിയായോ എന്തെങ്കിലും പ്രാപിക്കേണ്ടതിനുള്ള അഭ്യൎത്ഥന.

ദൈവമഹത്വത്തെ നാം നേരിട്ടു സന്ദൎശിക്കുമ്പോൾ i. ആരാധന. ii. ഉപകാരസ്മരണ. iii. പരിഹാരം. iv. അപേക്ഷ. ഇവ നാലിനും നാം കടപ്പെട്ടുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ ഒന്നാം പ്രമാണം നമ്മെ അനുശാസിക്കുന്നതു് ഈ ചുമതലയാണ്. അകയാൽ പാപത്തിൻകീഴ് ഇതിനു നാം കടപ്പെട്ടുന്നു. മററു സ്വൎഗ്ഗസ്ഥരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതുപോലുള്ള കടമയില്ല. എന്നിരുന്നാലും മനഃപൂൎവ്വം നിഷേധിച്ചാൽ പാപമാകും. എന്നാൽ നിവൃത്തിക്കുന്നതായാൽ വളരെ ഉപകാരപ്രദവുമാണ്.

ഉദാഹരണമായി വി. കല്ലിസ്റ്റോസിന്റെ തിരുനാൾ ദിവസം നാം അദ്ദേഹത്തെ സന്ദൎശിക്കുന്നു എന്നു കരുതുക.

1. വണക്കം.

വി. കല്ലിസ്റ്റോസിന്റെ ജീവചരിത്രം നമുക്കു നിശ്ചയമില്ലായിരിക്കാം. അദ്ദേഹം വേദസാക്ഷിയാണോ, മല്പാനാണോ, വിരക്തനാണോ എന്നൊന്നും അറിവില്ലായിരിക്കാം. എന്നുവരികിലും അദ്ദേഹം ഒരു പുണ്യവാനാണെന്നു് നാം വിശ്വസിക്കുന്നു. ആകയാൽ സാധാരണ വണക്കം അദ്ദേഹത്തിനൎപ്പിക്കേണ്ടതാണ്.

2. ഉപകാരസ്മരണ.

അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നോ അദ്ദേഹം വഴിയായോ, യാതൊരു നന്മയും കൈവന്നതായി നമുക്കറിവില്ലായിരിക്കാം. പക്ഷേ നമുക്ക് ഉപവിയുണ്ടോ? നാം ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, നമ്മുടെ ഏററം വലിയ ആഗ്രഹമെന്തു്? ദൈവത്തിൻെറ മഹത്വമല്ലേ? വി. കല്ലിസ്റ്റോസ് ദൈവത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്തിട്ടില്ലെ? എങ്ങനെയെന്നു നാം അറിയുന്നില്ലെങ്കിലും നമ്മുടെ ഏററം വലിയ ആഗ്രഹം അദ്ദേഹം നിവത്തിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അദ്ദേഹം നമ്മുടെ ഉപകാരിയല്ലേ? തീർച്ചയായും! ആയതിനു് നാം നന്ദി പ്രദർശിപ്പിക്കേണ്ടതല്ലേ?

3. പരിഹാരം.

വി. കല്ലിസ്റ്റോസിനെ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ നാം ദ്രോഹിച്ചതായി നമുക്ക് ഓർമ്മയില്ലായിരിക്കാം. പക്ഷേ അദ്ദേഹം സവ്വ കഴിവുകളോടെ സ്നേഹിക്കുന്ന ദൈവത്തെ പാപം വഴിയായി നാം ദ്രോഹിച്ചപ്പോഴൊക്കെയും വി. കല്ലിസ്റ്റോസിനെയും നാം ദ്രോഹിച്ചിട്ടില്ലേ? തീർച്ചയായും! അങ്ങിനെയെങ്കിൽ നമ്മുടെ പാപങ്ങളെപ്പററി അദ്ദേഹത്തോടും ക്ഷമാപണം ചെയ്യേണ്ടതല്ലേ?

4. അപേക്ഷ.

ആവശ്യമുള്ള സകല നന്മയും നാം അപേക്ഷിച്ചു പ്രാപിക്കേണ്ടതാണെന്നും, നമ്മുടെ അയോഗ്യത നിമിത്തം നമുക്ക് പ്രാപിക്കാൻ സാധിക്കാതെവരുന്നവ, നമ്മുടെ മദ്ധ്യസ്ഥന്മാർവഴിക്കു പ്രാപിക്കാവുന്നതാണെന്നും നാം വിശ്വസിക്കുന്നു. ആകയാൽ ഈ അവസരത്തിൽ നമുക്കാവശ്യമായ നന്മകൾ ഈ വി. കല്ലിസ്റ്റോസു വഴിക്കു ലഭിക്കുന്നതിനു് നാം ശ്രമിക്കേണ്ടതാണല്ലോ.

ഈവിധം ദൈവമഹത്വത്തെയോ ഏതെങ്കിലും സ്വർഗ്ഗവാസിയെയോ സന്ദർശിക്കുന്നതും, തദവസരത്തിൽ നീതിയുക്തമായ നമ്മുടെ ചുമതലകളെ നിവ്വഹിക്കുന്നതും എത്രയോ സംപൂജ്യമായ—സ്വർഗ്ഗീയമായ—കാര്യമാകുന്നു. ഇതുകൊണ്ടു ദൈവത്തിനും സകല സ്വർഗ്ഗവാസികൾക്കും കൂടുതൽ ആനന്ദവും നമുക്കും നമ്മെ സംബന്ധിച്ചവക്കും വളരെ ഉപകാരവും സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്.

ഇതാണു സത്യത്തിലും അരൂപിയിലുമുള്ള ദൈവാരാധന. ഇതിനു മനഃപ്രാത്ഥന എന്നാണു പേർ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നമ്മുടെ ആത്മവശങ്ങളായ ബുദ്ധിക്കും മനസ്സിനുമേ ഇതിൽ പങ്കുള്ളു.

അദ്ധ്യായം 63.

സ്വരപ്രാർത്ഥന.

—:o:—

നാം മാലാഖാമാരല്ല. മനുഷ്യരാണ്. നമുക്കാത്മാവു മാത്രമല്ല, ശരീരവുമുണ്ട്. ആത്മാവിന്റെ സകല നന്മയ്ക്കും ശരീരത്തിനു കൂട്ടവകാശമുണ്ട്. ആത്മാവിന്റെ പ്രവൃത്തികൾക്കു ശരീരം കൂട്ടുനില്ക്കുന്നതു പൂർണ്ണതയാണ്, യുക്തമാണ്, കൂടുതൽ ഫലപ്രദായകമാണ്. ആകയാൽ ആത്മാവു ദൈവമഹത്വത്തെയോ, മററു സ്വർഗ്ഗസ്ഥരെയോ സന്ദർശിക്കുമ്പോൾ ശരീരത്തെക്കൂടി അതിൽ സംബന്ധിപ്പിക്കുന്നതാണുത്തമം. ആത്മവശങ്ങൾ കൊണ്ട് ആരാധന, സ്തോത്രം, പരിഹാരം, യാചന എന്നിവ നടത്തുമ്പോൾ സ്വരമുയർത്തി പറയുക; പറയുന്നതു പാട്ടായോ താളമേളങ്ങളോടു കൂടിയോ ആയിരുന്നാൽ കൂടുതൽ നന്നാണ്. സ്വരപ്രാർത്ഥനയോടൊന്നിച്ചു നമസ്കാരങ്ങൾ—ബാഹ്യാചാരങ്ങൾ— ചേർക്കുന്നതു കൂടുതൽ പൂർണ്ണതയാണ്. അതായതു് കുമ്പിടുക, മുട്ടുകുത്തുക, കുരിശു വരയ്ക്കുക, പിഴ ഇടിക്കുക, കൈവിരിച്ചു പിടിക്കുക മുതലായവ. സ്വരപ്രാർത്ഥനയും നമസ്കാരങ്ങളും ബാഹ്യാരാധനയാണ്. ബാഹ്യാരാധന ഏകാകിയായി നടത്തുന്നതിനേക്കാൾ പലർകൂടി നടത്തുന്നതാണ് കൂടുതൽ നന്ന്. ആളെത്ര കൂടുമോ അത്രയ്ക്കു മേന്മയും കൂടും. അതായതു് ദൈവസ്തുതിക്കും നമ്മുടെ രക്ഷയ്ക്കും കൂടുതൽ ഉപകരിക്കും. അതുകൊണ്ടാണ് സന്യാസനിയമങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും കൂട്ടപ്രാർത്ഥന നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ആകയാൽ ആരും തനിപ്രാർത്ഥനകൾക്കായി കൂട്ടപ്രാർത്ഥന ഒരിക്കലും ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതല്ല.

ബാഹ്യാരാധന ആന്തരികാരാധനയെ പോഷിപ്പിക്കും. എന്നാൽ ആന്തരികം കൂടാതുള്ള ബാഹ്യാരാധന നിർജ്ജീവങ്ങളായിരിക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല നിയോഗം അനുചിതമായിരുന്നാൽ പാപകരമായ കപടഭക്തിയായി പരിണമിക്കും. നല്ല നിയോഗമോ അർത്ഥധാരണയോ കൂടാതെ ചെറുപ്പംമുതൽ പ്രാർത്ഥിച്ചും നമസ്കരിച്ചും തഴങ്ങിയവർ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കയില്ലെങ്കിൽ അവരുടെ പ്രാർത്ഥന വെറും കപടഭക്തിയായി തീരാനിടയുണ്ട്.

അദ്ധ്യായം 64.

കർത്തൃപ്രാർത്ഥന.

—*—

നാം അനുദിനം പലപ്രാവശ്യം ഉരുവിടുന്ന പ്രാർത്ഥനകളിൽ ഏററം പ്രധാനമായതാണ് കർത്തൃപ്രാർത്ഥന. തിരുസഭയുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഇതു മാത്രമാണ് സാക്ഷാൽ പ്രാർത്ഥനയെന്നു തോന്നിപ്പോകും. എന്തു കൊണ്ടെന്നാൽ പ്രധാന പ്രാർത്ഥനകളായി നാം കരുതാറുള്ള കർബാന ക്രമം, കാനോൻ ജപം, മുതലായവ തുടങ്ങുന്നതും അവസാനിപ്പിക്കുന്ന തും കർത്തൃപ്രാർത്ഥനയോടുകൂടെയാണ്.

ഈ പ്രാർത്ഥന നാം അരൂപിയിൽ സ്വർഗ്ഗത്തിൽചെന്നു് ത്രിയേക ദൈവസമക്ഷം സമർപ്പിക്കുന്നതിനായി ന. കർത്താവീശോമിശിഹാ നമ്മെ ഏൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു പൊതു മെമ്മോറാണ്ഡമാണ്. (മത്തായി. vi. 9. ലൂക്കാ. xi. 2.)

സത്യത്തിലും, അരൂപിയിലും ഇതു ജപിക്കുവാൻ നാം ശീലിക്കേണ്ടതാണ്.

"ആകാശങ്ങളിലിരിക്കുന്ന"

ദൈവമില്ലാത്ത സ്ഥലമോ ഇടമോ ഇല്ലെന്നു നമുക്കറിയാം. ദൈവത്തിൻെറ പരമാനന്ദകരമായ സ്ഥിതിയെ ആണ് ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. അതായത് അളവില്ലാത്ത ഭാഗ്യമനുഭവിച്ചുകൊണ്ടും അതേ സമയം സകല സ്വർഗ്ഗസ്ഥരേയും അതേ ഭാഗ്യം പരിപൂർണ്ണമായി അനുഭവിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും ഇരിക്കുന്ന അവസ്ഥയെയാണ് ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

"ഞങ്ങളുടെ"

ഈ ജപം പൊതുവാണ്. ഏകാകിയായി ജപിച്ചാലും ഏക വചനമല്ല ബഹുവചനം തന്നെ ഉപയോഗിക്കണം. എന്തെന്നാൽ സകലമനുഷ്യരുടേയും നാമത്തിലാണ് ഈ പ്രാർത്ഥന നടത്തുന്നത്. വിസ്തൃതാർത്ഥത്തിൽ ത്രിലോകങ്ങളിലുമുള്ള സകല സൃഷ്ടികളുടെയും നാമത്തിലാണ്. ആകയാൽ "ഞങ്ങളുടെ" എന്നതിനു് സകല സൃഷ്ടികളുടെയും എന്നു സാരം.

"ബാവാ."

ത്രിയേക ദൈവത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ ആളായ പിതാവിനെ മാത്രമല്ല ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ആളത്വത്തെ പരിഗണിക്കാതെ ദൈവത്വത്തെ ഒന്നായി പരിഗണിക്കുന്നു. മററു ഭാഷകളിലെല്ലാം "പി

താവേ"! എന്നു സംബോധന ചെയ്യുമ്പോൾ മലയാളത്തിൽമാത്രം "ബാവാ" എന്നു പ്രയോഗിക്കുന്നതെന്തെന്നു തോന്നിയേക്കാം. പൂർവ്വ കാലങ്ങളിൽ മനുഷ്യായുസ്സ് ഇന്നത്തേക്കാൾ ദീർഘമായിരുന്നതിനാൽ പലേ തലമുറക്കാർ ഒരുമിച്ച് ഒരേകാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്നു. അങ്ങനെ ഒരു കുടുംബത്തിൽപെട്ടവരുടെയെല്ലാം പൊതു പിതാവിന് 'ബാവാ' എന്ന സംജ്ഞയാണ് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. 'പിതാവ്' എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആ ആൾ ജനിപ്പിച്ചവരുടെ അപ്പൻ എന്നാണർത്ഥം. നേരെമറിച്ച് 'ബാവാ' എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആ ആൾ ജനിപ്പിച്ചവരുടെയും അവരുടെ സന്തതിപരമ്പരകളുടെയും പിതാവെന്നർത്ഥം സൂചിക്കുന്നു. ആകയാൽ 'ബാവാ' എന്ന സംജ്ഞകൊണ്ട് ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നത് സകല സൃഷ്ടികളുടെയും മൂലകാരണൻ എന്നാണ്.

അളവില്ലാത്ത ഭാഗ്യം അനുഭവിച്ചും അനുഭവിപ്പിച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കുന്നവനും സകല സൃഷ്ടികളുടെയും ആദിയും അന്ത്യവുമായ ത്രിയേക സർവ്വേശ്വരൻെറ തിരുമുമ്പാകെ വിശ്വാസംവഴി നാം ഹാജരായി അങ്ങേ അഭിസംബോധന ചെയ്യേണ്ടവിധമാണ് മേൽപ്പറഞ്ഞ മൂന്നു വാക്കുകൾ, അതായതു് "ആകാശങ്ങളിലിരിക്കുന്ന, ഞങ്ങളുടെ, ബാവാ!"

(1) 'നിൻെറ തിരുനാമം ശുദ്ധമാകപ്പെടണം.'

ദൈവം തന്നിൽതന്നെ പരമപരിശുദ്ധിയാണ്. നാം ഇവിടെ ആവശ്യപ്പെടുന്നതു് ദൈവത്തിനു കൂടുതൽ പരിശുദ്ധിയുണ്ടാകണമെന്നല്ല. അതസാദ്ധ്യമാണ്. നാം ആവശ്യപ്പെടുന്നതു് നമ്മിൽ ദൈവത്തിനു കൂടുതൽ പരിശുദ്ധിയുണ്ടാകണമെന്നാണ്. അതായതു് നമുക്ക് ദൈവത്തിൽ കൂടുതൽ വിശ്വാസവും, ദൈവത്തോട് സ്നേഹവും, ദൈവത്തിൽ ശരണവുമുണ്ടാകണം. അങ്ങിനെ ദൈവം നമ്മുടെ ഏററവും വലിയ സ്നേഹത്തിനും ശരണത്തിനും പാത്രമായിത്തീരണമെന്നത്രേ നാം ആവശ്യപ്പെടുന്നതു്.

(2) 'നിൻെറ രാജ്യം വരണം.'

സകല മനുഷ്യരും പാപമുപേക്ഷിച്ച് ദൈവതിരുമനസ്സ പൂർണ്ണമായി അനുസരിക്കുന്നവരായിത്തീരണമെന്നാണ് ഈ രണ്ടാം ഭാഗത്തിൽ നാം യാചിക്കുന്നതു്.

(3) 'നിൻെറ തിരുമനസ്സ് ആകാശത്തിലെപ്പോലെ
ഭൂമിയിലുമാകണം.'

മൂന്നാമതായി നാം ആവശ്യപ്പെടുന്നതു് വല്ലവിധത്തിലും ദൈവതിരുമനസ്സു നിവൃത്തിച്ചാൽ പോരാ, സ്വർഗ്ഗസ്ഥരെപ്പോലെ വേണമെന്നാണ്.

സ്വർഗ്ഗസ്ഥർ ദൈവേഷ്ടം നിവൃത്തിക്കുന്നതു് സമ്മാനമാശിച്ചിട്ടോ ശിക്ഷയെ ഭയന്നിട്ടോ അല്ല. ദൈവേഷ്ടം നിവത്തിക്കുന്നതു് അവക്കു പര

മാനന്ദമാണ്. അപ്രകാരംതന്നെ നാമും ദൈവസ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചുമാത്രം ദൈവേഷ്ടം— പ്രമാണങ്ങളും കല്പനകളും— നിവൎത്തിക്കുന്നതിനുള്ള വരമാണ് ഈ മൂന്നാം ഭാഗത്താവശ്യപ്പെടുന്നത്.

(4) 'ഞങ്ങളുടെ അനുദിന അപ്പം ഇന്നു ഞങ്ങൾക്കു തരിക.'

ആത്മികമോ, ശാരീരികമോ ആയി ഓരോ മനുഷ്യനും അവരെ സംബന്ധിച്ച സകലത്തിനും ഈ കാലത്താവശ്യമായിരിക്കുന്ന സകല നന്മകളും ഉൾക്കൊള്ളിച്ചാണ് 'അനുദിന അപ്പം' എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ആകയാൽ ഒരു നന്മയും തിരിച്ചു ചോദിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല.

(5) 'ഞങ്ങളുടെ കടക്കാരോടു ഞങ്ങൾ പൊറുക്കുന്നതുപോലെ ഞങ്ങളുടെ കടങ്ങൾ ഞങ്ങളോടും പൊറുക്ക.'

ഒരുവിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ അഞ്ചാമത്തെ ഈ അഭ്യൎത്ഥന നമുക്കുതന്നെ ഉപദ്രവകരമാണ്. നാം പലപ്പോഴും നമ്മുടെ സഹോദരങ്ങളോടു ക്ഷമിക്കാനോ, സഹിക്കാനോ, കഴിവില്ലാത്തവരോ അതിനു മനസ്സില്ലാത്തവരോ ആയിരിക്കും. വിവേകം തന്നെയായ ന. കൎത്താവ് ഈവിധം യാചിക്കാൻ നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചതെന്തുകൊണ്ടു? സ്വന്ത സഹോദരനോടു ക്ഷമിക്കാത്തവന്റെ കുററങ്ങളെ ക്ഷമിക്കുന്നതിന് ദൈവത്തിനു സാദ്ധ്യമല്ല. അത് അവിടുത്തെ സ്വഭാവത്തിനു ചേൎന്നതല്ല; അതുകൊണ്ടുമാത്രമാണ്. ആകയാൽ ഈ യാചനയ്ക്കുമുമ്പായി സഹോദരസ്നേഹത്തിനു യോജിക്കാത്തതായി നമ്മിലെന്തെങ്കിലുമുണ്ടായിരുന്നാൽ, അതായത്, വിരോധം, വെറുപ്പ്, അസൂയ, മുതലായ തിന്മ ആരോടെങ്കിലും, ഉണ്ടായിരുന്നാൽ അതിനെ പൂൎണ്ണമായി ത്യജിച്ചശേഷമേ, ഈ പ്രാൎത്ഥന നടത്താവൂ.

(6) 'പരീക്ഷയിൽ പൂകിക്കരുത്.'

ഓരോ മനുഷ്യവ്യക്തിയേയും മരണംവരെ പരീക്ഷിക്കുന്നതിന് പിശാചിന് അവകാശമുണ്ടു്. അവൻ പരീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യും. പക്ഷേ ഓരോ പരീക്ഷയും പാപത്തിനോ അഥവാ കൂടുതൽ പുണ്യയോഗ്യതയ്ക്കോ കാരണമായിത്തീരും. രണ്ടിലൊന്നു കൂടാതെ വരികയില്ല. ആകയാൽ പരീക്ഷ ഇല്ലാതായിത്തീരുക എന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ പുണ്യയോഗ്യതയ്ക്കല്ലാതെ പാപത്തിനു കാരണമായിത്തീരാതിരിക്കുന്നതിനുള്ള വരമാണ് ഇവിടെ നാം യാചിക്കുന്നത്.

(7) 'തിന്മയിൽനിന്നു ഞങ്ങളെ രക്ഷിച്ചുകൊള്ളേണമേ.'

'തിന്മ' എന്ന് ഇവിടെക്കാണുന്ന പദം തൎജ്ജിമയിൽ കടന്നുകൂടിയ പിശകാണെന്നു തോന്നുന്നു. 'ബിശ്ത്താ' ܒܝܫܬܐ എന്നല്ല ܒܝܫܐ 'ബീശാ' എന്നാണ് വേദപുസ്തകത്തിൽ കിടക്കുന്നതും സുറിയാനിയിൽ നാം ശബ്ദിക്കുന്നതും. ആകയാൽ 'തിന്മ' എന്നു ഇവിടെക്കാണുന്ന പദത്തിന് ദുഷ്ടൻ അഥവാ പിശാച് എന്നാണൎത്ഥം. ആകയാൽ നമ്മുടെ പരമശത്രുവിൽനിന്നുള്ള രക്ഷയാണിവിടെ നാം അഭ്യൎത്ഥിക്കുന്നത്.

കുഞ്ഞാടിന്റെ വേഷത്തിൽ നമ്മെ വഞ്ചിക്കുന്ന ചെന്നായാണവൻ. വിചാരം, ആഗ്രഹം, വാക്ക്, ക്രിയ എന്നിവയിലെല്ലാം അവൻ നമ്മെ വഴിതെററിക്കും. അവനെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു തടുത്തു നില്പുവാൻ നാം പ്രാപ്തരല്ല. ആ പ്രാപ്തിയാണ് ഇവിടെ നാം യാചിക്കുന്നത്.

"ആമ്മേൻ."

ഏതു പ്രാർത്ഥനയുടെയും പ്രത്യേകിച്ച് പ്രധാന പ്രാർത്ഥനകളുടെ അവസാനത്തിൽ ആമ്മേൻ ചെക്കേണ്ടതാണ്. ആകാ:, നന്മ:, എന്നീ ജപങ്ങളുടെ അവസാനത്തിൽ ഇതു വിട്ടുകളയാതിരിപ്പാൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം. മുമ്പൊ പിമ്പോ വരുന്ന വാക്യങ്ങളോടു കൂട്ടിച്ചേർക്കാതെ "ആമ്മേൻ" തനിച്ചു ശബ്ദിക്കേണ്ടതാണ്.

"ആമ്മേൻ" എന്ന പദം ന. കർത്താവ് പലപ്പോഴും ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവിടുന്നു വെളിപ്പെടുത്തിയ ഏതെങ്കിലും കാര്യം കേൾവിക്കാർ സംശയരഹിതമായി വിശ്വസിക്കേണ്ടതിന് ഈ പദമാണുപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു്. "ആമ്മേൻ" സുറിയാനിവാക്കാണ്. ഇതിന്റെ അർത്ഥം 'സത്യം' എന്നാണ്. സാക്ഷാൽ സത്യം നമ്മുടെ കർത്താവാണല്ലൊ. ആകയാൽ കർത്താവീപദം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു് അവിടുത്തെ അടയാളം അഥവാ മുദ്രയായിട്ടാണ്. കർത്താവു നമ്മുടെ ശിരസ്സും നാം അവിടുത്തെ അവയവങ്ങളുമാണല്ലൊ. ശിരസ്സിന്റെ അടയാളം അഥവാ മുദ്ര അവയവങ്ങളുടേതുമായിരിക്കണം. ആകയാൽ 'ആമ്മേൻ' തിരുസഭയുടെ മുദ്രയാകുന്നു. അതായതു ശിരസ്സായ കർത്താവിന്റെയും, അവയവങ്ങളായ ഓരോ ക്രിസ്ത്യാനിയുടെയും ഒപ്പാകുന്നു. ഒപ്പില്ലാത്ത മെമ്മോറാണ്ഡം സ്വീകാര്യമല്ലാത്തതിനാലാണു 'ആമ്മേൻ' വിട്ടുകളയരുതെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞതു്.

ന. കർത്താവു് വാമൊഴിയായിട്ടല്ലാതെ വരമൊഴിയായി യാതൊന്നും പഠിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. ആകയാൽ 'ആമ്മേൻ' ന. കർത്താവിന്റെ തിരുവായിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട ആ ശബ്ദം അതേപടി അന്നുമുതൽ സകല ക്രിസ്ത്യാനികളിലും നിന്നു നിരന്തരം പുറപ്പെടുന്ന ഏക ശബ്ദമാകുന്നു. തദനുസാരമായ വണക്കത്തോടെ അതു നാം പുറപ്പെടുവിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഈ പദത്തോടുള്ള ബഹുമാനം നിമിത്തമാണ് തർജ്ജിമ ചെയ്യാതെ എല്ലാ ഭാഷക്കാരും തനി. സുറിയാനിതന്നെ ഉപയോഗിക്കുന്നതു്.

ഒരു പ്രാർത്ഥന അഥവാ ജപം എത്ര സുദീർഘമായിരുന്നാലും അതു ചൊല്ലുന്ന ആൾക്ക് പ്രാപിക്കാവുന്നത്ര ഫലം അതിന്റെ അവസാനത്തിൽ "ആമ്മേൻ" മാത്രം പറയുന്ന ഓരോ വ്യക്തിക്കും പ്രാപിക്കാവുന്നതാണ്. പക്ഷെ ആ പ്രാർത്ഥനയിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഏവയെന്നറിഞ്ഞും അവയാഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടുംവേണം ആമ്മേൻ പറയുവാൻ. അല്ലാഞ്ഞാൽ വെറുംകടലാസിൽ ഒപ്പുവെക്കുന്നതുപോലെ നിരർത്ഥകമായിരിക്കും.

മേൽകാണിച്ചിരിക്കുന്നവിധം കർതൃ പ്രാർത്ഥനയിൽ ഒൻപതു വാക്യങ്ങളുണ്ട്. ഒന്നാമത്തതു് അഭിസംബോധന, അനന്തരം ഏഴ് അർത്ഥ

ൎത്ഥനകൾ, കടശി ഒപ്പ് അഥവാ മുദ്ര. ഈ ഒൻപതു വാക്യങ്ങളും തിരിച്ചു ശബ്ദിക്കാൻതന്നെ ശീലിക്കണം. ശീലിക്കാതെ പാലിക്കയില്ല. കൂടാതെയും ഈ വാക്യങ്ങളിൽ ഓരോന്നിനെക്കുറിച്ചും പലപ്പോഴും ധ്യാനിക്കണം. അല്ലാഞ്ഞാൽ അരുചിയിലും സത്യത്തിലും ഈ പ്രാർത്ഥന നടത്തുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല.

അദ്ധ്യായം 65.

തിരുസഭയുടെ പ്രാൎത്ഥന.

നന്മനിറഞ്ഞമറിയം.

—*—

കർത്തൃപ്രാൎത്ഥന കഴിഞ്ഞാൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒന്നാണ് തിരുസഭയുടെ പ്രാൎത്ഥനാ എന്നറിയപ്പെടുന്ന 'നന്മനിറഞ്ഞമറിയം' എന്ന ജപം. ഇതിൽ ആറു വിധത്തിൽ മാതാവിൻെറ മഹിമകളെ വൎണ്ണിച്ച്—ഏററു പറഞ്ഞു വണങ്ങിക്കൊണ്ട്, ഇപ്പോഴും പ്രത്യേകിച്ചു മരണനേരത്തും ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയപേക്ഷിക്കണമേയെന്നു മാതാവിനോടു യാചിക്കുന്നു.

ഈ മഹിമാവർണ്ണനകൾതന്നെ സ്വൎഗ്ഗത്തിൽനിന്നു കിട്ടിയിട്ടുള്ളവയാണ്. അതായതു് മംഗളവാൎത്താവസരത്തിൽ ഗാബ്രിയേൽ അതിദൂതൻ പറഞ്ഞതും (ലൂക്കാ. i. 28.) "നന്മനിറഞ്ഞവളേ നിനക്കു സ്വസ്തി! സ്ത്രീകളിൽ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടവളേ കൎത്താവു നിന്നോടുകൂടെ."

അനന്തരം സന്ദൎശനാവസരത്തിൽ വി. ഏലീശ്ബാ ദിർഘദൎശനമായി പറഞ്ഞതും (ലൂക്കാ. i. 42.) "നീ സ്ത്രീകളിൽ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടവളാകുന്നു; നിൻെറ ഉദരത്തിൻെറ ഫലവും അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടവനാകുന്നു."

ഇവയോടുകൂടെ "വിശുദ്ധ മറിയമേ" "തമ്പുരാൻെറഅമ്മേ" എന്നിവ രണ്ടും തിരുസഭ കൂട്ടിച്ചേൎത്തിട്ടുള്ളതാണ്. ഇങ്ങനെ ആറു വിധത്തിൽ മാതാവിൻെറ മഹിമകളെ വൎണ്ണിക്കുന്നു:—

(1) 'നന്മനിറഞ്ഞവൾ.'

മാതാവ് സ്വാഭാവികവും സ്വഭാവത്തിനു മേല്പെട്ടവയും അതിസ്വാഭാവികവുമായ നന്മകളാൽ ജനനാലെ അലംകൃതയാണ്.

(2) 'കൎത്താവു നിന്നോടുകൂടെ.'

ജനനംമുതൽക്കേ പ്രസാദവരം മാതാവിലുണ്ടായിരുന്നു. അനുനിമിഷം അതു വൎദ്ധിച്ചിരുന്നതല്ലാതെ ഒരിക്കലും കുറഞ്ഞിട്ടില്ല. ആകയാൽ ദൈവത്തിൻെറ സാന്നിദ്ധ്യം എപ്പോഴും അവളിലുണ്ടായിരുന്നു.

(3) 'സ്ത്രീകളിൽ വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവളാകുന്നു.'

മാതാവു സ്ത്രീകളുടെ ഇടയിൽ— എല്ലാ സ്ത്രീകളേയുംകാൾ മാത്രമല്ല, സകല സൃഷ്ടികളേക്കാളും വരപ്രസാദപൂർണ്ണയാണ്. ആകയാൽ സകല സൃഷ്ടികളേക്കാളും ദൈവത്തിന് ഇഷ്ടപ്പെട്ടവളാണ്.

(4) 'നിൻെറ ഉദരഫലമായ ഈശോ വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവനാകുന്നു.'

പുത്രൻെറ മഹത്വം തള്ളയുടെയും മഹത്വമാണല്ലോ.

(5) 'വിശുദ്ധമറിയം.'

പാപമോ, പാപത്തിൻെറ ഏതെങ്കിലും കറയോ മാതാവിനെ ഒരിക്കലും തീണ്ടിയിട്ടില്ല.

(6) "തമ്പുരാൻെറ അമ്മ."

മാതാവു്, സാക്ഷാൽ ദൈവമാകുന്ന നമ്മുടെ കർത്താവിൻെറ അമ്മയാകുന്നു. ഇതിലും വലിയ മഹത്വം ഒരു സൃഷ്ടിക്കുണ്ടാകാവതല്ല.

ഈ വിധം ആറുപ്രകാരത്തിൽ മാതാവിൻെറ യഥാർത്ഥ മഹിമകളെ ഏററുപറഞ്ഞു് അവളെ വണങ്ങിക്കൊണ്ടു് ഇപ്പോഴും ഏററം അത്യാവശ്യഘട്ടമായ മരണസമയത്തും ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അപേക്ഷിക്കണമേ എന്നു നാം യാചിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യായം 66.

ജപമാല.

—:*:—

കൂട്ടമായോ തനിച്ചോ നാം നടത്തിവരാറുള്ള ജപങ്ങളിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒന്നാണ് ജപമാല. അതിലെ ഉള്ളടക്കം മേൽപ്പറഞ്ഞ 'ആകാ.' 'നന്മ.' എന്ന ജപങ്ങളും പ്രത്യേകിച്ച് 'ത്രിത്വസ്തുതി' യുമാണ്. എന്നാൽ ഇവ ജപിക്കുമ്പോൾ നിർദ്ദിഷ്ടരഹസ്യങ്ങളിന്മേൽ ധ്യാനിക്കേണ്ടതാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ജപമാല മാതാവു നമുക്കു പ്രദാനം ചെയ്തതിൻെറയും, ഈ ജപം ചെയ്വാൻ തിരുസഭ നമ്മെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിൻെറയും പരമോദ്ദേശം നമ്മിൽ ദൈവീകപുണ്യങ്ങൾ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടണമെന്നുള്ളതാണ്. ആ കാര്യത്തിന് രഹസ്യങ്ങളിന്മേലുള്ള ധ്യാനം അത്യുത്തമമാണ്.

നമ്മുടെ രക്ഷക്കായി ദൈവം ചെയ്തിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട പതിനഞ്ചു കാര്യങ്ങളാണ് ധ്യാനവിഷയം. ആ ഓരോ രഹസ്യങ്ങളെപ്പററി ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടു്. 1. ആകാ. 10. നന്മ. 1. ത്രി. വി

തമാണ് ജപിക്കേണ്ടതു്. ഒരുമിച്ചോ പലപ്പഴായിട്ടോ ഇതു പൂൎത്തിയാക്കിയാലും മതി. 'രാജകന്യകെ' എന്ന ജപവും മാതാവിൻെറ ലുത്തിനിയായും എത്രയും യുക്തമായി പിന്നീടു കൂട്ടിച്ചേൎത്തിട്ടുള്ളതാണ്. കാതലിൽപ്പെട്ടതല്ല.

ഒരേ സമയത്തു് 'ആകാ.' 'നന്മ.' എന്നീ ജപങ്ങൾ അൎത്ഥധാരണയോടെ ചൊല്ലുകയും രഹസ്യങ്ങളെപ്പററി ധ്യാനിക്കുകയും ചെയ്യുക ഒരുപക്ഷേ ഭാരമായി തോന്നിയേക്കാം. അല്പമൊന്നു ശീലിച്ചാൽ ഭാരം തോന്നുകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല ഹൃദ്യമായും തീരും.

'ആകാ'. യും 'ത്രി'. യും ദൈവമഹത്വത്തോടു നേരിട്ടുള്ള സംഭാഷണവും 'നന്മ.' മാതാവിനോടുള്ള സംഭാഷണവുമാണല്ലോ. ജപമാലയിലെ ഓരോ രഹസ്യത്തിലും— ആ ചരിത്രസംഭവത്തിൽ— മാതാവിൻെറ സാന്നിദ്ധ്യമുണ്ട്. ദുഃഖത്തിൻെറ ആദ്യത്തെ മൂന്നു രഹസ്യങ്ങളിൽ മാതാവിൻെറ സാന്നിദ്ധ്യമില്ലെന്നു തോന്നിയേക്കാം. പക്ഷേ ഈ പുസ്തകം മനസ്സിരുത്തി വായിച്ചിട്ടുള്ളവൎക്ക് ആ സംശയത്തിനിടയില്ല. മാതാവിനുണ്ടായിരുന്ന സ്വാഭാവത്തിന് മേല്പെട്ടവയും അതിസ്വാഭാവികവുമായ വരങ്ങൾ വഴിയായി, ആത്മീയമായി മാത്രമല്ല, ശാരീരികമായും മേൽപ്പറഞ്ഞ ചരിത്രസംഭവങ്ങളിലും മാതാവു പങ്കുകൊണ്ടിരുന്നു. ആകയാൽ എല്ലാ രഹസ്യങ്ങളിലും മാതാവിൻെറ സാന്നിദ്ധ്യമുണ്ട്. ദൈവത്തിൻെറ സാന്നിദ്ധ്യം എവിടെയുമുണ്ടല്ലൊ.

ആകയാൽ കൊന്ത ജപിക്കുമ്പോൾ നിൎദ്ദിഷ്ടരഹസ്യം— ആ ചരിത്രസംഭവം— ബോധത്തിൽ രൂപീകരിച്ചാൽമതി. വിശ്വാസദൃഷ്ടിയിൽ അവിടെ സന്നിഹിതരായിരിക്കുന്ന ദൈവമഹത്വത്തോടുള്ള സംഭാഷണമായി 'ആകാ'. യും, 'ത്രി'. യും, മാതാവിനോടുള്ള സംഭാഷണമായി 'നന്മ.' യും ജപിച്ചാൽമതി. രൂപീകരണംകൊണ്ടു് പല്വവിചാരമുണ്ടാകയില്ല. പരിചയംകൊണ്ടു് അരോചകം മാറി ആസ്വാദ്യത അനുഭവപ്പെടുകയുംചെയ്യും.

മേൽപ്പറഞ്ഞവിധം സന്തോഷ രഹസ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു ധ്യാനിക്കുമ്പോൾ സന്തോഷം, ദുഃഖരഹസ്യങ്ങളിൽ ധ്യാനിക്കുമ്പോൾ ദുഃഖം, മഹിമയുടെ രഹസ്യങ്ങളിൽ ധ്യാനിക്കുമ്പോൾ ആശ്ചൎയ്യം, എല്ലാത്തിലും സ്നേഹം, പ്രത്യാശ, ആഗ്രഹം എന്നീ അതിസ്വാഭാവിക വികാരങ്ങൾ നമ്മിൽ ഉളവാകും. അവയാകട്ടെ സാക്ഷാൽ ദൈവിക പുണ്യങ്ങളുടെ പ്രകരണങ്ങൾ (Exercises) തന്നെയാകുന്നു.

ജപമാല വഴിയായി നിസ്തുലമായ പുണ്യാഭിവൃദ്ധിയും കാലത്തിനടുത്ത തിന്മകളിൽനിന്നു് രക്ഷയും നമുക്കുണ്ടാകും. അപ്രകാരംതന്നെ, ധാരാളമായി ദണ്ഡവിമോചനങ്ങളും പ്രാപിക്കാവുന്നതാണ്. ദണ്ഡവിമോചനം പ്രാപിക്കുന്നതിന് (a) ജപമാല സഖ്യതയിൽ ചേൎന്നിരിക്കണം. (b) ആശീൎവ്വദിക്കപ്പെട്ട ജപമാല ഉപയോഗിച്ചു കൊന്ത ജപിക്കണം. കൂട്ടമായി ജപിക്കുമ്പോൾ ഒരാളെങ്കിലും ജപമാല ഉപയോഗിച്ചിരുന്നാൽ മതിയാകുന്നതാണ്.

ഭക്തിയോടും സ്ഥിരമായും ജപമാല നടത്തുന്നവർ ദൈവതിരു മുമ്പാകെ മാത്രമല്ല, മനുഷ്യരുടെ മുമ്പാകെയും നല്ലവരായിത്തീരും. ഏതൊരു കുടുംബത്തിൽ അഥവാ കൂട്ടത്തിൽ കൊന്ത ജപിക്കുന്നതിൽ നിഷ്ഠയുണ്ടായിരിക്കുമോ, ആ കുടുംബത്തിൽ അഥവാ കൂട്ടത്തിൽ ഉള്ള ആളുകളുടെ ഇടയ്ക്കു് സമാധാനവും സംതൃപ്തിയും സംജാതമാകാതിരിക്കയില്ല. ഏതൊരു രാജ്യത്തു അഥവാ സ്ഥലത്തു് ജപമാലയ്ക്കു പ്രചാരമുണ്ടായിരിക്കുമോ, അവിടെ പരസ്പര സമാധാനവും ഐശ്വര്യവും കളിയാടും. ഈ വസ്തുത അനുഭവംകൊണ്ടുതന്നെ അറിയേണ്ടതാണു്.

അദ്ധ്യായം 67.

കാനോൻജപം.

—:o:—

തിരുസഭയിൽ നടപ്പുള്ള പ്രാർത്ഥനക്രമങ്ങളിൽ അത്യുൽകൃഷ്ടമായതാണ് കാനോൻ ജപം. ഈ പ്രാർത്ഥന ഓരോരുത്തരുടെ യുക്തം പോലെയല്ല സകലവും നിയമാനുസൃതം നടത്തേണ്ടതാകയാലാണ് ഇതിനു 'കാനോൻ' ജപം, നിയമാനുസൃത പ്രാർത്ഥന എന്നു പേരുണ്ടായതു്.

ന. കർത്താവു് 'ആകാശങ്ങളിലിരിക്കുന്ന' എന്ന ജപം തിരുസഭയ്ക്കു പ്രദാനം ചെയ്തതുപോലെ പരിശുദ്ധാത്മാവു് ദീർഘദർശികൾ വഴിയായും പ. പിതാക്കന്മാർ വഴിയായും തിരുസഭയ്ക്കു് പ്രദാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ് കാനോൻ ജപം. ഇതു് തിരുസഭയുടെ പൊതു പ്രാർത്ഥനയാണ്. അതായതു് ഭാഗ്യപ്പെട്ടവരും, പാടുപെടുന്നവരും, ലോകം, പിശാചു്, ശരീരം എന്ന ശത്രുത്രയങ്ങളോടു യുദ്ധംചെയ്യുന്നവരുമായി ത്രിലോകങ്ങളിലുള്ള സകല ക്രിസ്ത്യാനികളും ഒത്തൊരുമിച്ചു് എല്ലാവരുടെയും ശിരസായ മിശിഹാ തമ്പുരാനോടു ചേർന്നുകൊണ്ടു് ത്രിയേക ദൈവസമക്ഷം അർപ്പിക്കുന്ന പ്രാർത്ഥനയാണ്. തന്നിമിത്തം ഈ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു് അപരിമിതമായ വിലയുണ്ടു്. ഈ പ്രാർത്ഥനവഴിയായി:–

(1) ദൈവത്തിനു കൂടുതൽ മഹത്വം.

(2) ഭാഗ്യപ്പെട്ടുന്ന സഭയ്ക്കു് (സ്വർഗ്ഗവാസികൾക്ക്) കൂടുതൽ ആനന്ദം.

(3) പാടുപെടുന്ന സഭയ്ക്കു്, (ശുദ്ധീകരാത്മാക്കൾക്ക്) ആശ്വാസം.

(4) യുദ്ധത്തിലിരിക്കുന്ന സഭയ്ക്കു്, ഇപ്പോഴുള്ളവരും ഇനിയുണ്ടാകുവാനിരിക്കുന്നവരുമായ ഭൂവാസികൾക്കു വിജയം. ഇത്രയും കാര്യങ്ങളാണു് സാധിക്കുന്നതു്.

യുദ്ധത്തിലിരിക്കുന്ന സഭയ്ക്കു് വിജയം ഉണ്ടാകും എന്നാലെന്തു്? ഭൂവാസികളായ നമ്മുടെ പരമ ശത്രുവായ പിശാചു്, ലോകം ശരീരം ഈ രണ്ടുപകരണങ്ങൾ വഴിയായി നിരന്തരം നമ്മോടു പോരാടും. അവനെ എതിർത്തുകൊണ്ടല്ലാതെ ഈ ജീവിതത്തിൽ നമ്മുടെ ആത്മാവിന്റെ ജീവനെ പാലിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. ഈ യുദ്ധത്തിൽ നമുക്കു വിജയമുണ്ടാകുമെന്നു പറഞ്ഞാൽ:—

(1) ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു് വിശ്വാസത്തിലും സന്മാർഗ്ഗത്തിലും അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാകും.

(2) ഇടത്തൂട്ടുകാർക്കും അജ്ഞാനികൾക്കും മാനസാന്തരമുണ്ടാകും.

(3) ദേശത്തു്— എല്ലാവരുടെയും ഇടയ്ക്കു്— പരസ്പരസമാധാനവും എല്ലാവിധ സമൃദ്ധിയുമുണ്ടാകും.

ത്രിലോകങ്ങളിലുമുള്ള സകലർക്കും ഇത്ര ഉപകാരപ്രദമായ ഈ ഭക്തികൃത്യം പ്രവൃത്തിപഥത്തിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിനു് യുദ്ധത്തിലിരിക്കുന്ന സഭയ്ക്കുമാത്രമേ സാദ്ധ്യമാകയുള്ളു. യുദ്ധത്തിലിരിക്കുന്ന സഭയിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങൾക്കും ഈ പ്രാർത്ഥന നടത്തുക പ്രായോഗികമല്ലാത്തതിനാലാണു്, തിരുസഭ തന്റെ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട മക്കളെ ഈ പ്രാർത്ഥന നടത്തുവാൻ നിർബന്ധിക്കുന്നതു്.

ഈ പ്രാർത്ഥന നടത്തുവാൻ ചുമതലപ്പെട്ടവർ നിശ്ചിത ജപങ്ങൾ നിശ്ചിത സമയങ്ങളിൽ നിശ്ചിതവിധത്തിൽ അതായതു് (Dinge attente et devote) ചിത്തമായും, ശ്രദ്ധയായും, ഭക്തിയായും ജപിക്കേണ്ടതാണു്. മേൽപ്പറഞ്ഞവയിൽ ഏതിലെങ്കിലും ഗൗരവമായ വീഴ്ചവരുത്തിയാൽ അതിനാൽ തന്നെ ഘനമായ പാപത്തിലുൾപ്പെടും.

ഈ പ്രാർത്ഥന നടത്തുന്നവർ എത്ര അജ്ഞരും അയോഗ്യരും ആയിരുന്നാലും ഇതിന്റെ വൈശിഷ്ട്യത്തിലോ ഫലത്തിലോ യാതൊരു കുറവും വരുന്നതല്ല. ആകയാൽ ഈ പ്രാർത്ഥന നടത്തുന്നവർക്കു് അവയുടെ അർത്ഥധാരണ കൂടിയേതീരൂ എന്നില്ല. അതു പലർക്കും പ്രയാസവുമായിരിക്കും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അക്ഷരാർത്ഥത്തെക്കാൾ ആന്തരാർത്ഥമാണു് പലടത്തും യഥാർത്ഥമായതു്. ആകയാൽ ഈ പ്രാർത്ഥന നടത്തുന്നവർ ആന്തരീകമായി തിരുസഭയോടു യോജിച്ചുകൊണ്ടു് ഭക്തിയോടും ശ്രദ്ധയോടും നിയമാനുസൃതം (നിശ്ചിത ജപങ്ങൾ നിശ്ചിതസമയങ്ങളിൽ) പൂർണ്ണമായി ജപിച്ചാൽമതി.

പ്രത്യേകിച്ചു് ഇക്കാലത്തു്— ഭൂമുഖത്തെവിടെയും വിശ്വാസവും, സന്മാർഗ്ഗവും, അധഃപ്പതിച്ചും, പഞ്ഞം, പട, വസന്ത, എന്നീ തിന്മകൾ അധികരിച്ചും വരുന്ന ഇക്കാലത്തു്— കാനോൻ ജപത്തിനു് ഈ തിന്മകളെ അകററി നിർത്താൻ കഴിവുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവരും, വീഴ്ചകൂടാതെ ഈ പ്രാർത്ഥന നടത്തുവാൻ ഘനമായ പാപത്തിൻ കീഴ കടപ്പെട്ടുന്നവരുമായ വൈദികരും സന്ന്യാസീസന്ന്യാസിനികളും തങ്ങളുടെ ചുമതല യഥായോഗ്യം നിർവ്വഹിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു് അവധാനപൂർവ്വം ചിന്തിക്കേണ്ടതാണു്.

അദ്ധ്യായം 68.

പരിശുദ്ധ പരമ ത്രിത്വത്തിന്റെ തിരുനാൾ.

— :0: —

പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ആഗമനം മുതൽ ശ്ലീഹന്മാരും ശിഷ്യന്മാരും പ്രസംഗിക്കുന്നതിലും, മാനസാന്തരപ്പെട്ടവർക്ക് മാമ്മോദീസാ കൊടുക്കുന്നതിലും വ്യാപൃതരായിരുന്നു. അനുദിനം വിശ്വാസികളുടെ സംഖ്യ വർദ്ധിച്ചുവന്നു. ഈവിധം കുറേ ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എല്ലാത്തിനും ദൈവത്തിനു ഉപകാരസ്മരണ ചെയ്യേണ്ടതിനെപ്പറ്റി മാതാവു വി. പത്രോസിനെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തി. വി. പത്രോസ് മറ്റു ശ്ലീഹന്മാരുമായി ആലോചിച്ച് പന്തക്കുസ്തായുടെ എട്ടാം നാളായ ഞായറാഴ്ച ആയതു നിർവ്വഹിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. നിശ്ചിതദിവസം അതിരാവിലെ ശ്ലീഹന്മാരുടെ നിർദ്ദേശാനുസാരം അതുവരെ മാനസാന്തരപ്പെട്ടവരായി ഓർശ്ലേത്തും പരിസരങ്ങളിലുമുണ്ടായിരുന്ന സകലരും സെഹിയോൻ മാളികയിൽക്കൂടി. അവരിൽ അതുവരെ ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലാതിരുന്നവരും അതിനായി ഒരുങ്ങിയിരുന്നവരുമായ സകലർക്കും മാമ്മോദീസാ നൽകി. അനന്തരം വി. പത്രോസ് അവിടെ കൂടിയിരുന്ന എല്ലാവരോടുമായി ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു. ആ പ്രസംഗത്തിൽ സർവ്വ നന്മസ്വരൂപനായ ദൈവം ഇല്ലായ്മയിൽനിന്നു നമ്മെ സൃഷ്ടിച്ചതിനും, പാപത്താൽ നാശകൂപത്തിലുൾപ്പെട്ടിരുന്ന മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ വീണ്ടെടുക്കുന്നതിനായി രക്ഷകനെ അയച്ചു തന്നതിനും, ആ രക്ഷകൻ നമ്മുടെ രക്ഷണീയജോലി പൂർത്തിയാക്കിയതിനും, ആ രക്ഷണീയ ഫലങ്ങൾ നാം അനുഭവിക്കത്തക്കവണ്ണം ലോകാവസാനംവരെ നമ്മോടുകൂടെ സ്ഥിതിചെയ്തുകൊണ്ട് നമ്മെ നേർവഴിക്കു നടത്തുന്നതിനായി പ. ആത്മാവിനെ അയച്ചു തന്നതിനും ദൈവത്തിനു് ഉപകാരസ്മരണ ചെയ്യേണ്ടതിനെപ്പറ്റി എത്രയും തീക്ഷ്ണമായി പ്രതിപാദിച്ചു.

പ്രസംഗാനന്തരം എല്ലാവരും ഏകമനസ്സോടെ ദീർഘനേരം സങ്കീർത്തനങ്ങളും മറ്റും പാടുകയും ജപിക്കുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം വി. പത്രോസ് എല്ലാവരുടേയും സഹകരണത്തോടെ കുർബാന ചൊല്ലി. അതുവരെക്കും ന. കർത്താവല്ലാതെ മനുഷ്യരാരും ഈ കർമ്മം അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നില്ല. നവമായ ഈ ബലിയിൽ മാതാവും ശ്ലീഹന്മാരും സകല ശിഷ്യരുമുൾപ്പെടെ അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന സകലരും വി. കുർബാന കൈക്കൊണ്ടു. കുർബാനക്കു ശേഷവും ദീർഘനേരം ജപധ്യാനങ്ങൾക്കായി ചിലവഴിച്ചു.

ഈവിധം ത്രിയേക ദൈവത്തിന്റെ മഹാദാനങ്ങൾക്ക് ഒരിക്കൽ മാത്രം നന്ദിപ്രദശിപ്പിക്കുന്നതു പോരെന്നുകരുതി അന്നുമുതൽ അതിന്റെ എട്ടാമിടം തോറും അതായതു് ഞായറാഴ്ചതോറും മേൽ പറഞ്ഞ വിധം ആചരിച്ചുപോന്നു. ഈവിധം ഞായറാഴ്ച ആചരണം ആരംഭിച്ചതുമുതൽ ശാബദാചരണം നിന്നുപോകയുംചെയ്തു.

ഞായറാഴ്ച ആചരണം.

സീനാമലയിൽവച്ച് പ്രമാണം ലഭിച്ചതുമുതൽ ഇസ്രായേൽ ജനങ്ങളുടെ ഇടയ്ക്കു് സത്യവിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്ന ഓരോ വ്യക്തിയും ദൈവകല്പന അനുസരിച്ചു ശാബതം (ശനിയാഴ്ച) എത്രയും പൂജ്യമായി ആചരിച്ചുപോന്നു. ദിവ്യരക്ഷകൻതന്നെയും തിരുമരണംവരെ ഈ കല്പന ആചരിച്ചിരുന്നു. അപ്രകാരംതന്നെ മാതാവും ശ്ലീഹന്മാരും കർത്താവിന്റെ ശിഷ്യരെല്ലാവരും ആചരിച്ചുപോന്നു. ഇന്നും യഹൂദജനം അങ്ങനെതന്നെ ആചരിച്ചുവരുന്നു. എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയ്ക്കു് ശനിയാഴ്ചയാചരണം (പന്തക്കുസ്താ) പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ആഗമനം മുതൽ ഞായറാഴ്ചയാചരണമായി മാറിപ്പോയി. ദൈവത്തിന്റെ കല്പന ദൈവത്തിനല്ലാതെ മററാർക്കും മാററുവാൻ പാടുള്ളതല്ലല്ലോ.?

ശ്ലീഹന്മാർ ആലോചിച്ചെടുത്ത തീരുമാനമനുസരിച്ചല്ല ഈ മാററം സംഭവിച്ചതു്. പരിശുദ്ധാത്മാവുതന്നെ വരുത്തിയ മാററമാണു്. ഒരു വൃക്ഷത്തിന്റെ നന്മ അതിന്റെ ഫലത്തിൽനിന്നാണല്ലോ നാം അറിയുന്നതു്. ശനിയാഴ്ചയാചരണത്തേക്കാൾ ഞായറാഴ്ചയാചരണം എത്രയോ പൂജ്യവും യുക്തവുമാകുന്നു. എങ്ങനെ എന്നാൽ:—

i. ഞായറാഴ്ച, ആഴ്ചവട്ടത്തിലെ ഒന്നാം ദിവസമാണു്. ഒന്നാമത്തതു (കടിഞ്ഞൂൽഫലം) ദൈവത്തിനപ്പിക്കുക എന്നതു് എത്രയും യുക്തവും പൂർവ്വികനടപ്പും ആകുന്നു.

ii. "ആദിയിൽ (ഒന്നാംദിവസം) ദൈവം ആകാശവും ഭൂമിയും സൃഷ്ടിച്ചു." (സൃഷ്ടി. i. 1.)

സൃഷ്ടികർമ്മം പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ പ്രവൃത്തിയെന്നാണു് സാധാരണ സങ്കല്പം. ആകയാൽ ആഴ്ചവട്ടത്തിൽ ഒരുദിവസം പിതാവായ സർവ്വേശ്വരനു പ്രതിഷ്ഠിക്ക എന്നായിരുന്നാൽ അയതിന് ഏററവും പററിയതു ഞായറാഴ്ചയാണു്.

iii. സുതനായ സർവ്വേശ്വരൻ തന്റെ രക്ഷണീയവേല പൂർത്തിയാക്കിയതു്, പാപത്തെയും മരണത്തെയും ലോകത്തെയും ജയിച്ചു് മരിച്ചവരുടെ ഇടയിൽനിന്നു മഹത്വത്തോടെ ഉത്ഥാനം ചെയ്തുകൊണ്ടാണല്ലോ. ആ മഹാസംഭവം നടന്നതു് ഒരു ഞായറാഴ്ചയാണു്. ആകയാൽ സുതനായ സർവ്വേശ്വരന്റെ സ്തുതിക്കായി ആഴ്ചവട്ടത്തിലെ ഒരു ദിവസം നീക്കിവയ്ക്കണമെന്നായിരുന്നാൽ ഏററവും പററിയതു ഞായറാഴ്ചതന്നെ.

iv. അപ്രകാരംതന്നെ പരിശുദ്ധാത്മാവായ സർവ്വേശ്വരൻ എഴുന്നള്ളിവന്നു് മുറപ്രകാരം തിരുസഭ ആരംഭമായതു് ഒരു ഞായറാഴ്ചയാണു്. തന്നിമിത്തം പരിശുദ്ധാത്മാവായ സർവ്വേശ്വരന്റെ സ്തുതിക്കായി ആഴ്ചവട്ടത്തിലെ ഒരുദിവസം പ്രതിഷ്ഠിക്കണമെന്നായിരുന്നാൽ ഏററം യുക്തമായതു ഞായറാഴ്ചതന്നെ.

മേൽപ്പറഞ്ഞ ന്യായങ്ങളാൽ ത്രിയേക സർവ്വേശ്വരന്റെ സ്തുതിക്കായി ആഴ്ചവട്ടത്തിലെ ഒരു ദിവസം പ്രതിഷ്ഠിക്ക എന്നായിരുന്നാൽ ഏററം നീതിയുക്തമായതു ഞായറാഴ്ചതന്നെ.

ആകയാൽ ത്രിയേക ദൈവത്തിൻെറ സ്തുതിക്കായി പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ആഴ്ചവട്ടത്തിലെ ഏകദിവസമാണു ഞായറാഴ്ച. ആ ദിവസം ദൈവസ്തുതി, ആത്മരക്ഷ, എന്നീ ശാശ്വത നന്മയ്ക്കായിട്ടല്ലാതെ താല്ക്കാലിക നന്മയ്ക്കായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തരുതെന്നാണ് തിരുസഭയുടെ ഏററം വലിയ അഭിലാഷവും ഒന്നാമത്തെ കല്പനയും.

തിരിച്ചറിവുവന്ന ഏതൊരു ക്രിസ്ത്യാനിയും ഞായറാഴ്ചദിവസം ഒരു മുഴുവൻ കുർബാനയിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതിനും, അടിമവേലകളിൽനിന്നു വിരമിക്കുന്നതിനും ഘനമായ പാപത്തിൻകീഴ് കടപ്പെടുന്നു.

തിരുസ്സഭയുടെ ആരംഭംമുതൽ സകല ഞായറാഴ്ചകളും ത്രിയേക സർവ്വേശ്വരൻെറ സ്തുതിക്കായി ആചരിച്ചിരുന്നതിനാലും, മററു സകല തിരുനാളുകളുടെയും മാത്രമല്ല സകല ഭക്തികൃത്യങ്ങളുടെയും പരമാന്ത്യം ത്രിയേക ദൈവത്തിൻെറ സ്തുതിയായിരിക്കയാലും ത്രിത്വത്തിൻെറ തിരുനാളായി ഒരു പ്രത്യേകദിവസം ആചരിച്ചിരുന്നില്ല.

പല കാരണങ്ങളാൽ ഒമ്പതാം നൂററാണ്ടിൽ ഇരുപത്തിരണ്ടാം യോഹന്നാൻ മാർപ്പാപ്പാ പന്തക്കുസ്താ കഴിഞ്ഞുവരുന്ന ഞായറാഴ്ച പ. പരമ ത്രിത്വത്തിൻെറ ഒരു പ്രത്യേക തിരുനാൾ ആചരിക്കേണ്ടതാണെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. അതനുസരിച്ചാണ് ഇന്നും നടന്നുവരുന്നതു്.

അദ്ധ്യായം 69.

പരിശുദ്ധ കന്യകാമറിയത്തിൻെറ സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തി.

(പന്തക്കുസ്തായ്ക്കുശേഷമുള്ള മാതാവിൻെറ ജീവിതത്തെപ്പററി വേദപുസ്തകത്തിൽ യാതൊരു രേഖയുമില്ല. വിവരമായ പാരമ്പര്യവുമില്ല. മാതാവ് എവിടെ ജീവിച്ചു, എത്രനാൾ ജീവിച്ചു, എന്നുമരിച്ചു, എവിടെ സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടു, എന്നീ വിവരങ്ങളെപ്പററി ചരിത്രകാരന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായമാണു കാണുന്നതു്. പലതുകൊണ്ടും ഈ എഴുത്തുകാരന് ഏറെക്കുറെ ബോദ്ധ്യമായിരിക്കുന്നതുപോലെ താഴെ വിവരിക്കുന്നു.)

പന്തക്കുസ്താ മുതൽ ശ്ലീഹന്മാരുടെയും ശിഷ്യരുടെയും പ്രസംഗം വഴിയായി യൂദന്മാരിൽ പലരും മാനസാന്തരപ്പെട്ടു. മാനസാന്തരപ്പെടാതിരുന്നവരുടെ, പ്രത്യേകിച്ച് വൈദികവൃന്ദങ്ങളുടെയും യഹൂദപ്രമാണികളുടെയും ഇടയ്ക്ക് പുതിയ വേദത്തെപ്പററി വെറുപ്പും, വിദ്വേഷവും അടിക്കടി വർദ്ധിച്ചുവന്നു. തൽഫലമായി ന. കർത്താവിൻെറ എഴുപത്തിരണ്ടു ശിഷ്യരിൽ ഒരാളും അന്ന് ഒരു ആറുപട്ടക്കാരനുമായിരുന്ന വി. എസ്തപ്പാനോസ് 33 ഡിസംബർ 26–ാംനു- വേദസാക്ഷിമുടി നേടാനിടയായി. അതുകൊണ്ടു യൂദന്മാർ ശാന്തരായില്ലെന്നു മാത്രമല്ല പൂർവ്വാധികം ക്രുദ്ധരായിത്തീർന്നു. തന്നിമിത്തം കർത്താവിൻെറ അനുയായികൾ

ക്ക് ഓർശ്ലേമ്ത്തു വസിക്കുക ദുഷ്കരമായി ഭവിച്ചു. അപ്പോൾ പലരും പ്രത്യേകിച്ച് ശിഷ്യർ, മാതാവിൻെറയും ശ്ലീഹന്മാരുടെയും ആശിസ്സോടും അനുമതിയോടുംകൂടെ സമീപപ്രദേശങ്ങളിൽ സുവിശേഷമറിയിക്കുന്നതിനായി ഓർശ്ലേം വിട്ടു.

അനന്തരം അതായത് വി. എസ്തപ്പാനോസിൻെറ മരണശേഷം 34 ആരംഭത്തിൽ ശ്ലീഹന്മാരെല്ലാവരും മററു ചിലരുംകൂടി മാതാവൊന്നിച്ച് മേൽനടപടികളെപ്പററി ആലോചിക്കുന്നതിനായി സെഹിയോൻമാളികയിൽ കൂടി. വി. പത്രോസിൻെറ നിർദ്ദേശപ്രകാരം എല്ലാവരും ഒരാഴ്ചവട്ടം മുഴുവൻ ഉപവാസവും മൗനവും ആചരിച്ചുകൊണ്ട് ജപധ്യാനം നടത്തി. അനന്തരം വി. പത്രോസ് എല്ലാവരുടെയും സഹകരണത്തോടെ കുർബാന ചൊല്ലി. എല്ലാവരും വി. കുർബാന സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് കുർബാനയ്ക്കുശേഷം മൗനമായി ദീർഘനേരം പ്രാർത്ഥിച്ചു. ആ ഏകാന്തപ്രാർത്ഥന തീരുന്നതിനു മുമ്പായി മാതാവെഴുന്നേററ് — "സകല മനുഷ്യരുടെയും രക്ഷക്കായി ദിവ്യരക്ഷകൻ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്ന മാമ്മോദീസാ ഏകമായിരിക്കുന്നതുപോലെ ലോകമെങ്ങും എക്കാലത്തുമുള്ള സകലരുടെയും വിശ്വാസം ഏകമായിരിക്കേണ്ടതാകയാൽ എല്ലാവരും അറിഞ്ഞു വിശ്വസിക്കേണ്ട സത്യങ്ങളെ ദിവ്യരക്ഷകൻെറ അരൂപിയിൽ ഇപ്പോൾ നിങ്ങളെല്ലാവരുംകൂടി നിർണ്ണയിക്കണമേ" — എന്നു ശ്ലീഹന്മാരോടപേക്ഷിച്ചു. തദനുസാരം ഒന്നാമതു വി. പത്രോസും തുടർന്ന് ഓരോരുത്തരായി മററു ശ്ലീഹന്മാരും താഴെ പറയുംവിധം വിശ്വാസപ്രഖ്യാപനം നടത്തി.

1. വി. പത്രോസ്:— (ആകാശവും ഭൂമിയും സൃഷ്ടിച്ച) സർവ്വശക്തനുമായ പിതാവായ ദൈവത്തിൽ ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

2. വി. അന്ത്രയോസ്:— തൻെറ ഏകപുത്രൻ, നമ്മുടെ കർത്താവീശോമ്ശിഹായിലും വിശ്വസിക്കുന്നു.

3. വി. വലിയ യാക്കോബ്:— ഈ പുത്രൻ റൂഹാദ്ക്കുദശായാലെ ജനിക്കപ്പെട്ടു കന്യകാമറിയത്തിൽനിന്നു പിറന്നു.

4. വി. യോഹന്നാൻ:— പന്തിയോസ് പീലാത്തോസിൻെറ നാളുകളിൽ ദുഃഖപ്പെട്ടു കുരിശിൽ തറക്കപ്പെട്ടു മരിച്ച് അടക്കപ്പെട്ടു.

5. വി. തോമ്മാ:— പാതാളങ്ങളിൽ ഇറങ്ങി, മരിച്ചവരുടെ ഇടയിൽനിന്നു മൂന്നാംനാൾ ഉയിർത്തു.

6. വി. ചെറിയ യാക്കോബ്:— ആകാശങ്ങളിൽ കരേറി സർവ്വത്തും വശമാകുന്ന ബാവാതമ്പുരാൻെറ വലത്തുഭാഗത്ത് എഴുന്നള്ളിയിരിക്കുന്നു.

7. വി. പീലിപ്പോസ്:— അവിടെനിന്നും ഉയിരവരെയും മരിച്ചവരെയും വിധിപ്പാൻ വരുമെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നു.

8. വി. ബർത്തലൂമ്മാ:— റൂഹാദ്ക്കുദശായിലും വിശ്വസിക്കുന്നു.

9. വി. മത്തായി:— (വി. കാതോലിക്കാ) പള്ളിയിലും പുണ്യവാന്മാരുടെ ഒരുമ്പാടിലും വിശ്വസിക്കുന്നു.

10. വി. ശെമയോൻ:— പാപപ്പൊറുതിയിലും വിശ്വസിക്കുന്നു.

11. വി. തദ്ദേവൂസ്:— മാംസോത്ഥാനത്തിലും വിശ്വസിക്കുന്നു.

12. വി. മത്യാസ്:— നിത്യായുസ്സിലും വിശ്വസിക്കുന്നു.

വി. മത്യാസിന്റെ പ്രഖ്യാപനാനന്തരം എല്ലാവരുംകൂടെ "ആമ്മേൻ" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടവസാനിപ്പിച്ചു. ഈ പ്രഖ്യാപനമാണ് The Apostles' Creed. 'ശ്ലീഹന്മാരുടെ വിശ്വാസപ്രമാണം' എന്ന അഭിധാനത്തിൽ അറിയപ്പെടുന്നതു്. ഇതിൽതന്നെ ആവരണചിഹ്നത്തിൽ കാണുന്നവ ശ്ലീഹന്മാരുടെ കാലശേഷം കാരണവശാൽ തിരുസഭ കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടുള്ളവയാണ്. മനിക്കെയിൽ പാഷണ്ഡതയെ തിരസ്കരിക്കാനായി "ആകാശവും ഭൂമിയും സൃഷ്ടിച്ച" എന്നും, പാഷണ്ഡസഭകളിൽനിന്ന് സത്യസഭയെ തിരിച്ചറിയുന്നതിലേക്കായി "കത്തോലിക്കാ" എന്നും ചേർത്തിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ വിശ്വാസപ്രമാണമാണ് മാമോദീസായുടെ അവസരത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. ഇതിനുംപുറമേ ഓരോ കാലങ്ങളിൽ പൊന്തിവന്ന ദുർബോധനകളെ ഖണ്ഡിക്കുന്നതിനായി ശ്ലീഹന്മാരുടെ വിശ്വാസപ്രമാണത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഓരോ കാലത്തു പുതിയ പുതിയ വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളെ തിരുസഭ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

(ആരിയൂസിന്റെ അബദ്ധപഠനത്തെ ഖണ്ഡിക്കുന്നതിനായി നിക്യായിൽ സമ്മേളിച്ച പിതാക്കന്മാർ 325-ൽ പ്രഖ്യാപിച്ചതാണ് Nicene creed നിക്യാവിശ്വാസപ്രമാണം. 381-ൽ കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിൽ സമ്മേളിച്ച സൂനഹദോസ് നിക്യാവിശ്വാസപ്രമാണത്തെ അല്പംകൂടി വികസിപ്പിച്ച ക്രോഡീകരിച്ചതും വി. ഡാംസൂസ് മാപ്പാപ്പാ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതുമായ വിശ്വാസപ്രമാണമാണ് (Nicene constantinopolitan creed) കുർബാനയിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതു്

ത്രെന്തോസ് സൂനഹദോസ് ക്രോഡീകരിച്ചതും 1564-ൽ നാലാംപിയൂസ് മാപ്പാപ്പാ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതുമായ വിശ്വാസപ്രമാണമാണ് അകത്തോലിക്കർ മാനസാന്തരപ്പെടുന്ന അവസരത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതു്.)

വിശ്വാസപ്രമാണപ്രഖ്യാപനാനന്തരം ഓരോ ശ്ലീഹന്മാരും സുവിശേഷമറിയിക്കേണ്ട പ്രദേശങ്ങൾ വി. പത്രോസ് നിർദ്ദേശിച്ചു. അതോടെ മുപ്പത്തിനാലിലെ ഓർശ്ലേം സൂനഹദോസു പര്യവസാനിച്ചു. അനന്തര ദിവസങ്ങളിൽ ശ്ലീഹന്മാരോരോരുത്തരും താന്താങ്ങൾക്കു നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട പ്രദേശങ്ങളിലേക്കു യാത്രയായി. ഓരോരുത്തരും മാതാവിന്റെയും വി. പത്രോസിന്റെയും ആശിസ്സു വാങ്ങിക്കൊണ്ടാണു പുറപ്പെട്ടതു്. ഈ അവസരത്തിൽ മാതാവു നേരത്തെ തയാർചെയ്തിരുന്ന ഒരേ നിറത്തിലും ആകൃതിയിലുമുള്ള വസ്ത്രങ്ങളും ഓരോ മരക്കുരിശും പ്രദാനം ചെയ്തുകൊണ്ടും തന്റെ പ്രാർത്ഥനാസഹായം വാഗ്ദാനംചെയ്തുകൊണ്ടും ആണു് മാതാവോരോരുത്തരെയും യാത്രയാക്കിയതു്. ശ്ലീഹന്മാരുടെ വേർപാടിനുശേഷം മാതാവു സെഹിയോൻമാളികയിൽത്തന്നെ വി. യോഹന്നാനൊരുമിച്ച് പാർത്തിരുന്നു. വി. യോഹന്നാന് മാതാവിനെ സംരക്ഷിക്കു എന്നതല്ലാതെ വേറൊരു ജോലിയും വി. പത്രോസു നിർദ്ദേശി

ച്ചിരുന്നില്ല. വി. ചെറിയ യാക്കോബ്– വി. പത്രോസിൻെറ നിർദ്ദേശാനുസാരം യൂദന്മാരുടെ ഇടയിൽ സുവിശേഷവേല ചെയ്തുകൊണ്ട് ഓർശ്ലെത്തുതന്നെ പാർത്തിരുന്നതിനാൽ പലപ്പോഴും സെഹിയോൻമാളികയിൽവന്ന് മാതാവിനെയും മററും സഹായിച്ചിരുന്നു. വി. പത്രോസ് ആദ്യം ഓർശ്ലെത്തും തുടൎന്ന് പരിസരപ്രദേശങ്ങളിലും സുവിശേഷം അറിയിച്ചിരുന്നു. അതിനാൽ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു മാതാവിനെ സന്ദർശിക്കുക പതിവായിരുന്നു.

വി. എസ്തപ്പാനോസിൻെറ വേദസാക്ഷിത്വംമുതൽ പ്രധാന വേദപീഡകനായിരുന്ന ശാവോൽ 36 ജനുവരി 25–ാംനു ദമ്മസോക്കിൽവച്ച് മാനസാന്തരപ്പെട്ടതിനോടെ ഓർശ്ലെത്തു വേദഞെരുക്കം പൂൎവ്വാധികം ശക്തിപ്രാപിച്ചു. മാത്രമല്ല, സ്നാപകയോഹന്നാനെ കൊല്ലിച്ചവനും ന. നത്ഥാവിനെ പരിഹസിച്ചവനും മഹാ ദുഷ്ടനുമായിരുന്ന ഹേറോദേസ് ഈ വേദപീഡയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചും വന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ മാതാവോർശ്ലെത്ത് താമസിക്കുന്നത് സുരക്ഷിതമായിരിക്കയില്ലെന്നു എല്ലാവരും കരുതി. വി. പത്രോസിൻെറയും വി. യോഹന്നാൻെറയും വി. ചെറിയ യാക്കോബിൻെറയും മററു പലരുടെയും ആഗ്രഹവും അപേക്ഷയുമനുസരിച്ച് മാതാവ് വി. യോഹന്നാനൊരുമിച്ച് 36–ൽത്തന്നെ ഓർശ്ലെംവിട്ടു എഫേസൂസിൽപോയി പാർത്തു. വി. യോഹന്നാൻ മാതാവൊരുമിച്ച് പാർത്തുകൊണ്ട് എഫേസൂസിൽ സുവിശേഷജോലി ചെയ്തിരുന്നു.

വി. പൗലോസ് 36–ൽ മാനസാന്തരപ്പെട്ടശേഷം ആദ്യം ദമ്മസോക്കിലും തുടൎന്ന് ഒരു കൊല്ലത്തോളം അറേബ്യൻ പ്രദേശങ്ങളിലും സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ചു. അനന്തരം തിരിച്ചു ദമ്മസോക്കിൽ വന്ന് അവിടെയും പരിസരങ്ങളിലും ആയി മൂന്നുകൊല്ലം ജോലിചെയ്തശേഷം 40–ൽ വി. പത്രോസിനെക്കാണുവാനായി ഓർശ്ലെത്തുവന്നു. അന്നു മാതാവും വി. യോഹന്നാനും എഫേസൂസിലായിരുന്നതിനാൽ വി. പത്രോസിനെയും വി. ചെറിയ യാക്കോബിനെയും അല്ലാതെ മാതാവിനെയും മററും കാണുവാൻ വി. പൗലോസിനു സാധിച്ചില്ല.

വി. പൗലോസിൻെറ മാനസാന്തരത്തെപ്പററി പലരും സംശയിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ അയാളുടെ മാനസാന്തരം യഥാൎത്ഥമാണെന്ന് വി. പത്രോസിനു ബോദ്ധ്യമായപ്പോൾ ഓർശ്ലെത്തു പ്രസംഗിക്കുവാൻ അയാളോടാജ്ഞാപിച്ചു.

സൎവ്വകഴിവുകളോടെ മുമ്പു നശിപ്പിച്ചിരുന്ന വിശ്വാസത്തെ, ഇപ്പോൾ അതിതീക്ഷ്ണതയോടെ വി. പൗലോസ് പ്രസംഗിക്കുന്നതുകേട്ട് യഹൂദപ്രമാണികളും ആചാൎയ്യന്മാരും ആശ്ചൎയ്യവും കോപവുംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞു. രണ്ടാഴ്ചയോളമേ വി. പൗലോസ് ഓർശ്ലെത്തു താമസിച്ചുള്ളു. അപ്പോഴേക്കും യൂദന്മാരിൽനിന്നും അയാൾക്കു ജീവഹാനി നേരിട്ടേക്കുമെന്നു ഭയന്ന് വി. പത്രോസ് അയാളെ രഹസ്യത്തിൽ സിറിയായിലേക്കു പറഞ്ഞയച്ചു.

വി. പൗലോസ് ഓർശ്ലേംവിട്ടു അധികനാൾ കഴിയുന്നതിനു മുമ്പായി വി. വലിയ യാക്കോബ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജോലിസ്ഥലമായിരുന്ന സ്പെയിനിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടു എഫേസൂസിൽവന്നു മാതാവിനെയും അയാളുടെ സഹോദരനായിരുന്ന വി. യോഹന്നാനെയും സന്ദർശിച്ചശേഷം വി. പത്രോസിനെക്കാണുവാനായി ഓർശ്ലേത്തുവന്നു. ആ അവസരത്തിൽ വി. പത്രോസിൻെറ നിർദ്ദേശപ്രകാരം അയാൾ ഓർശ്ലേത്തു പ്രസംഗിച്ചു. വി. യാക്കോബിൻെറ തീക്ഷ്ണമായ പ്രസംഗംകേട്ട് പലരും മാനസാന്തരപ്പെട്ടെങ്കിലും യഹൂദാചാര്യന്മാർ റോമൻ പട്ടാളസഹായത്തോടെ വിശുദ്ധനെ ബന്ധിച്ച് ഹേറോദേസിൻെറപക്കൽ കൊണ്ടുചെന്നു. ഹേറോദേസ് ആചാര്യന്മാരുടെ അഭിലാഷാനുസാരം വിശുദ്ധനെ ശിരഛേദനം ചെയ്യിച്ചു. അങ്ങനെ വി. വലിയ യാക്കോബ് ശ്ലീഹന്മാരിൽ ഒന്നാമനായി 41 മാർച്ച് 25-ാംനു- പെസഹാതിരുനാളിനു മുമ്പായി ഓർശ്ലേത്തുവച്ച് വേദസാക്ഷിമുടി പ്രാപിച്ചു. ഈ വിശുദ്ധൻെറ തിരുശരീരം അടുത്ത അവസരത്തിൽതന്നെ സ്പെയിനിലേക്ക കൊണ്ടുപോയെന്നും, ജൂലായ് 25-ാംതീയതി അവിടെ എത്തിച്ചേൎന്നെന്നുമുള്ള ഐതിഹ്യം അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് ജൂലായ് 25-ാംതീയതി ഈ വിശുദ്ധൻെറ തിരുനാൾ ഘോഷിക്കുന്നതു്.

വി. വലിയ യാക്കോബിനെ വധിച്ചതു യൂദന്മാരെ പ്രസാദിപ്പിച്ചു എന്നുകണ്ടു് ഹേറോദേസ് വി. പത്രോസിനെയും ബന്ധിച്ചു കാരാഗൃഹത്തിലാക്കി. പക്ഷേ നടപടി പന്ത്രണ്ടാം അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ വി. പത്രോസു കാരാഗൃഹത്തിൽനിന്നു രക്ഷപെട്ടു സെഹിയോൻമാളികയിൽ ചെന്ന് അവിടെയുണ്ടായിരുന്നവരെ വിവരമറിയിച്ചശേഷം ആ രാത്രിതന്നെ ഏഷ്യാമൈനറിലേക്ക പോയി. അതിരാവിലെ കാവൽക്കാർ അധികാരികളെ വിവരം അറിയിച്ചു. ഓർശ്ലേത്തും പരിസരങ്ങളിലും അതിസൂക്ഷ്മമായി അന്വേഷിച്ചിട്ടും പത്രോസിനെ കണ്ടെത്താഞ്ഞതിനാൽ കുപിതനായ ഹേറോദേസ് കാവൽക്കാരായിരുന്ന പടയാളികളെയെല്ലാം നിഗ്രഹിച്ചു. 41-ൽതന്നെ നടപടി പന്ത്രണ്ടാം അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ ഹേറോദേസ് നിർഭാഗ്യമായി ചരമമടഞ്ഞു. തന്നിമിത്തം യൂദന്മാരുടെ രാജകീയപിൻബലം നഷ്ടപ്പെട്ടകയാൽ ഏറെക്കുറെ അവർ ശാന്തരായി. അതുകൊണ്ടു് ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് ഓർശ്ലേത്തു ആശ്വാസവും സ്വാതന്ത്ര്യവും കൈവന്നു. ഇങ്ങനെയിരിക്കയിലാണ് ഛേദനാചാരത്തെപ്പററിയുള്ള തൎക്കം തിരുസഭയിൽ ആവിർഭവിച്ചതു്.

മാനസാന്തരപ്പെട്ട യഹൂദന്മാരിൽ ചിലർ, പ്രത്യേകിച്ച് ഫ്രീശരിൽനിന്നും മാനസാന്തരപ്പെട്ട ക്രിസ്ത്യാനികൾ, മൂശയുടെ നിയമാനുസാരം ഛേദനാചാരം നിത്യരക്ഷയ്ക്കാവശ്യമെന്നു വാദിച്ചുതുടങ്ങി. മാത്രമല്ല, ഈ ആചാരത്തെ അവഗണിച്ചുള്ള വി. പൗലോസിൻെറയും വി. ബർണ്ണബായുടെയും നടപടികളെ അപലപിച്ചുംവന്നു. തന്നിമിത്തം സഭയിൽ വലിയ മനഃപ്രയാസത്തിനിടയായി. ഇക്കാര്യം ബന്ധിച്ചു ഖണ്ഡിതമായി ഒരു തീർച്ച കല്പിച്ച് സഭയിൽ കടന്നുകൂടിയിരുന്ന അഭിപ്രാ-

യഭിന്നതയെ നിമ്മാജ്ജനംചെയ്യണമെന്ന് അന്ന് ഏഷ്യാമൈനറിലായിരുന്ന വി. പത്രോസിന്റെപക്കൽ പലരും അപേക്ഷിച്ചു. ഇങ്ങനെയുണ്ടായ അപേക്ഷയനുസരിച്ച് വി. പത്രോസ് എഫേസൂസിനാളയച്ച് മാതാവിനെയും വി. യോഹന്നാനെയും ഓർശ്ലേത്തേക്ക ക്ഷണിച്ചു. അതുപോലെതന്നെ അപ്പോൾ ഓർശ്ലേത്തു വന്നുചേരുവാൻ സൗകര്യമുണ്ടായിരുന്ന ശ്ലീഹന്മാരെയുംക്രൂടെ ഓർശ്ലേത്തേക്ക ക്ഷണിച്ചു. ഈ ക്ഷണമനുസരിച്ചാണ് മാതാവും വി. യോഹന്നാനും 42–ൽ എഫേസൂസിൽനിന്നും ഓർശ്ലേത്തേക്ക മടങ്ങിപ്പോന്നത്.

വി. പത്രോസിന്റെ ക്ഷണമനുസരിച്ചു വന്നുകൂടിയ എല്ലാവരുംകൂടെ ഓർശ്ലേത്തു സെഹിയോൻമാളികയിൽ മാതാവിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിലും വി. പത്രോസിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിലും 42–ൽതന്നെ യോഗംകൂടി, ഛേദനാചരണത്തെപ്പററിയും മററു പൊതുകാര്യങ്ങളെപ്പററിയും ആലോചിച്ചു. നടപടി അഞ്ചാം അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ ഛേദനാചാരം ആവശ്യമില്ലെന്നു തീർച്ചചെയ്തു. ആ തീർച്ചയുടെ പകർപ്പ് നാനാദേശത്തേക്കും അയക്കുകയും ചെയ്തു.

42–ലെ ഓർശ്ലേം സൂനഹദോസിനുശേഷം എല്ലാവരുടെയും അഗ്രഹവും അപേക്ഷയുമനുസരിച്ച് മാതാവ് ഓർശ്ലേത്തു സെഹിയോൻ മാളികയിൽതന്നെ പാത്തു. വി. യോഹന്നാനും മതാവിനെ സംരക്ഷിപ്പാനായി മാതാവൊന്നിച്ചു പാത്തുകൊണ്ട് ഓർശ്ലേത്തുതന്നെ സുവിശേഷമറിയിച്ചിരുന്നു.

ഈ സൂനഹദോസിനുശേഷവും മാതാവ് ഒരു വ്യാഴവട്ടത്തിലധികം ഈ ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നു. ദൈവം അവൾക്ക് പ്രദാനംചെയ്തിരുന്ന സ്വാഭാവികവും സ്വഭാവാതീതവും അതിസ്വാഭാവികവുമായ ജ്ഞാനംനിമിത്തം ന. ദിവ്യരക്ഷകൻ അവളുടെ ഉദരത്തിൽ ജനിച്ചതുമുതൽ കുരിശിൽവച്ചു അവിടുത്തെ അന്ത്യശ്വാസം വെടിയുംവരെ ആന്തരികവും ബാഹ്യവുമായി അവിടുന്ന് ആക്ക്വേണ്ടി എന്തെല്ലാം ചെയ്തു എന്ന് അവളും തിരിച്ചറിയുകയും അവ ഓരോന്നിലും സവ്വ കഴിവുകളോടെ അവളും സഹകരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

ന. ദിവ്യരക്ഷകൻ അവിടുത്തെ മർത്ത്യാവതാരക്ഷണംമുതൽ സകല മനുഷ്യരെയും എന്നല്ല, ഓരോ വ്യക്തികളേയും ഓരോരുത്തരുടെ സകല കാര്യങ്ങളെയും തിരിച്ചറിഞ്ഞു അവരോരോരുത്തരെയും അളവില്ലാത്തവിധം സ്നേഹിച്ചുകൊണ്ട് അവരോരോരുത്തരുടെയും പ്രതിനിധിയെന്നനിലയ്ക്കു് i. ദൈവമഹത്വത്തെ വണങ്ങി ആരാധിക്കുക, ii. ഓരോരുത്തക്കും ദൈവം പ്രദാനംചെയ്തിട്ടുള്ള സകല ദാനങ്ങൾക്കും പ്രതിനന്ദി പ്രദശിപ്പിക്കുക, iii ഓരോരുത്തരുടെ ഓരോ പാപങ്ങളെപ്പററി അനുതപിക്കുകയും അവയോരോന്നിനും തരത്തിൽപ്പെട്ട പരിഹാരം അനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്യുക, iv. ഓരോരുത്തക്കും ആവശ്യമായ ഓരോ ദാനങ്ങളെയും യാചിക്കുക, ഇവയായിരുന്നല്ലോ അവിടുത്തെ രക്ഷണീയവേല. ഇവയോരോന്നിലും മാതാവും സഹകരിച്ചു. എങ്ങനെയെന്നാൽ:–

i. മാതാവു തൻെറ സർവ്വ കഴിവുകളോടെ ദൈവമഹത്വത്തെ ആന്തരികവും ബാഹ്യവുമായി വണങ്ങി അരാധിക്കുകയും തൻെറ ആരാധനാവണക്കങ്ങളെ തൻെറ തിരുക്കുമാരൻേറതിനോടു ചേർത്തു് തൻെറ തിരുക്കുമാരൻെറ നിയോഗങ്ങൾക്കായി (സകല മനുഷ്യർക്കുംവേണ്ടി) സർവ്വേശ്വരനു കാഴ്ചവയ്ക്കുക,

ii. ദൈവത്തിൻെറ സകല ദാനങ്ങൾക്കും തൻെറ സർവ്വ കഴിവുകളോടെ സ്തോത്രംചെയ്യുകൊണ്ടു് തൻെറ സ്തോത്രപ്രകരണങ്ങളെ തൻെറ തിരുക്കുമാരൻെറ സ്തോത്രങ്ങളോടുചേർത്തു് തൻെറ തിരുക്കുമാരൻെറ നിയോഗങ്ങൾക്കായി സർവ്വേശ്വരനു കാഴ്ചവയ്ക്കുക,

iii. സകലരുടെ സകല പാപങ്ങളെപ്പററിയും, അവയുടെ പരിഹാരാർത്ഥം കർത്താവനുഷ്ഠിക്കേണ്ടിവന്ന പാടുപീഡകളെപ്പററിയും ദുഃഖിക്കുകയും, ആ ദുഃഖത്തെയും ആന്തരികവും ബാഹ്യവുമായി താനനുഷ്ഠിച്ച തപക്രിയകളെയും തൻെറ തിരുക്കുമാരൻെറ പരിഹാരപ്രവൃത്തികളോടുചേർത്തു് അവിടുത്തെ നിയോഗങ്ങൾക്കായി സർവ്വേശ്വരനു കാഴ്ചവയ്ക്കുക,

iv. ഓരോ മനുഷ്യർക്കും ആവശ്യമായ സകല ദാനങ്ങളെയും സർവ്വ കഴിവുകളോടെ അഗ്രഹിച്ചപേക്ഷിക്കുകയും ആ യാചനകളെ തൻെറ തിരുക്കുമാരൻെറ അപേക്ഷകളോടു ചേർത്തു് തൻെറ തിരുക്കുമാരൻെറ നിയോഗങ്ങൾക്കായി സർവ്വേശ്വരനു കാഴ്ചവയ്ക്കുക,

ഇവയായിരുന്നു കർത്താവിൻെറ ജീവിതകാലം മുഴുവൻ മാതാവനുഷ്ഠിച്ചതു്. കർത്താവിൻെറ കാലശേഷമാവട്ടെ, അവളുടെ ഈ രക്ഷണീയവേല പൂർവ്വാധികം ശുഷ്കാന്തിയോടെ നിരന്തരം തുടൎന്നുപോന്നു. ഇതുകൊണ്ടാണു മാതാവു സഹരക്ഷകയെന്നു പറയപ്പെടുന്നതു്.

കൂടാതെയും പ. ക. മറിയം (The Mother of Grace) പ്രസാദവരത്തിൻെറ മാതാവാകുന്നു. എക്കാലത്തുമുള്ള ഏതൊരു മനുഷ്യവ്യക്തിയും പ്രസാദവരം പ്രാപിക്കുന്നതു് മാതാവുവഴിക്കാണെന്നാണു് ഇന്നത്തെ സഭാപണ്ഡിതന്മാരുടെ പൊതു അഭിപ്രായം.

പ്രസാദവരം അപരിമിത വിലയുള്ളതാണു്. യാതൊരു സൃഷ്ടിക്കും ഒരുവിധത്തിലും അർഹിക്കാവതല്ല. (our Lord merited it) ന. കർത്താവിൻെറ യോഗ്യതകൊണ്ടു മാത്രമാണു് പ്രസാദവരം നാം പ്രാപിക്കുന്നതു്. പ്രസാദവരത്തിനുള്ള അർഹത ന. കർത്താവു നേടിയതു് തൻെറ ഈ ജീവിതത്തിലെ രക്ഷണീയവേലകൊണ്ടാണു്. ആ രക്ഷണീയയത്നങ്ങളിൽ ഓരോന്നിലും മാതാവു് പരിപൂർണ്ണമായി സഹകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. (So she also merited) ആകയാൽ നാം പ്രാപിക്കുന്ന ഓരോ പ്രസാദവരത്തിനും മാതാവും അർഹത പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ രണ്ടുപേരുടെയും അർഹതയ്ക്കു് വലിയ അന്തരമുണ്ടു്. ന. കർത്താവു് പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നതു് (Meritum de condingo) നീതിപ്രകാരമുള്ള അർഹതയും, മാതാവു പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നതു് (Meritum de congruo) ഔചിത്യാനുസാരമുള്ള അർഹതയുമാണു്. എന്നിരുന്നാലും ത്രിയേകസർവ്വേശ്വരനിൽനിന്നും പ്രസാദവരം നാം പ്രാപിക്കുന്നതു് ന. കർത്താവി

ൻറയും അവിടുത്തെ മാതാവിൻെറയും ഈ ജീവിതത്തിലെ പ്രയത്ന ഫലമായിട്ടാണ്. ആകയാൽ കർത്താവിനെയും മാതാവിനെയും സ്നേഹിക്കുന്നവർക്കേ പ്രസാദവരം ലഭിക്കയുള്ളൂ.

കർത്താവിനെ സ്നേഹിക്കാത്തവക്ക് കർത്താവിൻെറ പ്രയത്നഫലം സിദ്ധിക്കുന്നതല്ല. പക്ഷേ കർത്താവിനെ സ്നേഹിക്കാത്തവരായാലും മാതാവിനെ സ്നേഹിക്കുമെങ്കിൽ കർത്താവിനെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനു വേണ്ട നന്മ ലഭിക്കുന്നതും അങ്ങനെ കർത്താവിനെ സ്നേഹിച്ചുകൊണ്ട് അവിടുത്തെ പ്രയത്നഫലത്തിനവകാശികളായി തീരുന്നതുമാണ്. അതിനൊരുത്തമ ദൃഷ്ടാന്തമാണ് വി. പൗലോസിൻെറ മാനസാന്തരം.

മാനസാന്തരത്തിനുമുമ്പ് വി. പൗലോസിൻെറ നാമധേയം ശാവോൽ എന്നായിരുന്നു. ശാവോൽ ബെനിയാമിൻഗോത്രജനും പ്രീശരുടെ ഗണത്തിൽപ്പെട്ടവനും, പ്രകൃത്യാ മഹാമനസ്കനും, ധീരനും ഏതു കാര്യത്തിലും തിക്ഷ്ണതയുള്ളവനുമായിരുന്നു. മഹാനായ ഗമലിയേലിൻെറ കീഴിൽ യഹൂദമതകാര്യങ്ങൾ നന്നായി പഠിച്ചിരുന്നവനുമാണ്.

ന. കർത്താവിൻെറ കാലത്തു് യൂദേയാനാട്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന അയാളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ന. കർത്താവ് ആരോടും ഒരു ദ്രോഹവും ചെയ്യാത്തവനും പലക്കും ഉപകാരം ചെയ്തിരുന്നവനുമെങ്കിലും മൂശയ്ക്കും ദീർഘദർശികൾക്കും എതിരായി പ്രസംഗിക്കുന്നവനായിരുന്നതിനാൽ ദൈവം വെളിപ്പെടുത്തിയ ഏക മതമായ യൂദമതത്തിൻെറ പരമ ശത്രുവായിരുന്നു. തന്നിമിത്തം അയാൾ കർത്താവിനെ ദ്വേഷിച്ചിരുന്നു. എന്നുവരികിലും അയാൾ കർത്താവിനു വിരോധമായി ഒന്നും ചെയ്തിരുന്നില്ല. അതിനുള്ള കഴിവ് അന്ന് അയാൾക്കില്ലായിരുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം. പിന്നീട് കർത്താവിൻെറ കാലശേഷം അയാൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. വി. എസ്സപ്പാനോസിൻെറ ഘാതകന്മാരുടെ ഗണത്തിൽ അയാളും പെട്ടിരുന്നു. യൂദവേദത്തിൻെറ നിലനില്പിന് കർത്താവിൻെറ പാനത്തെ ഭൂമുഖത്തുനിന്നും നിർമ്മാജ്ജനം ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നയാൾ കരുതി. അയാളുടെ വഴിപിഴച്ച തീക്ഷ്ണതയും പിശാചിൻെറ പ്രേരണയുമനുസരിച്ച് അയാളുടെ സവ്വ കഴിവുകളും പ്രയോഗിച്ചുതുടങ്ങി. മേല്പട്ടക്കാരൻെറ അനുമതിയോടെ ക്രിസ്ത്യാനികളെ വളരെയധികം പീഡിപ്പിച്ചു. ഓർശ്ലേമിലുള്ള ഏതു ഭവനത്തിലും പ്രവേശിച്ച് ക്രിസ്ത്യാനികളെ അറസ്റ്റുചെയ്യുന്നതിനു് അയാൾക്കധികാരമുണ്ടായിരുന്നു. ഏതിനും ഒരുക്കമുണ്ടായിരുന്ന കീഴ്‌സിൽബന്ധികളോടുകൂടെ ഓർശ്ലേം തെരുവീഥികളിൽകൂടി ക്രിസ്ത്യാനികളെ വേട്ടയാടി നടന്നിരുന്നപ്പോൾ മ്ശിഹായുടെ അനുയായികളും അവൻെറ അമ്മയും സെഹിയോൻമാളികയിൽ രഹസ്യമായി പാക്കുന്നുണ്ടെന്ന് പലരും കുറുകൊടുത്തിരുന്നിട്ടും അയാൾ ആ വീട്ടിൽ പ്രവേശിക്കയാകട്ടെ തൻെറ സിൽബന്ധികളെ അതിനനുവദിക്കയാകട്ടെ ചെയ്തില്ല. മാതാവിനെ സങ്കടപ്പെടുത്തുവാൻ അയാളുടെ മഹാമനസ്കത അയാളെ അനുവദിച്ചില്ല. കാരണം: അയാളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ മാതാവൊരുത്തമ സ്ത്രീരത്നമായിരുന്നു.

അവൾ തന്റെ ഏകജാതന്റെ ഭയങ്കരപീഡകൾക്കും ക്രൂരമരണത്തിനും ദൃക്സാക്ഷിയായിരുന്നെങ്കിലും അവയെല്ലാം ക്ഷമയോടെ സഹിച്ചതല്ലാതെ അവയെപ്പററി ആരോടും ഒരിക്കലും ഒരുവാക്കുപോലും പരാതിപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നാണ് അയാൾ അറിഞ്ഞിരുന്നത്. ഈ അറിവു മുഖാന്തിരം അയാൾക്ക് മാതാവിന്റെ നേർക്കുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹംനിമിത്തമാണ് അയാൾ സെഹിയോൻമാളികയിൽ പ്രവേശിക്കയാകട്ടെ അതിലുണ്ടായിരുന്ന ആരെയും ഉപദ്രവിക്കയാകട്ടെ ചെയ്യാതിരുന്നത്. കടശി ഓർശ്ലേംപട്ടണത്തിൽ സെഹിയോൻമാളിക ഒഴിച്ച്, വേറൊരിടത്തും ക്രിസ്ത്യാനികളില്ലെന്നുകരുതി വേണ്ട ഒരുക്കത്തോടെ ദമ്മസോക്കിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. സ്വന്ത പട്ടണത്തിൽ ശത്രുക്കളുണ്ടായിരിക്കെ ശത്രുക്കളെ തേടി അന്യപട്ടണത്തിലേക്കു പോകുന്നത് ഭോഷത്വമല്ലേ എന്ന് പലരും അയാളോടു ചോദിക്കാതിരുന്നില്ല. പിശാചും അതേ ആശയം അയാളുടെ ബോധത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ പിശാചിനു നേരിട്ടു സാധിക്കാതിരുന്നത് ശാവോലിനെക്കൊണ്ടു ചെയ്യിക്കയായിരുന്നല്ലോ? അന്നു ഭൂമുഖത്തുണ്ടായിരുന്ന പിശാചിന്റെ പരമശത്രു, മാതാവു തന്നെയുമായിരുന്നല്ലോ? ആകയാൽ ശാവോൽ, മാതാവിന്റെനേരെ അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹംനിമിത്തം ലോകത്തെയും, പിശാചിനെയും എതിർത്തുകൊണ്ടാണ് ദമ്മസോക്കിലേക്കു പോയത്. അതിന്റെ ഫലമോ നടപടി 26-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ അയാൾതന്നെ സാക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ ന. കർത്താവിന്റെ ശത്രുവായിരുന്ന ശാവോൽ ഒരുത്തമശ്ലീഹായായ വി. പൗലോസായി രൂപാന്തരപ്പെടുകയാണുണ്ടായത്.

ശ്ലീഹന്മാരും ശിഷ്യരും അവസരവും ആവശ്യവുമനുസരിച്ച് മാതാവിനെ സന്ദർശിച്ചിരുന്നു. മാത്രമല്ല, മററുള്ളവരെ പ്രത്യേകിച്ച് വിശ്വാസത്തിൽ ഉറപ്പും സ്ഥിരതയുമില്ലാത്തവരെയും, സന്മാർഗ്ഗനിഷ്ഠയില്ലാത്തവരെയും, മാതാവിനെ സന്ദർശിക്കുന്നതിനു പ്രേരിപ്പിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. മാതാവൊരിക്കലും പ്രസംഗിച്ചിരുന്നില്ല. പക്ഷേ ആരു് എപ്പോൾ തന്നെ സമീപിച്ച് ആത്മാർത്ഥമായി അവരുടെ പ്രയാസങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തിയിരുന്നുവോ അപ്പോൾ വേണ്ടതു് അവർക്കു പറഞ്ഞുകൊടുക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. മാതാവിനെ സമീപിച്ചിട്ടുള്ളവർ പുതിയ മനുഷ്യരായിട്ടേ പിൻതിരിഞ്ഞിട്ടുള്ളു. അതായതു്, ഏതെല്ലാം മനഃപ്രയാസങ്ങളോടുകൂടെ മാതാവിനെ സമീപിച്ചാലും അവയെല്ലാം മാറിപ്പോയിരുന്നു എന്നുമാത്രമല്ല കർത്താവിനെക്കുറിച്ച് ഏതു പ്രയാസങ്ങളെയും അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതിനും, എന്തും സഹിക്കുന്നതിനുള്ള മനക്കരുത്തോടും കർത്താവിനെക്കുറിച്ചു സ്വന്ത ജീവനെ ഹോമിക്കുന്നതിന് വലിയ ആഗ്രഹത്തോടുംകൂടിയാണ് പിന്തിരിഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്.

ശ്ലീഹന്മാരും ശിഷ്യരും മററു മതബോധകന്മാരും അവരുടെ പ്രയാസങ്ങളിലും ബുദ്ധിമുട്ടുകളിലും മാതാവിനെ സന്ദർശിച്ച് മാതാവിന്റെ പ്രാർത്ഥനാസഹായം യാചിക്കുക പതിവായിരുന്നു. എന്നാൽ മാതാവിനെ സമീപിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ഘട്ടങ്ങളിൽ മാതാവിന്റെ സഹായം അവർ ആഗ്രഹിച്ചപ്പോൾ കൂടെയും അവരാഗ്രഹിച്ച ദൈവാനുഗ്രഹം

അവൾക്കു ലഭിച്ചിരുന്നു. ഈവിധം എന്നും ഏവരുടെയും യഥാർത്ഥ അമ്മയായി മാതാവു വർത്തിച്ചിരുന്നു.

ദിവ്യരക്ഷകൻെറ സ്വർഗ്ഗാരോഹണം മുതൽ രക്ഷകനിൽനിന്നകന്നിരിക്കുന്നതു് അവൾക്കു് ദുസ്സഹവും രക്ഷകനൊന്നിച്ചു് നിത്യകൂടാരത്തിൽ വസിക്കുന്നതു് അവളുടെ ഏററവും വലിയ ആഗ്രഹവുമായിരുന്നെങ്കിലും അവളാരുടെ അമ്മയായി ഉയർത്തപ്പെട്ടിരുന്നുവോ അവരുടെ സഹായാർത്ഥം അവർക്കുവേണ്ടി (To aquire more merits) കൂടുതൽ യോഗ്യത പ്രാപിക്കുന്നതിനു് ഈ ജീവിതത്തിലെ സാധിക്കയുള്ളു എന്നു് അവളറിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ ദീർഘകാലം ഈ ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതിനും അവൾ അഭിലഷിച്ചിരുന്നു. ഈ അഭിലാഷാനുസാരം സർവ്വകഴിവുകളോടെ അവൾ യത്നിച്ചു വരവെ, ന. പിതാവായ തോമ്മാശ്ലീഹാ ഈ നാട്ടിൽ വന്ന കൊല്ലം അതായതു് 52 ഓഗസ്റ്റ് പതിമ്മൂന്നാം തീയതി മാതാവിനൊരു ദിവ്യദർശനമുണ്ടായി. മൂന്നു കൊല്ലങ്ങളുടെ ശേഷം അതേ നാളിലും നാഴികയിലും അവളുടെ ഈലോക ജീവിതം അവസാനിക്കണമെന്നാണു് ദൈവതിരുമനസ്സു് എന്നു് കർത്താവിൻെറ ദൂതൻ അവളെ അറിയിച്ചു. അതു മുതൽ തിരുസഭയ്ക്കുവേണ്ടി പൂർവ്വാധികം ശുഷ്കാന്തിയോടെ യത്നിച്ചിരുന്നു എങ്കിലും അവളുടെ ആദ്യത്തെ ആഗ്രഹം ഒന്നിനൊന്നധികരിച്ചുവന്നു. ഉയരത്തിൽനിന്നു ഭൂമിയിൽ പതിക്കുന്ന സാധനം ഭൂമിയോടടുക്കുന്തോറും അതിൻെറ വേഗത വർദ്ധിക്കുന്നതുപോലെ ഓരോ ദിവസം കഴിയുന്തോറും ഈ ജീവിതമവസാനിച്ചു് ദൈവത്തിൽ ലയിക്കുന്നതിനുള്ള അവളുടെ ആഗ്രഹം ശക്തിപ്പെട്ടിരുന്നു.

മാതാവു തൻെറ വേർപാടിൻെറ വിവരം അവളുടെ സംരക്ഷകനും മകനുമായിരുന്ന വി. യോഹന്നാനെ അറിയിച്ചു. മാതാവിനെ ഏററം സ്നേഹിച്ചിരുന്ന അയാളുടെ ഹൃദയം തകർന്നുപോയി. മാതാവു് എല്ലാ വിധത്തിലും അയാളെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു ധൈര്യപ്പെടുത്തി. യോഹന്നാനോടുകൂടി പലപ്പോഴും നടത്തിയിരുന്നതുപോലെ ഇപ്പോൾ അവസാനമായി തിരുസ്ഥലങ്ങളെ സന്ദർശിച്ചു. ഓരോ സ്ഥലങ്ങളോടും അന്ത്യയാത്ര പറഞ്ഞു. ശ്ലീഹന്മാരെയും കർത്താവിൻെറ ശിഷ്യരെയും നേരിട്ടു കണ്ടു് യാത്ര പറയണമെന്നു് മാതാവിനുണ്ടായിരുന്ന ആഗ്രഹത്തെ ദൈവം ആദരിച്ചു. വി. യോഹന്നാൻ വഴിക്കു് ഓർശ്ലെമിലും പരിസരങ്ങളിലുമുണ്ടായിരുന്നവർ വിവരമറിഞ്ഞു. അന്നു റോമ്മായിലായിരുന്ന വി. പത്രോസിനെ ഒരു മാലാഖായാണു് മാതാവിൻെറ വേർപാടിൻെറ വിവരമറിയിച്ചതു്. ആ മാലാഖായാൽതന്നെ അദ്ദേഹം ഓർശ്ലെമിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുവരപ്പെട്ടു. അതുപോലെ വേറെ ചിലരെയും മാലാഖാമാർ വിവരമറിയിക്കുകയും ചിലരെ ഓർശ്ലെമിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുവരികയുമുണ്ടായി. എന്നാൽ പലരും അതിനു മുമ്പു ചെയ്തിരുന്നതുപോലെ മാതാവിനെ സന്ദർശിക്കണമെന്നുണ്ടായ ആന്തരിക പ്രചോദനം നിമിത്തം ഓർശ്ലെമിലേയ്ക്കു വന്നവരുമുണ്ടു്. മാതാവിൻെറ വേർപാടിൻെറ വിവരം കേട്ടവരെല്ലാം തങ്ങൾക്കു വന്നുകൂടുവാനിരിക്കുന്ന തീരാനഷ്ടത്തെ ഓർത്തു് ദുഃഖസാഗരത്തിൽ മുഴുകിപ്പോയി. 55 ഓഗസ്റ്റ് 13-ാംനു-ക്കു മുമ്പായി അന്നു ജീവിച്ചിരുന്ന നമ്മുടെ പി

താവായ തോമ്മാശ്ലീഹാ ഒഴിച്ചുള്ള ശ്ലീഹന്മാരും സകല ശിഷ്യരും സ്ത്രീകളും പുരുഷന്മാരുമായി വേറേ പലരും സെഹിയോൻ മാളികയിൽ വന്നുചേൎന്നു.

വി. പത്രോസിൽനിന്നും വിശദവിവരം അറിഞ്ഞതോടെ ദുഃഖാധിക്യത്താൽ എല്ലാവരും കണ്ണീർവാൎത്തു കരഞ്ഞുതുടങ്ങി. വി. പത്രോസ് ഒരു വിധത്തിൽ എല്ലാവരെയും ആശ്വസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ഇനിയുള്ള സമയമെങ്കിലും നമുക്കെല്ലാവൎക്കും നമ്മുടെ അമ്മയുടെ അടുക്കലിരുന്ന് അവളുടെ ആശിസ്സും ഉപദേശവും കൈക്കൊള്ളാമെന്നു പറഞ്ഞു. അങ്ങിനെ എല്ലാവരും ഒരുമിച്ച് മാതാവിൻെറ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. അപ്പോൾ മാതാവ് മുട്ടിന്മേൽ നിന്നു പ്രാർത്ഥിക്കയായിരുന്നു. മാതാവെഴുന്നേററ് എല്ലാവരെയും വലിയ സ്നേഹത്തോടും സന്തോഷത്തോടുംകൂടെ വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു് എല്ലാവരെയും കൈക്കൊണ്ടു.

മാതാവു സാധാരണയായി ശ്ലീഹന്മാരെ ആദ്യമായി കാണുമ്പോൾ മുട്ടിന്മേൽനിന്ന് അവരുടെ ആശീൎവ്വാദം കൈക്കൊണ്ടശേഷമേ അവരോടു സംസാരിക്കുക പതിവുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ആ പതിവനുസരിച്ച് ഈ അവസരത്തിലും മുട്ടിന്മേൽനിന്ന് ഓരോരുത്തരുടെയും ആശീൎവ്വാദം അപേക്ഷിച്ചു സ്വീകരിച്ചു. അനന്തരം അവരോരോരുത്തൎക്കുംവേണ്ടി താൻ ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നവയിൽ വന്നുപോയിരിക്കുന്ന പോരായ്മകളേപ്പററി എല്ലാവരോടും ക്ഷമാപണം ചെയ്തു. അതിൻെറശേഷം എഴുന്നേററ് അവരോടു സംസാരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

"എൻെറ പിതാക്കന്മാരേ! വാത്സല്യമക്കളേ! നിങ്ങളേവരെയും എൻെറ ആത്മാവിൽ ഞാൻ സൂക്ഷിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ നാമം എൻെറ ഹൃദയത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആരുടെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട സ്നേഹിതന്മാരെ ഞാൻ നിങ്ങളിൽ കാണുന്നുവോ, ആ നമ്മുടെ കൎത്താവ് എനിക്കു നല്കുന്ന നിൎമ്മല സ്നേഹവും, ഉപവിയുംകൊണ്ടു ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്നു. അവിടുത്തെ പാവനമായ നിത്യതിരുമനസ്സനുസരിച്ച്, ഞാനാഗ്രഹിക്കുകയും, പ്രത്യാശിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നിത്യകൂടാരത്തിലേക്ക്, ഞാനിതാ പോകുന്നു. അവിടെ അത്യുന്നതൻെറ പ്രകാശത്തിൽകൂടെ, ഒരു തള്ളയെപ്പോലെ, നിങ്ങളെ എല്ലാവരെയും വീക്ഷിക്കുന്നതാണെന്ന് ഞാൻ വാഗ്ദത്തം ചെയ്യുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ ഞാൻ ഏററവും സ്നേഹിക്കുന്ന നമ്മുടെ നല്ല അമ്മയായ, തിരുസഭയെ നിങ്ങളെ ഞാൻ ഭരമേല്പിക്കുന്നു. എൻെറ മക്കളെ സഭയെ സ്നേഹിപ്പിൻ! കൎത്താവു നിങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചതുപോലെ നിങ്ങളും തമ്മിൽ തമ്മിൽ സ്നേഹിപ്പിൻ!

ശ്ലീഹന്മാരും അവിടെ കൂടിയിരുന്ന സകലരും മാതാവിൻെറ അന്ത്യോപദേശം കേട്ടും തങ്ങൾക്കു വന്നുകൂടുന്ന തീരാനഷ്ടം ഓൎത്തും ദുഃഖാധിക്യത്താൽ നെടുവീൎപ്പിട്ടു പ്രലപിച്ചുതുടങ്ങി. അവരുടെ ന്യായമായ ദുഃഖം കണ്ടു് മാതാവും സഹതാപത്താൽ സംസാരം നിൎത്തി, കരഞ്ഞുതുടങ്ങി. അല്പം കഴിഞ്ഞു മാതാവു തൻെറ സങ്കടത്തെ ഒരുവിധം അമൎത്തിക്കൊണ്ടു്, എൻെറ മക്കളേ! നിങ്ങളെല്ലാവരും എനിക്കുവേണ്ടിയും, എന്നോടുകൂടെയും മൗനമായി പ്രാൎത്ഥിക്കണമേ! എന്നപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു് മുട്ടി

മേൽനിന്ന് കൈകൾ മാർവ്വോടു ചേർത്തു കൂപ്പിക്കൊണ്ടും ദൃഷ്ടി ആകാശത്തിലേക്കുയർത്തിക്കൊണ്ടും മൗനമായി പ്രാർത്ഥന തുടങ്ങി. എല്ലാവരും മാതാവിനെ അനുസരിച്ചും അനുകരിച്ചും മൗനമായി പ്രാർത്ഥിക്കയിൽ എത്രയും ഇമ്പകരമായ ഒരു സംഗീതം എല്ലാവർക്കും കേൾക്കാറായി. അതോടെ ആ മുറി മുഴുവൻ നല്ല പ്രകാശവും പരിമളവാസനയുംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ന. കർത്താവ് മാലാഖാമാരുടെ അകമ്പടിയോടെ അവിടെ സന്നിഹിതനായിരിക്കുമെന്നു പലരും കരുതി.

മാതാവു വളരെ തീക്ഷ്ണതയോടെ കുറേനേരം പ്രാർത്ഥിച്ചശേഷം എഴുന്നേററു തന്റെ കിടക്കയിലേക്കു കിടന്നു. അപ്പോഴും തന്റെ ദൃഷ്ടി ആകാശത്തിലേക്കുയർത്തിയും കരങ്ങൾ മാർവ്വോടു ചേർത്തു കൂപ്പിയും മൗനമായി പ്രാർത്ഥിക്കയായിരുന്നു. ആ സമയത്തും മാതാവു പതിവുപോലെ അടക്കമായി വസ്ത്രം ധരിച്ചിരുന്നതിനാൽ തന്റെ മുഖവും കൈപ്പത്തികളും മാത്രമേ പുറമേ കാണപ്പെട്ടിരുന്നുള്ളു. എല്ലാവരും മാതാവിന്റെ കിടക്കക്കു ചുററും മുട്ടിന്മേൽനിന്നു മാതാവിനെ വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് മൗനമായി പ്രാർത്ഥിച്ചിരിക്കയിൽ മാതാവ് അല്പം സ്വരം ഉയർത്തി. "കർത്താവേ! അങ്ങേക്കരങ്ങളിൽ എന്റെ ആത്മാവിനെ ഞാൻ സമർപ്പിക്കുന്നേ" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് കണ്ണുകൾ അടച്ച് മരണം പ്രാപിച്ചു. 55 ആഗസ്റ്റ് 13-ാംനു- വെള്ളിയാഴ്ച ഉച്ചതിരിഞ്ഞു മൂന്നു മണി സമയത്താണ് ഇതു സംഭവിച്ചത്.

വാർദ്ധക്യസഹജമായ ഏതെങ്കിലും അസ്വാസ്ഥ്യമോ ഏതെങ്കിലും രോഗമോ മാതാവിന്റെ ശരീരത്തെ ബാധിച്ചിരുന്നില്ല. അവളുടെ മരണകാരണം ശാരീരികമല്ല, ആത്മീയമായിരുന്നു. തന്റെ തിരുക്കുമാരനോടു ചേരുന്നതിനുള്ള ആഗ്രഹം ഒന്നുകൊണ്ടുമാത്രം മരിച്ചു. ഉപവിയുടെ ആധിക്യത്തിൽ തിരുവാത്മാവ് തിരുശരീരം വെടിഞ്ഞ് കർത്താവിനോടു ചേർന്നു.

മാതാവിന്റെ ആത്മാവും ശരീരവും പാപസ്പർശം ഏൽക്കാത്തതായിരുന്നതിനാൽ പാപത്തിന്റെ ശിക്ഷയായ മരണത്തിന് അവൾ അർഹയല്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ സകലത്തിലും ന. കർത്താവിനെ അനുകരിച്ചിരുന്ന മാതാവിന് തന്റെ തിരുകുമാരനെ അനുകരിച്ചുതന്നെ ഈ ജീവിതമവസാനിപ്പിക്കണമെന്നുണ്ടായിരുന്ന ആഗ്രഹത്തെ ദൈവം ആദരിച്ചതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ് അവൾ സ്വാഭാവികമരണം പ്രാപിക്കാനിടയായത്.

മാതാവിന്റെ മരണശേഷവും കുറേനേരംകൂടെ എല്ലാവരും മൗനമായി പ്രാർത്ഥിച്ചു. അനന്തരം മാതാവിന്റെ ബഹുമാനത്തിനായി എല്ലാവരും ഒരുമിച്ച് സങ്കീർത്തനങ്ങൾ പാടി ദൈവത്തെ സ്തുതിച്ചു. അനന്തരം സംസ്കാരം നടത്തേണ്ടതിനെപ്പററി ശ്ലീഹന്മാർ തമ്മിൽ ആലോചിച്ചു. മാതാവെല്ലാകാര്യത്തിലും ന. കർത്താവിനെ അനുകരിച്ചു ജീവിക്കുകയും ഇപ്പോൾ കർത്താവിനെ അനുകരിച്ചുതന്നെ മരണം പ്രാപിക്കയും ചെയ്തിരിക്കയാൽ കർത്താവിനെ സംസ്കരിച്ചതുപോലെതന്നെ എത്രയും പൂജ്യമായി സംസ്കരിക്കേണ്ടതാണെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. അതിനവർ തെരഞ്ഞെ

ടുത്ത സ്ഥലം ഓർശ്ലേത്തിനടുത്തുള്ള യോശാപ്പാത്തു് എന്ന താഴ്വരയാണു്.

യൂദന്മാരുടെ ഇടയിലെ നടപ്പനുസരിച്ചു് മാതാവിൻെറ തിരുശരീരം പരിമളതൈലംകൊണ്ടു് അഭിഷേചിക്കുന്നതിനായി, മാതാവിനു പലപ്പോഴും ശുശ്രൂഷ ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ഭക്തരായ രണ്ടു സ്ത്രീകളെ, ശ്ലീഹന്മാർ ഏല്പ്പിച്ചു. അവർ വേണ്ട തൈലവുമായി, മററുള്ളവരുടെ അഭാവത്തിൽ, മാതാവിൻെറ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. അപ്പോൾ അവിടെ, അവക്കനുഭവപ്പെട്ട ശക്തിയായ പരിമളവാസനയും, കണ്ണഞ്ചിക്കുന്ന പ്രകാശവും നിമിത്തം, മാതാവിൻെറ തിരുശരീരത്തെ സ്പർശിക്കുന്നതിനോ, അതെവിടെയെന്നു ദശിക്കുന്നതിനുപോലുമോ സാധിക്കാതെ ഭയവിഹ്വലരായി സ്ഥലംവിട്ടു. വിവരം ശ്ലീഹന്മാരെ അറിയിച്ചു. ശ്ലീഹന്മാർ ഈ വിവരമറിഞ്ഞു് മാതാവിൻെറ തിരുശരീരം മനുഷ്യകരങ്ങളാൽ സ്പശിക്കേണ്ടതല്ലെന്നു തീരുമാനിച്ചു.

സംസ്കാരത്തിനു വേണ്ടതെല്ലാം ഒരുക്കമായപ്പോൾ എല്ലാവരും മാതാവിൻെറ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. അപ്പോഴും മാതാവിൻെറ മുഖവും കൂട്ടിപ്പിടിച്ചിരുന്ന കൈപ്പത്തികളും സജീവമായിതന്നെ കാണപ്പെട്ടിരുന്നു. ശ്ലീഹന്മാർതന്നെ മാതാവിൻെറ കിടക്കയിൽ വിരിച്ചിരുന്ന വെള്ളശീലയുടെ നാലു മൂലയ്ക്കും പിടിച്ചു് തിരുശരീരമെടുത്തു് പ്രേതമഞ്ചത്തിൽ കിടത്തി. അപ്പോൾ ആ ശീലയുടെ ഭാരമല്ലാതെ കൂടുതൽ ഭാരം അവക്കനുഭവപ്പെട്ടില്ല. അതുപോലെതന്നെ മഞ്ചം വഹിച്ചിരുന്നപ്പോഴും വെറും മഞ്ചം മാത്രം വഹിക്കുന്നതായേ ശ്ലീഹന്മാക്കു തോന്നിയുള്ളു.

ശ്ലീഹന്മാർ തന്നെ മഞ്ചം വഹിച്ചും, മററുള്ളവർ, കത്തുന്ന തിരി കൈയിൽ പിടിച്ചും, സങ്കീർത്തനങ്ങൾ പാടിക്കൊണ്ടും സംസ്കാരയാത്രയാരംഭിച്ചു. അതുവരെ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നവർ മാത്രമല്ല, കണ്ടും കേട്ടും അറിഞ്ഞവരെല്ലാം വന്നുകൂടി. ക്രിസ്ത്യാനികൾ മാത്രമല്ല, യൂദന്മാരും, അജ്ഞാനികളും, മാതാവിനോടുള്ള അവരുടെ സ്നേഹം പ്രദശിപ്പിക്കുമാറു്, ആ സംസ്കാരയാത്രയിൽ പങ്കുകൊണ്ടു. സെഹിയോൻ മാളികയിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട, ആ അസാധാരണ സംസ്കാരയാത്ര, സാവധാനം ഓർശ്ലേം തെരുവീഥികളിൽക്കൂടി കടന്നു്, യോശാപ്പാത്തെന്ന താഴ്വരയിൽ എത്തിച്ചേന്നു. പ്രേതമഞ്ചത്തിൽ മാതാവിൻെറ തിരുശരീരം ആദ്യം കിടത്തിയതുപോലെ ശ്ലീഹന്മാർ തന്നെ തിരുശരീരത്തെ സ്പശിക്കാതെ ശീലയുടെ കോണുകളിൽ പിടിച്ചെടുത്തു്, കുഴിമാടത്തിൽ കിടത്തി. അനന്തരം വെണ്മയുള്ള വെള്ളവസ്ത്രംകൊണ്ടു് തിരുശരീരം ആകമാനം മൂടി, പരിമളവസ്തും തളിച്ചുകൊണ്ടു് സംസ്കരിച്ചു. കടശി, ഒരു വലിയ കല്ലുകൊണ്ടു് കുഴിമാടം മൂടുകയും ചെയ്തു.

സന്ധ്യയ്ക്കു മുമ്പായി ഈ സംസ്കാരച്ചടങ്ങവസാനിച്ചു എങ്കിലും സെഹിയോൻ മാളികയിൽവച്ചു കേട്ടുതുടങ്ങിയ മാലാഖാമാരുടെ ഗീതം തുടന്നിരുന്നു. കുഴിമാടത്തിനു മുകളിലായി ആകാശത്തിൽ മുഴങ്ങിയിരുന്ന ഗീതം എല്ലാവക്കും കേൾക്കാമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ദൈവത്തിൻെറ അമ്മയുടെ തിരുശരീരത്തിനു് മാലാഖാമാർ കാവൽ നില്ക്കുമ്പോൾ അവി

ട്ടത്തെ അയോഗ്യമക്കൾ ആ തിരുശരീരത്തെ വിട്ടുപോകുന്നത് യുക്തമല്ല എന്നു കരുതി ശ്ലീഹന്മാരും ശിഷ്യരും മററു പലരും മാറി മാറി രാപകൽ കുഴിമാടത്തുങ്കൽ കാവൽ നിന്നു സങ്കീർത്തനങ്ങൾ പാടി മാലാഖാമാരോടൊപ്പം ദൈവത്തെ സ്തുതിച്ചിരുന്നു.

വെള്ളിയാഴ്ച രാത്രിയും ശനിയാഴ്ച പകലും കഴിഞ്ഞ് അടുത്ത രാത്രി അവസാനിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി മാലാഖാമാരുടെ ഗീതം കേൾക്കാതായി. അതിനെപ്പററി ആശ്ചര്യപ്പെട്ടും, അതിൻെറ കാരണമെന്തായിരിക്കുമെന്നാലോചിച്ചും ശ്ലീഹന്മാരെല്ലാവരും മററു പലരും ഞായറാഴ്ച രാവിലെ കുഴിമാടത്തുങ്കലുണ്ടായിരിക്കയിലാണ് ന. പിതാവായ തോമ്മാശ്ലീഹാ അവിടെ വന്നെത്തിയത്. തക്ക സമയത്തു വന്നെത്താൻ ഇടയാകാഞ്ഞതിൽ തോമ്മാശ്ലീഹാസ്സും മറെറല്ലാവക്കും അനല്പമായ സങ്കടമുണ്ടായി. തോമ്മാശ്ലീഹാ ദുഃഖത്തോടെ മൗനമായിനിന്ന്, മററു ശ്ലീഹന്മാർ മാതാവിനെ ബന്ധിച്ചു പറഞ്ഞ വത്തമാനമെല്ലാം കേട്ടശേഷം എൻെറ അമ്മയെ ജീവനോടെ കാണുന്നതിനോ അന്ത്യവണക്കം ചെയ്യുന്നതിനോ സാധിക്കാതെ പോയതുകൊണ്ട് അവിടുത്തെ തിരുശരീരമെങ്കിലും കണ്ട് എൻെറ അന്ത്യവണക്കം പ്രദശിപ്പിക്കുന്നതിന് അനുവദിക്കണമേ എന്ന് വി. പത്രോസിനോടും മററു ശ്ലീഹന്മാരോടും അപേക്ഷിച്ചു. വി. തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ അപേക്ഷ അവഗണിക്കേണ്ടതല്ല എന്നു പലരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടതനുസരിച്ച് എല്ലാവരുംകൂടി കുഴിമാടം തുറന്നു. തിരുശരീരത്തിനു മീതെ ഇട്ടിരുന്ന ശീലകളെല്ലാം മാററിയപ്പോൾ മാതാവു ധരിച്ചിരുന്ന വസ്ത്രമല്ലാതെ തിരുശരീരം അതിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. അപ്പോൾ മാലാഖാമാരുടെ പാട്ടവസാനിച്ചതിൻെറ കാരണം എല്ലാവക്കും മനസ്സിലായി. അതായത് മാതാവിൻെറ തിരുവാത്മാവു മാത്രമല്ല തിരുശരീരത്തെക്കൂടി ഉയപ്പിച്ച് സ്വഗ്ഗത്തിലേക്കെടുക്കപ്പെട്ടു എന്ന് എല്ലാവരും ഗ്രഹിച്ചു. ജീവിതത്തിലും മരണത്തിലും കത്താവിനെ അനുകരിച്ച മാതാവിന് അങ്ങേ മഹിമയുള്ള ഉയപ്പിലും അങ്ങേ അനുകരിപ്പാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായി. അങ്ങനെ ന. കത്താവിൻെറ ഉയപ്പിനെപ്പററി ആക്കും യാതൊരു സംശയവുമുണ്ടാകാതിരിക്കുന്നതിന് കാരണഭൂതനായിതീന്ന ന. പിതാവായ തോമ്മാശ്ലീഹാ മാതാവിൻെറ ഉയപ്പു പ്രസിദ്ധമാകുന്നതിന് കാരണക്കാരനായിത്തീന്നു.

മാതാവിൻെറ തിരുശരീരത്തെ സ്പശിക്കുന്നതിന് ആക്കും കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ലെന്നും അതു വഹിച്ചവക്ക് യാതൊരു ഭാരവും അനുഭവപ്പെട്ടില്ലെന്നും കേട്ട ചിലർ (ശ്ലീഹന്മാരല്ല) മാതാവു മരിച്ചില്ല, ആത്മശരീരങ്ങളോടെ സ്വഗ്ഗത്തിലേക്കെടുക്കപ്പെട്ടുകയാണുണ്ടായതെന്ന് അന്നുതന്നെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ആ അഭിപ്രായം ഏറെക്കുറെ ഇന്നുവരെ തുടരുന്നുണ്ട് മാതാവിൻെറ അമലോത്ഭവം ഒരു വിശ്വാസസത്യമായി പ്രഖ്യാപിച്ചപ്പോൾ ആ അഭിപ്രായത്തിന് ഒന്നുകൂടി ശക്തികൂടിട്ടുമുണ്ട്.

മാതാവിൻെറ ഉത്ഥാനം പ്രസിദ്ധമായതോടെ ശ്ലീഹന്മാരെല്ലാവരും ശിഷ്യരും അവിടെ കൂടിയിരുന്ന എല്ലാവരും വലിയ ആശ്ചര്യത്തോടും അതീവ ആനന്ദത്തോടുംകൂടെ കൂട്ടമായി ദൈവത്തെ സ്തുതിച്ചു

കൊണ്ടു് സെഹിയോൻ മാളികയിലേക്കു തിരിച്ചുചെന്നു. മാതാവിനും മാതാവു വഴിയായി തിരുസഭയ്ക്കും കൈവന്ന എല്ലാ നന്മയുപകാരങ്ങൾക്കും പ്രതിനന്ദിയായി വി. പത്രോസു് കുർബാന ചൊല്ലി. എല്ലാവരും അതിൽ സംബന്ധിച്ചു. ആ ദിവസം മാതാവിൻെറ സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തി തിരുനാളായി അവർ ആചരിച്ചു. അനന്തരകാലങ്ങളിൽ ആണ്ടുതോറും ഓഗസ്റ്റ് പതിനഞ്ചാം തിയതി ഈ തിരുനാൾ ആചരിച്ചുവരുന്നു. നോമ്പാചരിച്ചുകൊണ്ടു വേണ്ട ഒരുക്കത്തോടെയാണു് ആദിമുതൽക്കേ ഈ തിരുനാൾ കൊണ്ടാടിയിരുന്നതു്. ഈ മലയാളക്കരയിലും ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസുവരെക്കും രണ്ടാഴ്ചവട്ടം നോമ്പാചരിച്ചുകൊണ്ടാണു് ഈ തിരുനാൾ ഘോഷിച്ചിരുന്നതു്. ഇന്നും പതിനഞ്ചു നോയമ്പുവീടൽ എന്ന പേരിലാണു് നാട്ടുമ്പുറങ്ങളിൽ ഈ തിരുനാൾ അറിയപ്പെടുന്നതു്.

അദ്ധ്യായം 70.

എത്രയും ഭാഗ്യപ്പെട്ട കന്യക മറിയത്തിൻെറ കിരീടധാരണം.

—:o:—

മാതാവു സ്വർഗ്ഗം പ്രാപിച്ചയുടനെ തൻെറ തിരുക്കുമാരനാൽ ആകാശത്തിൻെറയും ഭൂമിയുടെയും രാജ്ഞിയായി മുടിധരിപ്പിക്കപ്പെട്ടു എന്നു ജപമാലയിലെ മഹിമയുടെ അഞ്ചാം രഹസ്യത്തിൽ നാം ധ്യാനിക്കുന്നുണ്ടു്. അതേ സമയം അംഗീകൃതമായ ചില ദേവാലയചിത്രങ്ങളിലും പടങ്ങളിലും പിതാവു, പുത്രൻ, പരിശുദ്ധാത്മാവു് എന്നു മൂന്നു ദൈവാളുകളും കൂടെ മാതാവിനെ മുടി ചൂടുന്നതായും നാം കാണാറുണ്ടു്. ആകയാൽ ന. കർത്താവു തനിയെ മാതാവിനെ മുടി ധരിപ്പിച്ചു എന്നുള്ളതും പിതാവും, പുത്രനും, പരിശുദ്ധാത്മാവുംകൂടെ മാതാവിനെ മുടി ധരിപ്പിച്ചു എന്നുള്ളതും, രണ്ടും തിരുസഭയുടെ പഠനമാണു്. അതുകൊണ്ടു i. എന്തു കിരീടമാണു് മാതാവു ധരിച്ചതു്? ii. ആരാണു ധരിപ്പിച്ചതു്? iii. കിരീടധാരിണിയായി അവൾ എങ്ങനെയാണു വാഴുന്നതു്? എന്നീ കാര്യങ്ങൾ എത്രയും ഗഹനങ്ങളും മഹാ രഹസ്യങ്ങളുമായിരുന്നാലും നമ്മാലാകുംവിധം ഗ്രഹിക്കാൻ ശ്രമിക്കാം.

i. കിരീടം.

പതിന്നാലാമദ്ധ്യായത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുപോലെ മാതാവിനു് ജനനാലെ അതിസ്വാഭാവികവും സ്വഭാവേതരവും സ്വാഭാവികവുമായ എല്ലാ നന്മകളുമുണ്ടായിരുന്നു. തന്നിമിത്തം അവൾ അസ്സിതം പ്രാ

പിച്ച ക്ഷണം മുതൽ (She began to contemplate God) ദൈവത്തെ വണങ്ങി ആരാധിപ്പാൻ തുടങ്ങി. മാത്രമല്ല, ആ ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വത്തിനായി എല്ലാ മനുഷ്യരുടെയും രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി സർവ്വാത്മനാ യത്നിപ്പാനും തുടങ്ങി. ആകയാൽ അവളുടെ ഒന്നാമത്തെ പ്രവൃത്തി ഒരു സൃഷ്ടിക്ക ചെയ്യുവാൻ പാടുള്ളതിലേക്കം പൂജ്യമായ പ്രവൃത്തി (ദൈവാരാധന) ആയിരുന്നു. മാത്രമല്ല മറേറതൊരു സൃഷ്ടിയുടെ അതേ പ്രവൃത്തിയേക്കാൾ തീക്ഷ്ണതരവുമായിരുന്നു. സ്വഭാവേതരജ്ഞാനം (Preter natural knowledge) ആദി മുതൽക്കേ അവൾക്കുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവളുടെ ശൈശവമോ നിദ്രാവസരങ്ങളോ അവളുടെ ദൈവശുശ്രൂഷക്ക് പ്രതിബന്ധങ്ങളായിരുന്നില്ല.

ആദിമുതൽക്കേ ധാരാളമായി പ്രേരകവരപ്രസാദം അവൾക്ക നൽകപ്പെട്ടിരുന്നു. അവയിലൊന്നും അവൾ നഷ്ടപ്പെടുത്തിയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ഒരു സൃഷ്ടിയാൽ ആവുന്നിടത്തോളം പരിപൂർണ്ണമായി ഫലിപ്പിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു.

ഒരാൾ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന ശുദ്ധീകരണവരപ്രസാദത്തിന്റെ തോതനുസരിച്ചായിരിക്കമല്ലോ ആ ആളിന്റെ സൽപ്രവൃത്തിയുടെ യോഗ്യത (Merits). മാതാവിന്റെ ആദ്യപ്രവൃത്തിതന്നെ "ഭാഗ്യഫലം" ആയിരുന്നു. അതായതു നൽകപ്പെട്ട പ്രേരകവരപ്രസാദത്തോടു പരിപൂർണ്ണമായി സഹകരിച്ചിരുന്നു. ആകയാൽ അവളുടെ നിരന്തരമായ ഓരോ പ്രവൃത്തികൾ വഴിയായി എത്രയെത്ര കൂടുതൽ കൂടുതൽ ശുദ്ധീകരണവരപ്രസാദം അവൾ പ്രാപിച്ചിരിക്കണം? എഴുപതു കൊല്ലത്തോളം അവൾ ഭൂമുഖത്തു ജീവിച്ചിരുന്നു. ഈ ജീവിതത്തിൽ അവൾ നേടിയ പ്രസാദവരമാണു (Sanctifying Grace) അവളുടെ കിരീടം.

ii. ഈ കിരീടം ആരാണു ധരിപ്പിച്ചതു?.

A. പുത്രൻ തമ്പുരാൻ:—

"പ. ക. മറിയം തന്റെ തിരുക്കമാരനാൽ ആകാശത്തിന്റെയും ഭൂമിയുടെയും രാജ്ഞിയായി മുടി ധരിപ്പിക്കപ്പെട്ടു."

ഈ രഹസ്യത്തിന്റെ തെളിവിനായി ഒരുദാഹരണമെടുക്കാം. എത്രയും മനോഹരമായ ഒരു പുഷ്പം നമ്മുടെ തോട്ടത്തിലുണ്ടായെന്നു വിചാരിക്കുക. ആ സംഗതി ആരും അറിയാതെ പോകുന്നെങ്കിൽ ആ പുഷ്പം കൊണ്ടെന്തുപ്രയോജനം? എന്നാൽ ഒരു ബാലൻ അതു കാണുവാനിടവരുന്നു. അവനു ആശ്ചര്യവും സന്തോഷവുമുണ്ടാകുന്നു. മാത്രമല്ല അവന്റെ സന്തോഷം നിമിത്തം അവൻ വീട്ടിലുള്ളവരെയും അയൽവാസികളെയും വിവരം അറിയിച്ചു. കേട്ടവരെല്ലാം ഓടിക്കൂടി. കണ്ടവരെല്ലാം ആശ്ചര്യവും സന്തോഷവുംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞു് ആ പുഷ്പത്തെ പ്രകീർത്തിക്കുന്നു.

ഇവിടെ പറയുന്ന പുഷ്പത്തെ മുടി ചൂടിയതു ആ ബാലനാണെന്നു പറയാമല്ലോ. ഈവിധമാണു കർത്താവു മാതാവിനെ മുടി ചൂടിയതു്.

എത്രയും ഭാഗ്യവതിയായ ന. അമ്മയെ ദശിക്കുവാൻ– ഇപ്പോൾ അവൾ ആയിരിക്കുന്ന വിധത്തിൽ അവളെ അറിയുവാൻ– യാതൊരു സൃഷ്ടിക്കും സാദ്ധ്യമല്ല. ദൈവത്തിൻെറ പ്രകാശത്തിൽക്കൂടി മാത്രമേ അവളെ ദശിക്കുവാൻ ആക്കും സാധിക്കയുള്ളു. ദൈവത്തിൻെറ പ്രകാശമാണു ന. കത്താവ്. ന. ക. ഈശോമ്ശിഹാ മാതാവിനെ ആക്കു വെളിപ്പെടുത്തുമോ അവക്കും, എത്രത്തോളം വെളിപ്പെടുത്തുമോ അത്രത്തോളം മാത്രമേ ആക്കും അവളെ അറിയുവാൻ സാധിക്കയുള്ളു. മാതാവു സ്വഗ്ഗസ്ഥയായ ഉടനെ സകല സ്വഗ്ഗവാസികൾക്കും കത്താവ് അവളെ വെളിപ്പെടുത്തി. തിരുസഭ വഴിയായി ലോകത്തിനും വെളിപ്പെടുത്തി. ഇന്നു നാം ജപിക്കുന്ന മാതാവിൻെറ ലുത്തനിയായിലെ ഓരോ വാക്യങ്ങളും മാതാവിൻെറ കിരീടത്തിലെ ഓരോ വിശിഷ്ട കല്ലുകളാണ്.

ഈ വിധമാണ് ന. കത്താവ് മാതാവിനെ കിരീടം ധരിപ്പിച്ചത്.

B. മൂന്നു ദൈവാളുകളുംകൂടെ മാതാവിനെ മുടി ധരിപ്പിക്കുന്നു:–

ത്രിയേക ദൈവത്തിൽനിന്നും അവൾ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന നന്മകളെ അഥവാ അവളിലുള്ള ദൈവത്തിൻെറ ദാനങ്ങളെ എല്ലാം അവളിൽനിന്നു പിൻവലിക്കുന്നതായാൽ എന്തു സംഭവിക്കും? നമ്മിലുള്ള ദൈവദാനങ്ങളെ എല്ലാം നമ്മിൽ നിന്നു മാററുന്നതായാൽ നാം വെറും പാപക്കുട്ടകളായി അവശേഷിക്കും. മാതാവിൽ പാപമില്ല. അതുകൊണ്ട് അവളിലുള്ള സകല ദൈവദാനങ്ങളെയും അവളിൽനിന്നു എടുത്തുകളയുന്നതായാൽ അവൾ വെറും ശൂന്യമായിത്തീരും. ഇതു് സത്യമാണ്. ഈ ബോധം മാതാവിനെപ്പോഴുമുണ്ടായിരുന്നു. അതാണ് അവളുടെ എളിമ.

ദൈവത്തിൻെറ നന്മ എപ്പോഴും ദൈവത്തിൻെറതുതന്നെയാണ്. മാതാവിലുള്ള ദൈവദാനങ്ങൾ ദൈവം അവൾക്കു നല്കിക്കഴിഞ്ഞതോ നൽകാനിരിക്കുന്നതോ അല്ല. നിത്യം നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നവയാണ്. ഈ സത്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനാണ് മൂന്നു ദൈവാളുകളുംകൂടെ മാതാവിനെ മുടി ധരിപ്പിക്കുന്നതായി ചിത്രീകരിക്കുന്നതു്.

iii. കിരീടധാരിണിയായ മാതാവു് സവ്വലോകത്തിൻെറയും രാജ്ഞിയായി വാഴുന്നു.

1. സ്വഗ്ഗരാജ്ഞി:–

സ്വഗ്ഗരാജ്യം ഭാഗ്യപ്പെടുന്ന സ്ഥലം അഥവാ സ്ഥിതിയാണ്. സ്വഗ്ഗസ്ഥരെല്ലാവരും ദൈവത്തോടൊന്നിച്ച് ഭാഗ്യം അനുഭവിക്കുന്നു. God knows, possesses and enjoys Himself ത്രിയേക ദൈവം അളവില്ലാത്തവിധം തന്നെത്തന്നെ അറിയുന്നു, അടക്കിക്കൊള്ളുന്നു, തന്നിൽ തന്നെ ആനന്ദിക്കുന്നു. ദൈവം അവിടുത്തെ നന്മയിൽ മാത്രമേ

ആനന്ദിക്കയുള്ളു. അളവില്ലാത്ത ദൈവം അവിടുത്തെ അളവില്ലാത്ത നന്മയിൽ അളവില്ലാത്തവിധം ആനന്ദിക്കുന്നു.

സ്വർഗ്ഗസ്ഥരായ ഓരോ സൃഷ്ടികളും (മാലാഖാമാരും മനുഷ്യരും) പരിമിതമായ തോതിൽ ദൈവനന്മകൾ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഓരോരുത്തരിലുമുള്ള സകല നന്മകളും ദൈവത്തിൻേറതാണ്. ആ നന്മകളിലും ദൈവം ആനന്ദിക്കുന്നുണ്ട്. ഓരോരുത്തരിലുമുള്ള നന്മകളുടെ തോതനുസരിച്ചാണ് അവരോരോരുത്തരിലും ദൈവം ആനന്ദിക്കുന്നത്. മാലാഖാമാരും, ഇപ്പോൾ സ്വർഗ്ഗത്തിലുള്ളവരും ഇനിയുണ്ടാകുവാനിരിക്കുന്നവരും ആയ സകല നീതിമാന്മാരും, പ്രാപിക്കുന്ന ദൈവനന്മകളെക്കാൾ കൂടുതലായി മാതാവു പ്രാപിച്ചിരിക്കയാൽ, സകല സൃഷ്ടികളിലുംകൂടെ ദൈവത്തിനുള്ളതിൽ കൂടുതലാനന്ദം മാതാവേകവ്യക്തിയിൽതന്നെ ദൈവത്തിനുണ്ട്.

മാതാവും പരിപൂർണ്ണമായി ദൈവത്തിൽ ആനന്ദിക്കുന്നു. ഓരോ സൃഷ്ടികൾ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന നന്മകളുടെ തോതനുസരിച്ച് ഓരോ സൃഷ്ടികളിലും അവൾ ആനന്ദിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ സകല സൃഷ്ടികളുംകൂടെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നതിലധികം താൻ പ്രാപിച്ചിരിക്കയാൽ മാതാവിനു ദൈവത്തിലുള്ള ആനന്ദം കഴിഞ്ഞാൽ ഏററവും കൂടുതൽ ആനന്ദം അവളിൽ തന്നെയാണ്.

ഓരോ സ്വർഗ്ഗസ്ഥരും പരിപൂർണ്ണമായി ദൈവത്തിൽ ആനന്ദിക്കുന്നു. ദൈവത്തിലുള്ള അവരുടെ ആനന്ദം കഴിഞ്ഞാൽ ഏററവും കൂടുതൽ ആനന്ദം മാതാവിലാണ്. അതിൽ കുറവായിട്ടേ താന്താങ്ങളിലും മററുള്ളവരിലും അവക്കാനന്ദമുള്ളു.

ആകയാൽ ത്രിയേക ദൈവത്തിന് സകല സൃഷ്ടികളിലുംകൂടെ ഉള്ളതിൽ കൂടുതലായ ആനന്ദം മാതാവിലുണ്ട്.

മാതാവിനും സൃഷ്ടികളിൽവച്ച് ഏററം കൂടുതൽ ആനന്ദം തന്നിൽത്തന്നെയാണ്.

സകല സ്വർഗ്ഗസ്ഥക്കും ദൈവത്തിലുള്ള അവരുടെ ആനന്ദം കഴിഞ്ഞാൽ ഏററവും കൂടുതൽ ആനന്ദം മാതാവിലാണ്.

ഈ വിധം സ്രഷ്ടാവിനും സകല സൃഷ്ടികൾക്കും ഏററം വലിയ ആനന്ദവിഷയമായി ഭാഗ്യവതിയായ മാതാവ് സ്വർഗ്ഗത്തിൽ വാഴുന്നു.

2. ഭൂവാസികളുടെ രാജ്ഞി.–

ഭൂവാസികൾ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു യാത്ര ചെയ്യുന്നവരാണ്. ഈ യാത്രയ്ക്കു പല പ്രതിബന്ധങ്ങളുണ്ട്. അവയെ തട്ടിമാററിക്കൊണ്ട് നേർവഴിക്കു മുമ്പോട്ടു പോകണമെങ്കിൽ ദൈവാനുഗ്രഹം (പ്രേരകവരപ്രസാദം) കൂടിയേ മതിയാവൂ. അതു മാതാവുവഴിക്കേ നാം പ്രാപിക്കയുള്ളു. മററു സ്വർഗ്ഗവാസികൾക്കും നമ്മെ സഹായിക്കാമെങ്കിലും മാതാവിൻെറ സഹായം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. ആകയാൽ നമ്മെ സഹായിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ മാതാവു രാജ്ഞിയാണ്.

3. ശുദ്ധീകരാത്മാക്കളുടെ രാജ്ഞി:—

ശുദ്ധീകരാത്മാക്കൾ അനുഭവിച്ചു തീർക്കേണ്ട പരിഹാരക്കടം തീർക്കുന്നതിന് ഭൂവാസികളായ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കേ സാധിക്കയുള്ളു. ക്രിസ്ത്യാനികൾ നടത്തുന്ന പ്രാർത്ഥന, തപസ്സ്, കൂദാശകളുടെ സ്വീകരണം, ദണ്ഡവിമോചനപ്രാപ്തി മുതലായ സൽകർമ്മങ്ങളാൽ അവരെ സഹായിക്കാം. ഈ വക സൽകർമ്മങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനും അവ ശുദ്ധീകരാത്മാക്കൾക്ക് ഉപകരിക്കുന്നതിനും മാതാവിന്റെ മാദ്ധ്യസ്ഥം ആവശ്യമാണ്.

ആകയാൽ എത്രയും ഭാഗ്യവതിയായ പ. ക. മറിയം സ്വർഗ്ഗസ്ഥരെ ആനന്ദിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും ഭൂവാസികളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും ശുദ്ധീകരാത്മാക്കളെ ആശ്വസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും വാഴുന്നു.

മറിയമേ, ഞങ്ങളുടെ മാതാവേ, സകല സൃഷ്ടികളുടെയും രാജ്ഞി! നിത്യം വാണാലും!

ത്രിയേക സർവ്വേശ്വരന് അവിടുത്തെ സകല സൃഷ്ടികളിലും നിന്ന് ആരാധനയും, സ്തുതിയും, പുകഴ്ചയും, കൊണ്ടാട്ടവും ആദി മുതൽ എന്നേക്കും ഉണ്ടായിരിക്കട്ടെ! ആമ്മേൻ! ആമ്മേൻ!! ആമ്മേൻ!!!

സമാപ്തം

വിഷയ വിവരണിക.

അദ്ധ്യായം.		പുറം.
1	ജ്ഞാനം.	1
2	പ്രപഞ്ചം.	2
3	ദൈവം.	4
4	ത്രിയേകദൈവം.	8
5	മാലാഖാമാർ.	9
6	മാലാഖാമാരുടെ യുദ്ധം.	11
7	മോക്ഷം.	13
8	നരകം.	16
9	കാവൽദൂതൻ.	18
10	ആദം.	22
11	പ്രലോഭനം.	23
12	പ്രമാണം.	29
13	രക്ഷകന്റെ ആഗമനം.	31
14	പരിശുദ്ധ കന്യകമറിയം.	32
15	മനുഷ്യാവതാരം.	38
16	ദിവ്യരക്ഷകൻ.	41
17	പരിശുദ്ധ കന്യകമറിയത്തിന്റെ സന്ദർശനം. ...	44
18	വി. യൗസേപ്പിന്റെ സംശയം.	46
19	രക്ഷകന്റെ പിറവി.	51
20	പരിച്ഛേദനം.	55
21	പരി. കന്യകമറിയത്തിന്റെ ശുദ്ധീകരണം. ...	57
22	തിരുക്കുടുംബത്തിന്റെ പരദേശവാസം. ...	58
23	ഉണ്ണിഈശോയുടെ ദേവാലയവാസം. ...	59
24	ഓർശ്ലേം ദേവാലയം. ...	60
25	വി. യൗസേപ്പിന്റെ മരണം.	63
26	വി. സ്നാപകയോഹന്നാൻ.	64
27	ദിവ്യരക്ഷകന്റെ ജ്ഞാനസ്നാനം.	65
28	ദിവ്യരക്ഷകന്റെ വനവാസം.	68
29	പ. ക. മറിയത്തിന്റെ സഹകരണം. ...	70
30	ന. കർത്താവിന്റെ പരസ്യ ജീവിതം. ...	72
31	ന. കർത്താവിന്റെ രക്ത വിയർപ്പ്. ...	73
32	ന. കർത്താവിന്റെ പീഡാനുഭവം. ...	78
33	ന. കർത്താവു പരിഹസിക്കപ്പെടുന്നു. ...	84
34	സ്ലീവാപ്പാത.	87
35	സപ്തവാക്യങ്ങൾ. ...	96
36	വ്യാകുലമാതാവ്.	101

അദ്ധ്യായം.		പുറം.
37	നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ പുനരുത്ഥാനം ...	104
38	പെസഹാതിരുനാൾ.	108
39	ഉയിർപ്പിന്റെ മഹിമ.	111
40	പ്രസാദവരം.	112
41	ക്രൂദാശ.	115
42	പാപം.	118
43	കുമ്പസാരം.	123
44	ഒരു കുറുക്കുവഴി.	131
45	കുർബ്ബാന.	135
46	സഹകരണരീതി.	144
47	വി. കുർബ്ബാനയുടെ സ്വീകരണം. ...	151
48	ഉപകാരസ്മരണ.	154
49	ദിവ്യകാരുണ്യ ആരാധന.	161
50	പുണ്യം.	164
51	വിശ്വാസം.	166
52	ശരണം.	169
53	ഉപവി.	171
54	സാന്മാർഗ്ഗിക പുണ്യങ്ങൾ.	176
i	വിവേകം.	177
ii	നീതി.	178
iii	ആത്മശക്തി.	180
iv	അടക്കം.	180
55	എളിമ.	184
56	സംസാരം.	189
57	വികാരങ്ങൾ.	194
58	ന. ക. പ്രത്യക്ഷീകരണവും, സ്വർഗ്ഗാരോഹണവും. ...	195
59	പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ആഗമനം. ...	202
60	റൂഹാദക്കുദശാ.	208
61	സൽഫലങ്ങൾ.	216
62	മനഃപ്രാർത്ഥന.	218
63	സ്വരപ്രാർത്ഥന.	222
64	കർതൃപ്രാർത്ഥന.	223
65	തിരുസ്സഭയുടെ പ്രാർത്ഥന.	227
66	ജപമാല.	228
67	കാനോൻജപം.	230
68	പ. പരമ. ത്രീത്വത്തിന്റെ തിരുനാൾ. ...	231
69	പ. ക. മറിയത്തിന്റെ സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തി. ...	234
70	എ. ഭാ. കന്യകമറിയത്തിന്റെ കിരീടധാരണം. ...	248

Printed at the St. Joseph's Press, Mannanam, 1955.

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
KOTTAYAM

Cl. No. 200 Acc. No. 13972

This book should be returned on or before the date last stamped below.

10 JUN 1999		
24 AUG 2000		
3 MAY 2001		
14 FEB 2002		
13 MAY 2004		
30 OCT 2016		
28 NOV 2016		

If the book is not returned on due date
a fine of 25 Ps. per day will be charged

200

13972

മിഖായേൽ

അദ്ധ്യാത്മദീപം

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

Call No. 200 Acc. No. 13972

Author മിഖായേൽ

Title അധ്യാത്മദീപം